LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 1 (258) MÅNDAGEN DEN 1 JANUARI 1934 ÅRG. 10

Zionsprotokollen inför rätt

En historisk process i Basel

Dr. Ehrenpreis och Schweiz' judiska organisationer i försvar mot Nationens anklagelseakt

I staden Basel i Schweiz, där 1897 den historiska första zionistiska världskongressen ägde rum, inför vilken Theodor Herzl framlade det sensationella dokumentet "Zions Vises Protokoll", judendomens fulländade strategiska plan för världens erövring — i samma stad utkämpas i dag en sensationell rättsstrid om dessa protokolls äkthet. För oss är denna pågående rättsstrid av så mycket större intresse som vår tidning genom vissa publiceranden kommit att ge upphov därtill.

*

Som våra läsare torde erinra sig innehöll Nationen under 1932 några artiklar angående överrabbinen, dr. Marcus Ehrenpreis' märkliga anförande inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm, återgivet i "Judisk Tidskrift" n:r 6 1929. En av dessa artiklar var införd i n:r 10 av Nationen 1932 under rubrik "Världskriget judarnas verk. Zionsprotokollens riktighet erkänd av Dr. Ehrenpreis". Det ordagrannt refererade föredraget av dr. Ehrenpreis utgjorde i sak ett erkännande av riktigheten av de uppgifter, vilka ingå i publikationen "Zions Vises Protokoll", ett av de allvarligaste bevisdokumenten mot judendomen, vars äkthet eljest från alla judiska håll med största energi bestritts. I sitt uttalande blottade dr. Ehrenpreis, att vad Herzl framlade på Baselkongressen blev inledningen till slutskedet i judendomens världserövring. Han yttrade bl. a.: "tjugo år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar förutsade han (Herzl) det och förberedde oss på vad som skulle komma". I samma andetag sade dr. E., att hela händelseutvecklingen kring världskriget var "Herzls verk" — "vilket öppnat nya möjligheter för det judiska folket". "Tjugofem år efteråt står det judiska Palästina under makternas garanti och beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palästina och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. Denna dag ha vi tagit bort Egyptens skam från eder."

Vad var väl detta vittnesmål av den vid Zionistkongressen i Basel 1897 personligen närvarande dr. Ehrenpreis annat än ett erkännande i sak av riktigheten av de beskyllningar mot judendomen, som publikationen "Zions Vises Protokoll", avseende samma kongress, innehålla! Det stod även strax klart för oss, att dr. Ehrenpreis' uttalande var av största betydelse och att det en dag skulle komma till rättslig användning. Därför lånade vi ett ex. av "Judisk Tidskrift" årgång 1929 ur Kungl. Biblioteket i Stockholm samt läto verkställa en fotografi av densamma med Herzls bild på omslaget jämte några av notarius publicus vidimerade avskrifter av dr. Ehrenpreis' artikel, vilka gömdes i säkert förvar. Ty vi förutsågo, att detta dokument en dag skulle komma att behövas för rättsligt bruk och att det då skulle vara oåtkomligt i biblioteken såväl som överallt annorstädes och således icke kunna verifieras, för den händelse icke fullt autentiska, juridiskt giltiga kopior därav bevarats. Och det visar sig nu, att vårt förutseende handlande var fullt befogat.

*

Nationens offentliggöranden i denna sak väckte omedelbart en icke obetydlig uppmärksamhet i utlandets press. De citerades och kommenterades av flera framstående facktidskrifter. Slutligen ingår i dessa dagar meddelande från Schweiz, att en sensationell "ärekränkningsprocess" av dr. Marcus Ehrenpreis inletts vid domstolen i Basel mot förre utgivaren av den i Basel utkommande tidningen "Der Eiserne Besen", dr. Zander, på vilken ansvar yrkas för att han såväl i den nämnda tidningen som i inledningen till 12. och 13. upplagorna av "Zionsprotokollen" ur vår tidning återgivit delar av dr. Ehrenpreis' artikel såsom stöd för protokollens riktighet. I sin skrift

(Forts. å sid. 7.)

Fri penningehushållning

Wörgl eller "smältpengar"

Konteramiral Hj. von Bonsdorff.

Namnet Sylvio Gesell, ehuru väl bekant för nationalekonomen och särskilt uppskattat i Amerika, torde vara tämligen okänt i Nordens länder. Och dock kommer detta namn, om ej alla tecken slå fel, inom kort att genljuda över hela världen. Sylvio Gesell, som avled 1930, har nämligen utarbetat ett system för fri penningehushållning, där de betydande olägenheter som vidlåda det nuvarande systemet fullständigt neutraliserats.

De ifrågavarande olägenheterna äro: 1) att en sedelstock, grundad på guldet, icke automatiskt följer produktionens och förmögenhetens tillväxt — en brist på anpassningsförmåga som utgör den förnämsta orsaken till ekonomiska katastrofer eller deflationskriser sådana som den nu rådande, 2) att den nuvarande penningen, vars uppgift enbart borde vara att underlätta varuutbytet, lätt kan användas och hindras från denna sin naturliga uppgift genom thesaurisering (samlande på kistbotten) — varigenom den cirkulerande sedelmängden minskas och, då varumängden förblir densamma, prisfall och deflation åter följa.

Om utelöpande betalningsmedel minskas och penningeknapphet uppstår, kan detta i analogi med mekanikens lagar givetvis kompenseras genom ökande av deras cirkulationshastighet. Om i ett land, där omsättningen försiggår jämförelsevis långsamt, en viss sedelmängd erford-

(Forts. å sid. 7.)

Nationalism och socialism

Sann nationalism måste, såsom vi redan tidigare framhållit, grundas på rasprincipen. Det betyder: Sverige skall tillhöra svenskarna, människorna av nordisk ras; endast av svenskar får det regeras; endast svensk kultur behöva vi. Det betyder också: judeherraväldet på alla områden av vårt liv skall äntligen upphöra.

Men allt detta är icke nog för att föra till sann nationalism. Den sanna nationalismen skall icke vara allenast ett privilegierat fåtals idé, såsom i dag är fallet med "nationalismen" hos högern; den skall vara hela vårt folks idé och världsåskådning. Men detta är möjligt först då när vår tids mest fruktansvärda sjukdom — klasskampen — övervinnes och den svenska nationen i sina levnadsmål blir en enig folkgemenskap, vilket blott kan ske genom socialism. Sann nationalism är därför oskiljaktig från socialism. Nationalsocialism — det är vad vi behöva.

Många förstå det icke. För många är ordet socialism ett förhatligt och avskräckande ord. Många mena, att nationalism ingenting har att göra med socialism.

"Röster ha låtit höra sig i vårt eget läger", berättar den tyske nationalsocialistiske ledaren Goebbels i en skrift från den tyska rörelsens första tid (Dr. Goebbels. "Die zweite Revolution", s. 11), "vilka säga, att ordet nationalsocialism är att beteckna som olyckligt". Varför? På grund av ordet socialism: "marxisterna, som brutit med marxismen, ginge icke till den nationella socialismen, för bönderna vore ordet socialism som röda skynket, likaså för medelklassen, endast en del av ungdomen hälsade det därför att det tilltalade dess radikalism". Men ledarna av den tyska nationella rörelsen behöllo, trots dessa pessimistiska röster, ordet socialism. Ja, de hava ännu skarpare än tidigare betonat, att den socialistiska idén är kärnan i den nya, sanna nationalismen. "I detta ord och i dess andlighet ligger vårt fosterlands framtid", säga de. "Socialismen är framtidens världsåskådning" (Goebbels). Och hur gick det? Den tyska nationen bekände sig efterhand med sitt övervägande flertal till nationalsocialismen; under den nationella socialistiska idéns fanor kommo de tidigare marxistiskt inställda arbetarna liksom bönderna och medelklassen.

Vi befinna oss i dag endast i begynnelsen av vår nationella frihetsrörelse. Därför förstår man hos oss ännu ej tillräckligt innebörden och värdet av ordet socialism. Därför se vi under den nationalsocialistiska fanan tillsvidare blott få arbetare, vilka förförts av marxismen. Därför är även för många av våra bönder och av medelklassen ordet socialism alltjämt ett avskräckande rött skynke. Men så kommer det icke länge att förbliva. Ty också hos oss skall man med tiden förstå, att det första att nationalismen är den enda sanna socialismen, för det andra att endast genom socialismen kunna böndernas, medelklassens och arbetarnas intressen säkerställas.

När man i dag i vårt land talar om socialism, tänka många på marxismen. Men det är, såsom Goebbels riktigt framhåller, "ett vansinne att tala om en marxist som om en socialist". "Socialdemokratien är blott den förlängda linjen av den liberala demokratien och kommunismen är intet annat än det groteska vanställandet av den sanna socialistiska tanken."

"Liberalism" och "demokrati" äro den världsåskådning och form, som den judiska kapitalismen skapat för sin makterövring samt bevarandet av sin makt. Denna makt erhåller kapitalismen därav, att den berövar folkmassan dess egendom. Kapitalismen ruinerar bönderna, tager deras jord, förvandlar bönderna till proletärer; kapitalismen ruinerar medelklassen, fråntager den genom börsspel och andra slag av ekonomisk banditism dess sparmedel, företag, hus, förvandlar medelklassen till ett proletariat. — Proletärer äro ju alla, som ej hava tillräcklig egendom för en självständig existens, vilka arbeta för lön i kapitalismens statliga eller privata apparat. — Med andra ord: liberalismen — den kapitalistiska friheten — består däri, att folkets kapitalistiska utplundrare allena äro fullständigt fria och få göra med land och folk allt vad dem lyster; men folkmassan, som till största delen gjorts till proletärer eller halvproletärer, är ej fri, emedan det i första hand är egendomen som ger människorna frihet, d. v. s. möjlighet att självständigt livnära sig, vilket i sin tur möjliggör ett självständigt tänkande och handlande. Det är därför vansinnigt att säga, att det kapitalistiska systemet försvarar egendomen. Det kapitalistiska systemet — politiskt i dag företrätt av "demokratien" — för-

(Forts. å sid. 7.)

Ljusets strid

I en tid av djupaste andligt mörker och nöd, för snart två årtusenden sedan, gick ett glädjebudskap över världen, budskapet om Kristus. På undergångens rand frälsades mänskligheten från självförgörelse i gudlöshet och materialism. Kristus fick även sitt namn inskrivet i historien som dess största gestalt. Folken bekände sig till kristendomen. Men mörkrets ande vägrade att vika och fortsatte sitt sataniska spel, inträngande också i den kristna helgedomen. Världen förblev kristen till namnet, men ljuset och sanningen, den skapande Gudens element, trängdes åter tillbaka för lögn och mörker.

Kristi livsverk var endast inledningen till en större gudomlig akt, som senare skulle gå i fullbordan. Allt tyder på, att denna fullbordans tid är den vari vi leva. Världsbilden av i dag företer stora likheter med Kristi tid: lögn och mörker på jorden, oro och strid, andlig och materiell nöd. De fruktansvärdaste perspektiv erbjödo sig då liksom nu. Människorna hade i sin ohöljda dyrkan av materien förlorat ledstjärnan ur sikte, mistat ankarfästet i tillvaron, sambandet med sitt ursprung, den skapande Guden.

Mänskligheten har åter en gång fått pröva den gudlösa materialismens världsfilosofi och bevittnat dess illusoriska värde. Tiden är nu kommen för förverkligandet av den epok varom Kristus siade: då Guds ande skall fylla världen och försoning och frid bli rådande. Men detta kunde endast ske i brytning med den gudlösa anden, genom kriser, prövningar och lidanden. Ty satanismens demon släpper ej godvilligt sitt grepp om människornas själar, sina aspirationer på världen.

Också i dag höras en mängd röster, som lova hjälp mot det onda. Den ene för ett program, den andre ett annat. Men det kommer nu ej an på bokstaven liksom det ej rör sig om en strid med svärdet. Det gäller i dag den stora slutstriden med andens vapen. Och vi svenskar böra i den stunden besinna Modins profetiska ord, nedskrivna i förra seklet, vari han manade: "Upp barn av Gustaf Adolfs jord! Ett andens Lützen stånda skall, som frälsar Luthers frihetsord för evigt ifrån fall. Vad sköld av järn, vad spjut av stål en gång försökt på blodig färd, är i förklarad glans nu mål för tankens hjältesvärd... Han kommer hög, han kommer klar, vår längstans stora dag, med bud, att sanning, *sanning* segrat har, att Gud är *ljusets* Gud".

Det dagas åter över en värld i mörker: Sanningens och ljusets segerdag nalkas. Historien skulle förlora sin mening, om ej Gustaf Adolfs folk här hade sin mission. Vi svenskar må nu i hans livsverk se en förpliktelse! Vår plats i främsta ledet vid andens Lützen är av sig själv given.

PRESSKONSERTEN

Japan och Tyskland

De båda stormakterna Japan och Tyskland äro för närvarande föremål för världspolitikernas särskilda uppmärksamhet. Vägrande att böja sig för N. F:s och andra judiska maktorgans diktamena, följa de sina egna vägar och mål. Det är under sådana förhållanden naturligt, att judendomens världspolitik alltmer kommit att röra sig på en mot dem inriktad frontlinje. Om Japans självständiga uppträdande i fjärran Östern var en i och för sig betänklig företeelse, så var Tysklands bekännelse till de nationalsocialistiska lärorna något ännu mycket allvarligare. Det judiska herraväldet hotades nu både i Asien och Europa.

Svenska Dagbladet (h.) behandlar i en ledande artikel under rubriken "Japan och Tyskland" den genom dessa stormakters uppträdande skapade världspolitiska situationen, i vilken närmandet mellan Sovjetryssland och Amerika tillskrives en speciell betydelse:

Behovet av nya marknader och Förenta staternas plötsliga övergång till planhushållningsförsök med därav följande nytt intresse för utvecklingen i Ryssland äro visserligen två väsentliga drag i det motivkomplex, som gjort att det ytterst starka motståndet mot den bolsjevikiska och ateistiska sovjetstatens erkännande övervunnits. Därtill kom ett tredje och mycket mäktigt motiv, nämligen farhågorna för den japanska expansionen och behovet av att som motaktion skänka Ryssland ryggstöd mot Japan.

Synbarligen innebär året 1933 oavbrutna yttre framgångar för Japan. Det har under framgångsrikt trotsande både av stormaktstraktater och av den mellanfolkliga rättsordning som N. F:s förbundsakt utgöra förvandlat Manchuriet till en marionettstat och operationsbas för det japanska inflytandet över hela den asiatiska kontinenten. Men det har också åstadkommit den förändring i Förenta staternas sinnesstämning, som lett till erkännandet av Sovjetryssland.

Japans politik under 1933 har rönt mycket gillande i Tyskland, som också samtidigt bokfört stora utrikespolitiska framgångar, vilkas debetsida dock är mycket avsevärd. För några dagar sedan lästes i en av Schweiz' främsta tidningar: "Sovjetryssland har under senast förflutna tid vunnit en oväntat fast utrikesposition genom sitt vänskapsfördrag med Italien och sina säkerhetsöverenskommelser med Frankrike, Polen och Rumänien, för vilka samtliga Ryssland har Hitlerpolitiken att tacka. Därtill kommer nu det erkännande från U. S. A., vilket framför allt betyder ett starkt ryggstöd för Ryssland mot Japan. Både Japan och Tyskland driva "realpolitik". Men om denna kan gagna Japan, därför att den ger fria händer i en del av världen, där Japan har monopol på maktmedlen, ligger det annorlunda till för Tyskland i Europas mitt.

Den kosmopolitiska pressen gör sig stor möda att framställa situationen såsom förtvivlad för Tyskland, men i verkligheten ligger det till på ett helt annat sätt. Tysklands vänner i Europa och den övriga världen ökas för varje dag. Den nationalsocialistiska ideologien sprider sig med våldsam fart bland alla folk. Regeringarna göra visserligen förtvivlade ansträngningar att hålla den borta från sina land, ehuru utan att lyckas. Efterhand komma flera stater än Japan och Tyskland att bryta sig ut ur den judiska ringen. Så Svenska Dagbladet kan ta saken med ro!

"Demokratien" rustar till försvar!

Det judiska herraväldet i Sverige hotas av folkuppvaknandet och de mest förtvivlade ansträngningar göras för att rädda den vacklande maktpositionen. Här bildas "fronter" härs och tvärs och alltflera "samlande paroller" lanceras för de godtrogna. Sedan kapitalismen och marxismen förlorat sin glans, koncentrerar man sig för dagen framför allt på etablerandet av "en stark demokrati" såsom sista räddningen. *Den Svenske Nationalsocialisten*, organ för Nationalsocialistiska Arbetarpartiet, avslöjar vissa planer i sådan riktning, där det rör sig om ingenting mindre än upprättandet av en enhetsfront från yttersta höger till yttersta vänster — till skydd för det härskande judesystemet.

Vid ett hemligt sammanträde nyligen i Stockholm — vid vilket den citerade tidningen hade en representant närvarande — beslöts att bilda "Förbundet för stark svensk demokrati" (S. S. D.):

I sammansvärjningen, som avhölls på ett hotell i Stockholm, deltogo judarna prof. Heckscher och Josephsson, vilka naturligtvis höra till ledningen, samt vidare herr Anders Örne, överstelöjtnant Bratt, major Nygren, riksdagsman Johansson i Brånalt, disponent Göransson, en generalstabsofficer m. fl. Vid mötet föreslogs bl. a., att försvaret skulle skjutas i förgrunden för att värva generalstab och armé till demokratiens värn. Spioner skulle sändas till de diktatoriskt styrda länderna. Det var herr Örnes förslag. Han framhöll även vikten av att värva den arbetslösa ungdomen. Bratt föreslog, att man skulle stjäla vissa av nationalsocialisternas programpunkter för att dymedels tillfredsställa opinionen. Under hela mötet betonades endast "nazistfaran" — om kommunismen däremot nämndes icke ett ord. Helt naturligt, ty kommunismen är ju blott ett annat judiskt redskap.

Man beslöt att omedelbart utsända ett hemligt upprop om medverkan till en mängd framstående personer, som "kunde tänkas" vilja hjälpa judarna i deras förehavanden.

Ur den långa förteckningen å personer, vilka i första hand skulle intresseras för medverkan i S. S. D:s planer, återge vi härnedan några kända namn:

Alexandersson, justitieråd, I. Andersson, riksd.-man, Bagge, prof., Bergqvist, biskop, Billing, biskop, Bissmarck, borgmästare, Björkqvist, rektor, I. Bratt, direktör, Boustedt, generallöjtnant, Brilioth, domprost, Brånalt, riksd.-man, Dehlgren, red., Edén, landshövding, Edström, dir., Ehrenpreis, judisk rabbin, Eidem, ärkebiskop, Albert Engström, prof., Ekeberg, president, Ericsson, landshövding, Ewerlöf, borgarråd, Fant, borgmästare, Fehr, prof., Forsell, prof., Fogelqvist, red., Fries, överste, Fryxell, gen.-dir., Gabrielsson, dir., de Geer, disp., Göransson, disp., Hallén, kyrkoherde, Hamilton, gen.-dir., Hamrin, riksd., Hansén, riksd., Hansson S., riksd., Heckscher, prof. (jude), Hellberg, red., Hellström, gen.-dir., Herlitz, prof., Hirsch, (jude), Holmgren, överläk., Holmqvist, överste, Jacobsson, prof. (jude), Jocknick, gen.-dir., Jung, överstelöjtn., Josephsson, (jude), Key, red., Klercker, överste, Källander, kyrkoherde, Lagercrantz, bankdirektör, Larsson, borgarråd, Linnér, landshövding, Lilliehöök, gen.-maj., Lindhagen, riksd., Lundstedt, prof., Lübeck, landshövding. Lübeck, v. amiral, Lindström, riksd., Lyberg, dir., Lyström, gen.-maj., Malm, gen.-dir., Magnusson, riksd., Marx von Würtenberg, f. d. president, Månsson, Fabian, riksd., Nilsson i Kabbarp. Nilsson i Malmö, Nilsson i Hörby, Nothin, ståthållare, Nygren, gen.-maj., Nordström, Lubbe, Petrén, prof., Oljelund, Olén, red., Osterman, gen.-maj., Pers, red., Petterson, borgmäst., Rhode, biskop, Rosén, landshövding, Sachs, dir. (jude), Sandegård, kyrkoh., Sandler, utr.-m., Segerstedt, red., v. Sneidern, landsh., Spångberg, red., Stiernberg, prof., Stiernstedt, adv., Stolpe S., Stomberg, red., v. Sydow, landshövd., Tegndahl, Tillgren, d:r, Undén Ö., Unger, landshövd., Vougt, red., Wahlström, komm.-kapten, Wicksell, prof., Widner, pastor prim., Wirgin, gen.-maj., Wohlin, gen.-dir. (banksanerare åt judarna, svensk Dollfuss-aspirant), Örne, gen.-dir., Österström, riksd.

Detta utdrag ur listan å den utvalda samling, som kallats att i första hand bilda försvarsverket för "demokratien", d. v. s. det rådande judeherraväldet i Sverige, visar vilken underbar verkan den spirande frihetsrörelsen redan haft. Frimurare, högermän, liberaler, frisinnade, bondeförbundare, socialdemokrater och kommunister hux flux på en och samma enhetsfront *emot folkuppvaknandet* — en storartad syn! Man får dock hoppas, att åtminstone några bland dem, som kallats att bilda "skyddsvakten", betacka sig för äran.

Ryssland vaknar!

GPU-brand

Den nye judisk-amerikanske ministern i Sovjetryssland, herr Bullit — vilken i förbigående sagt alltid stått sovjetkommunisterna nära och är gift med änkan efter en judisk kommunistisk skriftställare — kunde dagen efter sin ankomst till Moskva skåda en mycket egendomlig syn: GPU:s byggnad å Lubiankaplatsen i Moskvas centrum i brand. Denna jättebyggnad i nio våningar uppfördes för några år sedan "efter byggteknikens sista ord".

Här befann sig den berömda politiska polisens central, huvudstödet för den kommunistiska regimen; här rymdes centralförvaltningen för denna polis, alla hemliga arkiv — in- och utländska —, laboratorier, perlustrationskabinett, undersöknings- och domssalar etc; här befunno sig även, delvis i underjordiska kasemattrar, det berömda "inre fängelset", där de viktigaste politiska "förbrytarna" sutto, varest GPU genom den grymmaste tortyr tvingade ur människorna allt vad som tänktes och gjordes i Ryssland. Detta hus stod alltid under bevakning, likt en fästning under krig. Inträde kunde endast erhållas medels en speciell passersedel. Vid alla dörrar, i alla gångar stodo talrika vakter ur GPU-trupperna. Byggnaden var befästad gentemot ett eventuellt uppror, pansrade plattor voro inmurade i väggarna, överallt stodo maskingevär, i de inre lokalerna lågo stora förråd av ammunition, explosiva ämnen och giftgaser. Och nu gick detta regimens citadell upp i lågor. Man kunde tro, att det arrangerats speciellt för det judisk-amerikanska sändebudet i syfte att för honom demonstrera sovjetregimens "stabilitet"!

Man vet ej mycket om denna brand. Sovjettidningarna äro på det strängaste förbjudna att skriva något därom. Genast efter katastrofens inträffande avspärrades alla omkringliggande gator. Ingen fick beskåda branden på nära håll. Brandfolket och soldaterna, som kämpade med elden, ålades under hot om dödsstraff att ej yppa något därom. Och trots detta visste man i Moskva vad som tilldrog sig. Man såg lågorna, man hörde explosionerna. Och man visste, att redan samma dag i sammanhang med branden några tusen häktningar företogos, huvudsakligen bland medlemmar av det regerande partiet, bland militären och GPU-tjänstemännen. Branden var således resultatet av en sammansvärjning — så menar Moskvas befolkning.

En tillfälligheter eller en försummelse kunde denna brand icke vara. GPU-byggnaden var verkligen uppförd efter byggteknikens sista ord och var genom olika inrättningar skyddad mot varje olycksfall. En isolerad brand, vållad av försummelse, skulle genast observerats och släckts av talrika vakter. Men GPU-byggnaden nedbrändes nästan fullständigt, t. o. m. det underjordiska fängelset. Detta innebär, att branden samtidigt anlagts på ett flertal ställen och strax utvecklats till sådan omfattning, att vakterna intet kunde göra och brandinrättningarna icke förslogo. Branden måste därför ha blivit anlagd i byggnadens inre av människor, vilka voro väl hemmastadda hos GPU och där kunde röra sig fritt samt utan att misstänkas. Den måste vidare ha orsakats av ett ovanligt starkt brännämne, vilket endast kunnat stamma från GPU:s laboratorier. Alltså: några GPU-personer ha anlagt branden. På regeringens uppdrag kan det ej ha skett: varför skulle regeringen bränna sitt huvudcitadell med kostbara, oersättliga dokument? Branden var således en mot regeringen riktad akt.

Har man månne anlagt branden för att tillintetgöra komprometterande dokument? Men vad för dokument? Av kriminell art? Knappast tänkbart, alldenstund kriminella saker ej bestraffas hårt av sovjetregeringen, särskilt när det gäller högre tjänstemän. En gärning som GPU-branden, vid vilken man riskerar livet, kunde blott anstiftas av människor, vilkas liv redan voro hotade. I Sovjetryssland straffas politiska förbrytelser med döden — och därför, om det rört sig om dokument, kunde det blott vara sådana, som avslöjade en politisk sammansvärjning. Man må erinra sig, att enligt själva sovjetpressens berättelser det inre politiska läget i Ryssland på sista tiden i hög grad tillspetsats. Den nuvarande regeringen känner sig hotad från den alltjämt växande nationalismen. "Huvudfaran är, såsom alltid, den storryska nationalismen", yttrade nyligen sekreteraren i kommunistiska partiet. Men i Ukraina växer ukrainsk nationalism, i Vitryssland vitrysk nationalism, i Georgien georgisk o. s. v. Överallt nationell fara! Sovjetregeringen söker förklara dessa nationalistiska stämningar såsom "utländska intriger". Man talar om "interventionsplaner" från Tyskland, England, Polen. Ja, man har upptäckt "sammansvärjningar" under utländsk ledning, funnit provokatörer, som berätta om sina samtal i Berlin, Lvov o. s. v. Allt detta är bara uppfinningar, avsedda att vilseleda utlandets offentlighet. I verkligheten förefinnas inga "utländska intriger". Men vi stå inför begynnelsen till ett nationellt uppvaknande i Ryssland. Läget i det ryska landet har blivit omöjligt. I år ha miljoner

Kurt Lindberg. Boktryckeriaktiebolag. Stockholm

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Sven Olof Lindholm

Från den fria och oberoende ståndpunkt Nationen intager, allenast tjänande den folkliga frihets- och välfärdsidén, ansågo vi oss i tidningens förra nummer böra varna mot de faror, som genom dunkla krafters spel hota den spirande frihetsrörelsen. Vi gåvo samtidigt uttryck åt den uppfattningen, att ledaren av Svenska Nationalsocialistiska Arbetarpartiet Sven Olof Lindholm vore den ende ledande kraft inom rörelsens organisation, vars personliga framträdande ingav förtroende.

Sven Olof Lindholm tager sin uppgift med det rätta allvaret. Han har visat sig vara en ärlig och talangfull kämpe för idén om folkfrihet och sann folkgemenskap. Han håller idéernas fana högt och föregår personligen med gott exempel efter den riktiga grundsatsen, att en ledare själv skall leva efter sin lära. Han vet att hålla spekulanter och äventyrliga element utanför organisationen och låter icke locka sig åt höger eller vänster utan fullföljer sin egen väg rakt fram. Storfinansens agenter bränna tydligen också sina kol förgäves vid försöken att fånga honom i sina garn. Vi giva honom så mycket hellre vårt aktningsfulla erkännande härför som vi anse, att idéernas obrottsliga hållande i helgd och rörelsens skyddande mot spekulanter och ovidkommande intressen är en första förutsättning för att den skall kunna bliva till avsett gagn.

Sven Olof Lindholm har vuxit fram ur rörelsens djup och är visserligen blott en ung man, 31 år gammal; men han är starkt utvecklingsbar och har tiden för sig. I vad mån han kan komma att utvecklas till en verklig folkledare, får framtiden utvisa; så mycket kan i dag med bestämdhet sägas, att han bland alla nuvarande organisationsledare inom frihetsrörelsen är den vilken besitter de förnämsta personliga kvalifikationerna. Från vår principiella, fria och obundna ställning i idéernas tjänst — vilken ställning allt framgent skall bevaras — hava vi i rådande situation ansett det vara vår plikt att här uttala denna vår uppfattning. Vi vilja blott hoppas, att Sven Olof Lindholm i framtiden måtte hålla vad han i dag tyckes lova.

*

Beträffande Lindholms personalia och verksamhet lämna vi härnedan ordet åt en av de män som stått honom nära i arbetet:

Sven Olof Lindholm föddes i Jönköping 1903. Efter avlagd realskoleexamen ägnade han sig först åt militäryrket och var furir vid A. 9 i Stockholm 1923—27 och vid A. 1 1927—30. Samma år tog han avsked från militärtjänsten och utnämndes 1933 till sergeant i reserven.

Alltsedan 1926 har Lindholm på ledande poster inom skilda organisationer verkat för den nationalsocialistiska saken. Då 1930 Svenska Nationalsocialistiska Partiet bildades, inträdde han i detta som ställföreträdande riksledare och redaktör för partiets huvudorgan "Vår Kamp". Vid 1932 års val uppnådde han som S. N. S. P:s främste kandidat i Göteborg det högsta nationalsocialistiska röstetalet i Sverige, över 6,000 röster. Då emellertid rörelsen började ledas in på banor, som Lindholm fann ovärdiga dess höga etiska syftemål och då ingen ändring i dessa förhållanden kom till stånd, såg sig Lindholm i januari 1933 nödsakad bryta med Furugård och bilda eget parti, Nationalsocialistiska Arbetarepartiet, följd av en stor del av rörelsens ledande och mest aktiva krafter. På ett knappt års tid har partiet, utan medel och endast litande till sin egen kraft, tillkämpat sig den ledande platsen bland organisationerna i kampen för vårt folks frigörelse undan judisk marxism, demokrati och finansvälde. Redan vid partiets årsting i Göteborg under pingsthelgen kunde Partiledaren hälsa omkring 500 delegater från landets skilda delar.

Lindholms personliga liv är präglat av djupt ideellt patos och enklast tänkbara levnadsvanor.

---

människor dött av hunger. Folkets massor söka sig en utväg — och finna den, såsom i dag alla jordens folk, allenast i en nationell rörelse. Det utländska exemplet verkar också — isynnerhet Tysklands. De nationalsocialistiska idéerna komma även till Ryssland. Det är t. ex. betecknande, att den nu häktade medlemmen av ukrainska vetenskapsakademien Tchekalenko svarade arbetarna, när de frågade vad hakkorset egentligen var: "det är intet tillfälligt ornament, intet linjespel; det är ett av de märkvärdigaste tecken, vilket förutsäger allt gott, bringar välstånd och befrielse från alla olyckor" ("Pravda" 6 dec.). Sådana frågor och svar kunde icke vara enstaka och de betyda, att nationalsocialismen börjar vinna terräng även i Ryssland. Men i Ryssland har man genom revolutionen vant sig att icke blott tala utan också handla. Över mycket som där sker erfara vi intet. Men man vet, att några dagar före GPU-branden förekommo i Moskva några andra eldsvådor och explosioner, i samband varmed en mängd personer häktades. Det sannolika är, att GPU-branden var en följd och ett svar på dessa häktningar.

Vi kunna av det sagda draga denna slutsats: Rysslands uppvaknande begynner; mot regeringen gå dess egna apparater. Det allra viktigaste är: t. o. m. i GPU-apparaten har sovjetregeringen nu förbittrade motståndare — och den nya revolutionära rörelsen erhåller också där ett stöd.

Det är anmärkningsvärt, att den "stora" judiska pressen, som vanligtvis ägnar många spalter åt den obetydligaste sak, mycket litet talar om GPU-branden. — Dagens Nyheter t. ex. framställer den som allenast en "fängelsebrand". För de amerikanska, franska och andra judarna är denna händelse naturligtvis i högsta grad obekväm.

L.

Jordbrukets skuldbörda lättas?

Jordbruksministern Sköld har i ett föredrag ställt i utsikt lättande av jordbrukets skuldbörda. Visar det sig, yttrade statsrådet, att betydande grupper av svenska jordbrukare ha att dragas med en sådan skuldsättning att fara föreligger att de tvingas bort från gård och grund, kan samhället ej underlåta att effektivt ingripa. Regeringen har för avsikt att, alldeles oberoende av den pågående statistiska undersökningen, snarast igångsätta arbetet på att beredskapsvis utforma riktlinjer för ett statligt ingripande på området.

Även om det bebådade regeringsingripandet framför allt tillkommit som en partitaktisk åtgärd under trycket av de nya politiska vindar som blåsa, måste det hälsas med tillfredsställelse. Klart är emellertid, att dylika signaler — för den händelse de ej endast äro en gest — skola väcka blandade känslor i de storbankskretsar, vilka hittills utgjort socialdemokratiska partiets ständiga bundsförvant i vått och torrt.

Engelbrektsstaty i Arboga

Frågan om resande av en Engelbrektsstaty i Arboga har nu avancerat så långt, att stadens fullmäktige vid sammanträde under december 1933 beslutat ingå till Wicanderska fonden med ansökan om anslag å 44,600 kr. i och för planens förverkligande. Meningen är att använda Conrad Carlmans Engelbrektsskulptur, vilken vid riksdagens 500-årsminne skulle resas i Arboga invid kyrkan. För den händelse medel icke skulle stå att erhålla ur Wicanderska fonden, torde en riksinsamling komma att igångsättas.

Protest mot Bolidenförsäljningen

Med anledning av den planerade försäljningen av Boliden till utlandet har Nationalsocialistiska Arbetarepartiet, ortsgrupp Stockholm, genom telegram till olika bestämmande orter protesterat mot försäljningen. Telegram avsändes till konungen och kronprinsen av följande lydelse:

— Nationalsocialistiska Arbetarepartiet protesterar med harm och förtrytelse mot Bolidens tillämnade försäljning till utlandet och anhåller att Sveriges konung ingriper och förhindrar att svenska naturrikedomar vandra i utländska händer. —

Till statsministern och riksdagens talmän av nedanstående lydelse:

— Nationalsocialistiska Arbetarepartiet protesterar på det kraftigaste mot Bolidens tillämnade försäljning och kräver lag mot dylikt ekonomiskt landsförräderi. —

Telegram till riksbankens styrelse, riksgäldsfullmäktige och Skandinaviska bankens styrelse lyder som följer:

— Nationalsocialistiska Arbetarepartiet protesterar och varnar Eder mot Bolidens försäljning. Partiet kommer att i sinom tid genom retroaktiv lag straffa för förräderi dem som medverkat vid den tillämnade försäljningen. —

Dessutom har telegram på engelska avlåtits till mr Oliver Hoare, Grand Hotel, Stockholm. Telegrammet lyder i svensk översättning:

— Nationalsocialistiska Arbetarepartiet varnar på det kraftigaste mot köp av Boliden. Det skulle bli en dålig affär för Eder ty då Nationalsocialistiska Arbetarepartiet kommer till makten blir köpet förklarat ogiltigt och genom retroaktiv lag komma de som medverkat att ställas till ansvar för förräderi. Svenska folket kommer icke att tillåta att svenskt land blir en koloni åt utländsk storfinans. —

Frimureri — Revolution

En fransk historiker, professor Bernhard Fay, höll nyligen inför Alliance Française i Stockholm ett föredrag över ämnet "Frimureri och revolution på 1700-talet". Om meningen med det populariserade anförandet varit att rentvå frimureriet — som ju i hela världen är ett och detsamma, ehuru arbetande under olika former — från misstanken för delaktighet i revolutionsrörelser, skall det sägas att professorn var mindre lyckad. Vår egen Stora Landsloge borde haft svårt att undgå liknande intryck.

Själva formuleringen av ämnet pekade på ett visst sammanhang mellan frimureri och revolution. Det osynliga elementet, som förenar de tu storheterna till ett — judendomen — var talaren naturligtvis korrekt nog att icke låtsas om. Han glömde dock ej att repetera den gamla humoristiska frasen: "politik har orden aldrig sysslat med". — "Men den har bland sina anhängare räknat många framstående politiker." Ja, så lyder talet till de godtrogna, som skola förströs med blå dunster! Det är alldeles riktigt, att frimureriet officiellt icke bedriver politik, men det är i dag tusenfalt omvittnat teoretiskt såväl som praktiskt, att frimureriet icke-officiellt bedriver politik. Stormästaren för Stora Landslogen i Tyskland — vars författning bygger på Svenska Stora Landslogens författning — förklarade på sin tid offentligt, att det icke är korporationerna som sådana utan "särskilda av logen utbildade personer ha till uppgift att i yttervärlden göra frimureriets idéer fruktbärande". Ett levande exempel härpå hava vi i Sverige i Carl XIII:sriddaren, "nationelle" högerledaren Arvid Salomon Lindmans politiska förrädaregärning. Denna var från början till slut inställd på att i stället för svenska folkets intressen tjäna den brottsliga internationella frimuraresammansvärjningens obscura strävan, vars mål är: kommunismen, statskapitalismen och den judisk-frimuriska internationella kapitalismens penningsyndikat. Man har här också förklaringen till, att denne "nationelle" ledare så envist vägrade göra något emot revolutionsfaran i vårt land — förrän den antisemitiska nationalsocialismen uppenbarade sig.

För att återgå till professor Fays föredrag, yttrade han enligt Svenska Dagbladet bl. a.: "Franklin var frimurare och de förbindelser han härigenom vann voro honom till stor hjälp under hans kamp för Amerikas frigörelse. Samma var förhållandet i Frankrike. På ett icke-politiskt sätt banade frimureriet väg för omvälvningarna, förberedde sinnena". Här bjudes alltså ett nytt erkännande från vetenskapligt håll av frimureriets faktiska medverkan i de revolutionära omstörtningarna. Prof. Fay uttalade dock, att frimureriet *"banade väg för omvälvningarna, förberedde sinnena"!* Om man sedan falskeligen betecknar en revolution av reel politisk innebörd som "icke-politisk", ändrar detta naturligtvis intet i sakförhållandet.

Den historiska utvecklingen har tydligt visat, att alla under frimureriets hägn genomförda revolutioner resulterat i ett och detsamma: ökad judisk maktställning, ofta fullständig makterövring. Så var förhållandet med "Amerikas frigörelse", med den "stora franska frigörelsen" — liksom i vår tid den "ryska frigörelsen" i bolsjevism. Det kan förtjäna erinras om, att den akt i Kremlpalatset i Moskva efter mordet på Nikolaus II, då tsarens stoft brändes, försiggick under synnerligen högtidliga frimurareceremonier i närvaro av utsända representanter för de ledande världslogerna.

Judarnas fruktan för Nationen

tyckes vara större än vi anat. Bland annat äro f. n. krafter i verksamhet för att söka få tidningen stoppad. I en framställning till den "nämnd" inom stockholmspressen, vilken utanför lagen beklätts med någon slags "högre" domsrätt för utdömande av tidningar som förmenas vara till skada för folkmoralen, har påyrkats inskridande genom förbud mot Nationens saluförande. Vi tro visserligen ej, att herrarna i ifrågavarande "nämnd" ha lust att ta ansvaret rättsligt och moraliskt av ett tillmötesgående av Judas krav vis à vis Nationen — om de nu kunde.

De dunkla krafterna äro ivrigt verksamma i syfte att söka framskapa en opinion, som skulle kunna anföras som stöd för ett inskridande i antydd riktning. Så ha t. ex. i Folkets Dagblad och tidskriften Fönstret artiklar varit införda, emanerande från Stockholms högskolas judekretsar, vilka karaktärisera vår tidning som landets värsta "smutsorgan". Att vilja säga folket sanningen har i judarnas ögon alltid varit liktydigt med "smutsverksamhet" och "folkförförelse"! I en längre betraktelse, betitlad "Den svenska snuskpressen" och främst uppehållande sig vid Nationen, skriver "Den akademiska diskussionsklubben Gröna Hästen" bl. a.:

"Många äro de publikationer, som f. n. under täckmantel av mer eller mindre kufiska idériktningar bedriva en skandaliseringsjournalistik, vilken knappt står gamla 'Fäderneslandet' efter. Vi tänka närmast på 'Nationen', officiellt förespråkare för någon slags antisemitisk-forngötisk livsåskådning. De 'höga idealen' hävdas emellertid endast i den mån de kunna skada privata personers rykte. Givetvis riktar 'Nationen' endast sina förföljelser mot judar.

Det dröjde många år, innan en modig kvinna vågade ta upp kampen mot 'Fäderneslandet'. 'Nationen' har hittills utan opposition tillåtits att bedriva sin snuskiga verksamhet. Och dock är Nationen ett farligare och lömskare organ än gamla 'Fäderneslandet'. 'Fäderneslandet avnjöts i skuldmedveten tysthet. 'Nationen' är en 'ideell' tidskrift, och kan som sådan läsas utan besvärande skuldkänslor. Tidskriftens arroganta och lidelsefulla ton, dess avsaknad av logik och besvärande förnuftsskäl förklarar dess oerhörda popularitet bland omdömeslösare ungdom. Vi veta emellertid med bestämdhet, att tidskriften i fråga rekryterar en stor del av sin läsekrets även från de äldres led. Möjligen kan publikationens stora läsekrets förklaras därav, att de idéer, som tidningen ger sig sken av att förespråka, ha vissa likheter med ett visst politiskt partiprogram. Personliga förföljelser äro som bekant icke ovanliga i en del politiska organ. där de dock icke, såsom i 'Nationen', bedrivas till självändamål."

Ehuru vi uppskatta "Gröna hästens" erkännande av vår tidnings stora inflytande bland både äldre och yngre, kunna vi ej undgå att samtidigt ge rätt åt den gamla satsen, att "de ä' konstiga hästar, de gröna".

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Svensk rasvård

Tid efter annan bruka i den allmänna diskussionen Sveriges nationaltillgångar inventeras. Så har också för ett par år sedan skett, bl. a. i Social-Demokraten, där tidningens dåv. huvudredaktör såsom en av vårt lands förnämsta tillgångar nämnde ”ett förstklassigt människomaterial”. Ehuru vi icke gilla nuv. statsrådet Engbergs ståndpunkt i allmänhet, vilja vi framhålla hans värdesättning som efterföljansvärd, i all synnerhet för nationalekonomerna av facket, vilka i sitt ofta världsfrämmande teoretiserande syssla med guld, silver o. dyl. och förbise blodets värde på vårt lands kreditsida.

Svenskarna i allmänhet sakna blick för den nationaltillgång Sverige äger i sin folkstam. Men främlingar veta att värdera den. Utländska militärattachéer, som följt svenska fältmanövrar, pläga särskilt framhålla det utmärkta soldatmaterialet. Även turister och andra resenärer ge ofta uttryck åt sin höga uppskattning av vårt lands folkmaterial. Såsom ett exempel kan anföras ett uttalande av talmannen i Sydafrikanska parlamentet. Han yttrade till Sveriges generalkonsul i Kapstaden, Fevrell, bl. a.: ”Vad som slagit mig är att svenskarna äro världens vackraste nation. Människorna i Sverige äro storväxta, friska, intelligenta och kraftiga, vilket förmodligen beror på deras trägna kroppsövningar liksom på det förhållandet, att de befinna sig litet utanför den allmänna vägen och följaktligen kunnat bevara sin ras ren. Sedan jag sett svenskarna, föreföllo mig skottarna småväxta och människorna i Liverpool såsom dvärgar”.

Människomaterialets beskaffenhet är i huvudsak beroende av två faktorer: miljön och rasarvet. I begreppet miljö innefatta vi föräldrarnas och samhällets samlade yttre inflytande på individen. Rasarvet är ett ord, varmed vi beteckna summan av de raselement, vilka individen genom fortplantningen erhållit från sina föräldrar. Miljön, vilkens betydelse tidigare med orätt framhållits och alltjämt framhålles mera än rasarvets, är dock av utomordentlig vikt. Begreppet miljö kan uppdelas i en mängd underavdelningar. Men vi skola icke här ingå på mer än ett par miljödetaljer, nämligen den personliga hygienen och folkmoralen.

Trots vårt folks höga ställning i flera avseenden lämnar den personliga hygienen ännu mycket övrigt att önska. Allt för många medborgare sakna kännedom om de elementäraste hälsoregler och som följd härav hemsökas de av sjukdomar och åkommor, vilka genom ett mera hygieniskt levnadssätt lätt skulle kunna undvikas. Det är på tiden att ungdomen genom läroanstalterna och på annat sätt får inskärpt vikten av en rationell hälsovård. Man bygger sjukhus för tiotals miljoner och det allmänna får ikläda sig oerhört betungande sjukvårdsutgifter. Det bör sättas en gräns för dessa utgifter och andra liknande, såsom för hospitalsvård etc., ty annars digna de friska och arbetande individerna under bördan av sjuklingar och oduglingar av skilda kategorier. I forna tider utsattes sjuka barn och för samhällslivet otjänliga element höllos icke under armarna.

Vi leva i en mildare tid, men vetenskap och upplysning måste i dag brukas så att — fastän med humanare medel — en liknande minskning av de sociala bördorna ernås som fordomdags. Om Kungl. Medicinalstyrelsen etablerade sig som en Kungl. Hälsovårdsstyrelse, vilken gåve anvisningar och impulser till olika sociala organ och institutioner i landet i sjukdomsförebyggande syfte, skulle förmodligen stora utgifter inbesparas och många lidanden undgås. Läkarevetenskapen och läkarepraktiken måste obetingat giva den *förebyggande* behandlingen en betydligt mera framskjuten plats än den hittills haft. Den miljödetalj, som kan benämnas folkmoralen, har på senare tid underskattats samtidigt som den intellektuella bildningen överskattats. Utvecklingen bör nu i detta avseende åter vridas i rätta gängor. En känsla av att så måste ske ligger i luften. Folkmoralens betydelse kan näppeligen överskattas.

Det berättas, att de danska knektar, som under Kristian Tyrann sändes mot Dalarna, då de fingo höra talas om Dalaallmogens enkla levnadssätt, yttrade: ”Ett folk, som äter barkbröd och dricker vatten, kan icke själva Fanen besegra”. Samma andemening finner man i ett yttrande av en nutida statsman: ”I kampen mellan nationerna skall det folk segra, som har den bästa moralen”. Våra förfäders bästa vapen voro återhållsamhet, arbete och förnöjsamhet. Dessa gamla goda vapen ha under inflytande av en giftig internationell atmosfär blivit rostiga. Ungdomens motståndskraft pressas hårt dels genom arbetslöshet dels genom de svärmar av andliga förruttnelsebaciller, som av durkdrivna kosmopolitiska giftblandare spridas över landet, särskilt genom film, teater och en viss veckopress.

Men ögonen ha hos många börjat öppnas för farorna. Enskilda personer, ideella föreningar och myndigheter ha insett nödvändigheten av att verka för återupplivande av de dygder, som i forna tider gjort vårt folk starkt och mäktigt till ärofulla insatser i historien. De krafter inom vårt folk, som vilja verka för en sund etisk renässans, böra även i möjligaste mån bringas till samverkan, så att effekten av deras ansträngningar må bli den största möjliga. Om alla goda krafter, vilka nu äro splittrade i smågrupper runt om i landet, i dessa frågor kunde bringas på en linje, skulle på kort tid resultat kunna vinnas, vilka eljest erfordra årtionden.

Den mest angelägna och tillika mest ärofulla uppgiften är att samla vårt folks uppbyggande krafter till gemensam offensiv mot mörkrets makter. En försummelse att vårda

Sankt Göran och Draken

Som en sympalisk erinran århundradena igenom om den pågående striden mellan Ljus och Mörker i denna värld reser sig i Stockholms storkyrka ”Sankt Göran och Draken”, vilket praktfulla konstverk, utfört av lübeckaren Bernt Notke, på uppdrag av riksföreståndaren Sten Sture 1488 införskaffades till Sverige. Generation efter generation har beundrat det symboliserande konstverket och därvid kanske även i någon mån rannsakat sig själv, om den maning till kamp mot mörkrets makter som Sture önskade rikta till eftervärlden blivit följd.

Vi ha i dag särskilda skäl att erinra oss Sten Stures maning. Ty Sverige och dess folk ha råkat under ett främlingstyranni såsom aldrig tillförene och befunno sig vid seklets ingång på branten till undergång. Mörker, lögn och ondska härskade i landet; de styrande, som glömska av sina plikter mot folket förrädiskt underkastat sig den mammonistiske inkräktaren, förde ett liv i överdåd, medan stora folklager ledo nöd; den nationella helgedomen drogs i smutsen, utan att dess officiella väktare bekymrade sig därom; nationens ägodelar rövades och bortslösades under ”lagliga” former, utan att dess egna representanter inlade veto däremot; en andlig och materiell utarmning av folket genomfördes, hotande dess bestånd samt ledande till upplösning, kaos och bolsjevism.

I sista ögonblicket vaknade åter självbevarelseinstinkten hos det insövda folket till liv — och en ny Sankt Görans strid inleddes mot den gifter sprutande Draken. Det gäller nu en strid på liv och död, där Sankt Göran är den nordisk-ariske folkkämpen och Draken den på folkens ruinerande, demoralisering och tillintetgörelse arbetande judendomen.

Judendomens stridssätt

Grundläggande för judarnas stridssätt förblir fariséerdömet, mot vilket redan Kristus med stor kraft kämpade och som efter Honom alldeles särskilt ondartat utvecklat sig i Talmud, vars begynnelsetext härrör från tiden omkring 150 e. Kr. Grundläggande är här vidare *talmi*-värdet hos alla av judendomen uppställda teorier: dessa äro ju alla blott bländverk, glitterguld, avsett för värdfolkens bedragande och förvirrande — i överensstämmelse med regeln: ”en blind fiende är lättare att tillintetgöra än en seende”. Juden är såsom ingen annan mästare i förställning. Med aplik snabbhet och utan varje moralisk hämning anpassar han sig till synes fullständigt i språk, seder, dagsmening och nationalmedvetandet till sin omgivning, vilken i sin godmodighet och öppenhjärtlighet icke urskiljer honom. Detta gör det även lätt för honom att ur värdfolkets eget sköte sönderriva alla dess kultur- och världsåskådningsbegrepp tills en ohjälplig meningsförvirring uppstått.

Typiskt för juden är hans kamp under delade roller. Ett exempel: Den liberal-kapitalistiska ”Neue Freie Presse” i Wien bekämpar och skymfar den proletärisk-socialdemokratiska ”Arbeiterzeitung”. Men det är blott en skenfäktning till gojimläsarens förvillande och insövande: den judiske utgivaren av det borgerliga bladet och den judiske utgivaren av arbetartidningen sitta båda i samma frimurareloge, och där le de mot varandra, de sluga augurerna. Företeelsen har sin motsvarighet i alla länder, där judendomen behärskar pressen. (I t. ex. Publicistklubben i Stockholm under herr Léon Ljunglunds presidium existera inga särskiljande meningar ”kollegerna emellan”). Samma tvetungade samspel under fördelade roller uppföra judisk kapitalism och judisk bolsjevism, ehuru ariern ej får observera kooperationen. Den nyssnämnda ”Neue Freie Presse” i Wien publicerar varje söndag och även veckodagar spaltlånga artiklar från sin korrespondent i Moskva, juden Nik. Basseche, i vilka bolsjevismen till en åttondel fördömes samtidigt som till sju åttondelar propaganda göres för densamma. Samma kapitalistorgan offentliggjorde Trotskis memoarer. (Jfr. svenska kapitalistorgan, främst Bonniers Dagens Nyheter!). ”Neuer Wiener Journal”, sedan lång tid en av judendomens viktigaste ”kemiska” centraler, skriver med brösttoner av innerligaste övertygelse spaltlånga artiklar mot marxismen, men gör samtidigt en skamlös propaganda för kommunismen, i det den så gott som dagligen respektfullt citerar de kommunistiska tidningarna. (Jfr. hos oss!). Vidare bringar samma blad ständiga artiklar till judendomens förhärligande i samma andedrag den framträder som ”monarkistisk” och ”hemvärnsvänlig”. Juden Toeplitz i Milano, allsmäktig i ”Banca Commerciala Italiana”, svingade sig upp till visserligen ej politiskt alldeles ointresserad penninggivare åt fascismen. Hans brorson Toeplitz i Warschau är ledare för Polens kommunistiska ungdom. — Juden Dérembourg i Paris kunde ej kraftigt nog göra sig gällande inom den franska chauvinismen, medan hans brorson Dernburg var tysk kolonialminister och stödjare av en tysk imperialism. — Den ene Warburg utförde på amerikansk sida bödelstjänst vid fredsunderhandlingarna mot tyska riket; hans broder ”räddade” Tyskland genom Dawes-fördraget.

Och vi åse stillatigande detta spel! Må vi läsa judendomens böcker och skrifter: Thora, Talmud, Mischna, Schulchân-Arûch. Då först skola vi förvånas! Den som icke är i tillfälle därtill må åtminstone informera sig rörande detta ”frälsnings”-folks underliga läror och planer ur de av judepressen systematiskt ihjältigna, ehuru för vår kulturkamp så utomordentligt viktiga arbetena av en Rohling, Fritsch, Ford, Rosenberg, Paumgarten, von der Stauf, Schickedanz, Stoltheim, Wahrmund, Hartner, Drumont, Gougenot des Mousseaux, Clarke, Retchvolodow, Nilostonsky, Jouin, Gobinau, Lambelin, Webster samt icke minst Zions Vises Protokoll.

*

Som ett provstycke på hur judendomen kämpar mot oss och vad dess innersta tanke om oss är skola här återges några markanta ställen ur judiska verk, bekännelser av största vikt, vilka blott allt för litet beaktats.

Över den biologiska judaiseringen av den ariska världen låter juden Kurt Münzer i sin roman ”Der Weg nach Zion” en polsk jude yttra följande: ”På alla raser i Europa — kanske hava vi infekterat dem — hava *vi* fördärvat blodet. Överhuvud är i dag allt förjudat. *Vårt* sinne är levande i allt, vår ande regerar världen. *Vi* äro herrarna”. Med

den av en mängd faktorer sammansatta miljö, som inverkar på folkmaterialets beskaffenhet, kan bliva farlig och ödesdiger. Men skadan är ej obotlig, om den upptäckes och avhjälpes i tid. Obotlig skada förorsakar däremot försummelse, som leder till det svensk-nordiska rasarvets förspillande.

Det torde icke vara för mycket sagt, att trots en god folkbildning blott en bråkdel av någon enda procent av Sveriges befolkning har klart för sig betydelsen av ras och rasarv. Rasblandningen, som är en fruktansvärd fara, hotar nu även vårt folk, vilket kunnat hålla sig ovanligt rasrent tack vare främst ett avskilt geografiskt läge. Vetenskapen har klarlagt, att de assyriska och babyloniska väldena, den grekiska kulturen, det romerska världsväldet och flera andra välden ödelagts just genom rasblandning. Kejsar Augustus vidtog för att rädda romerska riket raspolitiska åtgärder, som åtminstone vad den ekonomiska sidan beträffar äro enastående i historien. Men förgäves. Rasblandningens förfall hade redan nått för långt. Och den stolta romerska världsrikesbyggnaden ramlade sönder. Var äro nu de gamla assyrierna, var de gamla grekerna, romarna m. fl. mäktiga folk? De äro utplånade från jordens yta. Gigantiska minnesmärken, ruiner och museiskatter vittna om makt och väldighet, om rikedom i konst och kultur. Men folken själva äro och förbli försvunna.

Det finns emellertid ett folk, som varit samtida med dessa och andra nu utdöda folk. Det är judarna. De finnas alltjämt och ha från omkring 3 miljoner på Kristi tid vuxit till över 15 miljoner. De existera tack vare sin målmedvetna och orubbliga raspolitik. Och som varje initierad vet utveckla de den dag som är i flera världsdelar en oerhörd makt inom press, affärsliv, bankväsen etc.

Ett folks numerär är icke avgörande utan dess rasegenskaper. Athéns lysande kultur skapades av 50,000 människor och i ett av naturen jämförelsevis fattigt land. Gustav Adolfs folk uträttade storverk trots dess numerära obetydlighet, jämfört med fienderna. Det engelska väldet är ett rasvälde, som hittills hållit sig tack vare en relativt bevarad rasrenhet. De engelska barnen få visserligen ingen rasundervisning i egentlig mening, men de få på mångahanda sätt inpräntat i sig, att de stå i en särställning gentemot andra folk och i synnerhet gentemot färgade folk.

Det är känt, att svenskor i förskingringen tyvärr gifta sig med både araber, judar och kineser — ja till och med med negrer (i Nordamerika). Med svenska män är förhållandet delvis liknande. Dessa sorgliga förhållanden bero mest på att ingen rasstolthet, ej ens rasmedvetande inplantas. Inom Sverige, särskilt i Stockholm, Malmö och en del andra orter, har den skadliga rasblandningen fortskridit längre än de flesta ana. Tack vare de moderna kommunikationerna och de maktägandes beredvillighet att öppna Sveriges gränser för människoimport har bl. a. en flodvåg av judiska existenser från kontinenten, Balticum och Danmark svämmat in över våra gränser, och under det senaste halvåret ha över 5,000 tyska judar till följd av våra myndigheters slapphänthet inkommit i vårt land.

Det talas i dessa tider mycket om onödig och skadlig import, ty den anses farlig för handelsbalansen. Men människoimporten är vida betänkligare, ty den är farlig för blodbalansen. Sverige exporterar förstklassigt människomaterial men importerar avfallsprodukter från kontinentens städers halv- och helasiatiska folkkonglomerat. Skulle en sakkunnig undersökning företagas, skulle det visa sig att Sverige redan tagit skada i olika avseenden genom senaste decenniernas rasblandning. Den framstående kännaren av forntiden, dess folks och kulturers blomstring och undergång, professorn vid Lunds universitet, Martin P. Nilsson, yttrar om förhållandena i Sverige: "Om inte hundägarna bevakade hundarnas fortplantning, så att olika raser med var för sig värdefulla egenskaper bevarades utan fortplantningen finge ske fritt och utan eftersyn skulle det inte bli några raser utan byrackor utav alltsammans. Men detta är just vad som praktiseras i människornas värld i vårt land".

I Sverige hopa vi föremål i museerna, vi restaurera gamla kyrkor, vi bättra på gamla ruiner. Vi värna flerstädes naturen genom fridlysning, vi skydda t. o. m. en del rovdjur, t. ex. örnar och björnar. Men den svensk-nordiska stammens blod, "det ädlaste och bästa" (Viktor Rydberg), det skydda vi icke från förorening med artfrämmande tillsatser och vi skydda det icke mot avtappning på olika sätt. Professor Thyrén planerade såsom justitieminister åtminstone en effektiv invandringslag, men — enligt vad man säger — på kosmopolitiska kretsars tillskyndan störtades dåvarande regeringen, och sedan dess har ingen justitieminister dristat upptaga den viktiga frågan.

De raselement vi nu hotas av äro främst judiska element. Vi hava icke någon annan motvilja mot dem än vi skulle ha mot negrer eller kineser eller andra folk av främmande ras, men vi äro nödsakade att vända oss mot de judiska elementen, ty det är de som utgöra den aktuella faran. Internationella villolärare och välmenande frasmakare skola kanske säga, att det är hårt att stänga gränserna för judarna. Härtill svara vi, att det folk, som för sin nuvarande maktställning har att tacka en benhård raspolitik, icke har någon rätt att kalla inhumanitära de åtgärder vårt folk anser sig böra vidtaga i rasförsvarssyfte. Rasförsvaret är lika viktigt som det militära försvaret, kanske ännu viktigare. Judarna äro ett exempel härpå. De besegrades militärt av romarna, men i raskampen segrade de och romarna förlorade.

Bortsett från det rent rashygieniska elementet tillkommer den omständigheten, att de judiska folkelementen med hänsynslös glupskhet kasta sig över de förvärvsmöjligheter i Stockholm och andra orter, som böra reserveras åt telningar av vår egen nordiska stam. I storstäderna etablera sig asiaterna som advokater, läkare, köpmän, finansiärer, bokförläggare, tidningsägare, bankirer, artister etc. Så snart de bli säkra i sadeln börja de ofta skadlig "kultur"-propaganda, bolsjevikagitation etc. Vid våra svenska bildningsanstalter utbildas årligen ungdom av svensk stam, som med rätta kan göra anspråk på de förvärvsmöjligheter, som främlingarna tillskansa sig. Sentimentalitet duger icke, vi måste gå in för en kärvare lära. En ny epok bryter sig oemotståndligt fram: *rasmedvetandets och rasvärnets epok.*

Svenska folket måste skydda sig liksom andra folk. Utanför Nordiska Museet läses devisen: "Från fäder är det kommet, till söner skall det gå". Må man vakta sig, att icke kulturarvet och riket blir ett arv som går till annat folks söner. Faran är större än de flesta tro, i synnerhet i Stockholm och de större städerna. På några få generationer kan det svensk-nordiska blodet där ha runnit bort i världshistoriens hav, varifrån ingen återvändo gives.

F.

Vaknen!

Vaknen, Nordens alla hjärtan,
ur den långa vinterdvala!
Lyssnen åter till de röster,
som om ädla bragder tala!
Vaknen. vaknen upp till livet,
I, som drogens hårt med döden,
morgonrodnans fana svajar,
upp och följen hennes öden!

Hör de djupa ljud från Nordens
barndomsdagars baldershage,
kämpeluren, Heimdalshornet,
silverharpans klang hos Brage!
Hör, det är en vaggsång, nornan
fordom kvad för folkets öra
och ett nordiskt barnahjärta
ännu glädes av att höra.

Vaknen upp och leten idogt
i de kämpakummel höga,
i de stora minnesmärken
anden ställde för vårt öga!
Vaknen upp till syn och sinne
för det stora, för det ljuva,
som kan smälta kvinnohjärtan,
som kan hjältehjärtan kuva!

Lyssna, lyssna, djupt ur fjällen
hörs en ton, ej än förgången,
från den gamla Valas harpa,
kämpevisan, skaldesången!
Vindens kvad i askens krona,
viskningen vid Baldersbålet,
Frejas nick och svärdens stålklang
ljuda än i modersmålet.

Vaknen upp och skåden klarligt,
huru fädren här i Norden
strävade till mer än ära
och till mer än glans på jorden,
ja till mer än Valhalls glädje
och ett rum i fadershuset —
till att dö vid gudars sida
i den sista strid för ljuset!

Viktor Rydberg.

hänsyftning på de assimilerade judarna och den falska flagg varunder de driva sitt ofog i den ariska världen, säger professorn dr. Heinrich Grätz i Breslau (vars ursprungliga namn var Hirsch) i sin "Geschichte der Juden" (band II, sid. 367): "det flöt icke blott judiskt blod utan också judisk saf i deras (de döpta judarnas) nerver. De hava visserligen till det yttre avsagt sig, ehuru blott såsom kämpar, vilka gripa fiendens rustning och fana för att så mycket säkrare träffa honom och så mycket eftertryckligare tillintetgöra honom".

Huru begreppet religion återspeglar sig i den judiska hjärnan se vi i Alfred Rossigs "Integraler Judentum". Det står där sid. 2: "I likhet med alla gamla orientaler brukade även de hebreiska vise uttrycka sin lära i ett döljande bildspråk. Vår stams lära var esoterisk. Muntligt överlåtande anförtrodde den åt ett urval av folket (därför kan heller icke ritualmordet påvisas enligt Talmud!). Men den som bemödar sig att finna nyckeln, den som förstår att gräva i kulturruinen och att dechiffrera ordhiroglyferna, han inser, att denna lära från första begynnelsen inom sig gömde den djupaste världsvishet och samtidigt den mest beundransvärda politiska konst, *dold i den menlösa klädnaden av en from tro*". (Mot bakgrunden härav förstår man överrabbinen Ehrenpreis' förklaring, att det vilar en mystik över den judiska religionen, som är omöjlig att fatta för andra religionsbekännare och inför vilken dessa endast ha att böja sig i respektfull vördnad.)

Under rubriken "Japan" finna vi i häfte 4 "Deutscher Volkswart" januari 1927 omnämnd skriften "Asiater" av "amerikanaren" Artur Landsberger, vari denne jude bl. a. yttrar: "Vi spänna vårt nät över hela Japan. Vi hava avgörande inflytande på detta lands samtliga kärleksinstrument. Alla skola spela den melodi vi angiva. Föreställ Eder ett land som jättekropp! Den som reglerar denna kropps underlivsfunktioner, har väldet över den. — Sen I äntligen vad jag vill? Kampen om världsherraväldet mellan Amerika och Japan måste föras genom Japans uppsugning. Amerika förtrustar icke bara kärleken. Det griper landet vid dess starkast utvecklade instinkt! I ett land, där könsakten är en naturlig kroppsfunktion liksom varje annan, behöver man blott under skicklig form giva den nödiga eggelsen — och det frigjorda könet uttömmer sin kraft i en enda rök, vars längd bestämmes av oss. Genom anskaffande av alltjämt nya eggelsemedel kan man försätta denna rök i permanens och förvandla detta land till ett besatt land". (Jfr judarnas i Sverige bl. a. genom Clartés pornografiska "Sexuell upplysning" bedrivna osedlighetspropaganda bland ungdomen!). Så lydde de goda råd, som den "ädle" juden Landsberger hade att giva de sina. Här se vi judendomen livslevande — och ett typiskt exempel på dess kampmetoder. Har man någonsin sett så mycken nedrighet och gemenhet sammanställd som i Artur Landsbergers citerade ohyggliga "eggelse"?

Vilja vi förstå det hemliga syftet med de egenartade och oförklarliga tilldragelser som f. n. utspelas i alla länder, behöva vi endast i stället för orden i Landsbergers anvisning "vi spänna vårt nät över hela Japan" sätta orden: "vi spänna vårt nät över hela världen" samt i stället för "Amerika förtrustar icke blott kärleken" orden: "Judendomen förtrustar icke blott kärleken". Vi ha då lösningen på den gåtfulla utvecklingen i världen under de senaste femtio åren.

Vilka äro väl kvinnohandlarna och handlarna med opium, kokain och eter? Vem undergräver sed och moral i ord, skrift och bild? Vem översvämmar världen med nakenhet, sängkammar-, glädje- och Hirschfeldssvineri, med negervisor och negerdanser? Vem bringar oss de folkfördärvande filmerna och de smakförstörande operetterna och revyerna? Vem propagerar för "barnlös kärlek" och spolierar den kristna familjen? Det är alltid samma folkfrämmande element och de av dem förförda eller bestuckna hjälparna bland arierna! Är det icke en äkta judisk nedrighet, när juden Landsberger i viss mening utger en bruksanvisning till utrotande av ett helt folk liksom när man skriver en bruksanvisning till förgörande av ohyra?!

Är icke det i första rummet av den judiska bolsjevismen forcerade kemiska kriget ett liknande svekfullt tillvägagångssätt för att i ett slag bli kvitt miljoner ariska människor? — Och detta mänsklighetens avskum är det som i samma andedrag hycklande träder emot oss och förebringar oss svindeln "aldrig-mera krig"! Gycklet med denna talmudpacifism lyder: "Ur världskriget hava *vi* ickearier utgått såsom enda segrare. I gojim haven eder hjältedöd, krymplingar och blinda, arbetslöshet och hushållsnöd — vi hava efterkrigsanhopningen av pengar! Alltså, en tillfällig paus! Vi måste först ordna

"Dollfuss-regimen"

Juda—Rom—Paris—Prags våldsdiktatur

(Från vår korrespondent.)

Salzburg i december 1933.

Den österrikiska nationalsocialistiska rörelsen för en svår kamp mot tyskhetens och nationalsocialismens förbundna fiender, vilka dragit konsekvenserna av Hitlers reningsverk och nu med alla medel söka rädda sin högborg Wien från anloppet av den nya världsåskådningen. Paris, Rom, Prag och framför allt Juda ha korat Dollfuss till sitt verktyg och uppbjuda sina yttersta krafter på den nationella socialismens och antisemitismens tillintetgörande i Österrike. Dock utan att lyckas!

Dollfuss säger, att det går uppåt för det österrikiska näringslivet, men i verkligheten ökas nöden alltmera. Det österrikiska lånet tecknades icke frivilligt; företagarna tvingades att teckna, det var i verkligheten till 75 % ett tvångslån. Den som i Österrike hälsar med uttrycket "Heil Hitler" eller lyfter handen till hälsning erhåller 3 till 6 veckors fängelse. Den som sjunger tyska nationalsången — vilken tills för 5 månader sedan allmänt sjöngs av folket såsom dess nationalsång — straffas med några veckors fängelse. Många tusenden österrikiska nationalsocialister, kvinnor och män, försmäkta i Dollfuss' fängelser därför att de bekänna sig till Adolf Hitlers idé. Många tusenden män och kvinnor ha undandragit sig regeringens förföljelser i det de lämnat hem och egendom samt flytt till Tyskland. En del blevo under flykten jagade till döds eller skjutna.

Dollfuss regerar, men Juda och de tyskfientliga diktera hans åtgärder, som åsyfta utrotandet av den österrikiska nationalsocialismen. De ha förlorat slaget i Tyskland, nu vilja de i Österrike med alla medel hålla sig vid makten och fruktansvärt hämnas sitt nederlag i tyska riket. I samhällena i gränstrakterna råder brist på unga män, enär de flesta flytt till Tyskland för att undgå fängelset. Men trots allt detta blir den nationalsocialistiska rörelsen i Österrike ständigt starkare. Den är visst icke död, såsom svenska tidningar skriva. Dollfuss hämtade för några månader sedan direktiven för sin politik i Rom — en politik som alls icke motsvarar österrikiska folkets intressen.

I våra dagars Österrike existerar ingen fri meningsyttring. I författningen står, att "rätten utgår från folket"; men folket har ingen rätt mera i Österrike. Det måste tiga och åse, hur Dollfuss utför Frankrikes, Italiens, Prags och isynnerhet *judarnas* befallningar och regerar Österrike till undergång. Dollfuss har byggt en polisstat, som knappast har sin motsvarighet i historien. De nationella människorna i Österrike, d. v. s. omkring 60 % av hela befolkningen äro fullkomligt rättslösa. I fängelserna finnes ej längre någon plats; de äro överfulla av fångar, ärevördiga tyska män och kvinnor, som opponerat mot Dollfuss' tyskfientliga politik. Ja, det har t. o. m. upprättats särskilda koncentrationsläger för de österrikiska nationalsocialisterna på Frankrikes och Judas befallning. Till republikens skydd! De flesta attentat ha förövats av kommunister och förbrytarelement — icke av nationalsocialister, såsom den judiska pressen skriver. Nationalsocialisterna ha alltid, trots förbittringen mot regeringen, bevarat den mest beundrantvärda disciplin. Rörelsen är trots undertryckningen från regeringen starkare än någonsin. Det nationalsocialistiska partiet har, trots förbudet, majoriteten av Österrikes folk på sin sida.

Under de farligaste förhållanden avbrännas dagligen på bergen stora hakkorseldar. I provinsen Kärnten hållas nationalsocialistiska möten ute på de stora sjöarna. Varje nationalsocialist kan taga sig ett föredöme i den förbittrade kamp som de österrikiska nationalsocialisterna föra, vilka i tusental låta kasta sig i fängelserna för den stora idén. Alla de som flytt till Tyskland ha gått förlustiga sitt statsmedborgarskap. För ett år sedan talade dessa herrar, som nu sitta i regeringen, offentligt om anslutning till tyska riket; i dag blir envar som yttrar detsamma som dessa då sade bestraffad med fängelse, trots att vid folkomröstningen 1923 99 % av Salzburgs och Tyrolens befolkning röstade för anslutning till tyska riket, eftersom en räddning för Österrike endast är möjlig genom anslutning. Nästan alla tyska tidningar och illustrerade blad äro förbjudna i Österrike. Läsandet av dessa bestraffas med fängelse. Den österrikiska befolkningen kunde nämligen få veta något ur de rikstyska tidningarna om det tyska näringslivets storslagna uppsving.

Och allt detta *mot* majoriteten av folket, emedan Frankrike, Italien, Tjeckoslovakien och framför allt *judarna*, från vilka österrikiska regeringen bekomma penningar för Österrikes "återuppbyggnad", så befalla. Folkets i Österrike längtan efter en nationell revolution är oerhörd. Vad betyda månader i folkens historia! Det österrikiska folket förlitar sig på, att Dollfuss och konsorter under loppet av 1934 förjagas ur landet och att ett fritt tyskt Österrike på nationalsocialistisk grund i överensstämmelse med folkmajoritetens vilja då skall uppbyggas. Det primära för österrikarna är att efter tyskt mönster rensa det offentliga livet från folkfrämmande element och skapa en nationell regering, vilken motsvarar folkets vilja och framför allt är oavhängig av de tyskfientliga makterna.

C—l.

ASEA sonar begångna synder

Herrarna i ASEA ha äntligen kommit under fund med det opassande i att i sin armaturutrustning som fabriksmärke föra den ariska ljussymbolen Hakkorset och skynda nu meddela världen, att detta märke omedelbart skall försvinna från alla bolagets tillverkningar. Beslutet tillkom närmast med anledning av en fransk-judisk beställare, som kände sig kränkt i sitt innersta av märket och fordrade dess avlägsnande.

Så nu kunna Herrarna i ASEA vara lugna och behöva ej frukta handelsbojkott såsom misstänkt tysk firma! Men hur skulle det varit att taga steget helt ut och direkt ersatt Hakkorset med den judiska Frimurarestjärnan?

"Nazistchef" Ekström i Sovjets tjänst!

Den folkrörelse, som i nationalsocialismens namn framträtt såsom bärare av den svenska frihets- och folkgemenskapens idé, har ej heller undgått ödet att bli föremål för politiska analfabeters och spekulativa herrars olyckliga inblandning. Redan för månader sedan stod detta klart för oss, varför vi uttalade ett varningens ord.

I början av december 1933 ingick meddelandet från Göteborg, att "den svenska nationalsocialismen samlats under en svensk mans ledning i förlitande på enbart svenska krafters samverkan". Den enade rörelsens namn skulle bli "Nationalsocialistiska blocket". Äntligen hade ledarefrågan lösts! Och mannen? Överste Martin Ekström — en av de svenskar som deltagit i arbetet med det persiska banditväldets samt senare det röda banditväldets i Finland och Estland nedslående. Den ur Furugårdspartiet senast utbrutna falangen samt den fraktion som framträtt under namn av Nationalsocialistiska Förbundet hade i sin ledarenöd riktat blickarna åt öster och upptäckt översten Ekström i Wasa, *nyss verksam som ombud för sovjetryska Naftasyndikatet i Finland*, en organisation med internationellt rykte som ej endast en ekonomisk utan jämväl en politisk agentur för det judiska Sovjetryssland. Social-Demokraten var även i tillfälle den 23 dec. 1933 "ur tillförlitlig källa" meddela, att "överste Martin Ekström ända till för kort tid sedan varit anställd i Naftabolaget i Wasa och uppehållit mycket nära förbindelser med Sovjetryssland! Samma herre, som av svenska nazistorganisationer engagerats som bolsjevismens krigiska generalutrotare, har alltså tills helt nyligen tjänat sitt levebröd i den ryska bolsjevismens tjänst och stått i de vänskapligaste relationer till densamma".

När vi för några månader sedan vände oss till överste E. för att bekomma närmare kunskap om hans planer och program, gav översten oss det svaret, att "ideologien var av underordnad betydelse" och att det här "gällde handling". — Från vår principiella ståndpunkt kunde vi icke endast icke godkänna ett sådant svar från en person, som uppträdde med anspråk på ledareposten inom den svenska nationalsocialismen — vi funno det misstänkt. En person med en dylik syn på saken kunde omöjligen vara rätte ledaren. Men inom f. d. Furugårdskretsar arbetades med intensitet på att få den "handlingskraftige" översten nominerad till svensk "nazistledare". Det berättades oss från detta håll, att det gick som "en stormvind genom landet, som krävde överste Ekström vald till svensk nazistledare". Varifrån kom denna "stormvind"? Från folket i bygderna? Rörelsens anhängare ute i landet hade knappt sett översten, än mindre hört honom tala, aldrig läst ett programuttalande av honom. Det var uppenbart, att detta "folkkrav" på Ekströms ledareskap framskapats på konstlad väg genom krafter bakom kulissen.

Det måste ha funnits mäktiga intressen, som önskade överste Ekströms placering som ledare av den svenska nationalsocialismen. Eljest hade ej kandidaturen — stödd av "industrikretsar" — kunnat så lätt genomtrumfas. Man frapperades också av, att ett av judendomens ivrigaste stöd i pressen, Nya Dagligt Allehanda, under sällsynt sympatiska former å sin första sida presenterade den korade "svenske nazistchefen". Man fick av tidningens framställning den uppfattningen, att den svenska nationalsocialismen äntligen kommit under ur "borgerlig" synpunkt vederhäftig och förtroendeingivande ledning.

Man frågar sig: är det lämpligt, att en person som i sin borgerliga näring innehaft sovjetrysk agentur, beklädes med uppdraget som ledare för den svensk-nordiska frihetsrörelsen? Nej! En dylik förbindelse måste betecknas såsom under alla förhållanden diskvalificerande för ledareposten, även om Ekström allenast sysslat med Sovjets merkantila intresseverksamhet.

Vi tveka icke att beteckna hela denna "ledare"-nominering som en skandal och en utmaning mot det för sin frihet kämpande svenska folket.

---

allt vackert, smälta det. Därtill behöva vi en andningspaus, tills en dag det kemiska kriget går löst. När och var kriget åter skall föras — det skola *vi* låta eder veta. Men då — och icke förr — kunnen I åter ömsesidigt slita varandra i stycken. Om det skall bliva ett par dussin miljoner arier mindre, skola vi hava gjort ännu ett pantersprång mot världsherraväldet".

Som man finner är det system i allt vad dessa folkens förtryckare igångsätta, och det är så mycket svårare att komma åt dem, enär de utspruta gifter, gentemot vilka de själva förbliva immuna. Liksom ormen, vars bett dödar utan att den själv tar skada därav. Judendomens kampmetoder äro in i minsta detaljer spetsfundigt utstuderade. Ingenstädes har detta visats mera uppenbart än i utvecklingen och förankringen av bolsjevismen. Med denna ha judarna för första gången på obeslöjat sätt tillkämpat sig den fullkomliga statliga makten över ett av sina pinade värdfolk, och man ser vad detta betyder och vart det leder. Judendomens nuvarande organisation — på ena sidan i ramen av tredje internationalen, på den andra som tongivande i Wallstreet och på de europeiska börserna — är värre och farligare än någonsin tidigare.

*

Se vi närmare efter, bemärka vi alldeles tydligt, att den väg, som leder judendomen i dess måttlösa härskarbegär, går över bländning och förfall för alla de övriga folken till förslavande. Medlen härför äro *pressmonopolet, penningmonopolet*, och *massorganisationen* av de mindre omdömesgilla lägre samhällslagren.

Hur *bländar* juden oss? — Här några exempel: Hela lögnpressen med den judiska monopolställningen inom världsunderrättelseväsendet är en stort anlagd organisation till värdfolkens bländande. Här återfinner man det virtuosa spelet med delade roller: t. ex. den skenbara inbördeskampen mellan kapitalismen och marxismen. Vidare deras förbluffande anpassningsförmåga, lik djurens förställningskonst, på det man icke skall kunna se deras sanna väsen. I spetsen för de hundratals alltjämt uppdykande nya sociala, religiösa, ekonomiska och politiska reformrörelserna ställas "paradgojer", medan de verkliga tråddragarna äro judar. Åter och åter intresseras vi av medlemmar av detta folk för en reformering, en etisk vidareutveckling av vår kultur, och i verkligheten framgår ur så gott som varje judiskt protegerad ny "rörelse" en inre upplösning, ett moraliskt förfall. Allt detta leder till intet reelt, men måste ur judisk synpunkt befordras för att åstadkomma förvirring och splittring i de ariska leden.

Och hur *fördärvar* oss juden? *Rasligt* genom systematiskt ordnade äktenskap mellan judiska flickor ur den alltjämt förnyade diaspora med män av arisk stam. Bastarderna bliva sämre än den judiska renaveln. För den senare sörjer judendomen i det självmedvetna judiska familjer på det strängaste undvika giftermål med flickor av annan ras. *Kulturellt* genom en aldrig slutande och städse i förbluffande nya former uppdykande — dels underjordiska, dels maskerade, dels öppet frivola — kamp mot det arisk-kristna äktenskapet, mot familjen, mot altaret, tron, ungdomen, seden, traditionen, moralbegreppen, den sällskapliga anständigheten, auktoritetstanken. Bakom det skamlösa modet, sportorgierna, de moderna danserna, bakom demoralisationen, den sociala oron, de bedrägliga likhetsteorierna, tillbedjandet av Gyllene kalven, världens berövande på ideal döljer sig genomgående det judiska förstörelsearbetet. — Endast den bländade och förstörda ariern kan förslavas!

Och slutligen: hur *förslavar* oss juden? — Här blott några exempel ur massan av slagord: judisk liberalism, judisk kapitalism, judisk demokrati, judisk socialism, judiskt frimureri, bolsjevism, den genom judarna omlagda arbetarrörelsen, allmän valrätt, agrar-"reform", skol-"reform", kvinnorörelse, inflation, folkförbund etc.

*

Såsom en lämplig avslutning å denna betraktelse över judendomens stridssätt må anföras följande utdrag ur Zions Vises Protokoll n:r 9:

"Anhängare av alla möjliga riktningar och doktriner stå i vår tjänst: monarkister, demokrater, socialister, kommunister och andra utopister. De äro alla i arbete för oss. Var och en av dem underminerar på sitt sätt sista resten av auktoritet och medverkar till att bringa varje bestående ordning på fall. Gojimregeringarna skola pinas genom dessa ansträngningar. De längta efter ro och bliva allt mera beredvilliga att bringa offer för freden.

Massorna längta efter en lösning av den sociala frågan genom internationell överenskommelse. Men då alla folk äro söndrade i partier och partikampen kräver stora medel, äro de utlämnade åt oss. Ty vi hava pengarna!

En förening av icke-judarnas intellektuella kretsar och massornas blinda kraft vore farlig för oss. Men vi ha träffat alla anstalter för avvändande av denna fara, i det vi upprättat en mur av ömsesidig fiendskap mellan dessa båda makter. Sålunda förbliver massornas blinda kraft vårt stöd. Vi och blott vi skola vara deras ledare för att använda dem som verktyg för utförandet av våra planer.

För att icke i förtid förstöra icke-judarnas inrättningar, gingo vi till verket med största försiktighet och grepo till en början blott ändarna av hela mekanismens drivfjädrar. Dessa drivkrafter verkade förr i en sträng, men rättvis ordnings anda. I deras ställe hava vi satt en regim av liberal desorganisation och villkorlig oordning. På detta sätt blev det oss möjligt att i vårt sinne påverka lagspråket, valrätten, pressen, den personliga frihetens skydd samt — såsom det viktigaste — utvecklandet och vården av kulturen såsom utgörande den förnämsta, mänsklighetens och oavhängighetens hörnpelare.

Genom teoretiska och praktiska uppfostringsmetoder, vilka vi medgiva äro uppenbart falska men som vi hava inspirerat, vilseföres, fördummas och fördärvas icke-judarnas ungdom."

Arier, Kristna! Är icke detta tydligt nog?

W.

BERGTAGNA
Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr 3: —.

Världskrig hotar
Av General Ludendorff.
Kr. 1:50.

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll.
4:de fullständiga upplagan.
Kr. 2:50.

Sändes mot postförskott.
K. V. Lindeberg
Box 65, Härnösand

Fri penningehushållning

(Forts. fr. sid. 1.)

ras, kan denna sedelmängd i händelse omsättningshastigheten på ett eller annat sätt ökas i motsvarande proportion minskas. Önska vi bibehålla den gamla ingrodda vanföreställningen om guldet som absolut värdemätare och regulator av sedelmängden och icke anse oss kunna öka sedelmängden i enlighet med marknadens verkliga behov, kunna vi likväl få våra knappa betalningsmedel ått räcka till genom att i lämplig grad stimulera penningecirkulationen. Huru detta skall ske? F. d. järnvägsfunktionären Michael Unterguggenberger, en enkel bonde, övertygad anhängare av Gesells läror och borgmästare i den lilla staden Wörgl i Inndalen, Österrike, har visat oss vägen.

I december 1931 valdes Michael Unterguggenberger till borgmästare i Wörgl. Den lilla stadens finanser befunno sig i ett bedrövligt skick. Skatter inflöto icke. Antalet arbetslösa ökades med varje dag. Kommunen förmådde icke längre ens komma ut med statsförbundsskatterna. Gatorna i Wörgl voro en visa för omgivningen. Den 5 juli 1932, inför hotande bankrutt, beslöt borgmästaren att försöka en "hästkur" och förvandla de i Wörgl cirkulerande reguljära österrikiska statspengarna till "snabbpengar" av Silvio Gesells typ. Kommunen samlade sina sista resurser 32,000 schillings, vilka deponerades i kommunens sparbank. Mot säkerhet av dessa penningar skulle — så var planen — kommunen utgiva nya sedlar eller kassaanvisningar, vilka för att kringgå nationalbankens privilegier kallades "arbetsanvisningar".

Dessa anvisningar hade den för innehavaren obehagliga egenskapen att deras värde för varje månad minskades med en procent; dock kunde deras ursprungliga värde återställas genom påklistring av ett värdeminskningen motsvarande frimärke, som köptes från kommunens kassa. Dessutom kunde de som önskade undvika värdeminskningen före månadens slut antingen till kommunen betala skatt eller insätta pengarna i dess sparbank. Borgmästaren räknade med att, då innehavarna av sedlarna naturligtvis såvitt möjligt önskade undvika förluster, dessa sedlar komme att gripas av ett slags cirkulationsraseri, högeligen förmånligt för handeln och industrin inom kommunen. Denne karlakarl, socialist men icke marxist, lyckades ej endast få de största affärsmännen intresserade av projektet utan även konstituera en enig övervakningskommitté, bestående av prästen, kommendanten för hemvärnet — en deciderad reaktionär och f. d. officer — samt sig själv. De första arbetsanvisningarna utgåvos för 32,000 schilling, alltså med 100-procentig täckning. Med dessa anvisningar organiserades allmänna arbeten. Man betalade arbetarnas löner och andra räkningar inom staden med arbetsanvisningar. På sådant sätt utkommo de i cirkulationen. Man konstaterade, att anvisningarna fullkomligt uppfyllde sitt ändamål, och tack vare cirkulationshastigheten kunde kommunen under tre månader verkställa utbetalningar för 100,000 schilling med en sedelmängd av endast 12,000 schilling.

Herr Claude Bourdet, från vars artikel i den stora franska journalen "L'illustration" jag tillåtit mig hämta anförda fakta, anlände till Wörgl i augusti 1933, d. v. s. ett år efter experimentets påbörjande. Vill man vara opartisk, säger han, måste man erkänna, att resultaten äro mirakulösa. Gatorna, förut så illa beryktade, likna numera asfalterade autostrader. Rådhuset fullständigt nyreparerat. En ny bro av armerad betong bär inskriften: "Uppförd med "fria" pengar. Överallt ser man belysningsstolpar. T. o. m. stadens lilla skyddshelgon har dragit fördel av denne socialistiske borgmästare: det står numera i en prydlig nisch à la Corbusier. Arbetare, som korrespondanten påträffade i de många verkstäderna, voro alla fanatiska anhängare av "smält"-pengar. I alla affärer mottogos dessa nödhjälpspengar lika med officiella sedlar. *Varuprisen hade icke stigit.* Någon inflation förefanns alltså ej. Och exemplet smittar. I flera grannkommuner talas redan om att införa dessa "smält"-pengar. I en av dem, Kirchbichl, är det redan gjort och där mottagas likaså arbetsanvisningar från Wörgl. T. o. m. i Innsbruck samt i flera kommuner i övre och nedre Österrike bereder man sig att introducera "smält"-pengar. Och kyrkoherden i Westendorf har hållit ett av entusiasm lågande tal om den lilla gnistan från Tyrolen, som kommer att tända branden, varigenom den internationella högfinansen förvandlas till aska.

Man skall invända, att avdraget 1 procent varje månad är ett slags beskattning av penningen — något som den klassiska nationalekonomien avskyr, samt att experimentet i Wörgl långt ifrån att skapa nya rikedomar endast är en förtäckt exploatering av skattebetalaren. Ja, så kunde kanske tyckas. Men dessa påståenden hålla icke, ty aldrig såg man annat än att den exploaterade skattebetalaren av all kraft protesterade mot utsugningen. Men här — ingen protest — tvärtom, allmän entusiasm. Ett memento för alla finansministrar! Man beklagar endast, att centralbanken försöker hindra ny-emissioner. Belåtenheten beror på den allmänna förbättring som trots världskris m. m. konstaterats. En förbättring som naturligtvis icke kunnat åstadkommas av en ny skattepålaga. Detta om den enskilde. Och kommunen själv? Först och främst erhåller kommunen ränteinkomst av den i sparbanken deponerade sedeltäckningen. Dessutom måste var och en som för betalningar utom kommunen önskar officiella sedelmynt vid växling av arbetsanvisningar betala en provision av 2 procent till kommunalkassan — ett slags tullskydd alltså för den lokale företagaren. Men det viktigaste: kommunens kassa är alltid full, emedan alla utskylder, för undvikande av smältningen, inflyta regelbundet, ja t. o. m. — hör och häpna! — ofta i förskott. Och insättningarna i sparbanken hava för första gången sedan krisens början uppvägt uttagningarna.

Låter icke allt detta som en saga, en ljuvlig dröm, och dock — verkligheten finns där, påtaglig, sann! Hos oss förvandlas som bekant t. o. m. personer med de mest avancerade åsikter, vilka utan betänkande och oftast kritiklöst äro färdiga att anamma mycket vittgående och oprövade politiska och sociala reformer, till betänksamma arga konservativa så snart frågan rör penningen. Då är varje förslag, om än aldrig så logiskt och genomtänkt, omoget och fantastiskt! De glömma, att eftersom allt annat förändras icke heller ett penningsystem, som förut måhända varit lämpligt, längre kan motsvara tidens krav. Vore det icke önskvärt, att cheferna för våra nordiska länders statsbanker i stället för sina årliga "informations"-resor till diverse exotiska internationella bankirer en gång ställde kosan mot Wörgl? Mot staden, där den germanska andan och dugligheten nu i all tysthet firat sin första seger över den gyllene kalvens världsomspinnande makt.

Om nu, djärva tanke, även detta samhälle skulle vakna ur sin djupa "guldhypnos" samt önska införa ett penningesystem på förnuftig bas och exempelvis införa liknande "smält"-pengar som enda betalningsmedel *inom* landet, medan all växling till utländskt mynt förbehölles riksbanken, skulle förutom vad redan uppnåtts i Wörgl följande vinnas:

1) Privatbankers och andra penningeinstituts önskan att utlåna pengar stimuleras kraftigt, automatiskt medförande kreditlättnad och lägre räntesatser.

2) Statsmakten har, alldenstund växling till utländskt mynt centraliserats i riksbanken, möjlighet att medels högre eller lägre växlingsprovision öka eller minska skyddet för *all* inhemsk företagsamhet (samt landets egna statsinkomster utan att betunga näringslivet). Detta skydd, i direkt förhållande till varje varas värde, vore naturligtvis jämnare och rättvisare än nu tillämpade mer eller mindre godtyckliga tullsatser. Alla besvärliga förtullningsomgångar, uppbördskostnader m. m., ja hela tullbevakningen kunde då saklöst bortfalla.

3) Möjlighet förefinnes att öka utelöpande sedelstock i förhållande till marknadsbehovet utan bekymmer för vare sig guldreserven eller växelkursen på de i riksbanken lagrade s. a. s. fiktiva "riktiga" sedelmynten.

Hjalmar von Bonsdorff.

Zionsprotokollen inför rätt

(Forts. fr. sid. 1.)

till rätten återgav dr. Ehrenpreis endast ofullständigt sin artikel, varför det nu för frågans fortsatta rättsliga behandling är av en viss betydelse, att den anklagades juridiska ombud har till sitt förfogande en officiellt styrkt avskrift ur originalhandlingen "Judisk Tidskrift". Att aktionen tillmätes stor betydelse inom judiska kretsar framgår bl. a. därav, att rättslig talan i samma sak samtidigt rests mot dr. Zander av presidenterna i Zionistiska Förbundet och Judiska Församlingen i Schweiz.

Man har anledning med största intresse följa utvecklingen av dessa i Basel anhängiggjorda processer rörande Zionsprotokollen. Publicerandet av dr. Ehrenpreis' uttalande har uppenbart försatt judendomen i ett tvångsläge, där den ej kunnat undgå att bringa saken inför rättsligt forum. Väldiga krafter mobiliseras nu för att få ett juridiskt domutslag, som räddar den gamla teorien om protokollens "förfalskning". Det är en sällsam ödets skickelse, att denna rättsstrid kring Zionsprotokollen utkämpas i samma stad — Basel — varest de beryktade Zionsprotokollen för 36 år sedan framlades i närvaro av dr. Ehrenpreis, enligt egen uppgift en av Herzls allra närmaste medarbetare i hans brottsliga konspirationer — en alltså i eminent mening sakkunnig person, vilken dock på grund av den mosaiska lagens bestämmelser i sin egenskap av jude är förhindrad att inför gojims domstol vittna i överensstämmelse med sanningen.

Nog med galakonferenser!

Japanske utrikesministern Hirota har förklarat, att han gjort den erfarenheten att det är lättare att uppnå vänskaplig lösning av svävande problem genom direkta förhandlingar mellan intresserade makter än på en "galakonferens" mellan ett större antal stater.

Nationalism och socialism

(Forts. fr. sid. 1.)

svarar blott det regerande kapitalistiska fåtalets egendom och är emot folkmassans egendomsinnehav.

Socialdemokratien har framvuxit ut det judiska kapitalistiska systemet och är endast en fortsättning av detta systems tendenser. Den marxistiska "socialismen" är också emot folkmassans ägorätt. Därför understödja socialdemokraterna den judiska kapitalismen, hjälpa den att totalt förslava folket. — Detta se vi av socialdemokraternas regeringsverksamhet liksom av deras ekonomiska verksamhet, t. ex. den kooperativa, där deras uppgift är att tillsammans med bankerna ruinera medelklassen. — Kommunismen är en logisk följd av det kapitalistiska systemet: hos kommunismen är folkmassan fullständigt berövad all egendom och judarna allena regera och njuta därav.

Kapitalism, socialdemokrati och kommunism äro alltså ett och detsamma — judiska uppfinningar, varigenom folkmassorna berövas sin egendom och sin frihet.

"Socialism är rättfärdighet. Den är den medvetna motsatta formen till denna stat (till våra dagars socialdemokratisk-kapitalistiska stat!), vilken vi känna såsom det liberal-kapitalistiska tänkesättets sista foster... Socialismen kan blott genomföras i den nationella staten... Socialismen är — i materiell bemärkelse — ingen lönefråga utan en fråga om bofasthet och därmed om egendom. Först genom det till yttersta punkten vidgade utökandet av egendomsinnehavarna kunna de skapande stånden materiellt och därmed andligt frigöras. Friheten är vårt mål... Ett innerligt fritt, efter nationella, socialistiska lagar rättvist regerat folk skall icke en dag längre tåla det internationella kapitalets slaveri." Så talar Goebbels i "Die zweite Revolution" (s. 10—11) — och med full rätt.

Nationalsocialismen — den enda äkta socialismen — är för försvaret, återställandet och nyskapandet av egendom åt folkets massor. Därför är denna sanna socialism det enda rätta för våra bönder och för vår medelklass. Därför är denna socialism även det enda, som kan befria våra arbetare, alla proletärer ur deras nuvarande slaveri, enär den nationella socialismen icke endast vill giva arbete utan också egendom — basen för materiell och inre frihet — åt envar.

"Socialism är rättfärdighet." Därför bör och skall allt som är orätt med nationalsocialismens seger och fullbordande avskaffas. Våra dagars förjudade och korrumperade överskikts parasitariska liv skall taga ett slut: emedan socialismen "skapar en sträng form av rättigheter och plikter". Det skall bliva en omöjlighet, att en "socialistisk" statsminister erhåller flera tusen kronor i månaden för sitt arbete (må vi erinra oss, att Hitler alltifrån början avstått från sin rikskanslerslön, enär han förtjänade tillräckligt av sina litterära arbeten!), lever i överflöd, gör luxuösa rekreationsresor till exotiska länder etc. samtidigt som tusen och åter tusen av hans arbetslösa landsmän lida hunger och nöd. Offer fordras av alla mäktiga och förmögna i folkgemenskapens intresse! Blir det nödvändigt att finna jord och arbete för duktiga landsmän, skall det även bliva nödvändigt att "nationalsocialistiskt" sinnade grevar och andra upplåta en smula plats å sina vidsträckta domäner — i en nationell och social rättfärdighets anda.

Det kommer att stå en strid. Herrarna av i dag och de "socialistiska" och andra parasiterna skola icke uppge sina positioner utan strid. Men under nationalsocialismens fana skola allt större massor av folket samlas: bönder, arbetare, medelklass, hela det arbetande folket. Nationalsocialismen skall segra. *En socialistisk nation — som icke känner någon utplundring av människor genom människor, ingen klasskamp, ingen parasitism — skall uppstå!*

Fr.

Boknyheter!

VÄPNAT UPPROR. Autentiska avslöjanden av den judiska kommunismens undermineringsarbete. Av pastor A. Ehrt .. Kr. 2: —

GIFT. Bolsjevismens anda och väsen. Av prof. I. Iljin .... Kr. 1: —

HITLER. Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg. Inb. Kr. 2: 50

HERMANN GÖRING. Av Martin Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen. Rikt illustr. Tysk uppl. 300,000 ex. Pris Kr. 2: —

RESAN TILL DET OKÄNDA LANDET. Tyskland 1933. Av F. von Wilamowitz-Moellendorff .... Kr. 2: —

STORFINANSENS SYNDER. En vidräkning med världskapitalismen. Av Theodor Fritsch. .... Kr. 1: 25

FOLKRESNINGEN I TYSKLAND. Av P. Engdahl och E. G. Westman Kr. 2: 50

FRIMURERI—POLITIK—JUDENDOM Av N. Begis .... Kr. 3: —

SOVJETS PARADIS. En flyktings berättelse från nutidens Gehenna .... Kr. 2: —

KOLLEKTIVMÄNNISKAN. En antimarxistisk studie. Av M. Hentzel .... Kr. 1: 25

RAGNARÖK. Av Richard Hejll. (Obs. Nedsatt pris.) .... Kr. 4: —

FIGURER och RÖSTER. Av lektor Karl Stjernkrantz. Kr. 3: —

SVEA RIKE

Odengatan 42 — Stockholm —
Telefon 30 42 85 — Postgiro 4024

Begär katalog och prospekt!

Läs! *Köp!*

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för
Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 15 ÖRE.

MÅNDAGEN DEN 1 JANUARI 1934

Vida Världen

Världsregeringens ståthållare i Sverige

Våra statsmän och politiker i Demokratiens Sverige inneha sina lysande positioner tack vare främst deras vilja i Israel, vilka i egenskap av härskare i "staten i staten" ytterst representera makten. Det är knappast längre någon hemlighet, att en hemlig regering döljer sig bakom kulissen med diktatorerna Marcus Wallenberg och Karl Otto Bonnier som huvudfigurer. Men de flesta veta ej, att bakom nämnda diktatorer döljer sig ännu en instans — den allra hemligaste och heligaste: Världsregeringens ståthållare.

Ära den som äras bör! Folket bör veta vem det i första hand har att tacka för all Frihet, Demokrati och Härlighet, varmed det begåvats. Vi kunna icke inse, varför Överrabbin Ehrenpreis i Stockholms Mosaiska Församling längre skall

intaga en så blygsam position till det yttre. Han är dock första mannen: Judiska Världsregeringens maktfullkomlige ståthållare i Sverige.

Marcus Ehrenpreis, född i Lemberg, österrikiska Galizien 27/6 1869 av hebreiske bokförläggaren Jacob Ehrenpreis, var rabbin i Djakovar och Esseg i Slavonien 1896—1900 och överrabbin i Bulgarien 1900—14, innan han av Världsregeringen krigsutbrottets år hedrades med överrabbinbefattningen i Stockholms Mosaiska församling, d. v. s. ståthållareskapet i kungariket Sverige. För vårt folk anses det givetvis som en stor ära att ha fått som ståthållare en av "det heliga Israels" mest lysande gestalter, styrelsemedlem i en mängd olika universaljudiska organisationer. Han var ju också en av dem som stodo profeten Harzl närmast och som främst ha äran av första zionistiska världskongressen i Basel, vid vilken de berömda Zionsprotokollen framlades och förberedande anstalter träffades för världskriget och därmed sammanhängade företag till mänsklighetens lyckliggörelse.

*

Nationella Jazzpartiet och rikssymbolen

Vårt Nationella Jazzparti i högergestalt har betagits av en brinnande kärlek till blått och gult, vilken ej känner några hämningar. Varhelst herr Lindmans Allmänna Valmansförbund har sin varelse lyser det i blågult, höras patetiska fosterländska deklamationer — och dansas judisk-negroid jazz (erotisk dans) under blågula fanors svaj. Att det går festligt till på de fosterländska väckelsemötena — som nu anordnas i kapp med nazimötena — får man veta av Fria Pressen. Svenska Dagbladet bjöd häromdagen en hänförd skildring av ett evenemang å Stockholms Gillet.

"En festklädd publik om närmare 200 damer och herrar fyllde 'gyllene salen' och följde med stor uppmärksamhet det trevligt komponerade programmet, vars ena avdelning upptog hälsningstal av grosshandlare Liander och ett kortare anförande av riksdagsman Ragnar Lundquist i Rotebro, medan den senare var ägnad åt musik och dans. En militärorkester under direktör Helge Rudwall konserterade, och danskonstnärinnan Eva Lindström, omgiven av en grupp elever, utförde flera vackra danser. Till sist inmarscherade en ståtlig fanborg, buren av sex unga män. Ett leve för fosterlandet utbringades och publiken sjöng 'Du gamla, du fria'... Bifall skördade också fröken Eva Lindström framför allt för den för kvällen nykomponerade dansen: Hyllning. Den vita pagegestalten med den högra armen svept i en blågul fladdrande fana, förd med högtidliga strängt stiliserade rörelser, var vacker. Återstoden av kvällen ägnades åt gemytlig samvaro vid supéborden och i danssalongen."

Nationella Jazzpartiet har sitt sätt att hedra den "ärevördiga blågula rikssymbolen"!

*

Antisemitism i alla länder

Polska nationaldemokratiska partiets organ "Gazeta Warszawska" innehöll nyligen en ledande artikel, vari krävcs en omedelbar lösning av judefrågan. Polska folket kan först då genomföra sina stora nationella uppgifter — hette det — när judarna fördrivits ur landet. Någon annan lösning gives ej. Den dag kommer, då en fördrivning blir den enda utvägen. Nationaldemokratiska partiet ämnar sätta in all kraft på att så snabbt och effektivt som möjligt få en dylik lösning till stånd — "så att det stolta polska folket kan få fritt och ohämmat utveckla sig".

*

Från Ungarn ingå underrättelser om allvarliga antisemitiska uppträden vid universiteten. I Budapest hade en skara studenter uppvaktat dekanus dr. Kornis med en del önskemål. I samförstånd med rektor rekvirerade emellertid dekanus polishjälp och polisen ingrep mot de uppstudsiga med gummibatonger, varvid bl. a. en student så illa skadades, att han drabbades av hjärnskakning och måste föras till sjukhus. Vid en senare i undervisningsministeriet hållen konferens beslöts att till den 2 december stänga universiteten i Budapest och Debreczin.

Samma dag som polisens inskridande ägt rum demonstrerade stora skaror av studenter på Budapests gator. De tågade upp framför de liberala tidningarnas redaktioner, där de krossade fönsterrutorna. Polisen trängde undan dem i sidogatorna, varest demonstrationerna fortsattes tills fram på natten. En mängd personer anhöllos.

*

Såsom särskilt elakartade betecknas de antisemitiska oroligheter som på sista tiden förekommit i Rumänien. I staden Jassy anordnade en dag studenter, tillhörande "järngardet", stora demonstrationer i staden. Man tågade till de judiska affärskvarteren, där judiska butiker, kaféer, "arbetarskolor" och liberala klubbar uppvaktades. Staden råkade i fullt uppror och kavalleri måste tåga in på gatorna. Kommenderande generalen tillställde slutligen de i "järngardets" förbundslokal förskansade studenterna ett ultimatum med en timmes frist. Studenterna kapitulerade. De överfördes till en kasern och skola ställas inför snabbdomstolen. 115 personer anhöllos, en man dödades och sju sårades svårt.

Det är väl för judendomen att i dessa besvärliga tider ha ett så gott skydd i gojimsamhällenas polis och militär — annars kunde det lätt bli obehagligt. Striden mot judendomen måste emellertid föras med andens vapen och icke med våldets. Den senare vägen leder ej till något bestående resultat. Detta må särskilt ungdomen göra klart för sig!

*

Finansbaronen

Vem känner honom icke — den rörlige, överallt närvarande och för allt sig intresserande finansbaronen. I dag i New York, i morgon i Paris, i övermorgon i Kairo eller kanske Shanghai. Och överallt lika hemmastadd i allt, i politikens och ekonomiens mysterier, på börsen och i logeförsamlingarna.

Finansbaronen har just haft gyllene tider och tror själv i sin optimism, att dessa skola vara evigt. Ty någon annan makt än penningen känner han icke — och därför anser han sig av Gud bestämd att i evärdelig tid styra folkens öden. Och uppenbarar sig något nytt av vad slag det vara månde å horisonten, ställer han det strax under sin observation: vad kan väl göras därav i firmans intresse?

Där så är fallet, rycker han genast in som stödjare och hjälpare — och har det strax i sin hand som i en liten ask. Ty endast finansbaronen är utrustad med den högre visdom, som erfordras för att exploatera materiella såväl som andliga värden. Han vet, att det praktiska livet ej har användning för "drömmare" — och därför räddar han av ren barmhärtighet varje i och för sig gott uppslag av "verklighetsfrämmande individer" från att gå förlorat för denna världen genom att bringa det i anpassning till det levande livet. Vilket i regel går tämligen lätt medels klingande valuta.

Sin räddningsmission utövar han icke minst intresserat i det politiska livet, där alltemellanåt "drömmare" och "fantaster" uppenbara sig. Tack vare finansbaronens tjänstvillighet som finansiell hjälpare behöva dessa mestadels ej själv stort besvära sig med sina ideals omsättande i verkligheten. Ty det sköter den älskvärde finansbaronen. Med så mycket större iver gör han det i dessa dagar, då de folkliga idéströmningarna börjat alldeles särskilt intressera sig för just hans samhälleliga verksamhet.

*

Avslöjad världssammansvärjning

Första zionistiska världskongressen i Basel 1897, vid vilken judendomens fulländade plan för världens erövring — "Zions Vises Protokoll" — av Theodor Herzl framlades, har såsom framgår av artikeln på tidningens första sida i dessa dagar fått sitt rättsliga efterspel. Judiska statens ståthållare i Sverige, överrabbinen dr. Marcus Ehrenpreis, jämte presidenterna för Schweiz' Zionistiska Förbund och Judiska Församling ha inför domstolen i Basel instämt förläggaren av "Zionsprotokollen" och "Der Eisener Besen", dr. Zander, för det han ur Nationen refererat delar av dr. Ehrenpreis' anförande inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm 1929 om Herzls framträdande vid Baselkongressen 1897 såsom stöd för "Zionsprotokollens" äkthet.

Vi vilja här först giva en återblick över den judiska världserövringens tidigare skeden.

Den historiska akt, som dr. Ehrenpreis' uttalande och ifrågavarande del av "Zionsprotokollen" avse, gäller själva slutförandet av den judiska världserövringen. Enligt zionismens urkunder uttänktes av kung Salomo och andra judiska vise redan före 929 f. Kr. i teori en plan för världens erövring, vilken under historiens gång utarbetats och fulländats av däri invigda efterföljare, Zions Vise. Dessa Vise hade beslutat erövra världen åt Zion genom Symboliska Orden. Dess huvud föreställde den av de Vise invigda judiska regeringen — alltid maskerad t. o. m. för det egna folket. I det Ormen inträngde i de på dess väg liggande länderna undergrävde och uppslukade den alla icke-judiska krafter. Detta måste den göra allt framgent, följande en noga utstakad plan, tills den genomgångna cykeln slutes genom att huvudet återvänder till Zion och Ormen på så sätt innesluter i cirkeln av sin väg hela Europa och därmed den övriga världen, begagnande sig av alla krafter, vapenmakt och ekonomiska medel, för att underlägga även de övriga kontinenterna sin cykel och inflytandet av densamma.

Ormens huvuds återkomst till Zion kunde ske först sedan de europeiska stormakterna jämnats med jorden, d. v. s. över det ekonomiska obeståndet och ruinen, överallt ett verk av Zion, genom det andliga förfallet. Varken regeringarna eller enskilda individer skulle ha en aning om den roll de spelade i Zions händer. Därför läto Zions Vise i sin krets organisera en s. k. religiös kast såsom väktare av de mosaiska lagarnas och Talmudföreskrifternas renhet.

Den *första* etappen av Symboliska Ormens bana var i Europa 429 f. Kr., i Grekland, varest den på Perikles' tid begynte undergräva detta lands storhet och makt. Den *andra* etappen var i Rom under Augustus icke långt före Kristi födelse. Den *tredje* i Madrid under Carl V 1552 e. Kr. Den *fjärde* i Paris 1700 under Ludvig XIV. Den *femte* i London 1814 efter Napoleon I:s fall. Den *sjätte* i Berlin 1871 efter fransk-tyska kriget. Den *sjunde* i Petersburg.

Alla de av Ormen genomgångna länderna ha undergrävts i sina grundvalar genom den införda liberalismen, demokratien och det ekonomiska obeståndet. Från Petersburg gick dess väg vidare över Moskva, Kieff, Odessa och Konstantinopel. Genom världskriget och dess omvälvningar, däribland Turkiets sönderfallande, fullbordades sista etappen — Konstantinopel — före Jerusalem. Snart var Ormens cirkel sluten och huvudet förenade sig med stjärten — och Israels världserövring så när ett historiskt faktum.

Och för att Ormens krälande skulle ske obehindrat genomdrevs först och främst den judiska stammens isolering på det att ingen skulle kunna intränga i dess krets och upptäcka hemligheten i dess verksamhet.

Studera vi närmare den föreliggande publikationen "Zions Vises Protokoll", som judendomen genom de anhängiggjorda rättegångarna i Basel i en uppenbart högst besvärande situation nu söker domstolsvägen få förklarade oäkta, läsa vi där i protokoll n:r 3:

"I dag kan jag (Herzl) meddela eder, att vi stå blott några steg från målet. Det återstår blott en liten vägsträcka, och hela vår tillryggalagda väg är färdig att sluta den Symboliska Ormens cirkel. Då denna krets blir sluten, komma alla europeiska riken att omslutas av den som i ett skruvstäd."

Dr. Ehrenpreis skildrar i sitt ovannämnda uttalande ordagrant Herzls anförande vid den första zionistiska världskongressen — vilket "skänkte oanad glans åt detta första judiska världsmöte" — sålunda:

"Hans arbete ledde mot ett mål, som han på förhand utstakat. Herzl hade intet förhållande till religionen, men han var en djupt religiös natur. Om en profet är en 'förutsägare', en som ser kommande händelser och använder gåvan av sitt ord för att kungöra dem för andra — då var Theodor Herzl en nutida profet. Liksom Deutero-Jesaja årtionden före de timade händelserna såg Cyros segerrika makt innan någon annan, så har Herzl, tjugo år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar, förutsett dem och berett oss på vad som skulle komma. Han förutsåg Turkiets sönderfallande, han förutsåg, att England skulle ta hand om Palästina. *Vi stå inför avgörande världshändelser, sade han tjugo år före världskriget,* och *dessa händelser öppna nya möjligheter för det judiska folket.* När han slöt sina ögon, kunde han dö överbevisad om, att *hans verk* skulle fortleva.

I dag, tjugofem år efter hans död, kunna vi överblicka *följderna av hans gärning*. Det är sällsynt, att en generation kan se *frukterna av det egna arbetet*. Detta kan sägas om vår generation. Herzl formulerade Baselkongressens program: "Vårt mål är ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palästina". Tjugofem år efteråt står det judiska Palästina under makternas beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palästina, och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. 'Denna dag hava vi tagit bort Egyptens skam från eder' ".

Envar som gör sig mödan att närmare granska de citerade dokumenten "Zionsprotokollen" och dr. Ehrenpreis' uttalande i "Judisk Tidskrift", kan ej undgå att se, att det där rör sig om enahanda saker. I bägge fallen ligger det fullt klart, att det är Theodor Herzl som framlägger sin utarbetade plan för det slutförande av Israels världserövring, som över "världskrigets omvälvningar" ledde till "Turkiets sönderfallande" och till upprättandet av "ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palästina" (citaten dr. Ehrenpreis').

*

Såpbubbel-politik

Kulturens spetsar i Demokratiens Sverige, vilka upprörts över att Hitler-Tyskland ej längre har användning för kulturbolsjevismens där tidigare verksamma krafter, ha i offentliga upprop och insamlingar tagit sig an de "förföljda intellektuella". Att våra egna "kulturspetsar" längta efter att få hit sina "tyska" själsfränder, förstå vi så väl, men deras pretentioner på att Sveriges folk skall mottaga också dessa med öppna armar, tyckas vara en smula överdrivna.

Våra stamfränder i Tyskland ha fått mer än nog av de "tyska intellektuellas" såpbubbelpolitik, som kommit så mycken förvirring åstad. Som en illustration till deras verksamhet återge vi ur en tysk tidning från den kulturbolsjevikiska högkonjunkturen för något år sedan vidstående bild, där folkfrälsaren ses bjuda publiken på allsköns luftiga härligheter. — Såpbubblor sådana som "frihet, jämlikhet broderskap", "klasskamp" — men "folkförbrödring", "proletärer i alla länder förenen eder", "aldrig mera krig" — "borgarkrig", "avrustning för alla folk", "Wilsons 14 punkter", "folkens självbestämningsrätt", "Dawesplanen", "världssamvetet", "fred, frihet, bröd", "Sovjetparadiset" etc.

Israels såpbubbelpolitik och -kultur är visserligen intet nytt för oss svenskar — också vi ha i stor utsträckning hugnats därmed. Men sedan nu dessa som tidigare skött saken i Tyskland inbjudits kommit hit och hjälpa till i arbetet, kunna vi vänta att det skall bli en ännu bättre fart på det hela. Demokratien behöver all den sakkunniga hjälp den kan få i kampen för sitt försvar.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 2 (259) TORSDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1934 ÅRG. 10

En auktoritativ ordning!

Storfinansens "demokrati" — ett gigantiskt folkbedrägeri

Svensken har i allmänhet svårt att föreställa sig, att bakom det rådånde "demokratiska" systemet skulle dölja sig ett avsiktligt, planlagt bedrägeri mot folket. Och likväl är det så. Hela detta styrelse- och representationssystem på parlamentarisk grund utgör en efter konstens alla regler organiserad jättesvindel till folkets ofärd. Enligt plan och system har den efter världsimperium strävande judendomen iscensatt vårt folks söndring i chimära partipolitiska gemenskaper i syfte att borteliminera varje verkligt inflytande från landets egna inbyggare samt ostört kunna utöva och utveckla sitt herravälde. Allt i överensstämmelse med den berömda härskarsatsen "söndra och härska"! I den organiserade söndringens hägn blev det möjligt för den judiska inkräktaren att svinga sig upp till osynlig härskare — till "stat i staten" också hos oss. Alla statshandlingar skulle enligt den lancerade nya läran grundas i "folkviljan" — och denna fastställdes i sin tur av Israels utskickade agenter inom partier och press. Överallt var guldet vordet det övertygande argumentet. Den svenska statsmakten hade förvandlats till ett redskap för den imperialistiska revolutionära judendomens strävanden i Sverige. Och resultatet av denna utveckling känna vi i dag alla.

Länge fungerade detta brottsliga system i folkviljans namn utan att någon större opposition förspordes. Hela den stora pressen, som tolkar den allmänna folkmeningen, hade bragts under judendomens välde och tvungits att följa dess direktiv, och folkets breda lager saknade möjligheter att vinna kunskap om verklighetsförhållandena. Tilläventyrs goda förslag, framförda av ett parti, fälldes i riksförsamlingen genom en arrangerad majoritet av motståndarpartier. Det parlamentariska "vågmästeriet" ombesörjde denna detalj i systemets funktion! Och när en "höger"-regering tillräckligt misslyckats, lät man en "vänster"-regering taga vid — och folkets missnöje var för stunden stillat. En tyst överenskommelse gällde partierna emellan: att inför folkets massor förtiga tillvaron av systemets bakgrund med-judiska storfinansen såsom den verklige härskaren. Slutmålet för hela denna utveckling var: åstadkommandet av ett permanent tillstånd av ekonomisk misär, missnöje och kaos, som en dag skulle tillåta upprättandet av en öppet revolutionär judisk regering i bolsjevismens och proletariatets namn.

I Sverige liksom i de flesta andra länder, där detta stats- och folkfientliga system införts, har en kraftig reaktion mot detsamma på sistone börjat göra sig gällande. Trots den genomförda samorganisationen av pressen under de judestyrda partiernas kontroll och juden Karl Otto Bonniers överledning lyckades efterhand sanningen nå ut till de breda lagren och en allt starkare opinion växte fram, krävande en nyordning i nationellt restaurerande anda. Dessa krav inrikta sig framför allt på följande: Återupprättandet av en auktoritativ, sakkunnig, av partier och ekonomiska särintressen oberoende regering med statsmaktens utövning som sin egentliga uppgift, på grundval av den nordiska ledare- och ansvarsprincipen. Den grundlagsstridiga, stats- och folkfientliga parlamentarismen måste avskaffas och en riksdag upprättas på intressegrund. Denna skall uteslutande vara inställd på att tjäna landets och folkets intressen samt organiseras som en rådgivande och kontrollerande yrkesriksdag, vald av obligatoriska näringsförbund — korporationer — inom samhällets skilda grenar, såsom jordbruk, skogsbruk, bergsbruk, industri och hantverk, handel och sjöfart, trafikväsende och fria yrken.

I verkligheten innebär detta restaurationsprogram en återgång till den av vårt folk tidigare — innan judarna läto omdana den svenska statsledningen efter sitt sinne — tillämpade idén om intresserepresentation. Svenska folkets suveränitet skall återställas och judendomens maktusurpering och utplundring av land och folk stäckas! I stället för den oss påtvingade, det svenska väsendet främmande liberal-demokratiska andan skall en svensk anda åter genomtränga och besjäla vårt offentliga liv. Statsmakt och representation skola återvända till sin naturliga funktion, tillgodoseende faktiska behov och tjänande den svenska folkgemenskapen. Men huru genomföra dessa nödvändiga reformer? Detta kan endast ske genom en på bredaste bas lagd svensk frihetsrörelse, som avvecklar den härskande korruptionens system samt på traditionell svensk grund upprättar en auktoritativ ny ordning i samklang med folkets verkliga behov och vilja.

DARRÉ

De tyska jordbrukarna spelade en avgörande roll i den nationalsocialistiska revolutionen. Hitler yttrade härom i april 1933 inför tyska lantbruksrådet följande ord:

"Och tron mig: denna upphöjelse, som ligger bakom oss, hade överhuvud icke varit möjlig, om vi icke alltid — Gud vare lov och tack — haft en bestämd procentdel av vårt folk på landet. Ty om vi i dag alldeles nyktert överblicka upphöjelsen, måste vi fastslå, att från städerna hade den icke varit möjlig att förverkliga. I städerna skulle vi aldrig ha kunnat erövra åt oss dessa utgångsställningar, som även i vårt handlande förlänade oss laglighetens tyngd. Mångenstädes utgjorde de för den nationella resningen inträdande till 95 procent bönder. Dessa har det tyska folket i grund och botten att tacka för sin förnyelse, sin nya upphöjelse och därmed för den förändring, som skall föra till ett allmänt tillfrisknande av de tyska förhållandena. Detta allmänna tillfrisknande har också denna gång utgått från jorden, från den tyska marken, från de tyska bönderna".

Den man, som organiserat det tyska bondeståndet för nationalsocialistisk kamp, är Richard Walter Oskar Darré, den tyske "riksbondeledaren".

R. W. Darré föddes 1895 i Sydamerika, i Buenos Aires, Argentina. Hans fader var där ledare för en tysk import- och exportfirma. Familjen Darré (D'Arrest) är av nordfranskt ursprung. Strax efter 1680 överflyttade familjen på grund av religionsförföljelserna till Tyskland: först till Pfalz, sedan till Preussen. Darré har också svenskt blod i sina ådror. Hans moder tillhörde en bekant svensk familj, Lagergren. Hennes farbroder var borgmästare i

(Forts. å sid. 7.)

Det Nya Palästina

Det judiska problemet blir för varje dag alltmer aktuellt. Länderna i Tysklands grannskap börja oroas allt efter som den semitiska utvandringen antager hotande dimensioner. Vad skall man göra av dessa tiotusental "flyktingar", vilka i denna den universella krisens tid anlända och hota att översvämma en redan överfull arbetsmarknad? Nationerna komma efterhand till klarhet om att den "dubbla nationalitetens" system är otillfredsställande och kan leda till allvarliga komplikationer.

En slutgiltig lösning av problemet är nödvändig: den judiska rasens "förskingring" måste upphöra! Israeliterna utgöra en *nation;* det är endast rätt och billigt, att detta gamla folk kommer i besittning av ett eget autonomt land. Zionisternas aspiration må vara teoretiskt rättfärdigad, men motiga omständigheter göra dess fullständiga förverkligande praktiskt omöjligt. Det finnes omkring 30 miljoner judar i världen; utrymme kan icke beredas dem alla i det Heliga Landet, icke ens om det vore möjligt att förläna dem exclusiv eganderätt till hela landområdet. Detta är dock omöjligt! Man har icke rätt att driva bort den arabiska befolkningen, som i många århundraden bebott landet. Varje försök att begå en dylik oerhörd orättvisa skulle uppväcka hela den muhammedanska världens vrede.

England befinner sig i en svår och delikat position. Den famosa "Balfourdeklarationen" utfärdades av regeringen i ett ytterst kritiskt skede av det stora kriget. Det var priset som betalades för Israels finansiella hjälp till slutet. Denna "deklaration" står i absolut motsats till "Mac Mahonlöftena", vilka tidigare givits araberna i syfte att få dem att överge sultanens, deras legitime härskares sak. Hur kunde Albion giva ifrån sig ett landområde som redan lovats araberna, ett område som i realiteten icke var dess tillhörighet utan blott ett mandat?

Det förefaller att vara ett olösligt problem. — Enligt en nyligen i pressen synlig uppgift kräver en mäktig judisk rörelse i Polen i arrogant ton, att mandatet över Palästina fråntages England och överlåtes till Polen. Detta förslag, som är förödmjukande för Storbritannien, synes ej ha uppväckt någon indignation. Pressens hållning är oförklarlig för dem vilka icke kunna fatta att detta föga hedersamma förslag skulle kunna sätta England i stånd att komma ur dilemmat utan att stöta sig med vare sig judar eller araber. Storbritannien kan ej väntas hålla "MacMahonavtalen", om Palästinas öde tages ur dess händer. Det skulle icke kunna avstå det Heliga Landet till judarna utan snarare bli hänvisat att själv taga det i besittning. Skulle då realiserandet av ett sådant schema bli tillfredsställande?

Judarna ha endast innehaft Palästina under en jämförelsevis kort tidsperiod för omkring nitton århundraden sedan. De erövrade ett land, vilket icke förblev hos dem sedan de bortdrivit och massakrerat dess tidigare invånare. Deras legala rätt till landet framstår alltså en smula tvivelaktig.

Namnet "Jerusalem" betyder "fredens stad". Skulle det icke vara möjligt att upprätta ett "Nya Zion" på en jord mindre dränkt i blod — i ett land som blivit köpt och icke erövrat från dess förutvarande invånare? Då judarna äga 65 procent av den totala förmögenheten i världen, borde det ej behöva erbjuda någon större svårighet att en gång för alla bringa det judiska problemet till en lösning, som gillas av alla nationer.

Trettio miljoner människor äga intet land! I betraktande av deras stora rikedomar borde det vara möjligt att uppfylla deras behov. En nation, som på så många århundraden ej bebott det lilla land där dess historias stora drama utvecklade sig, kan icke känna någon särskild dragning till de geografiska områden som för många generationer förblivit okänt land. Det är myterna, legenderna och de heliga traditionerna som inristat orden "Zion" och "Palästina" i alla hebreers hjärtan. Allt vad som erfordras är att omplantera det teoretiska "fosterlandet" till mera sydligt luftstreck och där grunda det Nya Palästina, varest den hebreiska

(Forts. å sid. 7.)

Frihetens värn!

Kampen mellan Mörkret och Ljuset inträder i sitt avgörande skede. Materialismens tidsålder, byggd i lögn och förtryck, befinner sig vid slutet, och den bestående idealistiska tidsåldern, grundad i sanning och solidaritet, låter redan sin morgonrodnads ljus stråla över världen. Guldet rustar till försvar, mobiliserande sina väldiga resurser till motattack mot Ljusets riddarhär. Efter vanlig måttstock skulle dess seger vara given, men den är så ej. De gamla märkena hålla icke längre — i det tillkommande gälla andra värden än dem som fällt utslag i materialismens tidsålder.

Folken äro i uppvaknande och bereda sig att avskaka oket under Mammon. Men judendomen vägrar att släppa sitt tag. Ormens beprövade list tager sig ständigt nya uttryck, ägnade att på nytt förvirra själarna. Folkuppvaknandet är en verklighet och judendomen inriktar sig nu på att själv taga hand därom till förhindrande av dess skadliga verkan — fastmer göra den till ett nyttigt redskap för egna syften. Medborgarnas fri- och rättigheter avvecklas såsom icke längre passande och man söker hejda en naturlig utveckling av folkrörelsen genom att förekomma denna och själv upprätta "auktoritativa" regimer, vilka utges för att tillmötesgå den nya tidens krav men i verkligheten blott äro nya befästade maktpositioner för det folkfientliga judiska väldet.

Vad härvid främst åsyftas är förhindrandet av Sanningens fortsatta frammarsch. Sanningen är mörkrets farligaste fiende, vilken framför allt måste bringas till tystnad, om judendomen skall kunna upprätthålla och vidare utbygga sitt förtryckarvälde. I förklarat ljus framstår nu Kristi eviga lärosats om Sanningen såsom enda vägen till åstadkommande av mänsklig frihet. I det tecknet skulle människorna finna den frihet de i många årtusenden strävat efter och frid äntligen uppstå på jorden. Därför är det förstäeligt, att de mörkrets makter, vilka i dag behärska folken, framför allt annat söka undertrycka Sanningen genom införandet av diktaturregimer och det fullständiga slaveriet.

I denna stund, då falska profeter i mängd uppenbara sig i syfte att åter föra det vaknande svenska folket vilse och brutalt nedslå dess rättfärdiga trängtan till frihet och ljus, är intet angelägnare än att orubbligt slå vakt kring den frihet vi mottagit som ett dyrbart arv från fädren. Denna frihet måste nu först rätt brukas — till landets och folkets välfärd. Den bör närmast och främst avse *Upplysning!* Ty utan dylik äro ett verkligt tillfrisknande av det svenska samhället och inledandet av en ny hållbar utveckling icke möjliga. Det är folkets fulla rätt att få veta Sanningen i hela dess vidd, få lära känna hela det diaboliska underjordiska maskineri — alltifrån det "kungliga" frimureriet till den röda komintern — som i strid mot lagens anda och bokstav i hemlighet styr och terroriserar nationen. Folket bör i sin egen välfärds intresse icke nöja sig med mindre!

Men folkets fiender, som inneha makten i samhället, vilja icke tillåta en fortsatt upplysning i Sanningens anda. De se ingen annan räddning för sig än att till varje pris förhindra en dylik. Icke heller den svensk-folkliga frihetsrörelsen torde undgå det allvarliga stridsskedet med förbud, förföljelse och terror mot de sanna frihetskämparna. Allt tyder på, att denna period i frihetskampen är nära förestående. Den judiska härskarmakten är nu också hos oss i färd med att omorganisera sina aktiva trupper inom stat, politik och press för ett tillintetgörande slag mot det fruktade folkuppvaknandet, och det är icke uteslutet, att den kommer att hemföra en tillfällig seger. Dock endast en tillfällig! Folket ute i landet skall förstå vad som är å bane — och det skall icke böja sig. Det skall blott så mycket starkare och snabbare sammansvetsas till en oemotståndlig nationell och social gemenskap, som en dag störtar judendomens och reaktionens sista bålverk — och återupprättar vårt folks frihet och suveränitet!

PRESSKONSERTEN

Zionsprotokollens äkthet definitivt bevisad

De i vårt föregående nummer omnämnda rättegångar, som överrabbinen Marcus Ehrenpreis och presidenterna i Schweiz' judiska organisationer anhängiggjort mot dr. Zander i Basel med anledning av hans återgivande ur Nationen av dr. Ehrenpreis' i "Judisk Tidskrift" 1929 offentliggjorda uttalande, följas med spänt intresse av hela den antisemitiska världen. I olika verk i olika länder och på olika språk refereras eller avtryckes nu Nationens artikel 1932 såsom ett avgörande bevisdokument för Zionsprotokollens äkthet. Sålunda ägnade de på "Hammerförlaget" i Leipzig utkommande *Die Zionistischen Protokolle* ett särskilt förord på tre och en halv sida av nutidens främste ariske kännare av judefrågan, den under 1933 avlidne dr. Theodor Fritsch, åt dokumentet. Där återfinnes vårt första uttalande i Nationen n:r 5 1932 i fotografiska avbilder infört dels på svenska, dels efter en av "Translator Publicus" i Göteborg vidimerad och sigillerad översättning även på tyska jämte en redaktionell betraktelse av dr. Fritsch.

I förordet skriver dr Fritsch bl. a.:

Under det gångna året ha "Zions Vises" politik avslöjat sig även för dem som förut icke kunnat tro därpå med krassaste tydlighet. Masken faller! Juden blickar överallt emot oss — förrådande sig själv. I sitt överstatliga smidande av planer har Juda glömt, att med naturnödvändighet ett motstånd skall resas från de undertryckta folkens sida — i synnerhet där det rör sig om högtstående — vilket till slut övergår i öppen kamp. Detta ögonblick för den naturliga reaktionen mot Juda är nu kommet. Kampen har på det skarpaste uppblossat.

Det gäller nu att från den folkliga sidan använda alla de vapen som stå till vårt förfogande. De starkaste äro dock upplysning. Upplysning om de sanna bakgrunderna till vår nöd. Detta upplysningsarbete tjänas genom utbredande av de "Zionistiska Protokollen". År 1931 var ännu den frågan i omlopp: Äro protokollen äkta? I dag hava vi beviset för protokollens äkthet:

Den svenska tidningen "Nationen" offentliggör i sitt n:r 5 av 1 maj 1932 det tal, vilket överrabbinen dr. Marcus Ehrenpreis hållit i Mosaiska församlingen i Stockholm och som blivit offentliggjort i "Judisk Tidskrift". (Härpå följer en hänvisning till de ovannämnda fotografiska avtrycken på svenska och tyska av Nationens artikel.)

Den, som man säger, mycket hedervärde överrabbinen dr. Marcus Ehrenpreis skulle icke vanhedra sitt namn och för sina troende berätta saker, som icke äro sanna. Han har alltså givit oss beviset i händerna, att "Zions Vises Protokoll" äro äkta; ty han talar om ett i Herzls arbete "på förhand fastställt mål". Men då efter judarnas egna uttalanden, alltifrån bibeln till vår tid, judarnas mål är världsherravälde, så kan det här endast handla om protokollen. *Höjt över varje tvivel framgår också med bestämdhet av överrabbinens ord, att det faktiskt handlar om protokollen.* —

De hittills av judarna tillämpade metoderna, att framställa protokollen såsom en lögn och förfalskning duga icke längre. Nu hjälper endast att uppköpa dem. Och då beror det på, vem som längst håller ut.

Det är för oss mycket glädjande att genom uppdagandet och offentliggörandet av det ifrågavarande aktstycket hava bidragit till bevisande av äktheten av det enligt samstämmig uppfattning mest betydande litterära bevisdokument, som föreligger mot judendomen.

*

Högerpolitisk aktion för maktens erövring

Den genom nationalsocialismens framgångar befordrade nationella folkstämningen i vårt land har föranlett den svenska bank-högern att överge sin tidigare passiva hållning för att vid årets riksdag framträda som bärare av ett aktivt "nationellt handlingsprogram". Efter att i halvtannat årtionde ha slagit dövörat till för alla förslag om hindrande av samhällsupplösande bolsjevikisk verksamhet, kräver nu frimurarimiralens parti motionsvis bolsjevikpartiernas upplösning samt kamp mot gudlöshetspropaganda och smutslitteratur. I ett antal riksdagsmotioner kräves vidare lag mot blockad- och bojkottväsendet, skydd för svensk arbetskraft bl. a. genom skärpta invandringsbestämmelser, förbud mot fackföreningarnas politiska kollektivanslutning, skydd för medelklassens ställning bl. a. genom införande av legala kompetensvillkor för hantverket och utredning om Epaföretag. Etc.

Syftet med högerpartiets presenterade "nationella handlingsprogram" ligger ganska klart. Å ena sidan gäller det att taga vinden från den nya politiska rörelse — nationalsocialismen — som framfört flera av de antagna viktigare programpunkterna samt å den andra att skapa en basis för ett nytt högerpolitiskt makttillträde. Högerns amiralitet och generalitet synas denna gång beredda att låta det gå till strid — de ha äntligen fått mod i barmen.

Göteborgs Handelstidning (l.) tyckes också ha klart för sig vad saken gäller:

En sak är icke att misstyda: bakom motionärerna står en stark, vitt utbredd och delvis redan pockande majoritet. Syftet är i de framlagda förslagen klart angivet: det gäller att värna statens auktoritet och statsmakternas integritet mot det nya feodalväldets (de marxistiska socialdemokraternas) närgångna anspråk, den enskilde mot kollektivmaktens tyranni och de i organisationerna icke inneslutna medborgerliga intressen mot kombattanternas på arbetsmarknaden missbruk av sin makt. Man kan eller får icke utlämna den enskildas fria självbestämmanderätt åt ett hänsynslöst förtryck av stora kollektiva organisationer, där ingen annan lag gives än majoritetens. — Det ovissa är, om socialdemokratien kommer att ställa sig direkt avvisande eller om den genom att godtaga själva principen om lagstiftningens utvidgning kommer att medverka till dess utformning och begränsa dess räckvidd.

Det är ännu ovisst, hur högerns "nationella handlingsprogram" kan komma att utveckla sig. Sannolikt våga icke socialdemokraterna sätta sig på tvären. De inlåta sig nog hellre på en "demokratisk" än en "nationell" diktaturordning. Den som lever får se!

*

Kamp mot reaktionen

Den tyska revolutionens slutförande

"Reaktionen höjer sitt huvud — kamp mot reaktionen!" — så löd Goebbels paroll i ett av hans senaste tal, och det vill synas som om detta vore ögonblickets huvudparoll för den tyska nationalsocialistiska revolutionen.

En marxistisk-liberal kontrarevolution är i dag ej möjlig i Tyskland. Den tyska revolutionens hela energi har hittills använts till bekämpande av de marxistisk-liberala krafterna. I dag äro dessa splittrade och ha intet stöd i landet, arbeta endast underjordiskt och våga ej uppträda öppet.

Annorlunda förhåller det sig med reaktionens krafter. De äga ännu i sina händer en mängd maktpositioner: i statsapparaten, i närings- och kulturlivet, ja av allt att döma inom själva det nationalsocialistiska partiets led. Faran är alltså mycket stor.

Man må betänka, att bakom de reaktionära "nationalistiska" krafterna, vilka sträva för en "svart" kontrarevolution, stå i dag alla de internationella krafter som från begynnelsen kämpade mot ett nationalsocialistiskt Tyskland: världsjudendomen, världsfinansen, frimureriet etc. Dessa internationella krafter kunna alltjämt komma till tals och förståelse med reaktionen, ehuru aldrig med nationalsocialismen.

Självfallet skall den tyska revolutionen besegra också reaktionen. Garantin för en sådan seger ligger i den från begynnelsen lyckade revolutionens egen natur: den kan icke besegras genom några inre sammansvärjningar innan den nått sina slutmål. Avgörande äro här folkmassorna, vilka äro med nationalsocialismen. Avgörande är vidare vem som innehar statsapparaten. I Tyskland tillhör den övervägande nationalsocialisterna. Men den bör fullständigt tillhöra dem. Alla avgörande poster inom statsapparaten liksom i den kommunala förvaltningen, i det ekonomiska och kulturella livet böra besättas av beprövade partimedlemmar, så att inflytandet på alla områden slutgiltigt tillförsäkras partiets ledning. Givetvis måste partiet till-räckligt kunna lita på sina medlemmar, varför även partikadrerna vid varje allvarligt tillfälle böra prövas samt renas från svaga och främmande element. Sker detta, skall den nationalsocialistiska staten vara säkrad mot alla eventualiteter.

*

Av särskild vikt är säkerställandet av nationalsocialistisk ledning i utrikespolitiken. Den utrikes politiken är det nuvarande Tysklands svagaste punkt. Oerhörda krafter arbeta överallt mot Tyskland. Man vill inringa, isolera samt senare tillintetgöra det genom krig: detta är ju enda vägen för de internationella krafterna att bliva kvitt nationalsocialismens hemland. Tyskland har stora sympatier bland folkmassorna överallt på grund av de nationalsocialistiska idéerna — såsom nationalsocialismens hemland. Alltför

Det aktuella judeproblemet

I en artikel, rubricerad "Judeproblemet en aktualitet även i Österrike", redogör *Svenska Morgonbladet* (f.) för det katolska kristligtsociala partiets uppseendeväckande nya ställningstagande till den österrikiska judefrågan. Ledaren för nämnda parti, f. d. ministern dr Czermak, har i ett stort tal angivit nya riktlinjer för den judiska frågans handläggande. Antisemitismen är stadd i växande i Österrike och faran för judarna är där så mycket större som nära 10 procent av landets invånare äro judar — mot blott en halv procent i Tyskland. Till förhindrande av en befarad ren katastrof för judarna är det, menar dr. Czermak, nödvändigt att i vissa delar revidera de gamla uppfattningarna och söka komma till ett samförstånd mellan judar och österrikare, varigenom även Dollfussregeringens ställning väsentligt skulle förbättras. Sv. M. skriver:

Minister Czermak framhöll i sitt tal, att det är oriktigt att påstå att judarna ej skulle vara ett särskilt folk utan blott en religionsgemenskap. Också judar, som blivit konfessionslösa, måste bekänna sig till den judiska folkstammen, ty det är ingalunda religionen, som är det avgörande i detta fall. Utan hat och lidelser och utan fördomar skall det undersökas, huru det judiska elementet skall inordnas i staten. Denna inordning måste ske ganska snart, ty det är omöjligt att vänta en utvandring till Palästina.

Hur Österrike vill ordna judefrågan är ännu icke klart, men regeringen är av den åsikten, att det är bäst för bägge parterna, att kristna och judar diskutera denna fråga tillsammans som två olika folkraser, vilka leva i samma land. Donaulandets kristliga kretsar utgå från den övertygelsen, att det är mycket bättre för judarna, när man försöker lösa denna fråga i samråd än att helt enkelt negera den och vänta tills massans hat, dess hunger, som inte blivit stillad, antar former, vilka gör att varje diskussion av denna fråga blir överflödig.

Man förstår lägets i Österrike allvar ur judisk synpunkt, då ledaren för det med judendomen intimt förbundna kristligt-sociala partiet kunnat framkomma med öppet krav, att den officiella lögnföreställningen i judefrågan åtminstone i någon mån korrigeras. Hittills har alltid talet om den judiska nationalismen av judiska och namn-kristna kretsar icke minst i Sverige betecknats såsom "lömskt förtal", "antisemitisk hets" o. dyl. I all synnerhet är det österrikiska katolska partiets hållning i judefrågan intressant såsom vittnesbörd om den inom judendomen i dag — alla gester och krigsplaner till trots — rådande ängslan inför folkens uppvaknande.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:

Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

Annonspris:

40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN

tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

"Wohlin-diktaturen"

Folkuppvaknandet skall kvävas i "nationell" terror!

Hitlers lyckade revolution har bragt judeherraväldet i världen att vackla. I vetskap härom spänner judendomen nu alla sina krafter för att *dels* ekonomiskt och politiskt inringa samt slutligen genom nytt krig förgöra Tyskland, *dels* även förhindra den nationalsocialistiska ideologien att utbreda sig till andra länder — och dymedels avvärja faran för folkens i gemen uppvaknande och avskuddande av det judiska oket. Judarna veta, att deras räddning helt beror på om de tillräckligt snabbt skola lyckas avveckla den "oroshärd", som fått fast fäste i själva hjärtat av Europa.

Judendomens motarbete för den nationalsocialistiska ideologiens undertryckande tager sig många uttryck. I åtskilliga länder hava de styrande redan gått i författning om laga skyddsåtgärder, såsom förbud mot bärande av politisk uniform och hakkorsmärke, mot offentliga möten för "ytterlighetspartier", ja förbud mot partier och tryckalster i antisemitisk anda. På en del håll sker det till "demokratiens skydd", på andra åter i "den nationella ordningens" intresse. Den form man betjänar sig av är blott en lämplighetsfråga.

Samtidigt bedrives över hela linjen ett planmässigt och systematiskt arbete för de nyvaknade nationella strömningarnas infångande och anslutning till olika judiska grupperingar under nationell mask, varigenom den folkliga frihetsrörelsen berövas sin ideella karaktär och kraft samt bringas i samklang med, ja förvandlas till ett ytterligare stöd för judendomens planer. Det judiska guldet har fått en ny "idérörelse" att intressera sig för — och villiga hjälpare saknas icke heller i dag.

Den allmänna politiska utvecklingen är för närvarande inriktad på upprättandet av diktaturer, judiska diktaturer under falsk nationell flagg. Flerstädes är den "nationella" diktaturen redan verklighet, såsom t. ex. i Österrike, där judendomens och Romkyrkans utvalda redskap Dollfuss sedan månader för det mest hänsynslösa utrotningskrig mot de verkliga österrikiska nationalisterna — ett system som har starka beröringspunkter med Sovjet i Ryssland; det är också samma judisk-finansiella krafter som dölja sig bakom Stalin och Dollfuss.

Dollfussdiktaturen är mönstret för den "nationella" diktatur, som judendomen efter det kommunistiska misslyckandet i Tyskland nu bereder sig att genomföra i alla länder såsom en skyddsbarriär mot antisemitism och folkuppvaknande. I Sverige är det generaldirektören Wohlin, som med sitt asiatiska rasinslag befunnits lämplig som den synliga bäraren av storfinansens planerade "nationella" diktatur. Vår av samma finans regerade marxistiska regering har själv biträtt vid introduktionen av diktatorn in spe: genom att på sistone åt Wohlin uppdraga en del viktiga utredningar och förslag i "nationellt restaurerande" anda, såsom rörande vår folkhushållning, jordbrukets ekonomi etc., varigenom han inför opinionen skall meriteras för sin blivande stora uppgift.

Jämsides härmed arbetas med stöd av samma storfinansiella kretsar för den fruktade svenska nationalsocialismens sammanförande i ett "nazistiskt block" under f. d. gendarmeriöversten Ekström. Det Wallenbergs Enskilda Bank närstående Nya Dagligt Allehanda har också tagit den heroiserade översten — i sin borgerliga näring senast försäljare av bolsjevikbensin — under sina vingars skugga såsom en av sina egna. Vi förstå så väl vederbörandes betraktelsesätt. F. d. gendarmeriöversten är van att organisera stormtrupper och hålla upproriska "vettvillingar" i schack. Också diktator Wohlin skall en dag behöva ett pålitligt gendarmerigarde — som följer blint — och vem skulle bättre passa som chef för detta "nazistiska" gendarmeri än den beprövade översten?

I Ekströmspartiets utsända skrivelser berättas reklammässigt, att greve von Rosen till Rockelstad ställt sig som hedersledamot samt att generaler, amiraler, bankirer och en mängd andra förnäma personer redan samlat sig kring den "nazistiske" ledaren. Med greve von Rosens och de utreklamerade bankirernas anslutning har Ekströmsorganisationens reaktionära och "judetoleranta" karaktär ytterligare understrukits. Alla veta, att gendarmeriöversten Ekström och greven von Rosen ideologiskt sett aldrig varit och aldrig skola bliva nationalsocialister, men det hindrar ej de verksamhetslystna herrarna att öppet framträda i spetsen för en "nationalsocialistisk" rörelse. Detta är icke nationalsocialism utan endast förfalskning därav. Det är icke heller ägnat att förvåna, att den börssocietet, som tagit gendarmeriöversten under sina vingars skugga — och som även tyckas ha sina kanaler till Berlin — ej finner något anmärkningsvärt uti att han senast försörjt sig genom försäljning av sovjetbensin; det är ju samma judendom som ligger bakom Sovjet och de hemligt styrande kretsarna i vårt nutida Sverige.

Utvecklingen av förhållandena inom den svensk-folkliga frihetsrörelsen innebär en maning till alla ärliga anhängare av den nationella och sociala pånyttfödelsens idé att fylkas kring Sven Olof Lindholm, ledaren av Nationalsocialistiska Arbetarpartiet, den ende bland alla organisationsledare inom rörelsen som visat sig hålla idéernas fana högt.

Det parlamentariska skådespelet

är åter i full gång. Scenöppningen skedde efter övligt formulär under traditionell stât och glans. Tron- och övriga öppningstal voro i stort sett de vanliga. Regeringens budgetförslag slog rekordet — 1,051 miljoner — den högsta sedan världskrigets inflationsår. Nya lån å 241 miljoner skola upptagas hos Kapitalets Herrar — judarna —; 140 miljoner till arbetslöshetens bekämpande; kunglig proposition utlovas om arbetslöshetsförsäkring — till arbetslöshetens fastlåsande. Etc.

Vi anse oss överhuvud icke böra taga tidningens starkt begränsade utrymme i anspråk för ett seriöst betraktande av det numera tämligen utslitna skådespel, som till folkets förmenta förlustelse uppföres å "riksteatern". De stora orationerna äro dock i verkligheten blott avsedda för läktarpubliken utanför Helgeandsholmen. Avgörandena i alla "riksviktiga" frågor träffas alltid bakom kulissen — partiledarna och deras storfinansiella "rådgivare" emellan.

De nya vindarna ute bland folket ha naturligtvis ej undgått sin verkan också på Helgeandsholmen. Man strävar där över hela linjen — alltifrån yttersta höger till yttersta vänster — att anpassa sig efter de aktuella strömningarna i folkhavet. Kan man ej på annat sätt bringa dessa till lydnad, är man beredd att offra den hittills så omhuldade medborgerliga friheten och införa en diktatorisk ordning — till antisemitismens undertryckande och det storfinansiella herraväldets bevarande. På denna punkt vilja vi emellertid med största uppmärksamhet följa utvecklingen inom såväl som utanför "parlamentet".

---

stora förhoppningar bör man dock ej bygga på dessa sympatier. Det kan vara möjligt att hos ena eller andra nationen utnyttja just det nationella uppvaknande bland folken, som genom de tyska idéerna i dag överallt försiggår, mot Tyskland statligt och nationellt. Därför bör den tyska revolutionära diplomatien stå på höjden — över det vanliga måttet. Men så är det icke i dag. Tyska diplomater — stora som små — ha mestadels ärvts från den tidigare regimen. Ytterst få bland dem höra innerligt samman med nationalsocialismen; ytterst få förstå dess inre mål. Det finnes bland dem även sådana, vilka — medvetet eller omedvetet — äro fientligt inställda mot den nationalsocialistiska regimen. Kan det nya Tyskland med slik diplomati påräkna framgångar i nuvarande utomordentligt svåra läge? Nej. En revolutionär stat måste förskaffa sig sin egen diplomati av sina egna prövade anhängare. Annars går det icke.

Låtom oss som ett exempel taga Sovjetunionen. Hela världen säger, att sovjetdiplomaterna äro mycket skickliga, kanske de bästa diplomaterna. Men styrkan hos sovjetdiplomatien ligger icke så mycket i några särskilt märkvärdiga talanger hos Litvinow och hans omgivning utan i det faktum, att envar av sovjetdiplomaterna — från folkkommissarien till den minste attaché — är organiskt sammanvuxen med sovjetregimen. Därför förstå alla de arbetande regimens inre mål, därför äro de så uppfinningsrika, böjliga, ofta mycket modiga i sina handlingar — därför uppnå de också så mycket. Alla sovjetdiplomater — ned till den minste tjänsteman i en utlandsmission — äro kommunister och mycket allvarligt prövade sådana. Trohet mot regimen, samförstånd med idéerna — detta är det viktigaste man fordrar av en sovjetdiplomat. De äro ofta oerfarna i den diplomatiska rutinen och begå i början många tekniska fel, men med tiden bekomma de erfarenhet — och äro alltid nyttigare för regimen än resterna av de gamla diplomaterna.

Tyskland äger ännu icke någon motsvarighet i sin diplomati; och här ligger förklaringen till en viss förefintlig relativ svaghet i den tyska utrikespolitiken. Endast sådant som utföres av regimens och partiets egna ledande personer krönes vanligtvis med framgång. Men även dessa ledande personer förlamas ofta i sina ansträngningar av den icke-nationalsocialistiska linjens rutinerade diplomatiska byråkrati. Ännu mycket värre är det, när denna blott rutin och alls ingen revolutionär ande besittande diplomatiska byråkrati handlar av sig själv. Ofta ses tyska diplomater icke förstå hur de böra fatta sin egen regerings ena eller andra förordning. Man ser och hör ännu mycket värre.

Det är vår fasta övertygelse, att bekämpandet av reaktion av varje slag skall föra det nya Tyskland åtskilliga steg framåt i dess utveckling. Det skall föra till ett slutgiltigt säkrande av den nationalsocialistiska regimen i Tyskland och därmed till förverkligandet av de nationalsocialistiska idéerna i tyska rikets hela inre som yttre politik. Härigenom skall även den tyska nationens position varda säkrad inför hela världen.

K. T.

Ur Världens Press

Alljuda vill ett nytt världskrig!

Diskussionerna inom diplomatiska och ledande politiska kretsar röra sig för närvarande i hög grad om judendomens planerade nya världskrig, som väntas begynna redan 1934 eller 1935 och vars främsta mål skulle vara det nationalsocialistiska Tysklands tillintetgörande. Den nationalsocialistiska tidningen *Der Stürmer* i Nürnberg skriver under rubriken "Alljuda vill ett nytt världskrig!":

Sovjetunionens krigs- och revolutionsråd har beslutat upptaga det franska språket i läro- och undervisningsplanen för de ryska skolorna. Det är första frukten av det besök, som juden och höggradsfrimuraren från Grand Orient i Paris Herriot avlade i Sovjet-Ryssland. 1921 skymfade kommunisterna det kapitalistiska Frankrike, vilket under rysk-polska kriget stödde Polen med ammunition etc. I dag har frimurarjudendomen väsentligt utvidgat och befästat sin makt i Frankrike, i dag kan det "proletära Ryssland" lugnt förbrödra sig med det kapitalistiska Frankrike. Den marxistiskt förbländade kommunisten har intet emot detta, hans ideal är ju — medvetet eller omedvetet — det fulländade judeherraväldet. Juden och frimuraren Herriots nyligen avlagda besök i Ryssland hade ju också målet och meningen att föra de härskande judiska klasserna i Frankrike och Ryssland närmare varandra.

Det nationalsocialistiska Tyskland är en nagel i ögat för "Judas invigda", höggradsfrimurarna. Man söker efter nya inringningar och nya världskrigsmöjligheter. Det är icke någon tillfällighet, att franska regeringen 1933 öppnat sina portar för den forne röde zaren och högste skarprättaren för ryska folket juden Trotskij och omsorgsfullt hemlighåller hans uppehållsort. Det är icke någon tillfällighet, att Herriot 1933 avlägger besök i Moskva och ännu mindre någon tillfällighet, när sovjetregeringen 1933 inför fransk språkundervisning i Ryssland. *Bakom allt detta döljer sig det judiska frimureriets nya världskrigsplan* med mål att tillintetgöra det nationalsocialistiska Tyskland, vilket utgör en stötesten för det judiska världsherraväldet på dess väg och en fara för dess makt i den övriga världen!

Att planerna på ett nytt världskrig med angivna mål redan äro ganska långt framskridna, är höjt över allt tvivel. Men frågan är om det verkligen skall lyckas Juda att sätta dem i verket. Man får hoppas, att den i alla länder framväxande antisemitismen snabbt måtte växa ut till en universell maktfaktor, stark nog att kunna förhindra den planerade nya jätteförbrytelsen mot folken.

*

Frankrikes ödestimma

I några artiklar i den mycket spridda franska tidningen *Ami du Peuple* uppfordrar den kände tidningsägaren F r a n c o i s C o t y — vilkens ställning dock numera anses underminerad av judarna — till ett "fosterlandets korståg" mot bolsjevismen och gör energisk front mot den icke önskvärda invandringen av emigranter från Tyskland. Coty icke endast tar ställning för Hitler i dennes kamp mot bolsjevism och storfinans utan vänder sig också mot Storbritannien, som han beskyller för att ha satt såväl frimureriet som den förrädiske Orléans på Frankrikes nacke. Han skriver bl. a.:

Med Tyskland mot bolsjevismen! Frankrike kan icke förlora sin ära; det skulle dock befläcka den, om det vägrade att — skulle det så vara i gemenskap med fienden från i går — medverka i det stora reningsarbetet, som den blottställda civilisationen har förberett. Må vi icke ett ögonblick tveka att ansluta oss till dem som äro i färd med att utrota kommunismen!

Coty protesterar vidare emot att "en hord av utlänningar" på ljusa dagen mitt i Paris kunnat tillåtas överfalla och slå till marken en skara unga fransmän, som "icke fört ett alldeles passande tal" (ropat "ned med judarna") samt att man på biograflokalerna, så snart Hitler — vilken dock har 40 miljoner tyska röster bakom sig — visas på duken, vrålar "slå ihjäl Hitler", medan vid förevisandet av röda arméns parad det ropas "leve Sovjet":

Det är dessa främlingar som tillåta sig sådana fräckheter. Det är de gästvänligt emottagna gästerna, vilka på en signal från Öster vilja dränka Frankrike i blod och eld.

Vad rätt har väl Frankrike att direkt eller indirekt bekämpa ett annat lands regering, bakom vilken stå 95 procent av befolkningen? Skulden härför faller framför allt på de ur Tyskland invandrade bolsjevikerna, vilka förpesta Paris, ministrarnas förrum, kamrarnas korridorer, tidningarnas redaktioner, de offentliga församlingarna, teatrarna, biograflokalerna och kaféhusen.

Skola dessa till Frankrike invandrade bolsjeviker med våra bolsjeviserade politikers medverkan samt med hjälp av samma okulta makter som 1917 finansierade den ryska revolutionen driva vårt land mot Tyskland? Vilken triumf skulle det icke vara för III internationalen att kunna resa de bägge nationer, vilka ensamma kunna rädda Europa, emot varandra för ömsesidig tillintetgörelse! Det är på hög tid, att fransmännen bliva medvetna om denna fruktansvärda fara och att de utse *nationella ledare,* vilka motsätta sig varje fientligt företag.

Det inre läget i Frankrike är, såsom tydligt framgår av Cotys uttalande, mycket allvarligt och man kan vänta en ytterligare tillspetsning däravav inom en nära framtid.

Europas "ledande" statsmän — ledda av judar!

I den franska tidningen "La libre parole" den 15 juli 1933 skrev mr. Henry Coston följande:

"I pressen meddelas: 'Mr. André Tardieu, konseljpresidenten, har återkommit till Paris efter att ha tillbragt sin korta semester i Gaston, nära Folaise, hos sin vän mr. James Schwoob'.

Liksom Tardieu har sin Schwoob, så hade Napoleon III sin Crémieux; juden Gambetta sin Léonie Léon; Clemenceux sina vänner Rotschild, Mandel, Klotz, Abrahami; Painlevé sin Heilbronnen; Laval sin Lazurick; Moro-Giafferi sin Kahn; Viviani sin Rosenmark; Herriot sina vänner Israël, Meyer, Milhaud; Leyges sin Klein; Wilhelm I sin Bleichroeder; Wilhelm II sina vänner Ballin, Rathenau; Edward VII sin vän Disraëli; David Lloyd George sin Sassoon; Wilson sin Stephen Wise; Mac Donald sin Rosa Rosenberg; Hoover sin David Lawrense etc...."

Hade ovanstående skrivits i dessa dagar, skulle ha kunnat tilläggas: Roosevelt sina vänner Bernhard Baruch (hjärntrustens — läs: Guldtrustens — ledare) och Morgenthau (finansminister 1933) — idel judar!

"I dag som är (juli 1933) har intet förändrats", fortsätter Coston. "Frimurarkartellen har, efter att ha kommit till makten, installerat Kahals delegerade och observatörer i alla ministerier. I Herriots ministär hade vi följande judar: I sjöfartsministeriet ministern juden Meyer, kabinettschef juden G. Strauss; i inrikesministeriet understatssekreteraren juden Israël och chargé de mission juden Pierre Kraemer-Raime; i konseljpresidiet chargé de mission juden Kraemer-Back; i handelsministeriet directeur de cabinet ministeriel juden Roger-Picard; i justitieministeriet directeur de cabinet ministériel juden Henry Levy-Oulmann; i arbetsministeriet directeur de cabinet ministériel juden P. Seligmann, attachén Edmond Velhoff och advokaten juden Maurice Azoulay; i ministeriet för folkuppfostran chef de cabinet ministériel juden Marcel Abraham och byråchefen juden Desire Cohen; i pensionsministeriet chargé de mission juden Louis Kahn."

Sedan dess ha konseljpresidenterna växlat, men judarna ha stannat kvar!

S. H.

VINTER I HÖGA NORD

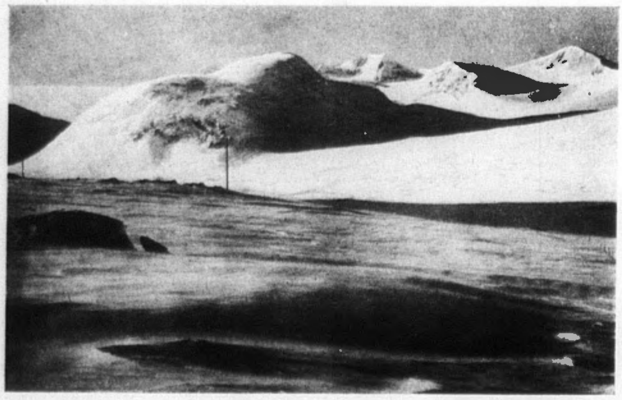

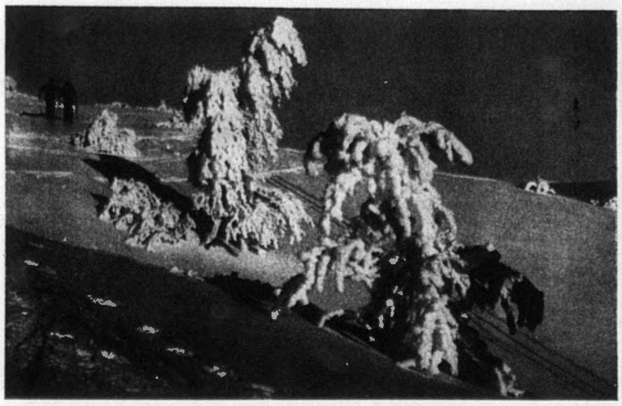

Vårt gamla kära Sverige presenterar sig åter i vinterskrud. Denna årstids behag äro av svensken för väl kända och uppskattade för att tarva närmare beskrivning. Den ej endast bjuder oss en välgörande vederkvickelse till kropp och själ — den härdar och stålsätter oss lekamligt och andligt, gör oss dugande för kommande uppgifter, som framtiden kräver av oss. I detta nordiska klimat med dess växlande varma somrar och kalla vintrar ligger själva hemligheten med nordrasens egenartade väsen och skapande kraft förborgad.

I jämförelse med Söderns yppiga klimat och natur framstår ofta Norden i medvetandet som vanlottat. Det låg så nära till hands att ställa sin längtan till de trakter av denna jord, där människan ej var hänvisad till samma mödosamma slit för uppehället som i våra sträva nordiska bygder — där naturen utan större omvårdnad frambringar de för livet nödvändiga födoämnena och behoven i fråga om kläder och bostäder äro jämförelsevis små. Men denna tankeställning var ytlig och overklig. I det skenbart vanlottade Norden gömdes skatter av största värde och välsignelse för mänskligheten.

I det nordiska klimatet har under årtusendens lopp i bister kamp för tillvaron en härdad, kroppsligt och andligt väl bevarad och utvecklad folkstam framvuxit. Endast när den nordiska rasen trängts bort från sin rätta plats i folkens gemenskap ha mörka skeden inträtt i mänsklighetens historia. Liksom arbetet åsätter människan det sanna adelsmärket har strävandet för timlig existens — vilket i Nordens karga klimat utgjort ett tvång — varit det fostrande elementet vid danandet av alla tiders ledande, positivt inställda människoras, den nordiska.

När nu åter talet om nordrasens mission går över världen, hava vi svenskar all anledning besinna innebörden av detta tal. I mänsklighetens allvarstider väntades alltid räddningen från Norden.

När nordanvintern kommer åter smyckande Sveriges land i sin fagra vita dräkt, kommer den som en gammal kär gäst, som vi hjärtligt välkomna.

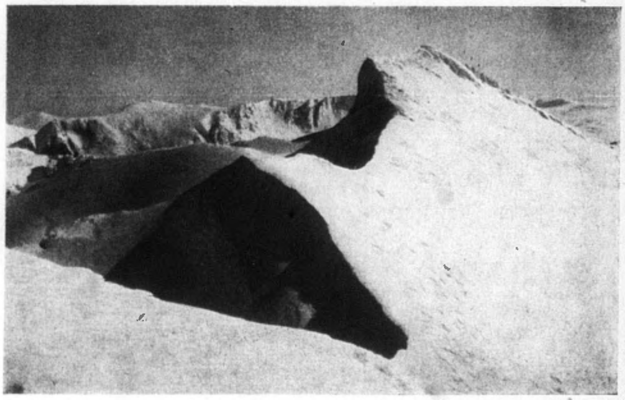

Judisk och icke-judisk finansmakt

Tid efter annan införas i pressen förteckningar över världens rikaste män, bland vilka dock alltid de judiska namnen saknas. Förteckningarna härstamma nämligen från israelitiska håll och åsyfta att avleda läsarnas uppmärksamhet från den enorma kapitalanhopningen på judiska händer. För det mesta förekommer i dessa uppräkningar automobilkungen Henry Ford först på listan och han torde även vara att anse som en av de rikaste männen i världen.

Fords förmögenhet är emellertid av en helt annan natur än de stora bankfurstarnas. Den har uppstått genom skapande arbete samt tjänar alltjämt produktiva ändamål, nämligen utvidgning av Fords fabriker. Ford undviker varje penningspekulation å börser eller banker och har i sina arbeten "Den internationelle juden" och "Mitt liv och mitt arbete" på ett sätt som ej kan missförstås uttalat förkastelsedomen över det snyltande bankkapitalet.

Att det vid sidan av de judiska jätteförmögenheterna ännu finnes jämväl ett antal icke-judiska storkapitalister, är känt; men vi vilja icke säga, att dessa senare nått sin ställning på väsentligt annat sätt än de judiska eller att de med sin räntehunger och rovlystnad icke skulle vara lika farliga för det allmännas bästa som de förra. Men existensen av dessa icke-judiska spekulantförmögenheter vederlägger först och främst den från judiskt håll utspridda fabeln att "allt guld" redan befinner sig i judarnas händer och att det judiska herraväldet nu vore så övermäktigt, att allt motstånd vore förgäves — en föreställning som nedtrycker livsmodet hos många och förlamar andarna.

Det är därför en god sak att judarna själva skingra denna vanföreställning genom att uppräkna jätteförmögenheter tillhörande "vita judar". De äro visserligen så okloka att på samma gång berömma sig över sitt allt behärskande penningvälde. Judarna känna sig här i knipa. De måste å ena sidan visa sin makt för att slå ned varje motsträvig och samtidigt å andra sidan undvika att i egenskap av ensam innehavare av rikedomarna ådraga sig massornas ovilja. Men detta gyckelspel skall ej i längden kunna hjälpa dem och de komma till slut att ställas till ansvar för sina brott.

Månne de "kristna" storfinansiärerna göra klokt i att i fortsättningen samarbeta med dessa Jahves drängar, vilka bestjäla mänskligheten efter talmudiska grundsatser och därmed ådraga sig ödets förbannelse? De kunna inbilla sig att de i det långa loppet skola kunna hålla jämna steg med dessa mästerbedragare; dock, gäller det en kapplöpning mellan judiska och "kristna" storockrare, kommer segern — om hittills tillämpade metoder ostört få användas — att slutligen stanna på judisk sida.

Och hur länge skall det ännu kunna fortgå? — Jämsides med ökningen av antalet ockrare ökas även missnöjet hos de bedragna massorna i alla delar av världen, och först när dessa fått klart för sig vilka — liksom spindeln i nätet — sitta i medelpunkten och draga i snarorna, komma de att med förenade krafter spränga bojorna. I varje fall kan det icke vara någon ära och bör icke kunna tillfredsställa någon sedlig varelse att i affären samarbeta med detta mänsklighetens avskum.

*

Att efterlikna judarna i fråga om sammanhållning, är icke möjligt. Ej endast religiös utan även nationell, raslig, pseudo-moralisk och instinktiv gemenskap samt samarbete i affärer binda dem vid varandra. En fastare sammanslutning än judendomen står ej att finna i världen. Jesuitorden når ej upp till samma fasthet och än mindre frimureriet. Men så går också den rena judiska sammansvärjningen ända därhän att medlemmar, vilka förgå sig mot förbundets intressen och förråda dess hemligheter, straffas med döden.

Den judiska sammanslutningen måste fördenskull, så länge man låter den verka obehindrad, överflygla varje annan intressesammanslutning — och ännu mer varje privat företag, hur mäktigt det än kan vara. Även en Morgan och en Ford skola till slut duka under för denna judiska liga. På samma sätt som den geniale Stinnes väldiga förmögenhet smälte bort genom judiska banktransaktioner — liksom en snögubbe rinner bort, om den blir utsatt för södersol — kommer det att gå för alla icke-judiska finansmatadorer, om ej dessförinnan det judiska överväldet brutits.

Judarna äga en organisation till försvar för sina intressen, vartill motsvarighet aldrig skådats. Vad det franska sändebudet meddelade från kongressen i Amsterdam är nu i verksamhet överallt. De hemligaste broderskapens verksamhet bilda ännu grunddragen i judarnas organisatoriska samarbete. Deras ledande män sammanträda alltjämt regelbundet och rådslå om sin stams angelägenheter. Föremål för deras rådslag äro ej endast näringslivets frågor angående handel och börsväsende, icke endast frågor om fördelning över länderna och rön angående bosättningsmöjligheter, utan också betydelsen av de politiska, sociala, andliga och konstnärliga strömningarna, besättandet av diplomatiska poster, viktigare lärostolar o. s. v. — här alldeles bortsett från frågor rö-

Kulturförnyelse

Hur har en gammal djupt rotad, hemvuxen, hög och sann kultur i en handvändning kunnat detroniseras av en ren okultur — eller i bästa fall en löslig, främmande, oäkta kultur, förfallen och urartad?

Det är som om man vaknat en morgon och helt oväntat funnit sig i en ny värld, utan minne av sitt tidigare liv och sin gamla människa. Som om man plötsligt stått blind och oförstående inför allt det gamla — liksom i raseri börjat riva det och bygga nytt i stället. Och detta nya var av helt annat slag. Det var ej vuxet ur den egna marken, ur landets och bygdens jord. Det kom långt bortifrån — från främmande länder och från städerna.

Det var storstadskulturens, storindustriens och de moderna snabba samfärdsmedlens tid som grydde. Och den kom över oss så häftigt och oförmedlat som aldrig förr något nytt brusat in över ett land. Det var storstaden och storindustrien som blevo föräldrar till denna nya okultur. Och det var de nya överallt förgrenade kommunikationerna, andliga och materiella, som spred sig över jorden från alla länder till vårt, från storstäderna till minsta avkrokar.

Avstånden krympte och försvunno med ofattlig fart, den gamla isoleringen var snart borta. Det blev en enkel sak för vem som helst att färdas till fjärran nejder — nya bygder, andra seder blevo vardagssyner för envar. Och stannade man hemma, kommo i alla fall nya intryck strömmande över en som en syndaflod. Var det underligt, om man blev vilse i denna virvel, om man skakades loss av dessa övermäktiga vindar från alla världens hörn — om man plötsligt miste sitt fäste i jorden, sitt samband och sin samkänsla med bygden och torvan?

Det uppstod en vild ängslan för att icke "följa med", ett jäktande utbyte mellan olika folk av varor och människor, vanor och stilar, de viktigaste åsikter och tankar liksom de minsta vardagliga småting. Det främmande lade så beslag å all kraft och tid, all uppmärksamhet och allt intresse, att man glömde det egna och inhemska. Nya stjärnor lyste oss i ögonen, så att vi blevo blinda för de äldres mindre skrikande, men ofta mera fina och vanligen mera äkta färger. Melodier från andra länder brusade kring oss, så att vi trodde våra egna strängaspel odugliga och förstummade. — En förödande storm gick över landet, förande i sitt sköte och ströende över fälten frön, till största delen stammande från plantor av andra luftstreck, vilka här antingen aldrig skulle acklimatiseras och trivas eller ock bliva parasiter och hänsynslöst tränga ut den gamla inhemska floran av praktblomster och gagnväxter.

Det var socialdemokratiens och kooperationens tid, som predikade samband och samarbete mellan alla folk och individer. Man glömde fullständigt sambandet med gångna tiders folk och individer — samarbetet med förfäderna, vilket borde ligga oss närmare och vara naturligare och riktigare än samarbetet med avlägsna främlingar. Samkänslan med vår egen tid, med nu levande trosfränder och klassbröder i alla länder har till den grad fyllt oss, att vi nästan helt förlorat samkänslan med våra föregångare, äldre tiders kulturbärare och levande krafter. Det är upprörande, hur man föraktat dem, hur man betraktat oss nutida människor som historiens och kulturens maktfullkomliga överklass och alla förflutna tiders människor som en enda stor underklass i förhållande till oss, den vi ha rätt att se ned på och behandla hur som helst. Minst lika hänsynslöst och ovärdigt, som arbetarna ofta behandlats av arbetsgivare och kapitalister, ha de själva behandlat sina förfäder, glömmande sitt eget krav på rättvisa och jämlikhet. Vi ha visserligen hunnit längre i många fall, stå i vissa avseenden på ett högre plan än förr — men också blott i vissa. De som gått före ha gjort vad de kunnat, det är deras begynnelser och grundmurar vi bygga vidare på, är till stor del deras sådd vi skörda.

Det är höjden av tanklöshet att tro, att allt gammalt måste vara dåligt — höjden av okunnighet och inbilskhet att mena, att endast det moderna, sista tidernas nyheter ha livskraft. Skulle vi utan vidare riva och bränna allt gammalt — alla gamla stilar och mönster, alla gamla aningar och drömmar — hur fattigt och tomt, hur färglöst och entonigt bleve då ej livet! Att i sin mån göra livet allt rikare och fullare, allt varmare och ljusare omkring sig, är envars första plikt. Alltså vördnad för allt i det gamla som är livsdugligt och har förmåga av anpassning och pånyttfödelse. Men vördnad också för allt i det nya som lyser och värmer och gör livet lättare att leva!

Bort med främlingsoket! Må vi åter bliva oss själva och taga vara på vad vi ha — det egna, det ärvda, det gamla! En renässans inom svenskt kulturliv är redan på god väg att genomföras, samkänslan med förfäderna har åter vaknat — deras andar stiga upp ur gravarna. Denna renässans får ej vara en konstlad reaktion, en återgång till något utlevat eller ett försök att helt förkväva nya sanningar och släcka nya ljuskällor utan en naturlig pånyttfödelse av gammalt värdefullt, av gamla syner och stämningar som vi trott döda men blott slumrat och nu stiga upp med ny kraft. En gärd av rättvisa åt allt det orättvist glömda och förbisedda — en räddning i sista stund av oersättliga andliga livsvärden.

Se, dagen har grytt!

Se, dagen har grytt!
Vår strid är förbytt,
vårt syfte, vårt fält, vårt vapen
är nytt.
Sanningens ära
heter vårt mål.
Kärlekens lära
hjältarnas bål.
Idrott och Dygd nu vårt
svärd och vårt stål.

Brinnande böner,
o, sägen vår lott!
Kommande söner,
är målet uppnått?
Evighetslöner,
o, törnebekröner
ej himmelen blott?

Göta lejon har fått vingar
på Tultavas sorgestrand,
tusenfärgad Fenix svingar
över midnattssolens rand,
bergen ropa, böljan klingar:
"Leve, leve Nordens land!"

Sekel må födas och sekel
försvinna,
släkten förödas och släkten
upprinna;
högre, dock högre bli
hymnernas ljud:
helig, helig, helig är Gud!

Victor Modin

Litteratur

Hans F. K. Günther: *Die nordische Rasse bei den Indogermanen Asiens.* J. F. Lehmanns Verlag, München, 1934. RMk 7.

Det var tidigare känt att sedan forntiden indogermanska nordiska kolonier funnits i västra, mellersta, t. o. m. östra Asien. De största av dessa ursprungligen av rent nordiska, från Europa komna invandrare grundlagda staterna i Asien voro de Persiska, Armeniska och Indiska rikena, vilkas områden tidigare bebotts av andra, dels semitiska dels weddiska m. fl. folk. Dessa mörkhåriga, mer eller mindre mörkhyade urinvånare utrotades icke av de ljuslätta erövrarna som tack vare sin högre kultur utgjorde en oftast mycket gles överklass — en adel, vars existens dock ej blev långvarig.

Inom få århundraden utplånades genom korsning med individer ur de underkuvade folkens led rasskillnaden och endast språken hava bevarat indogermansk karaktär eller åtminstone spår därav. Smärre folkspillror av mer rent nordisk ras finnas för övrigt här och var i bergstrakterna, särskilt i mellersta Asiens högfjällsområden.

Profesor Hans F. K. Günthers senaste arbete ansluter sig värdigt till hans tidigare utmärkta publikationer i rasfrågan, vilka till en del finnas översatta till svenskan.

G. S.

Professor Iljin, *Gift.* Svea Rikes förlag, 1934. Pris 1 kr.

Professor Iljins bok "Gift" handlar om bolsjevismens natur, dess andliga upplösningsprocess och giftets angreppspunkter. Kommunismen uppträder under den marxistiska doktrinens flagga och strävar att undertrycka personlighet och all ekonomisk självständighet. De rättslösa löneslavarna äro varandra lika, människornas egenart och olikhet förnekas av kommunismen.

Bolsjevismen strider däremot allt sedan 1917 för världsherraväldet. Dess organisation utgör ett viljecentrum, som blott känner motståndare och underkuvade slavar. Den förstår att för sin räkning utnyttja allt: striden mellan staterna, slitningar och jäsningar av alla slag, de nationella minoriteterna, olika religiösa konfessioner, liberalism, dumping, gudlösheten, familjens upplösning, viljelöshet och lättrogenhet, girighet och besticklighet, samt framför allt virrvarret i själarna. Motståndarna äro f. n. i allmänhet viljelösa.

Bolsjevismen innebär andlig upplösning, begärens lössläppande, den är hänsynslös i fråga om moral och politik. Nära denna rörelse står redan strebern, han som söker personlig framgång, prisger de nationella intressena och låter sig bestickas. Bolsjevismen utbreder sig utan att det just märkes. Den utgöres av en partistat, som regerar till sitt eget bästa och till hela folkets fördärv. Borgaren ställes inför valet att lyda blint eller gå under. Alla skadliga och kraftfulla individer utrotas.

"Gud har ej skapat människan utan denne har skapat Gud." Alla skrankor mot friheten äro värdelösa, brott och högförräderi straffas icke. Den religiösa andan upplöses och de djuriska lidelserna släppas lösa. Därhän styr bolsjevismen samt till fullständigt erövrande av den allmänna meningen. Därigenom möjliggöres "världshistoriens största lögn".

Anmälaren tillåter sig bifoga följande slutord: Vår kultur uppbygges genom erfarenheter och upplevelser på vetenskapens, konstens och religionens områden. Ju mera vi erfara av världsordningen desto högre kunna vi stiga. Varje folk bygger erfarenhet och kultur med hjälp av sin egenart. Bolsjevism och kommunism kunna ej komma till styret hos oss med mindre kulturarbetet undergräves och bringas till ett avstannande. För bekämpande av detta gift behövde Tyskland en stark förare — och Hitler trädde fram. Hans storverk kommer att hjälpa även andra folk i kampen mot samma gift.

E. Almquist,
prof. emer.

---

rande ungdomens skolning och allt vad som döljes under religionens täckmantel.

*

De icke-judiska finansmännen ha hittills hängivit sig åt förhoppningen att kunna hålla sig kvar vid sidan av den judiska penningmakten och tillsammans med denna fredligt deltaga i det ekonomiska behärskandet av folken, erhållande sin del av vinsten. Men de komma att bli lurade. Ty judendomen reser på grund av sin s. k. religion anspråk på alla skatter i världen. Den är ej villig dela äganderätten med någon annan. Det är en judisk trossats, att de ensamma skola besitta världens alla ägodelar. Jahve har utlovat detta.

I dag arbeta "kristna" storkapitalister efter judiskt mönster och tillämpa framgångsrikt judiska principer och ockerräntor. Men den tid är ej avlägsen, då de skola nyktra till. Mellan judiska och icke-judiska finanshus består en betydande skillnad. De icke-judiska finansmännen arbeta sig fram på egen hand och slå sig endast mera sällan tillfälligtvis samman med likssträvande till ett löst samarbete. Helt annorlunda är det på judiskt håll. Där rör det sig ej om vid sidan av eller mot varandra arbetande enskilda kapital utan om förbunds- och brödraskapsförmögenheter. Om det också förefaller som om den enskilde judiske affärsmannen hade en stor frihet beträffande disponerandet av sina ägodelar, är han likväl enligt judisk uppfattning till sist blott förvaltare av en del av deras gemensamma egendom samt böjer sig i alla viktiga fall för de judiska gemenskapsintressena. Vi veta ju, att det s. k. judiska religionssamfundet i realiteten ej är något annat än ett gemensamt förvärvs- och förmögenhetsbolag.

Uppbyggda på denna fasta grund erhålla alla judiska religionsangelägenheter en helt nykter och praktisk gestalt: de utmynna alltid i affärer och varje enskild tillförsäkras andel i den fromma rörelsen. Gud Jahve lönar alltid i klingande mynt. — Huru skulle den guld- och geschäftsfientliga kristendomen kunna konkurrera med dylikt!

*

Detta uppbyggande av det judiska gemensamhetsproblemet och dess in i detalj genomförda organisation har varit möjligt endast på grund av att världens folk ej haft klart för sig vad som varit å färde. Vi känna av Bibelns skrifter det sällsamma fördrag Jakob ingick med sin gud Jahve, när han drog ut för att i sina fäders land söka sig en hustru av sin stam. Jahve och Jakob slöto ett strängt avtal — för alla tider: Jahve skulle räcka en hjälpande hand åt Jakob i alla hans affärer, men för detta måste Jakob lova att av all vinst överlämna tio procent till Jahve. Samlingsstället var förbundsarken.

Det är en fråga om ej judendomens egentliga hemlighet ligger gömd här. Förbundsarken är judendomens stora centralkassa. Huru mäktig måste icke denna bli, då varje jude är förpliktad att av sin ockrarvinst lämna en del (även om det ej skulle vara en tiondel) till samfundets kassa för gemensamma ändamål! Förstå man nu hur varje judes affär blir en samfundets affär, då hela judenheten får del av vinsten? — Förstår man nu det livliga gemenskapsintresse, som sammanbinder alla judar, då de egentligen utgöra en enda stor affärstrust?

Är judarnas sammanhållning i själva verket något så övermänskligt imponerande? Kan man icke av detta lära en hel del? Men i förbundsarken sitter Jahve, ty såsom juden Karl Marx bekänt: "Judarnas gud är penningen" eller kanske rättare sagt den *gemensamma* penningen.

Nu förstår man även vad Jahve är för en väldig herre och vilka obegränsade medel han har till sitt förfogande för sitt profitsamfunds "kulturella" intressen. Ack, om de goda kristna ville lära blott ett litet grand av allt detta!

Th. Fr.

Japans kamp

Det mänskliga kulturförsvarets avantgarde i Fjärran Östern

Japan har befriat Mandjuriet och där grundat en självständig stat. Nu befriar Japan Chinas nordprovinser samt Mongoliet. Den japanska planen säges gå ut på att av alla dessa områden skapa ett nord-ost-asiatiskt kejsarrike med Pui, den kinesiska kejsardynastiens rättmätige tronföljare och siste kejsare av Kina, som kejsare.

Men hur befriar då Japan Mandjuriet och Nord-Kina? Tidningarna skriva dock vanligtvis motsatsen: att japanerna blott fullfölja sina egna egoistiska imperialistiska planer, att de för egen räkning vilja erövra ett nytt kolonialt rike; därför föra de krig mot de svaga kineserna, sönderstycka Kina, beröva det dess oavhängighet och frihet. Ja, allt detta skriva de judiska tidningarna, men det motsvarar icke verkligheten.

Vad var Mandjuriet, Nordkina, Mongoliet innan japanerna kommo? Voro de fria, oavhängiga, lyckliga? Långt därifrån. Sedan åtskilliga år var Kina sönderslitet och härjat av branden från ett ständigt borgarkrig. Överallt rovgiriga generaler, vilka med sin militärmakt despotiskt förvalta de enskilda provinserna; överallt mord, plundringar, våldsdåd. Varje "central" regering — endast ett sken av makt. Varje land, varje folk i ett tillstånd av upplösning. Bakom detta bedrövliga spel skymta de verkliga makthavarna, för vilka ett ständigt kaos i Kina, landets och nationens söndersplittring erbjöd en möjlighet för obegränsade profiter. Dessa verkliga makthavare äro å ena sidan judisk finanskapitalism, å den andra judisk sovjetkommunism. Under årtionden har judisk finanskapitalism undertryckt Kina, gjort det till sin koloni; har där anstiftat revolutioner, vartill den försträckt penningar och vapen; har nedslagit varje strävan hos kineserna till befrielse och enighet; därför har den köpt och understött generalerna, hetsat den ene mot den andre, städse underhållande borgarkrigets lågor. Trots alla vackra ord ville Sovjet aldrig hava ett enigt och självständigt Kina. Det ville erövra Kina åt sig, göra en sovjet-judisk provins därav (såsom de redan skapat en sådan av en del av Mongoliet); förslava det kinesiska folket, utnyttja dess rikedomar och människomassor för en kommunistisk världsrevolutions mål. Därför har Sovjet offrat hundratals miljoner, som pressats ur Rysslands hungrande människor, på Kina, köpt generaler och politiker, insmugglat vapen och begåvat den kinesiska "röda armén" med sina officerare etc. Liksom alltid och överallt voro den judiska kapitalismens och den judiska sovjet-kommunismens mål och medel desamma i Kina. Kina, kinesiska folket befunno sig vid undergången.

Då kommo japanerna — och ändrade läget. De befriade i detta ords rätta mening de av dem besatta områdena av Kina från kapitalistiska och kommunistiska hajar och banditer. De hava inom dessa områden skapat ordning: inget borgarkrig mera, inga plundringar, inga mordgärningar. Det är betecknande, att banditernas antal i Mandjuriet högst betydligt minskat efter det japanska besättandet. Befolkningen har fått ro, kan arbeta, öka sitt välstånd. Och folkmassorna i de besatta områdena ha i ingen mån blivit slavar under japanerna, tvärtom: för första gången på lång tid äro Nord-Ost-Asiens folk självständiga och kunna gestalta sitt liv efter sin nationella kulturs egenart. Därför ha även japanerna av folkmassorna hälsats som befriare; mycket sällan lyckas det nu judarna, trots alla bemödanden, att organisera Nord-Kinas generaler och köpta politiker till ett allvarligt motstånd mot dem. Med andra ord: icke mot Kina, icke mot Ost-Asiens övriga folk utan tillsammans med de bästa skikten av dessa folk, kämpar Japan för gemensamma mål.

Japanerna besjälas av en stor politisk idé, av medvetandet att äga en stor historisk mission. De kämpa icke endast därför att de, i likhet med tyskarna i Europa, äro ett folk utan tillräckligt utrymme och att det är ett livsvillkor för dem att förskaffa sig större utrymme för arbete och försörjning. Redan detta kunde visserligen inför Gud och mänsklighet ensamt fullständigt rättfärdiga den japanska nationens kamp från i dag. Men japanerna kämpa icke endast för sig själva utan för alla Ost-Asiens folk. De vilja bringa alla dessa folk till en enighet under ledning av den nordisk-asiatiska kulturen. Om japanerna lyckas i detta sitt stora verk, skall det få en oerhörd betydelse för hela mänskligheten, ty endast på denna väg kunna Ost-Asiens folk räddas från faran av fullständig urartning under judiskt-kommunistiskt och judiskt-kapitalistiskt herravälde. Från denna ståndpunkt äro japanerna den kämpande mänsklighetens avantgarde i Ost-Asien. De spela där i dag samma roll som tyskarna i Europa. Kanske är det också därför man i Japan har stora sympatier för Tyskland — och vice versa.

Man skall icke förvåna sig över om det talas om japaner och nordisk kultur i ett sammanhang. De asiatiska rasernas egenskaper äro ännu ej tillräckligt utforskade. Men vad redan utforskats visar, att Japans överskikt, vilket utövar den ledande rollen inom japanska nationen, är ett "aristokratiskt människoslag", har ett nordiskt inslag i sitt blod; detsamma är förhållandet med Kinas överskikt samt överskiktet i Korea och delvis i Mongoliet (se t. ex. F. H. Günther, "Die Nordische Rasse bei den Indogermanen Asiens", s. 194; Baels, "Menschenrassen Ostasiens mit Spezieller Rücksicht auf Japan"; "Zeitschrift für Ethnologie", bd. 33, s. 166—189. Det är betecknande huru ärad hakkorsets symbol är i Japan och Kina samt huru de gamla mongolerna, vilkas ledande skikt var rent nordiskt, försågo sina sköldar, exempelvis på skeppen — liksom gamla vikingar — med hakkors. Se Günther, nyssnämnda arbete, s. 205—206). De gamla höga kinesiska och japanska kulturerna äro i likhet med den gamla mongoliska kulturen nordisk-asiatiska skapelser. På grund av sitt nordiska blodinslag ha mandjurerna så länge spelat den ledande rollen i kinesiska riket. Nordisk-asiatisk är Japans nuvarande höga kultur samt dess strävan att behärska och organisera andra folk.

Japanerna föra överallt med sig ej blott hög materiell kultur utan också höga idéer i fråga om staten och den sociala rättfärdigheten. Även för Japan gavs en tid, då de liberalistisk-kapitaliska idéerna vunno stort inflytande — under judisk medverkan, liksom överallt. Men Japan var i grunden sunt; därför övervinner det i dag hastigt och radikalt denna sjukdom. Det är karaktäristiskt, att de nuvarande kapitalistiskt inställda partierna, "konservativa statspartiet" och "nationella folkpartiet" (Kokumin Domei) ha minimal framgång hos folkmassorna. Det största bland de japanska partierna är "fascistiska produktionspartiet" (Dai Nippons Sesanto), vilket fordrar radikala sociala reformer. Detta parti strävar i första linjen efter en förbättring av bondeklassens levnadsförhållanden. De stora godsen skola uppdelas, varje bonde få sin egen torva; bönderna skola sammansluta sig i föreningar. För uppnående av detta skola stora statliga krediter ställas till förfogande. Vinsten av vad som frambringas ur jorden skall helt tillfalla bönderna. Därför skola skatterna reduceras och betalas icke endast med penningar utan även in natura samt med arbetsprestation. Om bonden icke har tillräckligt med pengar till att betala skatten, skall han kunna täcka denna genom arbete vid vägbyggen och väganläggningar. Detta innebär ett återvändande till gammaljapanskt system. Priserna å alla produkter fastställas av staten. Också arbetarnas läge skall väsentligt förbättras, bl. a. genom delaktighet i företagens vinst. Ett förstatligande av bankerna och de stora trusterna skall vidare genomföras. Men smärre egendomsinnehav och smärre förmögenheter skola bestå och understödjas. Det parlamentariska systemet i liberalistiskt sinne skall avskaffas och ett fascistiskt parlament inrättas med rådgivande röster, en stark fascistisk regering skapas och ökad makt förlänas kejsaren. Jämsides med "Dai Sesanto" står Japans nationalsocialistiska parti (Nihon Kokka Schkaito) m. fl., vilka alla fordra vidsträckta reformer i nationalsocialistisk anda med anpassning till ostasiatiska förhållanden. Och över allt detta stå kretsarna kring den nuvarande krigsministern Araka, vilken i senaste tid uttalat fordran på partiernas avskaffande och förverkligande av hela nationens enande.

Den japanska nationen är dock redan i dag enig. Länge och grundligt har den förberett sig för den stora kampen (en särskild kommission av lärda har t. ex. under några år i Tyskland speciellt studerat judefrågan). Nu har kampen börjat — och hela folket offrar för den sitt liv och sitt arbete. Scener av obeskrivlig entusiasm utspelas i Japans städer, när nya och åter nya trupper sändas till kontinenten. De äro ju folkhjältarna, som skola kämpa för nation och ras — och segra.

Den judiska världen har stor fruktan för Japan. Och just därför vill man, innan det är för sent, lössläppa Sovjetunionen mot Japan. Amerika förser nu sovjetjudarna med pengar och vapen för detta krig. Judarna hava även i senaste tid blivit mycket agressiva mot Japan. Men Japan är lugnt — och fortsätter sitt stora befrielseverk. Ett krig med Sovjetunionen önskar ej Japan, men det hyser ingen fruktan, enär man i detta land bättre än någon annorstädes känner det inre läget i Sovjetryssland. Den ryske soldaten skall icke gärna strida för sina judiska makthavare, för judisk kapitalism och kommunism, för judiska kolonier i fjärran Östern; han skall långt hellre bruka sina vapen till befriande av sitt eget land ur det judiska oket. Detta vet man i Japan och motser där utan fruktan framtiden.

L.

Boknyheter!

VÄPNAT UPPROR. Autentiska avslöjanden av den judiska kommunismens underminerings-arbete. Av pastor A. Ehrt .. Kr. 2: —

GIFT. Bolsjevismens anda och väsen. Av prof. I. Iljin .... Kr. 1: —

HITLER. Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg. Inb. Kr. 2: 50

HERMANN GÖRING. Av Martin Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen. Rikt illustr. Tysk uppl. 300,000 ex. Pris Kr. 3: —

RESAN TILL DET OKÄNDA LANDET. Tyskland 1933. Av F. von Wilamowitz-Moellendorff .... Kr. 2: —

STORFINANSENS SYNDER. En vidräkning med världskapitalismen. Av Theodor Fritsch. .... Kr. 1: 25

FOLKRESNINGEN I TYSKLAND. Av P. Engdahl och E. G. Westman Kr. 2: 50

FRIMURERI—POLITIK—JUDENDOM Av N. Eggis .... Kr. 3: —

SOVJETS PARADIS. En flyktings berättelse från nutidens Gehenna .... Kr. 2: —

KOLLEKTIVMÄNNISKAN. En antimarxistisk studie. Av M. Hentsel .... Kr. 1: 25

RAGNARÖK. Av Richard Hejll. (Obs. Nedsatt pris.) .... Kr. 4: —

DEN INTERNATIONELLA FARAN. Av prof. emer. Ernst B. Almquist Kr. 1: 25

SVEA RIKE

Odengatan 42 — Stockholm —

Telefon 30 42 85 — Postgiro 4024

Begär katalog och prospekt!

Revolutionär världskomplott

De flesta ha antagligen för länge sedan glömt ett meddelande som 1929 gick genom pressen om en sammansvärjningskongress, vilken hölls före världskriget och rörande vilken följande konkreta uppgifter kunna lämnas — skrives till oss från St.-Louis i U. S. A.:

Under dagarna 28 augusti—1 september 1910 hölls i Köpenhamn i det vid Bredgade belägna logepalatset — tillhörigt "Odd-Felloworden" — en revolutionär världskongress. Kongressen, vilken anordnats och inspirerats av världsfrimureriet, gällde II (socialistiska) internationalen och den Walter Rathenau närstående B'nai-B'rith-Orden. I kongressen deltogo även följande, för den profana världen då ännu jämförelsevis ointressanta personer: Ramsay Mac Donald, Karl Liebknecht, Friederich Ebert, Rosa Luxemburg, Philipp Scheidemann, Georges Clémenceaux, Vibault, Vandervelde, Vladimir Lenin-Uljanow, Leiba Trotskij-Bronstein, Hjalmar Branting och Stauning.

Det är ej minst påfallande, att så gott som alla deltagarna i sammansvärjningen för den planerade världsomstörtningen inom få år uppnådde de ledande ställningarna i Europa. Personer, vilka den bekante journalisten C. Norton betecknat som "män, som då kallades alla nationers eldbränder, orostiftare, agitatorer, de vildaste människor på jorden". Ty Mac Donald blev Storbritanniens premiärminister, Liebknecht var säkert den huvudskyldige till utropandet av den tyska republiken, Scheidemann blev tysk rikskansler, Ebert — förste president i den tyska republiken, "tigern" Clémenceaux — regeringschef, Vandervelde — belgisk ministerpresident, Lenin och Trotskij — diktatorer i den "ryska öknen" (benämningen å Bolsjevikien i frimurar-landkartan), Branting — svensk regeringschef, Stauning — dansk ministerpresident.

Underbart! Det är dock tydligt, att alla dessa "ledare" blivit *utvalda* och att envar fått sin roll sig tilldelad av någon. Och denne Någon är utan allt tvivel den judiske frimuraren från "den underjordiska internationalen", som vi överallt spåra men ingenstädes finna lojal.

England vaknar!

(Brev från vår korrespondent.)

London, jan. 1934.

I England liksom i åtskilliga andra länder, där det nationella folkuppvaknandet artar sig till en fara för det rådande judeväldet, äro judarna f. n. ivrigt verksamma i syfte att söka bringa den folkliga frihetsrörelsen under sin spira och därmed förtaga den dess verkan, antingen det nu sker i "nazismens", "fascismens" eller något annat namn. "Imperial Faszist Leage" under Arnold Leeses ledning, den sammanslutning som i Storbritannien höjt den nationella befrielsens fana, har i dessa dagar att utstå en kamp som i mycket påminner om vad Hitler och hans män måste genomgå, innan segerns dag randades för den tyska nationalsocialismen. Det hårdaste motståndet möter, märkligt nog, Faszist Leages folk från det "fascistiska enhetsblock", som under judeättlingen Oswald Mosleys ledning och judendomens protektion upprättades 1933.

Oswald Mosley, som över hela världen utbasunerats som de engelska fascisternas ledare, är endast ett judarnas verktyg. Judarna appelera till hans fåfänga, han är ingen fascist utan kommunist. Judarna räkna sålunda: efter denna svaga koalitionsregering kommer en ännu svagare socialistregering samt därefter den falska fascismen under Mosley. Han finansieras av judarna, major Rothschild är hans huvudrådgivare i hemliga rådslag och kapten Lewis, ävenså jude, befälhavare för hans trupper. Mosley har nyligen måst medge, att han har judiskt blod i sina ådror och han är gift med änkan efter Lewis Leiter, en amerikansk jude, vars son Josef driver sitt ljusskygga spel på spannmålsbörsen i Chicago. Mosley har också obegränsade penningmedel till sitt förfogande. Mosleys i januari 1933 genomförda brittiska förening av alla fascister är i verkligheten en judisk förening av bolsjeviker.

Men den äkta nationalistiska rörelsens män vilja ej låta tvinga sig in i denna falska "fascistiska enhetsfront" utan fortsätta heroiskt sitt arbete för engelska folkets frigörelse. Som ett exempel på vad de härvid få utstå må lämnas en skildring från ett nyligen hållet möte av "Faszist Leage" i London, varvid brigadgeneralen Blakeney, E. H. Eole, Arnold Leese och Serocold Skeels uppträdde som talare.

General Blakeney, som ej var fullt frisk (hans dotter drunknade några dagar tidigare på mystiskt sätt i Themsen) tog först ordet. Mötet hade varat ungefär tio minuter, då en ung Mosleyanhängare sprang upp och vredgat ropade: "Jag protesterar mot fingerputsandet bland publiken". Något som helst skäl för en dylik protest förefanns ej utan var det hela endast signalen för ett 50-tal andra personer, spridda runt omkring i salen, att resa sig. De fordrade högljutt att den protesterande skulle be om ursäkt — och i samma ögonblick rusade omkring 100 män med stålbatonger, slagjärn och blypåkar, vilka de hållit dolda under kläderna, upp

Läs! **Köp!**

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för

Nationalsocialistiska Arbetarepartiet

Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 5: —

Halvår .... „ 2: 75

Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638

GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

D a r r é

(Forts. fr. sid. 1.)
Stockholm och en annan släkting var den kände påvlige diplomaten markis Lagergren. "Enligt traditionen", berättar Darrés tyske biograf[1], "räkna Lagergrenarna sin härkomst från den kvinna, som en gång i Dalarna räddade Gustaf Vasa och därmed Sverige, då han måste fly för danskarna. Minnesmärket över henne återfinnes ännu i dag framför det hus, varest detta skedde".

Darré skickades till hemlandet för studier, liksom ofta är brukligt bland utlandstyskar. En tid studerade han även i England. Hans håg låg åt jordbruket. När han slutat mellanskolan, genomgick han därför den tyska kolonialskolan i Witzenhausen för att utbilda sig till farmare på andra sidan havet. Det var i början av 1914. Snart utbröt världskriget. I augusti 1914 inträdde Darré som krigsfrivillig i den tyska armén. Alla krigsåren tillbragte Darré — som enkel soldat och senare som löjtnant vid artilleriet — vid västfronten; deltog i de största slagen. Hade tur: blev under hela kriget endast en gång sårad under ett fältslag i Flandern, från vilket han ännu bär såsom ett minne tvenne små granatskärvor i vänstra benet.

Efter kriget avslutade Darré kolonialskolan med kolonialbrukarediplom. Två år senare kom han i praktisk verksamhet: på en bondgård i Bayern, såsom godsförvaltare i Oldenburg. Fortsatte därefter sina studier vid universitetet i Halle, bekom 1925 den akademiska graden för diplomlantbrukare. Ägnade ett år åt specialstudier inom djuruppfödningen. Hans vetenskapliga lidelse var ärftlighets- och rasläran. Men han nöjde sig icke med endast studier över djurvärlden. Han gick logiskt vidare. Sammanhangen mellan vissa människoraser och djurraser; orsakerna till folkens uppgång och nedgång; sammanhangen mellan ras och kultur — detta var de problem, som mest intresserade honom. Och sitt svar på alla dessa problem gav han 1928 i en stor bok: "Das Bauerntum als Lebensquell der nordischen Rasse" (bondeståndet som den nordiska rasens livskälla), vilket förde den allmänna uppmärksamheten på Darré.

[1] Hermann Reischle. Reichsbauernführer Darré, der Kämpfer um Blut und Boden. "Zeitgeschichte". Berlin 1933.

Denna bok var liksom ett svar på den då utbredda teorien, som hävdade, att den nordiska rasen var att betrakta som en nomadisk herreras. Darré bevisade, stödjande sig på sina studier angående djur- och människorasernas utvecklingshistoria, motsatsen: att människorna av den nordiska rasen aldrig varit nomader, att den bofaste bonden alltid, som dess avgörande huvudelement, utgjort grunden för den nordiska rasen. I själva verket är den nordiska rasen en bonderas. Ur naturen, ur bondens tankeväsen har den nordiska kulturen — den högsta mänskliga kulturen — uppstått. Natur, tankeväsen, s. k. kultur hos nomadraserna (vilkas mest utpräglade företrädare judarna äro) är motpolen till den nordiska rasens natur, tankeväsen, kultur. Nomaden ser under sina vandringar alltid blott ytan, blott tingens 'avbilder' — aldrig tingen själva, deras väsen. Därför är hans medvetande och hans tänkande alltid endast ytligt medvetande och tänkande. "Detta tänkande sysselsätter sig icke med tingens väsen utan endast med deras förhållande till varandra och blir stannande på ytan". Därför frambringar också nomadtänkandet begåvningar endast på sådana områden av vetenskapen, vilka intet ha att göra med tingens väsen. Hit höra t. ex. hela räkneväsendet, delvis kemien, stjärnkunskapen etc. "På det filosofiska området inbjuder detta ytliga sätt att se och tänka till sofisteri och uttömmer sig i spetsfundigheter och hårklyverier för att slutligen följdriktigt övergå i 'spel med begrepp' eller fortsatt omkastning av begreppen vid uppfattandet av filosofiens väsen, varigenom till sista slutet filosofien i sig själv upplöses".

"Äkta bondetänkande är i grunden något annat. Bonden rör sig icke bort över tingen, utan slår rot på ort och ställe. De honom under hans levnad omgivande tingen äro storheter, som han ständigt från de mest olika sidor lär känna". Han ser ej endast *på* tingen utan också *i* tingen. Så uppstår hos honom förståelsen för tingens väsen. "Av ett sädeskorn blir åt bonden en planta och av plantan skörd och därav vidare nya sädeskorn. Han känner sig plötsligt själv med sin person liksom inlemmad i tingens gång. Farfadern gav gården åt hans fader; av honom mottog han den själv, och han skall en gång överlämna den åt sonen. Ur det oändliga kommer hans släkt, och i det oändliga skrider den vidare. Ur detta medvetande härleder sig hans förståelse för tingens väsen i deras blivande och förgående — härleder sig känslan för livets organiska sammanhang". "Varje äkta jordbrukare är av naturen en filosof". Och en bondefilosofi är alltid en kunskapsfilosofi, vilken aldrig blir stannande på tingens yta utan sysselsätter sig med deras väsen, med de organiska sammanhangen och lagarna på denna jord. "Här ligger nyckeln till det faktum, att endast den nordiska rasen har fört mänskligheten till den äkta kunskapsfilosofien".

Ur kunskapen om tingens väsen kommer böndernas trängtan till handling. "Nomaden lever för dagen, bonden för framtiden. Det har ingen mening för nomaden att bekymra sig om morgondagen, ty nuet, i dag, ögonblicket står inför honom och måste utnyttjas. Omvänt har det ingen mening för bonden att mycket bekymra sig över nuet, ty detta är alltid blott resultatet av hans tidigare åtgöranden, gårdagens, och hans sinne måste från i dag redan åter inställas på det kommande, som han har att bemästra och som han ej,.i likhet med nomaden, får överlåta åt den 'käre Guden'. Nomaden är fatalist, bonden måste säga: 'Hjälp dig själv, så hjälper dig Gud!'" Detta är nordiskt!

"Nomaden kan alltid vandra vidare, om något ej längre passar honom. Men bonden kan ej vandra, och morgondagen bliver sådan han griper den an och inleder den. Därför är den äkta bonden alltid morgondagens människa, den förutseende omsorgen för det honom anförtrodda goda och genom sin pliktkänsla nödvändigtvis en obekväm och oroande gestalt för alla de tanklösa vilka lättfärdigt framleva sina liv". Detta är nordiskt!

Nomaden är ohistorisk. I dag är han här, i morgon där. "Varför skall han börja med erinringar om avbetade marker eller länsade bord"? En bonde har alltid historien bakom sig, ty han "behöver det förgångnas erfarenheter för att kunna träffa anstalter för framtiden". I sina handlingar är bonden, den nordiska människan, alltid något trög — ty hans handlande är alltid förbundet med tänkande. Han gör endast vad han efter noggrant övervägande anser nödvändigt; men när han väl överlagt något, gör han det, änskönt det är förenat med de största svårigheter, med personliga obekvämligheter och faror. Därför är bonden en handlingens, den reella handlingens människa.

Nomaden måste alltid vara i rörelse; därför är han alltid verksam; men vad han gör är ofta icke reell handling, det är utan nytta och förnuft (såsom t. ex. sovjetregeringens "gärningar" i Ryssland).

"Gärningen ändrar tingens tillstånd... Härav kommer den skenbara motsats som den i grunden bofasta människan, bonden, världsbildens förändrare, utgör, medan den rörliga, verksamma människan utan bondehärkomst visserligen kan förstöra tingen och därigenom väl förändra världsbilden negativt, men i själva verket icke förändrar eller vidareutvecklar tingen". Därför är den äkta bonderasen, nordrasen, den största skaparen av nordisk kultur.

Detta är några av de viktigaste tankarna i Darrés stora arbete. På grund av detta arbete blev Darré av Tysklands dåtida makthavare fråntagen levebrödet. Darré var verksam vid tyska legationen i Riga — i slutet av år 1929 blev plötsligt den av honom innehavda tjänstebefattningen indragen. Det var hämnden för hans bok och de däri uttalade tankarna.

Men han erhöll understöd av vänner och detta gav honom möjlighet att författa en ny bok: "Neuadel aus Blut und Boden" (nyadel av blod och jord). Vid denna tid började han allt intensivare sysselsätta sig med politik. Han tillhörde sedan år 1923 Stalhelm, men utträdde 1928 ur denna sammanslutning samt närmade sig det nationalsocialistiska partiet. Våren 1930 lärde han i en bekants hem känna Adolf Hitler. Samtalet mellan dem slutade med Hitlers uppdrag till Darré: "Organisera åt mig bönderna, jag lämnar eder fria händer!" Darré infördes i Nationalsocialistiska Partiets ledning — och blev den verklige "riksbondeledaren". Det tyska bondeståndet under hans ledning blev Hitlers mäktigaste stöd.

D.

Det nya Palästina

(Forts. fr. sid. 1.)
rasen må återupprätta sin kultur och sin för länge sedan förlorade idiom.

Ingen plats i världen skulle vara mera lämplig för realiserandet av detta program än den storslagna ön Madagaskar vid Afrikas ostkust. Den är tillräckligt stor för att rymma hela den israelitiska rasen. Dess milda klimat och landområdets skönhet skulle erbjuda en lösning av problemet, som vore i hög grad tilldragande. Den nuvarande befolkningen på ön är otillräcklig; det skulle lätt låta sig göra att skilja de infödda från besittningsrätten genom att förläna dem likvärdigt landområde på den vidsträckta afrikanska kontinenten.

Madagaskar är en fransk koloni. Med hänsyn till de franska finansernas bedrövliga läge skulle försäljningen av området bliva högst fördelaktig. Det enorma deficit i budgeten skulle täckas och jämvikt återupprättas. Den allmänna tillfredsställelsen hos medborgarna, vilka i dag digna under skatter, skulle bli en riklig kompensation för förlusten av en koloni, som visserligen är dyrbar ehuru i ingen mån oumbärlig för Frankrike.

Fred skall slutligen återupprättas på vår dystra jord, marterad genom stridigheter tidsåldrar igenom, om den "vandrande juden" äntligen funne en permanent tillflyktsort — ett "utlovat land" i Nya Palästina.

M. Karadja.

Tidningen Vår Kamp,

numera organ för Ekströms "nazism" med huvuduppgift för dagen att glorifiera "Den Store Ledaren", har tagit illa vid sig Nationens artikel i föregående nummer angående f. d. gendarmeriöverstens tidigare förbindelser med Världsrevolutionens Naftasyndikat. Tidningen beskärmar sig över att vi kunnat taga en uppgift i det marxistiska regeringsorganet för kontant. Härtill vilja vi blott svara, att sakförhållandet — att Ekström närmast före sitt engagemang hos "nazistblocket" varit engagerad som Naftasyndikatets försäljningsagent i Wasa — var oss välbekant före offentliggörandet i Social-Demokraten. Han hade själv personligen vid samtal medgivit riktigheten härav; vilken tidning som råkat komma först med den sensationella nyheten, har naturligtvis ingen inverkan på sakförhållandet.

Vår Kamp insinuerar, att Nationen skulle ha "ekonomiskt samröre med Lindholm närstående personer" samt att vår tidnings redaktör själv skulle umgås med aspirationer på ledareskapet inom den svenska nationalsocialismen. Talet om ekonomiskt samröre med Lindholm närstående personer är fullständigt gripet ur luften. Nationens ekonomi är *uteslutande* byggd på inkomsterna från tidningsförsäljning och prenumeration. Våra finansiella stödjare äro *endast och allenast* våra många tusen läsare landet runt — den enda riktiga vägen att finansiera en tidning, som vill tjäna det allmänna intresset. Vi måste le åt talet om personliga aspirationer på ledarsysslan och kunna lugna block-organet med att ingen tanke är oss mera främmande.

Vår Kamp vill slutligen göra gällande, att Nationen övergett sin tidigare fria och oberoende ställning därför att vi öppet uttalat vår efterhand grundade uppfattning om Sven Olof Lindholm, Nationalsocialistiska Arbetarpartiets ledare, såsom den ende personligen förtroendeingivande ledaren inom rörelsen. Nationen har alltid varit en fri och oberoende tidning, som endast följt sin övertygelse, och den kommer att så förbli. Men därmed är icke sagt, att vi skulle avstå från rätten att vid behov säga vårt ord angående förhållandena inom den organiserade rörelsen. Just på grund av vår fria och oberoende ställning i idéernas tjänst hava vi här en särskilt ansvarsfull plikt gentemot offentligheten, vilken vi icke ämna svika. Vad herrarna i Vår Kamp anse i dessa stycken intresserar oss — efter vad vi numera sett — ganska litet; vi ha nämligen ej kunnat undgå den uppfattningen, att de i verkligheten höra hemma i ett helt annat idé-läger — i Grevarnas och Bankirernas reaktionära läger.

på estraden. Våra vänner från fascistiska gardet, endast 23 till antalet, överrumplades brutalt och kunde icke hävda sig mot övermakten. Leese lämnade estraden för att hålla de anstormande tillbaka, varvid han angreps av ett 20-tal män, och lyckades liksom av en slump komma undan med livet, svårt sårad och med sönderslitna kläder samt bestulen på sin guldklocka, sedan han slagit tillbaka flera av angriparna. I striden visade sig de våra kämpa bättre än angriparna, som hade 48 sårade, av vilka 30 måste bortforslas för läkarevård. Herr Eole blev vräkt från estraden samt kroppsligen misshandlad. Huvudtalaren general Blakeney och Skeels stannade jämte fanbäraren kvar på estraden och blevo illa åtgångna av det sannskyldiga stolregnet. En vildsint människa rusade upp och slog general Blakeney med ett slagjärn under ögat, vilket han sannolikt förlorar samt tillfogade honom ytterligare slag i huvudet, så att han fullständigt bröt samman. En amerikanare skyndade till hans hjälp och släpade honom ut ur salen, varefter han fördes till läkare. Medan allt detta pågick rusade en judisk yrkesboxare upp på estraden under ropet "dig vill jag hava", riktade ett svårt slag mot Skeels, vilken dock lyckades avvärja slaget. Äntligen fann sig polisen, som från början befunnit sig utanför salen, föranlåten inskrida. Och mötet kunde åter fortsätta. Eole talade, ehuru under de största svårigheter, till de 300 personer, som stannat kvar. Leese, som återkommit från sjukhuset, insvept i bandager och med nödtorftigt sammanfogade kläder, höll ett kort avslutningstal, upptog sången "God save the King" samt upplöste med fascisthälsningen församlingen.

I motsats till uppgifterna i tidningsreferaten lyckades det icke de lejda angriparna att lägga beslag på Faszist Leages fana, än mindre slita den ifrån oss. *Men detta "elddop" har på nytt stärkt revolutionen inom oss alla.* "Vi marschera!" Oswald Mosley hade skickat 80 slagskämpar, däribland kommunister, engagerade för 30 shilling person, med uppdrag att spränga vår församling och sätta Imperial Faszist Leages ledare ur kampen. En av slagskämparna har erkänt, att de erhållit uppdrag att hämta Leese, Skeels och Blakeney. Det finnes kopia av detta brev.

Det må äntligen bliva klart för världen, att sir Oswald Mosley är en charlatan i vad gäller fascismen. Han befinner sig i samma båt som Dollfuss i Österrike. Fascismen är mot kommunismen och måste därför även vara emot judaismen, ty av de ursprungliga 267 sovjetkommissarierna voro 223 judar och av 31 kommissarier i Bela Kuhns röda revolution i Ungarn voro 30 judar. Mosley är och kan icke vara en antisemit. Ledaren för de judiska studenterna i Oxford tillkännager också i "Jewisch Chronicle", att judarna icke skola angripa Mosleys fascister, vilka i verkligheten äro deras vänner, men de måste angripa "imperiets fascistiska liga", vilken är deras verkliga fiende. Dennas organ "The Faschist" är den enda tidning i England som bringar sanningen i dessa saker. Hela den stora engelska pressen är underordnad judarnas inflytande.

William.

Det spekuleras redan i 1934 års Nobelpris

Att också Nobelinstitutet under juden Schücks överledning skulle utvecklas till en institution i Judas tjänst, vilken framför allt celebrerade och berikade judiska "märkesmän" på skilda områden, var endast naturligt. Ur judisk synpunkt var denna utveckling en självklar sak; att den är faktisk, veta vi.

Nu berättas i exclusiva judiska organ, att huvudledningen för Jiddiska Vetenskapsinstitutet i Wilna beslutat föreslå juden Schalom Asch som kandidat för det litterära nobelpriset 1934. Huruvida det ifrågavarande "vetenskapsinstitutets" beslut kan betraktas som en sådan garanti för Schalom Asch, att det redan i dag godtages som garanti för en förskottsväxel å Nobelpris-beloppet, veta vi ej, men det är kanske icke otänkbart.

En bok för vår tid
av
Dr. Martin Luther
"OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER".
Pris 75 öre.
Sändes portofritt om beloppet insättes å postgiro nr 43817.
Frimärken mottagas även.
ERNST V. HANSSON
Box 73 — Göteborg

Broschyren
Kristus var ej jude
erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

BERGTAGNA
Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr 3: —.

Världskrig hotar
Av General Ludendorff.
Kr. 1:75.

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll.
4:de fullständiga upplagan.
Kr. 2:50.

Sändes mot postförskott.
K. V. Lindeberg
Box 65, Härnösand

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3642.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 3: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1934

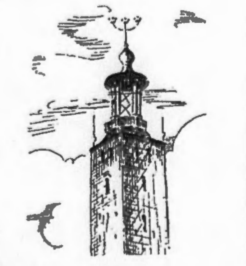

Vida Världen

Greve- och Bankir-blockets »handlingsman»

Åter kan man andas lugnt inom kosmopoliternas Heliga Samfund i detta land ity att den hemska nationalsocialismen äntligen kommit i "förtroendegivande" händer. I rätta ögonblicket skickades bud till Wasa på andra sidan Bottniska viken, där förre persiske gendarmeriöversten Ekström — en "handlingens man" — hastigt och lustigt måste överge jobbet med försäljning av bolsjevikbensin — för att återgå till sitt rätta värv, i vilket han prövats och befunnits användbar: att organisera väpnade kårer och hålla upprorsmakare i schack.

De enfaldiga i detta land gå nu omkring och "tycka synd" om den stackars gendarmeriöversten, som råkat i dåliga sällskap och blivit förd på villovägar. Dock, Ekström hör inte till dem som låta föra sig bakom ljuset; annars hade ej heller Storfinansen i dag funnit honom som klippt att taga hand om den svenska nationalsocialismen för att bringa denna i harmoni med sina egna drömmar om en snar Wohlindiktatur à la Dollfuss — där Ekströms "nazistiska" gendarmeri skulle spela samma roll som nuv. österrikiska hemvärnen, utgöra ett av den terroristiska judediktaturens under nationell skylt förnämsta skyddsvärn.

Ekström och hans vänner försäkra, att han intet begriper av politik. Man kommer säkert sanningen närmast, om man säger att politiken inte roar honom — "handlingsmänniskan". I ett samtal med oss tillstod han öppet sitt förakt för ideologien, vilket dock ej hindrar honom att i dag inför världen låta presentera sig som den ideologiska nationalsocialismens ledare i Sverige. Några skrupler är han således icke besvärad av. I Ekströmspressen utspys även ett omisskännligt förakt över samhällsonyttiga idealister och fordras nu en järnhård samling kring "Den Store Ledaren", *blint* följande av Honom: "Kamrater — tätt i Ekströms spår! Vi följa Honom vart han går! Hurra!"

"Vi följa Honom vart han går!" — Så slutar varje strof i "Ekströms-marschen". Förlåt, men var det meningen att också blint följa, om spåret händelsevis skulle råka tillbaka i sina närmast föregående gängor — till Sovjet? Den som aldrig så litet lärt känna nationalsocialismens ideologi vet, att ett dylikt krav på blint följe "vart det går" står i strid mot densamma. Men vad generar sådant "handlingens folk"! Så mycket bättre passar det i stället Reaktionens Herrar, Rockelsta-Rosen, Wohlin, Järte et Cumpaner, som drömma om att i morgon med Storfinansens hjälp få spela en roll i detta land.

Det Svenska Lejonet, som börjat vakna och resa på sig ur sin långa sömn, ler i mjugg åt de beskäftiga "mussarna", vilka försöka att sätta sig på dess nacke. När det behagar Lejonet, kastar det av sig hela sällskapet, som kommer att förflyktigas i etern.

*

Madame Kollontays extravaganser

I de diplomatiska salongerna ute på kontinenten skall Hennes Röda Härlighet Madame Kollontays små extravaganser sista tiden ha varit föremål för en viss uppmärksamhet och man spörjer på sina håll om ej "engagemanget med prinsen" månde bli början till slutet på Madames underbara diplomatiska karriär här i Norden.

I samband med sitt mycket omskrivna giftermål med en "borgerlig" flicka fattade prins Lennart av Bernadotte som man erinre sig beslut att ägna sig åt affärsrörelse. Massor av personer — mest av mosaisk trosbekännelse — uppenbarade sig, vilka ville hjälpa prinsen förtjäna pengar. Resultatet blev naturligtvis, att denne blev tämligen renrakad på kontanter. Han hade också tillsvidare fått nog av affärer!

Prinsen beslöt därpå att ägna sig åt filmen. Samma historia: en massa personer uppenbarade sig, vilka lyckades intressera Hans F. D. Kungl. Höghet för tonfilmen. De lockade prinsen med "storartade vinster". Den godtrogne prins Lennart anade blott ej, att hans hjälpare stodo i intima relationer med Sovjetdiplomatien i Stockholm, voro framskickade av Moskvas bedårande diplomatiska representant Madame Kollontay.

Omsider presenterade Madame Kollontays agenter den första tonfilmen. Prinsen godkände naturligtvis manuskriptet — och inspelningen kunde börja! Alla deltagarna begåvo sig till Finland, och man började där invid själva gränsen filmupptagandet, som ofta utspelades med de finska befästningsanläggningarna som imposant bakgrund. Men finska generalstaben var ej trakterad av "filmfolkets" närgångenhet.

Snart hade också de finska generalstabarna fullt klart för sig, att det hela rörde sig om en sovjet-rysk spionageaktion till utstuderande av Finlands gränsfästningssystem. I detta syfte var det också som Madame Kollontays agenter — efter vad det säges med stöd av vissa personer vid Finlands beskickning i Stockholm — satt sig i förbindelse med prins Lennart av Bernadotte för att få honom att finansiera och förtroendeingivande skylta för en filminspelning vid rysk-finska gränsen. Prinsen begrep naturligtvis intet av det hela. Man inbillade honom, att det rörde sig om "smuggelfilm". Till det yttre skulle nämligen filmen som centralfigur ha en finsk officer, vilken stod i förbindelse med smugglare. Med gränsen som bakgrund kunde över hela linjen militäriskt viktiga fotograferingar göras.

Men ej nog härmed! Sovjet avsåg med filmupptagningen jämväl en annan plan. Sedan filmen väl en gång vävats ville man skicka den till Amerika för att där omarbetas i sådan riktning, att hjälten utvecklat sig till en folktalare, vilken hetsar till borgarkrig mot Finlands regering och gör propaganda för bolsjevismen. Och allt detta skulle man vinna utan att själv behöva utge ett öre — genom att engagera godtrogna personer för saken! Endast genom en tillfällighet blev saken känd och planen uppenbarad.

Hela historien är betecknande för Sovjets arbetsmetoder. En slump gjorde, att saken upptäcktes. I 99 av 100 fall är dock denna slump icke för handen. Den diplomatiska världen förvånas blott över att Madame Kollontay överlevat skandalen — att Hon alltjämt bekläder posten som Sovjetrysslands officiella diplomatiska representant i Stockholm.

*

Äntligen igenkänd

Genom lögn och bedrägeri smög sig juden till makten hos folken, vilka han förslavat under Guldet och fört till andlig och materiell misär. Under århundraden, ja årtusenden regerade han osynligt folken och höllo dem fängslade i förbannelsens fjättrar.

Slutet på den "stolta" sagan nalkas nu emellertid. Världen befinner sig i uppvaknande ur den lögnpsykos, vari den försänkts; och i samma mån som sanningen uppenbaras och uppvaknandet fortskrider, tvingas han — den

"världshärskande" juden — att taga plats på de anklagades bänk och ser sin makt och härlighet gå i kras.

*

Folken vakna!

"I Argentina har fascismen nått det största fotfästet bland alla Sydamerikas stater, och här har den i motsats till i Italien utpräglad antisemitisk karaktär", rapporteras från Buenos Aires till "Israelit". "Ensamt i Buenos Aires leva 300,000 judar och det kommer där ofta till svåra sammanstötningar. Ledare för rörelsen är en överstelöjtnant Kinkelin, vilkens anhängare uppskattas till 100,000. Deras kamp riktar sig i första rummet mot kommunismen, men vid sidan därav bedrives en judehets, som ofta föranleder judarna till energiskt motstånd. Regeringens hållning är ganska oklar. Då en judisk protestförsamling sprängdes av fascisternas gummibattonger, blevo dylika möten en gång för alla förbjudna." — Statsmakten är tydligen långt mindre korrumperad av judiskt guld i Argentina än i Europas "civiliserade" stater!

*

Den 1790 uppbyggda synagogan vid Prinsessgatan i Liverpool, en av Englands äldsta synagogor, har förstörts av okända personer. Gärningsmännen anställde stor förödelse i bönrummet och angränsande rum. Väggarna bemålades med hakkors, trälisterna bakom bänkarna lössletos och sönderbrötos, marmorskulpturerna krossades. — El Schaddais vänner bliva också i England, trots

det blomstrande frimurardömet, allt färre!

*

I samband med mordet å rumänske statsministern Duca — det internationella frimureriets förste agent i Rumänien — samt förbuden mot alla antisemitiska sammanslutningar, förekommo i landet våldsamma sammanstötningar mellan antisemiterna och de regeringsvänliga. Bl. a. berättas, att medlemmar av det förbjudna "järngardet" i judekvarteret i Jassy demolerat 200 judiska affärs- och boningshus samt misshandlat en del judar. Då militären anlände till polisens hjälp, uppstodo regelrätta gatustrider i judekvarteret, varvid tre medlemmar av "järngardet" dödades och talrika personer svårt sårades. Den omständigheten, att statssekreterarens i inrikesministeriet, juden Diamandis hus demolerades, gav oroligheterna karaktären av ett öppet uppror mot den judevänliga regeringen.

*

Av holländska regeringens nyligen offentliggjorda förklaring i anslutning till den av riksdagen beslutade nya lagen till stärkande av skyddet för offentlig ordning och säkerhet framgår, att i punkt 3 avses åtgärder till "undertryckande av rashat". Såväl alla antisemitiska yttringar som angrepp mot protestantiska och katolska andliga och organisationer skola härefter falla under strafflagen. I praktiken torde emellertid lagen huvudsakligen komma att användas mot den antisemistiska propagandan, ty i sin förklaring uttalar regeringen, att den i första linjen tar sikte på "aktuella yttringar gentemot våra israelitiska medborgare". — Herrar Frimuraramiral Lindman, Diktatorsapirant Wohlin, Kooperationsgeneral Örne et Consortes böra alltså ej ha svårt att finna rätta metoden!

*

Icke heller Tjeckoslovakien, vars huvudstad Prag numera jämte Paris är att räkna som judendomens främsta central i Europa, har undgått känning av det universella folkuppvaknandet. Där liksom på de flesta andra håll inriktar man sig emellertid med all kraft på rörelsens lagliga undertryckande. Sålunda har justitieministeriet i Prag nyligen med anledning av en interpellation från en judisk representant i riksdagen beslutat beslagtaga den antisemitiska flygskriften "Zrcadlo Zydu" (judespegeln).

*

Man har börjat få nog av det judiska ockrandet, skriver vår meddelare från Paris. På de parisiska husväggarna skådas plakat sådana som: "Vem gör den offentliga meningen? — Blum (i "Populaire"), L. L. Dreufys (i "Intransigent"), Levy (i "Rempart" och "Aux Ecoltes"), Hirsch, kallad Le Hultin (i "Echo de Paris"), Kessel (i "Matin"), Lecache-Lipschütz, Basch, Rodrigués (alla tre i "Volonté"), Vogel (i "Vu" och "Lu"), Offenstad (i "Cri-Cri", "Epatant", "Filette" och 30 andra blad för barn), Kahn (i "Cahiers des Droits de l'Homme") — *alla judar!*

Och ett annat plakat, uppsatt på Paris' husväggar: "Judefrågan är på intet vis en religiös fråga. Den är en fråga om ras, en fråga om statsanhörighet."

I Nizza är det icke möjligt för polisen att uppspåra de unga män, vilka på alla hus anbragt plakat, bl. a. även innehållande följande mycket lärorika sats: "Vilken är då Hitlers förbrytelse? Rikskanslerns och det nya Tysklands förbrytelse är, att en ovillkorlig och hänsynslös kamp föres mot den judiska internationalen, mot dess judar, vilka omedelbart efter kriget översvämmade Tyskland i det de för några månader störtade det i bolsjevikisk revolution — för att därefter genom börsmanövrar, ocker, truster och alla slags osunda penningemanipulationer bringa dess näringsliv till ruinens rand..."

*

Det rör sig i alla länder i riktning mot befrielse ur judeoket — och över så gott som hela linjen rycka de regerande energiskt in på den judiska sidan *mot* folken. Den underjordiska internationalen har sina starka försänkningar inom alla läger, jämväl bland dem som skruda sig i de nationella symbolerna: I Grekland bliva anhängarna av den nationella "E. E. E." förföljda. — I Ungarn dinerar en för de "uppvaknande" (Ébrodök) till namnet sympatiserande ministerpresident under älskvärdaste former med judarna. — I Polen upplöses den ariska näringsorganisationen "Roswoj". — I Finland undertryckes "Lappo"- rörelsen. — I Lettland sönderrives den folkliga rörelsen. — I Tjeckoslovakien och Österrike tvångsinterneras de tjeckiska och österrikiska nationalsocialisterna. — I Danmark, Nederländerna och Schweiz förbjudas det urariska hälsningstecknet, hakkorset. — Och i Sverige inledes nu Judas motkamp på fullaste allvar!

Märker den icke-judiska världen ännu ej hur vinden blåser? Varför tvekar den att ovanför det som skiljer bilda en *enhetsfront* mot den gemensamma fienden? *Leve den panariska tanken!*

*

»Sätt Röda Hanen på taket!»

Alltsedan den tyska riksdagsbranden i februari 1933 har judepressen i alla länder utvecklat en intensiv verksamhet i syfte att få människorna att tro, att denna brand anstiftats av den segrande nationalsocialistiska rörelsens ledande personer, i första rummet Göring. T. o. m. sådana tidningar, som officiellt gå under beteckningarna nationella och fosterländska — t. ex. Nya Dagligt Allehanda i Sverige — ha lånat sig åt denna skamlösa judiska lögnhets. På sistone ha de emellertid på grund av förhållandenas utveckling nödgats något nedstämma tonen.

Till och med inom tyska socialdemokratiska kretsar har man svårt att kunna förstå världsopinionens axiomatiska tro, att det måste ha varit nationalsocialisterna själva som anlagt branden. En landsflyktig framstående tysk socialdemokrat har i en bok, "Sanningen om Tyskland", nyligen utkommen på det danska socialistförlaget "Fremad" i Köpenhamn, skildrat de vansinniga metoder, varmedels kommunisterna i Tyskland sökte nå sitt revolutionära mål, varvid de — såsom t. ex. vid mars-

upproret 1921 — icke ens tvekade att genom dynamitattentat söka "spränga järnvägsstationer och rådhus, men också sina egna byggningar". "De tyska socialdemokraterna hade inhöstat tillräckligt många erfarenheter av de tyska och internationella kommunisternas förbrytarverksamhet" — för att icke kunna tilltro dem om vad som helst!

Man behöver endast gå till den tidigare kommunistiska tyska pressen för att kunna konstatera, att de tyska kommunisterna alls icke varit främmande för idén att sätta riksviktiga byggnader, ja själva riksdagshuset i brand. Ovanstående illustration kastar ett skarpt ljus över den röda terrorns metoder i Tyskland innan nationalsocialisterna där kommo till makten. Bilden visar framsidan av ett nummer av det kommunistiskt-anarkistiska bladet "Freie Jugend". Numret är från 1925 och förhärligar det stora bondeupproret 400 år tidigare. Alla upprorets våldshandlingar rosas starkt, i all synnerhet eldsvådeanläggningen. På bilden ses den tyska riksdagsbyggnaden med en stor röd hane på taket. Överskriften lyder betecknande nog: "Setz aufs Dach den rothen Hahn" (sätt den röde hanen på taket).

Det förefaller egendomligt, att "världsopinionen" efter en slik förpropaganda är oförmögen att sätta sig in i den tanken, att tyska riksdagsbranden skulle kunnat vara ett verk av den röda internationella politiska riktning, som öppet bekänner sig till programmet: världens försättande i brand. Naturligtvis är det ingen av de inom pressen arbetande krafterna som ej förstår, hur det i verkligheten ligger till; men världspressens suveräne härskare — *Juda* — befallde, att så skulle det vara. Folken måste tro lögnen!

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 25 öre | i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 3 (260) TORSDAGEN DEN 1 MARS 1934 ÅRG. 10

Ljus över landet!

Folkets krav på sanning och klarhet måste tillgodoses

Otaliga välfärdsprogram ha sett dagens ljus, det ena mer bestickande än det andra. Alltjämt ljuder omkring oss: kom blott till mig och allt skall gå dig väl! Men människorna börja bli betänksamma. Utvecklingen och förhållandena i den tid vari de leva mana till varsamhet. Hänförande ideologier och utlovade lyckoriken på jorden ha snöpligt gått i kras, medan den andliga och materiella nöden endast ökats. Det är ett utslag av naturlig och sund reaktion, då omsider betänksamhet begynt efterträda lättrogenheten och kravet på sanning och klarhet allt starkare gör sig gällande inom folkens breda lager.

De vilka ha anseende att vara lärda och visa män bry ängsligt sina huvuden för att finna en utväg ur tidens svårigheter. Men i regel äro deras bemödanden fåvitska. Ty de vilja eller våga icke angripa problemet från dess reela sida, gå till grunden med det onda. Det blir ett plåstrande på ytan, en i det stora hela verkningslös behandling av samhällssjukans många skilda symptom i stället för det enda riktiga: ett resolut vetenskapligt ingrepp till sjukdomsorsakens hävande. För detta, det radikala och enda verkningsfulla botemedlet ryggar man tillbaka — i många fall av hänsyn till tidens mäktiga, i andra av fruktan för att samhälletpatienten ej skall överleva provet.

Så mycket nödvändigare är det att klart säga ifrån, att någon annan väg ut ur den andliga och materiella kris, som i dag hemsöker alla folk, icke gives än denna: *Sanningen!* Ett fortsättande å lögnens, bedrägeriets och orättfärdighetens mångprövade väg kan möjligen ännu någon tid undanskjuta den oundvikliga stora uppgörelsen med ett redan dömt system — men icke bjuda den hållbara lösningen av krisproblemet. Alla folk, däribland också vårt, längta efter en ny ordning, som återupprättar den nationella auktoriteten på sann folkgemenskaps grund och garanterar frihetens, rättens och fredens aera.

I vägen för skapandet av en dylik ordning står det härskande judeväldet i Sverige, vilket uppbyggts i lögn och förräderi. Brytandet av det beslöjade, illegala judiska tyranniet är alltså första förutsättningen för återupprättandet av vårt folks frihet och den nationella pånyttfödelsens förverkligande. Detta skall ske med ljusets, med sanningens hjälp. Ty såvisst som ljuset är det enda effektiva medlet mot mörkret är sanningen det enda effektiva medlet mot lögnen. Men sanningsevangeliets praktiska omsättande erbjuder stora svårigheter i en tid, då alla samhällets maktmedel, däribland praktiskt taget hela vårt folkupplysningsväsende — press, litteratur, konst, film, radio, skolväsen och kyrka — behärskas av judendomen. Varje allvarlig strävan till sann folkupplysning är under rådande förhållanden dömd att hänsynslöst sabboteras och misstänkliggöras av dem som förfoga över instrumenten till folkmassornas andliga påverkan.

Medvetandet härom måste utgöra en så mycket starkare maning till den nya svenska frihetsrörelsens kämpar att insätta hela sin kraft på den stora uppgiften. För dem, som i dag kämpa striden för Sveriges frihet och ära, för dess räddning ur mörker, lögn och förtryck under det nya främlingsväldet, gives ingen anledning att frukta den materiellt överlägsne fienden — då de veta sig strida för de allena bestående högsta värden. Den stridspsalm, som troshjälten Gustaf II Adolf den historiska morgonen 6 november 1932 sjöng inför truppfronten, har gällande kraft även för dagens frihetskämpar:

Förfäras ej du lilla hop,
fast fiendernas larm och rop
från alla sidor skalla.
De fröjdas åt din undergång,
men deras fröjd ej bliver lång.
Ty låt ej modet falla!

Nu gäller det Andens Lützenstrid — segern med andens vapen. För sanning och rättfärdighet, för en nationell pånyttfödelse på sann folklig, gudomlig grund. Därför må nu ock parollen ljuda:

Ljus över allt Sveriges land!

Rasfrågans betydelse

för folkens bestånd och framtid

Professor F. K. Günther.

Vid ett skärskådande av rasfrågan är det av vikt att klargöra vad som avses med rasbiologi. Denna omfattar *dels* alla de ärftliga anlagen hos människorna — såväl anlag till sjuklighet som hälsa, fördelaktiga som ofördelaktiga anlag, vilka i större eller mindre grad finnas hos alla raser och folk —, *dels* de olika rasernas säregna egenskaper i kroppsligt som själsligt hänseende. — Med dessa ord inledde professorn *F. K. Günther* vid Jenauniversitetet, det nya Tysklands mest kände och produktive vetenskaplige författare i rasfrågan, ett samtal med Nationen rörande rasfrågans betydelse för folkens bestånd och framtid.

Ett folk kan förändras till sitt väsen och värde därigenom, fortsatte prof. G., att de mindervärdiga elementen i rikligare mått fortplanta sig än de värdefulla; ett folk kan även förändra sig till sitt väsen under det att den ärftliga hälsan förblir oberörd genom att en av de inom detsamma företrädda raserna fortplanta sig rikligare än de övriga. Begreppet ras får alltså icke identifieras med folk; ras och folk äro tvenne skilda begrepp, det förra ett historiskt och sociologiskt, det senare ett naturvetenskapligt.

Den i våra dagar oerhört underlättade internationella samfärdseln

(Forts. å sid. 7.)

Den judiska imperialismen

Hårdnackat och målmedvetet fullföljer den judiska rasen sina planer på världsherravälde, berövande arierna den ena maktpositionen efter den andra — allt intill våra dagar. Den judiska imperialismen var vid målet. Det tal överrabbinen dr. H. P. Chajes höll vid sitt tillträde av ämbetet 3 augusti 1918 i Wien betecknades av "Jüdische Almanach für Gross-Rumänien mit Kalender 5683" (1922/23) såsom "historiskt betydelsefullt". Han yttrade nämligen: "Den judiska imperialismen, den enda som för människorna icke är till förbannelse utan välsignelse, den enda som icke förtrycker utan höjer, som icke sårar utan helar (se t. ex. Ryssland!), den judiska imperialismen, som finner sitt högsta uttryck i bibelordet 'komma måste och komma skall den tid, då vår världsåskådning skall fylla hela världen', *vår* imperialism är den enda som årtusendena igenom ostraffat får utmana gränserna, den enda som ej har att frukta nedgång eller nederlag, som utan misstag och oövervinnelig i så småningom skeende, oavbrutna framsteg strävar mot sitt mål".

Dessa ord förtjäna att begrundas av dem vilka alltfort mena, att tidens tecken — detta oerhörda, bittra åskådningsmaterial från senaste årtionden intet bevisa. De uttalades av högste kyrklige dignitären inom den mosaiska "konfessionen", samtidigt "president i zionistiska världsorganisationens aktionskommitté"! Han bör ha förstått saken.

*

Den judiska imperialismen yppar sig å trenne områden. Makt är: *ande, kraft, pengar.*

Juden försöker omgestalta den väsensfrämmande världen omkring honom efter sina idéer, sitt väsen, assimilera den ariska kulturen till den judiska. Vid en församling av lagtrogna judar i Berlin 24 januari 1912 förklarade advokaten Loeb under stort bifall: "Vi leva i en kristen stat; detta är oförenligt med judendomens intressen. Den kristna staten måste avlägsnas". Juden utövar censur över vår ande. I tidningarna erfara vi nästan uteslutande sådant som kommit från de stora judiska nyhetsbyråerna. Och förmedlare av dessa redan sållade underrättelser är den största dels judiska pressen, vilken ytterligare sållar, omformar och kommenterar allt. Ur bokhandeln avlägsnas så gott som alla för judendomen skadliga böcker och skrifter. I t. ex. universitetsbiblioteket i Wien avlägsnades på hovrådet Frankfurters tid ett antal betydelsefulla böcker rörande judefrågan, vilka icke kunde ersättas.

Sentida exempel på utvecklande av judisk kraft utgöra Béla Cún-Cohn i Ungern, Leo Trotskij-Braunstein i Ryssland och Kurt Eisner i München. Då den egna fysiska kraften ej räcker till, engageras under falsk flagg andra makter. I ländernas inre utnyttjas det ofta i och för sig berättigade missnöjet hos massorna i judiska intressens tjänst. I "Jüdisches Volksblatt" (juli 1900) lästes: "Må vi befordra socialdemokratien, vart och huru det än går, men må vi härvid vara försiktiga, så att icke de breda massorna märka, att socialdemokratien endast är en judarnas skyddstrupp". Den judiske ledaren Alfred Rossig säger helt uppriktigt i sin bekanta bok "Integrales Judentum" (s. 76 och 77) vidare: "Därför hava alla grupper inom judenheten — de må nu vara inställda på Palästina eller diaspora — ett vitalt intresse i världssocialismens seger. De måste befordra den icke blott av idéskäl, icke blott på grund av dess väsenslikhet med mosaismen utan även av taktiska skäl". Önskar någon höra det tydligare och kan det ännu förvåna någon, om judendomen marscherar i spetsen för marxistisk socialism och kommunism? Vi läsa i samma bok vidare: "Våra dagars världssocialism bildar första stadiet av mosaismens förverkligande, början till upprättandet av profeternas tillkommande stat. Förhållandet mellan dessa båda andliga makter inträder nu i en ny fas, som kan betecknas som *den medvetna syntesens*. På tvenne områden skall en sådan syntes verka nyskapande: i den uppstående judiska gemensamhetstillvaron och i förhållandet till den samlade övriga kulturvärlden".

Ett skolexempel på denna syntes ger oss våra dagars Ryssland. Följderna av densamma ha där blivit: 1) konfiskering under namn av "socialisering" av *all* egendom — t. o. m. vigselringar, klockor o. dyl. — till favör för ledarna, av vilka endast 5 procent äro ryssar; 2) enligt officiell statistik (offentliggjord i regeringsorganet "Iswestia" nov. 1923) äro 60 procent av Rysslands befolkning behäftad med syfilis; 3) det härskar en gränslös frihet, såsom framgår av följande fakta: 10—14 timmars arbetstid, lagstadgat arbetstvång, strejkförbud med förvisning till Sibirien eller döden som straff, ingen pension, ingen frihet i fråga om ombyte av anställning, inträder arbetsbrist följer hänsynslöst avskedande; 4) intill 1923 dogo i det bolsjevikiska Ryssland enligt officiella rapporter genom sjukdomar, avrättning, till följd av hunger och borgarkrig 35 miljoner människor.

I "Prawda", det officiella partiorganet, berömde sig Béla Cún i slutet

(Forts. å sid. 7.)

Sveriges väg

Allt skarpare tecknar sig övergången från den utlevade Materialismens till den kommande Idealismens Tidsålder. Det jäser i folkhaven och de mäktigas beräkningar över utvecklingen slå fel. Alla faktorer omvärderas. Krafter ha lösgjorts i människornas och folkens själar, som icke guldet förmår tygla. De äro kanske närmast att betrakta som en naturlig reaktion till åstadkommande av jämvikt hos det högsta skapade väsendet — Människan — som förlänats uppgiften att handha vården av allt övrigt skapat på denna jord i enlighet med Den Högstes vilja. Men vad som i dag rör sig i folksjälarnas djup är något mera än en tillfällig strävan till balans i tillvaron — det är inledningen till den bestående tidsåldern, där frid och rättfärdighet skola råda och människorna äntligen komma till sin rätta bestämmelse.

Hos olika folk skådas olika metoder i strävandena att befria sig ur den ohyggliga andliga och materiella krisen. Det gamla systemets krafter rusta för bevarande av sitt välde, sökande leda de nya strömningarna på sina banor; medan de nya krafterna utveckla en av hänförelse lågande kamp för det spirande nyas värnande och utveckling till seger. De bägge riktningarna bära var sina kännemärken, oavsett talesätt och formella program. Det gamla, materialistiska systemets förkämpar söka sin tillflykt i ofrihet, våld och förtryck; medan idealismens stridsmän kräva frihet, öppenhet och sanning. Världen har redan tillräckligt bedragits och människorna tillräckligt lidit — för att icke tiden skulle vara inne för etablerandet av en moralisk ordning, som låter allt komma till sin rätt. Vad i går betraktades som utopi är i dag ej längre någon sådan utan en reel möjlighet.

Det gäller även för oss svenskar att klargöra för oss den väg, som skall följas vid likviderandet av det antifolkliga, korrumperade systemet. Olika slag av förebilder erbjuda sig. I Tyskland sågo vi Hitler beträda den fredliga vägen. I stället för att söka betvinga fienden med materiella medel sökte han vinna honom med andens vapen: genom övertygande. Folkmassorna märkte snart, att de hade en ärlig människa framför sig, som verkligen ville deras bästa. Och på få år lyckades Hitler vinna miljoner forna hätska motståndare till sina hängivna anhängare. Ett under hade skett! Han växte också till en folkhjälte av högsta klass, och ingen statsman i världen har i dag i sådan grad som Adolf Hitler ett folk bakom sig.

En förebild av motsatt slag erbjöd den nyss genomförda diktaturen i Österrike, där under judendomens och Romkyrkans hägn en "auktoritativ" regim måst upprättas med kanoners och bajonetters hjälp. Under dagar flöto strömmar av blod på Wiens gator — brodermord! — tills slutligen de av Juda och Rom ledda "nationella" blevo herrar på valplatsen. Det visade sig dock snart, att "restaurationen" icke innebar någon bestående lösning av det österrikiska problemet. Med oro motses i skilda läger sakernas vidare utveckling, ty vad som skett har *icke* skett *med* folket. Det skede i Österrikes frihetskämp stundar nu, där folkmassorna skola likvidera de brottsliga internationella organisationernas förtryckarevälde.

För oss svenskar bör det icke vara svårt att avgöra *vilken* av vägarna, fredens eller våldets, vi skola följa i befrielseverket. Den förstnämnda är längre och mödosammare än den sistnämnda — men den enda hållbara. Hava vi icke tillräckligt sett, huru våld endast föder våld? Vilja vi en bättre ordning, måste vi låta den framväxa naturligt, i sanningens och fredens välsignade tecken. Då skall ingen "ståndsrätt" behöva skipas och intet broderblod flyta utan omgestaltningen ske under människovärdiga former. Vår kamp måste alltså vara inställd på att med andens vapen vinna folkets stora majoritet för den sanna folkgemenskapens, den nya världsåskådningens idé.

PRESSKONSERTEN

Guldstandardens misslyckande

belyses av professor Gustaf Cassel i en ledande artikel i *Svenska Dagbladet* (h.). Den faktiska utvecklingen i å ena sidan guldländerna och å den andra de länder som övergett guldmyntfoten har omkullkastat hela den hittillsvarande nationalekonomiska läroyggnaden, av vilken ingenting längre håller streck. Professor C. skriver:

Människans urgamla dyrkan av guldet, som en gång fört därhän, att världen byggt upp hela sitt penningväsende på guldets grund, har i våra dagar blivit en förstörande kraft, som hotar att ödelägga de ännu återstående resterna av guldmyntfotsystemet. Guldvalutorna övervärderas blott därför, att det finns en möjlighet att förvandla dem till guld. Pappersländernas växelkurser på guldländerna ha till följd härav länge befunnit sig i stigande och ha på senaste tiden nått en höjd, som icke står i rimlig proportion till guldvalutornas inre köpkraft. Härigenom bringas guldländerna i ett ytterst brydsamt läge, då de förlora sin konkurrensförmåga på världsmarknaden samtidigt som yttervärlden vinner en onaturligt förstärkt konkurrenskraft på guldländernas inre marknad. Resultatet blir att guldländernas handelsbalans försämras på ett sätt, som i längden måste bli outhärdligt. Under sådana förhållanden måste guldmyntfoten förr eller senare överges.

En värdering av de olika valutorna i enlighet med deras köpkraft börjar allt tydligare framstå som den väsentliga förutsättningen för det internationella penningväsendets stabilitet. Guldländernas produktion är med nuvarande växelkurser alldeles för dyr för att kunna göra sig gällande på världsmarknaden. Levnadskostnaderna i dessa länder äro också orimligt höga, vilket bland annat har till följd att turisttrafiken lamslås, något som för Frankrike och Schweiz är särskilt ödesdigert.

Ett internationellt penningväsen av nämnvärd stabilitet kan endast byggas upp på grund av ett allmänt erkännande av att växelkurserna mellan länderna måste fixeras i närheten av valutornas köpkraftspariteter och att varje strävan från något särskilt lands sida att i handelspolitiskt intresse få sin valuta lägre värderad måste uppges såsom oförenlig med nödvändig internationell solidaritet. Den vitt utbredda föreställningen att en pappersvaluta icke skulle kunna äga någon stabilitet har visat sig falsk, i det att prisnivån i sådana länder som England och Sverige sedan guldmyntfotens övergivande företett en mycket högre stabilitet än i guldländerna. Lika oriktig har den meningen visat sig vara, att endast en guldvaluta skulle kunna omfattas med allmänt förtroende. Numera har världen ett minimalt förtroende för guldvalutorna, medan det engelska pundet åtnjuter det ojämförligt högsta förtroendet.

Det lider mot slutet på Guldets suveräna herravälde — den högsta dårskapen på denna jord. Till slut måste dock sunda förnuftet segra. Guldets fall blir början till judendomens fall från dess hittillsvarande maktställning. Ingen skall beklaga de stora guldsamlarna den dag den "ädla" metallen återgått till sitt rena metallvärde.

*

Judepropagandan i T. T. och radio

Trots de ideliga försäkringarna i "ledande" tidningar (Sydsvenska Dagbladet, Karlstadstidningen etc.) om obefintligheten av judiskt inflytande inom Tidningarnas Telegrambyrå och Radiotjänst fortsätter judepropagandan — naturligtvis alltfort under Karl Otto Bonniers ledning — ogenerat i T. T. och Radio. *Lunds Dagblad* (h.) påtalar T. T:s ådagalagda stora partiskhet mot den nya regimen i Tyskland:

Ända sedan den Hitlerska revolutionen satte in i Tyskland och framför allt sedan man på marxistiskt håll fått klart för sig innebörden av Hitlerregementet, ha de tyska telegrammen, som T. T. förmedlat till den svenska pressen, varit på ett påfallande sätt ensidiga, och man kan i många fall rentav säga partiska. Denna telegramtjänst har lika konsekvent hållit med den ena parten och lika konsekvent förtegat vad som för den andra varit förmånligt. Denna fråga fäster uppmärksamheten på den osäkra för att icke säga falska ställning i vilken den svenska pressens utlandstjänst står. Det är bara ägnat att förvåna, att landets press går in på att offra stora summor för att i så många fall vilseleda genom mer eller mindre konstgjorda nyheter.

Huvudparten av våra dagars svenska press arbetar ju efter grundsatsen: "Världen vill bedragas"!

Radion verkar på sitt håll för själarnas bearbetning i den av judarna åtrådda riktningen. Den nyligen från radioteatern utsända fantasien "Den drömda Armén" av Leslie Baily var ett stycke vulgärpacifistisk propaganda för animerande till nationell självuppgivelse såsom det verkligt effektiva försvarssättet mot väpnade, fientliga invasioner. En författare i *Svenska Dagbladet* (h.) utlät sig härom:

De rapsodiskt arrangerade scenerna i "Den drömda armén" skildrade två stormakters försök att genomtåga ett litet neutralt land och deras misslyckande i detta företag därigenom att de möttes av ett slags kompakt bevakningskedja av landets obeväpnade befolkning, vilken varken hästar eller mannar kunde förmå sig att spränga. Då den "neutrala zonen" sålunda icke kunde forceras, upphörde kriget av sig självt, och det blev fred. Hela idén är så naiv och verklighetsfrämmande, att man kanske borde förutsätta att lyssnarna icke skulle ta intryck därav, men erfarenheten lär, att ingen agitation är så enfaldig, att den icke kan väcka genklang hos tanklösa människor. Det är helt enkelt ansvarslöst av ett företag som Radiotjänst att framställa den nationella självuppgivelsen som ett effektivt sätt mot väpnade, fientliga invasioner.

Man spörjer sig ofrivilligt, om aktuella invasionsplaner mot vårt land äro å bane, eftersom judarna ansett tillfället lämpligt att genom radion nu igångsätta slik propaganda. Saken förtjänar så mycket mera uppmärksamhet som någon klarhet kring de mystiska "spökflygningarna" i norra Sverige ej lämnats offentligheten. Mångenstädes anses ju "spökflygarna" härröra från Sovjet-Ryssland (judendomens egen diktatur) samt ha till uppgift att för kommande behov insmuggla röd krigsmaterial till de nordiska länderna.

Det judiska inflytandet bort ur det svenska upplysningsväsendet!

Ett ord till våra prinsar

Den judiska pressen har med jättestilar meddelat en nyhet av världsbetydelse: herr Sigvard Bernadotte, "svensk arvfurste och hertig av Uppland", gifter sig med en "ung dam av tysk nationalitet". Huruvida denna dam är av tysk härstamning, berättas icke. Damen har i det närmaste "platinablont hår", vilket dock ej i dessa de kemiska framstegens tid betyder mycket. Damen heter Patzek. "Hennes stora passion i livet är att köra bil" — "hon är dessutom känd som en av Berlins mest välklädda damer." Damen har således alla de egenskaper, som fordras av en "prins" med herr Sigvards principer. Hon är därtill ännu rik och således skall herr Sigvard nu få möjlighet att ännu intensivare ägna sig åt film-affärer och att överhuvud leva efter sin smak. Det blir alltså damen Patzek som bestämmer tonen i den nya familjen — och därför vore det ju endast logiskt att hon även gåve den nya historiska släkten familjenamnet. Detta så mycket mera som herr Sigvard ej särskilt synes uppskatta sitt gamla familjenamn. Alltså: Leve kino-familjen Patzek!

Vi skämta — i sanning synes oss hela denna historia löjlig. Men det finnes även allvarliga moment däri.

Vi ha ofta betonat, att prinsar och i all synnerhet prinsar av ännu regerande hus icke få betraktas som vanliga människor. Alltifrån födelsen befinna de sig i ett exclusivt läge: de åtnjuta privilegier, som andra ej ha. Dessa privilegier ha dock endast tilldelats dem därför att de äro prinsar och som sådana ha särskilda förpliktelser gentemot nationen, icke några parasiter, vilka i sin ställning endast se möjlighet till förande av ett sorglöst liv. De äro heller inga privatpersoner utan stå alltid i folkets tjänst. Fördenskull skall de rätten till privatpersonens liv. Det kan måhända vara svårt — men därför är man en prins, och en prins' första uppgift är att offra sig för nationen. Förstår man icke detta, är man ingen prins.

Vi leva i en tid, då tjänandet av nationens sak — i första linjen från en prins' sida — är särskilt nödvändigt. Aldrig har situationen för vårt folk varit så svår som i dag. Därför har nationen nu i sällsport grad rätt att kalla en prins till sin tjänst och tillropa honom:

— Hallå, Prins, arbeta!

Arbeta för folkets sak... Men det vill synas som om prinsarna icke hörde, när nationen ropar på dem. De gå till andra kallelser: till de personliga intressenas, känslornas och böjelsernas kallelser. Dessa prinsar gå bort från folket, desertera från sina plikter.

Är det då icke på tiden, att vi säga dessa prinsar ett uppriktigt ord?

Vem har egentligen givit Eder Era namn, Era ställningar, Era rikedomar, Era privilegier? Nationen. Endast nationen. Och varmed förtjänades allt detta hos nationen? Genom edra förfäders stora gärningar — gärningar i nationens tjänst. Vad hade utan dessa Bernadotterna i dag varit? Barberare, skomakare, handlare — liksom tusenden och miljoner andra — ingenting vidare. I leven således, Herrar Prinsar, av kapital, som Edra förfäder och nationen givit Eder. Vad gören I i dag med detta kapital? Förbruken det på orätt sätt. I spekuleren därmed — med edra fäders blod, med nationens ära — på den judiska börsen. Menar Ni, Herr Sigvard, att Ni kanske upptagits av film-världen och där betalats och reklamerats av den judiska pressen, emedan Ni är en talent? Nej, filmjudarna taga Eder, betala och reklamera endast på grund av det historiska namn Ni bär. Och detta är en spekulation, som Ni från nationens sida icke är berättigad till därför att Edert namn och Ni själv tillhöra nationen... Icke sådana tjänster, icke ett till sin nytta problematiskt film-arbete etc. har nationen behov av. Den vill se Eder i sina led — i spetsen för den kamp den i dag för. Där hör ni hemma, om Ni är en prins. Eller vill Ni i den stund, då nationen befinner sig i nöd, desertera från tjänsten? Nå, så gå då vackert — men glöm icke, att Ni därmed tillfogar den monarkistiska principen ännu ett och ett stort slag. Ty nationen skall äntligen ställa sig den frågan: vartill behöva vi prinsarna, som icke uppfylla sina plikter utan som vilja vara privatparasiter och spekulanter? Och vidare skall nationen säga: då skaffa vi oss hellre ett nytt ledande skikt, en ny folklig aristokrati — icke degenererade prinsar utan folkledare, som förstå att fylla sina plikter mot nationen — och de skola föra nationen till nya stora gärningar och till ett lyckligt liv... Herrar Prinsar: redan i dag klingar Olof Lindholm mycket bättre, mycket mer aristokratiskt än Sigvard Bernadotte, "svensk arvfurste och hertig av Uppland" — glömmen det icke! Glömmen icke, att folken vakna — och att den falska, oförtjänta glansens och parasitismens tid är förbi.

Detta vilja vi ha sagt prinsarna... Om prinsarna höra oss eller icke — det är deras sak.

K.

Rasarvet vanvårdas

Den av judendomen ledda befolkningspolitiken i vårt land visar allt tydligare vart det hela syftar. Det nordiska svenska folkets rasliga bestånd kringskäres på alla sätt. Av statistiska kontorets utredning framgår t. ex., huru födelseantalet i Stockholm under 50-årsperioden 1880—1930 nedgått till ungefär en tredjedel från 32,4 till 10,9 pro mille, medan dödstalet under samma tid nedgått till hälften eller från 22,6 till 11,7 pro mille.

Den väldiga ökningen av huvudstadens befolkningsantal under senaste decennierna beror uteslutande på den starka inflyttningen från landsbygden och utlandet (huvudsakligen judar). För de sist förflutna 5 åren föreligger ett inflyttningsöverskott av 11,000 personer pr år. Med hänsyn till händelseutvecklingen i Centraleuropa, särskilt Tyskland, samt våra nuvarande svenska styresmäns ömmande för "tyska flyktingar", kan väntas, att denna siffra i fortsättningen ytterligare väsentligt ökas. Men vad betyder det väl för våra styrande, om svenskar av arisk stam gå under — blott representanterna för det "utvalda" folket i all världen hava det gott!

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Utrikespolitiska riktlinjer

I kretsar, som stå Nafta-översten Ekström nära, har man på senaste tid kunnat få höra följande propagandatal över riktlinjerna för svensk utrikespolitik: "Det gäller för Sverige att vårda de vänskapliga förbindelserna med Sovjetunionen. Sovjet är mäktigt. Det har en jättestor luftflotta, mot vilken vi äro fullständigt värnlösa. Om vi icke äro vänner till Sovjetunionen, kommer denna flotta och tillintetgör oss på några timmar".

Vad skall man säga om dylik propaganda? Är den nationell? Är den nordisk? Är den icke förrädisk?

Svenskarna äro ett fredligt folk. Sverige vill förbliva i vänskapliga relationer med alla makter. Därför äro vi även vänskapligt stämda mot Sovjetunionen, ehuru vårt folks breda lager icke ha några sympatier för Sovjets regim, denna regim av blodigt undertryckande och utplundring av ett stort folk. Åtskilliga av våra landsmän äro icke särskilt tillfreds därmed, att vi överhuvud upprätthålla förbindelser med denna regim, menande, att det hade varit bättre om vi ej alls vetat om densamma. Men om nu dessa förbindelser bestå — till följd av våra socialdemokraters och vårt finanskapitals politik — äro vi givetvis beredda att iakttaga ett "vänskapligt" uppträdande visåvis Sovjetunionen — såsom den officiella diplomatien fordrar, men icke mera. Socialdemokratiens politiska intressen och finanskapitalets profiter kunna dock ej tvinga oss att visa sympatier där vi blott kunna känna förakt och avsky. Vi hoppas även, att den tid skall komma, då socialdemokratiens och finanskapitalets profiter icke mera skola spela den avgörande rollen i Sveriges yttre politik. Fredliga gentemot Sovjetunionen skola vi dock även då förbliva därför att vi överhuvud önska freden.

Men om någon vill tvinga oss till vänskap genom "fruktan", om man säger oss att vi nolens-volens skola vara sovjetvänner, enär vi i annat fall skola tillintetgöras av Sovjets krigsmakt — då må man icke glömma, att vi även, om det gäller, äro ett folk av krigare. Aldrig voro svenskarna för någon längre tid underkuvade av främmande makt — varje försök till dylikt undertryckande slutade i nederlag för fienden. Ty vikingablod flyter i våra ådror, blodet av en fri och modig nordisk ras — och det blodet är ännu tillräckligt livligt och varmt!

Vad betyder då "vänskap" med Sovjetunionen, till vad vilja Nafta-överstens vänner tvinga oss? Den betyder vår fullständiga underkastelse under en mäktig granne. Redan en sådan vänskap är icke någon vänskap, utan ett förslavande. Ty en mäktig "vän", som vet, att jag står vid hans sida endast på grund av fruktan, skall fordra allt mera och mera. I dag fordrar han blott en "vänskaps"-försäkran, en neutralitet, i morgon skall han fordra olika förråd, i övermorgon besätta våra städer, fästningar och vapenfabriker. Han kan tillåta sig allt, emedan han har makten och vi äro maktlösa.

Vi äro även i viss grad maktlösa: tack vare våra socialdemokrater och våra liberala kapitalister. Vår armé är för obetydlig, våra försvarsmedel nästan löjliga. Vad skola vi då göra? Endast detta: öka våra försvarsmöjligheter! Det är det första svenska svaret på Ekströmsvännernas förrädiska propaganda. Vi veta, att trots de vackra talen i folkförbundet alla länder i dag allt mera rusta sig — och i första linjen Moskvas röda despoti. Sverige bör också vara berett på alla eventualiteter, det skall vara beväpnat, icke avväpnat.

Det andra *svenska* svaret är: man bör icke beväpna eventuella fiender. I dag säger man oss: Sovjetunionen kan hota oss, kan alltså bliva vår eventuella fiende. I sådant fall skola vi icke leverera några vapen till Sovjetstaten. Trots besluten i riksdagen levererade man på sin tid — ehuru på omvägar — vapen, t. ex. kanoner, till Sovjetunionen. Och detta skedde på den tid, då det "nationella" högerpartiet, alltså Nafta-överstens vänner, sutto vid regeringsrodret. Men något sådant bör icke i fortsättningen tolereras.

Det tredje *svenska* svaret bör vara: man bör, för att skydda sig för "mäktiga" vänner, söka finna sådana vänner, vilka alltid skola kunna paralysera ett hot, ett angrepp mot Sverige. Var skola vi finna sådana vänner? I de andra nordiska nationerna. Vi hoppas, att både vi och andra nordiska stater snart skola vara i verklig mening nationella. Då skall intet hindra bildandet av en nordiskt-nationell union. Den skall redan i sig själv vara en makt. För det andra: en naturlig bundsförvant till det nationella Norden måste och skall alltid ett nationellt Tyskland vara. Av blodet äro vi besläktade — i idéer och mål skola vi även bliva eniga.

*

Från andra kretsar, vilka även stå herr Ekström nära, har sagts: "Sverige behöver en aktiv utrikespolitik. Det naturliga verksamhetsfältet för en dylik finner man i de baltiska staterna, vilka en gång voro svenska provinser. Sverige bör rycka in där med sitt inflytande — och därifrån bortjaga annat främmande inflytande".

— Vad menas med *annat* inflytande? — sporde vi.

— Tyskt inflytande; — blev svaret.

Man må här erinra sig, att just Sovjetunionen för ögonblicket är sysselsatt med att finna något slags "inflytande" till försvagande av det tyska inflytandet i Balticum. I sådant syfte har även Sovjetunionen förhandlat med Polen. Men Sovjet bör och skall aldrig vinna Sverige för detta spel.

Vi veta icke hur stort det tyska inflytandet är i de baltiska staterna. Vi veta blott, att de baltiska staterna av inre drift allt mera föras till ett politiskt och kulturellt tillfrisknande; och däröver kunna vi endast glädja oss. Vi äro även alltid beredda att med alla krafter befordra en aktiv politik visàvis de baltiska staterna — ehuru icke i strid mot andra *nordiska* staters inflytanden utan för fredliga, kulturella och ekonomiska syften, ja — om så befinnes nödvändigt och möjligt — för ett intimare politiskt samarbete med våra baltiska grannar liksom även med våra övriga nordiska vänner.

Detta är riktlinjerna för en svensk och nordisk utrikespolitik.

Politicus.

Stockholm i Finansens tvångströja

Stockholms stads låneskuld har ökat från c:a 375 miljoner kronor 1930 till c:a 460 miljoner kronor vid 1933 års slut. Bra marscherat, Herrar Finanslakejer i huvudstadens förvaltning! Med en energisk fortsättning i samma tempo bör processen med Stockholm snart vara klar.

Syftet med denna skuldsättning "till stadens och medborgarnas bästa" är ju intet annat än att på ett för stadsförvaltarna behagligt sätt — en del smulor komma dem ju alltid till godo! — överflytta husbondeskapet över samhället från dess egna medborgare till den moderne Shyllock: den internationella judiska storfinansen.

Ärlighet, rent spel!

Kravet på klarhet och renhet i politiken växer sig allt starkare. Icke minst "högern" har i dessa dagar känning av denna nya stämning, i det att en betydande fraktion av partiets rekryterings- och propagandaorganisation Nationella Ungdomsförbundet öppet revolterat mot moderorganisationen under parollen: "klara linjer!".

Ur fosterländsk synpunkt är detta framväxande krav glädjande. Men samtidigt uppenbara sig alltjämt nya spekulanter som vilja utnyttja läget för oklara syf.ten. En enda dag kunde tidningarna anmäla tillkomsten av två nya "samlings"-partier: "Svensk samling" och "Nysvensk samling". Särskilt det sistnämnda rönte ett anmärkningsvärt sympatiskt mottagande av dagspressen, som konstaterade att Sverige äntligen fått ett "nazistparti", värt att taga på allvar. Partiets ideologiska ledare, kandidaten Per Engdahl — lierad med Bonniers släkting och avlönade skribent dr. Rütger Essén — hade också i sin tillsammans med kandidat Westman i bokform utgivna programförklaring deklarerat, att vi svenskar böra lyfta på hatten, när Israels barn sjunga sina zionistiska sånger. En mera idealisk "nazism" kunde väl ingen i Zion tänka sig! Vi tvivla dock på, att den i den tid som är skall lyckas vinna någon större resonans inom svenska folkets djupa led.

Det oklara, orena spelet lyckas blott till en tid. Detta hàr ånyo ådagalagts genom avslöjandena angående Furugårdspartiets arrangerade "revolverattentat". Det skamlösa missbruk av nationalsocialismens namn, som här ägt rum, kan icke nog fördömas. Efter allt vad under årens lopp framkommit rörande Furugårds och hans närmaste mäns uppträdande måste i dag fastslås, att dessa sakna varje rätt att tala i nationalsocialismens namn.

Allt starkare må kravet ljuda: *Klara linjer! Rent spel!*

»Staten i staten»

"Bank of Englands ställning är alldeles klar", skrev Ehestertons veckotidskrift "G. K:s Weekly" den 5 oktober 1933, fortsättande:

"Bank of England är ett förbindelseinstitut mellan regeringen och finansen, naturligtvis ansvarigt för regeringen och icke för finansen. Under ett århundrade iakttogs denna ansvarighet på ett rättskaffens sätt; men mot slutet av andra hälften av nittonde århundradet uppstod en viss rivalitet mellan de båda auktoriteterna, som hade inflytande å banken: finansmakten blev undan för undan mäktigare än statsmakten. De nya herrarnas betydelse må icke underskattas. De behärska den internationella penninge- och varuströmmen! Med alla banker och privatfinansiella institut i världen äro de förbundna, dels vänskapligt, dels genom släktskap. Deras ledare tillhöra varje nation — eller ingen. De mäktigaste bland dem äro uppenbart i dag 'amerikanerna'.

Hela apparaten kontrolleras av judar, vilkas makt endast kunde uppstå på grunden av kapitalismens falska läror, enligt vilka folkens lycka skulle ligga i byteshandeln. Byte efter internationell måttstock är ej möjligt utan penningar och växelkurser: sålunda bekommo de nya herrarna denna hushållnings pulsådror och därmed efterhand även statsledarna i sina händer. Kapitalet befordrade det internationella varuutbytet i stället för den vidsträckta självförsörjningen så mycket mera som endast utbytet möjliggjorde ockerförtjänster. Ställde sig en nationell stat i vägen för denna utveckling, blev den så länge och med sådana medel — goda och dåliga — bearbetad, tills den blev foglig. Sålunda ryckte så småningom bankirerna upp till suveräner. Medan de tidigare voro penninggiriga finansmän, kommo de med tiden att framstå som självmedvetna giganter. Men att de blott voro giganter på vacklande fötter, visar det nuvarande sammanbrottet alla dem som tilläventyrs ej förut förstått saken."

Ur Världens Press

Nationalsocialismens tidsålder

I Nationens decembernummer 1933 refererades på pressfronten ett märkligt uttalande av den judiske doktorn Manfred Reiser i *Czernowitzer Allegemeine Tageszeitung*, vari författaren öppet och osminkat utsade sanningen om judarnas skuld i den utveckling, som förde nationalsocialismen till seger i Tyskland. Dr. Reiser skriver i samma tidning ytterligare i ämnet:

För dem som förstått den djupare historiska meningen med den antisemitiska rörelsen, vars starkaste exponent Adolf Hitler var, stod det klart, att detta måste komma. Den som ej förutsåg det, han var slagen med blindhet. Åter igen var det de gamla assimilanterna, som försökte att beslöja tingen och satte sitt sista kort på den för länge sedan till graven förda liberalismen. De förstodo icke historiens gång och trodde sig kunna undgå denna genom att deklarera sig som tyskar av mosaisk konfession, genom att förneka tillvaron av en judisk nation och försäkra att de avbrutit alla trådar som förenade dem med judendomen. De betraktade antisemitismen som en övergående företeelse, som kunde bringas ur världen genom ett intensivt upplysningsarbete samt genom grundandet av en förening för dess bekämpande. Så trodde det stora flertalet tyska judar. Och därav besvikelsen, den djupa resignationen i sammanhang med Hitlers seger.

Men den som bedömer förhållandena i Tyskland efter orsaksprincipen måste betrakta nazirörelsen som avslutningen på en naturlig utveckling; han skall också förstå, att historien icke känner några tillfälligheter, att varje epok härleder sig ur det förgångna. Och här ligger nyckeln till bedömande av det nuvarande läget. Judarna antingen tilljublade den allmänna liberalismen eller blevo fanbärare åt socialismen (den marxistiska, red.). Sysslandet på bägge dessa områden lämnade alltid nytt näringsstoff till antisemitismen.

I tron att tjäna sig själva och mänskligheten började judarna aktivt ingripa i tyska folkets liv. De kastade sig med äkta judisk lidelse över alla vetandets fält, störtade sig på pressen, organiserade arbetarmassorna och försökte påverka hela det andliga livet i liberalismens och demokratiens sinne. Naturligtvis måste detta framkalla en djup reaktion hos värdfolket.

Vad som i dag utspelas i Tyskland kommer i morgon att ske i Ryssland. Alla de förbrytelser, som det kommunistiska systemet hade till följd, skola Rysslands judar en gång få sona. Det kommer att stå oss judar mycket dyrt, att Trotskij, Joffe och Sinowjew innehade ledande poster i Sovjetryssland. Medan Hitler i Tyskland hade uppnått en regeringsmajoritet, var i Sovjetryssland aldrig tal om någon sådan. Där proklamerade en liten minoritet — i dag knappast 4 miljoner organiserade bland en befolkning på 170 miljoner människor — proletariatets diktatur.

Judarna och i samma grad förkunnarna av liberalismen, alla dessa diktare och skriftställare, konstnärer, journalister förberedde denna tid och lämnade materialet till nationalsocialismens tidsålder. Vi voro slagna med blindhet och sågo icke olyckan komma, hörde icke tidens tunga steg, de tunga stegen av historiens Nemesis.

Dessa rättframma ord av en lärd jude kontrastera mot judendomens traditionella talesätt. Så mycket mera förtjäna de att observeras och att allvarligt begrundas. Det påtalade tillståndet från Tyskland och Ryssland har sin motsvarighet i så gott som alla andra länder.

*

Den judiska världserövringen

En mängd uttalanden av framstående judar och auktoritativa judiska organ liksom utvecklingen överhuvud giva belägg för riktigheten av innehållet i de i dessa dagar så ivrigt omdebatterade "Zions Vises Protokoll", där den stora planen för Israels världserövring i koncentrerad form återgivits. Av ett visst intresse äro en del yttranden av *Freund Israel*, en tidskrift utgiven av "Föreningen Israels Vänner" för missionering bland judarna. I referaten av de tal som höllos vid föreningens 100. och 99. årsfest skriver den citerade tidningen:

Mycket stillsammare än den högljudda och anspråksfulla rörelsen (zionismen) berör en annan grupp av judenheten hemligheten i dess tillvaro, när den söker meningen i det judiska ödet i uppbyggandet av en världsomfattande kulturgemenskap under judisk ledning. Om världsrörelsen socialism(marxism) ofta bäres av rent av religiös hänförelse, är en art av messianism, så visar detta tillbaka på den avgörande medverkan av judar vid dess tillkomst och utbredning.

Den judiska ungdomen av i dag bespottar Gud och hans lag. En upplösningsprocess går genom judendomen. I spetsen för de gudlösa makterna står den gudlöse juden. Och hela Israel är i fara att bliva ett sataniskt folk. Men ve då oss alla!

Märkliga ord av Israels Vänner! Här erkännes ganska oförbehållsamt, att judendomen eftersträvar *en världsomfattande kulturgemenskap under judisk ledning.* Det befarade *ve!*-stadiet är i själva verket redan över alla folk, vilka nu ej ha annat att göra än att avskudda sig oket under satanismens folk!

Från »Madame Lupescus land»

Det dödande skottet mot ministerpresidenten Duca, det judiska världsfrimureriets främsta redskap i Rumänien, gav genljud över hela världen — såsom ett skrämmande utslag av den allestädes pågående brottningskampen mellan härskande judendom och folkuppvaknande.

Betänker man, att efter annexionen av Bessarabien nära 11 procent av Rumäniens befolkning äro judar av svåraste slag, att dessa judar i kraft av fredsfördragets bestämmelser ohindrat kunde kasta sig över de intellektuella yrkena samt att nationens hela andliga, litterära, politiska och ekonomiska liv med en ohygglig hastighet nu lägges under främmande inflytande — då förstår man, att inom landets nationellt-ideellt kännande kretsar en allt starkare antijudisk strömning kommit till uttryck.

Ledare för den fosterländska rörelsen var länge den åldrige universitetsprofessorn C. Cusa. Hans taktik blev emellertid ungdomen för långsam, och så bildades under den utmärkta ledningen av hens lärjunge Zelea Codreanu det strängt kristligt-ariskt inställda "järngardet". Detta hade glänsande framgång och samlade hela den fosterländska ungdomen bakom sig, ett förhållande som med stigande oro bevittnades av judendomen och det också i detta ententland härskande internationella frimureriet.

Den nya "liberal-konservativa" regeringen nådde först för kort tid sedan — tack vare det judiska frimureriets intriger — statsrodret. Den uppträdde genast på det brutalaste mot det antisemitiska "järngardet". Utan plausibel grund upplöstes organisationen och inspärrades hundratals anhängare, däribland främst naturligtvis ledaren. Den begångna orättfärdigheten bragte ungdomens raseri till kokpunkten, där den icke kunde se någon annan utväg än att den i spetsen för regeringen stående höggradsfrimuraren måste falla. Denna vanvettiga handling gav först riktigt de hemliga makterna möjlighet att rasa mot allt folkligt i landet. Och konungen, som ledes av sin judiska älskarinna Madame Lupescu, stöder naturligtvis judarnas sak.

"Det gives intet tillfrisknande för folken, förrän judendomen avsöndrats."

Theodor Fritsch.

Den som kan läsa tyska

bör taga del av Henry Fords bok "Der internationale Jude". Köpes hos Svea Rikes Bokhandel, Odengatan 42, Stockholm. Den svenska upplagan kan nämligen ej längre fås i bokhandeln. Priset för den tyska upplagan kr. 6:50.

Folkdansen åter till heders

Schottisch

Även inom folknöjeslivet förnimmes en glädjande reaktion mot de upplösningstendenser, som under den falska internationalismens tidevarv trängt in på kulturverksamhetens olika områden, förkvävande allt äkta och stilfullt, som uppvuxit på nationell, traditionell grund. Ej minst i ögonenfallande framstod här den s. k. moderna dansen med motiv i rörelser, rytm och tongångar från de okultiverade negerstammarna i Afrika. Den lancerades som ett led i den allmänna kulturförskämningen av en grupp israelitisk-bolsjevikiska storbolag i Amerika, vilka medels sina enorma propagandaresurser i en hast översvämmade hela den civiliserade världen med sin "moderna" danskonst.

Lyckligtvis blev dock detta "mode" ett övergående sådant. Efter första överraskningen reagerade de sunda instinkterna hos de folk som lyckliggjorts och man söker sig nu allmänt över till en mera passande danskultur. Även i Sverige har under senaste åren en allt kraftigare opinion försports mot den importerade "amerikanska" negerdansen, som vid närmare prövning alls icke visat sig motsvara våra behov och fordringar. Urartningen tog sig mångenstädes sådana uttryck, att myndighetspersoner och familjefäder gemensamt med ansvarskännande ungdomar sågo sig föranlåtna allvarligt inskrida till förebyggande av en fortsatt upplösning på området.

Jämsides med denna sunda reaktion mot en form av nöjesliv, som icke passade ett gammalt högtstående kulturfolk som det svenska, framväxte ett starkt ökat intresse för de friska, glada svenska folkdanserna. Också dansen är på väg att återföras till sin rätta plats som ett uppfriskande och höjande folknöje, varvid även folkdansen kommer till sin rätt. Bland kulturfolken var dansen alltid en nöjesform, där genom rytmiska rörelser uttryck gavs åt människans själsliga känslor och stämningar, antingen det nu skedde för att bereda henne själv eller andra nöje eller för att ge utlopp för en översvallande livskänsla. Rörelsedriften är en välsignad gåva ej minst för tidens barn; i de rytmiska, lätta och livfulla folkdanserna tillgodoses den på ett sätt som i ingen annan dansform. Härtill kommer det viktiga estetiska momentet, att folkdansen är väsensfientlig till omoralen; den förutsätter hållning, hyfsning, stilkänsla — "taktkänsla" i dubbel bemärkelse. Den bjuder frihet, men förbjuder friheter. Lekens och kamratskapets glädje har den friska och rena luften som livsförutsättning.

I denna miljö, där folkdanslagets ungdomar i sina skiftande, färgvarma och oftast linjesköna bygdedräkter under stråkarnas rytmer svinga sig om i dansen, finner man den sanna, livsbefrämjande ungdomsglädjen i sin fulla blomning, spårar närvaron av det oanfrätta sinnelaget, den obesudlade ungdomsandan.

Trekarlspolska

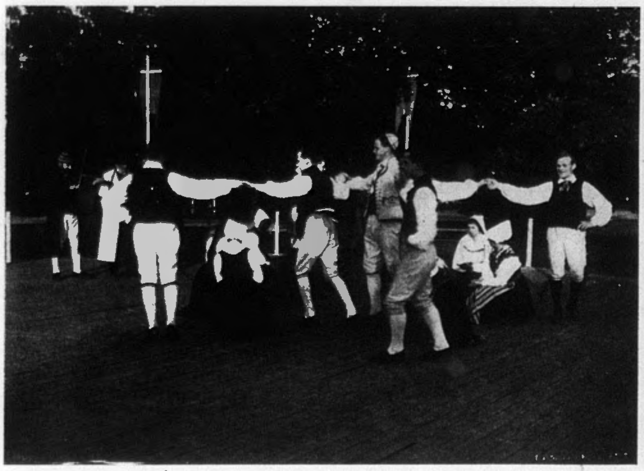

Västgötapolska

Nordisk-kristen religion

En kyrklig reformation nödvändig

I äldre tider sågs kyrkan ofta i spetsen för de stora folkrörelserna. Framför den evige Gudens altare församlade sig de förtvivlade, efter sanningen törstande människorna — och där erhöllo de förklaringar, lyssnade till predikningar om vad som var att göra, var det tillkommandes väg stod att finna. Och när massorna gingo till avgörande strid, sågos den kristna kyrkans präster i första linjen. De voro sin tids verkliga folkledare, som förstodo att leva gemensamt med folket, att känna, kämpa, dö och segra med det.

Men så är det icke i dag!

Vi leva i en ny tid av stora folkrörelser. Ohyggligt är trycket av det främmande herravälde, varunder den ariska mänskligheten i dag lever. Ohyggliga äro dess lidanden: hav av blod och tårar flyta. Den ariska mänskligheten vill dock ej gå under. Den börjar att vakna, begynner den jättelika kampen mot sina förtryckare. Den vill åter — och slutgiltigt tillkämpa sig friheten, bygga upp ett nytt, lyckligt liv. Men var befinner sig den kristna kyrkan i denna kamp? Var äro Kristi präster, Hans, vilken på sin tid offrade sitt blod för den ariska mänsklighetens frihet och lycka?

Besoldade tjänstemän åt våra dagars antifolkliga stat och åt det främmande kapitalet äro prästerna i denna kyrka, som kallar sig "kristen", vordna. Förtryckarna, de rika och mäktiga tjäna de — och icke den lidande folkmassan, icke den Gudsmänniska, vilken själv lidit för den lidande mänskligheten. Kallt är därför även det heliga altaret, i saknad av den sanna trons och människokärlekens värme. Kallt och falskt klinga predikningarna, utan resonans i folksjälen — och därför gå i dag de kämpande folkmassorna förbi dessa altare, söka och finna sina ledare annorstädes, bilda annorstädes nya kyrkor åt en ny mänsklighet. Ty — detta bör man dock förstå — kyrkan består icke av smyckade väggar, festliga infattningar, sånger och ceremonier; kyrkan är människornas gemenskap, varest de förenas i gemensam tro. Och om man ej finner den levande tron inom de gamla kyrkoväggarna — då går man åt annat håll och bildar en ny, en levande kyrka.

Varför är våra dagars kyrka så främmande gentemot de kämpande folkmassorna? Därför att den ej längre är någon kristen kyrka. Kristusandan är dödad i de nutida officiella kyrkorna, vilka tjäna just den makt, vilken en gång massakrerade Kristi lekamen. *Den officiella "kristna" kyrkan är vorden judisk;* och detta icke blott därför att så många präster, ända upp i de högsta ställningar — också hos oss — äro judar, utan framför allt därför att den judiska mänsklighetens störste ledare, Kristus, vilken *icke vor jude, utan arier.*

Kristi kamp räddade på sin tid mänskligheten. Denna befann sig inför undergång, förgiftad genom judaismens grymma, människofientliga, förstörande materialistiska gift. Inför fullständig ruin stodo då den ariska mänsklighetens uppbyggda, av judaismen besegrade stater och kulturer. Folkmassorna stönade liksom nu under ett ohyggligt slaveri. Den ariska rasen höll på att gå under och de all mänsklig ordning och skapande kraft förstörande internationalismens idéer härskade. Då kom Kristus med sin lära och sitt offer, räddande mänskligheten från judaismens fruktansvärda inflytande och upprättande en ny arisk religion på grundval av den nordiska, skapande idealismens idéer.

Judarna dödade Kristus, men Hans idéer mäktade de icke döda. Då försökte de förfalska idéerna, förklarande Kristus för jude. De skickade in sina ombud i den kristna kyrkan, så-

Världsfrimureriet i aktion

Sovjetunionens judiske utrikeskommissarie Litwinoff, alias Finkelstein, alias Mayer-Wallbach, alias Gustav Graf, alias Polianski, reste under månader omkring och förhandlade i europeiska huvudstäder med respektive regeringar. Bl. a. konfererade han i London med höggradsfrimuraren Mac Donald och i Washington med höggradsfrimuraren Roosevelt. Plötsligt delgives världens förvånade och intet anande folk resultatet av dessa frimurarekonferenser. Det kapitalistiska, från begynnelsen mot bolsjevismen hätskt inställda Amerika och Europas stater sona sig — där så ej redan skett — på några dagar med det bolsjevikiska Ryssland. Helt plötsligt, utan tvingande skäl! Eller gavs det kanske tvingande omständigheter? Visserligen icke för de enskilda staterna, men väl för dessa människor som så plötsligt avslöto försoningsfördragen!

Det är först påfallande, att samtliga fördragsslutande statsmän antingen äro judar eller frimurare eller bäggedera. Man erinrar sig ovillkorligen, att världskriget långt före sitt utbrott var beslutat av världsfrimureriet. Man kommer att tänka på den märkliga publikationen "The Kaiser's Dream" (U. Bodung-Verlag, Erfurt), vari ovedersägligt bevisas att redan 1890 — alltså 27 år före bolsjevikrevolutionen — planen uppstått inom frimureriet att förvandla det zaristiska Ryssland, icke till en republik, utan till en "öken". Ryssland var på sin tid ett land, som satt inne med största kännedomen i judefrågan och som därför ensamt bland alla länder träffat åtgärder mot den överhandtagande förjudningen. I dag är Tyskland det land vilket ensamt tagit itu med judefrågan, medan det bolsjevikiska Ryssland numera helt böjt sig under det judiska världskapitalet. Försöker månne Juda att, sedan dess världsbojkott mot Tyskland misslyckats, spinna andra dunkla trådar? Man erinre sig, att Stalin redan 1931 riktade en skrivelse till "Judiska Telegramagenturen", vari han betecknade antisemitismen som "en kvarleva av de för kannibalismens nera karaktäristiska omänskliga sederna" samt hänvisade till att enligt Sovjetunionens lagar aktiv antisemitism vore belagd med dödsstraff. Detta låter en förstå åtskilligt.

Överhuvud tala många tecken för att den internationella judendomen nu — i likhet med 1917 — sammankopplar bolsjevism och kapitalism till en avgörande enhetlig aktion.

Juden Nikolaus Basseches, korrespondent åt Neue Freie Presse i Moskva, vilken sedan länge försiktigtvis ej mera befinner sig i Ryssland utan på lämpligt avstånd och långt utom skotthåll, berättar att den "ryska" människan vid den nyligen firade 16-årsfesten av sovjetstatens tillblivelse för första gången stod i förgrunden. "Kultur och höjande av den ryska befolkningens levnadsstandard — detta är den bolsjevikiska regeringens mål för kommande år. Bröd i stället för dansbanor, smör i stället för oändliga lokomotivperspektiv och personlig lyx i stället för gigantiska industribyggnader — så lyda de röda makthavarnas nya paroller."

Den frågan inställer sig då: vilja de överstatliga makterna, sedan de tillräckligt hämnats för Judas lidna "smälek" på den ryska befolkningen, där lossa på tyglarna? Söka de att skapa en ny konstellation för den händelse att det tyska 60-miljonsfolket, som så tydligt vänt sig bort från kommunismen, ej mera skulle låta tala med sig i judefrågan? Tillärnar man detta tyska folk ungefär samma öde som på sin tid det zaristiska Ryssland? Kalla och grymma, noga överlagda samt byggda på lång sikt äro världsfrimureriets planer. Den judiska pressen i utlandet låter alltför vältaligt förstå att det ej kan stå alldeles rätt till med den plötsligt inträdda bolsjevikvänskapen. Judeledaren Jabotinsky t. ex. blottar öppet i "Nascha Retsch" sin ras' planer, när han skriver: "Kampen mot Tyskland föra redan sedan månader samtliga judiska församlingar, möten, kongresser, samtliga köpmannaförbund liksom varje jude i världen. Men det finnes också en särskild anledning varför vårt deltagande i denna kamp skall vara av allmän nytta. Vi skola väcka till liv världskampen mot Tyskland andligt och ideologiskt, vilket är huvudsaken, på det att den aldrig må avtyna! Det är Tysklands mål att åter bliva en stormakt, åter bekomma sina förlorade områden och kolonier. Men våra judiska intressen fordra, att Tyskland för alltid tillintetgöres. Faran för oss ligger i hela det tyska folket, i Tyskland som helhet. Tyskland regerades intill den tid, under vilken det löd under judiskt inflytande, städse av element, som voro farliga för judendomen, och därför får man heller icke tillåta att Tyskland blir mäktigt under sin nuvarande regering." Huru mäktig judendomen känner sig, framgår också därav, att herr Litwinoff-Finkelstein t. o. m. vågade resa till Rom för att där mottagas i audiens av ingen annan än Mussolini.

Av intresse är vidare att i detta sammanhang bemärka, att Amerika sänt juden Strauss som sändebud till Paris, att Förenta Staternas förutvarande sändebud i Moskva juden Morgenthau upptagits i amerikanska regeringen (han föredrog där platsen som statssekreterare för finanserna) samt att på bolsjeviksidan förutom juden Litwinoff-Finkelstein även den judiska folkkommissarien Rosenstein förhandlat med höggradsfrimuraren Roosevelt.

Det är allt fortfarande endast en liten klick judar och frimurare som göra världspolitiken och hetsa de intet ont anande ariska folken till förintelsekamp mot varandra för att så mycket mera ostört kunna fiska i det grumliga vattnet. Över 10 miljoner i världskriget fallna ariska människor varna för en ny världskatastrof! Skola folken föra krig för att Finkelstein och Rosenstein, Morgenthau och Jabotinsky så mycket snabbare skola bliva deras absoluta härskare? Nej! Det får icke komma till ett nytt krig mellan arierna! Dock, judendomens diaboliska inflytande kan endast brytas, om *en enhetsfront över alla länder upprättas mot densamma.*

"—luk—".

Fornnordisk sedelära

Ur Odens Hávamál

Ett bo är bäst,
fast blott litet,
herre är hemma envar.
Fast man tågor har till tak
och blott två getter äger,
är det bättre än bedja om mat.

Vid varje dörr,
där du vill ingå,
spana spejande kring!
Ty aldrig du vet,
var ovänner sitta
och bida där inne å bänk.

Hell husets värd!
En vandrare kommer;
var redes åt honom ett rum?
Spänt bidar han,
som från högen av bränsle
skall fresta, vad välkomst han får.

Ej yves en klok
över sin klokskap;
varsam vare hans håg!
Vart än han kom,
en klokt förtegen,
han samkar sig sällan men.

På vägen ej bärs
en bättre börda
än mycken visdom och vett.
Bättre än guld
slikt båtar en okänd;
det är den värnlöses värn.

Säll är han,
som samlar sig kärlek
men själv dock mäktar skönja sitt väl.
Ty ofta man tar
blott osälla rådslag
utur en annans bröst.

Om ont du märker,
säg, att ont det är,
och giv ej din fiende frid!
Åt ont glad
aldrig var,
men gläds åt det goda!

Bort dör din hjord,
bort dö dina fränder,
bort dör du ock en gång.
Men aldrig dör den mans rykte,
som vetat att vinna ett gott.

---

som t. ex. Paulus[1] och försökte genom denne nye Judas förfalska de första kristna skrifterna samt lyckades därmed. De förklarade, att kristendomen framvuxit ur judendomen — en osanning, eftersom den kristna religionen historiskt framvuxit ur de gamla nordiska religionerna, som stodo i rak motsats till judaismen. Vi här i Norden behöva blott studera Odens bevarade sedelära, uttryckt i Hávamál, för att förstå, att samma Gudsande inspirerat Oden och Kristus; och det var därför endast naturligt, att vårt nordiska svenska folk accepterade Kristus såsom fullkomnaren av dess egen fornnordiska sedelära. Det är så mycket viktigare, att denna sanning blir insedd och erkänd, då i dag mångenstädes begreppsförvirring råder och försök göras att ställa vår fornnordiska sedelära i motsatsförhållande till Kristi sedelära.

Genom det tidiga förfalskandet av kristendomen beredde sig judarna redan i äldsta tider stor makt inom kyrkan, vilken de utnyttjade för sina materialistiska syften, alltid bekämpande envar som uppträdde *mot* deras förfalskningar och lögner *för* lärans renhet. Men judarna segrade trots allt icke, enär från Norden nya folk kommo, vilka antogo Kristi lära efter dess ariska andlighet och icke dess konstlade judaistiska form. Ur de nordiska folkens bemödanden att rena Kristusläran från judaism — vilken strävan fann sin mest utpräglade form i den romerska katolicismen — uppstod den första Lutherreformationen. Denna blev dock icke fullständig, varför judarna med tiden jämväl beredde sig väg in i den lutherska kyrkan. Och i dag äro de också inom denna den avgörande, ledande makten.

Kanske hade våra nordiska förfäder helt övervunnit det judiska inslaget i den kristna religionen, om icke under judiskt inflytande en oerhörd förbrytelse blivit begången: vid kristendomens införande tillintetgjordes överallt de gamla nordiska religionerna. Därmed skildes de kristna nordiska idéerna från sin historiska bas samtidigt som den judiska förfalskningen sanktionerades, vilken judaismen och dess historia gåvo till underlag för kristendomen. Hela vår historia skulle kanske även gestalta sig annorlunda, om icke denna förbrytelse skett, om man t. ex. hos oss från början med kristendomen förenat vår fornnordiska sedelära — "de utvalda trosbilder, vilka uppstått i de ädlastes hjärtan", såsom den tyske forskaren L. Klauss ("Rasse under Seele") säger. Men så skedde ej. "Då kom", säger Klauss, "icke Gudssonen, icke hjälten från korset, utan en kyrka av främmande gestalt och dödade den unga tron med romerska formler. Om Gudssonen i sin egen gestalt uppenbarats i Norden, skulle han där icke varit någon främling. Han var redan förutsedd i Nordens unga tro, och i de nordiska hjärtana framstod Han som en nordisk man. Men de nya prästerna ville hava Honom romersk." Bättre sagt judisk! Och därför blev med blodigt våld denna nordiska förkristna tro tillintetgjord.

Den ariska mänskligheten befinner sig i dag i ungefär samma läge som på Kristi tid. Med samma skärpa som då uppställer sig nu frågan: antingen på alla livsområden fullständigt befria sig från judiskt herravälde — eller gå under. Inom religionen, som är det viktigaste för envar av oss, eftersom den bestämmer grunderna för världsåskådning och livsföring, behöves en ny och slutgiltig reformation. Vi måste skapa en ny kyrka!

Judaismens ande och former passa oss icke. Detta förstodo redan för länge sedan några av våra präster. Så har t. ex. teologie doktorn M. Lundborg företagit en revision av bibeln i sin publikation "Gamla Testamentets skrifter i urval" (Kristianstad 1926) i syfte att därur avlägsna de mest avskyvärda ställen, varest judaismens grymma, antigudliga, antimänskliga mentalitet kommer till uttryck. Men sådant är icke nog! Frågan måste lösas radikalt. Vi hava i kristendomen intet behov av judaism — och därför behöva vi intet gammalt testamente. Vad intresserar oss den judiska historien? Specialisterna kunna, om de så behöva, ägna detsamma specialstudium; men vi vilja icke förorena våra och våra barns själar med judaistiskt gift. Vidare: alla judiska förfalskningar (såsom t. ex. alla Paulusberättelserna, olika förfalskade ställen i evangelierna etc.) måste bort ur de kristna skrifterna. Dessa skola renas i överensstämmelse med Kristi ande.[2] De skola vara ariska skrifter. Och självfallet skola endast arier få vara präster inom den ariska religionen.

Men detta är endast en sida av den reformation, vi behöva — den negativa, skulle man kunna säga. Det gives emellertid även en annan, positiv sida i vår uppgift: att giva den rätta kristna läran det nordiska historiska underlaget. Göra vi detta, skapa vi åt oss grundvalarna för vår *nationella* religion — och så måste ske, enär idén om en internationell religion är en judisk idé. Varje folk, varje nation ser Gud med sina egna ögon. Religionen skall icke vara någonting över folket utan något i folket, alldenstund religionen är gudomlighetens avspegling i folkets själ. Alldeles riktigt säger den nya tyska kyrkan ("tyska kristna"): "Vi vilja en kyrka, som har sin rot i folket, och motsätta oss därför det 'kristna' världsmedborgarskapets anda. De ur denna anda härstammande fördärvliga företeelserna såsom pacifism, frimureri etc. vilja vi övervinna genom den oss av Gud givna nationella kallelsen" (de "tyska kristna" uppställa den riktiga fordran: "det är icke tillåtet för en evangelisk präst att tillhöra en frimurareloge").

När vi kommit därhän, skola vi åter finna de folkliga ledarna inom den

---

[1] Alldeles riktigt skriver A. Rosenberg, den tyska nationalsocialismens störste teoretiker, i "Mythus des 20 Jahrhunderts": "Den kristna strömning, som upplöste alla gamla livsformer, syntes fariséen Paulus vara mycket lovande och möjlig att utnyttja... Hans läror bilda ännu i dag, trots alla räddningsförsök, den andligt-judiska grundvalen såväl för den romerska som för den lutherska kyrkan".

[2] Den mest autentiska evangeliska skriften är Marcusevangeliet. Den tyske forskaren Dr. Klagges ("Das Urevangelium Jesu, der deutsche Glaube") säger: "Här finns den verklige Jesus, och denne Jesus var helt och hållet ojudisk, ja än mera, han var indogermansk".

Baltic-svindeln

Ännu ett exempel å storbankernas affärsmetoder

Herr Redaktör!

Med största intresse tog jag del av den artikelserie, som för någon tid sedan stod att läsa i Eder ärade tidning om Hereditassvindeln. Då en och annan av Edra läsare möjligen kan leva i den tron att detta fall är allenastående i storbankernas annaler, må det tillåtas mig att taga Edra spalter i anspråk för att erinra om en annan historia, som bragte tusentals människor till tiggarstaven. — Det fall jag här vill relatera rör A.-B. Baltic.

Det ursprungliga Baltic bildades 1908 med ett aktiekapital av 600,000 kr., som emellertid genom nyemissioner och fusioner oavbrutet höjdes tills det 1920 uppgick till 32,000,000 kr. Genom den inbrytande fredskrisen, som på ett år ödesdigert avbröt den lyckliga period för svensk gründerverksamhet, som världskriget innebar, blev det emellertid uppenbart, att de värden till vilka Baltics tillgångar voro bokförda icke längre voro betryggande. Bolaget beslöt då att likvidera, varvid dess namn ändrades till Separator A.-B. Framnäs. Samtidigt bildades dock ett nytt bolag, som erhöll namnet Baltic med ett kapital av 32,565,000 kr., fördelat på 320,000 stamaktier och 330,543 preferensaktier, alla å nom. kr. 50. Teckningslista till det nya bolaget — vars uppgift var att övertaga det gamla Baltics verksamhet — utfärdades den 24 november 1920. Avsikten med detta nya bolag var från de kreditgivande bankernas sida att få de hårt prövade gamla aktieägarna att i hopp om att rädda något av sina gamla insatser ytterligare teckna pengar. Detta lyckades även och till den 15 april 1921, då det nya aktiekapitalet skulle vara inbetalat, hade de gamla aktieägarne ytterligare tecknat kr. 5,253,000. Här om någonsin skulle man kunna tala om att kasta goda pengar efter dåliga.

Granskar man balansräkningen per 1 jan. 1921 och jämför den med balansräkningarna per 31/12 samma år finner man att bankskulderna i den förra utgjorde 27,000,000, diverse kreditorer 1,200,000 och partialförskrivningar 4,400,000, medan samma poster i den senare utgjorde resp. 20,649,000, 2,541,000 och 1,003,000, varjämte tillkommit en skuld till National Bank of Commerce i New York på 4,000,000 kr. Partialförskrivningarnas minskning beror på, att vid bolagsbildningen föregående år innehavarna av dessa fingo utbyta sina fordringsbevis mot aktier i det nya bolaget och att de flesta begagnat sig av detta erbjudande — med vad resultat skola vi få se!

Ty det nya företagets saga blev kort. Bolaget begärde sig självt i konkurs, sedan rörelsen för 1922 uppvisat en förlust av 1,873,000 kr. och sedan det visat sig att avskrivningar till ett belopp av kr. 36,111,000 visat sig nödvändiga. Konkursen började den 8 juni 1923 och var avslutad den 25 sept. s. å., varvid oprioriterade fordringsägare erhöllo 38,11 % utdelning och aktieägare intet. Vad lär oss denna relation? Ett bankkonsortium, lett av en viss storbank, har i realiteten företaget i sin hand. Eftertankens kranka blekhet hade efterträtt den artificiella rodnad som utmärkt krigsåren med deras osunda och hektiska emissionsverksamhet. Optimismen hade efterträtts av pessimism. Alla värden voro i fallande. Det borde ha varit en bjudande plikt att innan bolagets rekonstruktion företogs göra en ingående undersökning av de verkliga värden, som bolaget representerade. Intet av detta skedde. Först sedan allmänheten, under förespeglande av att kunna rädda förlorade insatser, lockats att teckna nya aktier — varigenom bankernas ställning förbättrades — först då gjordes en undersökning, som visade hur undergrävd ställningen var. Utredningsmännen i konkursen framhöllo också i sitt utlåtande av den 20 juni 1923 såsom skäl till bolagets obestånd "numera konstaterade förluster för en del av dotterbolagen".

Högsta domstolen har för icke länge sedan placerat ett nytt begrepp i svensk rättsskipning, nämligen bedrägeri mot allmänheten. Föreligger ej sådant här i en upprörande grad? Tyvärr råder numera preskription.

Aktieägare.

---

kristna kyrkan och hos det kristna prästerskapet. — Och så skall det en gång bliva!

*

Ännu en sak, som bör betonas: Det finnes människor, som av det judiska herraväldet inom kyrkan bragts till en sådan förtvivlan, att de rentav uträda ur kristendomen. Man hör t. o. m. i de nordiska människornas krets röster, som hävda, att sammanhanget mellan kristendom och judaism icke är konstlat utan organiskt, att Kristus verkligen var en jude och att Hans lära och livsverk voro av judaistiskt ursprung och sinne. Sådana tankar måste självfallet tillbakavisas: de endast hjälpa det judiska lögn- och förstörelsearbetet.

Kristi lära och gestalt och i all synnerhet Hans offer — den frivilliga döden — äro ariska, nordiska. Endast en arier är mäktig det fullständiga självoffret för allmänt väl — och detta understryker även Hitler såsom något karakteristiskt för den ariska naturen. Hitlers hela kamp i dag är en fortsättning av Kristi väg: att befria och rädda mänskligheten genom beredvillighet till de yttersta offer. Kristi väg är också vår väg. Under Hans tecken vilja vi kämpa — och segra. Därför fordra vi i dag en grundlig reformation av den kristna kyrkan.

Ansgar.

Boknyheter!

VÄPNAT UPPROR. Autentiska avslöjanden av den judiska kommunismens underminerings-arbete. Av pastor A. Ehrt .. Kr. 2:—

GIFT. Bolsjevismens anda och väsen. Av prof. I. Iljin .... Kr. 1:—

HITLER. Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg. Inb. Kr. 2:50

HERMANN GÖRING. Av Martin Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen. Rikt illustr. Tysk uppl. 300,000 ex. Pris Kr. 2:—

FOLKRESNINGEN I TYSKLAND. Av P. Engdahl och E. G. Westman Kr. 2:50

RESAN TILL DET OKÄNDA LANDET. Tyskland 1933. Av F. von Wilamowitz-Moellendorff .... Kr. 3:—

STORFINANSENS SYNDER. En vidräkning med världskapitalismen. Av Theodor Fritsch. .... Kr. 1:25

FRIMURERI—POLITIK—JUDENDOM Av N. Eggis .... Kr. 3:—

SOVJETS PARADIS. En flyktings berättelse från nutidens Gehenna .... Kr. 2:—

DEN INTERNATIONELLA FARAN. Av prof. emer. Ernst B. Almquist Kr. 1:25

ALLMÄNNA SPARBANKEN. En svensk Staviskyaffär. 3:dje omarb. uppl. .... Kr. 1:—

STORMA SODOM! Politisk kampvers. Av C. E. Carlberg Kr. —:25

VAKNA, SVENSK! En appell till svenska nationen. Kr. —:25

S V E A R I K E

Odengatan 42 — Stockholm — Telefon 30 42 85 — Postgiro 4024

Begär katalog och prospekt!

Ett judiskt nederlag

En tilldragelse av internationell betydelse har nyligen timat i Kairo, men all kunskap därom har undanhållits publiken, utom i Tyskland, där händelsen med jubel och stolthet förkunnats.

Se här i korthet vad som inträffat:

Det finnes i Kairo en liten tysk koloni på ungefär 600 personer. Till följd av de eländiga lögner som publicerats angående Hitler, beslöt kolonien att trycka två små broschyrer, i vilka anledningen till Hitlers antisemitism klart belystes. En hel del statistiska uppgifter framlades, men alla kränkande tillmälen mot judarna undvekos omsorgsfullt, så att ingen rimlig anledning till förbittring förelåg.

70,000 eller 80,000 judar äro bosatta i Egypten. *"Världsligan till bekämpande av antisemitismen"* inbillade sig att det skulle bli en lätt sak att besegra den lilla tyska kolonien. De började en process inför den Blandade Domstolen i Kairo. Den judiske advokaten Leo Castro (som iscensatt boykotten mot tyskarna) åtog sig att företräda en judisk agent vid namn *Jabes,* och krävde hundra punds skadestånd för "ärekränkning".

Huru skulle denne okände individ — om vars tillvaro den tyska kolonien saknat all kännedom — hava kunnat tillfogas någon skada genom offentliggörandet av statistiska uppgifter angående judarnas ställning i Tyskland!?

Ett löjligt påhitt.

Den tyska regeringen ingrep kraftigt och beskyddade den lilla tappra kolonien. Tre framstående jurister, dr. *F. W. Dahm,* prof. *Grimm* och *Kamel Sedky Bey* förberedde i all tysthet en glänsande försvarsskrift på 90 trycksidor. Häri påpekades det att de ogynsamma slutledningar angående judarna vilka framlagts i de båda broschyrerna voro grundade på långt skarpare omdömen, som under seklernas lopp fällts av framstående personligheter.

De argument som framlades äro så gripande och ovederläggliga att de borde bringas till allmänhetens kännedom i alla länder. Det vore i hög grad önskvärt om de utkomme i broschyrform i talrika översättningar.

Den oväntade lavin av upplysningar som plötsligen framrullades, framkallade ytterlig bestörtning ... en bomb i rättssalen skulle ej ha orsakat större uppståndelse!

Judarna förlorade processen; klaganden fick ej blott betala alla rättegångskostnader utan blev dessutom ådömd betala hundra punds skadeersättning!

Så avslutades den första juridiska kampen mellan Israel och en liten grupp anti-semiter med en fullkomlig triumf för de senare.

W. Creutz.

Ärkebiskop Söderblom av judisk börd

I ett föregående nummer redogjordes för ärkebiskop Natan Söderbloms intima relationer med ledande rabbiner och hans arbete för den judiska saken i Sverige. Det gavs anledning förmoda, att han av blodet var befryndad med den ras, med vilken han förklarat sig förenad i "själsförvantskap" och från vilken enligt hans förmenande vår kristna kyrka "alltid hämtat sitt förråd av tro och kraft".

Vi äro i dag i tillfälle konstatera, att vår förmodan var riktig. På mödernet härstammade Natan Söderblom från den från Danmark invandrade släkten Blume — hans moder född Blume — samma släktnamn som bl. a. bäres av den judiske ledaren för Frankrikes socialdemokratiska parti, Léon Blum. Söderbloms "själsförvantskap" med de judiska rabbinerna och den judiska religionsläran bottnade alltså i blodsförvantskap.

Frankrike åt fransmännen!

(Brev från vår korrespondent.)

Paris i februari 1934.

Frankrike är i dag huvudcitadellet för den judiska makten i Väst-Europa. Där befinner sig den judiska centralen Alliance Israelite samt den frimurarjudiska centralen Grand Orient (i förbigående sagt nära förbunden med det svensk-judiska frimureriet); där befinner sig vidare huvudparten av det judiska guldet. Franska parlamentet och franska regeringen äro blott verktyg åt denna judiska världsmakt. Och trots detta växer sig rörelsen för nationell befrielse allt starkare i Frankrike! I första linjen är denna rörelse riktad mot den nuvarande parlamentarismen Det är betecknande, att "neo-socialisterna", vilka övergivit juden Léon Blum, lägga följande till grund för sitt program: "Ordning, statsmakt, nation". "Klassintressen skola stå tillbaka för nationens intressen", säga de. Mot våra dagars korrumperade parlamentarism kämpar även Tardieu, som möjligen redan inom en nära framtid kommer att stå i spetsen för Frankrikes regering.

Långt större betydelse har likväl den raska utvecklingen av rent nationalistiska rörelser, uppbyggda på rasprincipen. Till dessa höra de s. k. francisterna, vilka ledas av Henry Coston. "Frankrike åt fransmännen", förkunna francisterna, uppfordrande franska folket till en nationell revolution. Deras program säger, att endast de vilka ha franskt blod få vara medlemmar av den franska nationen; de vilka icke ha franskt blod må betraktas som gäster på fransk jord och underordnas främlingslagar; de få icke inneha politiska funktioner, få icke heller medarbeta i tidningar och tidskrifter, utkommande på franska språket. Borgare, som på grund av sin verksamhet äro icke-önskvärda, skola genast utvisas ur Frankrike och deras egendom konfiskeras. "Dessa åtgärder äro huvudsakligen riktade mot judarna", skriver francisternas organ "La Libre Parole". Denna tidning har för närvarande stor framgång — liksom allt i Frankrike som inriktar sig för de nationella intressena och går mot judarna. Den franska nationen var dock alltid i sitt innersta antisemitisk, såsom bl. a. visade sig under Boulanger-rörelsen och vid Dreyfuss-processen.

Men i dag äro de antisemitiska strömningarna starkare än någonsin. Fransmännen säga, att de icke vilja att Frankrike längre skall vara en judisk koloni. De vilja icke arbeta och dö för judarna. Det talas mycket om, att judarna förbereda ett nytt världskrig för att rädda sina maktpositioner och dränka den vaknande folkfriheten i blod. Franska nationalister av alla riktningar säga dock: "Vi vilja icke vidare utgjuta vårt blod för den judiska saken". Sympatierna för Hitlerrörelsen växa för varje dag, trots judepressens alla lögner. De judiska emigranterna från Tyskland betrakta de franska folkmassorna med fiendskap och förakt. Det har redan kommit till åtskilliga skandaler, särskilt vid uppträdandet av judiska artister. Nyligen sönderslogos fönstren till judiska kaféet i Paris. Den nationella rörelsen når också fransmännen i utlandet och är särskilt stark i Kanada, där på sista tiden en kraftig antisemitism vuxit fram såsom en reaktion mot judarnas ödesdigra inflytande i det förr så lyckliga landet. I Kanada verkar jämväl den ständigt ökade utbredning av nationalsocialistiska idéer som ger sig tillkänna i U. S. A. De franska nationalisterna föra en ny fana: blå med rött hakkors i den vita kretsen. Även fransmännen acceptera således i sin kamp den allariska symbolen.

Stavisky-affären har i hög grad befordrat den nationella förbittringen i landet. Som bekant har Stavisky — en jude från Ryssland — bestulit fransmännen på åtskilliga hundra miljoner francs genom olikartade kriminella operationer. Det viktigaste var emellertid, att han fann understöd hos regeringskretsar och bland parlamentarikerna. Han hade förbindelser överallt, t. o. m. i folkförbundet, i internationella banken i Basel etc. Polisen visste, att han var en kriminell person, och han blev även för några år sedan dömd, men domen gick av mystiska anledningar aldrig i fullbordan; han levde i full frihet och hade det största politiska och ekonomiska inflytande. Hans fru — också av judisk börd — var likaså en kriminell person, men åtnjöt i likhet med mannen frihet och inflytande samt försvarades på sin tid av nuvarande undervisningsministern de Monzie och utrikesministern P. Boncour.

Nästan alla regeringar från senare tid synas vara komprometterade i Stavisky-affären. Det uttalas öppet, att Stavisky icke begått självmord utan dödats av polisen därför att man fruktade, att han skulle berätta för mycket. De franska folkmassorna blevo på det högsta upprörda över Stavisky-affären. Men regeringen försökte nedtysta densamma. Den judiska pressen begynte skriva, att affären egentligen icke hade någon större politisk betydelse och att det endast var de antiparlamentariska och antisemitiska kretsarna som ville utnyttja situationen för framskapande av en ny Dreyfuss-affär. Men detta blott stegrade förbittringen hos massorna. Härtill kom upptäckten av ytterligare kriminella finansaffärer. Det kom bl. a. i dagen, att en jude Danovsky av polisen hjälpts att fly från domstol och fängelse.

Folkmassorna i Paris tågade ut på gatorna och det kom till blodiga sammanstötningar. De demonstrerande skarorna drogo mot Palais Bourbon, där "tjuvarna och skurkarna" (= parlamentarikerna) residerade, och det var på ett hår när att hela det värda "representantskapet" råkat i den rasande folkmassans våld. Men tack vare polisens och militärens plikttrohet mot "tjuvarna och skurkarna" räddades dessa från lynchningens bistra öde. Man fruktade, att det skulle komma till ett våldsamt avgörande — liksom nyss i Österrike — mellan å ena sidan de parlamentariska och å den andra de "fascistiskt" anstuckna kretsarna. På bägge hållen nöjde man sig dock med en kompromiss under den "faderlige" Doumergues regeringsledning.

Man må dock ej tro, att den nuvarande krisen i Frankrike härmed lösts. Franska folkets uppvaknande fortsätter och skall föra till fullständig befrielse. Under debatten i Palais Bourbon över regeringen Doumergue yttrade en talare efter ett anförande av den socialistiske ledaren juden Blum och olika företrädare för radikalsocialisterna dessa ord: "Hittills ha vi hört Israels och Moskvas stämmor; nu skall Frankrike tala!"

Frankrike skall förvisso tala. Det kommer icke att nöja sig med den Lebrun-Doumerqueska regeringskomedien, som i verkligheten endast är ett försök av judendomen att på något sätt rädda läget. Frankrike skall segra över judarna!

Francois.

Läs! *Köp!*

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för

Nationalsocialistiska Arbetarepartiet

Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 5:—
Halvår .... „ 2:75
Kvartal .... „ 1:50

Adress Box 299 — Postgiro 42638

G Ö T E B O R G

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Den judiska imperialismen

(Forts. fr. sid. 1.)

av 1920 över att ha dödat 50.000 barn, kvinnor och borgare. En sällsam verksamhetsberättelse för en "ledare"! — Varför sällsam? — Vid pesachaftonen (aftonen före påskhögtiden) bedja dock de fromma judarna schepdoch-bönen: "Utgjut, o Herre, ditt raseri över gojim (icke-judarna), vilka icke känna dig, och över de konungariken, vilka icke anropa ditt namn! Utgjut över dem ditt agg och må din vredes glödhetta nå dem! Förfölj dem i vrede och utplåna dem under Guds himmel!" (Schulchán Arùch, Orach Chajim § 480 Haga.)

35 miljoner människor har således Sovjet-Juda under 10 års förlopp "utplånat under Guds himmel". Så ter sig herr Rossigs "medvetna syntes"! Och stormakternas ställning härtill? Den löd visserligen icke: huru skola vi tillintetgöra Antikrists välde? — utan: är bolsjevismens regemente tillräckligt konsoliderat för att kunna göra affärer därmed? Och vem inspirerar dessa stormakters politik? — Är det icke åter dessa storjudar?

Inom staten alltså missbruk från en folkdels sida för egna syften — och i världspolitiken mobiliserande av de färgade raserna mot den vita rasen i syfte att undergräva den senares ställning. Är det kanske en tillfällighet, att i Förenta Staterna negrernas kamp mot de vita materiellt och ideellt understödjes av judarna? Är det kanske en tillfällighet, att sovjetkommissarierna i China, i Marocko, i Indochina, i Indien och Egypten hava inlett den intensivaste propaganda mot de vita? Är det kanske en tillfällighet, att den panasiatiska rörelsen understödjes av judar? En rörelse, som vill skapa ett intresseområde från Jerusalem till Tokio.

*

"Och det skedde, då Israel var mäktigt, att det gjorde kanaaniterna räntepliktiga under sig och icke alldeles förjagade dem." Och 1930? Det överstatliga lånekapitalets kreditmonopol gör produktionen räntepliktig. Så framgår t. ex. av en uppställning av dr. Egon Scheffer i hans bok "Österrikes bankväsen" (Wien, 1924), "att alla mera betydande näringsföretag i Österrike faktiskt lyda under lånekapitalet. Genom det utomordentliga behärskandet av industrien blir det möjligt för bankerna att även bringa näringslivets övriga grenar, däribland jordbruket, under sitt inflytande. Alldeles bortsett ifrån att lånekapitalet numera är inställt på att förvärva storgods, är bonden nödsakad att medelbart eller omedelbart förse sig med alla de för honom oundgängliga förnödenheterna ur kapitalets händer" (Scheffer, s. 373). Detta lånekapital är emellertid till allra största delen judiskt kapital. I Österrike gavs det t. ex. en enda större bank, "De tyska sparkassornas centralbank", som icke var judisk, ehuru den icke alltid lyckades avvärja judiskt inflytande. Men även denna offrades 1926 åt den judiska Gyllene Kalven.

Beträffande judarnas inflytande å världshushållningen är i dag en hel del bekant. Rothschildarna kontrollera kvicksilvret; Barnato Gebrüder & Werner, Veith & C:o diamanterna; firmorna Lewisohn Gebrüder och Guggenheim Söhne kopparn och i viss grad silvret (se "Jüdische Enzyklopädie"). Men de kontrollera även brännvinet, den trådlösa telegrafen, teatern, kvinnohandeln, rökgifterna, konsthandeln, den europeiska och en del av den amerikanska pressen, den franska möbelindustrien, den österrikiska trävaruindustrien, den polska textilindustrien etc. etc. Under kriget kontrollerade juden Bernard Baruch, även nuvarande amerikanske presidentens "högra hand", omkring 350 industrier av skilda slag i Amerika. Denna "kontroll" genom den statligt befullmäktigade "hushållningsdiktatorn" utgjorde enligt Baruchs egna ord "den största makten i kriget". Han var den som beslutade: 1) över användningen av kapital inom näringslivet; 2) över alla materialier; 3) över den samlade industrien, över inskränkningar, nedlägganden, utvidgningar och nyanläggningar; 4) över användningen av människor, antingen nu för omedelbar eller medelbar krigstjänst; 5) över arbetarnas sysselsättning, över priser och löner (Henry Ford. "Der Internationale Jude". Hammer-Verlag, Leipzig).

Enligt judisk källa äro i staden New York 73 % av krigsmiljonärerna judar. "Emellertid har ett starkt förhärskande antal judiska penningmän gjort sig gällande på området för statslån. Detta till följd av de rådande internationella förbindelserna mellan större judiska firmor inbördes" (Jüd. Enzyklopädie). "Den amerikanska handeln skulle råka ur sina gängor, om dess judiska andel plötsligt upphörde. Det finnes ingen affärsgren, intet hantverk och intet yrke, där icke det judiska inflytandet skulle kännas. New York är i sig själv en judisk värld, varest alla judiska typer och alla judiska tankeriktningar äro företrädda. Redan nu hava judarna ett faktiskt monopol på många yrkesområden, och på andra göra de snabba framsteg. Inom skrädderiet, inom kappfabrikationen, inom pälsindustrien, inom skjortfabrikationen och besläktade branscher hava de allt förenat i sina händer. Såsom mellanhänder är deras konkurrens inom handeln så stark, att därav kan vara att hoppas på en fördel(?) för konsumenterna." (John Foster Fraser. "The Conquering Jew", publ. i "Illustrierter Jüdischer Kalender 5685").

*

Och de stora finansgrupperna? Angående dessa lämnar "Romana" (Organe de Défense et Coopération Sociale) i Rom följande översikt:

1. *England:* a) Londons stora kahal: Zaharof, Rothschild, Hirsch, Mond, Samuel, Sassoon m. fl.; den engelska penningmarknaden står under fullständig kontroll av denna kahal. b) London-kahalens kamp (Royal Dutch) med New Yorks kahal (Standard Oil) om världskontrollen över jordens olja samt försök att ena dessa båda rivaliserande produktionscentra genom ett gemensamt försäljningsorgan: Persiska Oljebolaget. c) Strävan att i enlighet med den gamla judisk-engelska kontrollen över Österrike och Ungern (Rothschild—Hirsch, Anglo-Austrian Bank, "Neue Freie Presse"), efter London-kahalens efterkrigsplan kontrollera Donauländerna. d) En liknande plan beträffande förhållandena i Sovjetryssland.

2. *Förenta Staterna:* a) Stora kahalen i Wallstreet ("Jew"-york), en telning av den gamla Frankfurterkahalen, i dag dess stöd, vars största företrädare äro: Kuhn, Loeb & C:o (innehavare Jakob Schiff, Otto H. Kahn, Paul M. Warburg); Speyer & C:o; J. och W. Seligmann & C:o; Gebrüder Lazarde; Ladenburg, Yhalmann & Co; Hallgarten & C:o; Knauth, Nachod & Kühne; Goldmann, Sachs & C:o. b) En markerad revolutionär politik från denna kahal i hela världen (Mexico, Central-Amerika, Brasilien o. s. v.). Jakob Schiff finansierade den bolsjevikiska revolutionen i Ryssland; han var den irländska revolutionens finansiär; han understödjer de "demokratiska" partierna å frimureriets grund i olika stater gentemot de folkliga, särskilt de fascistiska rörelserna.

3. *Frankrike:* a) Den franska kahalen kontrollerar hela det finansiellt-ekonomiska livet (Louis Dreyfuss; i dag Horace Finaly, Citroën, Lazard Frères). b) Bemödanden att förverkliga ett krigsförbund Frankrike—Ryssland på merkantil grund.

Är det då alltjämt ägnat att förvåna, att Arthur Brisbane den 20 juni 1920 i ett den judiska tidningstrusten "Hearst" (läsekrets 7 miljoner familjer) tillhörigt blad ansåg sig kunna fastställa: "Judarna, som räkna mindre än en procent av jordens befolkning, besitta genom dådkraft, företagarlust, skötsamhet och klokhet 50 % av handelsvinsten i världen". Detta erkännande är av betydelse gentemot de otaliga försöken att beslöja verkligheten, om och motiveringen, såsom vi redan erfarit, alls icke täcker sanningen.

Egon van Winghene.

(Ur "Arische Rasse, Christlische Kultur und das Judenproblem". U. Bodung-Verlag. Erfurt.)

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Nationens oberoende

Vår tidnings fria och oberoende ställning är ett besvärande faktum för de kretsar, vilka för oklara syften vilja exploatera den framväxande folkrörelsen. "Nazistblockets" organ Vår Kamp insinuerar, att Nationen skulle lyda under "den lindholmska sekten" och finansieras av en enskild kapitalist. Tidningen skriver:

"N. S. A. P. har fått en ny tidning, Nationen, som tidigare vid upprepade tillfällen kategoriskt förklarat att den är opolitisk och även ämnar behålla denna inställning, har blivit nationalbolsjevikernas vapendragare. Ordhålligheten överensstämmer gott med de nya brödernas moral... Kanske den gemensamme arbetsgivaren börjar hysa bekymmer för företagets bärighet."

Uppgiften om Nationens "opolitiska" inställning faller på sin egen orimlighet, då tidningen aldrig på något sätt vare sig velat eller kunnat ge sig ut för att vara opolitisk. Påståendet att vår tidning skulle ha överlåtits åt N. S. A. P. inbjuder enbart till löje. Beskyllningen för att vara "nationalbolsjevik" taga vi med ro. Ordet "nationalbolsjevik" är en uppfinning av den frimurarekapitalistiska kretsen i Nafta-överstens omgivning, vilket i propagandan flitigt nyttjas mot den sanna nationalsocialismens förkämpar.

Vår Kamp talar om den "gemensamme arbetsgivaren". Vem skulle denne vara? Vi veta visserligen, att i uppenbart illvilligt syfte osanna rykten utspritts att en inom rörelsen verksam privatperson finansiellt skulle understödja vår tidning, rykten vilka vi på det bestämdaste tillbakavisa. Våra ekonomiska förbindelser med ifrågavarande person inskränka sig till hyrandet av ett rum i en hans fastighet samt införandet av en annons från en hans firma. Nationen finansieras uteslutande med löpande inkomster från tidningsförsäljning och prenumeration.

Vi gjorde endast vår plikt på grund av vår inställning i idéernas tjänst, då vi i ett allvarligt skede av rörelsen ansågo oss böra säga tidningens läsare vår uppfattning av läget på det nationalsocialistiska organisationsfältet. Det är felaktigt att tro, att vår fria och oberoende ställning på något sätt skulle övergivits därför att vi sagt ett erkännsamt ord om Lindholm. Skulle också han svika idéerna, skulle vi givetvis icke tveka att behandla även honom som en förrädare. Men vi tro ej, att en dylik situation är att befara.

Rasfrågans betydelse

(Forts. fr. sid. 1.)

har för Europa skapat en situation, som rasbiologiskt är att jämföra med den senare romaretiden och som i sig medfört samma faror, som på sin tid förorsakade det romerska imperiets undergång. Det står numera fullt klart, att den romerska dekadansen hade sin grund däri, att de såväl i hälso- som rashänseende värdefullaste elementen icke fortplantat sig i samma grad som de folkelement, som erhållit benämningen "proletärer", varmed romarna förstodo det lägsta folkskiktet, av vilket ej erhölls annat än proles (efterkommande) och som ej ens förmådde betala skatt till staten. Medan skaparna av Roms storhet framför allt rekryterats av nordiska ättlingar, utgjordes "proletärerna" mestadels av frigivna slavar, som hämtats från Främre Asien och Afrika. Från de tidigare romarna mottogo de senare knappast annat än själva språket. Storhetstidens romare, den blonda och blåögda ras som en Cato och en Sulla representerade, var försvunnen. Samma faror hota i dag de västerländska kulturfolken.

Redan den framstående franske rasforskaren Gobineau klargjorde de biologiska grunderna för denna utveckling, som nu hotar Västerlandet med undergång. Han visade fullt tydligt, att den nordiska rasens tillbakagång från Västerlandet kommer att betyda detsamma som för det gamla romareriket. Jag har fullföljt Gobineaus tankegång och sökt ådagalägga, att alla indogermanska folks undergång betingats av det nordiska raselementets försvinnande. Inom det romanska språkområdet har den nordiska rasen redan i det närmaste utsinat. Turen var nu kommen till de germanska nationerna.

Rasfrågan röner för närvarande en allt större uppmärksamhet i alla civiliserade länder. Den som allvarligt studerar ämnet, kommer ovillkorligen till insikt om ärftlighetens stora betydelse. Miljön — kulturella och ekonomiska förbättringar — kan icke rädda en nation. Enda räddningen ligger i en rashygienisk politik: de värdefullaste raselementen måste få överhand. Åtminstone beträffande de germanska nationerna utgöres det värdefullaste elementet av den nordiska rasen. Det måste en gång för alla klargöras, att med nordisk ras menas icke individer med medborgarskap i något av de nordiska länderna utan den högväxta, långskalliga, blonda, blåögda typ, som av den ryske antropologen Deniker betecknats med namnet "nordisk".

Beträffande Sveriges ställning i rashänseende förklarade professor Günther sig slutligen fullt ense med övriga rasbiologer däri, att just detta land såväl i fråga om hälso- som rasarv stod särskilt högt. Emellertid bör man icke heller här invagga sig i den föreställningen, att ingen fara hotar. En befolkningsgrupp, som t. ex. inskränker sig till "tvåbarnssystemet", nedgår redan inom ett 70-tal år kvantitativt till ungefär hälften. Den största faran för Sverige ligger i utvandringen av duktiga unga människor och invandringen av individer, vilka i regel på intet vis kunna ersätta de emigrerade. För den svenska nationen måste målet vara att konsekvent skydda den nordiska rasen mot främmande inblandningar, och det är att hoppas, att landets styresmän förstå vikten av en väl genomtänkt rasbiologisk politik.

—*n.*

Gud Mammon fick Roosevelts garantier

President Roosevelt höll nyligen för en sammanslutning av 25 protestantiska trosriktningar som firade sitt 25-årsjubileum ett tal, vilket genom radion spriddes över hela Förenta Staterna. I sin apell till kyrkorna att medarbeta i det sociala uppbyggnadsarbetet yttrade president Roosevelt, att även judarna måste hjälpa till i kampen för social rättfärdighet. Regeringen garanterade alla kyrkor, arierna lika väl som judarna, rätten att tillbedja Gud, var på sitt sätt.

Vad i sammanhanget menas med Gud är icke svårt att utläsa: Israels gud-Jahve! Gud Mammon-Guldkalven!

*

Ligan för antisemitismens bekämpande

Franska ligan för antisemitismens bekämpande, vilken utgör det centrala sätet för världsligan mot antisemitism, har i närvaro av 300 delegerade och mer än 100 gäster hållit sin fjärde kongress i Paris. Presidenten Bernhard Lecache uttalade ett tack till Frankrike för att detta land berett många tusen "tyska flyktingar" en vistelseort. Kongressen sysselsatte sig förövrigt framför allt med frågan om utvidgande av bojkotten av tyska varor.

Mera än så berättar icke "Jüdische Pressezentrale"! Man kan dock vara övertygad om, att förhandlingarna inom den ledande kretsen ingående sysslade med kampen mot antisemitismen i alla länder, där den nu börjar bli en faktor att räkna med, icke minst i Frankrike.

*

Kungen av Danmark hyllad!

Konung Kristian X av Danmark deltog nyligen personligen i firandet av synagogans i Köpenhamn 100-årsfest, varvid tacksägelser framfördes till det kungliga huset. "Judarna i Danmark hava alla anledning att tacka *sin* (kurs. av oss) regering, då de där alltid åtnjutit den utomordentligaste behandling", skriver "Jüdische Pressecentrale" med anledning av evenemanget.

"Judarnas fullständiga emancipation genomfördes redan 1814 i Danmark (i England först 1858, i Schweiz 1866). Det första påvisbara uppträdandet av judar i detta land förskriver sig från 1623, då konung Christian IV inbjöd några sefardiska familjer från Amsterdam att slå sig ned i den nygrundade orten Glückstadt, ty han hade hört, att de från Spanien och Portugal fördrivna judarna befordrat handeln i Holland och hansastäderna och väntade sig en liknande verkan för sitt land."

Att den danska kungligheten handlade emot sitt folks sanna intresse genom att "inbjuda" judarna till landet, har den senare utvecklingen tydligt visat. I sinom tid torde även dynastien i Danmark komma till klarhet i detta stycke, d. v. s. den dag då danska folket vaknat!

En bok för vår tid

av

Dr. Martin Luther

"OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER".

Pris 75 öre.

Sändes portofritt om beloppet insättes å postgiro nr 43817.

Frimärken mottagas även.

ERNST V. HANSSON

Box 73 — Göteborg

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr 3: —.

Världskrig hotar

Av General Ludendorff.

Kr. 1:75.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll.

4:de fullständiga upplagan.

Kr. 2:50.

Sändes mot postförskott.

K. V. Lindeberg

Box 65, Härnösand

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 MARS 1934

Vida Världen

Världsbrödraskapet i IX provinsen

har under trycket av den allmänna utvecklingen råkat i ett trångmål, som allvarligt rubbat humöret hos alla goda Fria Murare i detta land. Provinsens högsta dignitär (näst Deras Kungl. Högh. Kronprinsen, Prinsarna Carl och Oscar av Bernadotte) *S. T. S. B.* Salomon Arvid Archates Lindman — "konteramiral" och "nationell ledare" för svenska gojim — Karl XIII:sriddare, inspektör för IX Fr. M. Pr:s arkiv och bibliotek, O. M. för logen Den Nor-

diska Första, Ordf. i IX Fr. M. Pr:s Vetenskapliga och Litterära nämnd, Representant för Die Grosse Landesloge der Freimaurerei von Deutschland och för The United Grand Lodge of England, Hedersledamot av "Die Höchste Ordens-Abteilung der Grossen Landesloge der Freimaurer von Deutschland" och S:t Johanneslogen Minerva i Potsdam — denne Salomon Lindman måste i dag bevittna huru hans hittills blint troende skaror fly amiralsskeppet.

Vi förstå så väl Broder Salomon, att han betagits av en brinnande avsky för "barbaren" Hitler, vilken — just som spelet var färdigt att vinnas — under Ljuskorsets symbol drog strecket över Brödraskapets stolta planer. Ty, tänk om Sanningen skulle nå ut till folket! Vi förstå blott icke de bildade "borgerliga" svenskar — alla dessa "konstgjorda judar", som intet förstått. Deras godtrogenhet har varit gigantisk. De sågo icke, att deras idol Amiralen endast var ett redskap för Frimureriets "humanitära" strävan till Sveriges utplånande som stat — och förvandlande till en IX provins i Judas världssjälvhärskarrike. De sågo icke, att Amiralen i allt sitt uppträdande endast representerade den *övre* falangen av samma internationella brödraskap, vars *undre* falang marxismen var. I blinda!

Innan Hakkorset visade sig på arenan, förmärktes intet tecken hos den "nationelle ledaren" att vilja hejda utvecklingen å dess marsch mot bolsjevismens katastrofmål — tvärtom! Vilket skedde i överensstämmelse med Frimureriets allmänna politiska program, vilket ju lyder: införande av kommunism. d. v. s. statskapitalism, medelklassens och jordbrukarens utrotande till förmån för den judisk-frimuriska kapitalismens internationella penningesyndikat och mänsklighetens kollektivisering under Juda. Vad hade väl Karl XIII:sriddaren Salomon Arvid Archates i sin ställning som "nationell" svensk gojimledare annat att göra än följa parollen från Högste Världsbyggmästaren?

Intet av allt detta begrepo de "själlösa" (Talmuds uttryck) svenska "borgarna". Först när deras idol öppet började föra parollen mot Hakkorset till torgs, begynte de gnugga sig i ögonen, undrande om de befunno sig i drömeller vaket tillstånd. Efterhand kvicknade också förnuftet till — och i början sporadiskt, sedermera i flockar bröt man sig ut ur *S. T. S. B:s* "högerfront" för att söka sig en ny politisk hemvist. En fatal situation för de Högvördiga Bröderna! Vi förstå så väl, att IX provinsens Vise nu se enda lösningen i snabb och resolut handling à la Dollfuss — under den beprövade asiaten Wohlins skenledning — varigenom Bröderna beredas möjlighet att rädda det stackars folket från allsköns "förförare" till vänster och höger — till synes mest till vänster men realiter framför allt till höger. Ty de vilka måste krossas äro Judas fiender under Hakkorset långt mera än de tjänstgörande bröderna i undre brödraskapet — dessa som få sig förelagt att i praktiken utföra den Kungliga Konsten: sätta de röda revolutionerna i verket — "störta tyrannerna" och "befria folken" efter Salomos recept.

*

Diktatorns mentalitet

Att den svenska judendomens val vid utseendet av diktator för folkuppvaknandets och antisemitismens nedslående just fallit på generaldirektören Nils Wohlin, är fullt förståeligt i betraktande av hans utpräglade asiatiska rasinslag och därur härledande mentalitet, varom hans första diktsamling på Bonnierförlaget så typiskt vittnar:

Vad förstå väl stackars folk som slita
för ett meningslöst liv med svultna händer
av det starka i världen som skrattar med vita
och lystet breda tänder?
Jag vill dem säga, hur orden sticke,
dessa människor som mitt blod förbannat,
att lidandet, vare sig förskylt eller icke,
är nesligt som intet annat.
Må vara att ingenting deltes lika,
att tusen tvungos i armod vandra,
vad mer, de äga ej rätt att skrika
och smutsa jorden för andra.
— — — —
Vi bryta oss väg över skövlade liv,
de sjuka och svaga vi bota med kniv
och vi lossa så lätt som till tidsfördriv
på världsvävens murkna sömmar.

Att det är blodets röst som talar i denna diktkonst understryker den övermodige Politikern-Skalden själv i orden: "dessa människor som mitt blod förbannat". Man förstår, att hans i såväl poesi som teori och politisk gärning omvittnade mentalitet väckt livligaste genklang hos Finansens Herrar. Men det är otroligt, i vilken grad de svenska gojim av i dag politiskt låtit sig förblinda: t. o. m. eljest kloka, fosterländskt sinnade svenskar låta under begeistring spänna sig för det ekipage, som skall köra dem i avgrunden.

*

"Fransk"aristokrati"

Tidningarna i Paris återgåvo nyligen brett lagda skildringar av greven Roger de Montebellos förmälning med en fröken Germaine de Croisset. Bland bröllopsgästerna vimlade det av historiska namn från "vieux régime". Bladen nämnde representanter för en rad "stora familjer": marquis de Chevigné, vicomte de Noailles, hertig de Montebello, greve de Mun, de Vogüé, greve de Vallombrosa, greve Villeneuve-Flayose, etc.

Vem var då den lycklige fadern till denna så hedrade brud, denne mr Francois *de* Croisset, för vilken "Frankrikes aristokrati" bildade spaliér? — Juden Wiener, som kommit resande från Bryssel jämte sin hustru judinnan Bischoffsheim! Herr Wiener hade erhållit myndigheternas tillåtelse att ändra sitt familjenamn till Decroisset. Därefter uppdelade han sitt nya namn i tvenne delar samt brukar det numera såsom adligt: de Croisset. — En idé som visserligen icke var hans egen uppfinning, enär den redan i stor utsträckning praktiserats av judiska "aristokrater", såsom bl. a. påvisas i Isaak Blümchens "Le droit de la race supérieure".

*

Striden om Jordklotet

Varje flyende dag medför nya viktiga poster från de slagfält, där den avgörande stora striden mellan Ljuset och Mörkret redan är i full gång. Överallt nationellt uppvaknande under Solkorsets banér. Det "världshärskande"

Israels ställning blir allt svårare, änskönt det kan glädja sig åt ett så duktigt och samspelt försvar av sin glob som de prydliga väktarna å vidstående bild: Storfinansen-Frimureriet-Jesuitismen-Påvekyrkan-Bolsjevismen. Storfinansen sköter ju finansieringen av hela klotets hushåll, Jesuitismen-Påvekyrkan svara för religionen, Frimureriet och Bolsjevismen med sina respektive sex- och femuddiga (stjärnor) ombesörja den politiska och sociala hanteringen av folkens respektive övre och undre skikt, bringande dessa i "broderlig" samklang med försvarets övriga delar.

Allt detta gick förträffligt, så länge det uteslutande förbehölls Mörkrets regioner; men den dag det blev uppenbart för människorna, var dess öde givet. Därför förstår man det vilda raseri, som från alla samhällets nuvarande maktägande kommer till utbrott, så snart Hakkorset — Ljusets symbol — råkar nämnas. Ty med Ljusets seger är deras egen härlighet och makt förvandlad i intet.

*

Gisslan på en halv miljon judar

Den ur Tyskland flyktade kulturbolsjevikiske juden Lion Feuchtwanger deltog nyligen i en lunch, given av fru Anthony de Rothschild i Paris för judiska flyktingar. I ett vid tillfället hållet agitatoriskt tal yttrade Feuchtwanger bl. a.:

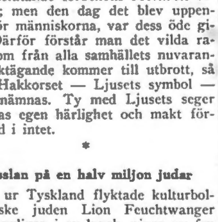

"Många av de i Tyskland kvarblivna judarna måste, för att inte förlora förståndet, sluta ögonen för det som sker runt omkring dem. De tyska judarna tigga och be oss: 'var tysta, vi äro en gisslan på en halv miljon människor i händerna på nationalsocialisterna; för allt som i utlandet företages mot Hitlerrörelsen komma vi att få lida'. De flesta judarna ha ingen möjlighet att slippa ut ur Tyskland, de ha förlorat sina sista tillhörigheter (?) och utlandet stänger portarna för dem. Men skola vi tiga för det? Den vägen är fullkomligt falsk. Man måste handla, även om de tyska judarna skulle drabbas hårt därav. Ty det gäller inte bara judarna i Tyskland, det gäller judarna i hela världen."

Judendomen befinner sig här tydligen i en besvärlig dilemma. En gisslan på en halv miljon judar är en betydelsefull tillgång för det nationalsocialistiska Tyskland i dess försvarskamp mot den internationella judendomen. Önskar denna göra allvar av sina avsikter att fullständigt utplåna tyska folket genom världsbojkott, isolering och ett nytt krig — då får den sannolikt också räkna med att den halva miljonen trosfränder i Tyskland få följa med i förintelsen. För övrigt tyder utvecklingen på, att Israels barn litet varstans i det kommande få tillräckligt att bestyra med försvaret av sina lokala positioner gentemot de vaknande folkmassorna.

Alltså arbetar tiden, trots världsjudendomens "allsmäktiga" och "suveräna" ställning, den hatade Hitler i händerna!

*

Kyrkoministerns Parisitripp

När vi läste i judebladen om den glada trion Engberg-Aschberg-Engströms färd till "de hundrade fröjdernas stad... medan frihetens sång kring Montmartre man hör av Engberg och Aschberg och Engström i kör" (Bonniers Dag. Nyh.), kommo vi ofrivilligt att tänka på det gamla ordspråket "tiderna förändras och vi med dem".

Det var en tid, då Kyrkoministern nedlade ett ej ringa arbete på att omvända Sveriges arbetande folk till judisk marxism och ateism. Vi erinra oss ännu livligt hur Herr Artur för några år sedan tillsammans med Herr Gustaf (Möller) höll möte med Stockholms arbetare för att vinna dem för en kraftigare irreligiös politik. De båda hjältarna stredo heroiskt för idéerna, uppbjudande alla sina retoriska resurser — men förgäves. Arbetarna hade ingen förståelse för deras förkunnelse, vilken ganska fränt tillbakavisades. Och Herrar Artur och Gustaf fingo nog av sitt första försök, ty vi sågo dem ej återkomma.

Några år senare — strax före sista regeringsskiftet — överraskades världen av att höra om Herr Arturs "omvändelse". Genom uttalanden och psalmboksfotografier i tidningarna underrättades vi om hans nyvaknade intresse för kyrka och religion. Framför allt beundrade han Gamla Testamentet — något som naturligtvis väckte livlig genklang hos Israel. Och strax efteråt var han vorden svensk kyrkominister! — Några slags konfessionella betänkligheter behövde alltså ej hindra den behagfulla samvaron mellan Hans Högvördighet Kyrkoministern och Hans Bolsjevikiska Bankirhärlighet (kolingens Fader är naturligtvis alltid med på galoppen!) i "de hundra fröjdernas stad", allra helst som grandseigneur Aschberg efter den lyckade generalkuppen med Allmänna Sparbankerna — som ju enbart inbringade 20 miljoner i ren vinst — är i stånd att från sitt charmanta slott i Paris utöva ett furstligt värdskap för sina från "hemlandet" trippande vänner.

"Proletärerna" äro sig då alltid lika!

*

Hitler som "Kapores"

Tidningarna i Riga kunde för någon tid sedan meddela, att de lettiska myndigheterna hos den judiske tobaksfabrikanten B. Schereschewsky i Riga beslagtagit 20 kg. brevkort, vilka tillsänts honom från Warschau. På dessa kort framställes Adolf Hitler som "Kapores"-tupp (offertupp), vilken enligt Talmudritualen skall dödas. Denna bild visar oss, att den hemliga judiska makten, Synedrion, beslutat tyske rikskanslerns död. De judiska världsbankirerna komma nu icke att spara på miljonerna för att sätta domen i verkställighet. De i hela världen spridda judiska kahalerna, de judiska betdinrätterna och frimurarna träda nu på allvar i aktion.

Man erinre sig i sammanhanget de brevkort som 1914 cirkulerade i marknaden, å vilka den ryske zaren Nikolaus II förklarades som "Kapores"-tupp. Vi känna även alla den ryske härskarens öde.

*

Fascismen i Argentina

I Argentina växer den fascistiska rörelsen lavinartat. Vi finna här en hel rad olika fascistiska organisationer, bland vilkas ledare i första linjen äro att nämna: den i vårt förra nummer omtalade överstelöjtnanten Kinkelin, ledare för "Legión Civica", vidare professorerna I. P. Ramos och Carlos Ibargure, tvenne betydande lärda, samt stående mera i bakgrunden general Medina. Bredvid "Legión Civica" märkas särskilt "Partido Nacional Fascista" och "Aduna". "Aduna" är en samlingsorganisation, till vilken ett antal fascistiska grupper anslutit sig under professor Ramos' ledning.

Den argentinska fascismen, som är starkt antisemitiskt betonad, har starka försänkningar inom armén samt räknar enbart i Buenos-Yires över 100,000 aktiva medlemmar.

*

Karl Marx-Hofs fästning

På några dagar stormades Marxismens starkaste fäste utanför Sovjet-Ryssland: Karl Marx-Hof i Wien. Den österrikiska polisen, regeringstrupperna och hemvärnen måste sätta in hela sin kraft för att kunna bryta det förtvivlade motståndet från de rödas högkvarter, vilket under dagar var utsatt för regelrätta anfall med kanoner, kulsprutor och andra vapen likt en belägrad fästning i krig. Karl Marx-Hof hade också en gång uppförts just med tanke på att i avgörandets stund nyttjas som en verklig fästning — såsom framgår av vidstående bild — ehuru det intill nu bebotts av fredliga, om ock "utvalda" arbetarefamiljer.

Försvararna av den väldiga röda fästningen, austromarxismens högborg, visade sig i även i avgörandets timme

vara i besittning av alla för det kommunistiska inbördeskriget erforderliga vapen samt amunition i enorma mängder. Slutligen fällde dock regeringsartilleriet utslaget — och det stolta Karl Marx-Hof måste dagtinga. Men naturligtvis hade dessförinnan judarna Otto Bauer och Julius Preuss redan i sina bilar passerat gränsen till Tjeckoslovakien. De judiska konspiratörernas och upprorsledarnas vanliga metod: i allvarets ögonblick flytta de över sina liv och rikedomar till utlandet — och låta de av dem förförda arbetarna utgjuta sitt blod.

Karl Marx' popularitet, glansen kring hans namn håller på att blekna!

*

Stavisky hyllad av rasfränder!

Den mycket omtalade storsvindlaren Alexander (Sachsa) Stavisky, vilken genom sina bedrägliga transaktioner under medverkan av de högsta officiella instanser frånskojat franska spararna 630 miljoner francs och som omedelbart givit upphov till den inträdda inre politiska krisen i Frankrike — denne storsvindlare var en naturaliserad jude från Ryssland. Hans främste medhjälpare, Cohen, är likaså en naturaliserad "fransman", stammande från Marocko. De tjänstemän, vilka på grund av bristande kontroll främst träffas av ansvaret för Staviskys ohejdade förehavanden, äro i främsta rummet juden Aaron, kontrolldirektör för det privata försäkringsväsendet, samt judarna Netter och Dreyfus, båda chefer för kontrollens "service de l'Actuariat".

Judiska tidningar i olika länder hava ägnat den "självmördade" storsvindlaren de vackraste eftermälen. Så skrev t. ex. "Ob'nt-Post" i Riga, att Stavisky måst utvandra ur Ukraina till Paris efter en judepogrom och att han hade att tacka "sina utomordentliga personliga egenskaper för sin härliga framgång i affärslivet".

Juda har i allt sin speciella syn här i världen!

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 4 (261) SÖNDAGEN DEN 1 APRIL 1934 ÅRG. 10

Till frihetens skydd!

Vårt dyrbaraste arv från fädren i fara

Det judiska herraväldet vacklar. I hela världen pågår folkens stora frihetskamp — den avgörande striden mellan uppbyggandets och förstörelsens krafter. De senare tycktes ännu i går i besittning av valplatsen, men i dag börja töcknets dimmor att skingras och stunden nalkas för Sanningens och Rättens seger. Det hårdaste skedet återstår likväl. Lögnens makthavare rusta sig för att ytterligare befästa sina ställningar — till förhindrande av Sanningens fortsatta uppenbarande, till folkuppvaknandets nedslående och det gudlösa mammonsväldets bevarande.

Även i vårt land bevittnas denna tvekamp. Demokratien passar ej längre som skylt för den judiska maktutövningen. Räddningen för härskarna bakom kulissen ligger i införandet av en diktatorisk ordning, som berövar den enskilde rätten att ge uttryck åt sin mening och utplånar friheten, vårt dyrbaraste arv från fädren. Alla personer och sammanslutningar, som ur judendomens synpunkt befinnas icke-önskvärda, skola berövas rätten till fri verksamhet, medan de underdåniga behandlas som lojala och legala, ur landets och folkets synpunkt nyttiga.

För någon vecka sedan meddelades i pressen, att de av socialministern tillkallade "sakkunniga" för utredning angående "åtgärder till förebyggande av tillkomsten och fortvaron av beväpnade enskilda sammanslutningar" slutfört sitt uppdrag och framlagt ett lagförslag, vilket ej endast åsyftar förbud mot väpnade enskilda sammanslutningar utan jämväl mot "föreningar, som väl icke äro beväpnade men med hänsyn till medlemmarnas förläggning under kasernliknande förhållanden och *lydnadsplikt mot ledare* äro militärt organiserade". Till den förbjudna kategorien sammanslutningar skulle även höra organisation, avsedd "att tjäna som skyddskår för politiskt parti eller annan grupp av samhällsmedlemmar". Det skulle vidare vara förbjudet att "till sådan sammanslutning eller för dess verksamhet upplåta område eller hus eller del därav eller att genom gåva eller eljest understödja sådan sammanslutnings verksamhet". "Förbudet måste", förklara slutligen förslagsställarna, "anknyta till *ett visst syfte* eller *en viss karaktär* hos sammanslutningens verksamhet" och åsyftar kårer vilka "på ett eller annat sätt avse att ingripa i det offentliga livet eller att vilja angripa den medborgerliga friheten".

Lagförslagets synliga fäder — borgmästaren Bergqvist i Västerås, advokat Branting, redaktör Olsson i Gävle, redaktör Svedman i Visby och redaktör Österström i Härnösand — ha haft djärvheten presentera detsamma såsom tillkommit i folkfrihetens intresse. Om det edigerats av Sovjets härvarande juridiska ombud advokat Branting eller annan "sakkunnig", betyder mindre; hela utformningen bevisar, att det kommer från Juda. I stället för att direkt uttala ordet *antijudisk* säger man visserligen: "ett *visst* syfte och en *viss* karaktär hos sammanslutningens verksamhet". Man vill sålunda kriminalisera personer, som på något sätt understödja sammanslutning av antijudisk karaktär samt få det öppna ledareskapet inom politisk sammanslutning betecknat såsom samhällsfientlig verksamhet; och genom förbud mot organiserat skydd för en antijudisk förenings verksamhet hoppas man en gång för alla förtaga frihetskämparna lusten att offentligt tala, alldenstund deras talare utan egen skyddsvakt alltid måste riskera att bli lemlästade av Judas utsända våldsmän — såsom erfarenheten tydligt visar från alla länder, där judendomen behärskar stats- och polismakten.

Jordmånen för de makthavandes attack mot den svensk-folkliga frihetsrörelsen har förberetts bl. a. genom olika slag av provokationer, ägnade att i allmänhetens ögon diskvalificera rörelsen. Herrarna Furugård och Ekström, vilka falskeligen uppträtt i nationalsocialismens namn, ha härvid gjort fienden stora tjänster. Den enda organisation, vilken visat sig vara en äkta företrädare för den bärande nya idériktningen, är, såsom vi tidigare framhållit, Nationalsocialistiska Arbetarpartiet under Lindholms ledning. Överste Ekströms "nationalsocialistiska block" tillkom på initiativ av frimureriet i syfte att annektera och utnyttja den folkliga rörelsen för planen på upprättande av

(Forts. å sid. 6.)

Frimureriets välde måste brytas

Henry Coston.

I folkens pågående självbevarelsekamp intager judefrågan allt mera den centrala platsen, medan frimureriet förbehålles rangen som det betydelsefullaste bland den judiska världsmaktens alla kämpande organ — den egentliga förmedlaren mellan judendomen och gojimfolken. I de flesta stater — även våra nordiska — utövas den reela makten genom frimureriets i alla inflytelserika kretsar inströdda agenter i viss bestämd riktning. Ett av de länder, varest frimureriets maktutövning inom politiken är mest i ögonen fallande, är Frankrike, i vilket land frågan på sistone i hög grad aktualiserats genom den inträffade judisk-frimuriska Stavisky-skandalen samt därav föranledda oroligheter och ministärskifte. Vi lämna här ordet rörande detta ämne åt vår franske kampbroder och vän, "francisternas" unge ledare Henry Coston:

På ministären Daladier följde ministären Doumergue. Den tredje republikens 96:e ministär hade ingivit avskedsansökan och fått sin efterträdare. De frimurare, som omgåvo Br. (Broder) Daladier, veko platsen för frimurarna i Br. Doumergues ministär.

Sedan kartellvalen i maj 1932 har ministär följt på ministär — och de ha alla varit varandra lika. Efter frimurare-kabinetten Br. Herriot, Br. Paul-Boncour, Br. Daladier, Br. Sar-

(Forts. å sid. 7.)

En politisk subsidie

100 milj. kronor av svenska folkets ägodelar vill den socialdemokratiska regeringen giva Sovjet-Unionen. Det är ingen vanlig handelskredit utan realiter en långfristig statskredit å gynnsammare villkor än Sovjet-Unionen hittills någonstädes erhållit. Man kunde tro, att Sverige i dag är oerhört rikt, att vår statskassa är överfull av penningar, att vårt folk ej har några skulder, intet behov av pengar, inga höga skatter, ingen arbetslöshet, ingen fattigdom — och att vi därför kunna uppträda som andra staters bankir, med öppen hand lämnande ifrån oss våra penningar och det till lägre räntor än Sverige själv måste betala i utlandet och utan garantier. Ty de sovjetobligationer, vårt riksgäldskontor erhåller, äro inga garantier utan endast papperslappar utan värde.

Men från regeringshåll säges: detta lån blir till oerhörd nytta för Sverige. Sovjet skall köpa svenska varor för 100 milj. kr., varav 15 milj. kr. äro bestämda för inköp från vårt jordbruk. Vår export kommer att väsentligt ökas och arbetslösheten därigenom att minskas och jordbrukarnas läge förbättras. Man kan ju säga vad som helst — men huru är det och blir det i verkligheten?

Den viktigaste frågan lyder: Är Sovjet i dag i stånd att betala? Här kan blott ges ett svar: Nej. Alla underrättelser, som i dag inkomma från Ryssland, t. o. m. sovjetpressens egna officiella meddelanden, förmäla, att sovjetlandet till följd av den kommunistiska regeringens ekonomiska politik står inför en ruin. Jordbruket — livsunderlaget för varje folk — går tillbaka, sedan bönderna berövats sin jord och sin egendom och ej längre ha intresse för skapande arbete därför att staten tar ifrån dem allt vad de producera. Vi vilja anföra några siffror: 1913 gav skörden i den nuvarande Sovjet-Unionens områden 801 milj. centner säd, 1931—694, 1932—698 milj. centner. Skörden 1933 var icke bättre. Skörden av sockerbetor var 1913 109 milj. centner, 1932—65, 1933—90 milj. centner. Alltjämt under förkrigsnivån. Av hästar hade man 1913—35 milj. st., 1931—26, 1932—19, 1933—16 milj. st.; av hornboskap: 1916—58, 1931—47, 1932—40, 1933—38 milj. st.; av getter och får: 1916—115, 1931—77, 1932—52, 1933—50 milj. st.; av svin: 1916—20, 1931—14, 1932—11, 1933—12 milj. st. Överallt således tillbakagång i näringsproduktionen. Dessutom är sovjetregeringen tvungen exportera en mycket betydande del av den otillfredsställande produktionen till utlandet som betalning å sina beställningar därstädes samt för att skydda sina politiska aktioner och underhålla sina jättelika apparater (däribland även de kommunistiska "broder"-partierna i alla länder). Vidare bör tagas i betraktande, att Sovjet-Rysslands befolkning under revolutionens 17 år väsentligt ökats (2 ½ % genomsnittlig tillväxt per år) och att landets behov således blivit större än under förkrigstiden. Kan man då förundra sig över, att Sovjet-Ryssland under det gångna året upplevde en fruktansvärd hungersnöd, vilken kostade flera miljoner människoliv? Denna hunger var ingen tillfällighet, intet resultat av ogynnsamma naturförhållanden utan en direkt följd av den kommunistiska regeringens för landet ruinerande politik. Och Ryssland kommer att alltmera hungra — så länge den marxistiska regeringen förblir vid makten. Kan man då ha förtroende för betalningsförmågan hos ett sådant land och en sådan regering? Nej.

Men Sovjet-Ryssland har uppbyggt en mäktig industri, säger man. Det är riktigt, att Ryssland rymmer en mängd nya fabriksbyggnader jämte olika slag av dyrbara maskiner; men våra dagars ryska industri är skapad utan organiskt sammanhang mellan de enskilda industrigrenarna. Därför kan mycket av vad denna industri producerar icke finna någon användning — och omvänt: många saker, som äro ovillkorligen nödvändiga för folket, bli ej producerade. Man använder t. ex. hundratals milj. rubel för anläggning av elektriska stationer i trakter, varest i åratal ej kan påräknas några avnämare av energin; och samtidigt går Rysslands befolkning omkring halvnaken, bekommer årligen ½ par skor per person och kan ingenstädes erhålla en ordentlig säng, ett bord, en stol, kniv, tallrik etc. Medan arbetsfordringarna å järnvägarna stigit med 350 % har arbetskapaciteten hos järnvägstransporten endast ökat med knappa 16 %. Och vad är följden? Den överansträngda transporten är halvt ruinerad och arbetar sämre än för några år sedan. Vi vilja också här lämna ett exempel. Från stationen Usly-Tomsk i Sibirien avsändes ett tåg med stenkol för industrien. Redan vid den första anhaltsstationen måste man avkoppla en vagn på

(Forts. å sid. 7.)

En varning

Tidens allvar borde utgöra en maning till alla svenskar att taga sitt förnuft till fånga och hjälpas åt i arbetet för samhällets nationella restauration. Det jäser i sinnena, i den enskildes, i folkens, i hela mänsklighetens. Vi befinna oss i ett världshistoriskt avgörande, vid övergången mellan tvenne epoker. Ett prövat system går i spillror och ett nytt växer fram, till vilket de högsta förhoppningar knytas. Borde icke detta underbara skeende, som det förunnas vårt släkte att uppleva, stämma de ädlare känslorna inom oss till seger, så att vi icke låta lidelserna frammana än mera av elände? Ha vi till den grad fördjupat oss i dagens bestyr, att vi förlorat sinnet för de oändliga perspektiven?

Mammons system, senast uppenbarat i "demokratiens" gestalt, störtar på sin egen skröplighet. Det motsvarar icke människornas behov. En mänsklig ordning, som ej bygger på moralens grund, är dömd att falla — det må dröja längre eller kortare tid tills fallet kommer. Liksom ett hus ej kan bestå utan den fasta grunden, så kan ej heller den världsåskådning hålla, som ej bygger på fast mark: på den skapande Gudens eviga lagar. Genom att bryta mot dessa endast nedkalla vi förbannelse och lidande över oss själva. Det nuvarande tillståndet i världen visar sanningen härav. Folken vrida sig av bekymmer, vilka deras ledare äro oförmögna att bemästra. Och lidandena äro förskyllta — de äro den naturliga följden av gudlöshetens upphöjande till härskare i världen.

Varför vilja icke de vilsegångna inse sina misstag? Äro de så förhärdade i sina själar, att de icke förmå fatta, att fortsättandet å den falska vägen leder till katastrof? Genom att i sista stunden ändra sig ha de dock möjlighet att rädda sig själva och andra från fördärvet. Många tjänade Mammon och dess förbundna, Lögnen, av oförstånd och löjlig fåfänga, utan ond mening. Så länge det skedde av blindhet, kunde det förlåtas, men icke mer den dag synen återvänt. Då bliva deras gärningar uppsåtligt sataniska och ansvaret de påtaga sig förkrossande. Eller känna de icke redan bruset av den mäktiga straffande handen, som låter sig förnimma i världen? Ännu gåves kanske tid till ånger och bättring, att sona begångna brott och återvinna själslig jämvikt — men en dag är det för sent.

När vi se mammonismens makthavare i Sverige rusta till nya brott, förberedande en diktatorisk våldsregim till vårt folks ytterligare förtryckande och förslavande — då vilja vi uttala ett varningens ord till de förblindade. Tror man sig ostraffat kunna fortsätta å brottets väg, nu också sökande på orientaliskt vis utplåna det nordiska svenska folkets urgamla frihet och rättigheter, tager man miste. Man därmed blott uppväcker detta folks heliga vrede och utsätter sig själv för den ingen misskund kännande folkhämnden. En diktatur av det slag judendomen till bevarande och utökande av sin makt nu önskar påtvinga Sveriges folk skall oundvikligen leda till ett förödande inbördeskrig, rörande vars utgång intet tvivel kan råda. Ty vårt svenska folk kommer aldrig att underkasta sig en judisk våldsdiktatur, vad den än må kalla sig. Det är fruktlöst att söka hejda utvecklingen. Mammonismens och lögnens tid är ute — nu inträder *Sanningens Tidsålder.*

PRESSKONSERTEN

Officerskårens lojalitet

De om makten i staten konkurrerande judisk-politiska grupperna fria i dag ivrigt till den svenska officerskåren. Officiellt tjänar ju denna fosterlandet och folket, men genom engagemang hos frimureriet har en betydande del av kårens medlemmar med de högsta militärbefälhavarna i spetsen anknutits till judendomens *övre* brödraskap; å andra sidan saknar som bekant icke heller det *undre* brödraskapet — marxismen — sina förankringar inom de militära organisationerna, framför allt dess undre lager. Ett i verklig mening lojalt, *svenskt* militärväsen existerar först då, när frimureriet såväl som marxismen definitivt utrotats ur detsamma och endast hänsynen till land och folk där får vara den bestämmande.

Officersförbundsbladet berörde i sitt marsnummer frågan om förhållandet mellan officerskåren och staten:

I politiskt upprörda tider bringas tid efter annan frågan om officerskårens lojalitet på tal. Anledningen härtill synes vara fruktan för att det ena eller det andra politiska partiet skall kunna utnyttja krigsmakten för sina syften till våldsam omvälvning av den bestående författningen. Om man, som i vårt land alltid varit fallet, utgår ifrån, att i en demokratisk stat varje medborgare har rätt och plikt att deltaga i det politiska arbetet på nationens gemensamma bästa och därvid ansluta sig till det parti, han själv finner lämpligast, så måste detta även gälla krigsmaktens personal av olika kategorier, officerskåren häri inbegripen. Den enskilde officerens oförytterliga självbestämmanderätt i politiskt avseende inverkar emellertid icke i någon mån på officerskårens såsom sådan förbehållslösa lydnadsställning i förhållande till staten. Under yrkesutövningen tjänar officerskåren nationen i dess helhet och står sålunda över partierna.

Den svenska officerskårens ställning till nationen är oklar, så länge dess ledande personer äro medlemmar av det höggradiga frimureriet och så länge krigsmaktens högste chef jämsides med funktionen som Sveriges författningsenlige konung innehar posten som Salomos Vikarie i det judiska världsfrimureriets nionde provins, d. v. s. Sverige. Detta missförhållande måste justeras. Det måste i Sverige, liksom redan skett i Finland, genom särskild förordning stadgas förbud för personer, tillhörande den svenska militärmakten, att vara anslutna till frimurareorden såväl som andra under lydnadsplikt verkande internationella hemliga ordnar och samfund.

*

Luthers kyrka och judarna

Den numera förjudade Lutherska kyrkan tävlar med Rom i försvarskampen mot det "hedniska" nya regimen i Tyskland, som vägrar att godtaga den "moderna" teologiens utläggningar av den kristna läran, särskilt i vad avser Judafolkets gudomliga "utvaldhet" och "helighet". Luthers kyrka kämpar för sitt liv, för sin bekännelse, för sin frihet, när den reser sig till försvar mot den nationalsocialistiska riktningen inom kyrkan, hävdar rektor Manfred Björkkvist i ett uttalande i *Svensk Lösen:*

Ej sällan visar man hän till det löfte man givit vid prästvigningen. Det trohetslöftet till kyrkans Herre och till församlingen vill man ej rygga. Ty bakom oppositionen mot den tyska kyrkoledningen står kampen mot den nya andan. Oron gäller ej minst kyrkans ungdom. Då män sådana som Alfred Rosenberg och Baldur von Schirach skola bli den unga generationens andliga ledare, då har kyrkan anledning till allvarliga farhågor. Man har stundom ej utan skäl frågat om den antikristliga propagandan i denna form ej kan bli farligare än t. o. m. kommunismens. Den blir i varje fall mer förledande. Och den officiella tyska kyrkoledningen låter utan protest inordningen ske... Den katolska kyrkan har talat manligt och med sinne för det verkliga läget (genom sin protest).

Naturligtvis är den på grund av sin ståndpunkt i judefrågan av den "moderna" Lutherska teologien så fördömda nationalsocialistiska kyrkouppfattningen långt farligare än kommunismen — ur judendomens synpunkt. Den saken är självklar, eftersom kommunism och judendom äro synonyma begrepp. Det kan emellertid vara på sin plats att något erinra rektor Björkkvist och de andra väktarna av den Lutherska helgedomen om Martin Luthers i hans publicerade skrift *"Om judarna och deras lögner"* uttalade uppfattning i just judefrågan. Här ett par utdrag:

"Var du ser en äkta jude, kan du med gott samvete göra korstecknet och med tillförsikt säga: 'Där går en livslevande djävul!' De varken kunna eller vilja tåla, att vi hedningar skulle vara lika aktade inför Gud som de och att Messias skulle vara såväl för oss som för dem till tröst och glädje. Hellre korsfäste de tio Messias till och slogo ihjäl Gud själv, om det vore möjligt, tillsammans med alla änglar och levande varelser. En sådan oförnuftig och övermodig stolthet finns i deras ädla blod. De fördömda gojim (icke-judarna) skola vara deras slavar och föremålet för deras utsugning, de skola överlämna åt judarna sitt guld och silver som oskyldiga lamm. Judarna ha insupit ett sådant hat från ungdomen mot gojim av föräldrar och rabbiner och de insupa det utan uppehåll, så att det, såsom psalmen 109 säger, gått dem genom märg och ben och blivit ett med deras natur.

Därför vete du, käre kristne, att du näst djävulen icke har någon bittrare och farligare fiende än en rättrogen jude, som med allvar vill vara jude. Det gives i historien många exempel på, att de ha förgiftat brunnar och lemlästat barn, såsom i Trient, Weissensee o. s. v. Förvisso torde en människa, som icke känner världens ondska, förundra sig över att judarna äro så fientligt stämda mot de kristna, utan att hava den ringaste orsak därtill, ty vi göra allt gott för dem. De leva hos oss, under vårt skydd och hägn, de nyttja vårt land, gator, torg och gränder. Under tiden sitta furstarna och överheten och sova, helt likgiltiga se de på, hur judarna taga ur deras öppna penningpungar och kistor, stjäla och röva, vad de vilja, det vill säga: De låta sig själva och sina undersåtar genom judarnas ocker skinnas och utsugas och låta göra sig till tiggare genom sina egna pengar. Om en tjuv stjäl 10 gulden, så hänges han, om någon rånar en person på gatan, halshugges han. Men om en jude stjäl 10 tunnor guld och rövar genom sitt ocker, är han nästan Gud själv. Trots allt deras mördande, förbannelser och lögner låta vi dem sitta fria hos oss, beskydda och beskärma deras skolor, hus, gods och guld.

För det första skall man bränna upp deras synagogor och skolor, och det som inte kan brinna bör övertäckas med jord, så att ingen människa kan se sten därav till evig tid. Och det skall man göra till vår Herres och kristenhetens ära, på det att Gud må se att vi kristna inte tåla deras lögner, förbannelser och smädelser av Hans Son. Ty vad vi hittills av okunnighet haft fördrag med, skall Gud förlåta oss. Men nu veta vi det och skulle vi trots detta beskydda och beskärma judarna, under det att judarna beljuga, smäda, förbanna och skända Kristus hos oss, det vore liksom om vi själva togo del däri... För det andra må deras hus förstöras på samma sätt... För det tredje må man taga alla deras bön- och talmudböcker, vari de lära sig ett sådant avguderi, lögner, förbannelser och smädelser... För det fjärde må man förbjuda rabbinerna vid livets förlust att fortsätta sin undervisning... För det femte må judarnas lejd upphöra... För det sjätte må man förbjuda dem att ockra och taga ifrån dem alla deras pengar och föremål av silver och guld och förvara det... För det sjunde må man giva åt de unga och starka judar och judinnor slaga, yxa, hacka, spade, spinnrock och slända och låta dem tjäna sitt bröd i sitt anletes svett såsom det är Adams barn förelagt. Ty det duger inte, att de skola låta de usla gojim arbeta i sitt anletes svett och att de själva i lugn och ro skola frossa, allt under det att de berömma sig över, att de äro de kristnas herrar, utan det är nödvändigt att driva denna ondska ur dem."

Varken judarna eller gojim-folkens furstar och styrelser tyckas mycket ha förändrats sedan Luthers tid. Emellertid framgår av Martin Luthers här citerade egna ord, att han var en långt strängare herre gentemot de "heliga" judarna än våra dagars Adolf Hitler. Därför borde det vara angeläget för Lutherkyrkans ledande personer att fara fram med en viss varsamhet, när de uttala sina domar över Hitlers "barbari".

Övernationell försvarsfront mot judendomen

Enligt vad meddelas har inför den hotande faran av alla folks undertryckande genom judendomen en sammankomst hållits med judemotståndare från 24 länder å central plats i Europa. Härvid beslöts, att underrättelser regelbundet skola utbytas angående fiendens organisation och kampmetoder i olika länder och sålunda en gemensam försvarsfront bildas mot den judiska förintelseviljan samt en utanför nationalpolitiska frågor stående ödesgemenskap åvägabringas mot den gemensamme fienden.

—

Creutz' skrift om Zionsprotokollen

Vi fästa våra läsares särskilda uppmärksamhet på den i detta nummer införda begynnelseartikeln av W. Creutz angående *Israels Vises Protokoll.* Det material, som av författaren framlägges, utgör det avgörande dokumentariska beviset för protokollens äkthet och "förfalskningsteorins" ohållbarhet. Frågan är högaktuell, enär Zionsprotokollen äro det betydelsefullaste litterära verket mot judarna. Där framlägges ju i detalj hela det teoretiska underlaget för judendomens världserövringsssträvanden — allt detta som utvecklingen själv praktiskt bevisat.

Creutz' skrift är redan skriven på franska, engelska, tyska, svenska och norska och översättningen till spanska, holländska, rumäniska, arabiska och turkiska äro påbörjade. Den utkommer inom kort i Paris, i Förenta Staterna och Oslo samt i Sverige genom den nu begynnande publiceringen i Nationen. I manuskript är den redan spridd i Sydamerika, Canada, Kina, England, Tyskland, Schweiz och Italien i avvaktan på dess snara offentliggörande i tryckt form. Härigenom har omöjliggjorts för judarna att få den "undertryckt" — såsom de naturligtvis helst skulle önskat — då den redan är känd i mycket vida kretsar.

I olika länder söka judarna nu få protokollens försäljning förbjuden under hävdande att de skulle utgöra en "förfalskning". Sålunda pågå för närvarande processer i fyra olika städer. Det är således av största vikt, att de definitiva bevisen för deras äkthet komma inför offentligheten. Tyska kolonien i Cairo, som nyligen vann den stora process vilken omtalades i vårt förra nummer, uppskattar enligt vad vi ha oss bekant synnerligen högt densamma och dr. Zander, som för processen mot överrabbinen Ehrenpreis m. fl. i Basel, betecknar den som "tillintetgörande för judarna".

—

Nationalsocialistiska Press- och Nyhetscentralen

Nationalsocialistiska Press- och Nyhetscentralen (N. S. P. N. C.), bildad av Nationalsocialistiska Svenska Arbetarepartiet (N. S. A. P.), har under mars trätt i verksamhet under ledning av herr Nils Dahlrot. N. S. P. N. C:s uppgift skall vara dels att beriktiga alla lögnaktiga meddelanden angående den nationalsocialistiska frihetsrörelsen som från skilda håll lämnas tidningspressen, dels att till alla betydande svenska tidningar meddela viktigare händelser inom nationalsocialismens organisationer, alla officiella skrivelser från N. S. A. P:s ledning o. s. v.

Vi hälsa med tillfredsställelse inrättandet av Nationalsocialistiska Press- och Nyhetscentralen, vilken har en viktig uppgift att fylla inom det svenska upplysningsväsendet.

Frimurarregim i Tjeckoslovakiet

I bemödandet att åt sig säkra ledningen av in- och utrikespolitiken i den nygrundade tjekoslovakiska staten införde tjekerna (49½ % av befolkningen, slovaker 17 %, tyskar 22½ %, ungrare 4½ %, rutener 4 %, judar 2½ %) en centraliserad byråkratisk förvaltning, bakom vilken frimureriet och judendomen — med sitt fina väderkorn — strax intogo ställning. Här ligger också förklaringen till att de under österrikiska herraväldet så krasst nationellt inställda tjekerna i dag icke ha en nationell utan en frimurare-marxistisk regering i Prag. Detta i Donauländerna tidigare ej kända frimureregemente ger sig för övrigt genast starkt till känna i samtliga den gamla monarkiens succesionsstater. Det utgör grunden för alliansen med Frankrike. Den folkliga befrielsekampen kan därför också i dessa stater endast föras efter samma frontlinje som överallt annorstädes: mot det internationella frimureriet, mot den falska demokratien, judendomen och marxismen!

Den tjekoslovakiska republikens förste och ännu fungerande president, den 83-årige Thomas G. Masaryk, har aldrig företrätt någon klar politisk linje på den grund att han framför allt är "demokrat", d. v. s. judevän. Hans högra hand är höggradsfrimuraren dr. Eduard Benês, som allt sedan statens grundande lett dess utrikespolitik och stått i spetsen för det socialdemokratiska partiet, vilket här kuriöst nog kallat sig "nationalsocialistiskt" utan att alls förstå ordets innebörd. Genom dessa båda ledande statsmän förbliver den judisk-liberala "demokratiska" kursen starkt förankrad i republiken och judarna ha tillerkänts en förhärskande ställning som bärare av den statliga myndigheten.

Deras hets mot de nationella tankarna hos alla minoriteterna och främst mot den tjekiska nationalismen har på sistone tygellöst befordrats genom de massvis från Tyskland invandrade "politiska" emigranterna och judarna, vilka i Prag etablerat en världscentral för propagandan mot den tyska nationalsocialismen. Denna emigrantpropaganda understödes av regeringsjudarna i Prag med den socialdemokratiske justitieministern dr. Meissner i spetsen.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

NATIONEN tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Internationellt spel

bakom 100-miljonlånet till Sovjet

Den internationella kraft som främst står bakom 100-miljonlånet till Sovjet är socialdemokraterna och kommunisterna, den Röda Enhets-Fronten. Men de röda äro ej ensamma i detta spel. Låneförslaget har diskuterats och tillstyrkts av Wohlinkommissionen. Ja, det visar sig, att just denna kommission, som kallats att förbereda den socialdemokratiska regeringens ekonomiska åtgärder, utarbetat förslaget i dess detaljer. Vem är då herr Nils Wohlin? Är han socialdemokrat? Nej. Det säges t. o. m., att han avskyr socialdemokrater och kommunister — och hos oss förbereder en "fascistisk" diktatur à la Dollfuss. Men i dag arbetar herr Wohlin samman med socialdemokraterna. Gör han det av personligt intresse, för att profitera också något av socialdemokraterna, medan de ännu äro vid makten? Till en del kan så vara fallet liksom att han för sina privata och politiska intressen har haft nytta av sina besök i madame Kollontajs hus "för studieändamål". Vi tro dock ej, att sovjetdiplomaternas övertalningskonst eller lockelserna från socialdemokratiens nuvarande maktställning utgöra de viktigaste bevekelsegrunderna för herr Wohlins handlingssätt. Herr W. har icke visat sig vara någon självständig människa, han är med kropp och själ förbunden med storfinansen; genom den har han gjort sin karriär och den kommer han alltid att troget tjäna. Till vilken slutsats komma vi då? — Till den enkla och klara: storfinansen har intresse av herr Wohlins tillfälliga samarbete med socialdemokraterna, av hans "studiebesök" hos madame Kollontaj liksom även av Sovjetlånet. *Så är det!*

Är då ej storfinansen emot Sovjetlånet? Pressen och politikerna, som lyda under densamma, protestera ju. Må vi ställa en fråga: varför protesterar man egentligen så sent? Kände kanske ej storfinansen till förhandlingarna förrän i sista ögonblicket? Vi tro icke, att så var fallet. Endast för svenska folket, på vars bekostnad man vill genomföra detta farliga förslag, voro förhandlingarna en hemlighet. Men herr Wohlin och hans kommission hade kännedom därom redan för länge sedan liksom åtskilliga riksdagsledamöter, riksgäldsfullmäktige och en mängd industrikretsar. Hur kunde då storfinansen vara ovetande, vilken har sina agenter överallt och alltid är den först informerade rörande allt som sker i landet? Storfinansen visste från början allt — liksom den till densamma hörande "ledande" pressen och ledningarna för de politiska partierna. Men om storfinansen icke förr protesterade, visar detta blott, att även den var med i spelet och hade intresse av Sovjetlånet. *Så är det!*

Vem var det egentligen, som började tala om nödvändigheten av ett starkare befordrande av affärsförbindelserna med Sovjet-Unionen? Herr Hamrin — också en företrädare för storfinansen. Han var i Moskva, fick där skåda alla Potemkinkulisserna, kom hänförd tillbaka — och gjorde det första förslaget till ökade krediter åt Sovjet. Våra läsare torde erinra sig, att vi redan då varnade och sade, att herr Hamrins resa kunde få för Sverige mycket ödesdigra följder. Nu se vi dessa följder — ty dagens regeringsförslag är endast en logisk konsekvens av hans dåvarande position. *Så är det!*

Hela Sverige stönar i dag under penningbrist. Affärer slå igen, arbetslösheten och förtvivlan bland folkets breda lager växa. Men företrädarna för vår storfinans säga, att hos dem finnes det tillräckligt med överflödiga pengar. De vilja dock ej placera detta kapital under eget ansvar i svensk företagsamhet och giva landet nytt liv. Det är, mena de, alltför riskabelt. Men att placera pengarna i en utländsk affär — under statsförmedling, på statens ansvar — därtill äro de beredda. Om de *till skenet* protestera, sker detta endast därför, att de icke vilja påtaga sig själva något ansvar. Om affären lyckas — då är staten ansvarig, då bäras kostnaderna av statskassan, skattebetalarna, svenska folket. Storfinansen skall däremot alltid inhösta sin profit — och därtill alltjämt säga: hava vi icke varnat? Inte allenast vinningslystnad driver dock vår storfinans att — bakom kulissen — understödja Sovjetlånet. Den är ej heller självständig i sådana saker — den är blott en del av den internationella finans-kapitalismen, vilken ledes av världsjudendomen. Världsjudendomen behöver nu mer än någonsin Sovjet-Unionen, emedan detta av judar ledda land i dag utgör judarnas förnämsta stöd mot folkens nationella uppvaknande. De judiska politiska partierna — från socialdemokraterna till de judiska "nationalisterna" —, de judiska regeringarna, frimureriet etc. understödja Sovjet-Unionen med sina inflytanden. Det är redan klart, att Sovjet i år kommer att inträda i det judiska Folkförbundet. Men Sovjet behöver också ett finansiellt stöd för att reglera sina inre angelägenheter och vara rustad för det planerade kriget med Japan och andra nationella makter. I Amerika och Frankrike möta emellertid de judiska regeringarna en stark opposition i fråga om Sovjet-krediten. Därav hela historien med Sovjetlånet i Sverige. Om det lyckats att genomföra detta, har man skaffat sig ett prejudikat; då kan man också i andra länder på folkets bekostnad understödja Sovjet. *Så är det!*

Mycket egendomligt är det livliga intresse herr Roosevelts härvarande företrädare visar hela denna historia. Vid sin hitkomst förklarade han ju rent av, att hans viktigaste uppgift i Sverige var att ordna goda förbindelser med Sovjet. I varje fall vore det intressant att veta, för vilket syfte amerikanska legationen nyligen — just som oppositionen mot Sovjetlånet blivit särdeles kraftig — anordnade den herr-middag, vid vilken herrar Sandler, Wigfors, Wallenberg, riksbankspresidenten, franske ministern m. fl. voro närvarande — alla huvudintressenterna i Sovjetlånet.

Det synes oss, att "protesterna", "oppositionen" från storfinansen och alla de av denna ledda krafterna endast äro skenbara. Allt skall så bliva som världsjudendomen finner nödvändigt. Om stämningen i landet tillåter, genomtrumfas Sovjetlånet genom socialdemokraterna. Skulle stämningen i landet bli alltför upprörd, avböjer man lånet — för att redan i dag eller i morgon störta socialdemokraterna. Dessa äro dock i realiteten ett utspelat kort för världsjudendomen. Och sedan skall man inrätta en judisk-kapitalistisk diktatur à la Dollfuss. Under masken av en kamp mot marxismen skall man dränka alla våra folkfriheter i blod och undertrycka hela vår frihetsrörelse — i första linjen den nationalsocialistiska rörelsen. Och världsjudendomen skall fullständigt triumfera i vårt land, herr Roosevelts härvarande företrädare bliva den högste judiske kommissarien — och vänskapen med Jude-Unionen i Ryssland bliva den allra största; och inte bara hundra miljoner kronor utan hela svenska folkets förmögenhet skall ställas till Jude-Unionens förfogande. Sådan blir vår framtid, om vi ej vakna.

Därför ropa vi: *Sverige vakna! Alla svenskar under nationalsocialismens fanor!*

E. E—son.

Juda fruktar sanningen

"I rättvisans, sanningens och moralens namn" vädjar redaktör Daniel Brick i *Judisk Krönika* till svenska regeringen "att taga samma mått och steg som den holländska har gjort", nämligen gå i författning om antisemitismens förbjudande såsom "straffbar". Den holländska regeringspropositionen rekommenderas till efterföljd i Sverige, vadan ej något större besvär skulle erfordras för vår Kungl. Maj:ts Regering, som bara behöver låta översätta texten. Enligt Judisk Krönika "skall strafflagen kompletteras med två paragrafer, enligt vilka skymfandet i ord, skrift eller bild av någon grupp av befolkningen (judar) skall straffas med fängelse till ett år eller med böter till 300 gulden".

Ett mycket enkelt sätt att bli kvitt antisemitismen! Om det nu låter sig göra. Tidigare var Juda alltid den store beskyddaren av pressens absoluta frihet. Inga band å "Det Fria Ordet" tolererades. Men nu har situationen blivit en annan, enär en icke-judebehärskad press kunnat se dagens ljus. Då är man genast färdig att skria "ned med pressfriheten" — d. v. s. för sådana tidningar, som verkligen äro fria och oberoende och därför kunna upplysa folket om sanningen. Och man är djärv nog att resa sitt krav på undantagslagstiftning för icke-judiska tidningar i "rättvisans, sanningens och moralens namn"! Någon blygsel har aldrig funnits och finnes icke heller denna dag hos judarna.

Förbud mot Epa-affärer!

Under inverkan av den växande folkstämningen mot Epa-företagen ha som bekant representanter för olika partier sett sig föranlåtna motionsvis i riksdagen påyrka utredning angående s. k. Epa-företag. Det kunde tyckas självklart, att organisationer representerande det svenska näringslivet i en fråga som denna skulle ställa sig bakom det svenska kravet. Med beklagande finner man därför, att Sveriges Industriförbund i sitt utlåtande till andra lagutskottet förrädiskt slutit upp kring det judiska intresset. Den som tilläventyrs ej förut vetat var detta "svenska" industriförbund hör hemma — han vet nu!

Hela frågan ligger numera så klar, att försöken från judiska kretsar att i svenska näringsorganisationers eller myndigheters namn vilseleda opinionen äro dömda att misslyckas, även om man medels sina materiella resurser skulle lyckas vinna sig en tillfällig seger i riksdagen. Stämningen i landet mot de illojala, den svenska handeln ruinerande och kvalitetsstandarden fördärvande judiska varuhusen växer sig allt starkare, såsom tydligt framgår av olika opinionsyttringar. Bland dem från köpmannahåll förtjänar särskilt observeras den från Östergötlands köpmannasammanslutningar till samtliga riksdagsmän överlämnade skrivelsen, vari påvisas den kulturfara Epa-systemets spridning innebär samt kräves att temporärt förbud för Epa-affärer under den tid en eventuell utredning varar.

Köpmännens krav äro här helt sammanfallande med den svenska nationens intressen.

"Spökflygets" hemlighet

Under vintermånaderna roade judepressen de svenska gojim-barnen med berättelser om "spökflyg" i Norrland. Mystiska flygmaskiner hade observerats å skilda platser, stadda i dunkla ärenden. Först sökte man förklara det hela som foster av upphettade hjärnor, men slutligen såg man sig nödsakad att efter vidlyftiga underhandlingar mellan olika bestämmande instanser upprätta något slags ineffektivt spaningsväsen. Ja, en skeninterpellation ingavs t. o. m. i riksdagen. I huvudsak fortsattes på den först inslagna vägen — och publiken förströddes med animerade skildringar av de "fantastiska" föreställningar om "spökflyg" som gripit de en smula efterblivna norrlänningarna.

Naturligtvis visste våra ledande politiker och pressmän till höger och vänster hela tiden mycket väl vad det rörde sig om, ehuru de ej ansågo opportunt att låtsas därom. Allmänheten borde helst leva i illusionen om "spökeri". Saken låter sig dock fullt förklara ur verklighetssynpunkt. Alltsedan den bolsjevikiska revolutionens genomförande i Ryssland bedriver judendomen från sin upprättade världsrevolutionära central i Moskva en oavbruten intensiv verksamhet i alla stater för omstörtande av de nationella samhällsbyggnaderna och folkens underkastelse under Judas ok. I ändlösa strömmar utgår från denna världscentral propagandamaterial på skilda vägar till alla länder och folk, där det omhändertages och sprides av kominterns avläggare. Tills för något år sedan gick en väsentlig del av propagandamaterialet över Berlin och Wien ut till kontinenterna i väster och söder. Genom uppröjandet av de röda nästena i Berlin 1933 och Wien 1934 ha nu emellertid nämnda bägge vägar för kominternas "världsmission" i huvudsak stängts och andra måst anlitas.

Härvid inriktade man sig jämväl för en flygrut över Finland—Sverige—Norge till Ishavet, varest propagandamaterialet inlastas å ångare för vidarebefordran till olika delar av världen. Detta är hemligheten om "spökflygen"! Man förstår, att våra judevänliga frimurare- och marxistiska politiker och pressmän föredragit att förtälja sagor för gojim-barnen framför att upplysa dem om verkligheten. Att Sovjets propaganda-flygtrafik över Nordens länder till Ishavet samtidigt utnyttjas för hittransport av ej endast propaganda-tryckalster utan jämväl annan revolutionär "krigsmaterial", avsedd att brukas i den kommande "sista striden" — då judendomen i proletariatets namn definitivt skall tillvälla sig herraväldet över alla världens folk, säger sig själv. Det är en utmaning utan like, då man i dag fordrar att Sveriges folk genom kreditgivning till "världsrevolutionens regering" själv skall finansiera sin undergång. Nu, om ej förr, borde stunden vara kommen för De Svenske att vakna!

"Zur Sonne" hade otur

Det har ännu ej lyckats nationalsocialisterna i Tyskland att eliminera frimureriets inflytande ur staten, där alltjämt en mängd betydande poster innehas av "tysknationella" och andra under logeinflytande stående personer — men efterhand torde, får man antaga, också frimureriets möjligheter att sabbotera komma att stoppas.

Den nationalsocialistiska revolutionen vållade strax stor förvirring i frimurarekretsar. Vid vårt besök i Tyskland under mars berättade t. ex. en regeringen närstående person, hur man i sista minuten lyckats beslagtaga logen "Zur Sonnes" hemliga arkiv. Ordensfolket stod just i begrepp att bortforsla arkivet, då myndigheterna lade beslag på det enligt vår sagesman "fullkomligt sensationella", "ytterst värdefulla" materialet.

Judeinflytandet i Vatikanen

Det judiska inflytandet i Vatikanen blir mer och mer märkbart: enligt "Osservatore Romano" förbjuder påven spridandet av all antisemitisk litteratur i Tysklands katolska biskopsstift. Order har givits att låta "Handtuch zu Judenfrage" av Theodor Fritsch försvinna från alla offentliga och privata bibliotek. Påven har vidare förbjudit försäljningen av ett arbete av Alfred Rosenberg.

Universitetet i Bologna räknar ett trettiotal judiska professorer. Till ledamot i Vetenskapsakademien har utnämnts juden Tullio Levi-Civita. Efterträdaren till kardinal Merry del Val som statssekreterare blev juden Pacelli-Friedländer. Juden Finzi, professor i juridik vid universitetet i Florens, har av påven fått det viktiga uppdraget att göra utkast till Vatikanens politiska konstitution. Juden Leo S. Olschki, som blivit bibliotekarie i Ambrosiana i Florence, har fått mottaga Pius XI:s porträtt med en smickrande dedikation.

U. S. A:s »inofficielle president»

En engelsk judetidning återgav nyligen följande telegram från Washington: "I regeringskretsar diskuteras denna händelse: Utrikessekreterarens kontor har från en känd man i Oklahama mottagit ett telegram, adresserat 'Bernhard Baruch, inofficiell president av U. S. A.', och så lydande: 'Mottag min gratulation. Jag känner ingen bättre man att fylla sin plats.' Då Baruch blev utnämnd till minister utan portfölj, skrev 'Vorld Telegramme' i New York en ledare med överskrift 'President Baruch'. Artikeln underströk, att Baruch nu fungerar som Förenta Staternas president."

Vem vet, kanske dröjer det icke så länge tills man låter den dekorative, officielle presidenten Roosevelt vika och den "inofficielle" öppet framträda inför världen. Det framhålles ju numera allmänt i världspressen, att det ges så många innerliga beröringspunkter mellan "våra dagars Ryssland" och "våra dagars Amerika", vilka på sistone trätt i de mest hjärtliga inbördes relationer. Helt naturligt, eftersom det är samma judiska världsbankirer som på bägge sidorna bakom kulissen föra spiran.

Judarna i Sverige

(en serie artiklar, publicerade i Nationen under 1933)

har utkommit

i

bokform

(med illustrationer)

Rekvirera

Judarna i Sverige .... 50 öre
Kristus ej jude ...... 25 „

Sändas på beställning direkt från *Nationens förlag* mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och exp.-kostnad antingen i brev eller postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

De ungas roll

Kampen för nationell befrielse och pånyttfödelse ur den judisk-mammonistiska försumpningen är väsentligen en ungdomens kamp. Ty endast de unga äga förutsättningarna för att kunna utföra värvet. Den äldre generationen, fostrad och uppvuxen i judendomens giftiga atmosfär, är inkapabel för en renande, heroisk gärning av det slag som här erfordras. Det är endast ett jämförelsevis litet fåtal bland dem, vilka tillhöra denna äldre generationen, som överhuvud lyckats skydda sig mot besmittelse av den andliga pesten, så att de sakligt förmå bedöma händelser omkring sig. De ha av ålder vants att hämta sina åsikter i de judiska förställningsorganen, genom vilkas glasögon de omedvetet skåda tingen. På enstaka punkter kunna de väl emellanåt frigöra sig från sina inrotade vanföreställningar — men oftast för att snart åter falla tillbaka på sitt "borgerliga", "marxistiska" etc. tänkande.

Den generation, som fostrats och uppvuxit i en falsk livsåskådning, är ej i stånd att helt tillägna sig en ny livsåskådning; den kan anpassa sig till något nytt — men ej såsom *livsåskådning* anamma det. Undantag från regeln finnas liksom mången bland den äldre generationen, som aldrig i sin själ accepterat judendomens falska läror, i åtskilligt alltjämt är tillgänglig för den sanna livsåskådningen. För den unga generationen är läget ett annat: den befinner sig inför grundandet av sin livsåskådning. Den har den stora förmånen framför sin föregångare att ej behöva växa upp i blindhet. Ungdomen för 30—40 år sedan saknade i vårt land all möjlighet att sätta sig in i mysterierna; samhället och dess förhållanden godtogos helt enkelt av det skälet att man icke kände till något annat. Ännu för ett par årtionden sedan betraktades den som hävdade uppfattningen om judiskt inflytande i samhället såsom nära nog förryckt.

Det är alltså förklarligt, att de äldre ha svårt att följa med, när det gäller en ny livsåskådning. Men så mycket naturligare måste då även uppgiften i den pågående kampen för en ny världs- och livsåskådning stå för det unga släktet. Där finnes renare och starkare viljan till Sanning och Rätt, tron på idealen liksom kraften i arm och barm. Den står, denna ungdom, inför en gigantisk uppgift. Lyckas den kampen igenom bevara tron på idealen, förbliva Sanningen och Rätten trogen — då är dess seger given.

Stundom får man höra kritiskt tal rörande våra dagars frihetsrörelse i Sverige. Den är, säges det, för mycket en ungdomsrörelse. Vi måste tillbakavisa denna kritik såsom ogrundad. Rörelsens ungdomlighet är ingen brist utan tvärtom en styrka. Det är just rätta folket i rätta åldern, som Lindholm samlar omkring sig — män, besjälade av den rätta andan och rustade med den heroiska kraften. Naturligtvis kunna ej 20- och 30-åringarna sitta inne med samma livserfarenhet och klokskap i alla skiften som de män, som levat dubbelt så länge — men de som stå i spetsen för denna kamp utvecklas snabbt och när tiden fordrar skola de även besitta erforderlig insikt för statliga värv.

De äldre, vilka inse nödvändigheten av den kamp som nu föres, även om de ej själva helt kunna tillägna sig programmets alla delar, hava intet annat att göra än att stödja ungdomen i dess fosterländska kamp. Ömsesidigt förtroende, ömsesidig hjälp alla ärliga viljor emellan, äldre som yngre, är vad nu främst fordras. Således bygges den bro mellan äldre och yngre generation, det fruktbärande samarbete mellan alla goda krafter, som är första förutsättningen för frihetskampens lyckliga genomförande.

Sanningens väsen

"Hon leder igenom den nattliga värld"

—

Roosevelt — Amerikas "Kerenskij"

Från U. S. A. ingångna meddelanden till den svenska dagspressen bestyrka riktigheten av Nationens redan för månader sedan uttalade uppfattning om president Roosevelts regim. Sålunda har den amerikanska pedagogen professor Wirt under åberopande av den kände industrimannen Rand inför Conservative Commerse Committee anklagat Roosevelts "hjärntrust" för planer på införande av kommunism i Amerika. Principerna för återuppbyggnadspolitiken ha för länge sedan uppgivits och "hjärntrusten" arbetar nu för genomförandet av en kommunistisk revolution. Meningen är att Roosevelt skall spela Kerenskijs roll och att han i sinom tid skall ersättas av en "Stalin". — Naturligtvis har U. S. A:s judiske minister i Stockholm skyndat att i vårt ledande "borgerliga" bolsjevikorgan, Bonniers Dagens Nyheter, dementera uppgiften.

Anklagelsen mot "hjärntrusten" har väckt ett enormt uppseende i U. S. A. och från representanternas hus lär vara att vänta en resolution, vari kräves närmare undersökning. — Judas planer råkade en smula för tidigt bli kända av gojim. Ögonblicket för det stora avgörandet mellan U. S. A:s amerikaner och judar närmar sig.

Israels Vises Protokoll

Nya upptäckter bevisande äktheten

Av W. Creutz

I.

INLEDNING

Syftet med denna skrift är icke att undersöka ett intressant litterärt problem utan att — en gång för alla — skarpt belysa ett dunkelt mysterium, som djupt ingriper i hela mänsklighetens öde.

Månne det finnes något land, som undsluppit den förfärliga *kris*, som hemsöker oss sedan 1929? Herrar politici stampa på fläck, ur stånd att — vid avgrundens rand — hålla tillbaka de folk, som förfärade halka ned i bolsjevismens dy. Hela vår arisk-kristliga civilisation hotar att försvinna i kaos. Huru kunna vi motarbeta denna moraliska kräftröta, som skoningslöst synes förstöra vad som är vackert och ädelt i alla raser? Huru skola vi kunna värna vårt andliga fädernearv, oändligt dyrbarare än alla materiella rikedomar?

Intet verksamt botemedel kan användas ifall man är okunnig om sjukdomens orsak. Utan riktig diagnos, kan bättring ej inträda. Nu åse vi härjningar, vilkas orsak det stora flertalet alldeles icke begriper. Det är därför nödigt att betona att krisen ingalunda är tillfällig, utan *planmässigt* anordnad och förberedd av ett antal mycket mäktiga brottslingar. Vår dödssjuka värld kan blott tillfriskna, ifall fortsatt förgiftning omedelbart förhindras.

Adolf Hitler förstod detta! Det ilskna vrålande mot honom, som upphävts i alla hörn och kanter, har orsakats därav att han släckte veken på den bomb, som stod i begrepp att tillintetgöra hans land. Utan honom skulle Tyskland redan nu ha delat Rysslands tragiska öde. När räddade och befriade nationer förstå detta, då skola jublande och eniga folk i honom hälsa ett Herrens sändebud, vars uppgift det var att bekämpa och nedslå Antikrist.

Författaren av dessa rader önskar ingalunda "sprida religiös intolerans, värdig medeltiden" eller att "anstifta pogrom", såsom pressen i alla länder brukar säga i syfte att vilseleda de godtrogna massorna, "den mänskliga boskapen", GOYIM, som nu skickligt ledes till slaktbänken. Vi anbefalla inga mått och steg, som kunde vara grymma eller orättvisa. Allt vad som erfordras är att från viktiga poster avlägsna de opålitliga personer, som tillskansat sig makten. Detta nödvändiga värv har företagits i Tyskland, under glatt jubel från ett folk, som luttrats av lidandet. Nu är det ej längre möjligt att fördölja sanningen! Den har framstrålat inför sextio miljoner människor och den hemska sammansvärjning som var avsedd att ruinera alla nationer ligger i öppen dag.

Det jäser överallt — glödande fosterlandsvänner förstå den oerhörda fara, som hotat hem och härd, och stå upp, färdiga att göra gemensam front mot den mäktige fienden. Det torde ej finnas någon svårighet att åvägabringa vänligt samarbete mellan hederligt folk, då de förrädare vilka orsakade all strid blivit avsöndrade.

Sanningen skrider framåt; de vilka söka hindra dess segertåg skola krossas.

Se här den sanning vi förkunna:

Krisen har varit nogsamt förberedd och åvägabragd vid i förväg bestämd tid, i syfte att åstadkomma vissa resultat, som planlagts för årtionden sedan med satanisk list.

Hela programmet är framlagt i en liten bok, som först utkom för ett trettiotal år sedan, under titeln:

"Israels Vises Protokoll".

De första upplagorna av detta märkliga arbete trycktes i Ryssland 1901 och 1905; de försvunno hastigt ur marknaden och blevo i det närmaste obemärkta.

Ett exemplar befinner sig i British Museum, n:r 3926. D. 17.

Den stora engelska tidningen "Times" skrev den 18 aug. 1921:

"Dokumentet tilldrog sig ingen uppmärksamhet före den ryska revolutionen 1917. Det plötsliga och oväntade sammanstörtandet av ett stort rike, tack vare bolsjevikerna, samt sakförhållandet att ett stort antal judar befann sig i deras led, gjorde folk eftertänksamma. Man sökte göra klart för sig händelsernas sammanhang. "Protokollen" syntes förklara åtskilligt, ty bolsjevikernas taktik överensstämde med de krigsplaner som framlagts i boken." Talrika upplagor av "Protokollen" blevo nu tryckta i olika länder, trots de kraftiga ansträngningar som gjordes att undertrycka dem.

En upplaga utkom i London under titeln "DEN JUDISKA FARAN", och väckte ett oerhört uppseende. Allmänna opinionen blev upprörd över denna plötsliga uppenbarelse av den hemska komplotten att totalt tillintetgöra hela vår arisk-kristliga civilisation.

Spalt-långa diskussioner angående denna fara förekommo i "Morning Post". En uppseendeväckande artikel infلöt i "Times", 3 maj 1921. Vi vilja översätta några utdrag därur: "Vad betyda dessa protokoll? Äro de äkta? Ha dessa sataniska planer smitts av en mängd skurkar? Äro protokollen förfalskade? Men i så fall huru förklara den profetiska ande, som möjliggjort händelsernas skildring så långt i förväg? Hava vi kämpat så hårt för att värja oss mot tysk imperialism, blott för att sedan duka under för en långt farligare makt? Tack vare förfärliga ansträngningar hava vi undsluppit en PAX GERMANICA! Måste vi nu underkasta oss en PAX JUDAICA?"

"Times" slutade artikeln med följande gripande ord:

"Om Protokollen verkligen äro ett verk av Israels Vise, då måste allt vad man i ord och gärning kan uträtta för att värna sig mot Judarna vara berättigat, nödvändigt och brådskande."

Tungt vägande ord!

Det är ej förvånansvärt att de mäktiga individer, som sålunda utpekats, skulle göra tusen ansträngningar för att diskreditera ett så oerhört komprometterande dokument. Man tog skyndsamt skickliga mått och steg för att bevisa att "protokollen" voro — "förfalskade"! Helt nyligen har en ärekränkningsprocess blivit väckt i Basel mot en förläggare, som förklarat arbetet vara äkta. L'Alliance Israelite Universelle har väckt åtal för "förtal" och begärt att boken skall tagas i beslag.

Det eviga

Väl formar den starke med svärdet sin värld,
väl flyga som örnar hans rykten;
men någon gång brytes det vandrande svärd
och örnarna fällas i flykten.
Vad våldet må skapa är vanskligt och kort,
det dör som en stormvind i öknen bort.

Men sanningen lever. Bland bilor och svärd
lugn står hon med strålande pannan.
Hon leder igenom den nattliga värld
och pekar alltjämt till en annan.
Det sanna är evigt: kring himmel och jord
genljuda från släkte till släkte dess ord.

Det rätta är evigt: ej rotas där ut
från jorden dess trampade lilja.
Erövrar det onda all världen till slut,
så kan du det rätta dock vilja.
Förföljs det utom dig med list och våld,
sin fristad det har i ditt bröst fördold.

Och viljan, som stängdes i lågande bröst,
tar mandom, lik Gud, och blir handling.
Det rätta får armar, det sanna får röst,
och folken stå upp till förvandling.
De offer du bragte, de faror du lopp,
de stiga som stjärnor ur Lethe opp.

Och dikten är icke som blommornas doft,
som färgade bågen i skyar.
Det sköna, du bildar, är mera än stoft,
och åldern dess anlet förnyar.
Det sköna är evigt: med fiken håg
vi fiska dess guldsand ur tidens våg.

Så fatta all sanning, så våga all rätt,
och bilda det sköna med glädje!
De tre dö ej ut bland mänskors ätt,
och till dem från tiden vi vädje.
Vad tiden dig gav må du ge igen,
blott det eviga bor i ditt hjärta än.

Esaias Tegnér

II.

FÖRFALSKNING?

Tre artiklar utkommo i "Times", 16, 17 och 18 aug. 1921, innehållande påståendet att protokollen utgöra "ett grovt bedrägeri, utfört av en skamlös och oskicklig litterär tjuv", som delvis kopierat en bok som 1865 utkom i Bryssel under titeln: *"Dialoger i Helvetet mellan Machiavelli och Montesquieu"*. Författaren till denna bok uppgives vara en "fransk" advokat Maurice Joly.

Times publicerade flera spalter med parallella paragrafer, hämtade ur de båda böckerna. Dessa citat bevisa ovederläggligt att det finnes nära andlig frändskap dem emellan. Vid flyktigt bedömande kan det därför förefalla som om anklagelsen för plagiat vore befogad.

Times betonar att dess hållning till den judiska frågan är *"fullt opartisk"*. Det är blott önskan att tjäna sanningen som kommit tidningen att "avslöja bedrägeriet, *enär det är av stor vikt* att denna LEGEND om Protokollen *snabbast möjligt utrotas*".

Ja! — Det gäller i sanning en sak "av stor vikt". Artikeln avslutas med dessa ord: "Nu då förfalskningen blivit påpekad och bevisad, måste legenden nedsjunka i glömskans natt."

Detta har likväl ej varit dess öde! Det finns ett par detaljer i samband med denna "legend", vilket gör det absolut omöjligt att antaga "Times" majestätiska domslut, såsom varande utan appell. "En hund ligger begraven" i närheten... och när den grävs upp och undersökes — ja, då upptäcker man häpnadsväckande saker.

Nu måste vi gå tillbaka och steg för steg undersöka alla de obevisade påståenden som myllra.

Vi vilja på intet vis betvivla "Times" fullständiga "opartiskhet". Vi erinra oss likväl hava läst i "Nationalt Tidskrift", Oslo, juli 1922, sid. 74, att dessa avslöjanden förekommo vid en tidpunkt, då en mäktig israelitisk bankirfirma skaffat sig ekonomisk kontroll över "Times". Denna uppgift är måhända oriktig, men oss veterligen har ingen dementi förekommit.

"Times" förklarar att "förfalskningen" upptäcktes "av en tillfällighet". Som det gällde en mycket viktig sak, var ju en sådan "tillfällighet" rätt lyckosam!

Det lär ha varit en "KORRESPONDENT" i Konstantinopel — som alldeles händelsevis (genom en slump!) gjorde bekantskap med en ryss. Denne herre önskade förbliva anonym och betecknas blott som "Herr X". Den mystiske främlingen förärade honom Joly's bok och sålunda kom "korrespondenten" i tillfälle att upptäcka "bedrägeriet".

Allt detta är ju litet svävande — men mycket romantiskt!

Envar som skriver ett brev till en tidning blir — genom detta enkla sakförhållande — en "korrespondent". Intet bevis framlades, utvisande att ifrågavarande "korrespondent" någonsin vistats i Konstantinopel. Att han där sammanträffat med "herr X" måste även anammas såsom tros-artikel! Ingen upplysning angående dessa två personer har någonsin lämnats. Varför detta hemlighetsmakeri? Då det gäller "en fråga av stor vikt", borde väl de två huvudvittnena frambringas. Dessa båda herrars namn borde vandra till eftervärlden. De ha gjort en oerhörd tjänst åt Israel! Tack vare deras ingripande — som ju var ren slump — avvändes uppmärksamheten mycket skickligt från Protokollen, och man upphörde att oroa sig däröver. En så betydande tjänst förtjänar i sanning att bli rikligen belönad.

"Korrespondenten" hade antytt att "förfalskningen" antagligen skett i syfte att öva tryck på konservativa kretsar vid det ryska hovet, samt att sprida misstankar angående en stor judisk sammansvärjning. Denna teori bekräftades på intet sätt. Joly's bok var totalt bortglömd. Huru hade den kommit till Ryssland? Detta förblev ett olöst problem. Man inskränkte sig till att framkomma med en del vilda och ytterst otroliga teorier. Bevingade hypoteser flögo med svindlande hast från Konstantinopel till London och från Corsika till Petersburg. De beskedliga och tanketröga engelska "GOYIM" voro förbluffade. Den åsyftade verkan hade uppnåtts...

Då förkunnade till sist "Times" triumferande: "Nu ha vi framlagt ovedersägliga *bevis* på bedrägeriet."

Verkligen?! Det är svårt att undertrycka ett leende. När de "ovedersägliga bevisen" omsorgsfullt destillerats, återstår i retorten blott ett enda solitt faktum, nämligen att *den ena boken innehåller parafraser från den andra.*

Är det verkligen lämpligt att i ett dylikt fall använda det grova ordet

FÖRFALSKNING?

Det enkla sakförhållandet att en given text anföres och utvecklas, bevisar ingalunda att ett "bedrägeri" föreligger. I så fall skulle ju var predikant som gör ett citat ur Nya testamentet, utan att angiva kapitel och vers, ävenledes göra sig skyldig till "litterär stöld". En dylik anklagelse är rent av grotesk, emedan det i den Heliga Skrift förekommer flera fall av "parallella texter".

Vi måste bedja Israels Vise att noga undersöka II Konungaboken 18:14 och följande verser och jämföra dem med Esaias 36. Texten är faktiskt *identisk!* Hela stycket i I Mosebok 36:31 och följande verser återfinnas i I Krön: 1:43. Om man nu läte trycka dessa bibelställen, spalt vid spalt, såsom skedde med "Dialogerna" och Protokollen, bleve resultatet oundvikligt. Man skulle nödgas erkänna, att den ena skriften är en "paraphrase" av den andra. Berättigar denna omständighet oss att påstå att "grova bedrägerier" förekomma i Bibeln?

I Mosebok anses vara författad av Moses. I Krönikeboken tillskrives Ezra och Nehemiah. Den skrevs efter Babyloniska fångenskapen, d. v. s. ungefär 860 år efter Moses' död. Det är följaktligen uppenbart att "förfalskningen" ej begicks av Moses; de "litterära stölderna" måste ha utförts av hans efterträdare!

Men — kunna vi påstå något så enfaldigt, som att samstämmighet mellan två texter skulle bevisa ett "bedrägeri"?

De vilka — i likhet med oss — tro att "Böckernas Bok" är "inspirerad av Gud, som ej kan begå några misstag", kunna ej underlåta att i denna samstämmighet se ett underbart bevis på den Allsmäktiges Vishet! Han sätter oss i dag i tillfälle att använda ett tungt vägande argument, vilket — i dessa "yttersta tider" — kan utslungas mot Antikrists härskaror.

Det är uppenbart att intet bedrägeri begicks, varken av de helige eller de diaboliska författarna. Båda använde i sina skrifter tillgängligt material.

Ifall Rabbinerna ej vilja taga tillbaka sina förfalskningsanklagelser, då måste de även sätta sig till doms över deras egna profeter, vilka använt samma metoder.

Men låtom oss fortsätta våra undersökningar! Det spår vi följa, för oss nu rakt till målet.

Vi måste koncentrera all vår uppmärksamhet på Maurice Joly. Times' "korrespondent" lämnar denne herre alltför mycket i skuggan. Vem var denne "fransman", som skrev "Dialogerna i Helvetet"? Denna gåta har blivit löst av Gottfried zur Beck, i förordet till den tyska upplagan av Protokollen. Där finna vi den värdefulla upplysningen att MAURICE JOLY BLEV OMSKUREN UNDER NAMNET MOSES JOEL!

Detta är mycket beaktansvärt!

Israel påstår att Protokollen tillverkats för att svärta judarna — och nu visar det sig att de ohyggliga tankar som återfinnas i boken framsipprat — ur en JUDES hjärta!!

Dessa tankar måste ovillkorligen fylla hederligt folk med avsky. Det är oundvikligt. Men huru skulle detta berättigade ogillande kunna kallas — "ärekränkning"?

III.

ÖVERVÄLDIGANDE BEVIS

I det utmärkta arbetet "Waters flowing Eastward", giver oss L. Fry många värdefulla upplysningar angående Maurice Joly, (född Moses Joel). Vi finna även i ett memoarverk utgivet av Herr René Mareuil, som innehade en taburett i Polignacs ministerium, uppgiften att Joly föddes 1831 och år 1849 erhöll en post i inrikesministeriet. Den unge mannen var intim vän till ADOLPHE ISAAC CREMIEUX, den ryktbare grundaren av "L'Alliance Israelite Universelle" och stod helt under dennes inflytande. Sedermera slöt han förbund med kommunisterna, blev dömd till två års fängelse samt begick självmord år 1878. Minnesrunan vid hans grav framfördes av juden *Gambetta.*

Vi böra ej glömma att GAMBETTA spelade en sällsam roll i "KOMMUNEN", det ohyggliga bolsjevikiska välde som ödelade Frankrike från 18 mars till 29 maj 1871. — Paris blev härjat och delvis nedbränt... men intet av de 145 hus som tillhörde Alphonse de Rotschild skadades på minsta sätt. Underbara "tillfällighet"!

Vad slutledningar böra vi nu draga av dessa fakta? Helt enkelt följande:

1) Den judiske skriftställare, som citerades i Protokollen, inskränkte sig icke till att framlägga infama teorier; han tvekade icke att personligen deltaga i förbrytelser och våldsgärningar.

2) Protokollen ha absolut intet att skaffa med den hemliga ryska polisen, såsom "korrespondenten" så skickligt antydde.

3) "Dialogerna", långt ifrån att vara en anti-semitisk skapelse, utgör tvärtom kvintessensen av judiska nationella planer och strävanden.

4) Dessa djävulska tankar härstamma från en ännu tidigare period. *JOLY* HADE I SIN TUR BEGÅTT PLAGIAT!!!

"Dialoger mellan Machiavelli och Montesquieu" är titeln på ett äldre arbete, som år 1850 utkom i Berlin. Författaren till denna bok var juden *JAKOB VENEDEY.* Han föddes i Köln i maj 1805, blev utvisad ur Tyskland och bosatte sig i Paris år 1835. Förföljd av polisen, kom han — liksom Joly — i åtnjutande av Cremieux's beskydd.

Denne Venedey var en intim vän till KARL MARX (juden Mordechai). Tillsammans med denne stiftade han år 1847 ett hemligt sällskap, "Arbetarnas Kommunistiska Liga". Han besökte England och grundlade där ett annat hemligt sällskap, *vars syfte var att förbereda Israels världsvälde!!!*

Det är sålunda till fullo bevisat att *båda* de arbeten, som utgöra Protokollens grundval, voro skrivna av två judar, vänner till Cremieux, Stiftaren av Alliance Israelite Universelle. Hur vore det under dessa omständigheter möjligt att betvivla att dessa tre böcker framställa Israels innersta tanke? Envar som omsorgsfullt studerat dessa förfärliga arbeten, häpnar då han hör judarna påstå att de äro "förföljda", och att de måste kämpa med "lögn, förfalskningar och förtal!" Det gäller ju alldeles icke någon litterär stöld utan broderier på samma tema, tankar, framsprungna ur *samma* ekonomiska och politiska centrum.

Det hemliga sällskap, som stiftades av Marx och Venedey framsprang ur ett ännu äldre förbund, nämligen *"das Verein für Kultur und Wissenschaft der Juden"*. Detta skapades år 1819 och dess program upptogs och utvidgades sedermera av Cremieux.

Man erhåller ett klart begrepp om detta Sällskaps verkliga syften, då man uppmärksamt läser ett brev från BARUCH LEWY till KARL MARX.

"Det Judiska folket ernar kollektivt varda sin egen Messias. Det skall ernå herravälde över alla folk genom sammansmältning av andra raser och utplånande av nationella gränser. En UNIVERSELL REPUBLIK skall upprättas och i denna nya organisation skola Israels barn utgöra det herrskande elementet. De förstå att vägleda och betvinga massorna. Alla folks regeringar skola så småningom halka i judarnas händer, tack vare proletariatets seger. All enskild förmögenhet skall tillfalla Israels furstar; de skola besitta alla nationers rikedomar. Detta är uppfyllelsen av en profetia ur Talmud. 'Vid tiden för Messias ankomst, skola nycklarna till alla folks skattkammare vara i judarnas händer.'"

Mellan detta brev och Protokollen är förhållandet precis detsamma som mellan ett ollon och en ek!

Detta förfärande program avspelas nu som bäst. I PAN-EUROPA, förkunnar greve Kalergi Coudenhove, skola "judarna utgöra framtidens adel"...

De som stå i spetsen för denna nya aristokrati skilja sig från forna tiders ädlingar genom en förbluffande originalitet. Namnen BELA KUN (COHEN) och KURT EISNER, liksom Sovjet-furstarnas stå ristade i purpurskrift i folkens historia. Vid sidan av dessa förstklassiga stjärnor stråla otaliga mindre konstellationer.

Se här dödsrunan över en nyligen avliden "aristokrat"! LUDWIG MAIER, tysk jude, stod i spetsen för en revolutionär organisation, som kallades "Internationale Postale". Han framkom med den genialiska tanken att förleda ämbetsmän till "sabotage" av telefon- och telegrafledningar, då upplopp anstiftats, för att förhindra att trupper efterskickades till ordningens återställande. I juli 1927, då justitiepalatset i Wien ödelades genom mordbrand, var det han som ledde företaget.

Snart döpes nog en gata i Moskva till "LUDWIG MAIERS", för att rätt hedra hans minne! Denne ädling förefaller nästan värdig att fortsätta "Dialogerna i Helvetet" — såvida det ännu finnes plats därstädes...

En intressant artikel inflöt i "DIE FRONT" 3 jan. 1934, meddelande att en grupp judar — ännu mer framstående och inflytelserika än zionisterna — syssla med stiftandet av ett nytt *"kulturförbund"*, som skall omfatta hela världen. *Dess syfte är att ställa alla nationer under judisk överhöghet!*

Alltid samma ledmotiv! Ingen omväxling på programmet!

(Forts. i nästa n:r.)

Hitlers Tyskland

"Att hjälpa är socialism i gärning"

Intryck från en resa

Det var ej utan en viss nyfikenhet undertecknad en dag i början av mars beträdde tysk jord. 21 år hade förflutit sedan jag sist färdades i landet — och hur mycket hade icke förändrats sedan dess! 1913 stod Tyskland på höjden av ära, makt och anseende; tyska folkets solida egenskaper och eminenta duglighet hade förskaffat det en plats i solen, vilket med oro bevittnades av andra stater och i all synnerhet av den världsimperialistiska judiska makten, som nu fann tiden inne att genom ett krig söka utplåna sina ännu återstående farliga motståndare, de romanovska och hohenzollernska kejsarstaterna. Så kom 1914 världskriget — Versaillesfreden, den röda revolutionen och juderepubliken Tyskland. Det gick allt längre och längre utför — tills slutligen räddningens dag kom och Hitlers Tredje Rike reste sig ur kaos.

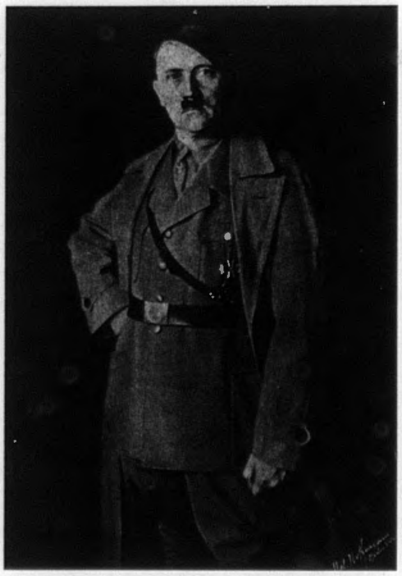

Första intrycket av det nationalsocialistiska Tyskland var detsamma som vid besöken för tvenne decennier sedan: en mönstergill ordning i allt. Det märktes dock snart, att tiden ej undgått sin verkan å människorna. Ur de genomgångna lidandena har framvuxit ett luttrat, förädlat tyskt folk, imponerande genom sin andliga och moraliska halt — ett föredöme för andra folk. Av den forna småsinta klasskillnaden och övermodet märkes föga; alla tyckas gripna av den nya, nationella och sociala gemenskapens höga idé. Det är Hitlers ande som svävar över den tyska nationen av i dag. Överallt förnimmer man den beundran och kärlek, varmed tyska folket omfattar utföraren av det stora enighetsverket: der Führer. Vid samtal med den enskilde iakttager man glansen i ögonen vid nämnandet av namnet Hitler och får höra uttal sådana som: "Ack, vår folkkansler, vi älska honom så högt". Tysken ser i Hitler icke en statsman i vanlig bemärkelse utan *folkkanslern* — folkets egen kansler, på vilken man vet sig kunna lita, den ärlige, oförvitlige, rättskaffens, gudabenådade räddaren. Adolf Hitler är även i dag samma enkla, anspråkslösa människa som före maktens övertagande.

Det är med egendomliga känslor man bevittnar huru det gamla nordiska solkorset — hakkorset — vilket i de flesta andra stater betraktas såsom ett högförrädiskt tecken, står i ära i det nya Tyskland. I Berlins gatubild utgör hakkorset ett markerat inslag. Detsamma gäller om bruna arméns S. A.- och S. S.-män, vilka där närmast fylla de forna preussiska militärernas plats, ehuru i en ny, folklig anda. På S. A:s och S. S:s popularitet kan ingen misstaga sig. Behöver man förskaffa sig en upplysning, faller det sig nästan lika naturligt att vända sig till en S. A.-man som till en ordningspolis och man hjälpes alltid på det älskvärdaste till rätta. Befolkningen, som varit med om de upprörda tiderna, ser i S. A. och S. S. en garanti för den äntligen återställda ordningen och säkerheten. I butikernas skyltfönster skådas först och främst Hitlers bild och vid sidan därav rikspresidenten Hindenburgs samt riksministrarna Görings, Göbbels, von Papens m. fl.

Under strövtåget på Berlins affärsgator fäster man sig bl. a. vid, att "icke-ariska", d. v. s. judiska affärer, äro förbjudna att föra emblem och annan utrustning för nationalsocialistiska partiets medlemmar. Särskilda bestämmelser gälla för varuhusen, varom erinras genom uppklistrade kungörelser i varuhusens fönster. En mängd affärslokaler "till uthyrning" vittna till en viss grad om den i utlandet så våldsamt debatterade "flykten av judar". Det vore dock felaktigt att tro, att judarna äro försvunna ur Berlins affärsliv. Långt därifrån! Men det ingår icke i den nationalsocialistiska regeringens planer att här åstadkomma någon brådstörtad ändring, varigenom den rådande arbetslösheten och de ekonomiska svårigheterna ytterligare skulle ökas, utan det arbetas på lång sikt. Redan den nuvarande stämningen är ägnad att gynna de ariska affärerna, vilka även kraftigt markera sin karaktär. Genom legala medel verkas för övrigt för affärsrörelsens övergång efterhand i tyska händer. En atmosfär skapas, i vilken juden i längden får svårt att trivas. Talar man med tyska köpmän om affärsläget, får man svaret, att "det sakta men säkert går uppåt" och att "förtroendet har återvänt", vilket senare betecknas såsom synnerligen betydelsefullt.

*

När jag med mitt ressällskap aftonen den 3 mars var på väg till hotellet, observerade vi grupper av S. A.-män i färd med att placera transparanger å gatorna. Följande morgon, söndagen den 4 mars, när vi gingo ut i staden, fingo vi den närmare förklaringen till S. A.-männens nattliga förehavande. Första söndagen i månaden under vintersaisonen är fastedagen för den stora "Vinterhjälpen", då alla som kunna lämna sina bidrag till möjliggörande för de nödlidande landsmännen att genomkämpa vintern. Berlin är klätt i flaggor och transparanger, å vilka senare vädjas till medborgarnas solidaritet och offervilja. Man läser där uppmaningar som: "Bliv medlem av Vinterhjälpen", "Hjälp oss att hjälpa", "Att hjälpa är socialism i gärning", "Att befordra folkhälsan är att förhindra elände" etc. På gatorna ses grupper av S. A.-män med klingande spel och penninginsamlande ungdomar med bössor. Insamlingen pågår i Berlin, ja i hela landet — och resultaten bli storartade. Ty alla fylla med glädje sin plikt att offra för sina nödlidande "folkkamrater". I restaurangen liksom i hemmet får denna dag före kl. 5 e. m. endast förtäras en maträtt till måltiden, en "Topfgericht" (soppträtt). Vad härigenom inbesparas i hemmen ges åt Vinterhjälpen och på maträtten, som serveras i restaurangen till ett pris av 50 pfennig, betalas ett extra tillägg av 10 pfennig såsom bidrag. Motsvarande tillägg erlägges å all slags förtäring å restauranger och kaféer före kl. 5 e. m.

Genom Vinterhjälpen ha redan insamlats åtskilliga hundra miljoner mark och väsentligt bidragits till nödens lindrande. Den moraliska verkan av denna hjälpaktion är uppenbar. Man får ett starkt intryck av det allvar, varmed Hitler och hans män söka omsätta den nationalsocialistiska idén. Stora ansträngningar ha gjorts och göras alltjämt i syfte att nedbringa arbetslösheten och de resultat, som redan vunnits, överträffa de djärvaste förhoppningar. Det ena hundratusentalet arbetslösa efter det andra sättes i arbete. Under det gångna året ha nära 3 miljoner av 6 miljoner arbetslösa fått arbete och bröd. Men återbördandet till arbetet får ej ske direkt. Först sändas de arbetslösa till höglandet, där de beredas tillfälle till 14 dagars vistelse å hoteller och pensionat för återvinnande av hälsa och krafter. Först härefter få de begynna arbetet.

Söndagseftermiddagen gjorde vi en tur till Berlins yttre delar. Vi passerade ett av de för några år sedan röda kvarteren, där nu grupper av S. A.-män, varibland mången förutvarande kommunist, voro verksamma för Vinterhjälpen. Härifrån begåvo vi oss till den tyska judearistokratiens högborg Kurfürstendamm, som på aftonen badade i ljus från de många förlustelseinrättningarna, varietéerna, restaurangerna och kaféerna. Vår ciceron, en av svenska koloniens mera bemärkta medlemmar, förde oss till ett kafé — Wienerkaféet — där vi intogo en kopp kaffe. Ungefär 90 procent av den eleganta publiken i det typiska Kurfürstendamm-kaféet utgjordes av högst välmående judar, judinnor och demimonder och sannerligen att någon här kunde märka spår av nöd eller förföljelse för rasens skull. Snarare tvärtom! Vår ciceron visste berätta en hel del om de enligt svenska judepressen så "förföljda" israeliternas tillvaro i Tredje Riket. Han kände personligen judar, som återvänt från Paris och Palästina under förklaring, att de "hade det mycket bättre i Berlin" — en uppfattning, som i varje fall ej motsades av vad man såg i Kurfürstendamm.

*

En av de närmast följande dagarna hade jag ett sammanträffande med preussiske ministerpresidenten general H e r m a n n G ö r i n g. Vårt samtal var värdefullt särskilt ur den synpunkten, att det ytterligare bekräftade min tidigare vid sammanträffande i Stockholm vunna uppfattning om honom såsom en starkt besjälad nationalsocialistisk idékämpe — en uppfattning som den judiska presspropagandan på allt sätt söker eliminera ur det allmänna medvetandet. Sanningen är — såvitt jag kunnat förstå — att alla Hitlers närmaste medarbetare ur det nationalsocialistiska lägret gå upp i sin uppgift med ett rent religiöst allvar. De känna sitt ansvar ej blott inför det egna folket utan inför hela mänskligheten och viga helt sina liv åt uppgiften. I det nationalsocialistiska Tyskland ges ej utrymme för den personliga intressekamp, som judepressen aldrig upphör att vilja förebrå männen kring Hitler; där arbetar envar på sin post med insatsen av liv och själ för den gemensamma saken. Med djupt allvarlig stämma yttrade general Göring dessa ord: "Se, nationalsocialism är icke politik i vanlig mening, det är en religion. Liksom kristendomen utan Kristus icke är någon kristendom, så är nationalsocialismen utan ledaren icke någon nationalsocialism".

I en följande artikel kommer bl. a. att skildras ett besök i ett koncentrationsläger.

Elof Eriksson.

Till frihetens skydd!

(Forts. fr. sid. 1.)

en frimurarediktatur i Sverige. Herr Ekström — förut försäljare av bolsjevikbensin i Vasa — ställde sig i spetsen för "nationalsocialismen" i vårt land, ehuru han själv uttryckligen förklarat sig sakna intresse för dess idéer. Han gjorde ej heller hemlighet av att målet var att med yttre maktmedel krossa marxismen. Den röda pressen var också väl orienterad angående hans planer. Enligt yttranden av Ekströms förtroendemän skulle den svenska militären nu vara färdigorganiserad och beredd att följa honom — är detta med sanningen överensstämmande? —. Inom kort väntas, säger man, en röd revoltunge i landet — signalen för Ekström att med militärens och vissa "nazistgruppers" hjälp rycka in på arenan och erövra makten från marxisterna, vilken skall överlåtas till frimureriets skendiktator in spe, den asiatiske generaldirektören Nils Wohlin.

Judendomen arbetar således på olika linjer för sin maktställnings utbyggande, och det artar sig allt mer till en kapplänning fram till diktaturen mellan de bägge huvudtävlarna: frimureriet — det *övre* brödraskapet — och marxisterna i II och III internationalernas gestalt — det *undre* brödraskapet. I avgörandets stund, inför den hotande antijudiska faran, arrangeras möjligen en kompromiss mellan de tävlande. Faran för frihetsrörelsen är emellertid stor och alla ärliga svenskar måste nu bilda en enig front till frihetens skydd. Det kräves en andlig mobilisering av hela vårt folk — en mäktig folkresning, som bjuder skändarna av den svenska helgedomen *"halt"*.

Uppslutning kring det svenska frihetsbaneret — till försvar för vårt folks urgamla rättigheter!

Rotary-propagandan

Det på senaste tid så aktiva frimuraresällskapet Rotary Club kunde nyligen rapportera upprättandet av en ny filial — i Landskrona. Efter ett föredrag av Börsbroder Belfrage bildades där en "club" med borgmästare Munck af Rosensköld som ordförande och som övriga styrelseledamöter lasarettsöverläkaren G. Lundh, konsuln F. Törnqvist, byggnadschefen kapten Jeppsson och lektor U. Ursing. — Lycka till Bröder Rotarianer!

Läs! Köp!

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för
Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
G Ö T E B O R G

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Boknyheter!

VÄPNAT UPPROR. Autentiska avslöjanden av den judiska kommunismens underminerings-arbete. Av pastor A. Ehrt .. Kr. 2: —

GIFT. Bolsjevismens anda och väsen. Av prof. I. Iljin .... Kr. 1: —

HITLER. Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg. Kr. 2: 50

HERMANN GÖRING. Av Martin Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen. Rikt illustr. Tysk uppl. 300,000 ex. Pris Kr. 2: —

FOLKRESNINGEN I TYSKLAND. Av P. Engdahl och E. G. Westman Kr. 2: 50

RESAN TILL DET OKÄNDA LANDET. Tyskland 1933. Av F. von Wilamowitz-Moellendorff .... Kr. 2: —

STORFINANSENS SYNDER. En vidräkning med världskapitalismen. Av Theodor Fritsch. .... Kr. 1: 25

FRIMURERI—POLITIK—JUDENDOM Av N. Eggla .... Kr. 3: —

SOVJETS PARADIS. En flyktings berättelse från nutidens Gehenna .... Kr. 2: —

DEN INTERNATIONELLA FARAN. Av prof. emer. Ernst B. Almquist Kr. 1: 25

ALLMÄNNA SPARBANKEN. En svensk Staviskyaffär. 3:dje omarb. uppl. .... Kr. 1: —

STORMA SODOM! Politisk kampvers. Av C. E. Carlberg Kr. —: 25

VAKNA, SVENSK! En appell till svenska nationen. Kr. —: 25

S V E A R I K E
Odengatan 42 — Stockholm —
Telefon 30 42 85 — Postgiro 4024

Begär katalog och prospekt!

En politisk subsidie

(Forts. fr. sid. 1.)

grund av dess dåliga tillstånd. Den närmaste järnvägen uppnår tåget utan 3 vagnar; så avkopplas den 5:e, den 6:e o. s. v. Vid ändstationen inkommer blott lokomotivet utan någon vagn och utan några kol. "Isvestia" Sovjetregeringens huvudorgan — som berättar detta (n:o 48 v. 24.11.34) säger: "Det är intet enstaka fall" — sådant förekommer alltså ofta. Vad har följden blivit av ett dylikt arbete vid järnvägarna? Arbetet, livet i hela landet stockar sig. Man producerar massor av kol, järn och skillda slag av andra råmaterial — men det blir liggande, kommer ej till fabrikerna, emedan transportväsendet ej är kapabelt att vidarebefordra allt. Och när brännämnen och råmaterial anlända till fabrikerna, är det icke bättre, enär det till största delen förbrukas till ingen nytta. Ett exempel: den största textilfabriken i Ryssland — belägen i Ivanovo — har offentliggjort sin berättelse över de senaste månadernas arbete. Man får här veta, att 70 % av de producerade tygerna äro fullkomligt oanvändbara. Och så är det inom nästan alla grenar av den "mäktiga" sovjetindustrin: man producerar tyger, skor, tändstickor, automobiler, traktorer, maskiner, kemiska varor etc., vilka till största delen äro fullständigt oanvändbara och som man måste kasta bort. Sovjetindustrin arbetar ytterst dåligt. Orsaken härtill ligger framför allt däri, att denna industri ej organiskt framvuxit. Man har fabriker och maskiner, men icke arbetare och ingeniörer som förstå att arbeta med maskinerna. Därför gå dessa — de bästa och dyraste utländska produkter — snart isönder, fabrikerna bli stående eller man köper nya maskiner för ny förstörelse. Av mänsklighetens hela historia veta vi, att slavarbetet aldrig är produktivt; och i Sovjet-Ryssland äro alla — arbetare, tjänstemän, ingeniörer, bönder — slavar i detta ords verkliga mening, samt därtill hungriga, utmattade slavar. Intet intresse, intet initiativ, ingen skapande energi besitta dessa människor. Man vill nu giva sovjetarbetarna "kola" i arbetet — ett tropiskt växtextrakt, som till den grad hetsar nerverna, att människorna bli liksom bedövade och ej känna trötthet. Att man med dylika medel försöker höja arbetarnas energi, är karaktäristiskt för Sovjets metoder liksom för det nuvarande tillståndet inom den sovjetryska industrien. Det är fullt klart, att den ryska industrien under dylika förhållanden ej är livsduglig. Kommer den nuvarande regimen att fortbestå, kommer hela denna konstlade industri att till slut falla isönder. Historien — också den ryska — lämnar härvidlag tillräckligt med exempel. Vad blev av den likaså diktatoriskt, utan folkets fria skapande uppbyggda industrien under Peter den store? Intet. Eller av den ryska adelns fabriker, vilka på ett konstlat sätt uppbyggdes genom slavarbete? Intet. Endast det som uppstått av fritt initiativ, av folkmassornas behov och skapande arbete — endast det bestod och består alltjämt.

Hurudant är Sovjet-Rysslands finansläge? Inom landet är sovjetregeringen för länge sedan bankrutt. Industrin är ej räntabel och i senare tid ej heller jordbruket. Sovjetregeringen kan endast existera genom att låta folkmassorna förhungra och taga ifrån dem allt för att kunna upprätthålla sin ämbetsmannaapparat, sin industri och armén. Sovjetpengar äro egentligen intet värda och upprätthållas blott genom konstlat tvång. I utlandet mottagas de ej. Sina utländska beställningar måste sovjetregeringen betala i guld och utländsk valuta. Men några förråd av guld och valuta äger ej sovjetregeringen i dag. Allt har slukats av sovjetpolitiken i utlandet till understödjande av kommunisternas revolutioner, strejker, terroristiska och propagandistiska arbete liksom till femårsplanens slösaktiga beställningar. Exporten av sovjetvaror till utlandet har även i senaste tid sjunkit mycket starkt. 1933 var exporten 39 % mindre än 1931. Även gentemot utlandet är sovjetlandet alltså i dag nästan redan bankrutt. Återstoden av sin skuld i Tyskland kunde sovjetregeringen i år ej betala; den bad om uppskov å 5 år —, fick 24 månaders uppskov. England har tills nu försett sovjetregeringen med valuta för utländska betalningar och inköp därigenom att Sovjets export till England var två gånger så stor som den engelska till Ryssland. Men det nya sovjet-engelska handelsfördraget har medfört en ny bestämmelse: Ryssland får nu blott sälja så mycket i England som det själv där köper. Härmed har sovjetregeringen förlorat sin sista valutareserv. Sovjets enda hopp är nu att bekomma långfristiga finanskrediter, men detta hopp synes i dag ha mycket små utsikter.

Sovjet-Ryssland aspirerade å ett lån i Amerika. Som garanti erbjödos koncessioner i Fjärran Östern och man var t. o. m. beredd sälja en del av de ryska besittningarna därstädes. Men amerikanarna avböjde. I Amerika har man — trots det intensivaste arbete från Rooseveltkretsarna, vilka till varje pris vilja understödja Sovjet — icke tillräckligt förtroende för det ryska ekonomiska läget och den nuvarande regimens politiska säkerhet. Amerikanarna ställa sig avvaktande.

Förhoppningar ställdes vidare på Frankrike. Men nu har man ej heller i Frankrike lust att engagera sig för långt i de sovjet-ryska affärerna. Med nuvarande stämningar i Frankrike är det tämligen farligt för en regering att visa för stora sovjetsympatier. Det talas i Frankrige öppet därom, att Sovjet är invecklat i Staviskyaffären.

Tyskland har i år icke beviljat någon kredit åt Sovjet-Ryssland.

•

Sådant är läget beträffande sovjet-krediterna i de viktigaste länderna. Man frågar sig, när man tager allt detta i betraktande: vilken fördel kan Sverige, kunna svenska bönder, arbetare och borgare hava av ett lån till Sovjet under dessa uppenbara risker? Om Sovjet erhåller 100 milj. kr. och härför verkligen köper svenska varor, så skall denna summa dock återbetalas. Varmed? Penningar har det inga — och icke heller några krediter i andra länder. Alltså: antingen skall Sovjet icke betala summan och Sverige berövas 100 milj. kr. — vilket tillsammans med de penningar sovjetregimen förut tillgodogjort sig från Sverige gör nära en halv miljard kr. — eller skall Sovjet betala i varor, vilket komme att verka än mer ruinerande å vårt jordbruk och vår industri än dessa näringar under den socialdemokratiska regimen tills nu ruinerats och arbetslösheten och fattigdomen skola stiga. Endast detta kan bliva följden av ett lån till Sovjet — och därför böra icke de svenska arbetarna, bönderna och borgarna låta sig bedraga och ytterligare ruinera.

Men varför framlägger den socialdemokratiska regeringen ett dylikt för Sverige ogynnsamt och farligt förslag? Endast för att understödja Sovjetregeringen. En tidning har alldeles riktigt kallat de krediter som föreslagits "en politisk subsidie". Det är vad de äro.

Överallt vacklar marxisternas makt. Ur åtskilliga länder ha de redan förjagats. Sovjet-Ryssland är i dag marxismens enda stöd i världen. Därför har den "socialistiska" internationalen, till vilken vårt regeringsparti hör, beslutat bilda en enhetsfront med Moskva-internationalen. Den politiska subsidie, våra socialdemokrater nu på Sveriges bekostnad erbjuda Sovjet, är ett led i kedjan av ömsesidiga förpliktelser, gällande för den röda enhetsfronten. För att stödja den marxistiska saken i hela världen skall Sovjet-Ryssland självt stödjas. Så ligger saken! *V—n.*

U. S. A. i Judas våld

"Federal Reserve världens största korruptionsföretag"

Läget i Nya världen visar i sina allmänna drag en liknande anblick som i Gamla världen, om ock korruptionen och förfallet där ofta te sig ännu groteskare och den framtida utvecklingen ännu ovissare än i de europeiska staterna. Vi ha tidigare framhållit, att Roosevelts diktatur i realiteten är de ostjudisk-amerikanska storbankirernas diktatur, varunder dessas maktställning inom och utom Amerika i konkurrensen med den västjudiska världsfinansen ytterligare utbygges. Särskilt bland staternas farmare gör sig numera en stark opposition gällande mot "Wallstreetväldet". Såsom belysande för den på oppositionshåll rådande uppfattningen förtjänar observeras tvenne uttalanden i amerikanska kongressen av den kände oavhängige kongressledamoten Mc Fadden. Ett anförande inför kongressen 1932 inledde han med följande ord:

"Herr President. Vi hava i detta land en av de största korruptionsinstitutioner världen någonsin skådat. Jag menar Federal Reserve Board och Federal Reservebankerna. Federal Reserve Board, en statsinstitution, har bedragit Förenta Staternas riksstyre och denna nation på summor tillräckligt stora för att betala hela rikets skuld många gånger om. Denna ondartade institution har utplundrat och ruinerat folket i dessa stater, har bragt sig själv till konkurs och praktiskt taget ruinerat staten. Och detta har den kunnat göra på grund av luckor i den lag, varunder den arbetar samt genom de korrumperade metoder de finansiella rovfåglar betjäna sig av, vilka kontrollera densamma. Folk tror att Reservebankerna äro statens institutioner, men det äro de icke. De äro privata kreditmonopol, som plundra Förenta Staternas befolkning till sin egen fördel samt till fördel för deras utländska förbindelser, ut- och inländska spekulanter och svindlare samt rika och rovgiriga penningutlånare. En obscur samling finansiella pirater, sådana som äro färdiga att för en dollar skära halsen av en människa för att tömma hans fickor och som i olika stater utge massor av pengar till röstköp för att kunna kontrollera lagstiftningsmakten. Det är dessa som driva internationell propaganda för att säkra sig nya koncessioner och sätta i gång nya gigantiska förbrytarprojekt.

Dessa 11 privata kreditmonopol (Res. Board och Bankerna) pålurades bedrägligt och illojalt detta land av bankirer, vilka kommo från Europa (Warburg, Kuhn, Loeb m. fl.) och besvarade vår gästfrihet med att undergräva våra amerikanska institutioner."

Mc Fadden berättar därefter huru de finansierade japansk-ryska kriget, Trotskijs Rysslandsrevolution samt huru de förde president Wilson bakom ljuset, så att han dog som en desillusionerad man etc. I fortsättningen heter det:

"Då Federal Reservelagen antogs anade icke folket i dessa stater, att ett världssystem blev igångsatt, som gjorde våra sparpengar disponibla för förbrytarmässiga ändamål i utlandet. Det anade icke, att det nivellerade sig självt till kulier, som endast hade att producera råmaterial, att Ryssland var utsett till att skaffa arbetskraft och att detta land skulle ställa de finansiella resurserna till disposition för en 'international superstat'.

Federal Reserve Board och Federal Reservebankernas plundring av dessa Förenta Stater är den största förbrytelsen i historien."

Detta var 1932 under Hoover. I maj detta år höll Mc Fadden åter ett tal i kongressen, vari han hävdade, att Federal Reserve Board lånat så mycket pengar till utlandet, att U. S. A:s penningsystem därav sprängdes. Det var ingen annan depression i staterna då Roosevelt övertog styret än Federal Reservesystemets insolvens, vilken överfördes till staten. Kamouflerande ha de internationella bankirerna använt Förenta Staternas farmares värden och hem till att täcka sina tjuverier. Vi citera ur fortsättningen:

"Herr President. Dessa som förlorat allt vad de ägt genom Federal Reservebankernas transaktioner skola i alla fall få veta sanningen. Dagarna före bankkrascherna voro insättningarna i New Yorks sparbanker större än uttagen och det förekom ingen rusning till bankerna. Roosevelt gjorde blott vad de internationella bankirerna befallde honom. Roosevelts diktatur är icke iscensatt i amerikanska folkets intresse. Han endast undertecknar order. Han är inställd på att internationalisera detta land och ödelägga dess konstitution för att hålla Federal Reserve Board och Banker över vattnet såsom penningpumpar för utlänningar. Jag förstår icke, varför Förenta Staternas medborgare skola terroriseras till att leverera sin egendom till internationella bankirer, vilka kontrollera Federal Reserve Board och Banker. Direktörerna i dessa institutioner ha begått kriminella förbrytelser mot Förenta Staternas riksstyre, inbegripet att de förbrutit sig genom att införa falska uppgifter i sina böcker samt den ändå svårare förbrytelsen att avlägsna fonder ur Förenta Staternas statskassa. Vi veta av uttalanden av staternas vicepresident John M. Gardener, att det härskar ett sådant tillstånd i Förenta Staternas finanskontor, att Amerikas medborgare, om den kände dem, skulle förlora all tillit till sitt riksstyre. Men detta är förhållanden som Roosevelt icke vill ha undersökta. Han har fört med sig från Wallstreet James Warburg. Denne har visserligen icke officiellt säte i regeringen, men han är varje dag tillstädes i finansministeriet, där han har privatkontor. Med andra ord Kuhn, Loeb & C:o kontrollerar och ockuperar Förenta Staternas finansministerium."

Mc Faddens anförande, som upptog ej mindre än 10 tättryckta sidor, slutade med orden:

"Herr President. Jag anhåller, att allt guld i Federal Reserve Board och Federal Reservebankerna skall överföras till Förenta Staternas finansdepartement."

Frimureriets välde . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

raut, Br. Chautemps fingo vi en ministär Br. Daladier, sammansatt av ett flertal frimurare. För att kunna bevara sistnämnda kabinett vid makten bortdrevo inrikesministern Br. Frot, som är medlem av en loge i Orléans, och understatssekreteraren Br. Martinaud-Deplat, som är medlem av en pariserloge, den för dessa planer obekväme polisprefekten i Paris Chiappe och ersatte denne med ett av frimureriets kreatur, Br. Bonnefoy-Sibour.[1] De parisare, som icke funna detta i sin smak, beskjötos efter alla konstens regler med maskingevär å Place de la Concorde.

Frimurarna kände, att revolten var nära, och de vågade därför icke annat än låta den starkt komprometterade ministären Br. Daladier "demissionera", varefter de hänvände sig till en av sina gamla trofasta anhängare Br. Doumergue för bildande av ett nytt kabinett. De manifesterande från i går förena sig åter — och vi ha en ny regering: frimurarerepubliken är räddad!

Den nya ministären räknar, i likhet med sina föregångare, ett flertal frimurare och frimurarevänliga ministrar i sin mitt. Är det behövligt att nämna deras namn?

Först och främst frimuraren Br. G a s t o n D o u m e r g u e, vilken på sin tid valdes till republikens president i stället för den demissionerande frimuraren Br. Millerand-Kahn. Br. H e r r i o t, hederspresident i advokaternas aktions- och försvarsliga, instiftad av logen "L'effort", föredragshållare i denna sällsamma loge samt i logen "Ernest Renan", minister utan portfölj. Grand Orient-logens representant i kabinettets mitt är frimuraren Br. W i l l i a m-B e r t r a n d, tillhörande 33 graden, gammal medlem av ordensrådet, vilken övertagit handelsportföljen. Vi må vidare bemärka, att det är en frimurare, Br. C h e r o n (Henry), som ställts i spetsen för justitieväsendet. Ministrarna Br. B a r t h o u, Br. A. S a r r a u t, Br. M a l l a r m é, Br. L a v a l och Br. M a r q u e t äro likaledes medlemmar av frimurareorganisationer. Övriga medlemmar av kabinettet äro till för antalets skull och för att dupera de godtrogna.

Offret av människor sådana som Rossignol och Chevnier de Noblens, hjältarna från natten till 6 febr., skulle således icke ha varit till någon nytta. Tjuvarna och deras medskyldiga skola fortsätta och njuta sin fulla frihet; ty av frimuraren Br. Doumergue har man intet annat att vänta än leenden. Helt visst är han en välmenande man, men viljelös, och de frimurareloger, han har att tacka för sin politiska karriär och sin nuvarande ställning, vågar han icke neka något.

Jag tror mig tillräckligt klart ha påvisat, att *ingen ändring av förhållandena i Frankrike är möjlig vare sig politiskt eller socialt så länge frimureriet skall fortsätta att utöva sin villkorliga makt över regeringen.* Man har därför endast att välja mellan: *Antingen* ödelägga frimureriets arsenaler för agitation, hat och lögn — *eller* avstå från att rädda landet. Må de äkta fransmännen giva svaret!

Paris, mars 1934.

Henry Coston.

[1] Enligt ett senare meddelande har Bounefoy-Sibour redan frånträtt polisprefekturen i Paris, som överlåtits på hittillsvarande prefekten i departementet Nord, Langeron.

Red.

Kompletta årgångar

av

NATIONEN 1932 o. 1933

kunna erhållas mot insändande av kr. 3: — pr årg. (postavgiften inberäknad) å tidningens postgiro 3643. adress Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

En bok för vår tid

av

Dr. Martin Luther

"OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER".

Pris 75 öre.

Sändes portofritt om beloppet insättes å postgiro nr 43817.

Frimärken mottagas även.

ERNST V. HANSSON

Box 73 — Göteborg

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr 3: —.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll.

4:de fullständiga upplagan.

Kr. 2:50.

Sändes mot postförskott.

K. V. Lindeberg

Box 65, Härnösand

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

SÖNDAGEN DEN 1 APRIL 1934

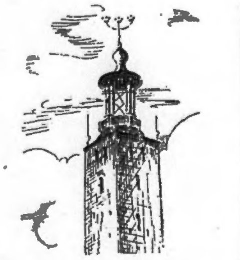

Vida Världen

Bolsjevismens förridare i Asien

Åtskilliga bland den äldre generationen erinra sig säkert vår celebrerade forskningsresande judeättlingen Sven Hedins intima relationer med tyska kejsarfamiljen under världskrigets tidigare skede. Pressen flödade av animerade, illustrerade skildringar över hans umgänge med de kejserliga storheterna vid fronten. Hedin var för övrigt alltifrån begynnelsen särdeles väl orienterad rö-

rande händelsernas gång: redan vid nedskrivandet av "Varningsorden" visste han vad som komma skulle och dagen efter Bondetåget eller 7 febr. 1914 talade han i Stockholms Grand Hotell om detta som skulle ske om ett halvt år — världskriget. Hela hans strävan gick även ut på att få Sverige med i häxdansen under förespegling, att vi skulle rädda segern åt Centralmakterna. Men i dag veta vi, att Sveriges inträde i kriget aldrig kunnat hindra den följande katastrofala utvecklingen.

Den profana världen iakttog med en viss förvåning Hedersdoktorns plötsliga politiska engagemang 1914. Utgången av kriget blev dock en annan än hans tyska "vänner" tänkt sig: Ententen segrade, kejsar Wilhelm gick i landsflykt, bolsjevismen erövrade makten i zarernas Ryssland, varifrån den allvarligt hotade Europa och världen. Vad fick man då se? Tillsammans med den judiske bolsjevikbankiren Aschberg och ännu en person reser f. d. "kejsarvännen" Hedin till det nyinrättade Sovjetparadiset, varifrån han hemkommer med de allra bästa intryck. Det började nu gå runt i huvudet på de svenska gojim!

Det kan också vara på tiden att en smula lyfta på slöjan till vår berömde Hedersdoktors verksamhet i Asien, så mycket mer som de praktiska resultaten därav börjat bli skönjbara för litet var: stora delar av Asien äro redan bolsjeviserade eller starkt påverkade och på väg att bolsjeviseras under ledning av det judiska världsfrimureriet och världsfinansen. Hedin utförde med stöd av sina rasfränder inom finansvärlden det betydelsefulla förberedande arbetet: under täckmantel av blott vetenskaplig geografisk forskning upprättade och utbyggde han kontakter mellan frimureriet och Asiens furstar, vilka besmittades med "västerländsk kultur" och lyckliggjordes med centraler från frimureriet och internationella finansen. Under inflytande av de inledda nya "kulturella" förbindelserna befordrades hastigt bland Asiens furstar och folk "nationalistiska" strömningar, vilka efter hand utvecklades till röda revolter. Plötsligt hade penningar, vapen och ammunition i väldiga mängder kommit i de lika plötsligt liksom besatta furstarnas och s. k. generalernas händer med påföljd: inbördeskrig, oro och revolter överallt!

I detta skede av Asiens bolsjevisering blandade sig Japan i spelet. I Kina står nu ett av de viktigaste avgörandena i modern historia. Det var då endast naturligt, att bolsjevismens stolte "vetenskaplige" förridare i Asien skulle anförtros en speciell ärofull mission å ort och ställe. Svenska Dagbladet publicerade i sitt söndagsnummer den 18 mars Hedersdoktorns första brev från denna mission, rörande vilken tidningen inledningsvis berättar, att kinesiska regeringen uppdragit åt Hedin "att rekognoscera för en bilrut från Kina till den oroliga provinsen Singkiang... såsom en avslutning på hans många stora resor... Mitt i vintern befinner han sig nu i Singkiang, där den ena upprorsvågen följer den andra och dagens härskare icke vet vem som råder nästa dag".

En i sanning egenartad miljö för en vetenskapande naturforskare! Med så mycket större intresse läser man Hedersdoktorns egen skildring i Sv. D. särskilt i vad rör hans underbara förmåga att samsas med allsköns rövargeneraler och krigförande banditer:

"I vårt högkvarter gick arbetet sin gilla gång och tid efter annan hade vi att avlägga besök hos general Fu samt hos inrikesminister Hwang Shoahsiung, som kommit upp från Nanking för att fortsätta till Belimiao, dit de mongoliska furstarna samlats till överläggning om autonomi för Inre Mongoliet. Överallt jäser det. Vår nya expedition måste röra sig genom trakter, skakade av politisk oro. I Paotov låg rövargeneralen Sun Tien-ying, som nu hade i uppdrag att med sina vilda horder tåga till Kukunor och kolonisera landet däromkring. Mellan honom och Ninghsias guvernör, som vägrade att bevilja Suns trupper genommarsch, hotade ett litet krig. Intet av de områden vi hade att beröra var dock mera inhöljt i dunkel än den fjärran provinsen Singkiang. Det sades, att den unge företagsamme general Ma Chung-yin, som härskade i Turfan och Hami, alltjämt låg i blodigt krig med de ledande i huvudstaden Urumchi. General Fu i Kweihwa föreslog själv att telegrafera till general Ma om vårt annalkande och vårt uppdrag samt anmoda honom om ett välvilligt mottagande. Härpå svarade Ma, att vi voro välkomna och att vi i hans besittningar skulle åtnjuta hans fulla beskydd... Krig och uppror överallt, rövare i alla nästen... Våra sista stunder i Kweihwa voro fyllda av brådskande arbete. En del av vår bensin fördes över passet på två av general Fus lastbilar... På kvällen den 9 nov. stodo de tre lastbilarna färdiga vid porten. Nästa morgon skulle vi rulla ut över töckenhöljda vägar och börja *ett företag, som, om det lyckades, skulle få sin givna plats i det innersta Asiens moderna historia*" (kurs. av oss).

Det rör sig alltså ej längre ens officiellt om några "vetenskapliga upptäckter" utan om historieskrivning. Judeättlingen Hedins s. k. historieskrivning begynte dock ingalunda först 10 november 1933. Hans kartläggning av bilruter må formellt betyda avslutningen å hans "stora forskargärning", men realiter utgör den framför allt förberedelsen till slutavgörandet i Östern, där kampen definitivt skall stå mellan å ena sidan Österns folk under Japans ledning och å den andra Världsjudendomen i Sovjet-Ryssland — U. S. A:s gestalt.

*

Som en intressant komplettering av ovan givna karaktäristik av vår österländske Hedersdoktor återges vidstående "elaka karikatyr" av Sven Hedin i Svenska Dagbladet 22 mars. Näsans konstruktion antyder den "heliga" rasen, och å hjässans ökenområde ses föreningskedjan utdragen mellan Frimureriets 6-uddiga och Bolsjevismens 5-uddiga stjärnor. Naturligtvis var denna teckning i bladet aldrig avsedd att förstås av de profana — vilka ju ha roligt åt allt vad fula gubbar heter — utan blott av de "invigda". Judarna och deras vänner frimurarna finna en alldeles särskild tillfredsställelse i dylik inbördes tecken-korrespondens, som ju plägar ligga ovan de "själlösa" gojims fattningsförmåga.

*

Babelstorn i Moskva

På den plats där den raserade Frälsarens Kyrka varit rest i Moskvas Kreml planeras uppförandet av en jättebyggnad, som skall bära namnet "Sovjets palats". Närmare upplysningar om planen ha lämnats i de sovjetryska tidningarna.

På taket av detta babelstorn skall uppställas en staty av Lenin, dubbelt så stor som Frihetsstatyn i New York. Palatset får en höjd av 800 fot och Leninstatyn ovan detsamma 180 fot. Sålunda skall Lenin dominera Moskva och på långt avstånd kunna beskådas. Då statyn utföres av nickelstål, kommer den om dagen att blixtra i solljuset och om natten effektfullt belysas av strålkastare.

Rummen i byggnaden skola mäta 160 milj. kubikfot. Bl. a. inredas sex jättesalar, av vilka den största räknar 20,000 sittplatser. En praktgata, kallad "Leninprospekt", leder därifrån till Moskvas centrum. Invid denna jättebyggnad utvidgas Moskva-flodens strand till en bred bukt. Byggnaden kommer att betydligt överträffa alla tidigare av människohänder utförda byggverk.

*

Folken vakna!

Förutom de specifikt fascistiska rörelserna i de flesta kultiverade länder förekomma redan mångenställda nationalsocialistiska rörelser.

I *Belgiens* flamländska delar förmärkas ansatser till nationalsocialism. Nyligen berättades i tidningarna om ett större överfall av socialdemokratiska demonstranter mot "gröna huset" (de flamländska nationalsocialisternas huvudkvarter i Bryssel) samt om avvärjandet av detta anfall.

*

Den nationalsocialistiska rörelsen i *Polen* befinner sig i sitt första stadium. Det framgår tydligt, att utstrål-

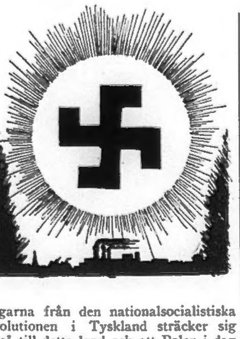

ningarna från den nationalsocialistiska revolutionen i Tyskland sträcker sig också till detta land och att Polen i dag genomgår en utveckling, i hög grad påverkad av nationalsocialistiskt tänkande.

*

I *Lettland* har inrikesministeriet godkänt statuterna för ett bildat nationalsocialistiskt parti. Bland tidningar, verkande i nationalsocialismens anda, märkas "Tautas Vairogs" och "Perkonkrusts".

*

I *Danmark* har ryttmästaren L e m b k e grundat en nationalsocialistisk rörelse (organ: "Angreb"), vilken av de styrande socialdemokraterna genom lag förbjudits. De danska nationalsocialistiska tidningarna utsättas ofta för åtal på grund av "förolämpning av landets regering". Stora framsteg göras vidare av F r i t s C l a u s e n s rörelse i Bovrup (organ: "National-Socialisten").

*

I *Rumänien* har vid sidan av de båda folkligt och antijudiskt inställda rörelserna under professorn A l e x a n d e r C. C u z a ("Liga Apărărea Natională Crestine") och den unge kaptenen Z e l e a C o d r e á n u ("Järngardet") uppstått en särskild nationalsocialistisk organisation, ledd av översten S t e f a n T a t r e s c u ("Stålskölden"). Den folkliga rörelsen i Rumänien bekämpas med yttersta hänsynslöshet av den officiella överheten.

*

I *Grekland* har "Greklands nationella förening", "E. E. E." (= Etnika Enosis Ellas) ombildats till ett politiskt parti. Dess program är i åtskilligt detsamma som det tyska N. D. A. P:s. Partiet utgör med sina nära 500,000 medlemmar (Grekland har 2½ milj. invånare) en betydande politisk maktfaktor. Tvenne dagstidningar företräda partiets idéer: "Nationella Föreningen" i Athén och "Dådkraft" i Saloniki. Härjämte utkommer varannanveckotidskriften "Puls" i Saloniki.

*

Den förste politiker i *Ungarn*, som bekände sig till nationalsocialismen, var riksdagsmedlemmen Z o l t á n v o n M e s k ó. Han grundade "Ungerska Hitler-partiet", vars organ är "Nemzet Szava" (Nationens stämma). Partiets uniform är den gröna skjortan. Sedan hakkorset emellertid — liksom nu i så många andra stater — förbjudits som kännetecken, upphöjdes pilkorset till medlemsmärke. Jämsides med Meskó leder B ö s z ö r m é n y i en annan nationalsocialistisk grupp i Ungarn (organ: "Nemzeti Szociálista").

Försök ha nyligen gjorts att sammansluta de olika ungerska nationalsocialistiska grupperna. Den enhetliga ledningen skulle handhas av ett direktorium på tre medlemmar (riksdagsledamoten Zoltán von Meskó, greve Alexander Festetics, en av landets rikaste magnater, samt greve Fidelius).

*

I *Amerikas Förenta Stater* har för någon tid sedan kamporganisationen "Silver Shierts" (silverskjortor) under ledning av W i l l i a m D u d l e y P e l l e y trätt inför offentligheten. (Organ: "Liberation" i Asheville och "Silver Ranger" i Oklahoma City). — Inom transoceana länder har nationalsocialismen för övrigt särskilt tillvunnit sig starka sympatier i Chile. — De nationalsocialistiska "Olive-skjortorna" i Brasilien förfoga över en synnerligen stark medlemskader. Själva presidenten i "Brasilianska Akademien" har anslutit sig till densamma. Anhängarna, som blivit militäriskt skolade, bära som kännetecken den grekiska bokstaven S.

Överallt i världen se vi således den nya folkgemenskapens idéer bryta sig väg. Överallt ljuder ropet: Bort med den främmande andan, den främmande världsåskådningen, det främmande inflytandet! Tillbaka till ordning och tradition! Tillbaka till tukt och kultur!

*

Det »oavhängiga» angelsachsiska frimureriet

I "Augsburger Postzeitung" n:r 34 läses följande meddelande, som ställer det angelsachsiska frimureriets utbasunerade "oavhängighet" i en karaktäristisk dager:

Från Shanghai meddelas, att en frimurarloge under inflytande av därvarande österrikiska och tyska frimurare inom den närmaste tiden kommer att bildas, vilken skall upptaga sitt arbete efter Storlogens i Wien ceremoniel (stormästare: juden dr. Richard Schlesinger, regeringsråd, advokat). Då Shanghai tillhör en engelsk distrikts-storloge, måste dennas tillstånd för den nya logens bildande inhämtas. Vidare erfares, att en funktionär från den engelska storlogen skall övertaga konstituerandet av logen. Tvenne bröder, tillhörande den kända Wienlogen "Zukunft" (grundad 1874; 138 bröder; mästare av stolen är juden prof. dr. Karl Glaessner), ha beklätts med uppdraget att leda logens verksamhet. Man ser av detta hur vidsträckta de Wienska frimurare-storlogernas förbindelser äro och vilken planmässig organisation som härskar inom logeväsendet. Det är känt, att den allmänna frimurareligan har sin affärsledning i Wien och man har först på sista tiden kunnat förnimma, att en avläggare härifrån upptagit arbetet i Jerusalem.

Det citerade uttalandet ger en föreställning om frimureriets världsomfattande organisation och verksamhet.

*

Världskriget — ett jättegeschäft

Belysande för judarnas uppfattning om världskriget är ett tal, som enligt "Deutsche Vorwärts" hållits av den judiske journalisten Isaak Marcosson vid en bankett, given av "American Lunchen Club", så lydande:

"Kriget är ett jättelikt affärsföretag, de varor som härvid handlas med äro icke säkerhetsmaskiner, tvål och byxor utan blod och liv. Världen har rent av överskuggats av berättelser om heroismen i kriget. Heroismen i världskriget är emellertid den allra vanligaste sak i världen. Det vackraste i detta krig var långt mera affärsorganisationen."

*

Hitler och Göbbels vid sin »Topfgericht»

I vår reseskildring från Hitlers Tyskland berättas om den stort lagda Vinterhjälpen till lindrande av nöden. Alla

som kunna skola första söndagen i månaden under vintersaisonen avstå en del av sitt goda åt behövande landsmän. Den dagen förtäres till middagen endast en "Topfgericht" (sopprätt) och de inbesparade medlen gå till Vinterhjälpen. De nationalsocialistiska ledarna gå som alltid i spetsen med gott föredöme. Å vidstående bild ses Hitler och Göbbels gemensamt intaga sin "Topfgericht".

*

»Sagan om den judiska finansen»

Under ovanstående rubrik publicerade juden Paul Einzig nyligen en artikel i "den ledande engelska finanstidskriften" *The Banker*, vari han tillbakavisar legenden om den judiska finansens inflytande.

"I Tyskland hade judarna tidigare ett visst inflytande inom bankväsendet, men just i detta land hava de under judiskt inflytande stående bankerna starkast ställt sig i den nationella idéens tjänst och befordrat landets handel och industri. Den *agressiva* (kurs. av oss) nationalismen från de tyska handelsbankerna, i vilka judar sutto, var före kriget ett ordspråk. Det är därför absurt att påstå, att judarna skulle missbruka sin makt gentemot det land, i vilket de äro bosatta. Framstående engelska bankmän äro även av den uppfattningen, att Hitlerregimen begått ett stort fel genom att eliminera judiska bankfackmän. Exempelvis Oscar Wassermann besitter ett internationellt förtroende och anseende, som Hitlerregimen ej utan skada för sig kunnat avstå ifrån."

På den ena raden förnekar Einzig den judiska finansens inflytande såsom en "saga", på den andra talar han om tyska-judiska bankmäns stora inflytande. Var är konsekvensen? Einzigs uttalande är ej minst intressant ur den synpunkten, att det erkänner, det de judiska bankmännen före kriget befordrat de "agressiva" nationella strömningarna, d. v. s. dessa osunda "nationella" strömningar, som just bidragit att framskapa den atmosfär vari världskriget uppstod.

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 5 (262) TISDAGEN DEN 1 MAJ 1934 ÅRG. 10

Under Hakkorsets banér!

Nationalism utan judefråga — förtäckt judendom

Folkens försvarskamp mot den revolutionsströvande judiska imperialismen sätter sin prägel på världsbilden. Överallt samma brytning mellan gammalt och nytt. De som satte i gång väckelsen bland massorna behärska dem ej längre. Hittills gick allt lätt genom skenbart växlande av regim. När ett "höger"-styre tillräckligt komprometterats, bjöds ett "vänster"-styre och vice versa. Så fortgick det intill våra dagar, då tiden var inne för fullbordandet av judarnas sedan årtusenden planerade världserövring med hjälp av folkens revolutionärt organiserade massor. I den röda internationalismens tecken skulle den kristna världen dränkas i blod och Antikrists universella rike upprättas.

Judarna börja förstå, att deras imperialistiska plan misslyckats. Trots detta bereda de sig på fortsatt kamp till det yttersta. Då de ej förmå hindra den nationella självbevarelseidéns frammarsch, söka de neutralisera folkens frihetsrörelser genom att bringa dem under sin ledning, undanhållande dem sanningen och förande dem till överensstämmelse med det judiska intresseprogrammet. Och då de överallt — med undantag av Tyskland — behärska de materiella maktmedlen, är läget för de äkta folkrörelserna ofta mycket svårt.

För erövrandet av makten över folken slöt Israel förbund med deras statsöverhuvuden och ledande skikt. De tjänster furstarna och de nationella aristokratierna gjorde judarna uppskattades dock ej högre än att dessa, när de ej längre ansågo sig i behov av furstarnas och aristokratiernas hjälp, läto dem gå under — för att själva svinga sig upp till härskare över folken, vilka försänktes i slaveri under Guldkalven. De öden judendomen lät gå ut över folkens nationella överheter hindra dock icke bärarna av de nationella traditionerna att i dag lyssna till fiendens locktoner. Huru sågo vi ej nyss i Tyskland Judendomen-Frimureriet-Romkyrkan inleda en gemensam aktion för en Hohenzollern-restauration — en plan som de nuvarande makthavarna dock korsade. Det bolsjeviserade Rysslands "tronpretendent" i exilen kryper i stoftet för världsjudendomen i förhoppning att med dess hjälp komma i besittning av "sin" krona, när sovjetherrarnas regemente slutar. I Rumänien låter konungen leda sig av sin judiska älskarinna till att föra en terroristisk politik mot det uppvaknande folket. Österrikes "tronpretendent" i exilen söker på allt sätt vara "sitt" lands judar till behag, vilka i dag se sin enda räddning mot det österrikiska folkets nationalsocialistiska uppvaknande i ett återupplivande av intressegemenskapen med den av dem en gång störtade Habsburgska dynastien.

Inför hotet från Hakkorset se vi de tidigare rivaliserande makthavarna inom folken sluta förbund *mot* folkuppvaknandet. Sedan månader arbetas även i Sverige med stor energi på att förhindra eller söka bringa den folkliga frihetsrörelsen under Judas välde. Man säger sig vilja organisera en "nationell front". Den starkt prosemitiske revisionssekreteraren friherre E. G. Leijonhufvud framlägger i tvenne artiklar i Nya Dagligt Allehanda den av männen bakom kulissen utarbetade planen på ett "nationellt block" till brytande av marxismens herravälde i Sverige. De politiska grupper som skulle få äran deltaga i det "fosterländska" verket äro alla dessa till namnet nationella, vilka uppfyllt kravet på judefrågans ställande vid sidan av programmet. Friherre Leijonhufvud klassificerar dem sålunda:

"1) Gammalhögern med Allmänna Valmansförbundet och en stark ungdomsorganisation av typen Konservativ Ungdom. 2) En mellangrupp, bestående av ungefär Nationella Ungdomsförbundets av fascismens ekonomiska och sociala idéer påverkade krafter och Svenska Folkpartiets typ... 3) Vissa grupper av nationella s. k. socialister. Här måste man önska framgång åt den av överste Ekström ledda sansade och lagtrogna falangen och hoppas, att Per Engdahl och hans nysvenska socialister med sin intellektualitet och idealitet måtte bliva den ledande riktningen."

Naturligtvis kan ingen hindra judendomen och dess lakejer att hysa förhoppningar. Man må dock ej föreställa sig, att Sveriges folk i det oändliga ämnar låta sig föras bakom ljuset. Ingen kan

(Forts. å sid. 6.)

Den turkiska världens uppvaknande

Cevat Rifat Bey.

Överallt vakna folken till den stora kampen mot judiskt världsherravälde. Frihetsrörelsen har slagit sina rötter också i den turkiska världen. I själva Turkiet börjar man förstå vilken fara judendomen är — och även där begynner en kamp för den slutliga befrielsen. Man må ej tro, att det främmande inflytandet i Turkiet är obetydligt. Tvärtom. Redan sedan länge ha judarna haft sin uppmärksamhet riktad på det turkiska riket. Uppgiften var: att försvaga det turkiska herraväldet i landet, att splittra nationen och riket, bringa dem under judisk makt samt i lugn begynna utplundrandet av deras rikedomar. Den "ungturkiska revolutionen" var egentligen en judisk sak. Ett judiskt intresse var även splittrandet av Turkiet efter kriget. Ända till slutet lyckades dock ej judendomen genomföra sina planer. Hos det turkiska folket framväxte en nationell känsla, som möjliggjorde att av resterna från det tidigare så stora och mäktiga riket uppbygga en stark och oavhängig stat. Den turkiska kampen går nu vidare. Man vill totalt göra slut på judarnas inflytande i landets inre, ty endast därigenom kan Turkiet beredas för en ny stor framtid.

En förkämpe i denna kamp är vår vän Cevat Rifat Bey. Alltsedan krigets slut för han en modig, hänsynslös kamp mot det främmande, judiska inflytandet i landet och utger från Konstantinopel en tidning, "Milli Inkilap", vilken utför ett betydelsefullt arbete för det turkiska folkets nationella befrielse.

*

Men det viktigaste som i dag försiggår inom den turkiska världen

(Forts. å sid. 7.)

Bolsjevism och judendom

Under titeln "Bolsjevism och judendom" har i Tyskland utkommit en av Herman Fehst författad bok, som väckt det största uppseende. Och detta mycket förklarligt, eftersom boken är av oerhörd betydelse.

Herr Fehst — en ung vetenskapsman, docent vid tyska högskolan för politik — ställde sig för tvenne år sedan den frågan: är det sant, att det judiska elementet spelar en ledande roll inom bolsjevismen? Dr. Fehst har utfört ett jättearbete för att på grundval av objektiva vetenskapliga undersökningar giva ett svar. Han har genomforskat alla tillgängliga källor (han behärskar ryska språket), politiska redogörelser, memoarer, statistik, sovjetryskt lagväsen etc.; varje rad i hans bok är dokumenterad. Resultatet av hans mödosamma och objektivt vetenskapliga arbete är också: ja, det judiska elementet utgör bolsjevismens ledning. Med andra ord: bolsjevism är en judisk företeelse. Detta ha vi alla visserligen redan anat av allt vad vi sett och erfarit; men docent Fehst har vetenskapligt bevisat det. Och häri ligger betydelsen av hans arbete.

Dr. Ehrt, president i förbundet av tyska antikommunistiska föreningar, skriver med anledning av dr. Fehsts bok:

Icke av någon tillfällighet deltogo judarna från början i alla revolutionära partier och strömningar i det gamla Ryssland, inte för inte var det gamla socialdemokratiska partiet i Ryssland väsentligen en skapelse av judiska intellektuella. Judendomen i Öst-Europa hade upptagit kampen mot det gamla, feodala, rysk-ariska herreskiktet. Det tillförsäkrade sig understöd av många andra stammar och nationaliteter, såsom polackerna, esterna, letterna, kaukasierna etc. samt avlägsnade och tillintetgjorde i spetsen för det vilseledda och missbrukade ryska folket det gamla herreskiktet. Den ryska revolutionen var i verkligheten mindre en social än en nationaliteternas revolution under judisk ledning. Det handlade mindre om en klasskamp, än mindre om en idékamp, utan om en raskamp, ett krig av folkligt bestämda nationaliteter om makten i det eurasiska området. Som resultat härav uppstod icke en "proletariatets diktatur", ej heller ett klasslöst släkte utan ett nytt herreskikt.

Icke endast de politiska maktpositionerna befinna sig i dag i judendomens händer utan överhuvud alla maktställningar, alla högre kommandon och möjligheter till inflytande: de viktigaste platserna i parti- och statsapparaten, de ledande ställena i den vetenskapliga organisationen, hela pressen, litteraturen, musiken, välfärden, vetenskapen, föreningsväsendet etc. Judendomen bildar det över alla folkslag och stammar inom det ryska området härskande och alla dessa 160 miljoner människor utplundrande herreskiktet. Judendomen bildar den kommunistiska diktaturens hjärta, tredje internationalens substans, Sovjetstatens cement. Den är ansvarig för den bolsjevikiska omstörtningen liksom den "socialistiska uppbyggnaden". Detta faktum — som bevisas genom Fehsts bok — vederlägger en gång för alla de oändligt många fantasierna och villomeningarna vid bedömandet av det kommunistiska herraväldet.

Åter alltjämt kunde man höra och läsa, att bolsjevismen bedrev en "nationell-rysk" politik, ja den vore i verkligheten en slags "rysk nationalsocialism". Stalin vore "en nationell rysk ledare", som för länge sedan övergivit marxismen o. s. v. Alla dessa farliga villomeningar vederläggas av det enkla faktum, att herraväldet i Ryssland icke ligger i ryssars utan i judars händer. Kaganowitsch, Finkelstein och Rosengoltz kunna och måste väl driva en territorial och estatiskisk politik för Sovjet-Unionen för att skydda och stärka det egna maktunderlaget, kominterns operationsbas och sitt väldes organisation; men denna territoriala etatism har intet med nationalism och en nationell politik att göra, står tvärtom i den krassaste motsats därtill. Om Kaganowitsch och Finkelstein föregiva sig driva en "nationell" politik, så är väl den frågan berättigad: *vilken* nationalitet företräda de? Är det ryssarna eller ukrainarna, georgierna eller armenierna, vilkas "nationella väsen och nationella önskemål" dessa judar framställa? Eller är det kanske ej så, att de företräda sina egna och kominterns intressen!? Judendomen är den enda nation, som i saknad av fosterland och på grund av sin förskingring i världen *måste* företräda internationalismen, vilken till innehåll och form motsvarar dess nationalism. Denna ras är den givna och enda möj-

(Forts. å sid. 7.)

Världsfront

Alla folk äro i dag ställda i samma allvarsläge: den avgörande försvarsstriden mot den i upplösningens och revolutionens tecken arbetande imperialistiska judendomen, som i de enskilda nationernas och staternas tillintetgörelse ser förverkligandet av sina världshärskardrömmar. Det gäller nu avskuddandet för all tid av det förhatliga mammonsoket, varunder folken i årtusenden tyranniserats!

Det räcker dock ej med ett aldrig så genialiskt och heroiskt försvar blott av enskilda personer, grupper eller folk. Fienden är organiserad internationellt och arbetar med stöd av otaliga öppna och hemliga internationaler. Om framgång i folkens stora försvarsstrid mot judendomen skall vinnas, fordras en motsvarande samverkan frihetskämparna i länderna emellan. En krigsföring som den ifrågavarande måste vara anpassad efter fiendens dispositioner, d. v. s. måste ske efter internationella linjer.

Folkens försvarskamp mot judendomen är väsentligen en idékamp. Genom upplysning i Sanningens anda skall segern vinnas. Så mycket viktigare är det, att kampens förare i olika länder kunna förfoga över ett så sakrikt och verkningsfullt upplysningsmaterial som möjligt. Behovet av inbördes kontakt dem emellan är därför utomordentligt stort. De måste ha möjlighet att kunna följa stridens gång på de olika avsnitten av den väldiga fronten för att rätt kunna bedöma alla uppkommande lägen; de måste ha möjlighet att för sin upplysande verksamhet kunna tillgodogöra sig vetenskapens och praktikens alla betydelsefulla rön på de vidsträckta områden, som falla inom ramen av deras verksamhet. Vetskapen om förhandenvaron av en dylik inre samverkan skall vara ägnad att till det yttersta höja modet och tillförsikten samt stålsätta viljan till seger hos frihetskampens förare i alla länder.

Ett av stundens viktigaste krav är således: upprättandet av en *Världsfront*, en arbetande gemenskap av de krafter inom nationerna, vilka omhänderha det folkupplysande och -befriande värvet. Rätt organiserad och ledd bör en dylik världsfront få en oerhörd betydelse för den universella befrielsekampens lyckliga utveckling. Den bör stå *över nationerna* och i allo intaga en *fri och oberoende ställning*. Den får således ej på något sätt utgöra organ för enskild stats strävanden utan skall uteslutande tjäna de för sin frihet kämpande folkens gemensamma intresse. Kampen av i dag gäller ju alla folks, hela mänsklighetens räddning från undergång. De i första linjen kämpande tyska och japanska folken, vilkas heroiska pioniära insatser vi beundra och prisa, förmå ej av egen kraft lösa den gigantiska uppgiften. Här fordras alla folks aktiva samverkan!

En *Världsfront* — till försvar för nationernas heliga rättigheter gentemot den internationella judendomen, till uppbyggande av ett varaktigt samförstånd mellan alla folk!

Boken för dagen

Envar som intresserar sig för vad som nu sker i Tyskland bör helst läsa Hitlers "Min kamp", vars första del utkommit å svenska på Holger Schildts förlag till ett pris av kr. 7: 50, inb. 10: 50.

PRESSKONSERTEN

Frimureri och kungahus

Brödraskapet av Nionde Provinsen av det judiska Världsfrimureriet känner sig illa till mods över Hakkorsets landvinningar i Sverige. Karl XIII:s-riddaren Salomon Arvid Lindmans paroller mot den söderifrån hotande hakkors-barbarismen förfelade sin verkan. "Farsoten" sprider sig med ständigt ökad styrka i de svenska bygderna, också här hotande det internationella frimureriets och dess hemligt förbundnas, judendomens och kommunismens maktställning.

Man må således ej förvåna sig över, att det svenska Brödraskapet i sin nöd nu söker skydd bakom kungahuset. En insändare, kallande sig "F r i m u r a r e", hade nyligen infört ett uttalande i *Nya Dagligt Allehanda* (h.) under rubriken "Sjung ut om frimurarna!", vari yttrades:

Många högt aktade samhällsmedlemmar, vilkas fosterländska nit och redobogna medborgerliga sinnelag icke kunna bli föremål för någon anmärkning, äro frimurare. Ja, vår statschef är också frimurare. Vad är det då för hemskt och motbjudande med de svenska medlemmarna av orden? Om någon har en anmärkning att göra mot det svenska frimureriet, så bör den äntligen framställas i sådan form, att den förtjänar att upptagas till debatt och granskning. Men den som utan reservation fördömer de svenska frimurarna han löper också risken att anses för fientlig gentemot vårt kungahus.

Ja, det är så man vill ha det! Folkens regerande dynastier skola stå som beskyddare för det judiska världsfrimureriet, varigenom orden inför folkmassorna förlänas karaktären av oantastlig. Vem kunde väl våga kritisera det upphöjda Brödraskapet — han löper ju "risken att anses fientlig mot vårt kungahus"! Man förstår Brödraskapets krav på en viss *form* å kritiken för att överhuvud anse den "förtjäna att upptagas till debatt och granskning". Trots de av logerna inspirerade politikernas och tidningarnas försök att hålla vårt folk i okunnighet har sanningen beträffande de förbundna brödraskapen judendomen och kommunismen börjat nå ut till de breda lagren och ingen Lindmansk frimurare-"front" under falsk kristlig skylt, inga etablerade terror-diktaturer, inga otillbörliga hänsyn skola lyckas hindra Ljuskorsets segertåg i Sverige.

*

Nya signaler

Vår i föregående nummer uttalade förmodan att kungl. propositionen om 100-miljonerslån till Sovjet komme att få tjänstgöra som torped under den marxistiska regeringsskutan synes gå i uppfyllelse. Med lika iver togo de regerande finansdynastiernas (Wallenbergs och Bonniers) språkrör i pressen "ryssavtalet" till utgångspunkt för en ur nationell synpunkt visserligen alltför välmotiverad generalattack mot ministären Per Albin. När aktionen hunnit tillräckligt långt, gav den svenska judendomens ledande organ Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) parollen till politiskt kursskifte i en ledande artikel "Krisutsikter". En situation hade genom "ryssavtalet" framskapats, som aktualiserade frågan om regeringsombyte i moderat riktning. Detta vore "enda sättet att oskadliggöra både de öppna och de smygande nazistiska tendenserna". Som statsminister i den blivande regeringen föreslås bondeförbundaren prof. K. G. Westman och som finansminister frisinnade Felix Hamrin. Vi förmoda, att personfrågorna på förhand ingående ventilerats herrar Wallenberg och Bonnier emellan. Det Bonnierska husorganet skriver:

En ny regering måste äga förutsättningar att föra en självständig politik och därvid befrämja lugnet i landet, ge folket en känsla av tillit och trygghet. Den skall ha ett praktiskt handlingsprogram som ter sig som en väsentlig förbättring i jämförelse med det system det är avsett att ersätta. En samlingsministär med representanter för hela oppositionen och helst även personliga tillskott utifrån är bättre än något annat lägets krav.

Det är något i den vägen man längtar efter — en kraftyttring, en övertygande manifestation av att det som enar är större än det som skiljer. Kan man tänka sig ett effektivare sätt att oskadliggöra både de öppna och de smygande nazistiska tendenserna? Att få högern med i en klart demokratisk samlingsrörelse kring ett gemensamt regeringsprogram vore ingen ringa fördel. Ett närmare samarbete med högerns yngre krafter skulle nog vara till nytta för alla parter.

Man frapperas av att tilltänkte "diktatorn" Nils Wohlin i sammanhanget totalt förbigåtts. Har han månne till slut befunnits för vidlyftig eller är tiden ännu ej inne för hans presentation? Den av Bonniers D. N. påbjudna kursförändringen inom svensk politik är särskilt intressant därför att den uttryckligen säges ha till egentlig uppgift att avvärja den nationalsocialistiska faran, d. v. s. rädda den judiska maktställningen i Sverige.

I samma ögonblick "ryssavtalets" öde var att anse som beseglat ingick emellertid meddelande från Moskva, att sovjetregeringen vägrade godtaga det kungliga förslaget. — Marxismen i Sverige var räddad från ett nederlag, som kunnat gå ut över dess regeringsposition!

*

N. D. A:s omvändelse

Efter åratals elakt gycklande med de förryckta individer i detta land som ansett att det fanns en judefråga har i dessa dagar chefredaktör L e o n. L j u n g l u n d i några ledande artiklar i *Nya Dagligt Allehanda* (h.) framlagt synpunkter, i allo bekräftande vår under snart ett decennium hävdade uppfattning. Tonen i uttalandena gör knappast troligt, att det denna gång skulle röra sig om ett s. k. skämt utan om en allvarligt menad betraktelse i en allvarlig fråga. Här några brottstycken ur de i N. D. A. den 6 och 7 april införda artiklarna "Judefrågan" och "Orientalismens övervinnande":

Det är ett vackert drag hos den europeiska kulturen att underkänna den primitiva nationalismen hos egna folk — men bör ej i all objektiv rättvisas namn den rättsliga undersökningen också sträcka sig till judarna? Även de utgöra en nation med ett starkt primitivt nationalmedvetande, som visat sig kunna bestå i oförminskad styrka i årtusenden. Man läse blott 5 Mosebok 7:6—10: ... Här ser man den judiske nationalguden i all sin fruktansvärda ursprungliga hårdhet och omedgörlighet. Den har stålsatt judarna mot alla vidriga öden och förföljelser i årtusenden. Men den har också i stor utsträckning gjort dem själva obarmhärtiga och självförgudande samt därmed — i alla händelser gäller detta allt för många bland dem — avskyvärda och avskydda,

Till och med inom vårt kulturfolk, där de äro jämförelsevis fåtaliga, bilda de ett folk i folket, en jämväl ur kultursynpunkt delvis osmältbar klump, och att denna omständighet ingalunda i allo är lycklig vore det rent hyckleri att förneka.

Den äkta pärla som vill födas ur de samtida politiska och ekonomiska krisernas kval är *ett sannare förhållande* mellan såväl enskilda som grupper och folk i den civiliserade världen. Då ungdomen stormande fordrar sanning i samhällsliv och kunskap, så är den i sin goda rätt; den misstager sig blott, när den tror att man med våld kan rycka till sig sanningens himmelrike. Det första kravet är självprövning och ödmjukhet... Därför måste också staven brytas över den judiska nationalismen i samma mån som dennas väsen är högfärd och förljugenhet... I tusentals år har ett judiskt flertal inbillat sig vara Jehovas favoriter och menat sig därmed hava fått rätt att utveckla alla orientalismens stridsmedel, list, fräckhet, kryperi och förslagenhet mot visserligen allt för ofta övermodiga och våldsamma arier.

Det finnes tyvärr knappast inom västerlandet något folk, som inrymmer så mycken benägenhet att cyniskt mångla med moraliska värden, och att låta den högra handen vara okunnig om vad den vänstra gör... Så visar den judiska nationalismen två ansikten, ett fromt och ett cyniskt, ännu i dag. Sakna judarna själva vilja och förmåga att inse, att den västerländska civilisationen ej länge till kan fördraga denna dubbelhets röta, så draga de själva fortfarande hårda öden över sig.

Men med våld varken bör eller kan orientalismen övervinnas. Det är något annat västerlandets Prometeusande vill och hoppas... Vad den västerländska Messiastanken vill är ingalunda att förvaga den egna nationaliteten, men den vill föra både de enskilda och folken till självansvar. Därför söker i dag varje folk förstå sitt eget väsen. Också judarna äro ett stort och mäktigt folk numera. Också till dem går budet om självbesinning.

Detta är allt ord som av vem som helst böra kunna underskrivas och det gläder oss att läsa dem i en stor daglig tidning. Det gäller att se om de i fortsättningen komma att vidblivas eller om de blott äro ett stundens verk. Vi instämma emellertid livligt däri, att ungdomen är i sin rätt då den fordrar att få veta sanningen, att ett sanningens himmelrike icke står att bygga med våld samt att första kravet är självprövning och ödmjukhet.

Som svar på uttalandena i N. D. A. följde en förenad våldsam motattack från olika tidningar med Aschbergs Folkets Dagblad, Aftonbladet (-Stockholms-Tidningen) och Socialdemokraten i spetsen. Regeringsorganet rasade mot judehetsen, konstaterade påkommen sinnesförvirring i herr Ljunglunds tidning, vilken ställdes i utsikt total undergång, "om den fortsatte på den inslagna kursen". Folkets Dagblad och Aftonbladet — det senare nu även helt i judarnas händer — beskyllde N. D. A:s redaktör för att vara anstiftare av några natten efter artikelpublicerandet iscensatta "antisemitiska" attentat mot judiska affärer i Stockholm, däribland Nordiska Kompaniet, N. D. A:s största annonsör. Ett lika originellt som fyndigt svarssätt! Aschbergs tidning satte saken på sin spets genom att beskylla Publicistklubbens ordförande för att med sin igångsatta judehets ha kriminaliserat det politiska livet i Sverige. — I stort således en svars-argumentering, ägnad att imponera! De närmast följande dagarna tyckte man sig även kunna förmärka en viss uppmjukning av skrivsättet i Nya Dagligt Allehanda.

*

Judefrågans lösning

Zionistledaren och medlemmen av revisionistiska exekutiven och zionistiska aktionskommittén, dr J a c o b H o f f m a n från Paris, har besökt Finland och där mottagits i en längre audiens av presidenten samt haft en stor mottagning för pressen. Under besöket höll dr H: ett föredrag i Judiska Samskolan i Helsingfors över ämnet "Världsjudendomen i kamp för Erez Israel", vilket *Judisk Krönika* refererar med bl. a. följande ord:

Talaren skildrade den stora fara som det judiska folket är utsatt för i dag. Han talade om det katastrofala läget för judarna såväl i Öst- som Centraleuropa. Judarna äro ingenstans säkra för antisemitismen. Den enda utvägen undan fullständig undergång är ett snabbt förverkligande av en judisk stat i Palästina — ett Palästina med judisk majoritet. Talaren ventilerade Balfourdeklarationen och framhöll de misshälligheter, mandatärmakten gett anledning till i Palästina under de senaste åren. I närvarande stund, då Palästina kan mottaga stora massor nödlidande judar från hela världen, beviljar England endast några tusen certifikat ett halvt år i taget. Certifikatsystemet måste avskaffas; en fri invandring under kontroll av den zionistiska organisationen är i överensstämmelse med Balfourdeklarationen, som avser skapandet av ett judiskt nationalhem i Palästina. Den revisionistiska världsunionen hade i januari detta år igångsatt en petitionsrörelse. Petitionslistorna skola tillställas Folkförbundet och Englands parlament. På detta sätt vill man söka framtvinga en revidering av Palästinaregeringens regim och samtidigt vädja till alla världens nationer, som år 1922 förpliktade sig att bidraga till lösningen av judefrågan genom att understödja upprättandet av ett judiskt nationalhem i Palästina. Samtidigt skulle petitionsrörelsen vara ägnad att samla hela det judiska folket till en stor folkrörelse i kamp för Erez Israel.

Förvisso önska all världens nationer en lösning av judefrågan. Talet om att de skulle vara "förpliktade" att bidraga till en lösning efter Herrar Zionisters önskan är dock löjligt. Världens nationer fordra att få säga sitt ord vid avgörandet. Judefrågan kan icke lösas på någon av de alternativa vägar judendomen tänkt sig, vare sig via Sovjet i Moskva eller det hittillsvarande N. F. i Genève i kombination med ett "judiskt hem" i Palästina. Det judiska folkelementet måste definitivt avskiljas från alla nationer och sammanföras till ett land, där det har möjlighet att leva sitt eget liv under utvecklande av sin egenart. Det land som bäst lämpar sig härför torde vara ön Madagaskar å Afrikas ostkust. Där böra zionisterna söka D e t N y a P a l ä s t i n a!

Nationalsocialistiskt årsting

Nationalsocialistiska Arbetarepartiet håller under pingsthelgen sitt andra årsting. Det väntas massanslutning av representanter. Förlidet år samlades 500 deltagare, men i år torde deltagareantalet komma att uppgå till omkr. 2,000. Extratåg anordnas från Östsverige och stora busstransporter från Skåne. Inkvarteringen ordnas delvis i ett masskvarter.

Under tinget samlas partiets funktionärer till specialförhandlingar och i Göteborgs Circus komma föredrag att hållas av den svenska nationalsocialismens främsta krafter. Annandag pingst tåga deltagarna med fanor och klingande spel upp till Götaplatsen, där partiets ledare, S v e n O l o f L i n d h o l m, talar.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag. Stockholm

Folkens frihetskamp

En gigantisk motaktion av Juda

Världen tyckes ännu ej ha kommit till klarhet om de förändringar i omstörtande anda, som senaste fem månader åstadkommits under de judisk-frimuriska världspolitikernas hemliga ledning. En kortfattad översikt av läget är därför på sin plats.

I Fjärran Östern har den amerikanska judekapitalismen gått samman med den ryska judebolsjevismen för att hålla det folkligt inställda Japan nere, enär detta land för det frimurarledda Kina och den ryska bolsjevismen utgör ett hot. Mandschu-kejsaren kunde bli en fara för revolutionshjältarna i Kanton och Kina liksom de folkliga vitryssarna kunde bli för bolsjevikhärligheten i Wladiwostok och vid Baikalsjön. — Något sådant kan i den judiska världsmaktens intresse icke tillåtas.

På det judiskt protegerade Bolsjevikiens vidsträckta västfront ha de smärre staterna å kort tid liksom på kommando undertryckt varje folklig rörelse: det antijudiska hakkorset har utan rättvis, till det yttre märkbar anledning över hela fronten misstänkliggjorts, förbjudits och omöjliggjorts, medan man genom uniformsförbud, upplösning, inspärrning, processer och förföljelser sökt oskadliggöra dess anhängare. Så har i en hast den nationalsocialistiska rörelsen i ett flertal länder, "Frihetskämparna" i Estland, "Rozwój" i Polen, "Järngardet" i Rumänien, "Etniki Enosis Ellas" i Grekland etc. bragts i trångmål eller — man får hoppas icke för alltid — upplösts. Vi se således hur ansatserna till folklig frihetssträvan i de judiska världsplanernas intresse redan i sin första begynnelse skola nedslås.

De tre skandinaviska staterna ha genom konstlad demagogi först i senare tid utlämnats åt socialdemokratiska regeringar, vilka nu förtvivlat värja sig mot nationalsocialismen. — Den judisk-frimuriska världspolitiken tillåter intet som kunde vara ägnat att föra den i Tyskland till seger komna folkliga tanken till Norden.

Lilla ententen, som på grund av den slaviska raspolitiken och den bessarabiska frågan sedan 15 år undvikit allt närmande till Ryssland och varit mycket tillfreds härmed, tvangs på en natt att känna behovet av att försona sig med Sovjetstaten. — I Judas "högre" intressens tjänst har det i Prag, Bukarest och Belgrad övermäktiga frimureriet fått befallning att omgestalta den offentliga meningen i dessa bonde- och borgarstater till otvetydig bolsjevikvänlighet.

För att det icke skulle falla de övriga Donaustaterna in att inrikta sig folkligt och följa det tyska exemplet, rörde frimureriets Lilla Ententen och Frankrike ej ett ögonhår, när den av dem dittills bekämpade mussolinismen nyligen bemäktigade sig Donaubäckenets hjärtstater för att föra dem över till den *svarta* fascismen och draga dem bort från den *vita* folkliga tanken. — Måste Juda och logerna, vilka allsmäktigt härska i Prag och Paris, redan bringa offer åt den hatade auktoritativa principen, då må offret hellre ske till favör för den judevänliga fascismen än för den rena rasligt-folkliga tanken hos en uppåtsträvande nation.

Frankrike, vars levnadsglada, genom världskrigets utgång utrikespolitiskt tillfredsställda befolkning i verkligheten vill fred och lugn, hålles sedan år och dag genom en sannskyldig terror från sin av frimurare-desperados och judiska förbrytare ledda regering i växande ångest och nervositet, på det att det ej må komma på den nära liggande tanken att besinna sig och erkänna verkligheten — att befria sig från sin maffia och komma överens med den fascistiska såväl som den nationalsocialistiska grannen. För att icke detta högkultiverade ariska folk må komma till besinning, hålles det med rent diaboliskt raffinemang under högtryck, i det man i dess fullständigt korrumperade press utlägger de ohyggligaste faror: från nordväst hotet mot dess guldvaluta, från sydväst den spanska revolutionen, från sydost fascismen, från nordost nationalsocialismen. Under denna förvirrande avskyvärda trumeld har Frankrike förlorat sin lugna omdömesförmåga och rustar sig vilt liksom en av förföljelsevansinne anstucken. *Här i Paris* befinner sig högborgen för de judiska världsintressena, för vilka allt är förlorat i samma ögonblick som det fölle det franska folket in att besinna sig på sin sanna folkligt-nationella betydelse samt draga sig ur sina plågoandars klor. Så måste framför allt Frankrike av judendomen hållas i ständig trance.

Storbritannien tillåtes sedan krigsslutet icke att unna sig någon återhämtningskur. Eljest iscensätter den "underjordiska internationalen" ett rött uppror i den ena eller andra av dess kolonier eller dominions. — Känner man kanske ej redan de judisk-frimuriska bakgrunderna av Zaglul Paschas och Gandhis aktioner?

Och på andra sidan Oceanen driver en blodig dilettant ett en gång välmående, arbetsamt folk till förtvivlans avgrund. Judendomen kan härvid icke bli mycket lidande, ty omkring Roosevelt sitta Baruch, Morgenthau, Warburg, Wise, Perle och många andra onämnda. Är det då förvånande, att den tills nyligen bolsjevikvänlige Litwinow-Finckelstein-Wallack-Mayer med lätt hjärta inom loppet av 24 timmar beslöt sig för att utbyta den tyska vänskapen — därför att den luktade nationalsocialism — mot vänskapen med Roosevelt, England, Frankrike och Lilla Ententen?

Så ringlar sig den judiska hydran, i varje land med en annan grupp av huvuden, från ocean till ocean, omkring hela världen!

*

Om nu i dag de intet ont anande fråga: hur är det möjligt att på dessa få månader bolsjevism och amerikansk kapitalism gått i förbund — att de östeuropeiska småstaterna trots den bolsjevistiska faran slå ihjäl sina egna nationella rörelser — att de nordiska staterna med deras övervägande konservativa bondebefolkning utlämnas åt den internationella socialdemokratien — att Lilla Ententen försonar sig med mördaren av moderlandet Ryssland — att Frankrike och Lilla Ententen lämna fascismen i fred, oaktat den griper in i Donaubäckenets hjärta — att Frankrike och Storbritannien med rent fatalistisk blindhet misskänna sitt sanna nationella intresse — och att de sagolikt rika Förenta Staterna på få år bragts till tiggarstaven — då gives för dessa intet anande blott ett svar: *den genom den folkliga idén hotade judiska imperialismen, som i varje land har sina hjälptrupper, vill det så!*

För oss vetande gives det också endast ett svar på denna oerhörda utmaning från Juda och logerna, vilket lyder: I, ett främmande folk, en försvinnande minoritet, viljen på hemlig väg upprätthålla ett onaturligt herravälde och försätten för detta ändamål berg. Vi skola bringa ljus till de bedårade och bedövade folken och tillropa varje arier i fullt medvetande om vår livsrätt orden: *Räcken varandra händerna över gränserna och avskaken gemensamt det förbannade och ovärdiga oket under den underjordiska maffian!*

"—inger"
(W.-D.)

Frimureriet i Frankrike illa ute

Det börjar gå upp för franska nationen, att huvudet för den underjordiska maffia som länge terroriserat landet är frimureriet. Under storlogernas i Paris beskydd tilläts den judiska korruptionen erövra hela statsapparaten och "affärer" av Staviskys art kunde ostört fortgå, revolutionsbödeln Broder Leiba Trotskij-Bronstein fick i hemlighet bosätta sig i Paris för att organisera den planerade röda revolutionen etc.

Den äkta franska nationalismen har under trycket av alla dessa händelser vaknat till medvetande. En opinionsstorm rasar mot det legaliserade förbrytareväldet och den som efter förtjänst främst får sitta i skottgluggen är det "humanitära" frimureriet. Oron inom franska frimurarekretsar är även stark. Paris anses ej längre säkert som förvaringsort för de viktigaste hemligheterna. Sålunda har "Grand Orient" i Paris redan överflyttat sitt hemliga logearkiv till Bryssel. Man räknar med en snar revolutionär omgestaltning i landet. De röda väntas begynna aktionen och möjligen till en början vinna en del framgångar, men slutsegern tros kommer att tillfalla de nationella elementen.

Ett tecken bland många andra på stämningen är den nyligen inträffade händelsen i Cannes, där "Grand Orients" byggnad illa tilltygats genom ett bombattentat. En meddelare berättar, att attentatet var att se mot bakgrunden av det starka missnöjet bland befolkningen över avslöjanden angående höga frimurares inblandning i Staviskyskandalen och den stora spioneriligan, vilken bevisats stå i Sovjets tjänst och där den komprometterade översten Dumoulin var medlem av "Grand Orient".

Propagandan i radio

De makthavande i olika länder lära sig allt bättre förstå radions betydelse och skapa sig därav ett nytt mäktigt vapen till utbyggande och försvar av sina positioner. I Sverige behärskas radion, som vi veta, av svenska folkets själasörjare, den liberal-bolsjevistiske tidningskungen juden Karl Otto Bonnier — i samförstånd med den officiella statsmakten. Hitlers folk, som i den yttersta stunden tog makten från Juda i Tyskland, har emellertid också visat sig förstå konsten att använda radion. Propagandaminister Goebbels kallar densamma "åttonde stormakten", medan pressen får gälla som den "sjunde".

Naturligtvis är det icke någon slump, att den kraftigaste utsändaren i världen är den i Moskva, med en styrka av 500 kilowatt. Verkliga bombardemang ha under sista tiden ägt rum från världsrevolutionens huvudstad. Sovjetpropagandan förnyar varje kväll på olika språk sin uppfordran till världsrevolution. Den kraftiga R. O. 39 har lagt sig på samma våglängd som de två utsändarna i Madrid, liksom Leningrad på Barcelonas. I flera länder ha försvarsåtgärder vidtagits mot den allt våldsammare revolutionspropagandan per radio.

Huru länge skola judarna här i landet få behärska radion liksom alla andra instrument till folkets upplysande?

Zionsprotokollens äkthet

Intyg av statsrådet Stepanow, bevittnat av furst Galitzin

Från judiskt håll har med stor iver förfäktats, att Israels Vises Protokoll, det viktigaste teoretiska bevisdokumentet mot judendomen — den strategiska planen för judarnas världserövring — vilken omsorgsfullt utarbetats på grundval av vissa källskrifter som i tidsåldrar hemlighållits — att dessa protokoll skulle utgöra en av ryska hemliga polisen 1905 verkställd förfalskning. Av W. Creutz' på annat ställe återgivna artikel framgår emellertid, att det 1905 "förfalskade" dokumentet redan långt tidigare förefunnits på trenne språk, hebreiska, franska och ryska. Ett exemplar av den franska upplagan, vilket förvarats i frimurarelogen "Mizraim" i Paris, kom på sätt i artikeln omnämnes till Ryssland och passerade bl. a. genom prokuratorns av Synoden i Moskva, statsrådet Philip Petrovich Stepanows händer. Nationen är i tillfälle i facsimile återgiva statsrådet Stepanows den 17 april 1927 skriftligen avgivna intyg härom, vars äkthet bevittnats av prins Dimitri Galitzin, president av Kolonien för ryska emigranter i Stari Jontag. Efter den ryska texten följer en ordagrann översättning till svenska av statsrådet Stepanows intyg.

Den ryska texten lyder:

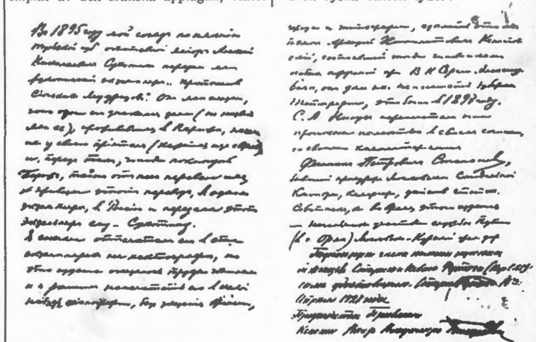

I svensk översättning:

"År 1895 gav min granne i distriktet Thula, major Alexis Sukhotin, mig ett exemplar (i manuskript) av 'Zions Vises Protokoll'. Han meddelade mig, att en bekant dam, vars namn han ej yppade, hade erhållit det av en jude. Innan hon lämnade Paris, hade hon i hemlighet låtit översätta skriften och hade tagit med sig detta exemplar till Ryssland och givit det till Sukhotin. Först lät jag mångfaldiga denna översättning, men som den var svårläst, beslöt jag mig för att låta trycka den utan att angiva datum, plats eller boktryckarens namn. Jag erhöll hjälp i detta av Arcadi Ippolitowich Kelepowskii, som vid denna tid var chef för storhertig Sergius' hov. Han lät trycka dokumentet på distriktets tryckeri. Detta skedde år 1897. Sergius Nilus inneslöt dessa protokoll i sitt arbete och tillade sina egna kommentarer.

(undertecknat) Philip Petrovich Stepanow, f. d. prokurator av Synoden i Moskva, kammarherre, statsråd och (1897) chef för järnvägen Moskva—Kursk i staden Orel, april 17 1927.

Bevittnas av prins Dimitri Galitzin. President av Kolonien för ryska emigranter i Stari Jontag."

Utredning om Epaföretag

Riksdagens kamrar beslöto i enlighet med utskottets förslag "utredning angående de sociala och ekonomiska verkningarna inom handelsomsättningens och produktionens områden i vårt land av s. k. enhetsprisföretag inom detaljhandeln". Det av motionärerna påyrkade provisoriska förbudet mot öppnandet av enhetsprisaffärer under den tid utredningen varade avslogs naturligtvis.

Att ett utredningsbeslut överhuvud kom till stånd får uteslutande ses mot bakgrunden av den paniska skräck som nationalsocialismens framgångar i landet under senaste året framkallat hos den parlamentariska societeten. Riksdagens ovilja mot ett förbud mot öppnandet av nya enhetsprisaffärer under utredningstiden visar, att det närmast rör sig om en gest till opinionens lugnande. En riksdagsmotion är ju ofta bästa sättet att skjuta en obehaglig fråga ifrån sig — på framtiden. Herrarna i Kungl. "Nordiska" Kompaniet kunna tillsvidare taga saken med ro.

I. O. G. T. — i judendomens tjänst!

De flesta under rådande juderegim tolererade betydande internationella sammanslutningar torde vara att betrakta såsom hjälptrupper åt judendomen. Att så även är fallet med Godtemplarorden, har länge stått klart.

Sambandet mellan godtemplarrörelse och judendom har på sistone illustrerats genom en kontrovers, som ägt rum mellan ordens internationella chef, lektor Oscar Olsson, och den tyska ordenschefen. Lektor Olsson hade under formen av ultimatum begärt att få veta de tyska godtemplarnas ställning i judeproblemet. Hans fråga lydde: "Erkänner tyska godtemplarorden judarna som bröder och systrar av samma evighetsvärde som alla andra människor och som likaberättigade medlemmar, om de äro godtemplare?"

Lektor Olssons naiva fråga föranledde tyske riksinrikesministern Frick att förklara nödvändigt, att tyska godtemplarorden utträdde ur I. O. G. T.

Så nu vet man ganska väl vad lektor Olssons "brödraskap" hör hemma!

*

Österrikes "kejsare" och judarna

Pretendenten till Österrikes och Ungerns troner, "kejsaren och konungen" Otto av Habsburg har i den judiska världspressen gett uttryck för sin önskan att taga sina troner i besittning, därvid deklarerande en fientlighet gentemot den "brutala" antisemitiska nationalsocialismen — vilket uttalande befunnits utgöra en garanti för att "han aldrig frivilligt skulle överlämna sin makt åt dem". Samtidigt offentliggjorde de judiska frontkämparna ett i entusiastiska ordalag hållet upprop, vari de uppfordra alla Österrikes judar att biträda i arbetet för en Habsburgsk restauration: "Man måste i troget minne bevara det gamla Österrikes bästa traditioner, där friheten och likaberättigandet var ett erkänt faktum".

Den plötsligt påkomna kärleken mellan Österrikes judar och dess "tronpretendent" är intressant. Den visar, hur långt skräcken nått hos de österrikiska judarna, då de ej se någon annan räddning mot det fruktade Hakkorset än att kalla den av dem en gång störtade Habsburgska dynastien tillbaka. — Den gamla arten av "monarkism" torde dock folken vid detta laget haft nog av och vi tvivla på, att det för sin frihet kämpande österrikiska folket nu skulle önska ett återupplivande därav.

Rekvirera:

Judarna i Sverige .... 50 öre
Kristus ej jude .... 25 „

Sändas på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och exp.-kostnad antingen i brev eller postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Kyrkans kris

Givetvis var det ett behjärtat företag att söka sammanföra människor från de folk, som nyss legat i kamp på liv och död. Det lyckades till en början, emedan de ledande hade förståelse för de olika folkens ofta motsatta intressen och önskningar. Emellertid fingo vid det s. k. ekumeniska mötet i Stockholm 1925 huvudfrågorna för åvägabringandet av en verklig enhet ingen plats på programmet. Mötets ordförande, ärkebiskop Söderblom, lyckades väl med förvånande skicklighet dämpa ljuden av alltför stor missbelåtenhet. Men så hade han också förmågan att med samma glada min gå arm i arm med frälsningsarméns general och en indisk tungomålstalare som med den orientaliska kyrkans patriarker. Annorledes har det blivit efter hans bortgång. De kärleksfulla ordens mångfald har icke i längden kunnat tillfredsställa dem, som vänta på kärlek i handling. Det fromma talet i Genève och annorstädes har inte bragt enheten ett steg närmare lösningen, ty "Guds rike består icke i ord".

Den nya mentaliteten trädde ohöljt fram vid det årsmöte, som de svenska ekumenerna nyligen höllo i Blasieholmskyrkan. Ordföranden, prof. K. B. Westmans tal är nu med strykning av några punkter offentliggjort, så att man kan se vad det bär i skölden. Naturligtvis kunna individer och folk allra minst tåla främmande inblandning i samvetsangelägenheter. Ecklesiastikministern hade fullkomligt rätt, då han från frikyrkomötets predikstol utropade: "Hellre katakomberna än prisge tron." Det förefaller dock som om tyskarna inte skulle äga denna rätt.

Ekumeniska rörelsen är en privat sammanslutning med tydligt uttalad önskan om alltmer ökad enhet "i liv och gärning". Nu har i Tyskland under ett års tid förekommit en häftig diskussion angående kyrkopolitiska frågor. Varje parti har enligt gammal sed velat göra troligt, att det ensamt äger Guds fullmakt att ordna de kyrkliga förhållandena. Vart och ett har också försökt att få statsmakten att ingripa till sin favör. Rikspresident och rikskansler ha gång på gång nödgats förklara, att rent kyrkliga frågor måste efter enbart kyrklig lag bringas till lösning.

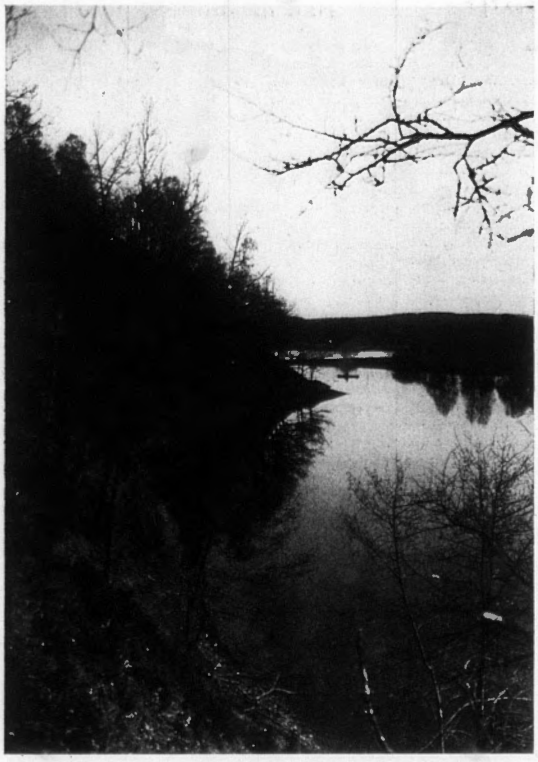

Den vaknande Naturen

Biskop Bell i Chichester har i egenskap av "ekumeniska rådets president" två gånger ingripit för att framtvinga en lösning enligt det ena partiets önskningar. Första gången svarade tyska riksbiskopen i samma "ekumeniska tonart" som det mottagna brevet anslagit. Andra gången har han efter ett känt fastlagsexempel icke svarat på de översteprästerliga anklagelserna. Vi skola se anledningen.

*

I den tyska evangeliska kyrkan funnos förra året egentligen blott *tre* tämligen jämstora grupper: Prästnödförbundet, Tyska kristna och den tredjedel, som utan egen ståndpunkt alltid håller med den segrande parten. Nu talar hr Bell om "det djupa bekymmer", varmed han m. fl. skulle ha följt händelserna i Tyskland och beskyller riksbiskopen för att "förbereda ännu hårdare åtgärder mot män, vilkas trosrenhet och nitälskan för kyrkan äro höjda över varje tvivel". Den engelske biskopen hade emellertid oturen att komma i en olycklig stund. Hans brev avsändes den 18 januari. Redan då hade rikskanslern lovat att den 25 s. m. emottaga de olika partiernas representanter för att överlägga om och möjligen slita tvisterna. Prästnödförbundet trampade då i klaveret genom att på bakvägar söka påverka den gamle Hindenburg och menade sig därmed ha fått trumf på hand. Då denna dess verksamhet blev misstänkt, lät man, såsom ibland sker även hos oss, föra några av de högljuddaste kämparnas telefoner till stationernas kontrollbord.

Mötet kom således till stånd, men dess verkliga förlopp förblev någon tid dunkelt, tills den sachsiske biskopen Coch, medlem av Tyska kristna, lyfte på slöjan vid ett tal i Leipzigs Nikolaikyrka. Det stenografiska referatet av denna del lyder: "Hos Hitler voro några biskopar och ledande personer för de kyrkliga partierna samlade. Först inträffade en stor överraskning, som visade, hur och med vilka medel kampen förts mot oss. Innan överläggningen började, begärde riksminister Göring ordet och sade: Som preussisk ministerpresident är jag i första hand ansvarig för lugn och ordning. Därför ber jag få uppläsa ett telefonsamtal, som ordföranden för prästnödförbundet, den här närvarande pastor Niemöller hade för halvannan timme sedan. Det är av följande lydelse: 'Vi ha lagt ut våra minor (N. har varit U-båtsofficer). Vi ha till rikspresidenten ingivit tänkeskriften med våra brev (bl. a. att störta riksbiskopen). Vi ha ordnat det bra för oss, ty före den kyrkopolitiska överläggningen i dag skall kanslern vara hos rikspresidenten till föredragande och av honom få *sista smörjelsen* (då H. är född katolik syftar uttrycket på regeringsskifte). Föreläsandet blev

(Forts. å sid. 7.)

Israels Vises Protokoll

Nya upptäckter bevisande äktheten

Av W. Creutz

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"Libre Parole" meddelade (nov. 1933, sid. 27) att Rabbi Reichhorn år 1869 höll ett sällsamt tal i Prag. Han lär då hava sagt: "I århundraden hava Israels barn varit föraktade och förföljda, men de ha med okuvligt mod kämpat för att bereda den väg som leder till *maktens* tinnar. Nu nalkas de sitt mål. De behärska fullständigt de eländiga kristnas ekonomiska liv. Deras inflytande i politik och moral är överväldigande. *Vid ett givet ögonblick, som i förväg blivit bestämt,* lössläppes revolutionen, vilken skall bortsopa alla samhällsklasser och överantvarda de kristna, hjälplösa, i våra händer. Sålunda infrias de löften som Gud förlänat åt sitt *utvalda folk.*"

Denna profetia har redan i Ryssland på ett ohyggligt sätt gått i uppfyllelse! Vilket land kommer nu först att nödgas undergå förödelsens styggelse?

I en artikel, som inflöt i tidskriften *"Israels Vän"*, uttrycker utgivaren sin ångest över att se judisk ungdom hysa förakt för Gud och för Hans lagar. "Den *Gud-löse juden*" synes behärska alla ondskans makter: Israel löper faran att *bli en satanisk ras.*

En bemärkansvärd iakttagelse! Den härstammar ej från en anti-semit, utan från en judisk missions överhuvud. Faran är i sanning överväldigande. Israel har upphört att tillbedja Jehovah och dyrkar nu endast *den Gyllene Kalven.*

Tvärs genom det moderna livets skrän och skrål tränger ekot av de odödliga orden: "Vad skall det hjälpa en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ?" (Math. 16:26).

IV.

HISTORISKA FAKTA

Den *"Judiska Presscentralen"*, en veckoskrift som utkommer i Zürich, påstod (15 dec. 1933) att "protokollen hopkokats av den hemliga ryska polisen år 1905", d. v. s. *efter det ödesdigra japanska kriget!*

Är det icke oklokt att försvara en sak genom påståenden, vilkas osannfärdighet med stor lätthet kan ådagaläggas? Huru skulle det vara möjligt att år 1905 tillverka dokument, vilka bevisligen redan förefunnits i tjugo år på tre språk — dokument varom ett stort antal människor ägt kännedom?!?

Det judiska påståendet är löjeväckande! Fullgoda bevis föreligga, utvisande att Protokollen först nedskrevos på *hebreiska,* sedan översattes till *franska* och sedermera till *ryska.*

Protokollen bilda en strategisk plan, en omsorgsfullt utarbetad sammanställning av vissa källskrifter, vilka i tidsåldrar hemlighållits. Denna nya upplaga — som tilldragit sig en så oerhörd uppmärksamhet — utarbetades av KAHAL, den hemlige Judiska Regeringen.

I det märkliga verket "Protokollens författare" av L. Fry, framkastas den välgrundade hypotesen att omarbetningen verkställdes av Asher Ginzberg (känd som Achad HA-Am). Denne betydande personlighet var en av de fyra judar som föreskrev *Balfour* den ryktbara "deklaration", som han undertecknade 2 nov. 1917, varigenom "ett nationalt hem" tillförsäkrades judarna i Palästina.

Detta resultat utgör just ett av de eftersträvade mål som utstakats i Protokollen.

År 1886 slog Ginzberg sig ned i Odessa och grundade där ett hemligt sällskap Beni Mosheh (Moses' söner). Det har ådagalagts genom vittnesbörd av judar som vid denna tidpunkt bodde i Odessa, att protokollen voro dem välbekanta.

Juden Bernsten, som utgav "Free Press" i Detroit, U. S. A., intygade i närvaro av herr William Cameron, Henry Fords sekreterare, att *han själv hade läst Protokollen på hebreiska år 1895 i Odessa!!!* Detta vittnesbörd är naturligtvis av stor vikt.

Låtom oss nu följa den franska upplagans öde. Ett exemplar av Protokollen förvarades i Paris i frimurarelogen "Mizraim". En medlem av denna loge, juden Joseph Schorst (alias Shapiro) förrådde sitt folk och sålde dokumenten för 2,500 francs till fröken Justine Glinka, som var dotter till en rysk general. Denna dam skickade originalhandlingarna jämte en rysk översättning till general Orgewski i Petersburg; denne i sin tur överlämnade dem till sin chef general Cheverin, som då var inrikesminister, med begäran att de skulle framläggas för tsaren.

General Cheverin, som tyvärr fallit i klorna på några rika judar, vågade ej utföra det farliga uppdraget. Han nedlade papperen i sina arkiv och där återfunnos de efter hans död år 1896.

Schorst flydde till Egypten och blev där mördad.

Osynliga fiender förföljde härefter fröken Glinka. Vid sin återkomst till Ryssland blev hon förvisad från hovet och drog sig tillbaka till sina gods i Orel.

Där träffade hon generalguvernören för detta distrikt, Alexis Sukhotin, och gav honom en avskrift av Protokollen, men påpekade samtidigt att Sypiaguin (en annan inrikesminister) kort förut blivit mördad emedan han sökt stävja judarnas omstörtningsarbete.

Sukhotin visade arbetet för två vänner Stepanov och Nilus. Den förstnämnde lät göra flera avskrifter därav, vilka cirkulerade; den senare, professor Sergius Nilus, lät trycka boken 1901.

Dessa uppgifter äro till stor del hämtade ur L. Fry's bok "Waters flowing eastwards". De bekräftas genom en skrivelse från kammarherre Stepanov, riksråd och medlem av Heliga Synoden i Moskwa; det senare dokumentet, som är bevittnat av furst Dimitri Galitzin, utfärdades 17 april 1927 och är på fotografisk väg återgivet. (Författaren av denna skrift innehar ett exemplar av denna fotografi.)

Stepanov intygar, att han år 1895 erhöll Protokollen från major Sukhotin. Han lät privat trycka dem samt skickade ett exemplar till A. T. Kelepovski, chefen för Storhertig Sergius' hovstat. Sedan storhertigen läst dokumenten, suckade han tungt och sade: "För sent!" Kort därefter föll han offer för ett attentat.

Man har ofta påstått att Protokollen (d. v. s. den strategiska planen för Israels världserövring) blivit framlagda inför första Zionist Kongressen i Basel år 1897. Judarna förneka detta och anföra som bevis att de ingalunda upptogos på de officiella förteckningar angående kongressen, vilka förefinnas. Detta negativa argument saknar all beviskraft, ty de häftiga tvister som vid detta tillfälle utbröto mellan Th. Herzl och Ascher Ginzberg förbigås även med fullkomlig tystnad. De redogörelser som offentliggjorts äro följaktligen ofullständiga.

En av de få ännu levande män som bevittnade den första Zionistkongressen Dr. Marcus Ehrenpreis, överrabbin i Stockholm och av Hugo Valentin i "Judisk Krönika" (n:r 3, 1934) kallad "Herzls högra hand", förklarade i "Judisk tidskrift" n:r 6, 1929, att *Herzl tjugo år i förväg förutsade Israels triumf.*

Trettio miljoner människor omkommo till följd av det stora kriget, men *judarnas planer gingo i uppfyllelse.* Ryssland blev tillintetgjort — det blev *"fred utan seger"*, alla nationer förlorade sina rikedomar — och *Palästina överantvardades åt judarna.*

(Nästa krig — det som nu ivrigt förberedes — komme att medföra förintelse för alla goyim.)

Vissa hemliga dokument från första Zionistkongressen föllo dock i ryska regeringens händer. En medlem av hemliga polisen vid namn Ratshkowski

köpte dem från två judar Eno Azev och Rabbi Efrom, vilka även förrådde sitt folk. Den senare flydde till ett kloster i Serbien, där han dog 1925.

När de inköpta dokumenten undersöktes av de ryska myndigheterna, funno de med förvåning att de voro identiska med Protokollen, som de redan innehade. Ratschkowsky dog hastigt och hemlighetsfullt några dar efter det han avlagt sin rapport till general Kurlow; denne var övertygad om att han blivit mördad.

Professor Nilus blev underkastad en ohygglig tortyr av tjekan som straff för den del han haft i Protokollens offentliggörande. Han dog 1929.

Alla dessa fakta bilda en ketting av stål, där var länk håller provet... De vittnen som åberopas äro icke okända äventyrare eller anonyma "herrar X"; de äro män av rang och bildning, som förtjäna tilltro.

Nu måste vi bedja "Den Judiska Presscentralen" att godhetsfullt förklara huru det var möjligt att för alla dessa personer läsa, avskriva och översätta dessa dokument, tio, femton, ja tjugo år innan de existerade?!?

Judarna påstå att Protokollen hopkokats av två medlemmar av den hemliga polisen. Hela det profetiska programmet har utförts! Vi måste därför bedja dem meddela huru två obetydliga tjänstemän lyckades ingripa i världshistoriens gång — huru kunde de krossa troner och tillintetgöra riken? Huru kommo de i tillfälle att skrapa åt sig all världens guld och ruinera alla länder? Huru förmådde de sätta munkorg på världspressen?

V.

CAMOUFLAGE

Kvintessensen av den judiska faran är koncentrerad i detta enda ord. Ingen av de sköna konsterna medför sådan profit som konsten att förkläda sig. "Goyim" äro så komiskt menlösa. Ett nytt "alias" är allt vad som behövs för att förvandla en förbrytare i en gentleman... *"Herr Skorpion"* försvinner mellan kulisserna och dyker upp på scenen igen som den bedårande *"Baron Kolibri"*, viss om att hjärtligt välkomnas av alla. Camouflage är en modern uppfinning! Om Nero haft den glänsande idén att kalla sig Sokrates, skulle hans rykte antagligen varit lika utmärkt som herr Finkelstein-Litvinoffs.

När denne sällsamme diplomat nyligen frukosterade med Storbritanniens premiärminister och sedermera gästade Förenta staternas president, undvekos antagligen omsorgsfullt alla oangenäma samtalsämnen.

För 25 år sedan blev "hedersgästen" arresterad på Gare du Nord i Paris av polisinspektör Guichard, emedan han utprånglat stulna banksedlar, vilka förvärvats vid ett väpnat överfall i Tiflis. Tack vare bomber och revolvrar lyckades rövarna undkomma med en miljon rubel, lämnande ett femtiotal lik efter sig på gatan. Detaljerad beskrivning av detta spännande äventyr lämnas i "Liberation", 6 januari 1934, avd. 7 samt i "Libre Parole", sept. 1933, sid. 7.

Om herr MacDonald och president Roosevelt önska bevara ett litet souvenir av deras ärade gäst, så kunna de skaffa sig hans fingeravtryck från Paris. Låt oss hoppas att den anglosachsiska rasen, som samtyckte till dessa förlustelser, verkligen därav skördade god vinst! Man undrar vad belopp en Nelson eller en Washington månne lyckats tillskansa sig under liknande omständigheter! Ett stort lands heder — det måste dock vara värt en nätt liten summa! Det finns naturligtvis en del personer både i England och Amerika som äro vredgade över dessa trevliga samkväm och blygas däröver. En stark underström av förbittring banar sig väg genom länderna. Ännu är den knappast märkbar, men den växer i styrka och kommer inom kort att bryta fram med oerhörd kraft.

Judarna börja märka det. De äro ju så skarpsinniga... Helt nyligen på en stor middag i Chicago tillstod Rabbi Shalom helt öppet att "judarna börja bli rädda! Hitler har ju givit ett så fruktansvärt exempel — det torde komma att efterföljas i andra länder. Folk börjar begripa att judarna äro ansvariga för krisen. De äro därför förskräckta och frukta att bli massakrerade..."

Mycket riktigt! Det är just precis den risk som nu föreligger. Det står ju skrivet: "Öga för öga och tand för tand" (II Mosebok 21:24).

En amerikansk tidning har redan helt lugnt förkunnat att "när folket kommer till full insikt om anledningen till de fruktansvärda lidanden, som det fått utstå, då blir antalet lyktstolpar i New York otillräckligt för brottslingarna".

En förfärlig antydan som måste fylla var *sann* kristen med ångest! Vi hoppas på en rättvisa som ej utesluter begreppet nåd, men önska ingalunda hämnd och våldsamheter.

I dag möter oss det svåra problemet: huru skola vi kunna befria de kristna ur judarnas klor?

I morgon få vi lösa en ändå värre uppgift: huru skola vi kunna rädda Israel ur Hämnarens händer?

VI.

PROGRAMMET

Sedan vi nu hava framlagt överväldigande bevis angående Protokollens äkthet, vilja vi — till alla nationers fromma — kondensera den strategiska planen i 22 korta punkter. De vilka ännu sakna kännedom om den oerhörda komplott, som blivit sammansmidd för världens bolsjevisering, skola sålunda erbjudas tillfälle att pejla den avgrund vid vars rand vi stå. Om de undersöka den metkrok som blivit utlagd för deras bespisande, skola de måhända ha tillräckligt förstånd kvar att ej svälja den.

Säker kan man ju inte vara! Flertalet goyim önska nog att slumra vidare, idisslande sina illusioner. "Kismet!" Det gives ingen gudomlig lag som förordnat att dårarna skola fortleva.

Se här vad Israels Vise hava förordnat! Se här det mästerliga program som upprullas i Protokollen!

Det gäller:

1. att förföra ungdomen genom lömska läror;
2. att ödelägga familjelivet;
3. att behärska människor genom deras laster;
4. att förnedra konsten och nedsudla litteraturen;
5. att undergräva aktningen för religionen, att diskreditera prästerna mest möjligt genom skandalhistorier angående deras privatliv; att uppmuntra den s. k. "högre kritiken" för att undergräva tron och åstadkomma split och schismer inom kyrkan;
6. att uppmuntra vansinnig lyx, förryckta moder och allehanda galenskaper och sålunda tillintetgöra förmågan att uppskatta det som är enkelt, gott och rent;
7. att fästa massornas uppmärksamhet på sport och jätte-demonstrationer, och *roa* folk för att hindra dem från att *tänka;*
8. att förgifta människornas förstånd genom osunda och skadliga teorier och deras nervsystem genom inympning av gifter och vaccin;
9. att skapa allmänt missnöje och framkalla hat och misstroende mellan alla samhällslager;
10. att beröva adeln, som dock innehar gamla traditioner, deras egendomar genom oerhörd beskattning, så att arvingarna nästan tvingas att skuldsätta sig. Sedan ersättas bildade män med vulgära individer som enbart dyrka den gyllne kalven;
11. att förgifta förhållandet mellan arbetsgivare och löntagare genom strejker och lock-outs och förhindra all möjlighet till vänskapliga förbindelser, vilka skulle utmynna i fruktbart samarbete;
12. att på alla sätt demoralisera den s. k. "överklassen" för att väcka massornas raseri vid åsynen av de "rikes" dumheter;
13. att låta industrien utsuga lantbruket och så småningom förvandla industrien i vansinnig spekulation;
14. att uppmuntra vettvilliga utopier och sålunda leda folket in i en labyrint av planer som ej kunna utföras;
15. att öka alla löner utan något gagn för arbetaren, emedan alla kostnader samtidigt drivas i höjden;
16. att åvägabringa sammanstötningar, medförande internationell ovilja och misstankar, skärpa alla missförhållanden mellan folken, uppblåsa hat och påtvinga ruinerande rustningar;
17. att förläna allmän valrätt, så att folkens öde avgöres av obildade personer;
18. att kullkasta alla monarkiska institutioner och överallt anordna republiker, samt besätta viktiga poster med män som hava sjukt samvete och som därför kunna behärskas genom hot om avslöjande;
19. att gradvis avskaffa all form av konstitution och ersätta laglig styrelse med bolsjevismens gränslösa despotism;
20. att organisera stora monopol i vilka alla privatförmögenheter uppslukas, då den stora politiska krisens timme slår;
21. att förstöra all finansiell jämvikt, att mångdubbla ekonomiska kriser och sålunda förbereda världen för universell bankrutt; att gradvis hämma industriens hjul, och komma värdepapper och aktier att störta; att koncentrera allt guld i vissa händer; att lämna oerhörda kapital obrukade och att i ett visst givet ögonblick *undanhålla all kredit och sålunda orsaka allmän panik;*
22. att förbereda alla nationers kvalfulla undergång och utmatta mänskligheten genom lidanden, ångest och umbäranden ty — hunger skapar slavar!

Detta är Programmet!

Huvudvillkoret för framgång är hemlighet. Det är därför ej förunderligt att fienden förhindrat alla folk från att erhålla kunskap om den taktik som använts för att på denna jord förbereda — *Antikrists välde!*

Finnes det en enda punkt av detta program som ej gått i uppfyllelse?

Ja eller *nej?* Var "Times" berättigad att skriva: *"Om Protokollen verkligen äro ett verk av Israels Vise, då måste allt vad man i ord och gärning kan uträtta för att värna sig mot judarna vara berättigat, nödvändigt och brådskande?"*

Hava vi ej rätt att fordra att dessa ord skola omsättas i handling?

Jordens folk! Vi ställa Judas på de anklagades bänk! Vad dom bör förkunnas? Vad är straffet för planmässigt själamord?

VII.

SLUTORD.

Den *"Dolda Handen"* har visats i skarp belysning. Spelet är förlorat, ty den kan blott verka i mörker. Kommer Israel att erkänna sitt nederlag eller fortsätta kampen? Den stolta drömmen om världsherravälde är krossad, ty huvudvillkoret för framgång var plötslig överrumpling. Den ryske kolossen var inslumrad då den undfick banesår, men Tyskland vakar och alarmklockor genljuda nu till världens ände.

Det val som i dag ställes framför folken är icke *"Berlin"* eller *"Moskva"*, utan *"Kristus"* eller *"Antikrist"*. Hädanefter bör det blott finnas två läger — de *gudfruktande* och de *gudlösa*. Det finnes plats i dem båda för alla. Kristus har makt att stifta fred mellan fransmannen och tysken. De bästa elementen i varje nation måste förena sig i kampen mot de sämsta.

Huru kan detta åstadkommas? Det är föga troligt att en enda stor tidning — utom i Tyskland — skulle våga trycka denna skrift, men hela Israels makt kan ej hindra den att flyga som en elektrisk gnista från pol till pol.

Det finnes i alla länder kärnfriska ungdomar som ännu ej böjt knä inför Baal. De skola stå upp och hurtigt rengöra Augias stall, ja sopa bort ur ministerier och ämbetsverk de darrande gubbar, vilkas fickor lukta illa...

Omutlig rättvisa skall skipas, men lugn upprätthållas med järndisciplin.

De stulna miljarderna skola användas till folkens gemensamma fromma och vänligt samförstånd ersätta ofruktbar rivalitet.

Ett nytt fosterland måste anskaffas åt judarna på en fjärran ort, där de må undfå tillfälle att om möjligt arbeta på sin frälsning, avskilda från alla andra raser. Det guld som konfiskerats bör väl förvaltas och bestrida kostnaden för israeliternas sista vandring till — det Nya Palästina —. De goyim, vilka stått i deras sold, borde åtfölja sina husbönder. Det vore blott rättvist. Nemesis Divina!

En omätlig suck av lättnad skall då uppstiga från denna kvalda jord. Nattmaran är slut...

Demokratien — den "Röda Hydran" med tio-tusende huvuden blir sårad till döds av det strålande svärdet i Återlösarens hand.

Världen måste beredas för Theokratien, inspirerade ledares herravälde. De som befalla måste vara *ödmjuka* och folken *stolta* att lyda.

Vårväkt

Vaknen, I rosor, I skära!
Vaknen, I liljor, I kära!
Vaknen ur bädden av snö!
Hören, hur ljuvligt det klingar!
Våren på glänsande vingar
kommer från paradis ö.

Vakna, vakna, trogna hjärta!
Vintern, sorgens vinter flyr.
Var vid tröst! Ur nöd och smärta
glädjens vår förnyad gryr.
Hör, vad klara,
underbara
segersånger stämmas opp!
Se, vad ljusa
syner tjusa!
Känn, o känn, vad himmelskt hopp!

Vaknen, I sovande sinnen!
Vaknen, I domnade minnen!
Vaknen i morgonens glans!
Skönare harporna sjunge!
Klarare tankarna ljunge!
Tappare, gamle och unge,
kämpen för fädrens land!

Victor Modin.

Ett besök i München

Intryck från koncentrationslägret i Dachau

Bruna Huset i München.

Den som brukat hämta sin uppfattning om det nya Tyskland från den utomtyska pressen måste överraskas av vad som där möter honom. Resenären känner sig på intet vis kringskuren i sin fria vilja; men han har en bestämd förnimmelse av rådande ordning och säkerhet till person. För de ljusskygga elementen är dock denna regim av naturliga skäl icke sympatisk, då den ej lämnar dem samma fria spelrum som förr. Man förstår kanske även den "fria" judepressens utanför Tyskland bullersamma klagan över bristande frihet i Tredje Riket. Förvisso resas där inga hinder för den frihet som vet att röra sig på moralens och lagens gebit; men frihet till skadegörelse mot stat och enskilda, frihet till bedrägeri och råa överfall, frihet till uppsåtlig folkförvillelse och förstörelse — sådan frihet tolereras icke.

Envar som vill lära känna det nya Tyskland ställer gärna sin väg till den ort, varifrån det nationalsocialistiska organisationsarbetet utförts — till München, där alltjämt partiets säte är förlagt. Riksregeringen residerar i Berlin, Nationalsocialistiska Tyska Arbetarepartiet i München. Den sistnämnda staden intager härigenom även rangplatsen näst rikshuvudstaden.

En strålande marsdag installerar jag mig således med mitt ressällskap på München-tåget å Berlins Anhalter Banhof. Timmarna gå fort, tack vare det angenäma ressällskapet samt de intressanta och vackra landområden vi passera. Särskilt fängslande blir sceneriet, när vi nå det bajerska höglandet. Här ändrar sig även plötsligt vädret. Vi befinna oss med ens mitt uppe i vintermiljön — som vi hemma i Sverige på månader knappt skådat. Det yr av flingor i luften, de skogklädda höjderna och pittoreska gamla borgarna ligga höljda i vit snö. Den ena historiska staden efter den andra, Wittenberg, Augsburg, Nürnberg m. fl. passera revy — och så äro vi framme i den tyska nationalsocialismens högborg.

*

Det skulle föra för långt att redogöra för alla intressanta upplevelser under vistelsen i München. Många av de beskådade platserna i staden kände jag redan väl av illustrationer och berättelser i Völkischer och Illustrierter Beobachter under gångna år, då Hitlers parti kämpade en ofta till synes hopplös kamp mot övermakten Juda-Rom. För den som på avstånd följt denna kamp föreföll det nästan som ett under, att segern nu var vunnen, att makten helt erövrats åt Hakkorset, ljusets symbol.

Dagarna i München voro strängt upptagna av studier och sammanträffanden. Bl. a. företog jag i sällskap med några vänner en utflykt i omnibus till det i närheten liggande koncentrationslägret i Dachau, det näst största i Tyskland. Här hade jag ånyo tillfälle bevittna den skriande motsatsen mellan verkligheten och den utomtyska pressens skildringar av förhållandena.

Ankomna till lägret emottogos vi älskvärt av förläggningens befäl, i vars sällskap vi gjorde en rundpromenad genom detsamma. Den tjänstgörande officeren berättade om hur lägret förut utgjort en ammunitionsfabrik, vilken uteslutande med tillhjälp av de internerade ombyggts och utvidgats till sin nuvarande gestalt. Allt arbete, alla reparationer inom lägret utfördes av fångarna, vilka även tillverkade alla behovsartiklar.

Det var arbetstid vid vårt besök. I huvudbyggnaden hade installerats avdelningar för olika hantverk, enklare som finare. Varje fånge sysselsattes såvitt möjligt å sitt speciella område. Här sågs en grupp unga män verksamma i smedjan; där arbetade några vid snickeribordet; här var man i färd med att sy kläder; där tillverkades skodon. Etc.

Vi fortsatte genom logementen, lasarettet, badhuset, bageriet, lagerhusen, marketenteriet och matsalen. Överallt samma ordning och snygghet. I bageriet bjödos vi avsmaka en brödkaka, vilken befanns mycket aptitlig. På marketenteriet kunde fångarna — som ägde rätt mottaga penningegåvor från anhöriga — för en billig slant tillhandla sig diverse varor, såsom kaffe, bakelser, cigarretter m. m. Inkomna å marketenteriet bjöds jag sitta ned och avsmaka en kopp kaffe, och även detta prov utföll till full belåtenhet.

På skilda sätt sörjes för de internerades välbefinnande, för deras kroppsliga och själsliga återställande. De fysiskt starka få deltaga i gymnastikövningar. Genom lånbibliotek, kinematograf, radio, föredrag och gudstjänst ges tillfälle till förströelse och andlig förkovran. Måltiderna äro följande: kl. 7 f. m. kaffe, socker, mjölk och bröd; kl. 10 f. m. thé med bröd; kl. 12 middag, bestående av soppa, kött och potatis och grönsaker; kl. 3 e. m. thé med bröd; kl. 6 e. m. ost med bröd, korv eller annan rätt. Ett humoristiskt inslag bjöds i stora matsalen, där en konstnärligt begåvad fånge ritat dråpliga karikatyrer över den marxistiska regimens många judiska koryféer i Tyskland. Vid ingången syntes å väggen något slags självporträtt av konstnären, vilken med handen pekade på koryféernas rad under uttalande av orden: "Das waren sie!" (Så här såg dom ut!).

Hela antalet fångar i lägret utgjorde 2,000. Att tala till dem var icke tillåtet. De gåvo i allmänhet ett gott intryck och tycktes taga sitt arbete med intresse och allvar. Jag frapperades av lugnet i deras ansikten. Den ledsagande officeren svarade härtill, att det regelbundna arbetet och levnadssättet jämte frånvaron av propaganda åstadkom en avspänning i lidelserna. Härvid var dock att bemärka, att de i koncentrationslägren intagna voro de farligaste kommunisterna. Det beräknas, att åtminstone 40 à 50 procent av de internerade kunna återvinnas till goda tyska medborgare. Av 600 vid julen frigivna hade blott 4 à 5 på nytt behövt intagas i lägret.

Av vad jag såg under besöket i Dachaus koncentrationsläger framgick tydligt, att Hitler också på detta område allvarligt bemödar sig att förverkliga sin föresats att söka vinna så många som möjligt av sina vilseförda landsmän till goda medborgare. Det tyska koncentrationslägret är därför mindre att betrakta som en straffanstalt och mera som en inrättning för återställande av de internerades kroppsliga och andliga hälsa. Målet är: att snarast möjligt kunna återbörda dem till friheten, friska och sunda.

*

En av de följande dagarna avlades ett besök i Bruna Huset, Nationalsocialistiska Partiets högkvarter. Byggnaden demonstrerades av en av Hitlers förtroendemän. Dess yttre som inre frapperar genom sin rena, konstnärliga stil. I vestibulen till vänster återfinnes en vackert ordnad dekoration: en statyett av Bismarck, omgiven av en samling segerrika fanor från den nationalsocialistiska revolutionens tidigare kampår. Vi passera de olika rummen och beskåda bl. a. partiets kartologiska avdelning, där registren över alla inskrivna medlemmar förvaras. I översta våningen beundra vi den ståtliga plenisalen med de bruna läderfåtöljerna, varest partiledningen håller sina sammanträden. Vi fortsätta och inträda i Hitlers arbetsrum. En bild av Fredrik den store pryder väggen och å en piedestal vid sidan av arbetsbordet är placerad en statyett av Benito Mussolini. Till sist komma vi in i det vardagliga sammanträdesrummet. Vid inträdet förnimma vi toner av musik. Vi gå till fönstren, som öppnas. Ett imponerande skådespel möter oss: ett fackeltåg av S. A.-män med klingande spel kommer marscherande gatan upp förbi Bruna Huset.

Ett stämningsfullt ögonblick — ett sådant som etsar sig in i ens minne. De fladdrande ljusen därnere giva en reflex av den Ljusets mission i världen som i dag utströmmar från det historiska hus där vi befinna oss och som skall rädda en sjuk mänsklighet från undergång i mörker.

Under Hakkorsets banér

(Forts. fr. sid. 1.)

hindra de aristokratiska kretsarna i vårt land att fortsätta samarbetet med sina judiska vänner; men svenska folkets massa vet var vägen går fram och skall — om så erfordras — *ensam,* utan hjälp av det "ledande nationella" skiktet, föra kampen till seger. Den vet i dag fullt ut vad kampen gäller: *folkets befrielse ur Judas våld!* De som vägra erkänna detta verklighetsläge äro och skola behandlas som förrädare. Nationalism utan judefråga är endast förtäckt judendom.

Front mot judendomens "nationella fronter"! Den väg, som i kampen bör följas, är den som inslagits av Nationalsocialistiska Arbetarepartiet under Sven Olof Lindholm. Där tummas icke på idealen, där hävdas utan fruktan och hänsyn det kristna kravet på sanning och rättfärdighet — den sanna nationella och sociala gemenskapens, den nya svensk-folkliga frihetskampens linje.

Samling under Hakkorsets baner — för Sveriges frihet!

Litteratur

Freimaurei. Die Weltmacht hinter den Kulissen. Av Engelbert Huber. Union Deutsche Verlagsgesellschaft Stuttgart-Berlin-Leipzig-Wien. Pris: häft. Rmk 4:80. Inb. 5:80.

Över frimureriets väsen finnes det redan en rikhaltig litteratur, vilken dock ej är alldeles översiktlig. I Engelbert Hubers mer än 300 trycksidor omfattande arbete finner läsaren på en lätt tillgänglig tyska icke endast en allsidig behandling av den i intressets brännpunkt stående frimurarefrågan utan även en översiktligt ordnad framställning av frimureriets historia, vars oupplösliga förbindelse och intima sammanhang med den internationella världsjudendomens betydenhet och strävanden på grundval av ovedersägligt material här fullständigt påvisas.

Ett klart ljus sprides över samarbetet mellan världsfrimureriet, världsjudendomen och världskommunismen av följande framställning, som vi ordagrant citera ur Hubers bok (s. 300):

"Den 14 maj talade vid ett sammanträde med logen Polarstjärnan en viss Lucien Llora, medarbetare i den kommunistiska tidningen 'Monde', som utgives av Henry Barbusse. Llora uppställde följande tes såsom grundval: Logerna, som inom sig förena Europas alla radikala och socialistiska element, måste rycka till sig ledningen av alla dessa element. Han berättade vidare, att *Barbusse emottagit ett brev från Stalin,* vari denne talar om nödvändigheten av ett sammanförande av alla kommunistiska och socialistiska element för uppnående av hjälp åt Sovjetryssland från de andra länderna, vilket skulle bilda det enda bålverket mot den tyska fascistiska vågen. Stalin skriver till Barbusse, att Sovjetryssland, därest en koalition komme till stånd, med största glädje skall deltaga i korståget mot det nya fascistiska Tyskland. Vidare framhöll Stalin, att alla revolutionära pacifistiska element måste inställa sin kamp mot de för Tyskland ogynnsamma internationella fördragen för att bilda en gemensam front mot varje slag av koncessioner till Tyskland."

A.—K.

Marxisten i lejonkulan

Sveriges folk känner vid det här laget den spännande episoden, då vår store marxistiske kulturkoryfé, nuvarande kyrkoministern Engberg, vågade sig in i själva Lejonkulan. Det vet också att för marxisten Engberg, som i årtionden så tappert kämpat mot kapitalismen, var lejonet: finanskungen Ivar Kreuger. Striden i Lejonkulan torde emellertid ej ha varit livsfarlig — ty dagen efter skrev herr Engberg ett översvallande hjärtligt brev till Lejonet, uttalande sitt djupt kända tack för "den utomordentliga älskvärdhet som visades mig och mina vänner vid vårt besök i lejonets kula" — vilken älskvärdhet bl. a. resulterade i en annonsbeställning till Social-Demokraten från finanskungens sida å 100,000 kronor.

Episoden är betecknande för de Marxistiska Herrarnas heroism — deras underbara kamp mot det "kapitalistiska svindleriet". Ett nytt bevis för det verkliga förhållandet mellan marxism och modern kapitalism!

Läs! Köp!

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för
Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

HITLER. Av S. Dmitrievsky Kr. 2: 50

LUTHERSKA REFORMATIONEN KRÄVER FORTSÄTTNING. Av professor emeritus E. B. Almquist Kr. 1: 25

DEN INTERNATIONELLA FARAN. Av professor emeritus E. B. Almquist .... Kr. 1: 25

LAG OCH RÄTT. Av Nicolai-Lagman Kr. 2: 50

VÄPNAT UPPROR. Av pastor A. Ehrt .... Kr. 2: —

HERMANN GÖRING. Av H. Sommerfeldt .... Kr. 2: —

GIFT. Av professor I. Iljin „ 1: —

FIGURER OCH RÖSTER. Av K. Stjernkrantz .... Kr. 3: —

ALLMÄNNA SPARBANKEN. Av Per Granskare .... Kr. 1: —

KREUGERSVINDELN. Av Per Granskare .... Kr. 1: —

MERA LJUS! Riktlinjer för Samfundet Manhem. Av C. E. Carlberg Kr. 0: 25

I varje bokhandel eller direkt från
SVEA RIKE
ODENGATAN 42 - STOCKHOLM

Kyrkans kris

(Forts. fr. sid. 4.)
en oerhörd chock. Rikskanslern vände sig i helig vrede till hr Niemöller och tillropade honom: Tror Ni, att Ni genom en så klumpig bakdörrspolitik skulle kunna driva in en kil mellan rikspresidenten och mig och därmed komma riket i gungning? I det ögonblicket gick det iskalla kårar längs ryggen på oss och vi tänkte, att den man, som under förevändning att skydda bekännelsen uppbådat så många präster till sin hjälp, nu skulle bli tagen i förvar. Men Hitler sade: Jag skall ingenting göra. Mig kan Ni inte förolämpa. Men så länge jag är den ansvarige ledaren av tyska riket och dess politik, känner blott jag dess mål och syften. — Därefter erkände N., att han fört telefonsamtal i den angivna ordalydelsen men försökte göra troligt, att därvid intet annat drivit honom än helig oro för kyrkan och Jesus Kristus (!) och även oro för Tredje riket — 'för edert tyska folk', sade han, vänd mot kanslern, som avbröt med orden: 'oron för Tredje riket kan Ni lämna åt mig.'

Att riksbiskopen samma dag försatte Niemöller ur tjänstgöring var en plikt mot kanslern. Allt detta måste jag säga offentligt, emedan rykten påstått att hr N. orättvist eller på grund av tyranni inom kyrkan blivit suspenderad och således blivit martyr för sin övertygelse. Nu är det emellertid fastslaget, hur samhällsfarligt prästnödförbundet är. — Slutligen sammanfattade Hitler överläggningarna i följande ord: 'Jag ser, att här olika meningar företrädas och att den ena är mera konservativ. Denna har måhända flertalet av prästerna på sin sida. Men på den andra sidan står folket. Det är för detta, som vi kämpa'."

*

Ekumeniska rådet har enligt prof. Westmans uppgift såsom synnerligen berättigad godkänt den engelske biskopens framstöt till den riktnings favör, som tyska biskopar kalla samhällsfarlig. Ekumenen biskop Aulén dristar sig att tala om "rakryggad kristen hållning" med tydlig syftning åt samma samhällsfarliga håll och uttalar samtidigt önskan om "gemenskap och förtroende, där nu splittring och misstro råda". Ja, men icke genom ekumenernas verksamhet!

I korus ha de svenska ekumenerna kallat dr Krauses föredrag i Sportpalatset i Berlin för en "stor skandal". Men 20,000 människor, av vilka många torde ha varit lika kristligt omdömesgilla som de svenska domarna, funno föredragets innehåll fullkomligt i enlighet med deras egen tro och med riktlinjerna för Tyska kristna. De svenska ekumenerna hylla i allmänhet den s. k. dialektiska teologien, som i Tyskland mycket uttrycksfullt benämnes tankesportsteologien. Den karakteriseras utmärkt av en stockholmsk kyrkoherde i en nyss utkommen tidskrift med orden: Den "fängslar genom stil och tankar och håller uppmärksamheten på helspänn. Men det är icke utan, att man till slut får känna något, som påminner om en spänd väntans upplösning i intet". Men i Tyskland vill man ha "klarhet, sanning och ärlighet" och anser därför tankesportsteologien som själsmarter.

Det är sant, att dr Krauses tal hade en rensande verkan. Allt gammalt bråte jämte dess bärare blåste bort. Så verkar alltid den oförblommerade sanningen. Det var ingenting nytt det förkunnade, men det skedde i rätta ögonblicket, med polemisk udd mot den religiösa humbugen. När han talar positivt lyda hans ord så här: I Jesu förkunnelse *är det rena sinnelaget:* saliga äro de renhjärtade. *Där är offervilligheten:* Ingen har större kärlek än att han giver sitt liv för sina vänner. *Där är sträng pliktuppfyllelse och ärligt framhärdande.* Om vi härtill lägga även de båda germanska dygderna *heder* och *trohet,* så ha vi en sammanfattning av vad vi mena med naturenlig och heroisk kristendom."

Särskilt mot tyska trosrörelsen är ekumenen Aulén fientligt stämd. Den kallas en "antikristisk organisation" och angives felaktigt som grundad av greve Reventlov. Denne protesterar dock mot denna beteckning såsom "en ovederhäftig framställning med syfte att i landsmäns aktning nedsätta de miljoner, som tillhöra trosrörelsen. Den stora striden står nu som alltid förr mellan gudlös materialism och gudfylld idealism."

Även professor J. W. Hauer, som är tyska trosrörelsens verklige stiftare och ledare, skulle vara av samma åsikt. Emellertid torde Hauer som fostrad i ett pietistiskt hem och sedan efter studier missionär samt slutligen professor i religionshistoria ha en viss kompetens att bedöma både kristendomens och religionens väsen överhuvud. Enligt hr Aulén skulle "nutida forskning" ha klarlagt identiteten av Jesu och Pauli kristendom. Jag vill därför anföra vad Hauer enligt "nutida forskning" säger om motsägelserna t. o. m. inom evangelierna. Han skriver: "Att Jesus skulle vara enda vägen till Gud är icke den enda föreställningen i Nya testamentet. Det är icke troligt, att Jesus uttalat en sådan tanke. Men om det också vore fallet så är det absolut säkert, att Gud icke erkänt ett sådant anspråk. Och det är blott Guds krav i samvetet, som äger bindande kraft för såväl den enskilda människan som för mänskligheten. Vi känna icke Guds syften och behöva icke känna dem. Vi behöva blott vara trogna det gudomliga *måste,* som betvingar oss. Vi kunna icke instämma med dem, som vilja utrota kristendomen — sådant synes oss vara trångsynt självtillräcklighet — utan anse, att kristendomen är en del av tyska folkets ofrånkomliga arv och kommer alltid att vara det."

Om nu motsatta åskådningar läggas på Jesu läppar, vilken är den rätta? Förmodligen icke den, som skulle nödga forskaren att hos Jesus förmoda starka paranoetiska inslag. Den bekante missionären, vetenskapsmannen m. m. prof. Albert Schweitzer har skrivit sin medicine doktorsavhandling: "Die psychiatrische Beurteilung Jesu" för att fritaga Jesus från den misstanke för storhetsvansinne, som det ortodoxa, icke minst det dialektiska Herre-Herre-ropandet klibbat på honom. Men det synes inte hjälpa.

Som kyrklig apologet kommer ekumenen Aulén i oförsonlig strid med såväl Jesu tydliga ord som med den historiska verkligheten. Han skriver: "För kristendomen kan det aldrig bli fråga om, att den skulle omskapas efter folkegendomligheterna." Jesus säger sig själv vara kommen för att tjäna, men hr Auléns kristendom kräver att få härska. Vad Jesus vidare säger om sabbaten, gäller utan inskränkning om alla andra heliga inrättningar. Även kristendomen är till för människans skull; t. o. m. Guds rike tillhör så och så till sinnelaget beskaffade människor — icke tvärtom. Och kristenheten är sedan århundraden just efter folkegendomligheter delad i en österländsk-slavisk, en västerländsk-romansk och en germansk, den senare efter stamegendomlighet åter i flera grupper. Detta har uppkommit planlöst och på måfå. Vad man i Tyskland eftersträvar är en planmässig kyrkoutveckling med ärligt erkännande av det goda, varifrån det än kommer, men utan fördömande av de speciellt germanska naturanlagen, vilka också är gudomlig skapelse. Även innehållet i vad man kallar Första trosartikeln tillhör, åtminstone officiellt, den kristna tron.

En ny ekumenicitet är redan på marsch. Religionskongressen i Chikago sommaren 1933 visar dess första framträdande. Vid dess strålande morgonsol försvinner dogmatisk tankesport till det intet, varifrån den stammar.

Nils Hannerz.

En bok för vår tid

av

Dr. Martin Luther

"OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER".

Pris 75 öre.

Sändes portofritt om beloppet insättes å postgiro nr 43817.

Frimärken mottagas även.

ERNST V. HANSSON

Box 73 — Göteborg

Italiens förjudande

Underrättelserna om det fascistiska Italiens politik förtjänar noggrann uppmärksamhet. Hakkorsets ökade landvinningar i Europa under Hitlerstyret i Tyskland synas ha föranlett Mussolini att allt mera ostentativt ge uttryck åt sin judevänlighet. Man spörjer sig: vadan detta? Dölja sig, när allt kommer omkring, judiska intressen också bakom den italienska fascismen? De torde i så fall vara katolsk-judiska. Det är visserligen känt, att judar finansierade "marchen mot Rom" liksom att Mussolinis kvinnliga privatsekreterare från samma tid var judinna.

Senast meddelas, att Mussolini stadfästat utnämningen av ett antal judiska lärda till medlemmar av vetenskapens nationella råd (Consiglio nazionale Delle Ricerche), vilket utgöres av de mest betydande representanterna för vetenskapens alla områden. Bland de utnämnda äro prof. Marco Almagia vid Patologiska institutet i Rom, prof. Giorgio Levi vid Universitetet i Milano, prof. Camillo Levi, Milano, och prof. Maurizio Ascoli.

Den offentliggjorda listan över nyutnämnda senatorer upptager namnen å tvenne judar, Alfredo Felici och Giorgio Falck. I december förra året erhöll den förste juden plats i den fascistiska senaten, industrimannen Isaiah Levy. — Enligt uppgift i den israelitiska veckotidningen i Zürich sköttes Mussolinis berömda agrarpolitik efter den nyligen avlidne juden Luigi Luzattis anvisningar. — Den nye guvernören för Trippolis, marskalk Italo Balbo, har utnämnt den judiske majoren Ivo Levi från Ferrara till sin adjutant. — Förutv. justitieministern prof. Rocco bekläder i dag posten som rektor vid Roms universitet; förutv. presidenten i Triests israelitiska kultursamfund, Enrica Salem, har av Mussolini utnämnts till Triests borgmästare.

Detta endast ett litet utdrag ur vad som nu sker i Italien. När man betänker, att Italien med sina 40 milj. människor officiellt blott rymmer 60,000 judar, synes det mått, varefter de tongivande posterna i landet f. n. besättas med judar, väl kraftigt. Man observerar vidare, att Italien i dag är ett mål för utländska studenter. Enligt den judiska "Neuer Wiener Journal" äro mer än 90 procent av dessa studenter judar.

»Leve 4. internationalen!»

Världsrevolutionens "geniale organisatör", judiske massmördaren Leiba Bronstein-Trotskij, vilken sedan månader under frimureriets beskydd vistats i Frankrike för organiserande av den planerade röda omstörtningen i detta land, har råkat illa ut för den frimurarefientliga stämning Staviskyskandalen uppväckt. Det har uppdagats, att Höggradsbrodern Chautemps i sin tidigare ställning som inrikesminister låtit installera Revolutionens "vandrande jude" i en villa utanför Paris, där han beretts tillfälle fördjupa sig i de revolutionära förberedelserna. Inför den våldsamma kritiken från de nationellas sida tvangs slutligen ministären Doumergue att lätta en smula på slöjan kring Trotskij — och förständiga honom att söka en ny uppehållsort.

I samband med "upptäckten" av Trotskij i Paris meddelades, att denne var i färd med att organisera en 4. international, för vilkens räkning han redan disponerar över 15 tidningar utanför Rysslands gränser. Han rasar mot Stalin, som beskylles för att förfuska världsrevolutionen, och utropar: "3. internationalen är död — leve 4. internationalen!".

I sammanhanget bör intressera att veta, att Trotskijs personliga andel i bytet från bolsjevikrevolutionen i Ryssland uppgick till den nätta summan 17 miljoner guldrubel. Han har alltså råd att resa världen kring för att organisera revolutioner. Det jobbet lönar sig för somligt folk!

Bolsjevism och judendom

(Forts. fr. sid. 1.)
liga bäraren av internationalen. Komintern-herraväldet kan redan på denna grund ej vara någon "nationalsocialism" eller "nationell fascism", emedan makten där ej innehas av medlemmar av det egna folket utan av främlingar. Mellan härskare och behärskade består ingen substantiell identitet utan en substantiell, blodenlig och nationell motsats, som kanske en dag skall komma till utbrott.

Det höves knappast ord att visa, hur även den andra, vitt utbredda tanken i verkligheten saknar all grund, nämligen den att bolsjevismen skulle framställa ryssarnas raseri emot den främmande Västern. I verkligheten förhåller det sig på rakt motsatt vis: kommunismen förkroppsligar Västerns seger, det främmande herraväldet, det arbetande folkets utplundring genom en internationell, till ideologien marxistisk och till blodet övervägande judisk klick. Om detta allt är riktigt — och därom kan efter utkommandet av Fehsts arbete intet tvivel längre råda — då följa två viktiga slutsatser.

För det första blir det fullt förklarligt, varför den framrullande vågen av folklig-nationell revolutionär rörelse i Ryssland riktar sin huvudspets mot judendomen. De revolutionära nationalisterna i Ryssland äro i likhet med folkmassorna av den åsikten, att avlägsnandet av det judiska herraväldet är den viktigaste förutsättningen för deras frihet och att kampen mot judendomen utgör första steget för tillintetgörandet av den kommunistiska diktaturen.

Ryska folket vill vara fritt, d. v. s. regera sig självt, ledas av medlemmar av det egna folket och icke av främlingar med en antinationell ideologi och internationella mål.

Ett annat är av ej ringare betydelse. Judiska element bilda icke blott kärnan i den kommunistiska internationalen och behärska nästan fullständigt 4. internationalen, i vilken Leiba Trotskij-Bronstein och de ur Tyskland flyktade politiska förbrytarna nu räcka varandra händerna. Det är även en öppen hemlighet, att judendomen bakom kulissen spelar rollen av tråddragare för andra, synnerligen mäktiga internationella organisationer. Vad är naturligare än ett förbund eller en enhetsfront av alla dessa oroliga, rotlösa och evigt revolutionära, upplösande element, en enhetsfront naturligtvis under ledning av den mäktigaste organisatoriska faktorn — den kommunistiska internationalen!? Många tecken tyda på, att en sådan enhetsfront, en vittutgrenad sammansvärjning mot folkens frihet och freden i världen är under raskt uppbyggande. En dylik företeelse kunna vi omöjligen i lugn och overksamhet åse.

— Detta är vad vi alltid ha sagt. Kampen mot världsjudendomens sammansvärjning mot jordens folk är den viktigaste uppgiften!

Den turkiska världens uppvaknande

(Forts. fr. sid. 1.)
sker utanför det nuvarande turkiska riket. De turkiska stammarna i kinesiska Turkestan — flertalet av den därvarande befolkningen, arvtagarna av Central-Asiens forna härskare — befinna sig i dag i uppror. Detta uppror, som redan kan betraktas som lyckat, har till mål att upprätta ett mäktigt muselmanskt rike i Central-Asien. En turkisk prins, ättling av sultan Abdul-Hamid, skall bli dess härskare. De upproriska muselmännen ha redan befriat en stor del av sitt land. Deras strid är icke så mycket riktad mot Kina, vars därvarande positioner äro synnerligen svaga utan mera mot Sovjet-Ryssland, som sedan länge velat ockupera kinesiska Turkestan och där lyckats förskaffa sig ett stort ekonomiskt-politiskt inflytande. Nu är detta inflytande slut. Muselmännens uppror i Central-Asien är emellertid av ännu större betydelse därför att upproret lätt kan sprida sig till det sovjet-ryska centrala Asien, varest även de turkiska stammarna äro majoritet.

Den nya muselmanska makten i Central-Asien har trätt i förbindelse med sina blods- och trosförvanter i Afganistan och Persien. Senare kan förbindelse komma även med Kaukasien och Turkiet — och då kanske man än en gång får bevittna tillkomsten av ett jättestort och mäktigt muselmanskt rike i Asien. Detta — i sammanhang med den heroiska kamp som i den asiatiska Östern utföres av den japanska och de bästa skikten av den kinesiska nationen kan i framtiden leda till ett fullständigt befriande av Asien ur det judiska oket. Det kan också bliva slutet på den judiska bolsjevismen i Ryssland.

N.

Det "fria" Frankrike

Uppbyggliga och högst belysande interiörer framkomma under förhören inför den stora franska undersökningskommission, som tillsatts med anledning av Staviskyskandalen. Man får ett begrepp om det sätt, varpå judendomen sköter maktutövningen i "Republiken Rothschild". Förut visste man och har nu fått ytterligare bekräftat, att frimureriets franska storloger skötte placeringen av alla betydande poster i ministärerna och att "Frankrikes regering" således i verkligheten endast var en utförare av frimurarlogernas vilja. Nu har även högst auktoritativt fastställts, att den av judiska frimureriet dirigerade regeringsmakten genom statliga subsidier fullständigt behärskar tidningspressen, "Fria Ordet" — den allmänna folkmeningens uttolkare.

Förutvarande ministerpresidenten Daladier har nämligen inför den parlamentariska undersökningskommissionen erkänt, att fyra femtedelar av de franska tidningarna erhålla regelbundna subsidier från utrikesdepartementets eller finansdepartementets hemliga fonder. Naturligtvis hade de för Stavisky (-Sovjet) arbetande tidningarna också erhållit dylika subsidier från franska statskassan. — Ja, så är det överallt under rådande judiska regim: folket får självt betala kostnaderna för sin utplundring och tillintetgörelse!

Aktuella böcker:

MIN KAMP:
av Adolf Hitler har utkommit på svenska. 1:a del. Kr. 7: 50, inb. 10: 50
2:a delen ännu ej utk.

JUDENDOM OCH KRISTENDOM:
av J. L. .... Kr. 1: 50

JUDARNA I SVERIGE ...... „ 0: 50

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4 - MALMÖ

Begär katalog

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TISDAGEN DEN 1 MAJ 1934

Vida Världen

Vart styr Amerika?

Nyligen meddelades i en amerikansk tidning att president Roosevelts förfäder voro holländska judar med namnet Rosenfeldt — ett sakförhållande som erkänts av den avlidne presidenten Theodore Roosevelt. Mycket som hittills synts oförklarligt i det nuvarande U. S. A. framstår härmed i förklarat ljus.

Med stolthet förmäler den israelitiska tidskriften "Revue Israélite", att mr Roosevelt den 25 jan. d. å. mottagit professor och fru Einstein, vilka visats den utomordentliga äran att bli inbjudna att bo i Vita Huset, den officiella bostaden för Förenta Staternas president. Inbjudan antogs naturligtvis. — Gästen i Vita Huset deltog bevisligen i den kommunistiska kongress, som hölls i december 1927. Fint främmande alltså!

Senator Hastings har förklarat, att det presidentdekret, varigenom de amerikanska medborgarna berövades sitt guld, är stridande mot konstitutionen och utgör ren och oförfalskad bolsjevism. Enligt senatorn ha de sålunda erhållna miljarderna begagnats till spekulationer. Ett kapital på 400 milj. dollars ha ställts till förfogande åt finansministern, vilken äger begagna sig därav utan att avlägga räkenskap inför kongressen. De båda ämbetsmän, professorerna Sprague och W. H. Woodin, vilka förut kontrollerat finanserna, ha entledigats och denna fantastiska makt lagts i händerna på juden Henry Morgentau, son till Förenta Staternas f. d. ambassadör i Turkiet.

Förenta Staternas styrelse har helt kommit i judarnas händer. De kristna ha gradvis avlägsnats från alla inflytelserika poster. Här några exempel: juden Jesse Isidor Strauss har utnämnts till Förenta Staternas ambassadör i Frankrike. Juden Leo R. Sack är Förenta Staternas ambassadör i Costa Rica. Juden Laurence Steinhardt har erhållit posten som amerikansk minister i Sverige. Juden Harry Guggenheim har utnämnts till amerikansk ambassadör på Cuba, juden Julius Schrost till Polens minister i Washington, juden Salomon Bloom till minister i Warschawa. Etc. Modern till New Yorks nye borgmästare La Guardia är född judinna Cohen. Juden May är Belgiens minister i Washington. — Juden Bernhard Baruch åtföljde Wilson till Europa ombord å "George Washington" i och för Versaillesfördragets upprättande. Den ende journalist, som under kriget hade tillträde till Wilson, var juden David Lawrence. Krigsminister under president Wilson var juden Newton D. Baker. Världskriget kostade Amerika 30 miljarder och juden Bernhard Baruch ensam bestämde över användningen av dessa gigantiska summor. Orderna utfärdades av judarna Eugène Meyer och Rosenwald. Den sistnämnde bestämde över alla priser — med resultat, att 73 procent av "krigsmiljonärerna" i New York blevo judar. Versailleskonferensen blev kallad "KOSHER-konferensen" och initialerna R. F. (Republique Française) tolkas "Rotschild Frères".

*

Konstnär Marcus på galejan

En ung konstnär, lydande det gammaltestamentligt klingande namnet Marcus Henzel och presenterande sig som "nazistiska" Blockets kretsledare i Stockholm, beklagar sig i tidningarna över Nationalsocialistiska Arbetarepartiets ledare Sven Olof Lindholm, vilken beskylles för "nationalbolsjevism" och andra olater. I ett inlägg i Allehanda försvarar Konstnär Marcus frimureriet och dess dotterföretag bland småborgarna Odd Fellow mot illasinnade människors angrepp och förklarar Sven Olof Lindholm vara den värsta "frimurareätare" han någonsin skådat.

I fråga om grymhet mot Brödraskapet torde det dock finnas en "frimurareätare" som tar priset framför Lindholm. Uti n:r 16/17 av Nationen 1931 stod nämligen på begäran införd en art., författad av ingen mindre än konstnären Marcus Henzel (sign. H.) under rubriken "Frimureriets hemlighetsmakeri — en fara för nationen". När Konstnär Marcus i dag indignerat protesterar mot de elaka beskyllningarna mot det svenska frimureriet — då kan det vara på sin plats att erinra om hans egna ord av 1931:

"Om jag bleve besatt av djävulen och finge till uppgift att gå ut i världen för att regera människorna och leda dem i fördärvet, skulle min första åtgärd vara att uppfinna frimureriet — om det ej funnes förut. Jag skulle vädja till den mänskliga egoismen och jag skulle genom att vinka med fördelar och allsköns härlighet förblinda mina offer så att de rent av nedläte sig till att krypande på knä avlägga en helig ed om obrottslig lydnad. Liggande i en likkista skulle jag också få dem att svära att hämnas på dem, som ej lydde mina befallningar. För att påminna mina offer om att de avlagt löften och att de svurit att hämnas på mina fiender — och naturligtvis för att påminna dem om de faror de själva skulle löpa, om de visade olydnad — skulle jag styra ut dem med allehanda kabbalistiska tecken: ringar, murslevar, Davidsstjärnor etc. Och för att hindra andra än de, som voro besatta av samma onda ande som jag, att veta något om mina diaboliska avsikter skulle jag uppfinna särskilda trappsteg — eller s. k. "grader" — på vilka mina offer skulle få klättra i den falska föreställningen att de till slut skulle få se Sanningen uppenbarad. Skulle någon komma med pinsamma frågor eller lägga i dagen ett skarpare förstånd, skulle jag genast flytta upp den orolige ett trappsteg och skynda mig att hänga på honom några extra tecken och utmärkelser — med sådana medel får man det mest bångstyriga samvete att tiga. Ja, så skulle jag göra. Och sannerligen någon djävul skulle kunna utfundera en listigare och mera ofelbar metod att *förblinda och leda*".

Vi hoppas livligt, att Konstnär Marcus måtte undslippa ödet att bli besatt av djävulen, ehuru det för ögonblicket — det måste vi säga — verkligen ser en smula misstänkt ut. Det är ju känt att Frimurare-Blockets tillämnade finansiärer drogo sig tillbaka efter det pyramidala fjaskot vid persian-premiären å Auditorium, där det ordensprydda Stockholm mött upp. Enligt vad Eliasson från Borås — som gästspelat hos Blocket — upplyser, skall Blockets generalissimus Nafta-Ekström på möte i Göteborg ha förklarat, att han för sitt partis finansiering var beroende av frimurarna. Det gäller nu, om Konstnär Marcus' sensationella omvändelse lyckas framlocka några större pekunier från Brödraskapet.

Den som lever får se!

*

»Själarnas trollkarl»

En av det nya Tysklands populäraste män är propagandeminister Josef Goebbels, redan tidigare presenterad i Nationen. Det var Goebbels, som erövrade den tyska rikshuvud-

staden åt nationalsocialismen från de röda. I november 1926 kom han till Berlin för att på uppdrag av Hitler övertaga ledningen av Berlins nationalsocialistiska organisation, som då befann sig i fullständigt förfall.

Efter 5 år var Berlin-organisationen den mäktigaste i Tyskland, Hitlerrörelsens största och starkaste stöd. Ett under hade skett — men undret var i verkligheten en självklar gärning av en människa, som i tjänandet av en stor idé utvecklat sig till en genial organisatör. I dag sitter den 36-årige dr. Goebbels i egenskap av riksminister för propaganda och folkupplysning i det gamla Leopold-palatset i Berlin. Hans uppgift är: att öppna Tysklands samlade folksjäl för den nationalsocialistiska idén, att uppbygga en ny tysk kultur.

Goebbels erövrade Berlin icke med kulsprutor och kanoner utan med sin andes skarpa vapen. Av folkmassorna benämnes han "själarnas trollkarl". Han är samtidigt den av Hitlers närmaste som besitter det gladaste humöret — såsom även tyckes framgå av ovanstående bild.

*

Ett välförtjänt öde

Ur "Völkischer Beobachter" återge vi närstående bild, illustrerande det olycksöde som hotar marxismen i Holland.

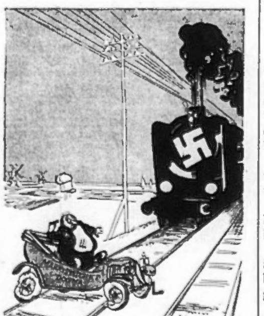

Socialdemokraterna ha där plötsligt blivit regeringstrogna och militärvänliga. På sin nyligen hållna 40. partikongress i Utrecht beslöt holländska socialdemokratiska partiet en till grunden gående kursförändring: partiet skall härefter iakttaga fullständig lojalitet mot regeringen med den motiveringen, att socialdemokratien i närvarande tid måste stödja varje regering som skyddar den "demokratiska" statsformen mot angreppen från fascismen.

Svängningen i socialdemokratiens hållning i grundläggande frågor ger sig litet varstans till känna, också hos oss. I Nordens länder motiveras jude-demokratiens nya syn på det nationella försvaret som bekant framför allt med, att "demokratien" måste vara rustad mot den hotande faran från Söder — mot Hakkorsets Tyskland. Förvisso har den marxistiska dogmen sett sina glansdagar!

*

Folken vakna!

I *Tjekoslovakiet* finnes bland den tjekiska befolkningen ett mäktigt parti, som kallar sig "nationalsocialistiskt", ehuru utan att alls föra de folkliga ideal på sin fana, vilka utgöra det väsentliga hos hakkorsets nationalsocialism. Det är ett marxistiskt parti av nationalliberal läggning, vilket kännetecknas därav att höggradsfrimuraren och utrikesministern Edvard Benes är en av dess mest framskjutna medlemmar.

Gentemot detta parti utövar i landets tyska befolkningsdelar den nationalsocialistiska idén, som haft sin vagga i Nord-Böhmen, ett hastigt tilltagande inflytande. I betraktande av det genom den judiska världshetsen iscensatta allmänna fjättrandet av regenerationsrörelsen såsom "statsfientlig verksamhet" har under senaste månaderna med ytterlig skärpa inskridits mot nationalsocialismen i Tjekolslovakiet. Också här har man förbjudit hakkorset såsom ett tecken för en främmande stat, häktat ledarna och upplöst partiet.

*

Samma öde som drabbat rörelsen i Tjekoslovakiet har vederfarits Nationalsocialistiska Partiet (Hitlerrörelsen) i *Österrike*, vilket under de senaste två åren utvecklat sig särdeles starkt. Statsmakt och nationalsocialism ligga här i dag i en förbittrad inbördes kamp. Kring det vid sidan av Hitler-rörelsen bestående "Österrikiska Nationalsocialistiska Partiet" under K a r l S c h u l z's ledning (organ: "Deutsche Arbeiterpresse") har det numera blivit helt tyst. Hur kritiskt läget i Österrike är, framgår därav, att regeringen infört ståndsrätt.

*

Den nationalsocialistiska förnyelsetanken har politiskt särskilt starkt påverkat det eljest så "demokratiska" *Schweiz*. Under senaste tre åren ha där uppstått ett 10-tal olika organisationer, vilka hämta sin andliga näring dels ur den rent folkliga, dels ur den nationalsocialistiska tankevärlden. Här må nämnas: "Schweizer Heimatwehr", "Nationale Front", "New Front", "Volksbund", "Bund Nationalsocialistischer Eidgenossen", "Neue Schweiz", "Bund für Volk und Heimat", "Das neue Volk", "Nationalsocialistische Eidgenössiche Volks- und Wirtschaftspartei", "Schweizerische Fascisten" och "Union Nationale".

*

Sanningen om Sovjet

Förutv. kommissarien för ryska järnvägsväsendet, Stalins intime medarbetare K i r i l l K a k a b a b s e har i ett uttalande till engelska tidningar, "Sanningen om Sovjet", avslöjat rådande förhållanden i Sovjetryssland. Uttalandet har följande huvudpunkter:

1. Det kan med namn och datum bevisas att mord förövats på ryssar i de ryska ambassaderna i utlandet.

2. Stalin lever som en Krösus under luxuösa förhållanden och kostar Ryssland mer än tre tsarer sammanlagt.

3. Stalin stod i konflikt med Lenin året före hans död och intrigerade i hemlighet mot Sovjet-rikets grundläggare.

4. Sanningen om fru Stalins död i enlighet med upplysningar som man mottagit från krigsminister Vorosjilow och andra medlemmar av kommunistiska exekutiven.

5. Ohyggliga avslöjanden om hemliga polisens verksamhet. Huru t. ex. en ung aristokrat fick befallning att skjuta sin fader, men i stället mördade chefen för tjekan. Många andra avslöjanden, som kunna bevisas med namn och datum.

6. Den fruktansvärda hungersnöden i Ukraina, som gjort att befolkningen på många ställen hemfallit åt kannibalism.

7. Slavhandeln med män och kvinnor med tillhjälp av officiella regeringsagenter.

Kakababse förklarar för en representant för Beaverbrook-pressen, att han med anledning av sin frispråkighet är beredd på att vilket ögonblick som helst drabbas av Sovjets hemliga agenter: "Jag är på det klara med, att det innebär min död. Överallt där jag uppehåller mig kommer jag att bli skuggad och förföljd, och när ögonblicket är inne kommer man att mörda mig. Men jag har känt det som min plikt att meddela sanningen om Sovjet innan döden tystar min mun".

*

Åter en »stackars förföljd» jude

Sedan månader sysselsättes världsopinionen med skildringar om "amerikanaren" Samuel Insull, som U. S. A:s Rättvisa förgäves sökt få i sin hand. Länge hade den "förföljde" Samuel, vilkens manipulationer tydligen varit alltför utmanande, en fristad i Grekland, som uppgavs draga stora ekonomiska fördelar av "finansmannens" vistelse i landet. Hans inflytelserika "internationella vänner" hjälpte honom till rätta överallt.

Men Rättvisans svärd lämnade honom ingen fred med sina i Nya Världen förvärvade sagolika rikedomar. På väg

med en ångare från Grekland greps han plötsligt i nacken av hämnaren. Man motser nu med spänning jaktens fortsättning. Samuel berättar för världspressen, att han är en "stackars förföljd hederlig människa" och att han ej längre vill kallas amerikanare. Får se, om "Amerikas Barmat" åter skall halka Rättvisan ur händerna. Hans "internationella vänner" ha ju hittills förmått skydda honom mot "förföljarna".

*

England skall sprängas i luften!

Dr. Vladimir Jabotinskj förklarade vid en nyligen hållen konferens i Warschau, att "judarna utgöra den dynamit, som skall spränga det Brittiska Imperiet i luften". Var så god, bäste John Bull, och uppfyll löftena i Balfourdeklarationen — annars...

Varje engelsk ministär — den må vara konservativ, liberal eller socialistisk — räknar 2 à 5 judiska ministrar, och de ledande engelska ministrarnas privatsekreterare äro sedan gammalt judar. Så i representationshänseende är det intet som fattas. Men Juda är ändå ej nöjd: det önskar hela makten.

Den liberale skriftställaren, sir Philip Gibbs, har förklarat, att han gärna gåve sitt liv, om han blott kunde tillintetgöra Hitlers alla anhängare. Vilken heroism! Siren behöver dock icke riskera löftets infriande, ty att tillintetgöra *alla* Hitlers anhängare lär han knappast bli i tillfälle till.

*

Lyckliga Brasilien!

Ordföranden i den zionistiska världsorganisationen dr. Weizmann har förklarat inför en kommitté av Nationernas Förbund, att han motsätter sig överförandet av tyska flyktingar till icke-civiliserade länder. Ett undantag från regeln göres dock, för — Brasilien.

Ack, hur smickrande för detta land!

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 6 (263) FREDAGEN DEN 1 JUNI 1934 ÅRG. 10

Det vaknande Sverige

Vad striden gäller!

Efter en lång slummer, genom konstlade medel framskapad och underhållen av den i hemlighet härskande imperialistiska judendomen, befinner sig vårt folk i uppvaknande. Inga medel duga längre till narkosens bevarande. Lögnens giftångor, som höllo sinnena i omtöcknat tillstånd, förflyktigas — till skräck och fasa för deras spekulative upphovsman: den judiske inkräktaren-förtryckaren och hans besoldade hjälpare. Ljuskorsets strålar bryta igenom mörkret, utbredande sanningen i allt vidare kretsar, där förut blott lögnen rådde.

Från den härskande "demokratien", som ser sin maktställning hotad, höjas ramaskrin. Den nya "utopiska", idealistiska världsåskådningen utmålas av Mammons trälar i mest skrämmande färger. Men ej nog härmed! På det judiska systemets alla kanter renoveras ideologier och program i anpassning till de nya folkstämningar som man ej förmått hejda. Än mera: nya organisationer och partier bildas till infångande av alla "desperata" riktningar inom den framväxande folkrörelsen. Och statsmyndigheten träffar anordningar för att såsom "statsfientliga" förbjuda alla sammanslutningar av medborgare, vilka drista opponera mot det judiska folkförtrycket.

I detta läge är det nödvändigt att klargöra för sig vad striden i verkligheten gäller. Det hävdas i dag så många skilda meningar härvidlag. Striden gäller först och främst avlägsnandet från makten av den främmande inkräktare, judendomen, som sedan lång tid tillbaka av de officiella makthavarna tillåtits ohindrat utplundra och tyrannisera Sveriges folk. Den beslöjade judiska överhögheten över samhället skall brytas, det judiska inflytandet på alla områden avvecklas. Först när detta skett och judarnas medborgerliga rättsställning i vårt land hävts, kan det nödvändiga återuppbyggnadsarbetet utföras, vilket bör ske på traditionell svensk grund enligt principer som garantera verkets fortbestånd.

Sedan det judiska herraväldet brutits gäller det återupprättandet på rasgrund av det desorganiserade svenska samhället samt återställandet av den förvanskade svensk-nordiska kulturen. Detta restaureringsarbete kan endast utföras av män, vilka känna och tänka svenskt, vilka i handling förmå omsätta den nordiska parollen: allmännytta före egennytta! Den äkta nationalismen bottnar i rasmedvetandet. Det är blodet inom oss som gestaltar vår andlighet, våra känslor, tankar och viljeyttringar. Sedan hedenhös löper svenskens tanke- och känslovärld i den nordiska andens riktning. Under perioder av iråkat främlingsvälde kunde han förleda sig till att förneka blodets röst — tills dagen för nationell upprättelse åter randades.

Det blivande återuppbyggnadsarbetet skall framför allt taga sikte på följande uppgifter: skapande av en sund och livskraftig folkstam med hänsyn tagen till det nordiska rasmaterialets tillväxt och förädling; upprättande av en auktoritativ sakkunnig, av partier och ekonomiska särintressen oberoende regering med statsmaktens verkliga utövning som sin egentliga uppgift på grundval av den nordiska ledare- och ansvarsprincipen; folkrepresentationens ombildande till en rådgivande och kontrollerande yrkesriksdag, vald av näringsförbund — korporationer — inom samhällslivets skilda områden, såsom jordbruk, skogsbruk, bergsbruk, industri och hantverk, handel och sjöfart, trafikväsende och fria yrken; förhindrande av statlig och kommunal skuldsättning under storfinansen och brytande av dennas makt över svenskt näringsliv; åvägabringande av en svensk folkhushållning med uppgift att trygga folkets försörjning samt hävdande av jordbrukets ställning som landets modernäring; förande av en målmedveten nordisk utrikespolitik, grundad på historisk tradition samt upprättande av ett svenskt folkförsvar, baserat på allmän värnplikt, till skydd för vårt folks urgamla frihet och oberoende; hävdande av kristen livssyn och nordisk kultur samt en svensk rättsuppfattning i nordisk anda.

Det är ett gigantiskt uppbyggnadsarbete som här erbjuder sig den dag fiendens — judendomens — härskareposition i det svenska samhället brutits. Må alla goda krafter samlas till den fosterländska bragden! Om varje ärlig svensk i denna den allvarligaste frihetsstrid vårt folk haft att utkämpa gör sin plikt — då skall segerns dag ej vara avlägsen och vi snart åter kunna skåda ett ur förfallet och vanäran återuppståndet fritt och lyckligt Sverige.

Frihetsrörelsens ledare

Ju starkare tidens missförhållanden trädde i dagen desto ivrigare spanade fosterländskt kännande svenskar efter den man av nordisk stam som skulle rädda vårt folk ur det nya främlingsoket, ur den judiska kapitalismens allt fruktansvärdare tyranni. Var var mannen som lik en ny Sankt Göran tog striden mot Draken, fattade frihetsbaneret och återgav folket friheten?

Den dag han på allvar behövdes kom han. Den som nu snart ett årtionde följt *Sven Olov Lindholms*, Nationalsocialistiska Arbetepartiets nuvarande ledares verksamhet, den som skådat frukterna därav och bevittnat den nya frihetsrörelsens utveckling under hans ledning till och med Tinget i Göteborg under pingsthelgen — han förstår att Sven Olov Lindholm är det vaknande Sveriges ledare.

Hos honom återfinna vi den nordiska hjälteanden i fullödig gestaltning, vi se i honom ett levande bevis för att den nordiska människans egenskaper trots alla nedbrytande försök ännu äro levande ibland oss. I allt framstår denne enkle och anspråkslöse man av folket som ett lysande föredöme. Lika starkt som han hatar lögnen och ondskan och dem som förtrycka och föröda land och folk, lika lidelsefullt älskar han detta folk och detta land, vilket han vill göra till allas — även kroppsarbetarens — fosterland.

Kring Sven Olov Lindholm, den nya frihetskampens anförare, samlas nu eliten av det kämpande unga Sverige — en elit, vars vilja en dag skall bliva rikets lag. Den som iakttog stämningen bland de 1700 ombuden från alla delar av vårt land, som mötte upp till Tinget i Göteborg — han vet, att dessa människor äro redo att följa sin ledare, om så fordras i döden. Inga lagar och förbud, inga försök till imitationer och förfalskningar under än så skicklig regi skola vara i stånd att hindra den Lindholmska frihetskarans frammarsch.

Heil Lindholm!

Vi och det tjugonde århundradet

I.

Man bör älska sitt folk och sitt fosterland mera än sig själv. Man bör även känna nationell stolthet. Men stolthet och kärlek få aldrig förblända. Med öppna ögon må man forska i sitt eget liv — och där icke blott skåda det bästa, det angenäma och lovvärda utan också det dåliga, våra fel, svagheter, sjukdomar. Endast genom att lära känna våra svagheter kunna vi finna de nödiga krafterna för vårt livs omgestaltning. Denna förändring är livsnödvändig. Vi leva i det tjugonde århundradet. Jordens folk ha inträtt i en ny historisk epok. Nya idéer och former komma. Människorna omdanas. Vi få icke vara de efterblivna. Vi kunna därav förlora alltför mycket.

Men i dag är det vår största svaghet, att vi verkligen höra till de efterblivna. I förhållande till de andra, med oss besläktade stora folken är vår nation åtskilliga år försenad i utvecklingen. Detta som andra folk redan genomlevat börja vi först i dag få känning med. Så förhåller sig t. ex. med uppvaknandet av de sanna nationella tankarna och känslorna inom breda lager av vårt folk liksom med bekämpandet av marxism och liberalism av alla slag. Endast tack vare denna efterblivenhet är i dag en reaktionär socialdemokratisk regering i Sverige möjlig och kunna sådana det förgångna tillhörande gestalter som Arvid Salomon Lindman ännu spela en viss roll och hålla en del av vårt folk i en frimurar-judisk "nationalisms" grumliga vatten. Av samma orsaker kan hos oss den Per-Engdahlska förfalskningen av den nya folkliga nationalismen upptagas som ett nytt ord. Per-Engdahl är ingenting annat än Lindman. Det är samma reaktionära national-liberalism med stark bismak av judendom och frimureri, vilken likt marxismen med bägge fötterna står i den gamla epoken och intet har gemensamt med den nya världen. Per-Engdahl har blott anlagt en ny dräkt; men klädseln omskapar icke människan.

Huvudorsaken till förseningen i vår utveckling är att söka i det egenartade läge, vari Sverige befunnit sig under världskriget och efterkrigsperioden. Vi voro "neutrala". Detta berodde visserligen icke på, att vi själva så ville utan därpå att det var nödvändigt för de världsjudiska makterna, som igångsatt kriget. De behövde en plats mitt bland de kämpande folken, där de kunde ha "rättsliga" garantier för gemensamt arbete, för spionage etc. I massor rörde sig på vår mark de internationella marodörerna, som levde av krigsblod, de internationella spionerna, geschäftsmakarna som förberedde revolutioner m. fl. Alla dessa funno här sina förbundna och hjälpare i svensk judendom. Nya judar kommo i mängd till vårt land. Smulorna från krigsspekulanternas bord föllo också på vårt golv. Många av de våra, i synnerhet från de fala överskikten, blevo medarbetare i den judiska sammansvärjning, som vann fast fot på vår mark. Sammalunda förhållandet efter kriget. Åter spelade vår "neutralitet" en avgörande roll. Våra förhållanden — ett utanför de av kriget framvuxna intressena och striderna stående land — voro åter gynnsamma för de internationella geschäftsmakarna. Man hade hos oss garantier, som annorstädes ej voro möjliga. Vi blevo för de internationella judiska finanserna ett Luxemburg eller Lichtenstein i stort, blevo en filial i första rummet för de judisk-amerikanska, men också för de judisk-franska och judisk-engelska finanserna. Vårt bankväsen utvecklades till en abnorm storlek, icke motsvarande våra verkliga behov. En mäktig industri uppbyggdes, ej heller denna alltid i överensstämmelse med våra inre förhållanden. Stora löner utbetalades. Den allmänna levnadsstandarden stod hos oss högre

(Forts. å sid. 7.)

Militären och folket

En viktig fosterländsk uppgift tillkommer bärarna av det nationella försvaret. Vår krigsmakt har stolta traditioner att se tillbaka på. Hävderna förmäla om storslagna bragder vid värnandet av Sveriges urgamla frihet och oberoende samt hävdandet av rättens sak i världen, bragder som spritt glans över det svenska namnet. I allvarstider har nordiska Svea-konungar i spetsen för ett folk i vapen spelat en avgörande roll vid gestaltandet av Europas öden.

Med judeherraväldets fullständiga införande beskärdes även det svenska nationalförsvaret en förändrad ställning. Krigsmakten degraderades till en "lojal" tjänare av "den nya tiden", varmed förstods det beslöjade judiska herraväldet. Särskilt befälet skulle avhålla sig från allt sysslande med politik och endast tjäna "fosterlandet" — sådant den härskande judiska oligarkien behagade gestalta detta. Militärens "lojalitet" var ju ock en förutsättning för det judiska folkförtryckets utövande i Sverige. Officerarna skulle vid sidan om den militära tjänstgöringen uteslutande ägna sitt intresse åt sällskaps- och ordensliv samt undvika all beblandning med den "vulgära" hopen — så ville man ha det!

Men andra vindar ha börjat blåsa. Den judiska jättesvindeln i marxismens och demokratiens namn är på väg genomskådas, utsikterna för kommunistisk världsrevolution ha för stunden avsevärt reducerats. I denna situation fria nu nationalförsvarets förutvarande skymfare på det ivrigaste till militärens ynnest. Då det ej visat sig möjligt att på sovjetryskt vis — arkebusering — bli kvitt de militära ledarna, upptäcker man i dag plötsligt att det svenska militärbefälet av "demokratien" "orättvist behandlats" och inbjuder det till samarbete *mot* det vaknande folket för skyddande av folkfiendens — judendomens — illegala maktställning och förstörelseverksamhet i det svenska samhället.

Konkurrensen om den svenska militären de olika judisk-politiska grupperna emellan är i dag större än någonsin. Inför misslyckandet av sin världsrevolution gripes judendomen av skräck och söker skydd hos de nationella arméerna. "Demokratiens" partier, som i går blott hade en önskan — att avskaffa försvaret — fjäska nu i kapp för militären. Därtill spinnas av frimureriet och dess förbundna storkapitalistiska kretsar planer på krigsmaktens aktiva engagemang i en våldskupp för införande av bajonetternas diktatur i Sverige. Planerna uppges riktade mot kommunismen, men de avse främst att förhindra en verklig folkresning under Hakkorset. Man förbereder igångsättandet redan detta år av en militärisk kupp för "marxismens störtande" samt upprättande av en Nionde Provinsens — av världsfrimureriet — "nationella" diktatur i vårt land.

Den svenska militären kommer i de avgöranden som stunda att utsättas för hårda påfrestningar. Förvisso skall den härvid intaga den ställning fosterlandets sanna väl kräver. Folket och dess försvar äro ett. Militärväsendet skall vara nationens värnare mot alla slag av fiender och förtryckare. Vårt försvar skall vara ett folkförsvar, buret av samma höga fosterländska ideal som bor inom den nordiska svenska människan.

• Pressfronten •

Tiderna förändras...

Nationalsocialistiska Arbetarpartiets uppmarsch till årstinget i Göteborg tycktes alldeles bringa judepressen i rikets andra stad ur fattningen. Det socialdemokratiska organet *Ny Tid* såg de vildaste syner — hur tingsdeltagarna i Cirkus övade sig i vapnens bruk, vilka skulle användas mot arbetarklassen... I en ledande artikel, "Upploppet", klandrade tidningen Göteborgs polismyndighet för att den ej avstyrt nationalsocialisternas demonstration genom Masthugget. Demonstrationen är för övrigt ej längre något övertygelsemedel:

Det göres gällande, att nazisterna såväl som andra skola ha rätt att agitera och värva anhängare. Speciellt Lindholmsriktningen, som utger sig vara ett arbetareparti, måste ju vända sig till arbetarna och söker upp dem där de äro att finna. Argumentet har intet värde. Demonstrationen är intet övertygelsemedel. Den tjänstgör på sin höjd som påtryckning eller ett tillkännagivande av ett krav, ställt på de makthavande. En nazistdemonstration i Masthugget kunna arbetarna inte uppfatta som något annat än en demonstration mot dem och de reagera därefter. Det är att vara alltför ömtålig om den politiska friheten, om man menar att däri ingår även friheten att utföra provokation.

Ja, så heter det i dag! Marxistherrarna i det socialdemokratiska organet råka sammanblanda sina privata intressen med de svenska arbetarnas.

*

Liberala "samlings"-illusioner

Bonnierliberalismens länge närda åtrå efter borgerlig "vänstersamling" synes på väg att förverkligas. De liberala och frisinnade landsmötena ha båda uttalat sig för ett nytt "samlande parti". Men därmed äro ej alla bekymmer undanskaffade. Det ställer sig svårt att få de i försvarsoviljan fostrade frisinnade att följa med i den nya, försvarsvänliga galoppen. *Dagens Nyheter* (l.), vars judiske innehavare ej längre tyckes hoppas på en mera omedelbar bolsjevikrevolution i Sverige och därför nu är vorden högst försvarsvänlig, fordrar att "den liberala parten vid förhandlingarna inte går med på att sälja sin försvarsvänlighet för en grynvälling". I fortsättningen skriver Bonniers husorgan efter att ha citerat ett yttrande av herr Felix Hamrin att "det behövs nytt blod och nya krafter" följande:

Liberala föreningen i Stockholm anlade i sitt yttrande för några veckor sedan ungefär samma synpunkter. Den betonade att det nya partiet icke borde komma till stånd allenast genom en sammanslagning av nu existerande mellanpartier. Det bör fastmer "söka samla de stora grupper av medborgare med allmänt demokratisk uppfattnnig som nu känna sig politiskt hemlösa. Dess mål bör vara att bli ett verkligt folkparti". Det är en mycket svår uppgift, men man tvivlar icke på att de liberala representanter som nu skola leda arbetet ämna göra sitt bästa för att hålla denna riktpunkt.

Vi instämma med Bonnierorganet, att uppgiften att samla "våra politiskt hemlösa" i en ny liberal partifålla måste betecknas som "mycket svår". Den judiska liberalismen är därtill numera för väl genomskådad till sitt väsen — såsom täckmantel för ett internationellt förbrytarsällskaps obscura förehavanden.

*

"Guds gissel"

Under ovanstående rubrik offentliggör den judiske diktaren B i a l i k i *Ostjüdischer Zeitung* en märklig artikel angående de östjudiska nationalisternas uppfattning om Hitler och judendomen. Bialik skriver:

Men Hitlers mission får icke ses blott från den negativa sidan. Man kan dock ej förneka, att han gjort vårt folk en stor tjänst. Den käpp, med vilken han slår oss, har drivit oss bort från avgrunden, som hotade att uppsluka oss. Vi visste ju före Hitler ej hur långt assimilationens gift inträngt i våra kroppar. Assimilationen, som bringar människorna till självförnedring, för till utplånande av deras likhet med Gud, en assimilation, som redan omsluter hela det judiska väsendet, uppnådde i Tyskland sin höjdpunkt. Våra bästa söner och döttrar hava skamlöst låtit döpa sig — av bekvämlighet, för erhållande av ett "inträdeskort". Bastardernas antal växte från dag till dag. Vi började i Tyskland att tvina bort liksom den mänskliga gemenskap, vilken anfallits av assimilationen. — Då kom Hitler och gav vårt folk den rätta "injektionen". Honom har Försynen utvalt till att vara vårt sjuka folks store läkare. Han har dock uträttat mycket för vårt folks bestånd. Detta är ingen paradox. I vår historia skall Hitler även bliva omnämnd till det goda, emedan han av Gud blev sänd för att rädda oss från fullständigt andligt förfall, för den fruktansvärda faran av degeneration. Vad vi, de zionistiska profeterna, icke kunde uppnå, det har Hitler uppnått. Icke religionen utan blodet bildar grunden för den hitlerska antisemitismen; Hitler säger: den som har fötts jude, han förbliver jude. Häri höjer han sig över alla stora antisemitiska hetsare, som historien känner. Men han har rätt.

Det är ett tidens tecken, att man från judiskt håll kan få höra uttalanden av detta slag.

*

Mördarcirkel i frimureriet

Den schweiziska tidningen *Die Front*, organ för den nationalistiska sammanslutningen "Nationale Front", publicerar en intressant jämförande betraktelse över skandalerna Syveton och Stavisky-Prince, vari tydligt påvisas huru i bägge fallen frimureriets blodiga hand spelat en avgörande roll:

Under första åren av detta århundrade kom man skandalen med "fiches" på spåren, vilken framkallade en oerhörd uppståndelse inom franska offentligheten. "Fiches" voro angivelsemeddelanden över officerare. Dessa underrättelser organiserades systematiskt och uppsamlades av franska frimureriet. Lik en jättespindel hade frimureriet överdragit hela den franska armén med ett nät; i enlighet därmed motverkades eller befordrades officerarnas avancemang eller rent av tvungos de att utträda ur hären. Dåv. krigsministern, själv frimurare, svarade för arméns ledning. När det kom till krasch, gav deputeraden Syveton i deputeradekammaren ministern en örfil. Han avböjde en förlikning därför att han i en offentlig process ville avslöja frimureriets förbrytarmässiga praktik. Två dagar före processens öppnande fann man Syveton död i sitt rum, avliden av gasförgiftning.

Liksom nu i fallet Prince antog man strax att självmord förelåg och grundade antagandet på liderligt levnadssätt och inblandning i galanta äventyr.

Affären Syveton glömdes snart under floden av nya skandaler. — Nyligen lämnade tidningen "Candide" i Paris under avtryckande av huvudanklagelsedokumentet det ovederläggliga beviset för att Syveton fallit offer för en mördarekomplott från frimureriet. — En polisagent Maurice, kallad Lulu, som själv var frimurare, låg 1919 svårt sjuk i ett tyskt hospital. Före sin död avlade han till en medlem av franska militärkommissionen en skriftlig bekännelse, vari han skildrar hur frimureriet på sin tid engagerat honom för mordet å Syveton och att det lyckats honom att genom skadegörelse å gasugnen utföra uppdraget.

På ett liknande sätt förhöll det sig i fallet Prince. Man kan där konstatera:

1) att frimureriet och den parisiska undre världen underhålla de intimaste förbindelser med varandra;

2) att Sûreté Général i Paris, Parispolisen och den undre världen delvis, och förvisso åter under frimurarnas beskydd, arbeta under ett täcke;

3) att *frimureriet i sin mitt underhåller en mördarcirkel,* vilken med den undre världens hjälp iscensätter de ohyggligaste förbrytelser och sedan hemlighåller desamma genom sin makt i staten.

Till kompletterande av bilden återger "Welt-Dienst", Erfurt, ett uttalande av den franske skriftställaren Léon Daudet i *Action Francaise* över det nuvarande läget i Frankrike:

Det var blomningstiden för frimureriet, då alla dess män voro vid makten, ett band av "filous" och vilda djur, som blott leva av röveri och förbrytelser och med vilka Frankrike skall gå under, om det ej fullständigt befriar sig därifrån. Mördare av Plateau, av Philippe Daudet, av Berger, av Bonservizi (grundaren av italienska fascistorganisationen i Paris), av Petljura, av Mangin, av Jean Guiraud, av Kutiépoff, av Paul Doumer — allt detta överenskoms, utspekulerades i den eländiga hålan i Saussaies-gatan, en håla, där inrikesministern, han må heta vad som helst, endast är en lydig tjänare och slav. Detta ser man ännu i dag hos ministern Sarraut, som för ett uselt privatliv och som för ögonblicket i den fruktansvärda affären Prince manövrerar med herr Bony, en bandit i tjänst hos en annan bandit, Camille Chautemps, vilken i likhet med hans Pressard skulle blottställas genom mördarnas upptäckt.

Ett snyggt "humanitärt" sällskap!

Kooperationens privilegier bort!

I flera länder har den med marxismen lierade internationella kooperationen berövats sina hittillsvarande privilegier i skattehänseende. Senast meddelas, att franska kooperationen inordnats under omsättningsskatten i anslutning till den nya franska finanslagen.

Det är på tiden, att också i vårt land den internationella kooperationens gynnade särställning upphör och näringslivets likhet inför lagen återupprättas till gagn för skattedragarna och det allmänna.

Storfinansen och "ryssavtalet"

har tidigare berörts i denna tidning, varvid även påvisades den "frisinnade" herr Hamrins del i planens förberedande. Förhållandenas utveckling och allmänna opinionens inställning föranledde emellertid samma storfinans att i det avgörande ögonblicket gå *emot* avtalet, ja rent av nyttja det som vapen för den marxistiska regeringens störtande. Av intresse är att taga del av följande yttrande av "väl initierad socialdemokrat" till Aftonbladet:

"Att det ryska avtalet skulle kunna bli en fråga om regeringens öde, var när avtalet framlades fullkomligt otroligt. Regeringen handlade i den goda tron, att saken praktiskt taget utan motstånd skulle klaras. Ärendet hade varit under behandling ett helt år, man visste att man hade industrimän med sig och man visste att herr Hamrin på sin tid hade en viss del i att tanken på att detta avtal uppkom. Och man visste att under den Ekmanska regeringen en kommitté sysslade med kredit för jordbruksprodukter till Sovjet."

*

Tysklands blivande statsform

I ett uppmärksammat anförande har chefen för tyska nationalsocialistiska partiets utrikespolitiska byrå Alfred Rosenberg berört spörsmålet om Tysklands blivande statsform.

Vid sidan av de gamla begreppen monarki och republik, vilka spela en underordnad roll, växer Tyskland in i en ny statsform: den tyska ordensstaten. Den nationalsocialistiska staten skall vara en monarki på republikansk grundval. I denna stat skall icke råda någon hierarki och ingen kast skall härska; den skall regeras av ett ordensråd, vars kännetecken skall vara auktoritet utan caesarism och samhörighet med folket.

*

"Antikomintern"

Hösten 1933 bildades "Gesamtverband deutscher antikommunistischer Vereinigungen e. V." (förbundet av samtliga tyska antikommun. föreningar) genom sammanslagning av kyrkliga, vetenskapliga och privata föreningar, vilka sedan länge kämpat mot kommunism och marxism. Oavhängigt av stat och parti inskränker sig förbundet till kampen mot den kommunistiska internationalen, som det betraktar som alla folks och den kristligt-nationella kulturens farligaste fiende. Det riktar sig även mot dem vilka uppträda som förbundna till och bärare av kommunismen (frimureri och judendom) samt ställa sig i enhetsfront mot desamma.

Den antikommunistiska sammanslutningen hävdar i motsats till kommunistiska internationalens internationalistiska, imperialistiska och centralistiska planer den grundläggande principen om alla nationers oavhängighet, likaberättigade frihet och samarbete på oberoende grund i världsfredens tjänst. Under namnet *Antikomintern* utger förbundet fr. o. m. april detta år en egen underrättelsetjänst från Berlin under redaktionell ledning av E r n s t L e h b e r t (Eckart Kampf-Verlag, Berlin-Steglitz, Beymestrasse 9). Antikomintern utkommer två gånger i månaden och kostar i abonnemang 3 Rmk pr kvartal.

Mot komintern, *för* nationernas frihet, *för* freden i världen!

"Höger"-hjältarna önska ej koncentrationsläger!

Falsk blygsamhet har aldrig varit någon kännetecknande egenskap för det Salomon Lindmanska Brödraskapets "höger"-politiska hjältar. För den inträdda nationella försumpningen och klasskampen, för det skändliga folkförräderiet och Sveriges utlämnande åt främmande judiska ockrare äro ju dessa förfalskare av svensk nationalism de främst ansvariga. Och skulle rättvisan verkligen ha sin gång, skulle de vara de första att placeras i s. k. koncentrationsläger.

Men då frimureriet och bolsjevismen börjat förlora vinden i seglen och det nu framför allt annat gäller att söka hejda det judefientliga Hakkorsets frammarsch, lägges i dag taktiken om — och man får se det övre Brödraskapets män rycka in på arenan för den nya idé-rörelsens omhändertagande. Vad man icke kan hindra — det tager man själv hand om. Så var det alltid! I denna situation är det kostbart att se det Lindmanska brödra-följet i pressen offentliggöra förklaringar i följande stil:

"Inga koncentrationsläger krävas av oss men väl — en koncentration av svenskt sunt förnuft för övervinnande av en samhällsanda i hatets och hetsens tecken."

"Vi kräva inga koncentrationsläger..."! — Det låge ju närmast till hands antaga, att vederbörande för egen del önskade slippa koncentrationsläger som belöning för sina "nationella" bragder, men så var icke meningen. De avstå i sitt ädelmod från att vilja placera andra syndare i koncentrationsläger. Dock, de som främst sveko folket — de sakna här talan. Det är icke deras sak att fälla domen över de ansvariga i folkförräderiet.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Inför ett nytt världskrig?

Under världskriget förklarade den judiske storindustrielle Bernhard Baruch inför amerikanska kongressen, att han personligen behärskade 243 av Förenta Staternas dåv. 246 krigsindustrier. Förklaringen visade med ohygglig tydlighet sambandet mellan judendom och storkapitalistiska rustningsintressen. Rustningskapitalismen är den starkaste anonyma makt, som i dag länkar världspolitiken. Den utgör det allra farligaste verktyget i händerna på de samvetslösa överstatliga krafter, för vilka människoliv och människoblod blott äro till för att omsättas i möjligast höga dividender. Om jordens folk redan brutit den judisk-frimuriska storfinansens herravälde, skulle helt visst ett av deras ansvarsmedvetna regeringars första mål vara att genom förstatligande av dessa rustningsindustrier göra slut på en samvetslös klicks djävulska, med folkens liv spekulerande åtgöranden och själv utöva kontrollen över dessa företag.

De bägge största rustningskoncernerna i Europa äro Schneider-Creusot-verken i Frankrike och Vickers Armstrong i England. Enligt "Rundpost", Wien (30 jan. 1934) utgav England enbart under 1931 för rustningsändamål 42 % mera än under 1913. Emellertid torde procentsatsens stegring varit ännu mycket större. Profiten härav tillkommer uteslutande Vickers Armstrong. Det är därför av intresse att veta, att den engelske finansministern Chamberlain är delägare i Vickers Armstrong med över 11,000 aktier och utrikesministern John Simon med över 15,000 aktier. Lika intressant är det, att samme sir John Simon i egenskap av engelsk representant deltog i "avrustningskonferensen" och personligen förhandlade i Paris och Berlin angående avrustningen.

Den franska Schneider-Creusot-koncernen uppslukade efter kriget de bekanta Skoda-verken, det gamla Österrikes vapensmedja och nådde en sådan utbredning, att den i dag har fast fot i de flesta europeiska stater. Här några exempel på koncernens förgrening och omfattning i olika länder: *Tyskland:* Felten & Guilleaume Karlswerk A G i Köln; Eschweiler Bergwerksverein (dessa bägge företag leverera dock endast rå- och halvfärdigt material). *Polen:* Compagnie Franco-Polonaise de Chemin de Fer; Hüttenwerke Hula-Bankowa; Polnische Skodawerke; Wegierska Gorka Berg- und Hüttenwerke. *Rumänien:* Uzinele Metalurgica Ploesti. *Ungern:* Ungarische Allgemeine Kreditbank. *Österrike:* Niederösterreichische Eskomte-Gesellschaft; Österreichische Kreditanstalt: *Tjekoslovakien:* Berg- und Hüttenwerksgesellschaft; Skoda-Werke. *Luxemburg:* Aciéres de Burbach-Eich-Dudelange. *Frankrike:* Schneider & C:o i Creusot; Banque de l'Union Parisienne; Union Européenne Industrielle et Financière. — "Union Européenne Industrielle et Financière" är ett bulvanbolag, av vilket i sin tur talrika industriföretag på europeiska fastlandet äro avhängiga och kontrollerade. Genom "Banque de l'Union Parisienne" ombesörjer franska regeringen alla sina finansiella angelägenheter.

Eugen Schneider-Creusot kontrollerar i dag 320 statliga och privata företag i Frankrike och 182 dotterbolag i utlandet ("Wahrheit" 7. 4. 1934). Av dessa uppgifter kan man bilda sig en ungefärlig föreställning om den oerhörda ekonomiska och politiska makten hos denna koncern och de med densamma lierade internationella bank- och börshyenorna.

Genom Schneider-Creusot erhöllo t. ex. China, Chile, Ungern, Belgien, Rumänien, Bulgarien, Polen, Turkiet, Jugoslavien och Tjekoslovaien franska miljonkrediter. Såsom återtjänst måste dessa stater förplikta sig att taga hela sitt krigsmaterial från Schneider-Creusot-verken, vilka under senare åren kunnat utdela 25 % årligen till sina aktionärer. Härtill må ytterligare bemärkas, att Schneider-Creusots aktier enligt "L'Information" för närvarande omsättas å Parisbörsen med 1500 francs eller 375 % å nominella värdet ("Ostdeutscher Beobachter", Hermanstadt 21. 4. 1934). — Till Schneider-Creusot-koncernen höra vidare talrika franska och utländska tidningar, t. ex. "Ordre", "Journal des Débats", "Journal Industriel", "Matin". Ännu talrikare äro de tidningar, som omedelbart eller medelbart stå under denna koncerns inflytande, såsom t. ex. "Temps", "Echo de Paris", "Avenir", "Journal", "Intransigeant", "Petit Parisien", "Excelsior", "Paris Midi", "Petit Journal"; i *Belgien:* "L'Indépendance Belge", "L'Etoile Belge", "Moniteur" och "Moniteur des Intéréts Matérielles"; i *Schweiz:* "Journal de Genève"; i *Rumänien:* "Indépendance Roumaine" ("Der Deutsche Staat", 16. 3. 1934. — Hur är det numera med Svenska Dagbladet?)

Att de av dessa kanonkungar behärskade företagen och synnerligast deras tidningar icke göra propaganda för en allmän avrustning, är klart.

Henry Ford, automobilkungen i Detroit, fastslog för någon tid sedan i en tidningsintervju, att det i hela världen endast finnes 100 människor som ha intresse av att inveckla folken i blodiga krig — ammunitionsfabrikanterna. Hur rätt Henry Ford har i sin beskyllning visar historien om *von* Wendel och *de* Wendel, Frankrikes näst Schneider-Creusot i dag mest betydande rustningsfirma. Wendels förfäder sysselsatte sig redan på franska revolutionens tid med framställning av ammunition. Familjen hade sina besittningar i Elsass-Lothringen och efter kriget 1870/71 visade det sig alls icke svårt att från att ha varit övertygade fransmän bliva ännu bättre tyskar. Deras affär blomstrade såsom aldrig tillförene och en *von* Wendel hade före 1914 säte i tyska riksdagen. Efter 1918 var det en bagatell att lika hastigt klä om sig och i dag är en *de* Wendel medlem av franska deputeradekammaren.

Den ovan omnämnde Baruchs kamrat, nuv. amerikanske finansministern juden Henry Morgenthau, har förutsagt ett nytt världskrig 1934. Baruch och Morgenthau kontrollera också i dag den amerikanska rustningsindustrien, som är den största i världen. Att det samlade ekonomiska inflytandet av Schneider-Creusot, Vickers-Armstrong, de Wendel och Morgenthau i det hemliga är inställt på krigs- och icke på fredspropaganda, ligger i öppen dag. Den omständigheten att det judiska bank- och börskapitalet, den judiska storfinansen intager en högst inflytelserik ställning inom den europeiska rustningsindustrien, gör denna industrigren så mycket farligare för alla ariska folk.

Här finnes således krigsfaro-härdar, på vilkas farlighet det i alla folks intresse är nödvändigt att tydligt visa och vilkas avlägsnande endast är möjligt genom fullständigt utrotande av inflytandet från den internationella, roffande, anonyma storkapitalismen.

(Welt-Dienst.)

Gyllene reaktion

"Nationellt arbetsförbund" har efter stor födslovånda sett dagens ljus under ingen mindre än Kungl. Hovets auspicier, vilket ju innebär att såväl Svenska Landslogen som Wallenbergska Banken solidariskt deltagit i utövandet av fadderskapet.

Förbundet konstituerades efter ett föredrag av Bonniersläktingen och -skribenten Rütger Essén och skall ha till huvudsyfte åstadkommandet av "folkgemenskap i stället för klasskamp samt reform av representation och regering i avsikt att få till stånd nationell koncentration av Sveriges folk". Bland officianterna vid bildandet märktes en rad av frimureriets aktiva "nazister", däribland docenten Waldemar Liungman — vilken för någon tid sedan förgäves sökte locka Sven Olov Lindholm in i frimurarefällan —, brodern av 10. graden överste Grafström samt den hätske antiantisemiten frih. E. G. Lejonhufvud.

I styrelse och verkställande utskott fingo ett antal representanter för vår kosmopolitiska aristokrati säte jämte en del småborgare och tjänstemän. Ordförande blev docenten Liungman och vice ordförande kammarjunkaren friherre R. R:son Rudbeck, Tureberg, son av Konungens förste hovmarskalk friherre Reinhold Rudbeck. Hovmarskalken friherre Rudbeck är som man erinre sig Kungl. Hovets representant i styrelsen för judarna Sachs' "Nordiska" Kompani och även i denna egenskap intimt lierad med huset Wallenberg, i vars bankdirektion generalkonsul Josef Sachs har säte.

Vi betvivla att denna nya frimurare-reaktionära fångstorganisation skall ha större utsikter än Nafta-Blocket att locka till sig det vaknande folket i vårt land. Därför är upplysningen för långt kommen.

Fascismen i Italien vid skiljovägen

Milano, maj 1934.

Det har lyckats de fascistiska myndigheterna att vid den schweizisk-italienska gränsen komma en judisk-kommunistisk organisation på spåren.

Vid den italienska gränsstationen Ponte-Tresa hejdades för någon tid sedan av våra gränsvakter en automobil med tvenne judar som resenärer. Den ene, vars namn var Mario Levi, flydde å schweiziskt område medan den andre, Lion Segre, häktades. I automobilen fann man en stor mängd antifascistiska flygskrifter. Segres utsaga inför undersökningsmyndigheterna ledde till upptäckten av en judisk-antifascistisk grupp, vilken i intimaste samarbete med de i Paris boende italienska politiska emigranterna förberedde en sammansvärjning i syfte att störta Mussolini och den fascistiska regimen.

"Gazette del Popolo della Sera" införde nu å sin första sida med feta stilar en artikel, rubricerad: "Upptäckt och infångande av en judisk antifascistisk grupp", i vilken namnen å gruppens medlemmar angivas, 16 judar och 2 icke-judar. Ledare var en jude Leo Ginsburg från Odessa. Till stor bestörtning för de italienska zionisterna förekom på listan även ledaren för den zionistiska ungdomen i Italien, Leo Levi Turin, vilken av Mussolini på föråret utmärktes med Arnaldo-Mussolini-priset. Den romerska dagstidningen "Il Tevere" skrev en skarp ledare med den hebreiska titeln "Leschana habaa d'jeruschalejim!" (= över året i Jerusalem). I denna erinras om, att presidenten i det judiska församlingsförbundet kort förut förklarat, att alla italienska judar, antingen de äro zionister eller icke, i oföränderlig trohet anslöto sig till det italienska fosterlandet och att zionismen icke gjorde något intrång å de fosterländska känslorna.

Med anledning av det passerade skall vår fascism, som hittills alltid varit judevänlig, såsom jag hoppas, komma till insikt om:

1) att alla judiska bedyranden och löften om "oföränderlig statstrohet till det fascistiska Italien, till Mussolini om fosterlandskärlek" etc. äro hyckleri och medvetna lögner;

2) att judarna, även om man inom staten tillerkänner dem en företrädesställning, alls icke tänka på att visa sig tacksamma därför och inträda för denna stats väl och framgång, utan i motsats härtill alltid äro sinnade att omstörta den bestående ordningen för att själva rycka till sig herraväldet;

3) att fascismen, om den på längden vill påräkna bestånd, av ren självbevarelsedrift måste bliva skarpt antisemitisk.

—ari.

G. P. U. — en världsorganisation

Bevisen för att sovjettjekan utvecklat sig till en världsbehärskande organisation hopa sig. Den röda centralen i Moskva har sina hjälpkrafter organiserade i hela världen och obegränsade penningemedel såväl som en världsomspännande förbrytareapparat till sitt förfogande. Med ohygglig framgång arbetar denna organisation.

Den ryska tidningen *Vosroschdenie* bringar en del avslöjanden: Rövandet av emigrantgeneralen Kutjépoff och jätteskandalen med svindlaren Stavisky äro att hänföra till G. P. U. Av en till början svåröverskådlig sammanvävnad av personer och händelser framgår, att komintern från sitt säte i Moskva gör hela sin handlingskraft gällande genom dessa Utlands-G. P. U. Grundvalarna för kulturstaterna skola förstöras. Utrustad med rikliga penningemedel är komintern i stånd att ställa varje stats alla förbrytarelement i sin tjänst: börsspekulanter, frimurare, alla slags obscura organisationer äro, utan att själva vara kommunister, de frivilliga hjälparna; ty genom svindlande förtjänster bestickas t. o. m. de högsta statsämbetsmän. Polisundersökningarna förlora alltid sina trådar vid kontakten med sovjetlegationernas exterritorialrätt. Varje förräderi av de medskyldiga, vilka en gång råkat i detta bolsjevikiska världsnäts maskor, har ovillkorligen dödsstraff till följd. Varje plan av denna Världs-G. P. U. utföres med ohygglig säkerhet. Staviskys förbindelser med sovjetlegationen och med "Renn-Klubb" gälla som bevisade. Mellan dessa båda organisationer kunna förövrigt inga gränslinjer dragas.

Ett uttömmande uppklarande och ett avlägsnande av detta tillstånd vore blott tänkbart efter avskaffandet av kominterncentralen i Moskva. Moskva kan naturligtvis icke tillåta, att en direkt förbindelse påvisas, ty annars bleve sovjetregeringens internationella beskyddare tvungna att överge kommunistregeringen. Faran härav förklarar även de hemlighetsfulla morden i Stavisky-affären. III. internationalens regering betalar oerhörda summor och lockar ej endast spekulanter och äventyrare utan t. o. m. de högsta ämbetsmän i sitt nät och sitt beroende. Moskva arbetar med dessa, vilka sålt sin heder, icke endast i spionage och vapensmuggel för landets kommunister utan undergräver genom korruptionen ifrågavarande stats grundvalar. Blott genom en tillfällighet lyckas det kanske att direkt påvisa Moskvas regi.

Frankrike erbjuder för dagen den mest lämpliga jordmånen. Tysklands och Österrikes ledande kommunister ha rönt ett vänskapligt mottagande av den radikala regeringen. *Gentemot denna förbrytarevärld skyddar sig en stat bäst genom att utvisa sovjetlegationerna, handelsdelegationerna jämte Moskvas övriga representationer.*

Frh. L—n.

Blev kung Albert mördad?

Den kände engelske författaren och upptäcktsresanden, överste G. S. Hutchinsen har väckt sensation genom ett offentligt uttalande, att kung Albert av Belgien ej undkom under en bergbestigning utan att han helt enkelt blev mördad. Översten yttrar:

"Historien om kung Albert är den största svindel världen sett under de sista sex månaderna. Han dog ej som bergbestigare, tro mig, ty jag känner sanningen. Historien om kung Alberts död blev spridd under det att konungen ännu var i livet. Konungen blev mördad, men i Belgien vågar ingen tala om hans död".

Som man erinre sig voro i samband med dödsfallet rykten om mord i omlopp. Dessa ha vunnit stöd genom överste Hutchinsens uttalande. Om mord föreligger, frågar man sig: vem var anstiftaren? Förmodligen samma mordcentral inom "franska" frimureriet (— G. P. U.), varom talas på annat ställe i tidningen. Av intresse är att konstatera, att kung Alberts död inträffade ungefär samtidigt med att Grand Orient-logen i Paris av fruktan för en nationell fransk revolution överflyttade sina hemliga arkiv till Bryssel. Om kung Albert röjts ur vägen av *Hemliga Handen,* får man närmast anta, att det skett på grund av vägran från hans sida att deltaga i den pågående inringningen och den planerade krigiska tillintetgörelsen av Tyskland, varpå judendomen för närvarande främst koncentrerar sina ansträngningar.

Israelitiskt uttåg till Afrika

En judisk delegation från Paris har trätt i underhandlingar med regeringen i Lissabon angående kolonisering av det portugisiska Angola på Afrikas västkust. Förhandlingarna äga rum under särskilt beskydd av engelska regeringen, vilken tydligen i en israelitisk utvandring från Europa till Afrika varsnar en möjlighet till lättnad i det svåra trycket i gamla Palästina.

Frågan om judisk kolonisering i Afrika har således närmat sig handlingens stadium. Tillsvidare ha de i saken intresserade stannat vid Angola på västkusten — ännu bättre torde dock ön Madagaskar på ostkusten passa som mål för "vandringsfolkets" sista vandring — till Det Nya Palästina!

Nya upptäckter

angående

Israels Vises Protokoll

(en serie artiklar, publicerade i Nationen 1934)

har utkommit

i bokform.

Rekvirera

Nya upptäckter om Israels-protokollen	50 öre
Judarna i Sverige	50 „
Kristus var ej jude	25 „

Sändas på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och expeditionskostnad antingen i brev eller postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Ras och rätt

En intressant och aktuell bok har utkommit å Svea Rikes förlag under titeln "Lag och rätt", författad av den tyske juristen Helmut Nicolai och med förord av Nils Lagman. Dr. Nicolais tankar motsvara de i det nutida Tyskland härskande rättsbegreppen. För oss svenskar har denna "nya" rättsuppfattning ett särskilt intresse, emedan den utgår från gamla nordiska rättstankar, gemensamma för alla nordiskt befryndade folk.

Dr. Nicolai skiljer mellan rätt och lag. Lag är ej alltid liktydigt med rätt. Rätt är enligt Nicolai endast vad som motsvarar den gudomliga ordningens eviga lagar och därigenom även folkets och rasens verkliga intressen. "Rätten är icke människoverk, utan Guds heliga ordning som vi känna och ha att rätta oss efter. Främst, före all lag och före all bokstav, står samvetet, rättstanken, som bör förverkligas." (S. 132.) Rättssamvetet är folkets och rasens samvete. Detta insågo våra nordiska förfäder. För dem var begreppet rätt oskiljaktigt förbundet med begreppen moral och sanning. "Genom förbindelsen med det absolut etiska sanningsbegreppet framstår för den nordiska tanken rätten som det högsta goda. Därför finns det ingenting högre än rätten", säga vedaböckerna. De gamla persernas heliga skrifter förklara: "Asha (rätten och sanningen) är det högsta goda" (s. 79). Sanningens eviga rättssats hette på fornindiska "rta". Detta ord är ingenting annat än vårt "art", d. v. s. släktet, den naturliga beskaffenheten, inbegreppet av det som skiljer sig från andra genom sin egenart. M. a. o.: art är identiskt med ras och rättsbegreppet för våra förfäder identiskt med rasbegreppet. Rasbegreppet var i fornnordisk tid innerligt förbundet med rättsbegreppet. Det sedliga kravet löd :att leva enligt naturen; rättsordningen framstod som ett utflöde just ur denna sedliga ordning och den sedliga ordningen sammanföll med ätterna, de nordiska släkternas ordning.

Rätten krävde alltså bevarandet av det rasliga arvet genom tiderna, bevarandet av den nordiska rasen, och rättens innehåll var bestämt genom denna högsta sedliga tanke. Därför äro också de första lagar, som uppstått ur fornnordisk rättstanke, lagar rörande rasen, dess liv och bevarandet av dess renhet. Så länge renheten upprätthölls hos den nordiska rasen och dess ledande skikt, behövdes icke många lagar, emedan hos rasrena människor samvetet och den riktiga rättsuppfattningen äro medfödda anlag. Under senare tider — hand i hand med rasförfallet — växer juristeriet, behovet av ett otal lagar och förordningar. I stället för att hämta rätten ur samvetet hämtar senfödda släkten rätten ur skrivna lagar. "Pessimae rei publicae plurimae leges", ju sämre det är beställt med ett samhälle desto flera lagar, säger Tacitus. Här finna vi sammanhanget mellan ras och rätt även i våra dagar.

Den sanna rättens uppgift är icke att öka antalet lagar utan att genom lagarna så leda folkets liv, att rasens renhet upprätthålles och mänskligheten därigenom förbättras, att de dåliga och samvetslösa folkelementen småningom försvinna. Härigenom kommer rätten åter att bli ett inre behov hos människorna och ej endast en formell juridisk angelägenhet. Rätt bör vara en folklig sak, rättsuppfattningen bör växa fram ur folkets och rasens samvete och icke dikteras av en despotisk, egenmäktig statsmakt. För att uppnå detta skall man eftersträva en "total" stat, där folk och statsmakt äro ett, där lagarna framspringa direkt ur folkviljan. Den senromerska staten och den liberala staten äro, säger Nicolai, dualistiskt byggda. På ena sidan står staten, på den andra folket. En absolut despotiskt rådande statsmakt bjuder över en formlös massa människor, som tillsammans såväl som enskilt äro rättslösa gentemot statsmakten.

Rätten klyves vidare i två delar: 1) offentlig rätt och 2) privat rätt. På den ena sidan står det statliga tvånget, på den andra den privata friheten. På den personliga frihetens område kan den enskilde leva som han behagar. Staten bekymrar sig icke om vad han gör, den sörjer blott för genomförandet av sina lagar. Vad som icke är förbjudet är tillåtet. Rätten anses och behandlas som en sak för sig. Varje omedelbar förbindelse mellan rastanke och rättstanke saknas. Som en följd härav saknas även varje förbindelse mellan sedlighet och rätt, emedan sedlighet och ras hänga samman, om vi med sedlighet förstå samklangen mellan yttre handling och inre samvete, mellan böra och vilja. Både den senromerska och den liberala rätten saknar konsekvent den nordiska rättens ätteordning, rättens bindande vid folket och statsmaktens begränsning efter gränserna för nationen i betydelsen av blodsgemenskap.

Ur dessa förhållanden ha de abnorma tillstånd, i vilka de nutida folken befinna sig, uppkommit. Ett tillstånd av allmän rättslöshet och oerhört invecklat juristeri. Var är utvägen, räddningen ur detta att söka? Endast i återvändandet till *nordisk* rättsuppfattning. Endast genom att skapa en ny *total* stat i nordisk anda, där folk och statsmakt äro ett. Endast genom rastankens återinförande i rättsväsendet.

S. R.

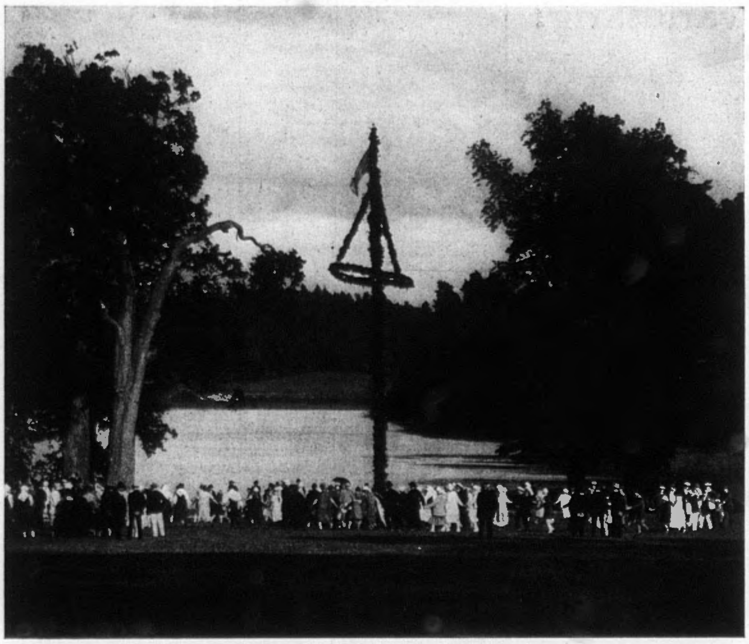

Svensk Midsommar

Nationalsoc. hälsningen — den germanska tingsseden

Såväl i fråga om bruket av ordförandeklubban i offentliga församlingar och styrelserum som den bekanta nationalsocialistiska hälsningen existerar en oavbruten sammanhangskedja mellan nu och förr, en kedja som går tillbaka ända till den grå forntiden, framhåller dr. *Torsten Wennström* i ett uttalande, fortsättande:

"Ordförandeklubban är intet annat än det gamla 'vapentaket' i miniatyr, då tingsmenigheten med sina klubbor slamrade på sköldarna för att beteckna en stadfästelse. Och Hitlerhälsningen — den är den gamla germanska tingsseden, som går igen, 'hand vid hand', sådan den omtalas av Hyltén-Cavallius i 'Värend och virdarna'."

Kristendomen

— den eviga urariska religionen

I. Vi behöva sanningen

I den stora avgörande strid, som vi arier i dag föra för vår och hela mänsklighetens befrielse och återuppståndelse andligen och lekamligen, är sanningen vårt förnämsta vapen. Arier — det är: son av solen, solmänniskan. Från det heliga ljuset är vårt liv kommet — och endast genom sanningens ljus kunna vi segra.

Mot vem är vår kamp riktad? — Mot judarna, våra och hela mänsklighetens fiender. Sedan årtusenden pågår denna kamp. Lögnen är det judiska huvudvapnet. Genom lögn kommo judarna i närvarande tid till herraväldet över jorden — till seger över arierna. Genom lögnen ha de försvagat våra egna led och där funnit förbundna. Genom förfalskningar ha de vanställt hela den av arierna skapade kulturen. Till och med vår egen historia och därmed vår världsåskådning ha de förvanskat till sin fördel. Härigenom har mycket främmande och falskt kommit in i vår idévärld och våra levnadsförhållanden och vi ha förlorat förståelsen för innebörden av våra stora uppgifter. Många arier blevo helt förförda av judar, tänka judiskt, ha i sin levnad anlagt judiska seder och betraktelser, blevo judiska förbundna, arbetare för den judiska saken, bekämpare av den ariska världsordningen. Som en följd härav uppnådde judarna i alla länder och på alla livets områden en nästan obegränsad makt. Arierna blevo överallt bortträngda från ledningen, förvandlade till arbetsboskap. Men ur denna förnedring spirade omsider uppvaknandet för de ariska folken. Det har visat sig, att den ariska själen alltjämt är levande och kampduglig. Våra tyska bröder beträdde såsom de första uppståndelsens väg. Vi följa dem alla. Den sista avgörande kampen har inträtt — ljusets kamp mot mörkret!

För att kunna tillkämpa oss fullständig frihet måste vi först bli fria i vårt inre. Vi måste med andra ord lära känna de judiska lögnernas gift i våra idéer och levnadsförhållanden, hänsynslöst lösrycka, avlägsna samt ersätta det med sanningen, som skall vara återfunnen och erkänd. Endast på detta sätt skola vi nå den slutliga segern. Ty man segrar icke om man ej i sitt inre är fri, om man lever i lögner och ej vet vad som är sanning — sanningen i det ariska väsendet och leverne t.

I första hand bör sanningen bliva funnen och uttalad i religionen, enär religionen är den största av våra andliga ägodelar. I religionen låg alltid och ligger ännu i dag kärnan av hela vår världsåskådning, våra förbindelser med Gud, med världen, med mänskligheten; endast religionen uppenbarar vårt livs väsen och mål. Just därför var också vår religion för det mesta förfalskad av judar. Främst genom dess förfalskande bragtes vi till judiska slavar. Först genom att lära känna sanningen i religionen finna vi vägen till befrielse.

II. Varifrån kom vår religion?

Man berättade för oss redan under våra barnaår, i den första religionsundervisningen, att vår religion — kristendomen — kommit från Östern, från det judiska landet Palästina, från den judiska anden. Ännu alltjämt erfara vi nya fastställanden av denna sats. Alla våra kyrkor, hela den kyrkliga vetenskapen fortsätta att predika den. Härigenom få vi, utan att ens märka det, intrycket, att vi är skyldiga judarna oerhört mycket. Det högsta av vår andliga egendom, begreppet om Gud och gudsordningen på jorden bekomma vi ju från judarna. Vi börja tro, att judarna verkligen äro Guds utvalda folk, att de alltid stodo på en högre andlig nivå än vi själva, eftersom kyrkan så lär. I en tid, då våra förfäder ännu voro oupplysta barbarer och hedningar, hade judarna höga religiösa begrepp; icke ur våra förfäders led utan ur det judiska folkets kom Förlossaren och överhuvudet för vår kyrka — ännu ett bevis för att judarna äro Guds utvalda folk. Men om allt detta är riktigt, frågar man sig: är då icke judarnas herravälde i dag över oss och alla andra ariska folk berättigat? Har ej Gud själv bestämt, att de alltjämt skola visa oss vår väg, bestämma vårt livsmål, forma vår kultur, vårt stats- och folkliv? ... Så föra kristendomens läror i nutiden till ett bekräftande och ett berättigande av det judiska herraväldet i världen — och till vårt, ariernas, förslavande.

Men den ariska vetenskapen, som på sista tiden återuppstått, säger, att allt vad de officiella kyrkorna säga om vår religions och kristendomens ursprung är falskt. Kristendomen är en urarisk religion. I Norden — i den nordiska människans, ariens själ har denna religion uppstått.

Vi äro tack skyldiga mången arisk vetenskapsman för återställandet av sanningen om vår ariska urreligion. Allra mest stå vi i skuld till tysken R u d o l f J o h n G o r s l e b e n, den store forskaren över de gamla nordiska runorna, utforskaren och översättaren av den heliga nordiska Eddaboken. R. J. Gorsleben dog 1930. Men han hann slutföra sitt stora verk "Mänsklighetens högtid", vilket han ägnade tjugo år av sin levnad. Han dog i samma ögonblick sista raden av hans bok nedskrivits. Det låg något heligt mystiskt i denna död: människan har fullbordat sitt stora verk, uppfyllt sin jordiska mission — och går bort ur livet. Gorslebens verk bevisar på grundval av alla genom vetenskapen i dag förebragta källor den kristna religionens nordiska urariska ursprung. Detta verk uppenbarar också vår religions sanna väsen. Därför låta vi det även utgöra huvudunderlaget för denna betraktelse.

III. Märkliga fakta

Först må nämnas några fakta — några märkliga fakta, som ge oss en hel del att tänka på.

Studere vi skildringarna av Buddhas liv och jämföra dem med Kristi liv!

"Jesus liksom Buddha", säger Gorsleben, "härstamma från sitt folks konungasläkter, bägge hava jungfrur till mödrar, Jesus Maria, Buddha Maya, vilka av änglar förbereddes på sina kallelser som föderskor av Gudssöner. De mottogo båda avlelsen i sina kroppar av den Helige Ande. Födelsen blev förkunnad av änglar. Konungar, gudar och präster infunno sig vid Buddhas födelse, liksom vid Kristi födelse de 'Vise från Österlandet'. De skänka å bägge håll rökelse och andra kostbarheter, och de unga Frälsarna bli båda misstänkta av onda härskare, vilka varnats genom drömmar och genom tillkännagivanden i sina länder söka efter den blivande konungen. Och liksom dessa Herodes icke kunde förstå att dessa konungars liv icke skulle vara av denna världen, så har den kristliga mänskligheten under ledning av dess kyrkor tills i dag icke förstått det... Buddha blir i likhet med Jesus förd till

Amerika under Roosevelt

Vår Boston-korrespondent skriver följande angående läget i Amerika:

När Roosevelt tillträdde makten, förklarade kännare av amerikanska förhållanden: "Alla punkter i Protokollen äro nu gångna i uppfyllelse — det enda som felar är den påbjudna världsrevolutionen". Roosevelt har politiskt erkänt Sovjet-Unionen. Detta erkännande innebar en vacker finanspolitisk seger för den honom närstående finansgruppen Felix Warburg (Roosevelts personlige vän) och Otto Kahn (från Kuhn, Loeb & C:o — Bank), vilka sedan år och dag, trots en stark opposition, outtröttligt och under användande av enorma penningemedel fört fälttåget för bolsjevikernas erkännande.

Den nye presidenten lade — på befallning av "Federal Reserve Bank" (Kuhn, Loeb & C:o) — genast nationens hela guldförråd under beslag och inlevererade det till just denna firmas stålkammare. I dag är det redan så långt kommet, att staten medels sovjetmässiga ukaser konfiskerar jämväl guldinnehav å under 100 dollars. Den amerikanska nationens samlade guldbestånd har på kortaste tid helt råkat i judars händer. Värdet å dollarn kan alltså, om dessa herrar så finna för gott, nedskruvas till noll. Kongressen har därtill utrustat nuvarande finansministern med diktatoriska fullmakter. Han förfogar över nationens samlade guld och överskeppar det i jättestora mängder dels till England, dels till kontinenten i källrarna av Folkförbundets Baselbank, vilken vi känna som B. I. Z. (bank för internationella betalningar).

Man bör observera, att denne allsmäktige finansminister är juden Henry Morgenthau, genom giftermål i släkt såväl med New Yorks judiske guvernör, Lehman, som med de internationella judiska bankirerna Seligman, Lewisohn, Warburg samt med firmadelägarna Kuhn, Loeb & C:o. Hela guldtransaktionen har genomförts så skickligt efter en djävulsk plan, att själva bibeln måst tjäna till hjälp. Man åberopade sig å Kristi ädla gärning "att driva växlarna ur templet", och de på förtroende gränslöst rika gojim ha utlämnat sina sista, för de sju magra åren bevarade guldslantar i tron, att de därmed skyndade Roosevelts ädla begynnelseverk till hjälp och bjöde sitt fosterland räddning. Under tiden behöllo judarna grinande de i deras ägo varande guldmängderna. — Det felas alltså endast ögonblicket, då Judas okrönte konung utfärdar ukasen till amerikanska folkets uthungrande, så att världsrevolutionen kan ha en säker framgång.

Informerade kretsar räkna med det fullständiga sammanbrottet redan under den närmaste tiden, därest icke gruppen av patriotiskt välsinnade — vilkas antal ständigt ökar — tar tillfället i akt och driver penningockrarna ur templet. Det finanspolitiska läget i Förenta Staterna ställdes i klar belysning genom Mac Faddens anföranden i kongressen. "Liberation" behandlade läget i sitt nummer för 27 jan., vari det hette: "En svår depression har kommit över landet, under vilken hela horder av judar, som vi hövligt kalla internationell finans, ryckt till sig egendomsbesittningen och berikat sig genom utländska penningemanipulationer. För att lättare dölja detta bedrägeri och rövandet av den amerikanska statsegendomen ha de i största utsträckning medverkat till, att Roosevelt blev vald till president. Genast vid sitt tillträde till ämbetet bjöd denne oss programmet för nationellt återuppbyggande (N. R. A. = National Recoverty Act), vilket utarbetats och befordrats av judar. Alla världspropagandans moderna medel, pressen, filmen, teatern, trädde i aktion för att föra det utplundrade folket vilse. — I svärmar inträdde de inflytelserika judarna i kabinettet och under deras ledning började landet att sjunka". I den glänsande publikationen "The Plan in Action" står (avd. 3, sid. 18) skrivet följande: "Det har blivit klart, att i Förenta Staterna de i höga ställningar befintliga medlemmarna av den judiska oligarkien sedan 1917 lett landet på ett sådant sätt, att Amerika som slutresultat därav måste störta i förintelsens avgrund och förtäras i kaos".

Det har här redan hunnit så långt, att Roosevelts näringssakkunnige och rådgivare, juden Perle öppet tillkännagivit varthän det bär. I en artikel med överskriften "Statskommunism såsom sista utväg i Amerika" förkunnade Perle, att, för den händelse nuvarande åtgärder till återuppbyggande av det amerikanska näringslivet icke lämna de resultat man hoppats på, en slags statskommunism bör införas, varvid den privata (läs: ariska) företagsamheten skall försvinna. Inför ett parlamentsutskott i Washington blev för kort tid sedan ett strängt förtroligt brev uppläst, vari enligt "Associated Press" fastställdes, att "några av Roosevelts yrkesrådgivare sökte förhindra en återhämtning av det amerikanska näringslivet och störta nationen i kommunism". — I brevet, vilket var ställt till en onämnd medlem av denna rådgivaregrupp, förklarades: "Vi tro, att Roosevelt av oss så länge skall kunna hållas på sin plats tills vi kommit i sådant läge, att vi kunna ersätta honom med en slags Stalin. Vi tro alla, att Roosevelt ingenting annat är än vår omstörtnings Kerensky".

Bestörtningen hos vårt amerikanska folk över dess genom judarna på konstlad väg vållade tilltagande armod är blott så mycket mer förståelig som amerikanerna sedan krigets slut gällt som världens mest välbärgade folk. Den ohyggliga förbrytelse judendomen för närvarande begår mot vårt flitiga och arbetssamma amerikanska folk, visar dock ej endast oss — såsom vi erfara det å vår egen kropp — utan hela världen vilken oinskränkt makt denna fientliga ras, som i världspressen så gärna vill framställa sig som ett stackars oskyldigt förföljt lamm, i detta allvarsfall är i tillfälle utöva. Man må klargöra för sig faktum: det mäktiga, starka och rika Amerika blir — man kan säga över natten — icke genom ett blodigt krig, icke genom en väldig naturkatastrof utan blott genom ett lika löjligt som hemligt judiskt börstrick plötsligt berövad sin egendom och störtat i måttlöst elände.

— Så långt vår Bostonkorrespondent.

Ariska folk, befrien Eder från guldet, som redan förut är i judarnas händer! Betänken, att Judas makt måste falla samman likt ett korthus den dag folken överge guldvansinnet!

W.

Engelbrektshus

"Så sant jag är kommen från Kopparberg
och bär tre liljor i vapen,
I fån ej som skyar skifta färg,
ej längre förspilla rikets märg,
men bryta livegenskapen".
— Så talte en herre av bergmanssläkt,
det var den redlige Engelbrekt;
men rådet tvekade bara.
Då harmades bönders skara,
det gick ett brus genom täta led
och Vetterns vågor brusade med.

"Vi skola väl hålla besvuren lag
och band, som med ed vi knutit".
— Så talade biskop Natt och Dag.
Då sorlade folket med friska tag:
"Kung Erik sin ed har brutit",
och vredgad häftigt vart Engelbrekt,
i kragen grep han biskopen käckt:
"Eho, som ej lyda hastar,
jag ned genom fönstret kastar".
Därnedanför hördes härens larm,
och Vettern vräkte mot hamnens arm.

För farligt det nu de tredskande blev:
de bondenävar ej skona.
Ty präntades strax uppsägelsebrev,
där tydligt och klart till kungen man skrev,
att borta var rike och krona.
I gillesstugan blev bordet täckt
med kannor och krus för Engelbrekt,
till gigorna hördes sången
i glänsande solnedgången,
det goda öl var i träget bruk
och Vettern låg som en gyllenduk.

För Köpingehus och för Borganäs,
de grusade fogdenästen,
för allt det trug, som bitit i gräs,
för kraft, som rår på smicker och fjäs,
man drack vid den glada festen.
När morgon sken på Vadstena torg,
gick Engelbrekt att ta Stegeborg.
Men huset står än i dagen,
där bispen han tog i kragen.
Det än bär namnet Engelbrektshus,
dess minne sjöng jag vid Vetterns brus.

C. D. af Wirsén

templet. Den ungdomlige Buddha bringar de skriftlärde i förvåning genom sin visdom. Före sitt offentliga framträdande går han ut i öknen, fastar fyra veckor, avvisar frestaren Mara, som visar honom all världens rikedomar. Han helar sjuka, gör blinda seende, skrider torrskodd över vattnet, utspisar sina lärjungar på ett underbart sätt, blir liksom Jesus förrådd av en av sina lärjungar, Devadatta, och visar sig för dem efter sin död i förklarat ljus... Likformigheten i liv och lära hos de bägge människoförebilderna går ofta till ordagrann överensstämmelse i vissa uttryck" (Gorsleben, "Hochzeit der Menschheit", s. 222—223).

En överraskande likhet beträffande organisation och kyrkliga bruk har av forskarna påvisats mellan den tibetanska buddhistiska och den kristligt romerska kyrkan. "I Lhassa tronar som Guds ställföreträdare ofelbar och avskild från världen Dalailama, liksom påven i Rom." "Storlama offrar bröd och vin, äter och dricker därav och fördelar det vidare. Han bär tiaran i likhet med påven." "Krumstav, klocka, vesper, mässa och nyckel finnas också i Tibet." "Det handlar icke blott om likhet utan om en fullständig överensstämmelse" (Gorsleben, s. 204).

Vad skall allt detta betyda? Buddhismen har dock uppstått långt tidigare än kristendomen i Palästina. Därför kan man här icke tala om inflytande från kristendomen.

I de gamla indiska ariska religionerna finna vi samma överraskande överensstämmelse med den "historiska" kristendomen. Krischtna (vilket betyder den "glänsande", den "ljusfödde" och icke den "svarte", såsom man ofta avsiktligt översätter Krischtnas eller Chrischtnas namn) blev upptagen av jungfrun Maja genom den Heliga Ande. I de indiska skrifterna läsa vi: "Agni (jämför med latinska Agnus = lamm, såsom man även kallar Kristus), den till kött vordne sonen av Sawitri (den himmelske fadern), blev upptagen och född av jungfrun Maja och hade timmermannen Twasti till jordisk fader". Kristus hade enligt våra kyrkors lära till jordisk fader timmermannen Joseph. Här må dock bemärkas, att Kristus själv aldrig kallar sig Josephs son utan Guds son. I berättelsen om Kristus i magometaniska koranen omnämnes icke Joseph, utan koranen talar om Maria (Mirjam) och timmermannen Thaias. Men vad är då Thaias? Det är Theos, Deus, Teus, Zeus — Gud, Skaparen, Uppbyggaren, Världens timmerman.

Bilden av en Gudsson, som genom den Helige Ande eller Gud upptagits och fötts av en jungfru, tillhör sedan urtiden alla ariska eller av ariskt inflytande berörda religioner. Jupiter gjorde i gestalten av en duva jungfrun Pythia till moder. "Plato gällde hos grekerna som Apollos son, upptagen av en jordisk jungfru, Bacchus och Mithra alstrades på samma sätt, i Kina Fohi, i Korea Archer...; även i Babylon, i Egypten och icke minst i den germanska myten möta vi den jungfruliga gudinnan, som föder Frälsaren. Enligt en nordisk mytus tager Wotan jordisk gestalt, föds av en ren jungfru och måste med sina lidanden lära känna jorden" (Gorsleben, s. 222).

Kristus föddes natten till den 25 december. "Agni i Indien, Mithras i Persien, Osiris i Egypten, Adonis, Bacchus, Apollo i Syrien, Phönikien och Grekland, Manu och även Buddha jämte många andra 'Gudssöner' föddes natten till 25 december. Varje år den 25 december firade Bacchus', Mithras', Venus' och Isis' präster och brödraskap i Rom den unge solgudens födelse. Överallt i provinserna bar man omkring vaggan med den nyfödde i festlig procession... Ceres, Bacchus' lyckliga moder, prisades som 'den heliga jungfrun'. På en gammal terrakottavas finnes denna akt bevarad. Horus' präster buro enligt gammalt bruk tonsuren, varifrån den romerska kyrkan övertog densamma — ett sätt att bära håret, vilket åsyftar att giva den kosmiska viljan ett lättare tillträde". "Alla dessa Gudssöner helade sjuka, uppväckte döda, gjorde under och måste slutligen dö." "Jungfru Maria med Gudsbarnet på armen är ingen yngre föreställning, icke av palästinskt ursprung... Vi känna Juno med barnet på armen, Artemis från Ephesus, 'den obefläckade jungfrun', Artemis från Chrisos, Demeter, 'De Mater', Gudsmodern" (Gorsleben, s. 223).

Begreppet om den heliga trefaldigheten, treenigheten, Gud-Fader, Gud-Son, Gud-Helige Ande (eller Gudsmoder = Ceres, Demetra, Freja etc.) — finner man i alla ariska religioner. Det är intressant att bläddra i en gammal svensk bok, i Olof Rudbecks "Atland eller Manhem": man finner där avbildningen av den gamla nordiska treenigheten — Oden, Tor och Frigga.

Antalet av Kristi apostlar — 12 — finner man överallt i olika gestalter i gamla ariska lämningar. Må vi blott erinra oss de 12 asarna kring Wotan och Odin.

Evangelium, som vi känna, är skrivet å arameiska, alltså ett ariskt språk (i sin helhet finnes det omkring 800 evangelier, vilka nästan alla i detalj motsäga varandra och endast i huvudidéer äro lika, alltså stamma från samma urariska källa). Kristus heter på arameiska: Barhvam. Det är tydligen identiskt med Bar-Man, vilket på runspråket betyder son av man. Och man i runspråket betyder: Högsta Väsen — Gud; betyder också: mänsklighet, människosläkte. Det är även likt det indiskt-ariska brahman, som betyder Solen eller bättre sagt symbolen för solen, men samtidigt också en i hemligheterna invigd, upplyst människa. Man, Manu är i flera gamla religioner ett av Guds namn: t. ex. Menes i Egypten. Hos Mexikos azteker hette "den store anden" Manetu.

Det grekiska ordet "Kristus" betyder: invigd. "Kristna" kallade sig — säger Gorsleben — i det gamla Grekland alla i mysterierna invigda, vilka beklädde en högre grad i de hemliga förbunden, och det grekiska uttrycket blev övertaget och slutligen överfört på alla som voro anhängare av den uppenbarade hemliga läran, ur vars väldiga spillror den tidigare kristendomen hämtade sina byggnadsstenar. Kristus är detsamma som Haristos, Aristus — Artus i Norden, Hores — den unge solguden i Egypten —, Harahari hos de indiska arierna, vilket betyder föreningen i en person av Gudstreenigheten — Wischnu, Chrischtna, Siva.

Namnet Jesus finner man också: Allgudens son hos kelterna (culder, kaledonier, kaldéer) och gallier (gallilé), som själv var gud och konung, hette Esus, Aesus. Ursprungligen skulle det vara Asus, Ase. *(Forts. i nästa n:r.)*

Arman.

Frihetsrörelsens årsting

Den nya folkliga frihetsrörelse, som går fram över vårt land och som tagit sig uttryck i Nationalsocialistiska Arbetarepartiet under Sven Olov Lindholms ledning, höll under pingsthelgen sitt andra årsting i Göteborg. Pingstaftonen den 19 maj var ledardag anordnad å Hvitfeldtska skolans aula. Det egentliga årstinget, som pågick pingstdagen den 20 och annandag pingst den 21 maj, ägde rum å Lorensbergs Cirkus.

Årstinget blev en mäktig manifestation av det vaknande Sveriges vilja och kraft. 1700 ombud från alla delar av vårt land, från nordliga Tärendö till sydliga Ystad, hade mött upp. Programmet var särdeles rikhaltigt, instruktivt och underhållande. Förutom anföranden av ledaren, rapporter från förtroendemännen och specialsammanträden med föredrag höllos anföranden av olika talare i betydelsefulla frågor. Av rapporterna framgick den storslagna utveckling partiet och dess organ "Den Svenske Nationalsocialisten" under året kunnat uppvisa, så mycket märkligare som rörelsen i sin existens uteslutande varit hänvisad till medlemmarnas och sympatisörernas små ekonomiska bidrag. Erbjudanden om "hjälp" från storkapitalistiska håll hade ej saknats, men de hade konsekvent avböjts, då rörelsen önskade stå på egna ben och vara fri och oberoende åt alla håll. Huvudföredraget, vilket skulle ha hållits av ledaren å Götaplatsen annandagen kl. 6,15 em. och som behandlade ämnet "Frihet eller fångläger?", måste på grund av det ihärdiga regnandet framföras i Cirkus.

Pingstdagen och annandagen voro demonstrationståg anordnade genom Göteborgs gator. Pingstdagens tåg ledde ut till Masthuggstorget, där uppställning skedde och tal höllos. När tåget under hakkorsfanor och klingande spel marscherade genom det röda Masthugget, igångsattes från kommunistisk sida skarp motaktion. Genom flygblad och målade paroller å asfalten lästes uppmaningen "Slå nazisterna!". Kommunisterna å trottoarerna och i fönstren vore särdeles aggressiva, skreko taktfast "Röd front" och vrålade "Internationalen". Det kom även till handgripligheter, varvid Göteborgs polismästare och en av hans närmaste i tjänsten slogos i marken. Men från många fönster i det röda Masthugget hälsades tåget med den nationalsocialistiska hälsningen. Lindholmspartiet har nämligen redan lyckats vinna åtskilliga anhängare bland Göteborgs röda, vilka överge Davidsstjärnan och fylka sig under Hakkorset. På Masthuggstorget hotade kommunisterna, som sökte överrösta de nationalsocialistiska talarna med "Röd front"-tjut och "Internationalen", att gå till attack, men tack vare nationalsocialisternas disciplin och ordningsmaktens vaksamhet förhindrades allvarliga uppträden.

Lindholm talar

I sina olika anföranden under tinget framhöll Lindholm kraftigt, att den svenska nationalsocialismen ej syftar till en revolution med bajonetterna utan en andens revolution, en andlig pånyttfödelse av vårt folk. "En levande tro på den gudomliga uppgift som blivit given åt vårt svenska folk måste behärska oss", yttrade han i ett av sina tal. "Vi måste alla ha samma enhetliga vilja. Vi veta, att framtiden ligger i de nordiska människornas händer."

Lindholm blev under tingsdagarna föremål för ovationsartade hyllningar, som visade det stora förtroende och den tillgivenhet, varmed han omfattas av rörelsens anhängare. Alla äro eniga däri: att han är den nya svensk-folkliga frihetsrörelsens borne ledare.

E. E—n.

Demonstrationståget passerar Gustaf Adolfs-statyn

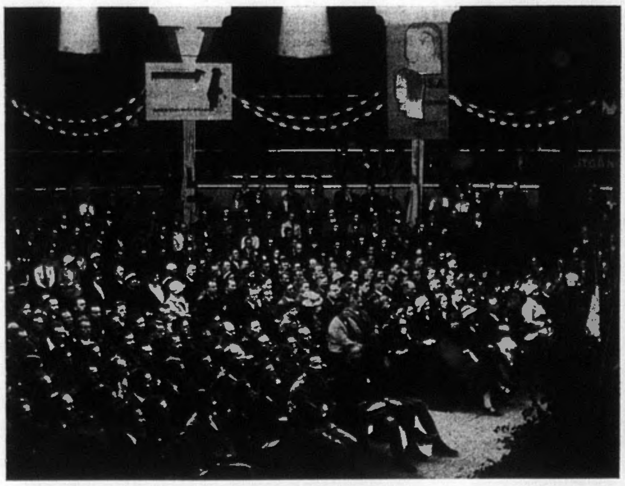
Gruppbild av tingsdeltagare

Sovjets rätta ansikte

I Bukovina har upptäckts en stor kommunistisk organisation, "Kommunistiska regionalkommittén för Bukovina och Hotin". Ett 40-tal personer häktades och rannsakas f. n. inför fjärde armékårens krigsrätt i Jassy. Vad som redan kommit i dagen är högst sensationellt och blottar arten av Sovjets "vänskapliga" förbindelser med utlandet.

I organisationens lokaler fann man mängder av revolutionärt-kommunistiskt propagandamaterial, flygskrifter, kommunistisk litteratur, en liten tryckmaskin, ett stort arkiv och en vidlyftig korrespondens. Av denna senare framgick, att regionalkommittén stod i ständig förbindelse med såväl Bukarestcentralen som Moskvas spionage- och propagandacentrum. Det mesta propagandamaterialet levererades direkt från Moskva. En särskild uppmärksamhet ägnades anstiftandet av motspänstighet, uppror och sabbotage mot industriföretag, terroristiska attentat mot offentliga institut och järnvägar.

Organisationens ledare var juden Itzig Kanner — känd under namnen Goldenberg, Ungoreanu, Batranu och Ilies — förut straffad till tre års fängelse för deltagande i ett senatsattentat. Itzigs ställföreträdare var hjälpläkaren i Czernowitz, judinnan Natali Resnik, som förvarade hela korrespondensen. Resnik hade grundat en kommunistisk cell i privatlyceum i Petrovicigasse. Den ukrainska sektionen leddes av Volosziuk, grundare av den kommunistisk-ukrainska ungdomsorganisationen. Ledande medlemmar i organisationen voro vidare bl. a. studentskan Dina Adelsbergh, Martha Schaf, Esta Abromovici, Sabina Bernstein, Schrul Ivanier, David Rosensweig, Moses Kron, Abraham Kirmaier, Otto Stempel, Josef Schreiber och Dora Rettich — alla judar! För propagerande av de kommunistiska idéerna bland de intellektuella hade en särskild cell bildats, vilken förestods av juden-bokhandlaren Josef Bernfeld och det judiska paren Auerbach, vilka i hemlighet tryckte kommunisttidningen "Röda Fanan". Organisationens tekniska avdelning lydde under judarna Landau, Weizmann och Weintraub.

Enligt vad polisens undersökning givit vid handen ha många av de nämnda besökt Moskvas propagandaskola. Genom den kommunistiska centralen i Bukarest sändes de på omväg över Tyskland och Hamburgs hamn till Leningrad. Härifrån foro de direkt till Moskvas kommunistskola, där de erhöllo undervisning om hur revolutionära rörelser skola igångsättas, gatustrider föras, trupper och offentliga institutioner angripas. Efter undervisningens avslutande fördes de unga kommunisterna tillbaka samma väg de kommit till hemorten, varvid falska pass — företrädesvis tjekoslovakiska — användes.

— Ja, här se vi det rätta ansiktet av Sovjet-Ryssland, som vår Kungliga Marxistiska Regering önskade donera 100 miljoner kronor av svenska folkets penningar!

*

"Israels hus brinner!"

Den kände judiske historieprofessorn Simon Dubnow skildrar i en artikel i "Neuer Welt" världsjudendomens iråkade läge:

"Under de sista 150 åren ha vi icke upplevt sådana tider. Huset Israel brinner i alla hörn. Den byggnad, som vi byggt upp sedan den stora franska revolutionen, står i lågor. Och än värre är: husets grundvalar vackla. Den sista 'tyska revolutionen', såsom den Hitlerska barbariska reaktionen kallar sig, har tillintetgjort den judiska emancipationen. Från det Hitlerska Tyskland går den nya samhällsepidemien ut över hela världen... Någon karantän mot denna hemska epidemi finnes knappast..."

En bok för vår tid
av
Dr. Martin Luther
"OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER".
Pris 75 öre.
Sändes portofritt om beloppet insättes å postgiro nr 43817.
Frimärken mottagas även.
ERNST V. HANSSON
Box 73 — Göteborg

Nat-soc-litteratur!

Den judiska framgångens gåta	Kr. 2: —
Judendom och Kristendom	„ 1: 50
Tyskland 1933. Vilamovitz	„ 2: —
Storfinansens synder	„ 1: 25
Hitler	„ 2: 50

Svenska Bokhandeln
Amiralsgatan 4 - MALMÖ.

Vi och det tjugonde århundradet

(Forts. fr. sid. 1.)

än i något annat land. Många ibland oss blevo välmående och i synnerhet levde våra överskikt högt. Det fanns här också elände — men man observerade det ej, ville icke se det bakom den glänsande fasaden. Vi upplevde en "stormaktstid" — och ville icke inse, att allt var konstlat och anormalt, en byggnad å lösan sand, och att den tid skulle komma då vi dyrt måste betala allt.

Vi voro glada över den plötsliga vändningen i vårt öde. Så lätt hade det aldrig förr gått. Våra föräldrar och deras föräldrar förvärvade sitt bröd under hårdaste kamp — vårt bröd liksom föll från himlen...

Och just därför att vårt öde gestaltade sig så underbart avskilde vi oss i vårt inre från andra folk, från våra ariska bröder, vilka efter kriget levde i det ohyggligaste judeslaveri. Vi ville och kunde ej förstå dessa folk i deras lidanden. Huru kunde vi då förstå de idéer, som framvuxo ur dessa lidanden? Vi hade ingen aning därom. Hitlers "Mein Kampf", århundradets största bok, låg i åtta år i våra bokhandlares dammiga lagerhyllor — först 1933 började vi läsa den och först 1934 erhöllo vi en svensk översättning därav. Men tills nu ha blott få ibland oss klarhet om denna boks värde.

Att vi själva äro slavar under judendomen, som också i vårt land äger oinskränkt makt, ana vi icke. Varför? Därför att de judiska kedjor, med vilka vi bundits, intill en viss tid voro gyllene kedjor. Därför att det judiska herraväldet intill en viss tid för oss betydde ett ovanligt tillfredsställt liv. Som sagt: smulor föllo också i våra led från de internationella spekulanternas bord, vilka från vår mark och genom oss i viss mån sögo efterkrigsprofiterna ur folken. Som sagt: vi levde högt på främmande bekostnad. Ja, så var det — man måste vara ärlig. Vi deltogo i utplundringen av Tyskland och andra i kriget besegrade länder. Våra bankirer, såsom t. ex. Wallenberg, kunde ses vid förhandlingarna angående Dawes- och Young-planerna, i ledningen för Internationella Banken i Basel etc. Men vi sågo icke bakom dessa fakta andra nationers blod, elände, tårar — vad det i verkligheten rörde sig om — vi sågo endast våra "framgångar", nya profiter, nytt berikande, nya år av bekymmerslöst liv i överflöd. Samma var förhållandet med Kreuger-historien. Vad var det som låg till grund för Kreuger-koncernen? — Utnyttjande av efterkrigskonjunkturen, folkens efterkrigsarmod. Genom låneförsträckning tilltvang man sig koncessioner och monopol. Det var egentligen ocker — och detta var det sämsta och osundaste i Kreuger-koncernen. På samma osunda grund stodo också andra finansföretag, vilka i verkligheten blivit filialer till det ockrande världsjudiska kapitalet. Allt detta observerade vi icke. Vi märkte ej, att Kreuger-koncernen liksom mycket annat hos oss icke hade något svenskt i sig, att det blott var en internationell spekulation på svensk mark. Vi profiterade — och vi prisade Kreuger. Man bör erinra sig, att Kreuger endast för kort tid sedan var vår stolthet, och många människor som "aldrig i livet ha träffat Kreuger" arbetade tillsamman med honom, och många som i dag med de sista orden skymfa Kreuger voro lyckliga över att vara kända av honom. Var det icke så?

Vi märkte icke det judiska herraväldet över oss — och därför sågo vi hela världen genom de judiska idéernas konstlade, falska glasögon. Vi sågo i Folkförbundet en nyttig och rättfärdig institution. Vi sågo i Tysklands nederlag en rättvis sak, i Weimar-regimen ett framsteg. I judeherraväldet i Ryssland sågo vi en folklig revolution, också ett framsteg. Alla våra idéer stodo i rak motsats till det sunda människoförståndets ståndpunkt. Men vi levde med dem därför att de voro oss bekväma och maskerade vår egen nedrighet. Naturligtvis fanns det också hos oss människor som tänkte annorlunda, som vädrade och avslöjade de judiska lögnerna och den folkliga sanningen, men de voro blott enstaka människor, vilkas ord förblevo ohörda. "Vi" (massan) levde i en överdådig dröm, liksom korna i stallet — och ville ej, att vår ro, vår matsmältningsprocess skulle störas av någon. Vi hade ju så mycket att smälta.

I denna anormala atmosfär, på denna av internationell spekulation gödda och förgiftade jord uppstodo våra abnorma politiska förhållanden, framväxte sådana blommor som Aschberg, hans vän och protegerade Hjalmar Branting, hela vår socialdemokratiska regim.

Rolf R—son.

HITLER. Av S. Dmitrievsky Kr. 2: 50

LUTHERSKA REFORMATIONEN KRÄVER FORTSÄTTNING. Av professor emeritus E. B. Almquist Kr. 1: 25

DEN INTERNATIONELLA FARAN. Av professor emeritus E. B. Almquist .... Kr. 1: 25

LAG OCH RÄTT. Av Nicolai-Lagman Kr. 2: 50

VÄPNAT UPPROR. Av pastor A. Ehrt .... Kr. 2: —

HERMANN GÖRING. Av H. Sommerfeldt .... Kr. 2: —

GIFT. Av professor I. Iljin „ 1: —

ALLMÄNNA SPARBANKEN. Av Per Granskare .... Kr. 1: —

KREUGERSVINDELN. Av Per Granskare .... Kr. 1: —

ISRAELS VISES HEMLIGA PROTOKOLL. Folkupplaga .... Kr. 1: —

MERA LJUS! Riktlinjer för Samfundet Manhem. Av C. E. Carlberg Kr. 0: 25

KYRKANS NYDANING. Av professor emeritus E. B. Almquist Kr. 0: 25

I varje bokhandel eller direkt från

SVEA RIKE

ODENGATAN 42 - STOCKHOLM

Rekvirera katalog!

Litteratur

GÖRING: Aufbau einer Nation. Svea Rikes bokhandel. 1934. Pris 3 kr.

På ett fängslande sätt skildrar Göring, som personligen upplevat och tagit del i de viktigaste händelserna under senaste 15 åren, tyska folkets heroiska kamp för frihet, rätt och bröd samt huru man lyckats förena de olika folkslagen och grupperna i Tyskland till en enhet. Före kriget bestod Tyskland av en mängd skilda stater, efter kriget tycktes allt förlorat — frihet, ära, framtid — men nu efter den 30 januari 1933 är fullständig enhet vunnen och arbetet för rikets återuppbyggande i full gång.

Den store ledaren av detta omfattande organisationsarbete, Adolf Hitler, äger genial begåvning samtidigt som han är en handlingens man av första ordningen. Göring finner hos sin "Führer" också något mystiskt, outgrundligt. Han dyrkas av alla, man tror orubbligt på honom och att Gud sänt honom för att rädda Tyskland. Hitlers förhållande till sina närmaste medarbetare har i utlandet ofta vantolkats. Så t. ex. fallet Gregor Strasser. Denne Strasser var emellertid en förrädare mot det egna partiet. Det skulle även varit "slitningar" med Göring.

Göring meddelar, att han och Hitlers övriga män erhålla just så mycket makt som Hitler önskar. De äro alla kampnaturer, fostrade under kriget och de heta politiska striderna efter "fredsslutet". Oviljan mot Göring i utlandet sammanhänger med dennes uppträdande mot ledande kommunister och marxister. Han har nämligen funnit, att många av de röda personligen äro goda människor, vilka vilseletts av durkdrivna organisatörer och hemliga "trådddragare" och att framför allt dessa "hintermän" måste hållas efter och oskadliggöras. Detta är ej lätt att förlåta — för dem som redan trott sig ha tagit hem spelet. I Sverige har man flitigt spritt ut att tyska rörelsen är som den ryska, bolsjevikiska, men något närmare därom meddelas som regel icke. Månne väl de stackars ryssarna tacka Gud för att Han sänt sovjetjudarna för att frälsa dem?

Ernst Almquist,
Professor emeritus.

*

"Stormfacklan"

är namnet på en av *Nordisk Ungdom,* Nationalsocialistiska Arbetarepartiets ungdomsorganisation, utgiven tidning, utkommande den 15 i varje månad. Redaktör är Ture Zetterberg och ansvarig utgivare Rune Malmberg.

Stormfacklans första nummer, den 15 maj, presenterades i ett tilltalande skick med omväxlande och intressant läsning, tydande på goda förutsättningar hos tidningsledningen att gå i land med sin uppgift. Å främsta plats läses en maning till ungdomen av Sven Olof Lindholm.

Vi rekommendera särskilt de yngre bland våra läsare att stifta bekantskap med den nya tidningen, vars adress är: Box 299, Göteborg.

"Judarna äro lojala!"

I samma stund som folken börja komma till klarhet om det judiska ränkspelet och äntligen inrikta sig för skyddsåtgärder däremot utsändas från de alljudiska centralerna nya lugnande deklarationer om lojalitet i uppenbart syfte att åter blända dem. En utpräglad tendens i dylik riktning förmärktes även i de anföranden, som höllos vid den internationella flyktingskongressen i Lausanne.

Zionistledaren dr. Weizmann appellerade sålunda i sitt stora kongresstal till regeringarna att generöst mottaga de judiska flyktingarna, under framhållande av vilket "värdefullt element för kulturen och arbetet" dessa utgjorde. Enligt "Jüdische Pressezentrale" försäkrade vidare Joseph C. Hyman från U. S. A., att de judar som lämnat Tyskland, skulle bli "ett värdefullt element för varje land som mottoge dem, goda borgare". Den "franske" delegaten senator Henri Bérenger förkunnade den gigantiska lögnen, att "judarna i Frankrike fullständigt assimilerat sig med den övriga franska befolkningen". Beträffande denna sak hänvisa vi till vår artikel på annat ställe i tidningen.

Folken ha sett för mycket för att längre låta sig vilseledas av det judiska hyckleriet!

I "Yew York"

I New York (Yew York), kapitalismens högborg, lever den största samlingen judar i världen, d. v. s. icke mindre än 1 ¾ miljoner judar. Av dessa bo 600,000 i Manhattan, 420,000 i Bronx, 500,000 i Brooklyn, 60,000 i Queens, 20,000 i Richmond och 150,000 i förstäderna. Icke mindre än 11 rent judiska teatrar finnas i "Jew York" och enbart i de judiska stadsdelarna finnas 12 banker med 50 filialer, vilka helt ledas av judar.

NYUTKOMMET!

FOLKUPPLAGA AV

ISRAELS VISES HEMLIGA PROTOKOLL

Pris Kr. 1: —

I BOKHANDELN ELLER DIREKT FRÅN FÖRLAGET

FÖRLAG: EINAR ÅBERG
Råsunda. Postgiro 2854

Stavisky-svindelns bakgrund

I det av franska polisen beslagtagna n:r 10 d. å. av den välunderrättade tidningen *Libre Parole,* francistledaren Henry Costons organ, lästes under rubriken "Ned med den okulta makten" en artikel om Stavisky-svindelns bakgrund, varur vi återgiva följande:

Affären Stavisky är uteslutande en judisk-frimurisk skandal. Vid sidan av huvudpersonen Stavisky, en jude från Ukraina, vars verkliga namn är Aaron Stawitski, finner man hans kompanjon, den orientaliske juden Hayotte och medbrottslingarna i Bayonnes "Credit Municipal", juden Cohen och juden Jérôme Lévy. Försvararen av dessa herrar är en annan jude: advokaten André Hesse, en frimurare. Och om den medskyldige förutvarande ministern Dalimier också ej är jude, heta dock hans medarbetare i arbetsministeriet Aron, Dreyf'us och Netter, alla tre judar. Slutligen heter Staviskys "förtrogne", advokaten Dubarry, en jude, i verkligheten Pierre Loewel. För övrigt vimlar det av judar bland medarbetarna i Stavisky-bladet "Volonté": Victor Basch, G. Rodriguez, Cahen-Molina, Bernhard Lek'ah (som kallar sig Lecache, men i verkligheten heter Lipschütz).

Det fattas sannerligen ej heller frimurare bland de komprometterade i denna affär. Vi nämna här de mest betydande: Br. Dalimier, representant för departementet Seine och Oise, medlem av logen "Les Philanthropes Réunis"; Br. Julien Durand, representant för departementet Doubs, medlem av Besançonne-logen "Cincérité, Parfaite Union et Constante Amitié Réunis"; Br. René Renoult, senator för departementet Var, hedersmästare av stolen i logen "L'avant-Garde Maçonnique"; Br. av 33 graden Camille Chautemps, deputerad; Br. Louis Malvy, deputerad; Br. Marius Moutet, deputerad; Br. Georges Bonnet, deputerad; Br. J. Garat, deputerad; Br. Pierre Darius, "Midis" chefredaktör; Br. Bonnaure, deputerad; Br. Georges Thomé, förutvarande direktör för "Sureté Géneral" (hemliga statspolisen); Br. Hudelo, förutvarande polisprefekt, medlem av logen "Cosmos"; Br. Guiboud-Ribaud; Br. Bonnets medarbetare Br. Alfred Dominique, advokat; Br. Hennet, poliskommissarie. Och många andra.

Av dessa människor voro Dalimier, Chautemps, Malvy och Bonnet många gånger om ministrar.

Såsom även omnämnts i våra svenska tidningar blev domaren Prince, som erhållit officiellt uppdrag att verkställa undersökningen av Staviskyaffären, av sin överordnade, generalstatsadvokaten Pressard, förhindrad att säga sanningen. Kort efter mordet på Prince fann man brev från generalstatsadvokaten, vari denne uppfordrade rätten att icke föra någon vidare talan mot Stavisky. Dessa dokument ville Prince låta fotografera och fann saken så allvarlig att han skyndsamt utbad sig ett samtal med ordföranden i kassationsdomstolen. Dock: "aftonen före denna sammankomst", så hette det i kassationsdomstolsordförandens berättelse, "var Prince en död man". —

Judendom — frimureri — bolsjevism är det organiserade världsförbrytaredömet.

Förberedelser för årets Nobelpris

På den mosaiska sidan är propagandan för 1934 års Nobelpris redan i full gång. Det gäller kantänka att rädda vackra slantar från att vilse hamna i de usla gojims fickor — och man kan utgå ifrån, att Institutets ordförande, judiske professorn Schück, gör sitt bästa för att trygga dessa åt rasfränderna.

Nyligen berättades, att Jiddiska Vetenskapsakademien i Vilna igångsatt en aktion för litteraturprisets förärande åt juden Schalom Asch. Priset i medicin skulle förbehållas juden Bernard Londek, för närvarande flykting i Manchester. Beträffande fredspriset går planen ut på att giva detsamma åt förutvarande bankplundraren, nuvarande utrikesministern i Moskva, juden Finckelstein-Litvinoff. — Man menar tydligen, att det är bäst att passa på medan tider är!

Österns bolsjevisering

Enligt vad meddelas har komintern grundat ett kommunistiskt kinesiskt universitet i Moskva, där 300 à 400 kinesiska studenter på Sovjets bekostnad bedriva nödiga studier — för att sedan sändas till Kina som revolutionära propagandister. I detta land existerar sedan länge ett österländskt kommunistiskt universitet, vilket utbildar agenter för det revolutionära arbetet i Indien och Japan.

Och denna ödesdigra aktivitet är avsedd att störta i fördärvet länder, med vilka Sovjet f. n. underhåller diplomatiska förbindelser!

*

Frimureri och bolsjevism i Spanien

Den nya spanska regeringen Lerroux räknar fem frimurare: *Lerroux* själv, *Salazar Alonso,* inrikesminister, *Salvador Madariaga,* undervisningsminister, *Guerra del Rio,* minister för offentliga arbeten och *José Rocha,* marinminister.

Vad är väl naturligare än att dörrarna i Spanien öppnas på vid gavel för den kommunistiska och religionsfientliga propagandan? Katolicismen blir identifierad med fascismen och denna åter med Hitler. Det finnes särskilda Lenin-bibliotek, i alla gathörn skådar man antireligiösa plakat, i biograferna och tidningskioskerna propageras öppet för bolsjevism. Allt värvningsmaterial distribueras från PGE (Propaganda General Espanola), en sektion under den ryska generalpropagandan. I ett tillkännagivande upplyser redaktionen för "La Internacional Comunista", att denna tidning i fråga om upplaga och utbredning intager platsen numro två eller omedelbart efter den ryska upplagan.

Gaston Domergue och Israel

Den israelitiska veckotidningen i Zürich berättar i ett av sina senast utkomna nummer med stolthet, att f. d. presidenten i Franska Republiken, nuv. konseljpresidenten Gaston Doumergue började sin bana som sekreterare i Judiska Församlingen i Nimes och att han är helt tillgiven de israelitiska intressena.

Denna underrättelse är ägnad att förvåna. Med hänsyn till den allmänna aktning, som omger Republikens f. d. president, frågar man sig om tidningsnotisen avser att misskreditera en man, i vilken stora delar av franska folket hoppats se en räddare från de skändligheter, som begåtts av föregående ministärer. Den omständigheten, att mr. Doumergue i sitt kabinett medtagit personer som Herriot, Barthou och Sarraut, rättfärdigar dock farhågorna.

Läs! Köp!

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för
Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3443.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 JUNI 1934

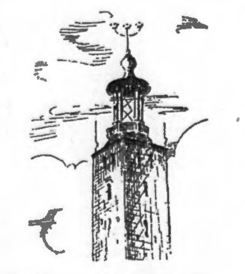

Vida Världen

Världsrevolutionens Organisatör åter i arbete

Olika mer och mindre sensationella tilldragelser i skilda länder visa riktigheten av tidigare uppgifter om bildande av en röd världsfront. Vårt eget marxistiska Kungliga Majestäts iver att stå diktatorerna i Moskva till tjänst med hundra miljoner kronor av svenska folkets ägodelar illustrerade det rådande hjärtliga förhållandet mellan II. och III. internationalerna också i Sverige.

Enligt vad vi erfara hölls nyligen ett betydelsefullt hemligt representantmöte med den kommunistiska III. internatio-

nalen i Amsterdam, i vilket jämväl franska, belgiska och holländska ombud för den socialdemokratiska II. internationalen deltogo. Bland de sistnämnda voro den utrikespolitiska medarbetaren i "Populaire" i Paris, juden Rosenfeld, intim vän till ledaren för Frankrikes socialdemokrater juden Léon Blum, samt generalsekreteraren i Englands järnvägsorganisationer. Förhandlingarna gällde sammanslagning av II. och III. internationalerna, varvid den sistnämnda på grund av den europeiska socialdemokratiens i senare tid starkt försvagade ställning fordrade övertagandet av ledningen. I Frankrike skall vid första lägliga tillfälle en våldsam omstörtning genomföras med det kommunistiska herraväldets upprättande som mål.

Överallt forceras nu den röda aktionen närmast i syfte att söka förhindra nationalsocialismens och fascismens hotande frammarsch och genom en förenad framstöt av de judiska "proletära" internationalerna äntligen kunna plantera den bolsjevikisk-anarkistiska revolutionens blodiga fana i Europa och därmed i hela världen. Kommunistiska partiet i Paris och i synnerhet dess hjälporganisation "Röda Hjälpen" förfoga sedan någon tid över väldiga ekonomiska summor och utvecklar en ytterst livlig propaganda, vilken även sträcker sig utanför Frankrikes gränser. Så finansieras t. ex. hela den kommunistiska propagandan i Schweiz från Paris, under ledning av bankiren Ovtscharoff, ägare av "Banque de Crédit International" i Paris.

Härpå kommer underrättelsen, att "världsrevolutionens organisatör", den bolsjevikiska arméns f. d. diktator, juden Leiba Trotskij-Bronstein under franska statens beskydd sedan en längre tid uppehållit sig i en villa i Fontainebleau utanför Paris, där han i all hemlighet arbetat på grundandet av en IV. international. Dåv. inrikesministern, den även i Stavisky-skandalen komprometterade Chautemps, i frimureriet lydande den ståtliga titeln "Kungliga Hemlighetens Höge Prins", hade gett den judisk-bolsjevikiske massmördaren ett officiellt pass samt uppehållstillstånd i departementet Seine et Oise.

Att Trotskij under sin verksamhet i Fontainebleau stått under det frimurarestyrda franska inrikesministeriets beskydd, bevisar att frimureriet haft sin hand med också vid grundandet av Trotskijs IV. international. Man må ej glömma, att Trotskij var Lenins mest betrodde medarbetare. Av ännu levande bolsjevikiska ledare är han utan jämförelse den klokaste och mest förslagne. Han har alltid haft sin blick riktad mot den civiliserade Västern och betraktade det som sitt huvudmål att bolsjevisera denna — i motsats till Stalin, som ville befria "Asiens förtryckta folk" och där trodde på en bättre och snabbare skörd för bolsjevismen. Trots allt gynnande från den judiska storfinansen och det judiska frimureriet har det emellertid ej gått efter beräkning för III. internationalen i den civiliserade Västern. Denna international är förresten redan gammal vorden och samtliga stater ha på grund av påtryckningar från dess mäktiga beskyddare numera slutit fred. Vad låg då närmare till hands än att man på högsta ort önskade ännu ett järn i elden? Lyckas det icke med III. så lyckas det med IV. internationalen — eller med II., III. och IV. tillsamman! Huvudsaken är, att frimureri och judendom alltjämt behålla de yttersta trådarna i sin hand.

I åtskilliga länder ha redan bildats s. k. oavhängiga kommunistiska grupper i anknytning till Trotskiljs IV. international. De disponera över en mängd tidningar, säga sig vara missnöjda med Moskvaledningen och taga parti för Trotskij, tillskrivande III. internationalen skulden för nationalsocialismens seger i Tyskland. "Hade Moskva velat det", skriver Trotskij, "så skulle i dag icke Torgler utan Göring och Hitler sitta i fängelse." — Tablå!

*

Sverige åter föregångsland

I kampen mot folkuppvaknandet söker "demokratien" sin tillflykt till förbud bl. a. mot bärande av "politisk uniform" — vilket ord nu fått plats i vår ordlista. Israels Vise menade, att skjortan, synnerligast den bruna, var antisemitismens farligaste vapen. Alltså skulle skjortan bort från politiken! Att vårt eget marxistiska Kungliga Majestät hänfört anammade idén om politiskt skjortförbud, var självklart för alla som känna vederbörandes mentalitet.

Men inom antisemitiska kretsar log man sitt stilla leende åt all denna Överhetens visdom. Skräcken för skjortor skall taga kuriösa former, synnerligast när det gäller bruna sådana. Vad röda skynket är för tjuren lär den bruna skjortan vara för våra röda Kungliga Excellenser. Det värsta är dock, att förbudets verkan ej motsvarar förväntningarna. Man trodde, att den "barbariska" nationalsocialismen uteslutande hade sitt fäste i klädesplagget, men denna föreställning visar sig nu bedräglig. — En ohygglig upptäckt!

Våra Styresmän kunna dock trösta sig med att Sverige trots misslyckandet redan lyckats uppnå internationellt anseende som föregångsland på området. England — där Judas makt ej är mindre än hos oss — ägnar vår skjortlagstiftning en smickrande uppmärksamhet. Saken har varit före i underhuset och "Times" berättar för den engelska allmänheten om erfarenheterna från Sverige. Visserligen ha tolkningssvårigheter uppstått — säger tidningen — och de svenska lagbestämmelserna komma att skärpas, men i stort är man nöjd. Storslagna förnöjsamhet! Sanningen är, som alla veta, att de makthavandes förföljelse mot den svenska frihetsrörelsen endast tillfört denna betydligt ökad inre kraft och styrka — det som är huvudsaken.

Intet är farligare än att utmana löjet. Judendomens regeringar hysa dock här ingen fruktan.

*

Nytt från Hollywood

I Hollywood har nyligen avslutats en film, "Huset Rothschild", förhärligande denna underbara dynasti, "mänsklighetens räddare". Man får där bl. a. veta, att det var Rothschildarnas förfader, Amschel Maier, som lämnade Napoleon det nödiga kapitalet för pöbelns krossande efter kommunen. Författare av filmen är juden Joseph Schenk.

I övrigt specialiserar sig Hollywood f. n. på framställandet av filmer, som förhärliga Sovjet. Ävenså förberedes en film, avsedd att skymfa Hitler: "Europas skabbiga hund". Om amerikanska medborgare av tysk nationalitet uttrycka sitt misshag över filmen, ämnar man låta arrestera dem för uppror mot presidenten.

På alla fronter är Juda verksam!

*

Per Albins goda vilja

Ur finska "Blinkfyren" återgiva vi närstående lyckade illustration av vår förste Kunglige Ministers förolyckade 100-miljonsdonation av svenska folkets överflödiga rikedomar till de röda härskarna i Moskva. Till bilden hör följande text:

Per Albin: Du ser min goda vilja, kamrat, men tyvärr äro mina armar för korta . . .

Stalin: Jo, jag ser, att du glömt, att mina armar äro långa nog — att vrida nacken av dig och ditt halvröda anhang.

*

John Bulls näringsbekym mer

Engelska beskickningen i Moskva är ej i stånd att till överkomliga priser uppbringa de för personalen nödvändiga livsmedlen i Sovjets försäljningsaffärer. Engelsmännen önskade fördenskull hämta sitt förråd från hemlandet, men sovjetmyndigheterna gjorde svårigheter.

Äro handelsförbindelser med en stat, där ett dylikt tillstånd härskar, av något värde? Frågan var nyligen före i engelska parlamentet. Man påvisade, att det aldrig tillförene inträffat, att en engelsk mission måst förfråga sig i London om hur den skall livnära sig. Av dylika exempel framgår, att femårsplanen och andra åtgärder åstadkommit en förstörelse, som ej ens medger tillfredsställandet av ett ringa antal privilegierade utlänningars behov.

*

Arbetets adel — framtidens!

Vid entrén till den nyligen hållna nationalsocialistiska propagandautställningen i Berlin var rest ett jättelikt Arbetets Monument, varå lästes: "Es wird kunftig nur einen Adel geben — den Adel der Arbeit!", översatt på svenska:

"Det skall i framtiden blott givas en adel — arbetets adel".

De falska föreställningarnas tid lider mot sitt slut, även i fråga om värdesättandet av arbetet, som under mammonismens herravälde var föraktat och vanärat. Det nationalsocialistiska Tyskland är det första landet i vår tid, varest det skapande arbetet åter håller på att komma till heders.

*

Från Sovjetparadiset

Regeringen i Moskva grundade på sin tid i Amurområdet en autonom juderepublik, som ännu fortlever under namnet Birobirdschan. Enligt engelska tidningar har den amerikanske "lorden" Marley bildat en kommitté, som redan insamlat 250,000 dollar till hjälp åt judarna i denna republik. Sovjetregeringen har anslagit medel för överflyttning av judar från Tyskland till Birobirdschan.

*

Den ryska tidningen "Sozialist Westnik" i Paris återger en längre skildring från sin Moskva-korrespondent:

"Man talar här nästan uteslutande om det förestående kriget, ja, man delvis önskar det. De vilka böra känna saken förklara, att vi måste segra, att vi äro japanerna tekniskt överlägsna, att vår armé i varje hänseende överträffar deras. I sammanhang med den kommande segern diskuteras redan nya exportmöjligheter och framhålles, att vår segerrika armés bajonetter skall föra socialismen vidare till de kapitalistiska staterna. Man hoppas på en omväxling, ty vårt liv är fyllt av tvång, sorger och nöd, utan all romantik, nästan outhärdligt.

Bland alla dessa krigiskt inställda finnes endast en som ej vill krig, ja vilken är beredd till allt blott han kunde avvärja kriget: Stalin. Fruktar han månne att förlora sin makt i händelse av ett krig? Det höres redan ett viskande: 'Vad är egentligen Stalin för en ryss? Han är en främling. Fram till Kaukasus komma icke japanerna, det övriga Ryssland skall icke bekymra honom'. Sådant tal skulle ännu för kort tid sedan varit omöjligt. Ännu större är misstroendet mot de utländska kommunist-emigranterna, som kommo till vårt land och blevo upptagna. Man börjar betvivla deras gränslösa hängivenhet för vårt proletära hemland. Dessa tvivel antaga mycket reella former. Mången förut mycket ärad man råkar i fängelse och en särdeles högt ansedd gäst av detta slag, som var ständig besökare å 'lyxlokalen', har på obekant sätt försvunnit.

Ett gapande tomrum har uppstått kring Stalin. Alla sina motståndare och konkurrenter har han besegrat, t. o. m. sådana som ännu icke helt förlorat varje människovärde. Han besitter därför ej mer förmågan att bedöma vänner och fiender. För alla är han blott förkroppsligandet av våldet, för vilket envar tvingas att böja sig."

*

Den finska månadsskriften "Klitsch" berättar på grundval av tillförlitliga underrättelser från Sovjetlandet om det fortsatta uppsåtliga utrotandet av Rysslands alla värdefulla folkdelar — vilket ju sker i enlighet med den judiska religionens "heliga" föreskrifter:

"Den förutvarande intelligensen är redan att betrakta som utrotad. Turen är nu kommen till alla sunda individer, vilka intet våld förmår draga över på kommunisternas sida. Till dessa höra vidare massor av desillusionerade kommunister. Utrotandet och avlägsnandet av alla dessa värdefulla folkdelar sker under förevändningar, som ha rättens sken och anges motiverade från den kommunistiska lärans ståndpunkt. Främst betjänar man sig av systemet med koncentrationsläger, där offren tvingas att lämna bolsjevismen den sista resten av sin muskelkraft. Övermänskliga arbetsuppgifter, outhärdliga bostadsförhållanden, den grymmaste behandling och fullständig undernäring påskynda förintelseprocessen för miljoner pinade människor. För det framgångsrika genomförandet av dessa massmord sörja på oöverträffat sätt uppsyningsapparatens utsökta medlemmar. Det är människor som själva ha en dödlig ängslan för bolsjevismen, som förgått sig mot det röda våldsherraväldet och nu genom den grymmaste behandling av de fångna massorna söka att undgå dessas öde — eller är det kriminalförbrytare, som ej ha något återvändo till den mänskliga gemenskapen. Högsta uppsikten utöva överallt judarna, exponenter för judiska världshärskarplaner. Till denna kännedom har man äntligen kommit! Under tiden framväxa ständigt större massor sovjetistiskt fostrad ungdom — unga satanister, underjordsmänniskor från den europeiska kulturens ståndpunkt."

*

Det vaknande Kina

En fascistorganisation har bildats i Kina under namnet "Blåskjortornas Grupp". I ett utfärdat upprop fordrar organisationen dödsstraff på 55 offentliga personer, däribland Eugéne Chen (juden Cohen, alias E. Bernard Acham), som bestulit kineserna på hundratals miljoner.

Samtidigt härmed meddelas, att den bekante jättesvindlaren juden Trebitsch Lincoln, f. d. medlem av engelska underhuset, tysk spion under världskriget och senast bolsjevikisk revolutionsmakare i Kina, under namnet Chao Kung rest till Amerika jämte tre buddistiska munkar och sex nunnor. Officiellt gäller det en "föreläsningsturné". Meddelandet tyder på, att större saker äro i görningen i Nya Världen. Kanske är ej heller fältet längre så säkert för Israels barn i Yttersta Östern.

*

Antikrists propaganda

Alltsedan juderevolutionens genomförande i Ryssland översvämmar Moskva världen med antireligiös propaganda i tal, bild och skrift. Från begynnelsen stod det klart för det "heliga" Israel, att först måste det gudomliga hos människorna utrotas innan världen var färdig att tillfalla "Guds utvalda folk". Sedan Kristus under många århundraden i förfalskad gestalt fått tjäna den judiska imperialismen vid folkens beredande för judeherraväldet, koncentrerar man i dag all sin kraft på den kristna gestaltens tillintetgörelse.

Som ett exempel på Sovjet-Judas i alla länder bedrivna antireligiösa bildpropaganda återge vi närstående illustration, föreställande Kristus som krigsguden i hakkorsets tecken. Invid bilden läses följande yttrande, lagt i Kristi mun: "Äntligen har man framställt mig i överensstämmelse med den kristna religionens verklige Kristus".

Framställningen är belysande för judarnas egen uppfattning av den falska Kristusgestalt de betjänat sig av såsom "opium" (deras eget uttryck) för folkens insövande och underkastelse under sin spira. Ej minst intressant är att observera sammanställningen med hakkorset — Solens och Ljusets, Sanningens tecken.

*

De »heligas» skördetid

Från den judiske professorn Lombart föreligger följande uppbyggliga bekännelse: "Krigen och revolutionerna äro det judiska folkets skördetid".

Och detta samma folks sådd och hela verksamhet betecknas ännu i dag av våra namnkristna präster såsom varande av helig natur. Så stor är förblindelsen!

*

Oroligt i Palästina

Judarna i Palästina anordnade nyligen på initiativ av det judiska nationalrådet en storstrejk som protest mot engelska regeringens inskränkning av invandringen till Palästina. I Jerusalem och andra städer voro alla affärer och fabriker stängda. I Tel Aviv kom det till blodiga sammanstötningar mellan demonstranter och polis, varvid ett 40-tal personer skadades. Även Jerusalem blev skådeplats för oroligheter.

Att man ännu inte kommit till klarhet om att Palästina ej duger som "nationellt hem" åt "egendomsfolket". — Madagaskar väntar!

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 7 (264) SÖNDAGEN DEN 1 JULI 1934 ÅRG. 10

En ny värld

ur judendomens sammanbrott

Samling av alla uppbyggande krafter!

Vid målet för sina drömmar fick Israel erfara fåvitskheten av sin mångtusenåriga plan på världens erövring i gudlöshet. Hos alla folk utkämpas i dag en brottningskamp på liv eller död mellan den nationella självbevarelsens krafter och den revolutionära judendomen. När Davidsstjärnan placerades i Moskva, var det blott få som förstodo vad saken gällde. Den proletära frälsningsläran var skickligt så avpassad, att den tjusade massorna och bedrägligt ingav dem föreställningen att det rörde sig om förverkligandet av deras länge drömda paradis.

Men den hemligt styrande judiska regeringen — Kahalen — som efter världskrigets slut genom III internationalen lät parollen utgå om världens revolutionering, hade misstagit sig på läget. Folkens motståndskraft var långt större än man tänkt sig. Förutsättningen för att aktionen lyckades var snabb framgång. Endast i överrumplingens tecken kunde seger vinnas. Ett omedelbart misslyckande skulle föra till folkens uppvaknande — och det judiska väldets krossande i världen. Judendomen, som icke räknat med annat än framgång, satte allt på ett kort; den nöjde sig ej längre med mindre än den totala makten, det öppna världsherraväldet — men misslyckades.

I stället för den paradisiska tillvaro som utlovats råder i dag i Ryssland ett tillstånd av ohyggligaste förtryck och elände. Sanningen om förhållandena utbreder sig, trots alla försök att dölja den; stunden för den antigudliga regimens fullständiga sammanbrott närmar sig där. Och över hela världen sprider sig upplysningen om judendomens människofientliga läror och strävanden, och de av judiska lögner i blindhet slagna folken återfå synen — och därmed förmågan av självständigt tänkande och handlande. Människorna äro utledsna på mammonismen, som hindrar utvecklingen av deras själsliga liv; de längta bort från gudlösheten, under vilkens förbannelser de leva. De vilja åter bliva sig själva, återvända till den väg, som en gång utstakats åt dem av den skapande Guden.

Rörande utgången av den gigantiska striden kunde ej tvivel råda; det gällde blott huru långt förödelsen skulle sträcka sig. Och denna fråga står alltjämt öppen. Huru långt skall den röda blodsvågen gå fram över jordens länder och folk? Svaret ligger hos folken själva. Av allt att döma stå vi inför historiens blodigaste avgörande. Utsikten till att Israel skulle ge upp spelet utan att först ha prövat sina samlade resurser är ej stor. Dock vill man hoppas, att förnuftet där omsider må taga ut sin rätt. Det är klart, att straffet över Israel efter en ny universell blodsorgie bleve ännu hårdare än i händelse av kapitulation i dag. De skändade folken önska icke utkräva hämnd, men förhållandena kunde lätt utveckla sig i sådan riktning — om Israel framhärdar i sina diaboliska avsikter.

Tiden för judendomens sammanbrott närmar sig. Ur detta framväxer en ny värld, ljusare och bättre än den vari generationer under årtusenden levat. Materialismens tidsålder efterträdes av Idealismens. Den nordiska rasen återtager sin ledareroll. Äkta tradition och kultur återupplivas och folk och samhällen tillfriskna ur deras hittillsvarande sjukdomstillstånd. Vad som nyss betraktades som utopi är icke längre sådan. Med Gudsandens seger i världen och den antigudliga andens — inkarnerad hos Judafolket — tillintetgörelse taga frid, försoning och solidaritet väldet över människors känslor, tankar och handlingar.

Fiendens härskaror stå samlade, väl förberedda, redo att krossa de vaknande folken — till bevarande av sitt, lögnens och förtryckets herravälde. Häremot samlas nu uppbyggandets krafter, alla som vilja erkänna Sanningens centrala plats i utvecklingen — till försvar för individens och folkens frihet och rätt att leva samt för gestaltande av den nya värld vilken växer fram ur det gudsförgätna Israels sammanbrott.

Raskamp i Ryssland

Sergej Dmitrievsky.

För att ge våra läsare en klar föreställning om vad som sker i Ryssland, hava vi vänt oss till förre legationsrådet *S. Dmitrievsky*. Dmitrievsky är tillräckligt känd genom sin brytning med sovjetregeringen 1930 och genom sina böcker. För vår del vilja vi endast understryka, att S. Dmitrievsky i dag hör till de mest betydande förkämparna för den ryska national-socialistiska idén.

— Vårt tidevars största idé är idén om rasens avgörande betydelse. Tidigare endast kändes denna idé av världens andliga ledare — i dag är den vetenskapligt grundad. Och detta ger oss en klar inblick i den mänskliga historiens hemligheter. Förstår man rasfrågan — då har man huvudnyckeln till dessa hemligheter.

— Det som i dag sker i Ryssland är en raskamp. Allt övrigt är blott medel och följder i denna kamp. En främmande ras har kommit till herraväldet över det ryska folket. Den stöder sig på passiva och urartade element inom den ryska nationen. Den tillintetgör dess högrasiga element — genom terror och uthungring. Detta är, i korthet sagt, innebörden av den kommunistiska revolutionen i Ryssland.

— Ledningen i Ryssland tillhörde alltid den ariska rasen, i första linjen dess nordiska skikt. Några — Spengler t. ex. — säga, att ryssarna höra till de "färgade" raserna. Jag uppskattar Spengler, men i rasfrågan är han för mig ingen auktoritet. Vill han därmed emellertid säga, att vi

(Forts. å sid. 7.)

Vi och det tjugonde århundradet

II.

Långsamt, svårt — såsom en människa efter en stark bedövning — vaknar vår nation. Men den vaknar. Det känner man överallt. Och allra bäst förnimmes det av dem, för vilka detta uppvaknande är oangenämt, ogynnsamt, ja t. o. m. farligt.

Den 6 juni, i Stadion, den svenska flaggans dag, höll vår "socialistiske" statsminister ett tal. Detta uppträdande bör beskrivas.

Det var en solig dag med klar himmel. Likt solstrålar lyste korsets guldstrimmor på vår fanas blå himmel. Under denna fana stod herr statsministern: skönt utstyrd, smyckad i glänsande cylinder och snövita handskar. Han såg ut som en människa, som förtjänar minst hundra kronor i timmen på sitt arbete, som gör rekreationsresor på lyxångare, som är van vid en lyxvånings komfort: en äkta minister och en äkta "socialist" av vår tid. Han vinkade med fyllig hand och fräsch cylinder, förklarande, att vår fana är en helig symbol för folkenheten, att vi alla, oberoende av partier och blod, äro svenskar — och alla böra älska denna fana, som skänker oss enhet. Så var meningen i talet — ett vackert, väl förberett tal.

Strax intill sutto alla vårt överskikts stjärnor: hovprinsar, bankprinsar, partiprinsar, helt enkelt prinsar, människor med gott om pengar eller med feta sinekurer, med affärer och alldeles osysselsatta, men alla med ohygglig makt över vårt lands öde. Där voro — på visst avstånd från statsministern — också de regerade: företrädarna för massan, det svenska folket. Alla hörde det vackra talet och applåderade. Mången som hörde till det enkla folket tänkte: "Det syns, att han verkligen är en svensk — åtminstone vill vara det! Det syns, att han verkligen vill överge sin egen internationella och antinationella fana"... Och de applåderade därför att svenskarna verkligen älska sin fana, i den verkligen se en helig symbol. Under denna fana blev Sverige stort; under denna fana kämpade och segrade våra förfäder. Sverige blev litet och svagt först efter det att denna fanas symboliska innehåll glömts i de ledandes själar.

Också överskiktet applåderade, ehuruväl där funnos många, för vilka denna fanas himmel var ett intetsägande begrepp, någonting blått och genomskinligt, som icke kunde köpas eller säljas; för vilka även vårt kors blott utgör en oangenäm erinran om en märkvärdig människa, som kommit till jorden för att förkunna sin Evige Faders sanning, som ville fördriva alla handlare med mänskligt gods, liv och själ ur Guds tempel och därför korsfästes av dessa människors förfäder och som av dem själva dagligen i alla delar av världen åter korsfästes... Trots detta applåderade även alla hov- och stats- och parti- och bank- och andra hemliga och gemena judar. De förstodo dock väl talet, bättre än folkmassan — de visste, att det icke handlade om himmel och kors utan om nya affärsmässiga trick.

Man har berättat för oss, att man där också såg statsbankiren Aschberg, detta mönster av äkta ärlighet och äkta blod. Han applåderade och mumlade: "Hell Branting! Din kloka sådd gav god skörd!" Man såg, efter vad det säges, också de två förkunnarna av äkta nationalism och äkta socialism — ehuru tyvärr bägge ej heller svenska — Rütger Essén och Per Engdahl. De sutto tätt intill varandra, likt tvenne delar av ett ägg — och applåderade även. Endast korparna i de kringliggande träden applåderade ej. Tvärtom skreko de något, som erinrade om död och begravning.

Och kanske förstodo just dessa korpar bäst herr statsministerns tal. Ty vad var egentligen detta tal? Ett försök att inför den växande vågen av folklig nationalism också maskera sig i de nationella färgernas och ordens dräkt — och därmed galvanisera den svenska marxismens halvförvittrade kropp. Men kan detta lyckas? Kan ett lik genom mänsklig makt åter bringas till livet? Det säges, att i Sovjet-Unionen gör man så. Men ingen har sett det — och kanske hör det blott till sagovärlden, liksom alla berättelser över femårsplaner etc. Vi betrakta sakerna reella, sådana de äro, och därför tro vi, att korparna hade rätt: vi stå inför marxismens begravning i vårt land. Inga tal, inga ord, icke ens en Aschberg skall här kunna hjälpa.

Med anledning av orden frågar sig varje människa i vårt land, som redan är vaken:

— Varför erinrar sig ledaren av den regerande marxismen så sent våra nationella behov och önskningar, först efter det den nationella vågen även i vårt land blivit oemotståndlig? Varför talar han först i dag om enhet? Var han icke ännu i går en profet för klasskampen, broderskriget, oenigheten inom nationen? Har han ändrat sina idéer? Är han icke längre någon marxist, någon socialdemokrat, någon anhängare av juden Marx' internationella lära, som påbjuder förstörelse av alla nationer? Och under vilken fana marscherade

(Forts. å sid. 7.)

Sanningens väg

Den judiska materialismens system är dömt. Demokratien, detta systems senaste företrädare, står icke längre i kurs, varför konjunkturriddarna just äro i färd med omkostymering — "anpassning". Virrvarret inom ideologien är i ögonenfallande. Gamla profeter i ny klädsel och nya om varandra, alla bjudande på den "rätta" läran och i besittning av det "verkliga" botemedlet mot tidens sjukdom. Men folken äro villrådiga — de ha redan så ofta desillusionerats och äro på sin vakt.

Denna kritiska inställning är ej bara motiverad, den är nödvändig. Intet är i dag viktigare än uppnående av full klarhet rörande verkligheten. Inga ideologiska överrumplingar längre! Innan man tager ställning till en fråga, skall man känna dess detaljer — eljest handlar man i blindo. Därför lyder stundens krav: Sanningens uppenbarande! I Sanningsevangeliets förverkligande ligger lösningen å tidens problem, enda räddningen för mänskligheten. Men de som erbjuda sig att bota tveka i regel och önska på gammalt vis skapa tillfrisknande genom frasprogram, där alla ömtåliga punkter — som kunna försvåra karriären — undvikas.

Välfärdsprogrammet, som tvingar sig fram till lösning, ligger i ordet, som av Kristus en gång för två årtusenden sedan uppställdes såsom det förlösande: *Sanningen*. In i det sista gällde Hans vittnesbörd på denna jord Sanningen. Därför blev Han också förföljd och mördad av judarna. Han fastställde den eviga satsen, såsom gällande för människorna: "Endast Sanningen kan göra eder fria." Huru hava vi icke i dag, efter tvenne årtusendens experiment under Lögnens herravälde, anledning att besinna dessa ord! Inför Pontius Pilatus upprepade Kristus, att Han blott talat Sanning, men fick svaret: "Vad är Sanning?" Så lyder alltjämt talet från deras sida, vilka förneka Sanningen och älska mörkret. Genom att upprepa Pilatus' fråga tror man sig friad från alla besvärande anklagelser. Men Sanningen är, har alltid varit och skall alltid vara.

Utvecklingen under gången tid visar, att endast Sanningen håller. Lögnen i Mammons tjänst hade nära nog fört mänskligheten i avgrunden. Inga bedövningsmedel verka längre, människorna ha fått nog av lögn och bedrägeri — och fordra Sanningen. I dag resa sig jorden runt de bedragna folken, vilka äntligen förstått att de skändligt förts bakom ljuset och våldförts. De fordra att få veta allt, att få veta Sanningen. Och när de fått veta Sanningen — komma de att handla.

Genom Sanningens uppenbarande berövas de onda krafterna i mörkret betingelserna för sin verksamhet. Först efter deras oskadliggörande kan ett återuppbyggnadsarbete med utsikt till framgång ske och människornas sunda instinkt göra sig gällande. Dessa kunna då ordna sitt liv och sin verksamhet i enlighet med Naturens lagar, i inbördes endräkt, till ömsesidigt gagn. Då skola inga allvarliga hinder längre möta för organiserande av auktoritativa statsstyrelser och ändamålsenliga, hållbara former för folklig representation, lagväsen och rättsskipning, för förtroendefull inbördes samverkan människor och folk emellan — då skall äntligen det tillstånd av frid på jorden, varom Kristus siade, inträda. Detta skall allt ske, när vi en gång upphört att låta leda oss av gudsfienden Juda och i anda och sanning underordna oss den Gudomliga ordningen.

• Pressfronten •

»Tyskland inringat»

I samma ögonblick Hitler sammanträffade med Mussolini i Villa Pisani innehöll den svenska judendomens ledande pressorgan Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) på ledareplats en märklig artikel, vari triumferande konstateras att Tysklands inringning nu är ett fullbordat faktum. Den har genomförts, upplyser det auktoritativa organet, på grund av att den civiliserade världen (=världsjudendomen) ej kunnat gilla den nationalsocialistiska regimen. Men glädes icke för fort, Juda! Det är ännu ett stycke till förverkligandet av Kahalens beslut om Tysklands tillintetgörelse genom ett nytt världskrig och en ny revolution. Tidningen skriver:

> Tyskland är i närvarande stund inringat... Hitler finner nu världen mycket förändrad mot vad den var för ett halvår sedan och något mer, då det påstods vara oförenligt med Tysklands "ära" att dröja kvar i Genève. Detta sensationella uppbrott följdes mycket snart av Förenta Staternas de jureerkännande av Sovjetunionen. Det blev en missljudande Begleitmusik till propagandan om bolsjevismens besegrande av den tyska nazismen och inledde den ryske utrikesministern Litvinovs segertåg till en plats i den internationella politikens allra främsta plan. Det är bara en tidsfråga när Sovjetunionen tar sitt inträde i Nationernas förbund. Hitler har med bestörtning funnit, att den plats Tyskland lämnade tom i Genève har intagits av den bolsjevikiska stormakten. Och vad som ur tysk synpunkt är ännu mindre tilltalande: "inringningen" från åren före krigsutbrottet börjar återuppstå i en politisk konstellation där Sovjetunionen inträder på det zaristiska Rysslands plats.
>
> Detta är resultatet av ett och ett halvt års nazistisk utrikespolitik.

Man observere särskilt det ledande judeorganets bemödande att framställa "inringningen" framför allt som ett resultat av det nya Tysklands under året förda utrikespolitik. I verkligheten ligger ju saken så till, att "inringningen" är judendomens svar på Tysklands vägran att överhuvud längre underordna sig den judiska våldsmakten, vars enda mål var landets bolsjevisering och Sovjet-, d. v. s. Judestatens upprättande.

Man frågar sig: skola jordens folk tillåta det brottsliga Israel att ännu en gång iscensätta ett världskrigsblodbad? Nej! En opinion ovan den judiska världspressen måste skapas, som sätter stopp för alla dylika spekulationer.

*

Undersökningskommission angående ritualmordet!

En lidelsefull kamp uppblossade nyligen ute i världen kring ritualmordproblemet med anledning av Julius Streichers i maj utgivna "Ritualmordnummer" av *Der Stürmer*, vilket väckt en sådan upphetsning på judiska håll och föranlett så starka opinionsyttringar från bl. a. kyrkliga kretsar i England, att tyska riksregeringen slutligen såg sig nödsakad ge efter för "utlandets påtryckningar" och konfiskera numret. Å ena sidan verkar den nervösa iver varmed judendomen städse söker undertrycka varje tal om ritualmord överraskande, då det borde vara en mycket enkel sak att juridiskt bevisa beskyllningarnas grundlöshet; å andra sidan förvånas man över uppståndelsen över att mord å kristna skulle förekomma å mosaiskt håll, då — som vi veta — Talmud, ja själva Gamla Testamentet vimlar av dylika påbud. Händelseutvecklingen under senaste årtionden (världskriget och de olika bolsjevikrevolutionerna), som krävt åtskilliga tiotal miljoner kristna människoliv, lämnar ju tydliga bevis för att befallningarna i den judiska religionslagen att "tillintetgöra de kristna" visst icke äro någon död bokstav utan att de med största energi efterföljas av "egendomsfolket". Men ej minst i betraktande av den oerhörda upphetsning Der Stürmers "Ritualnummer" väckt inom judendomen bör det vara av allmänt intresse att närmare känna dess innehåll. Här ett utdrag ur huvudartikeln:

> Kunskapen om det judiska ritualmordet är årtusenden gammal, lika gammal som judarna själva. Icke-judarna ha bevarat den från generation till generation och den har även överlåtits till oss genom skrifter. I de avlägsnaste bondbyar möter man denna kunskap, som av föräldrar anförtrotts barn och barnbarn.
>
> Judarna äro utsatta för den fruktansvärda misstanken för människomord. De anklagas för att locka till sig icke-judiska barn och vuxna, att slakta dem och avtappa deras blod. De anklagas för att inbaka detta blod i "matzen" (osyrat bröd) samt att bedriva även annan vidskeplig trolldom därmed. De anklagas för att därvid fruktansvärt martera och pina sina offer, i synnerhet barnen, varunder hotelser, svordomar och förbannelser utstötas mot icke-judarna. Det är detta planmässigt utförda människomord, som erhållit beteckningen ritualmord.
>
> Många stora män ha även höjt anklagelsen mot judarna för att vara ett mördarefolk. Doktor Martin Luther skriver i sin bok "Om judarna och deras lögner": "De ha stuckit hål på och med sylar sönderstuckit gossen Simon von Trient samt mördat också andra barn... Solen har aldrig lyst över ett mera blodtörstigt folk än judarna, som ej vilja något annat än mörda och strypa hedningarna." Och Jesus Kristus, den store predikanten från Nazareth, tillropade judarna: "Eder fader är icke Gud. Eder fader är djävulen. Han är en människomördare sedan begynnelsen."
>
> Den som vill förstå och fatta huru judarna kunna begå sådana vansinniga förbrytelser som ritualmord måste känna de judiska hemliga lagarna. Han måste studera Thoras, Talmuds och Schulchan aruchs läror. Dessa lagar och läror lämna bevis för att det judiska folket ställer sig utanför alla andra folk, att det förklarar alla folk krig och att det är den icke-judiska mänsklighetens svurna fiende. Redan Tacitus, den romerska historieskrivaren, som levde kort efter Kristus (55—120), skrev: "Judarna äro ett av gudarna och människorna hatat släkte. Deras lagar stå i motsats till alla andra dödligas. De förakta vad som är heligt för oss. Å andra sidan är dem sådant tillåtet som uppväcker vår avsky." (Historien V, 3—8) (här följer en del utdrag ur den judisk-"religiösa" lagtexten).
>
> I en domstolsprocess, i vilken Julius Streicher och Karl Holz sutto på de anklagades bänk för att ha "förolämpat det judiska religionssällskapet", inkallades som sakkunnig dr. Erich Bischoff. Dr. Bischoff, vilken ägnat ett helt livs studium åt de judiska lagböckerna och är den bäste tyske kännaren av Talmud, företedde en översättning av en hemlig judelag, som med ett slag avslöjar och förklarar ritualmordfrågan. Den härrör från boken "Sohar", vilken av judarna äras såsom helig. I synnerhet östjudarna följa dess föreskrifter. I boken "Sohar" (en bilaga till Talmud), står skrivet:
>
> "Vidare finnes det ett bud om schäktande av främlingar som likna boskap (= icke-judar). Detta schäktande sker på lagenligt gällande sätt. Ty de vilka icke sysselsätta sig med den judiska religionslagen, måste bringas den nådiga guden såsom offer. Om dem gäller psalmen 44, 23: 'För Din skull hava vi mördats. För Din skull hava vi slaktats såsom får på slaktbänken'." (Thikunné Sohar. Upplaga Berdiwetsch 88 b).
>
> Översättandet och offentliggörandet av människoslaktlagen är det svåraste slag, som någonsin på detta område träffat Alljuda. Denna lag bjuder judarna att slakta icke-judarna, och detta t. o. m. "på lagenligt gällande sätt". D. v. s.: icke-judarna skola schäktas på samma sätt, schäktas liksom djuren. De skola bringas Jehova som offer. Det handlar således om en lag, som icke blott tillåter utan anbefaller regelrätt ritualmord.

Härefter anför Der Stürmer en rad bevis om konstaterade fall av ritualmord på grundval av utdrag från domstolsprocesser, frivilliga berättelser och erkännanden av förutvarande rabbiner. Särskilt i de sistnämnda lämnas detaljerade skildringar över den hemska "religiösa" akten. Icke mindre än 131 olika fall återges mer och mindre utförligt, det senaste av år 1932. Flera av de schäktade ha av katolska kyrkan kanoniserats, däribland "den helige Simon av Trient". Påven Sixtus IV intygade t. ex. tillsammans med sex bisittande kardinaler riktigheten av det fattade domutslaget, som lydde: "Hebréerna dödade gossen Simon, för att efterkomma en rabbinsk religionslag, motiverad av en nedrig fromhet och skenhelighet, vilken förpliktar dem att betjäna sig av kristet blod vid firandet av påskfesten." De återgivna, dokumentariskt bevisbara fallen, angivas av Der Stürmer självfallet blott utgöra undantagsvis uppdagade dylika; i regel kommer saken aldrig inför offentligheten.

Den pan-ariska underrättelsecentralen *Welt-Dienst* i Erfurt behandlar spörsmålet i sitt nummer av 1 juni och föreslår härvid tillsättandet av en kommission, som bringar fullständig klarhet i saken och låter sanningen helt komma till sin rätt. Frågan löses icke genom att man städse på förhand — innan närmare undersökning skett — utdömer och hänsynslöst undertrycker varje framkommande uppgift. Welt-Dienst skriver:

> Der Welt-Dienst var från första början av den åsikten, att detta för den ariska världen och judendomen i samma grad betydelsefulla problem endast kan rätt lösas inför en internationell kommission av kännare i saken. Der Welt-Dienst är därför även vid varje tid beredd att av de till dess förfogande stående medarbetarna i alla länder inkalla en dylik kommission för prövning av ritualmordets väsen och utövning. Till överläggningarna skulle även sakkunniga judar inbjudas.

Vi instämma.

Hitlers kamp mot reaktionen

Under det överhängande hotet från bolsjevismen lät slutligen Tysklands s. k. ledande skikt förmå sig att släppa fram till regeringsmakten det stora majoritetspartiet Nationalsocialistiska Tyska Arbetarepartiet. Av tvenne onda ting valde man det minst onda. I en nationalsocialistisk stat hade det gamla överskiktet utsikter att få vara med och möjligen även behålla en del privilegier — i ett kommunistiskt Tyskland var enda utsikten: arkebusering.

Efter Hitlers makttillträde omvändes ögonblickligt mängder av förut hätska fiender till "nationalsocialister". De iklädde sig den nya, makthavande bekännelsens dräkt för att personligen komma väl till rätta och förtäckt kunna fortsätta motarbetet. Dessa "omvända" gingo i regel i ledband av endera av de bägge internationella stormakterna, vilka under "Weimarrepubliken" realiter styrt Tyskland mot avgrunden: Romkyrkan och Judendomen.

Judas och Roms mot tyska folket riktade verksamhet flyttades nu till underjorden. Det judiska frimureriet sökte nya former för sitt underminieringsarbete, där det mindre lätt igenkändes, och kyrkan anpassade sig även efter förhållandena. Såsom frukter härav bevittnades tid efter annan "missnöjes"-rörelser och skilda slag av "opposition". Så snart man trodde sig stark nog att öppet taga striden för en regimförändring, etablerades "opposition" under medverkan av näringslivets män, ämbetsmannakåren och den gamla aristokratien, som förespeglades återupprättandet av den forna glansfulla kejserliga regimen med starkt privilegierade kaster.

Första allvarliga framstöten gjordes, då för ett halvt år sedan kravet på Hohenzollernsk restauration öppet framfördes. Som man erinre sig inskred härvid Hitler och hans närmaste med sådan kraft, att frimurare- och jesuitordnarnas agenter strax funno tillrådligt åter försvinna i sina hålor. De vågade ej fortsätta aktionen — det sanna modet tröt. Men efterhand underminieringsarbetet fortgick återvände kuraget och de vågade sig åter fram i dagsljuset, nu koncentrerande sig å "kyrklig opposition", avsedd att sabbotera den nationalsocialistiska politiken på det kulturella området. Världspressen översvämmades ånyo av rapporter om "missnöjes-stämningar", "opposition" och "kritik". Ja, slutligen vågade sig själva vicekanslern von Papen öppet framträda som talesman för de "missnöjda". Dessförinnan hade emellertid Hitler tagit steget att låta utfärda förbud för alla medlemmar av tyska krigsmakten att tillhöra frimurareorden och liknande internationella föreningar, vid risk att eljest utan motivering avskedas.

Efter denna händelse förstod man, att det gick mot en allvarlig sammandrabbning mellan å ena sidan nationalsocialisterna och å den andra de krafter inom staten, vilka arbeta under inflytande av frimureriet och Romkyrkan. von Papens Marburgstal blev signalen för dessa makter till en ny framstöt i syfte att komma en regimförändring åstad i överensstämmelse med Roms och Judas önskningar. Hitlers och andra ledande nationalsocialisters ställningstagande torde dock sannolikt betaga reaktionens krafter lusten att fullfölja aktionen. "De förnäma herrarna" — Göbbels' uttryck — skyndade förklara, att de visst inte ville göra sig av med Hitler. Judepressen i England och Frankrike förespådde inrättandet av en militärdiktatur, men denna optimism var nog för stor. I stället kan man vänta en skärpt nationalsocialistisk politik utan större hänsyn till "herrarna".

Utvecklingen i Tyskland förtjänar att noga observeras även i vårt land. Det "ledande skiktet", som i dag här uppträder med anspråk på att få taga utvecklingen i sina händer efter "demokratiens" bankrutt, skiljer sig icke från det i Tyskland. Dess tänkesätt och önskningar äro i stort desamma. Därför måste också i Sverige fronten hållas lika klar mot höger som mot vänster!

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:

40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

NATIONEN

tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

En svensk press!

Vem äger i dag Svenska Dagbladet?

Pressens stora inflytande å opinionsbildningen och statslivet i vår tid nödvändiggör ett ökat intresse för dess interna förhållanden hos allmänheten. Och detta så mycket mer som tidningarna visat en allt större benägenhet för att vilja svika sin egentliga, gagneliga uppgift i samhället för att ställa sig i lands- och folkfördärvliga enskilda intressens tjänst. Man erinre sig t. ex. den roll Dagens Nyheter i den bolsjevikiskt orienterade juden Bonniers ägo spelat eller Svenska Dagbladets tidigare lydförhållande under storsvindlaren Ivar Kreuger; för att nu nämna tvenne flagranta fall. F. n. sortera det stora flertalet ledande svenska tidningar under olika judiska finansgrupper, i första rummet den Bonnierska, vilken i Stockholm i varje fall bestämmer över Dagens Nyheter, Stockholms-Tidningen och Aftonbladet.

En tidning, som för dagen speciellt tilldrager uppmärksamhet, är f. d. Kreugerorganet Svenska Dagbladet, vårt "ledande nationella kulturorgan", såsom den gärna kallar sig. Tidningens hållning under senare månader har i flera avseenden varit anmärkningsvärd, särskilt beträffande utrikespolitiken. Det har allt mindre blivit den svenska synpunkten och allt mer den officiella franska, d. v. s. judisk-frimuriska synpunkten som fått dominera dess ledande uttalanden. Man har också sport sig, om den redaktionella ledningen suttit i Paris eller Stockholm. Envisa rykten ha även velat göra gällande, att det skulle vara den halvofficiella Havas-agenturen som efter Kreugers frånfälle realiter blivit tidningens ägare. Det var under Paul Boncours regering som en ny, mera världsomspännande propagandaorganisation inrättades i Paris under ledning av understatssekreteraren i franska utrikesdepartementet Pierre Cot, vilken i ett uttalande till "Petit Journal" förklarade, att världen skulle få erfara vad fransk propaganda förmår". Den franska vapenfabriken Schneider-Creuzot ställde omedelbart 75 milj. francs till den halvofficiella centralens förfogande.

I varje fall gör ledningen av Svenska Dagbladet intet för att praktiskt gendriva ryktena om franskt intresse i tidningen. Ett belysande fall var införandet av sensationsartikeln under överrubriken "Svenska rådgivare åt Hitler" i tidningens nummer för den 6 juni. Från Londonredaktionen inrapporterades en överansträngd svartmålning av läget i Tyskland: London befarade ett tyskt sammanbrott. En omläggning av Tysklands kulturpolitik planerades till utlandsopinionens lugnande, varvid en rådgivande instans skulle inrättas, i vilken bl. a. prof. Euler skulle taga säte. Etc. I Nya Dagligt Allehanda kunde man emellertid redan samma dag läsa ett bestämt tillbakavisande från håll som "stod riksregeringen nära" av de över London i Svenska Dagbladet utkolporterade uppgifterna. Ur enahanda källa upplystes, att Svenska Dagbladets "sensationshistoria tidigare återfunnits i tjekiska och polska tidningar — utan att världen tagit närmare notis därom — och man förmenar att de äro inspirerade från franskt håll, där man för närvarande har intresse av att framställa läget i Tyskland som förtvivlat".

Och i samma stil gå Svenska Dagbladets politiska betraktelser överhuvud. Man må därför ej förvåna sig över, att ryktet om franskt intresse i tidningen efter överlåtelsen från Kreugerboet vinner tilltro. Vänder man sig till Kungl. Patent- och Registreringsverket, finner man likväl såsom huvudaktionär i A.-B. Svenska Dagbladets Intressenter — det bolag som innehar den stora majoriteten aktier i Svenska Dagbladet — sedan mars 1934 universitetskansler Tryggers son, bankdirektören Carl Trygger. Samtidigt berättas, att huvudintressenten i det konsortium bankdirektör Trygger företräder skulle vara den judiske bankdirektören Aronowitsch, intimt lierad med bankdirektör Olof Aschberg, vilka båda israeliter skulle spela förmedlarens roll mellan Havas-agenturen och den officiella tidningsledningen i Stockholm. — Ett annat rykte vill veta, att den amerikanske bankiren Pierpont Morgan, Ivar Kreugers finansvän och ledare av den katolskjudiska finansgrupp, som står bakom de fascistiska rörelserna i Europa, skulle vara Svenska Dagbladets nuvarande verklige ägare.

Vi ha återgivit dessa rykten på den grund att vi anse det nödvändigt att full offentlighet skapas rörande den svenska tidningspressens ägorättsförhållanden, synnerligast vad de ledande organen beträffar. Att utländska intressen hava sin hand med i Svenska Dagbladet synes oss av tidningens hållning i varje fall uppenbart. Det har spelats och spekulerats tillräckligt i opinionsbildning från Finansens Herrars sida i detta land. Nu fordrar vårt folk också på detta område: *korten på bordet!*

Dagen kommer!

Judarna börja förstå, att deras världsherraväldes slut närmar sig. Härom vittnar bl. a. ett tal, som ledaren av den zionistiska världsrörelsen, dr. Chaim-Weizmann, nyligen höll i en församling i London för "flyktingshjälpen".

Dr. Weizmann uttryckte farhågor för att de i Tyskland kvarblivna judarna icke länge skulle kunna stanna i landet. Han räknade med en årlig utvandring av 20,000, men ansåg det ovisst om denna beräkning skulle hålla. Händelserna i Österrike ingåvo vidare inga förhoppningar, ty åtskilligt tydde på att den judiska utvandringsvågen ur Tyskland komme att efterföljas av en andra ur Österrike.

Juden Harry Sacher ställde saken å dess rätta plan då han framhöll, att han med bekymmer åsåg utvecklingen icke bara i Österrike utan i hela världen. "Vi måste, yttrade Sacher, "finna en slutgiltig lösning å den judiska utvandringen ur Tyskland. Redan närma sig ytterligare slag av ödet, inför vilka vi måste stå väpnade. Må vi icke bedraga oss. I dag lida redan alla judar i världen under judefrågan!"

Ja, så är det! Judefrågan tillspetsar sig i alla fem världsdelarna. Lösningen är på marsch. Må judarna inkalla massmöten, må de grunda "hjälputskott", må de grubbla och räkna, multiplicera och dividera — dagen kommer då de skola erfara, att alla beräkningar voro falska.

»Welt-Dienst»-Bokhandel

U. Bodungförlaget i Erfurt har — enligt vad meddelas oss — startat ett internationellt bokutbyte i anknytning till sin utomordentligt välredigerade "Welt-Dienst"-korrespondens, vilken under ledning av överstelöjtnant U. Fleischhauer och O. Farmer vunnit en stark resonans i den samfälda kulturvärlden. Om den på trenne språk utkommande korrespondensen åstadkommit ett betydelsefullt underrättelseutbyte i judefrågan kulturländerna emellan, så böra genom "Welt-Dienst"-bokhandeln intressanta böcker, som i enskilda länder väckt uppseende, beredas möjlighet till största offentlighet.

Förlaget börjar med en översättning från turkiskan av dagboksanteckningar av den för Nationens läsare från tidningens majnummer bekante turkiske majoren Cevat Rifat Bey, utgivare av den nationellt-antisemitiska tidskriften "Milli Inkilap", över hans upplevelser angående det judiska spioneriet vid syriska fronten.

Vi hälsa med tillfredsställelse "Welt-Diensts" nya initiativ och skola efter hand som dess publikationer utkomma åv trycket presentera dem för våra läsare.

Det röda nätet

En bok med det betecknande namnet "The Red Network" av Elizabeth Dilling (53 West Jackson Boulevard, Chicago) har utkommit. Den efterlämnar ett intryck av förfäran. Förf. är underbart väl dokumenterad: 152 sidor äro anslagna till metodiskt uppräknande av alla fördärvbringande sällskap och föreningar i Förenta Staterna; 80 sidor upptagas av biografiska notiser av alla de avskräckande individer som förbereda Antikrists välde.

Det mest tragiska är, att detta systematiska mullvadsarbete, avsett att undergräva moral och religion, försiggår med myndigheternas medgivande och under metodistkyrkans hägn. Ett sådant sakförhållande verkar ofattligt! De läror som spridas och de hädelser som framslungas äro till den grad skamlösa, att det icke kan vara tal om förblindelse; medvetet förräderi föreligger! Man söker planmässigt förföra ungdomen och nedsudla själarna. Det sovjetistiska giftet har så inträngt i hela den amerikanska kontinenten, att man med ängslan frågar sig huruvida de sunda elementen som ännu återstå skola lyckas stävja förruttnelsen.

Ett stort folks ekonomiska ruin, ett folk som fordom var välmående och framgångsrikt, skriar till himlen om hämnd, men det moraliska mord som begåtts är en långt värre förbrytelse.

Är detta överdrift? Några citat ur boken skola besvara frågan.

Å sid. 160 uppräknas en del av de 180 antireligiösa böcker som utgivas av "fritänkarna" i upplagor å 50,000 ex. Joseph Lewis, "Guds fiende", har skrivit "Den avslöjade Bibeln", vari Kristus framställes som bastard och Gabriel som en kurtisör… Herbert Ashbury, en sonson till metodistbiskopen, har utgivit "Komisk illustrerad Bibel", till användning i lärarekretsar. — Det "Antibibliska Sällskapet" har en årsbudget å 83,000 dollars. Dess syfte är att begabba Bibeln. En ung präst har skänkt 50 dollars till gratisutdelning av dessa skrifter i kommunisternas sommarläger. — En professor i biologi har bidragit med 100 dollars till anställande av hybridiseringsförsök mellan människa och chimpans. — Ett sällskap, kallat "Damned Souls" (förtappade själar), sysselsätter sig med att framställa parodier på psalmer, vilka sedermera spridas per fonograf. — Ett ateistiskt förbund förfogar över en radiostation och kan sålunda nå den stora massan. *Kyrkan* ("Kristi brud") tituleras skämtsamt "Onkel Sams sköka"! Programmet bör- jar med en förvrängning av Fader Vår. Sedan inkallas Gud Fader, "Fienden nummer ett", inför domstol, men infinner sig icke. Även Kristus uteblivet, emedan de trogna som tagit nattvarden hålla på att smälta Honom; och den Helige Ande framställes såsom en lustig gök. — Den Federala Kyrkokonseljen i Washington har utgivit "handböcker i sexuell uppfostran", för flickor i 16 årsåldern, avsedda att i förväg nedsudla kommande generationer. Dessa skrifter äro så infama att de nästan kunde komma Moskva att rodna.

Montgomery Brown, en f. d. präst, ger föreläsningar, utstyrd i biskopsornat. Han förkunnar att snart har man drivit Gud ur himmelen och kapitalisterna från jorden. (Oronbedövande applåder.) Man vrålar Langton Hughes' skaldestycke:

Farväl Kristus, adjö, herr Jehovah!
Och litet kvickare än så!
Giv plats åt Marx, Lenin och Stalin!
Farväl Kristus, adjö, herr Jehovah!
I väg med Er! Världen tillhör oss!"

Är det förvånande att Förenta Staterna erkänt Sovjet-Ryssland? Om Europas nationer fortsätta att ha trafik med satanister — huru skola de då kunna undvika DOM?

Återstår det intet hederligt folk i stånd att sopa bort regeringar som tillstädja nesligheter? —

M. Karadja.

Judiskt tips-monopol?

Det är ingen hemlighet, att tippningen visat sig innesluta förutsättningar av profitens synpunkt; allså bör det ej förvåna, att planer framkommit på rörelsens samlande på en hand under Kungl. Maj:ts nådiga hägn.

Väl figurera ett flertal idrottare som "stiftare" — och sådana av hög valör — av det under bildning varande tipsbolaget: generalmajoren G. Lilliehöök, ledamoten av fotbollsförbundets styrelse C. Alb. Ledin, ombudsmannen i tobakshandlarnas riksförbund Arthur Östlund samt ledamöterna av advokatsamfundet Bertil Ahrborg och Nils Öhman; men dessa "idrottare" äro här intet annat än en prydlig skylt för vår judiske finansmagnat Bonnier, som nu önskar lyckliggöra svenska folket — enkannerligen dess idrottande del — också med ett tips-monopol. Möjligheterna till vinst skola även på detta område rationellt tillvaratagas!

Herrar "stiftares" anspråk på Sveriges regering att spela fadder åt geschäftet är icke oblygt — men Herr Bonnier är van att få sina önskningar respekterade. Herrar "stiftare" säga sig skola ingå med framställning till regeringen om tillstånd för "sitt" bolag "att anordna vadhållning (tippning) i samband med idrottstävlingar i Sverige och utlandet på villkor och bestämmelser som regeringen finner lämpligt föreskriva". Regeringen skulle få rätt till representation i bolagets styrelse samt rätt till kontroll över dess verksamhet. Utdelningen skulle sättas till "högst sju procent" å aktiekapitalet och tio procent av bruttointäkterna skulle reserveras för riksidrottsförbundet.

Man måste le, när man hör talet om "vinstbegränsning" och "statlig kontroll". Dylika utlovades också, när på sin tid under husen Bonniers och Wallenbergs hägn de "halvstatliga" sprit- och tobaksmonopolen startades. Men trots "vinstbegränsning" och "statskontroll" "försvunno" 100-tals miljoner, som skolat flyta in i statskassan. — Ett illustert exempel!

Naturligtvis kommer regeringen att tillmötesgå Bonniers önskan om tips-monopol. Huru skulle den våga annat! Men vad säger Sveriges idrottsfolk?

»Ligan för de mänskliga rättigheterna»

Den sovjet-judiska international, som går under namnet "ligan för de mänskliga rättigheterna" och vars verksamhet sträcker sig även till vårt land, räknar följande medlemmar i sitt högsta presidium: President juden Victor Basch, Vice presidenter Paul Langevin (talare vid judiska och frimuraresammankomster), frimurarebrodern Henry Guernut, juden Roger Picard, frimurarbrodern Sicard de Planzoles (gammal medlem av Stora Orient-ordens Råd). Generalsekreterare är juden Emile Kahn.

Medlemmar av ligans centralkommitté äro förutom 15 högt uppsatta frimurare följande judar: Odette René-Block, Léon Braunschweig, Fernand Corcos, Salomon Grumbach, J. Hadaward, J. Kayser, Georges Pioch, C. Seignobos, G. Weil. Bland hedersledamöter märkas förutom tre franska frimurarebröder Gougenheim, H. Schmidt och Henri Sée.

*

»Juda, vi känna dina knep!»

Preussiska statsrådet W i l h e l m K u b e, det nationalsocialistiska partiets Berlinledare, publicerade för någon tid sedan en artikel i judefrågan i "Westfälische Landeszeitung", varav framgår att man inom ledande kretsar i Tyskland är fast besluten att kämpa striden mot judendomen till slutet. Efter att ha framhållit, att judarna voro upphovsmännen till den nuvarande ekonomiska krisen såväl som världskriget, yttrade statsrådet Kube bl. a. följande:

"Man kan börja med halva åtgärder; med hänsynslös brutalitet komma de nordiska folken en gång att bli tvungna att avsluta denna kamp. Den kommer med alla sannolikhet icke att föras till slut under den nuvarande generationen utan först under kommande. Därför blir den nu levande generationens testamente: kamp mot judarna ända till slutet! I lagarna måste varje blandäktenskap mellan tyskar och judar förbjudas. Såsom jude skall envar räknas som har mer än tio procent judiskt blod i sina ådror… Vi läsa edra tidningar, tidskrifter och brev. Vi känna edra förbindelser i in- och utlandet. Vi äro beredda att slå eder i bojor. Vi känna dina knep, Juda!"

*

Det judiska herraväldet

Generalguvernör i Australien är juden sir Isaac Isaacs. — Överallt äro de ledande posterna överantvardade åt eller ställda under Israels kontroll.

Enligt "Gazeta Warszawska", ett nationalsocialistiskt organ, finnes enbart i Warschau 600 judiska läkare. — Arma Polen!

Det av Dollfuss så tappert försvarade Wien är sedan gammalt en judarnas högborg. Affärslivet i denna stad ligger till huvudsaklig del i judiska händer. Av Wiens apotekare äro 43 proc. judar och av handelskammarens 50 medlemmar äro 49 judar. — Av Berlinbörsens 147 medlemmar voro före den nationalsocialistiska regimens tillkomst 116 judar och 31 tyskar.

Mr John Geoffry, som under 11 år varit amerikansk generalkonsul i Berlin, meddelar, att judarna ägde mer än hälften av Berlins fastigheter, till stor del förvärvade efter kriget tack vare inflationen.

"Lord Melchett" — juden Alfred Mond — har bekommit monopol på de oerhört rika mineralfyndigheterna i Jordan-dalen. — De mäktiga fördela jordens rikedomar mellan sig!

Ignace Bauer, föreståndare för judiska församlingen i Madrid, har tillförsäkrat Sovjet petroleumleveransen genom ett spanskt statsmonopol. — Den spanska republiken styres av en frimurare och judar, d. v. s. bolsjeviker.

Från Bulgarien meddelas, att 12,000 judar av spanskt ursprung begärt att bli naturaliserade. Denna anhållan blev naturligtvis genast beviljad.

En meddelare från Nord Rhodesia skriver: "De inföddas hela handel ligger i judarnas händer liksom praktiskt taget hela hotell- och spirituosahandeln: 95 procent av kreatursh andeln är deras och de kontrollera gruvdriften och järnvägarna. Det lokala styret utövas av förjudade politiker och andliga. Bägge provinsernas tidningar äro judiska och kinematograferna tillhöra den afrikanska teatertrusten, som även är judisk." — I alla världens kanter är situationen likartad.

Aktuella böcker

R E K V I R E R A
från Nationens Förlag

Nya upptäckter om Israelsprotokollen	**50 öre**
Judarna i Sverige	**50 „**
Kristus var ej jude	**25 „**

Sändes på beställning direkt från Nationens Förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och expeditionskostnad antingen i brev (frimärken) eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Folk och ras

Historien visar med förfärande tydlighet, att varje gång en arier blandat blod med en individ av lägre ras, resultatet alltid utfallit till den förres nackdel, skriver *Adolf Hitler* i sin "Min Kamp", fortsättande:

Nordamerika, vars befolkning till övervägande del består av germanska element, som i endast ringa utsträckning beblandat sig med de färgade, uppvisar helt andra människor och annan kultur än Central- och Sydamerika, där de huvudsakligen romanska invandrarna ofta i mycket stor utsträckning haft umgänge med urinvånarna. Redan av detta exempel kan man klart och tydligt konstatera, hur rasblandningen verkar. Germanerna på den amerikanska kontinenten, vilka bibehållit sin ras ren och oblandad, ha blivit landets herrar och skola förbli det, så länge de icke falla offer för blodskammen.

Resultatet av varje raskorsning blir alltid följande:

a) sänkning av den högre rasens nivå,

b) kroppslig och andlig tillbakagång och därmed ett långsamt men säkert avtynande.

Att vara orsaken till en dylik utveckling är ingenting mer eller mindre än att synda mot den Evige Skaparens vilja. Som en synd blir också denna handling lönad.

När människan söker uppresa sig mot naturens järnhårda vilja, kommer hon i strid med de principer, vilka hon själv har sin existens som människa att tacka för. Därigenom leder hennes handlande mot naturen till hennes egen undergång.

Här kommer säkerligen den moderne pacifisten med sin lika judeaktigt fräcka som dumma invändning: "Människan övervinner naturen!" — Miljontals människor pladdra tanklöst efter detta judiska tal och inbilla sig till sist, att de själva äro en slags naturens besegrare; och likväl ha de till sitt förfogande intet annat vapen än en idé och en så miserabel sådan, att man verkligen icke skulle kunna föreställa sig en värld, som vore inrättad i enlighet därmed.

Detta alldeles bortsett ifrån, att människan ännu i intet avseende övervunnit naturen utan på sin höjd sökt gripa tag i och lyfta upp en och annan flik av dess jättelika slöja över eviga gåtor och hemligheter; bortsett ifrån att hon i verkligheten icke uppfinner någonting, endast upptäcker; att hon icke behärskar naturen utan endast på grund av sin kännedom om en och annan naturlag och hemlighet höjt sig till herre över de övriga levande varelserna, som sakna sagda kunskaper — alldeles bortsett härifrån kan en idé icke *övervinna* förutsättningarna för mänsklighetens tillblivelse och existens, då idén själv blott beror av människan. Utan människor finns det ingen mänsklig idé här i världen, således är idén som sådan alltid beroende av människornas existens och följaktligen av de lagar, som skapat förutsättningen för denna tillvaro.

Och inte nog härmed! Vissa idéer äro till och med knutna till vissa människor. Detta gäller i synnerhet sådana tankar, vilkas innehåll icke bottnar i en exakt vetenskaplig sanning utan i känslornas värld eller, som man nu för tiden så vackert och tydligt plägar uttrycka sig, återger en "inre upplevelse". Alla dessa idéer, som i och för sig intet ha att göra med den kalla logiken utan representera rena känsloyttringar, etiska föreställningar etc., äro bundna vid de människors existens, vilkas andliga föreställnings- och skaparkraft de ha sin egen tillvaro att tacka för. Men just i detta fall är vidmakthållandet av dessa bestämda raser och människor förutsättningen för dessa idéers bestånd.

Den pacifistiskt-humana idén kan kanske rent av vara bra, om den högtstående människan dessförinnan erövrat och underlagt sig världen i en utsträckning, som gör henne till allenahärskare på jorden. I samma mån som den praktiska tillämpningen av denna idé blir alltmera sällsynt och till sist omöjliggöres, saknar den möjlighet att utöva några skadliga verkningar. Alltså först strid och sedan pacifism. I annat fall har mänskligheten överskridit höjdpunkten av sin utveckling, och slutet blir icke någon idés herravälde utan barbari och därefter kaos. Någon kanske skrattar åt detta, men vår planet har i miljoner år vandrat genom etern utan människor, och det kan hända igen, därest människorna glömma, att de inte ha några förryckta ideologers idéer utan kunskapen om och den hänsynslösa tillämpningen av naturens järnhårda lagar att tacka för att de stå över djuren.

Allt vad vi nu beundra här på jorden — vetenskap och konst, uppfinningar och tekniska underverk — har skapats av några få folk och ursprungligen av kanske *en enda* ras. Av den beror också hela vår kulturs bestånd. Om de gå under, sjunker med dem denna jordens skönhet i graven.

Hur mycket än jorden förmår påverka människorna, skall likväl resultatet av detta inflytande alltid vara olika allt efter de raser det är fråga om. Jordens ringa fruktbarhet kan sporra den ena rasen till de högsta prestationer, hos den andra blir den endast orsak till det bittraste armod och slutligen undernäring med allt vad därav följer. De anlag, folken bära inom sig, äro städse bestämmande för det sätt, på vilket yttre inflytanden inverka på dem. Samma förutsättningar, som komma den ena rasen att hungra ihjäl, uppfostra den andra till hårt arbete.

Alla stora kulturer under gångna tider ha dukat under, emedan den ursprungliga produktiva rasen dog ut till följd av blodförgiftning. Den yttersta orsaken till undergång var alltid, att man glömde, att all kultur är beroende av människor och icke tvärtom, att alltså, om en viss kultur skall bevaras, den människa, som skapar den, måste hållas vid liv. Detta vidlivhållande är bundet vid den järnhårda lagen, att den bäste och starkare nödvändigtvis och med rätta skall segra.

Den, som vill leva, må alltså kämpa, och den, som icke vill strida i den eviga kampens värld, förtjänar icke att leva. Även om detta synes hårt — så är det nu en gång så! Säkerligen drabbar dock det ojämförligt hårdaste ödet *den* människa, som tror sig kunna övervinna naturen och i grund och botten endast hånar den. Nöd, olycka och sjukdomar äro i så fall dess svar!

Den människa, som misskänner och ringaktar raslagarna, berövar sig själv den lycka, som synes henne beskärd. Hon förhindrar den bästa rasens segertåg genom världen och därmed förutsättningen för allt mänskligt framåtskridande. Belastad med en människas känslighet står hon i fortsättningen i nivå med det hjälplösa djuret.

Där hav och land mötas

Kristendomen

— den eviga urariska religionen

IV. Ön Kreta

(Forts. fr. föreg. n:r.)

I början av vårt århundrade gjorde den engelske arkeologen A. Evans utgrävningar på ön Kreta. I ruinerna av palatset från Knossos fann man ett kors av marmor. Det var så likt vårt kristna kors, att en präst, som närvor, korsade sig och kysste det. Prästen hade rätt — detta kors var förvisso en helig symbol av vår eviga religion, om vilken den helige Augustinus yttrade: "Det som i dag kallas kristen religion fanns redan hos de gamla och saknades aldrig från begynnelsen hos det mänskliga släktet intill dess Kristus kroppsligen kom (d. v. s. tills han på nytt föddes). Först från den tiden började man kalla den sanna religionen, som alltid bestått, den kristna."

Staden Knossos, där man fann korset, är den nordliga av Kretas båda huvudstäder och grundades omkr. 8000 f. Kr.

"Creta... gentis cunabula nostrae", sade Vergilius, "Kreta, vår stams vagga". Kreta har skapat mänsklighetens gamla höga kultur. Kreta har också givit mänskliga efterkommande åt den italienska, grekiska, nordafrikanska och mindreasiatiska jorden. Så menar man. Evans säger: "Från Kreta blev korset fört till Palästina, där det efter tusenårig sömn och bortglömdhet åter uppfördes över Golgatha." (A. Evans, The Palace of Minos, 1,666.) Om det så var — huru skedde det? Vem förde idén om korset och korsandet till Palästina? Det var kheretim, såsom Bibelns hebreiska urtext kallar dem, och filistéerna eller kaphthorim, — peleschtim, egyptiska konstmålare (Palästina = Philistäa), likaså en kretisk stam (v. Lichtenberg, Die ägäische Kultur, 142). Bibeln berättar om kaphthorim-kretensiska invandringar till Kanaan och förlägger dem till tiden för syndafloden. Kreta och kretensiska kulturen förstördes genom jordbävning 1700 och 1400 f. Kr., vid vilka tidpunkter alltså de sista kretensiska invandringarna skett. Tillflödet av kretenser till Kanaan var uppenbart just då särskilt stort. "Den första underbara skänken, som de kretensiska inflyttarna förde till landet Kanaan, var korset; den andra var det heliga vattnet i Jordan. Den kretensiska stammen kydonerna bodde omkring Jordanos flöden", berättar Homerus. Dennas namn fördes till Palästina: Jordan är här den kretensiska Jordanos. Minnet härav har förblivit levande i namnet på en av Jordans bifloder — Krith, i dag Kilt, vid Jericho... Och slutligen den tredje gåvan: duvan. "Duvan, den vita, helig för de palästinska syrierna" — erinrar sig ännu i den sena romerska tiden diktaren Tibull. Men duvan var redan i den äldsta tiden en helig fågel i landet Kanaan. (D. Mereschkowskij, Das Geheimnis des Westen, 259—260.) Duvan betyder: Helig Ande. Den betyder också Guds Moder. "Kom ned, Heliga Ande, kom ned, Heliga Duva, förborgade Moder" — så lyder huvudbönen i den apokryfiska boken Acta Tomae. De gnostiska ophiterna utförde dopets och aftonvardens sakrament i den Moderliga Andens namn (Bousset, Hauptprobleme des Gnosis, 66). "Min Moder, den Heliga Ande", säger Jesus i hebreerevangeliet (Origines, Ju Joann, 2, 12. A. Resch, Agrapha, 216). "Och då Jesus även var döpt och bad, öppnade sig himmelen och den Heliga Ande for ned till Honom i levande gestalt såsom en duva och en stämma kom från himmelen, så talande: Du är min käre son, till vilken jag haver behag" (Luk. 3, 21—22). I de bästa och äldsta handskrifterna av Lukas-evangeliet, vilka äro bevittnade av Augustinus, Clemens av Alexandria, Hieronimus och Epiphanius, lyda de sista orden: "Du är min käre son — jag har i dag fött Dig." Subjektets art är i denna sats icke betecknad, men det hebreiska ordet för ande — zuach (arameiska zucha) — är femininum, och endast så låta sig evangeliets ord rätt förstå. Må vi erinra oss, att det varken i Markus' eller Johannes' evangelium är tal om gudomlig beslöjning av Jungfru Maria: för dem föddes sonen (och på samma sätt fattade icke blott de doketiska ketserna utan även många rättrogna judekristna under första århundradena) i himmelen i evighet och på jorden i samma ögonblick den Helige Ande uppenbarade sig" (D. Mereschkowskij, 261—262). Här hava vi förklaringen till den största hemligheten: Den Helige Ande och Heliga Modern äro detsamma. I evighet var och är Modern — i evighet var och är Sonen. Hemligheten i den gudomliga treenigheten är fullständigt blottad för oss. Nu förstå vi också varför treenigheten finnes i den gamla nordiska religionen: Fader, Moder, Son — Odin, Freja, Tor. I evighet är Anden-Modern. Och Gud är i evighet. "I Skapelsens begynnelse var det mörkt på jorden och Guds Ande svävade över vattnet." Den hebreiska urtextens me-

Bolsjevism-mammonism och Konsten

I alla frågor böra vi eftersträva klarhet. Konstfrågorna höra till de viktigaste.

Alexander von Senger, bekant schweizisk arkitekt och författare, skriver i sin högintressanta bok "Die Brandfackel Moskaus" (Verlag Kaufhaus Zurzach-Schweiz, 1931):

"Konstens och i all synnerhet arkitekturens väsen erkännes blott av få. De flesta anse dessa ting som lyx eller en bättre sport för sysslolösa och ana ej, att det i egentlig mening mänskliga där uppenbarar sig." Man märker i allmänhet icke, att "även mycket mäktiga statsbildande, politiskt påverkande, jämväl det mänskliga urvalet bestämmande krafter utströmma från konstverken". "Så var det icke Grekland som gjorde Homerus utan Homerus skapade genom sin diktning först det egentliga Grekland. De helleniska gudagestalterna visa den bestämda dorisk-nordiska typen av herrerasen. I det att folket visade gudomlig ära åt gestalter i sten, vilka i uttryck och åthävor motsvarade de härskande skikten, måste något av denna ärebetygelse överföras å deras levande förebilder. Ledningen av folket i krig och fred blev därigenom helt säkert underlättad. Även måste skådandet upp till idealgestalter av en särskild typ verka bestämmande å valet av gemål, i det att en önskebild skapades, som ropade efter förverkligande. En framstående konsthistoriker observerade, att det italienska folkets människoslag, som före renässansen var ett formlöst mixtum, efter denna period, vilken skapade så många plastiska och målade, dyrkan tjänande ideella förebilder, relativt förskönades och enhetligades. I Italien liksom i Grekland har konsten säkert verkat urvalsbestämmande." "De väldiga statsbildande krafterna, vilka på den italienska renässansens tider frigjorde studiet av det konstnärliga förflutna, äro kända."

Konsten kan även verka negativ: försämra rasen, nedtrycka mänsklig moral, upplösa stater och nationer. "Den högsinnade förblöder, när han besöker någon av de vanliga talfilmerna, som under hypnotiserande pladder och skrikande förhärligar någon jämmerlig neger och gör en europeisk flicka föraktlig... Efter en dylik filmföreställning såg jag dussintals gråtande tyska fruar och flickor bära sin smäktande längtan till det negroida hem, i det de förde med sig hem sina förödmjukade män och vänner, hos vilka man tydligt såg beklagandet av att icke vara några svartingar utan endast tyskar."

Hos oss i Sverige bör man blott gå i avdelningen för den nyaste konsten, där hundratals bilder av judisk-negroid "konst", vilka utvalts och köpts av judiska "konstkännare"-kommissioner, hänga — med bilder av den "svenske" professorn Isaak Grünewald i spetsen. Denna konst verkar demoraliserande på människorna, i synnerhet ungdomen. Grella, onaturliga, vår inre harmoni alls icke motsvarande äro dessa färger. Sjukliga, patologiska äro formerna.

"Hela den europeiska kulturen — säger v. Senger — från den grekiska och romerska till vår tids talrika nationella variationer, var specifikt nordiskt-antikt präglad och bidrog till att befästa denna sinnesart, att stabilisera och gynna urvalet i denna riktning. Vår kultur genomströmmas av längtan efter antikens stora sundhet."

Helt annorlunda förhåller det sig med den judiska "skolan" i konsten, som i dag tyvärr i många länder — också hos oss — är den härskande. Denna "konst" tillintetgör längtan efter den stora sundheten och frammanar i stället längtan efter den stora sjukligheten.

De nya byggnadsverken av den standardiserade judiska arkitekturen verka urartande på människorna. "Anblicken av en byggnad eller beboendet av ett rum skall icke mera besjäla och stämma oss lyckliga utan de nya byggnadsverken skola dag ut och dag in tydligt inprägla hos oss, att vi blott äro 'geometriska djur' utan förgånget och utan framtid." Man må bemärka detta: den judiska konsten vill icke uppfostra någon människa utan eftersträvar blott ett "geometriskt djur" utan förgånget och framtid, d. v. s. utan nationellt ansikte, utan rasansikte — överhuvud utan ansikte.

"Produkterna av denna rörelse inom måleri, plastik etc. bringa oss städse bilder, vilka förhärliga de förkrympta, degenererade och mindrevärdiga uppenbarelserna. Denna 'skola' finner sin glädje i framställandet av paralytiker, mikrocefaler, sådana som äro behäftade med rachitis, efantiasis, tabes. Så blir idioten, såsom önskebild och bestämmande för urvalet, ständigt förd för folkets ögon, frambringande nya idioter, och negern blåser lystet grinande och skrikande härtill i saxofonen."

Detta är meningen med — det är verkan av den "nya konsten", den judiska konsten, som hos oss företrädes av Grünewald och liknande "konstnärer".

Icke av någon tillfällighet har denna "konst" nästan överallt segrat. Det är följden av judendomens så gott som allmänna seger. Det är följden av ett stort och målmedvetet arbete av judendomen.

Ingen har så väl förstått "konstens utomordentliga politiska och biologiska betydelse" som bolsjevismen — berättar v. Senger —. Den bolsjevikiska "Esprit Nouveau" skriver i nr 25: "Så finnas överhuvud inga verkningsfullare krafter än konsten och litteraturen, trots deras luxuösa och oegennyttiga sken." Den bolsjevikiska "Kämpfer" i Zürich (nr 1, 1929) skriver: "Vi skola betrakta konstverken som såväl verktyg i propagandan och undertryckandet som även som angreppsmedel... Konsten påverkar förändringen av andra personer, uppväcker hos dem en förändring av känslor, övertygelse och handlande... varje konst är samtidigt propaganda... stundom omedvetet men mycket ofta medvetet."

"Esprit Nouveau" ger även ett program för praktiskt handlande: "Utplånandet av alla minnesstoder av förfäder fordras; vidare anbefalles brännandet av Michelangelos, Raffaels och andra verk. Det är klart, att Dante, Shakespeare, Beethoven m. fl. förtjäna att drunkna i smutsen. Alla städer måste nedrivas och cellmässigt-kommunistiskt uppbyggas, då människan intet annat är än en sorts bi, ett 'geometriskt djur'." Den kände sovjet-judiske bolsjeviken Lunatscharsky skrev också i "Proletarskaja Kultura": "I *vår morgons* namn vilja vi bränna Raffael, förstöra samlingar, tillintetgöra blommor av hög konst." I Sovjet-Ryssland gör man även detta. Tusentals målningar, tusentals ikoner och bilder, kyrkor och andra byggnader, från vilka nationell och arisk ande talat och verkat tilldragande å folkmassorna, hava där tillintetgjorts. Hos oss har man gjort detta på ett annat sätt: med hjälp av den judiska pressen och judiska "vetenskapsmän" förintar man i människosjälen aktningen för arisk sund och sunt fostrande konst, gör den löjlig; förtiger, dödar fysiskt och moraliskt nya ariska konstkrafter.

Så arbetar den judiska bolsjevismen — och bakom densamma i dess förstörelsearbete står den judiska mammonismen.

Tidens störste man

Ur "Romas herradömen"

Morgonsol, som åter målar
ljusklar Medelhavets strand,
även med sin glans bestrålar
Betlehem i Juda land.

I den lilla staden gömdes,
nyfödd tidens störste man.
Men den nattens dröm, som drömdes,
månne drömmen blivit sann?

Nej, hans liv var blott en strimma
av ett ljus som snart försvann,
bakom dogmers täta dimma
endast oklart skönjes han.

När han slöt sin sköna bana,
när han gett sitt unga liv,
strax hans namn som lämplig fana
höjdes i partiens kiv.

Han var med i alla tvister,
i det lumpnaste, som fanns,
var han kärnan och de brister
hopen ägde blevo hans.

Och hans bild är nu förvriden,
är en skröplig kyrkbild blott
från den råa medeltiden,
som på konst sig ej förstått.

Gudamänskan, mänskoguden,
våra synders offerlamm —
sådan är den dunkla skruden,
som den bilden visar fram.

Men en gång de skola renas,
dessa ädla, sköna drag,
om ock sanningen försenas,
skall den segra dock en dag.

Gustaf Fröding

---

ning lyder: "Anden svävade med utbredda vingar över kaos liksom honan över äggen. Anden, duvan, ruvar ut ägget, världen." (Franz Delitsch, Genesis, 79—80). "Han svävade över vattnens djup, han skall även vara dopet över vattnet... Det var duvan som från Jordanos på Kreta flög till Jordan i Palästina ... Duvan, Jordan, Korset — allt från Kreta" (D. Mereschkowskij, 262). Man frågar sig: vad då från judarna?

Man må vidare bemärka: korset fanns i förkristlig tid icke blott på Kreta. Vi finna kors i de första europeiska människornas hålor (Mas d'Azil), på svenska klippor, där bilderna äro omkring 10,000 år gamla; i Indien; i Kina; i Mongoliet. Vi finna enkla kristna kors eller hakkors — Swastika — eller hjulkors — alla äro heliga symboler, alla betyda detsamma. "Det är solbilder: solen rullar såsom hjul längs himmelen och de korsformade ekrarna äro dess egna strålar. Våra gyllene liturgiska skivor, ötsória, äro möjligen besläktade med dessa neolitiska tecken" (D. Mereschkowskij, 192). Längre fram skola vi se hur indierna förklarade korset, korsandemysteriet — skapelsemysteriet. Nu säga vi endast med kyrkofadern Tertullianus: "Många tro med sannolikhet, att vår gudstjänst är solgudens tjänst."

V. Gamla Amerika

En annan värld — en kontinent, länge okänd och ouppnåelig för det kristna Europa, var Amerika. Fulla av uppskakande förvåning stodo där spanjorerna, vilka hade upptäckt de första huvudstäderna i Gamla Mexico. De funno där överallt kors, t. o. m. korsets hemlighetsfulla tempel i Palenque's urskogar. De funno där en religion, som i yttre former och riter otroligt liknade den kristna, i synnerhet den katolska: dop, nattvard, kyrkliga processioner, i vilka kors buros, en celibat för prästerna. Spanjorerna trodde först, att de sågo kristna framför sig. De tänkte: aposteln Thomas, som förkunnat ordet i Ostindien, hade över oceanen flugit till Västindien (så betecknade de Amerika) och fört Herrens kors också dit. (R. Devigne, L'Atlantide, 191, S. Donelly, Atlantis, 226, 248, A. Reville, Les religions de Mexique, 229).

När de frågade de gamla mexikanerna angående innehållet i deras religion, fingo de höra om gudomlig treenighet: om Gud — Fader, Världens Skapare, om Guds Moder, Maya, och om Gud — Sonen, den "Vite Frälsaren", Quetzalcoatl, som var oändligt god och som fört den rätta gudomliga läran till jorden. "Han bär — säger prof. Henning om Quetzalcoatl — Kristi drag hos sig, ja, han t. o. m. skildras som gudomlig son av en jungfrulig moder." "Han hade oss alla kär. Må tårarna strömma liksom regn, när Hans heliga namn nämnes", heter det i inskriften i Korsets tempel i Palenque (La Rochefoucauld, Palenque). "Han hade rent hjärta, liksom barnet. Han kände icke kvinnorna, liknade själv en jungfrulig kvinna, trots sitt långa skägg... lik Dynoisios, Adonis, Tammuz, Attis, Mithra, lik mysteriernas alla lidande gudar (nordiska — anmärka vi), förenade han hos sig de båda naturerna, den manliga och kvinnliga" (Mereschkowskij, 160). "Beklädde nakna, utspisa de hungriga; bringa dem till insikt om att de äro människor liksom du; hav den svage kär, ty även han är Guds avbild — så lärde Quetzalcoatle. Han lärde vidare: intet blodsoffer skall bringas Kärlekens Gud, varken människa eller djur, utan rökelse, blommor och frukter, böner och ett rent hjärta. "Men om du vill bringa Gud ett mänskooffer, så var själv detta offer, offra dig själv åt Honom." (Robertson, Pagan Christs, 367, 371, Réville, 74.)

Allt detta hörde spanjorerna. De hörde också, att Quetzalcoatl — en verklig människa, en dödlig, född av en dödlig — funnits redan före världens skapelse. Gud är Anden — och Quetzalcoatls heligaste, hemligaste namn är Ecatl — vind, anda, ande. (Mereschkowskij, 169.)

Quetzalcoatl gick bort, emedan människorna blevo för dåliga. Men han skall komma tillbaka — och hans återkomst skall vara ett Andens rike.

Men spanjorerna hörde även en annan skildring av berättelsen om Gudssonen — om Solguden: han blev korsfäst. Hans kors låg på jorden. Han är död, begraven — och sedan på tre dagar återuppstånden till ett nytt andligt liv såsom på nytt född (Gorsleben, 210).

Med spanjorerna följde också präster. De korsade sig icke, såsom prästerna på Kreta i 20:e århundradet, de kysste icke de av dem upptäckta korsen. De igångsatte mord och brand för att tillintetgöra vittnesbörden om den gammal-mexikanska kulturen och bärarna av denna kultur. De gjorde i Amerika detsamma som de i århundraden gjort i Europa, Afrika, Asien: de tillintetgjorde allt som upplyste människorna om den gamla eviga nordiska religionen.

Forskningarna, utgrävningarna i nyare tid hava emellertid räddat åtskilligt av det som kyrkan ville förstöra. "Hemligheten har intet slut, om man fördjupar sig i den gammal-amerikanska kulturens under", säger prof. Henning. Hemligheterna — och Sanningens vittnesbörd.

(Fortsättning följer.)

Arman.

"Salomos Tempel återuppstår"

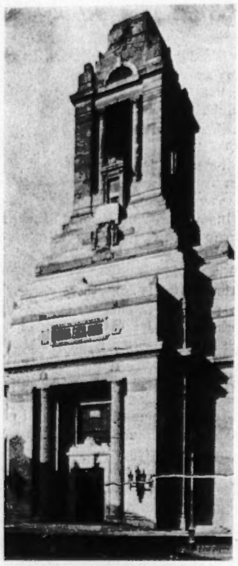

"Salomos Tempel" i London
Att observera: Sovjetstjärnan å torntaket.

Under ovanstående rubrik innehöll den stora engelska illustrerade tidskriften "Sphere", juli 1933, en beskrivning i ord och bild av det judiska världsfrimureriets vid nämnda tid fullbordade högborg i London.

Då Sveriges konungar av ätten Bernadotte (stamfadern inkallad från Revolutionens Frankrike av frimuraren Mörner efter frimurarnas mord å Gustaf III, som tagit parti mot juderevolutionen — jfr mordet å Fersen) av världsfrimureriet förlänats hederstiteln "Salomos Vikarie", (såsom härskare över Alljudas IX Provins), torde man kunna förutsätta, att den engelska högfrimuraredeputation, som samma år i hemligt uppdrag besökte Stockholm och därvid såsom Konungens gäster bodde

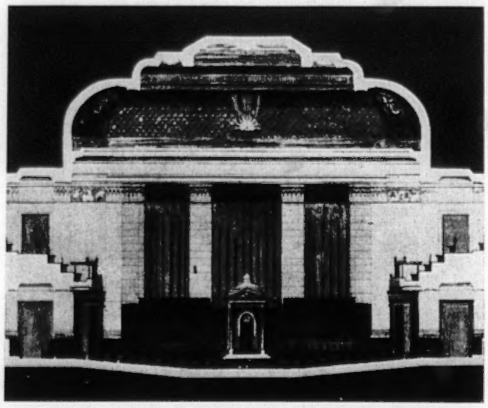

"Salomos Tempel" i genomskärning
Att observera: Sovjetstjärnorna å båda sidor under takvalven.

å Kungl. Slottet likt furstliga personer — att denna deputations egentliga ärende gällde just det högtidliga notifierandet av Salomotemplets fullbordande inför "Vikarien".

Ur texten till bilderna av "Templets" yttre och inre citera vi följande, som är betecknande för frimureriets (av våra "svenska" bröder bestridda) klart judiska inställning, syften och symbolik:

"Liksom Salomos tempelbygge tog det precis 7 år att bygga den väldiga byggnaden, belägen halvvägs mellan Kingsway och Long Acre. I själva verket kan detta moderna mästerverk av arkitektonisk konst tävla att jämställas med Salomos Tempel. Ty alldeles såsom stenarna i Salomos Tempel gjordes färdiga innan de bragtes dithän, så färdiggjordes Portlandstenen och marmorblocken från Botticini, Isti, Onyx och Ashburn innan de fördes till Long Acre.

Vi veta även, hurusom Salomo byggde kammare runt omkring — både templet och oraklet, och här kan även skådas ett tempel, omgärdat av de vita väggarna i dess rektangulära gård och flankerat på alla sidor av 'kammare'.

Det magnifika templet, med sina platser för 20,000 personer är en replik av tronsalen i slottet Neuschwannstein, byggt av Ludwig II av Bayern. Byggnaden innesluter dessutom 15 mindre tempel med plats för mellan 50 och 350 människor.

I detta monolit-komplex, som i dag står bortskymt av de trånga gatorna och enkla husen runtom, ha frimurarna, såsom deras uppgift bjuder, uppfört en katedral till Frimureriet, ett Parlament och en Whitehall (= Londons regeringskvarter), 'allt under ett enda tak'.

Att det är ett verk av skönhet som ökat huvudstadens arkitektoniska skatter kan var och en försäkra sig om genom att taga i betraktande den massiva vita exteriören, vilken reser sig så dramatiskt från det omgivande grannskapet av gammal orkeslös 'egendom'.

Under 7 år ha 700 män arbetat på dess uppförande, och andra 700 konstnärer ha arbetat landet runt för att utsmycka det. Den totala kostnaden har överstigit 1 miljon pund sterling."

— Det är i sanning belysande för frimureriets hyckleri detta: att i en tid, då i samma stadsdel av London tusentals arbetslösa lida svår nöd, världsjudendomen med sin "välgörenhet" uppför ett jättelikt lyxpalats mitt i fattigkvarteren för en kostnad av 1 milj. pund. Men kanske de kaftanprydda skarorna vid Eliel Löfgrens klagomur i Jerusalem nu ha inställt sin klagan, då Judekonungens tempel återuppstår i Världsjudendomens nya Kanaan i London.

"Stormästaren av Stora Landslogen i England"
Hertigen av Connaught i full ornat, iförd de judiska insignierna: frimurareskörtet, stormästarekedjan med Sovjetstjärnan och mästaretecknet med "Salomos insegel" (triangeln).

När ämnar herr Arvid Salomon Lindman återgälda visiten och vallfärda till Long Acre? undrar

Nationalsocialist.

(S. H—n.)

England under Juda

Den engelske överstelöjtnanten Graham Leton *Hutchinson,* vilken såsom i vårt förra nummer omnämndes offentligen utslungat beskyllningen för mord å kung Albert av Belgien, för i England en heroisk kamp mot det fruktansvärda judeväldet. I sin tidning, "National Worker", påvisar Hutchinson det judiska inflytande på olika områden av engelskt folk- och statsliv.

Man får här veta, att största delen av London-pressen ligger i judiska händer. Ledare av "Daily Herald" är juden Julius Salter Elias. Judiska redaktörer i detta inflytelserika organ äro dessutom Philipp Emanuel, Maurice Poycer, Nathan Canter, Artur Philips och Harold Lasky. Bland judiska tidningsledare verka vidare professor Maurice Gerathwold i "News Cronicle", herrar Levi och Pulvermacher i "Daily Telegraph", bröderna Ostrer i "Sunday Referer", Julius Kalen i "Everyman" o. s. v.

Den engelska filmen befinner sig likaså nästan uteslutande under judisk ledning. Härav också dessa osedliga och avskyvärda produkter, vilka vanligtvis framställas i Öst-London i syfte att ställa den engelska kulturen i löjets dager. Den engelska radion sprider dagligen bolsjevikisk världspropaganda. De flesta platser för förströelse och rekreation befinna sig i judiska händer liksom de världsberömda vadhållningsföretagen av alla slag. Den "psykologiska vetenskapen" är ett verk, som uteslutande omhänderhas av judar. För de halvbildade utgör denna "vetenskap" allenast en inbjudan till utsvävande levnadssätt och tillfredsställande av låga begär. Den engelska konsten blir trampad och neddragen i samma grad som Epstein med sin "animism" höjes till skyarna. De mest kända konstkritikerna äro judarna Konody, Wilensky, Humbert Wolffe och de båda Rothenstein. I litteraturen frambringar juden Viktor Golansz sannskyldiga konststycken av bolsjevikisk propaganda. De höga posterna inom förvaltningen, försvaret, Indien-tjänsten och politiken innehas av judar. Den nuvarande utrikesministern Simon tillhör också denna ras. Handeln och industrien äro på väg mot sammanbrott genom den smutsiga judiska konkurrensen på grundval av de bekanta "låga priserna" och som följd av betalningsinställelserna, mutsystemet och tjänstemännens demoralisering o. s. v. Judarna leda handeln med rökgifter, kvinnohandeln, pantlåneinrättningarna och otuktshusen. Den judiska häxsabbaten, som med regeringen Hitlers tillkomst försvann ur Tyskland, rasar ännu i dag ohejdat i Storbritannien under regeringens beskydd.

"Moscou attaque"

Ett utmärkt album mot kommunismen har utgivits av kaptenen E. de Launoy I, 3, 5, Rue d'Assant, Bruxelles, under titeln "Moscou attaque".

Läs! **Köp!**

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för
Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Bolsjevikrevolution för 4,000 år sedan

Den bolsjevikiska revolutionen har haft många föregångare, framhåller en författare i N. D. A. Den kommunistiska revolution, som i nionde seklet av vår tideräkning ägde rum i Yu-nan och angränsande provinser av Kina, räknas till de blodigaste i världshistorien och skall ha krävt många miljoner i döda. En liknande tragedi var den proletära revolution, som utbröt under tionde dynastien omkring 2,200 före Kristus i Egypten.

Ett dokument — som efter att i 4,000 år ha legat begravt i ökensanden omsider kommit i dagen — ger vid handen, att den sistnämnda revolutionen väsentligen ägt rum under semitisk ledning och inflytande. Ipuwer, ett samtida ögonvittne, klagar över, att semiter från Palästina invandrat till nedre Egypten såsom en svärm gräshoppor och skenbart låtit naturalisera sig såsom egyptiska medborgare. Men de förökades och blevo så talrika, att de undanträngde den inhemska befolkningen. Ipuwer beskyller dessa invandrade judar för att ha spritt kommunistiska idéer i sitt nya fosterland — precis som i vår tid! —. Den framstående egyptologen Artur Weigals återger i en publikation Ipuwers framställning, varur ordagrant citeras:

"Mot kronan upproriska massor ha i förening med laglösa sällar velat göra slut på monarkien i detta land. Det kungliga palatset blev taget genom överraskning. Konungen fördrevs av proletariatet, och den kungliga skattkammarens innehåll utdelades bland massorna.

Mången som fordom icke hade någon egendom har nu blivit en rik man. De fattiga i landet ha tillägnat sig stora rikedomar, och de forna ägarna ha bragts till tiggarstaven. Personer, som tidigare fingo tjänstgöra såsom kurirer och budbärare, giva nu själva order åt budbärare. De rika leva i sorg och elände, men de fordom fattiga i prakt och glädje. Adelsfamiljerna ha kastats på gatan. Furstarna ha ingenting att leva av, adelsmännen dö av hunger och lida kroppsligen, då de äro ovana vid att gå i trasor.

Hemska tilldragelser ha ägt rum. Barn av adliga familjer ha krossats mot murarna. Lagböckerna i domstolarna ha kastats ut, och folkmassan har trampat på dem på de offentliga platserna. Regeringsbyggnaderna ha tagits och skatteskyldiga bortförts. Ämbetsmännen ha blivit mördade och deras papper spridda för alla vindar. Allt ligger i ruiner. Städernas myndigheter ha blivit berövade sin makt. Och ehuru rätten fortfarande nominellt råder är vad som i dess namn bedrives intet annat än orätt.

Som en följd av revolutionen äro förhållandena på landsbygden förfärliga. Brottslingar ha blivit försatta i frihet, hederligt folk går i ängslan, bonden vågar icke plöja sin jord utan vapen i händerna. Slavarna säga till varandra: 'Låtom oss gå och föröva stölder.' Fäder betrakta sina egna söner såsom fiender, bröder kämpa inbördes och döda varandra. Människornas hjärtan äro våldsamma. Blod flyter allestädes. Döden skördar massor. Det finnes ej längre några hantverkare, som kunna utöva sitt yrke, ty de ha alla blivit ruinerade. Häftiga farsoter hemsöka befolkningen."

Snart uppstod även brist på livsmedel och bränsle: "Skördarna ha slagit fel. Ingen odlar längre sin jord. Boskapen har fått sprida sig och förvildas på ängarna, då hjordarna äro utan herde. Folk äter örter och dricker vatten. Det finns ej heller någon föda längre för fåglarna. Dörrar, dörrposter och skrank begagnas till bränsle, och jämväl ebenholzskrin av högt värde har man slagit i stycken liksom lådor av dyrbart akasiaträ sönderslagits till bränsle. Eländet är stort och synbart i hela landet. Man ser knappast längre i dessa tider någon ordentligt klädd person."

"Om jag visste", utropar Ipuwer, *"var Gud är, skulle jag sända honom mina böner.* All glädje har försvunnit, landet är fullt av suckar och tårar. Gubbar och ynglingar ropa: 'Ack, att jag finge dö!' och barnen skrika: 'Våra föräldrar hade aldrig bort låta oss komma till världen!'"

Ipuwer slutar sin skrivelse, som är riktad till hans konung, vilken befinner sig i landsflykt, med en uppmaning att återvända hem och frälsa folket från fullständig undergång.

Och allt detta elände för 4,000 år sedan iscensattes, såsom dokumentets författare uttryckligen framhåller, under ledning och inflytande av judarna — detta folk som under årtusenden utgivit sig för att vara Guds "utvalda", "heliga" folk med gudomlig mission att frälsa alla andra! Borde icke detta förtvivlans rop från ett i judebolsjevism pinat folk för 4,000 år sedan utgöra en varning och en maning till den nu levande mänskligheten att äntligen för all tid göra slut på det gudlösa regementet i världen?

Spekulation i nöd

Under 1933 begingo 1,200,000 människor självmord och dogo 2,400,000 av hunger. Under samma tid förstördes 400,000 järnvägsvagnar med säd, 144,000 järnvägsvagnar med ris, 2,500,000 kg. socker, 267,000 säckar kaffe och 1,400,000 kg. kött — för att "hålla uppe priserna"! Härigenom befordrades ytterligare nöden, eländet och miljön för bolsjevismen.

Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare .... Kr. 1: —
KREUGERSVINDELN. Av Per Granskare .... Kr. 1: —
Israels Vises Hemliga Protokoll. Folkupplaga .... Kr. 1: —
DEN JUDISKA FRAMGÅNGENS GÅTA. Av F. Roderich-Stoltheim. Kr. 2: —
STORFINANSENS SYNDER. Av Theodor Fritsch ...... Kr. 1: 25
DEN STATSFIENTLIGA JUDISKA LÄRAN. Av Theodor Fritsch. Kr. 0: 25
DEN JUDISKA TIDNINGSPOLYPEN. Av Theodor Fritsch jun. Kr. 0: 25
JUDENDOM OCH KRISTENDOM. Av J. L. .... Kr. 1: 50
GIFT. Av professor I. Iljin „ 1: —
DEN INTERNATIONELLA FARAN. Av professor emeritus E. B. Almquist .... Kr. 1: 25
LAG OCH RÄTT. Av Nicolai-Lagman Kr. 2: 50
HITLER. Av S. Dmitrievsky Kr. 2: 50
MERA LJUS! Riktlinjer för Samfundet Manhem. Av C. E. Carlberg Kr. 0: 25

I varje bokhandel eller direkt från
SVEA RIKE
ODENGATAN 42 - STOCKHOLM
Rekvirera katalog!
Tel. 30 42 85 Postgiro 4024

Raskamp i Ryssland

(Forts. fr. sid. 1.)

ryssar höra till Asien, då är jag överens med honom. Ja, vi äro asiater — och vilja ej vara något annat. Envar skall vara vad han är född till. Men vi, ryssar, äro födda som asiatiska arier. Vad betyder då detta?

— De ariska språken fördela sig på tvenne huvudgrupper: kentum och satem. Kentum tala de flesta av Europas folk (romersk-italiska, romanska, keltiska, germanska språken); satem de asiatiska folken, ariska eller under ariskt inflytande stående (indoiraniska, thrakisk-phrygiska, baltiska, slaviska språken). Inom Europas geografiska gränser tala endast slaver, balter och albaner satem. Kentum talas i Asien blott i ett område av Ostturkestan (tochariska språket). Allt detta betyder, att arierna i urtiden fördelat sig i tvenne huvudgrupper: den ena har funnit sin hemort i Europa, rättare sagt Väst-Europa; den andra sin hemort i Asien.

— Hela vår historia har gestaltats i Asien, eftersom det europeiska Ryssland egentligen också hör till Asien, såsom även de gamla ansett. Där uppstod hela vår egenartade kultur. Grundvalarna för denna bekommo vi även från Asien — liksom vi erhöllo den största tillströmningen av ariskt-nordiskt blod icke från Europa utan från Asien. Icke i Södern utan i Nord-Östern fick det ryska riket sin gestaltning, och den avgörande rollen spelade härvid det s. k. mongoliska herraväldet. Detta gav oss statsidén och organisationen, gav oss en kultur, som var högre än den samtida europeiska; det uppfriskade ådrorna hos de slavisk-skandinaviska invandrarna i Rysslands Nord-Östern med nytt nordiskt blod. Ryssland blev arvtagaren av Djingis-Chan-riket och bäraren av idén om ariskt herravälde i Väst- och Nord-Asien.

— Det understrykes ofta, att det mongoliska herraväldet bragte en tillströmning av inre-asiatiskt blod. Det talas därför så mycket om Rysslands "mongolisering" — varmed man förstår något oerhört dåligt. Den "mongoliska" perioden av ryskt liv och dess följder liksom även den ryska nationens rassammansättning böra allvarligt studeras — sedan må man döma. Man bör också vara en smula försiktig vid bedömandet av Asiens "färgade" raser, i första hand den "gula" rasen. För icke i dag Japan en jättelik kamp för den mänskliga kulturen i Asien — och känna icke alla ärliga arier i Europa sympatier och beundran för denna kamp? Ha icke Japan, Mandschuriet, China på sin tid skapat en oerhört hög kultur, inför vilken vi i dag alla stå med beundran?

— Man glömmer, att Central- och Nord-Ost-Asien sedan urtiden bebotts av nordisk-ariska stammar (saker, skyther, di, dinlin o. s. v. i den kinesiska historien) och att vi ännu i dag finna dessas blod hos de central- och ostasiatiska folkens ledande skikt. Dessa stammars historia är ännu outforskad. Vi veta t. ex. icke vad som skedde med den "guldhåriga och blåögda" stammen "dinlin", som enligt den kinesiska historien utvandrade ur Syd-Sibirien i VI:e århundradet före Kristus och försvann i Västern. Kunde icke denna stam ha utgjort en del av dem, vilka vi kalla nord-väst-slaver (wjatitschy) — och deltagit i bildandet av den storryska nationen? Är det icke egendomligt, att ukrainerna, som i Västern gestaltade sig till en nation, övervägande äro av dinariskt blod, svarthåriga och mörkögda — under det att storryssarna, vilka såsom nation fötts i Östern, till 80 procent äro blonda och ljusögda? Stort inflytande på storryssarnas blod spelade blandning med den ostbaltiska rasen; men också de renaste företrädare för den nordiska rasen träffar man mestadels bland storryssar, och ju längre åt öster — desto mera. De renaste företrädarna för den nordiska rasen voro hos oss alltid kosackerna i Don, i synnerhet i Ural-området och Sibirien. Hos en tysk lärd, vars bok ligger framför mig, läser jag: "År 1917 deltog jag i Rumänien vid mottagandet av ett 80-tal fångna kosacker från Tusennaja-divisionen. De sågo alla ut som bröder, lika vackra och stora, ädelt vuxna, med långa smala ansikten... blonda, blåögda..., alltså utsökta ariska rasförebilder... I dessa människors hemort mellan Ural och Kaspiska havet bo hela folkslag av denna typ." Hos Günther omnämnes ännu ett exempel: vid undersökningen av de ryska krigsfångarna fann man, att några tatarer sågo ut som högrasiga svenskar. Överhuvud bör bemärkas, att man enligt Günther ännu i dag bör räkna med inemot 30 procent nordiskt blod inom alla områden av ryskt språk; alltså långt större halt än i de flesta länder i Europa.

— Man glömmer alltid, att de mongoliska härskarna och hela de ledande skikten voro av nordiskt blod. Detta är dock bevisat genom vittnesbörd av europeiska samtida och kinesiska och arabiska skriftställare. Och endast härav kan förklaras skapandet genom mongolerna av ett jättestort rike — världen har varken förr eller senare skådat ett sådant rike — med en genial organisation, samt vidare den höga kultur som mongolerna överallt uppnådde, deras kärlek till vetenskap och konst. Till och med för Kina med dess gamla kultur var den mongoliska Juanj-dynastien blomstringstiden. En stor del av de ledande mongoliska skikten blevo ryssar — och många av vår kulturs mest utomordentliga människor kommo från just dessa skikt. Jag nämner här blott några namn ur den ryska litteraturen: Dersjavin, Tschaadaev, Chomjakov, Kireevsky, Turgenev, Saltykov. Dostojevsky hade "tatariskt" inslag. Tolstoj, vår största skriftställare, tillhörde, att döma av hans utseende — såsom också Günther anmärker — till den i Ryssland mycket utbredda typ, vilken mycket erinrar om en stam i Nord-Japan, ainos.

— Sådan är vår ryska rassammansättning: den ledande rollen spelade alltid den nordiska rasen — övervägande av asiatisk härkomst; det största inslaget bildade tvenne blandraser: den dinariska och ostbaltiska (alltså också ariska). Det inreasiatiska inslaget var betydligt mindre. Några raselement i Ryssland äro tills nu en hemlighet, såsom t. ex. den i europeiska Östern mycket utbredda "Rjasanj-typen". Några betrakta den som arisk, lik västrasen; andra kalla den "urfinnar" eller "protomongolisk".

— Borgarkrigets karta i Ryssland under revolutionen var egentligen vår ryska rassammansättnings karta. Överallt där den nordiska rasen var som starkast företrädd var motståndet mot den kommunistiska revolutionen stort. Det största motståndet bjödo kosackerna i förening med våra överskikts nordiska element. Det är betecknande, att den förste store ledaren av den nationella rörelsen var general Kornilov, en kosack — den andre var en german, baron Wrangel. Stort motstånd bjödo också de dinariska elementen (Ukraina) och de orientalisk-nordiska (Turkestan). Den ostbaltiska och inreasiatiska massan förblev passiv; och den var just huvudmassan av befolkningen i de områden, där kommunisterna från början fingo överhand. Begagnande sig av denna massas passivitet, stödjande sig på judendomen och urartade element inom hela nationen, segrade Sovjetmakten.

— Ännu en karta kunde man teckna: kartan av massmord och förföljelser, som Sovjetmakten systematiskt genomförde i Ryssland och som den där alltjämt genomför. Även denna blir rassammansättningarnas karta — i första linjen kartan av den nordiska rasens fördelning i Ryssland. Med alla medel utrotar Sovjetmakten den nordiska rasen — i första linjen kosackerna och de nordiska bönderna. Den vet mycket väl, att denna ras har skapat och behärskat Ryssland. Den vet också, att endast denna ras kan och skall återupprätta en rysk makt över Ryssland. Miljoner bärare av det nordiska blodet hava dödats genom terror och hunger. Men långt flera miljoner leva ännu — och bereda sig till ny kamp för befriande av sitt hemland ur det främmande herraväldet.

— Förföljd blir också — och med tiden i ännu högre grad — den dinariska rasen, som övervägande finnes i Ukraina. Den är även motståndskraftig, den känner sig på intet sätt besegrad och lever med tankar på en befrielsekamp. Och denna kamp skall i Ryssland genomföras under ledning av nämnda båda raser! De ostbaltiska elementen skola också, om deras passivitet övervinnes — såsom alltid, då de äro vakna — bliva en hård kämpe för det kommande Ryssland. Tiden arbetar för oss. Främmande herravälde blir alltid outhärdligt.

— Ryssland skall vara ryskt, d. v. s. ariskt! Det är dagens paroll för oss.

Sergej Dmitrievsky

Nat-soc-litteratur!

Hitler: Min kamp b. II utk. .. Kr. 7:50, inb.	Kr.	10:50
Den judiska framgångens gåta	„	2:—
Storfinansens synder ..	„	1:25
Den internationella faran	„	1:25
Judarna i Sverige......	„	0:50
Nya upptäckter angående Israels V. protokoll ..	„	0:50
Israels vises hemliga protokoll. Folkupplaga ..	„	1:—
I tjekans klor	„	1:50
Kreugersvindeln	„	1:—

Begär katalog!

Expedieras mot postförskott eller efter inbetalning å postgiro 37522.

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4 - MALMÖ.

Per Engdahl och judefrågan

En tidning, lydande namnet "Vägen Framåt" och utgörande organ för den av frimurare- och judepressen omhuldade Engdahlska "socialismen", anmäler sitt missnöje med Nationens föregående nummer och däri anställda betraktelse över judefrågan. Nåja, missnöjet kan vara förståeligt.

Vi betrakta, såsom tidigare framhållits, en nationalism utan judefråga som förtäckt judedom — och komma att så göra. Därför kunna vi ej heller betrakta Per Engdahl och hans krets såsom äkta företrädare för den folkrörelse som i dag växer fram i vårt land. Vid en sammankomst 1933 i Stockholm i närvaro av denna tidnings redaktör förklarade Per Engdahl i ett anförande, att det visserligen vore riktigt att Tyskland haft en judefråga — men i Sverige fanns ingen dylik.

Detta var den uppfattning, till vilken Per Engdahl efter ett nära 10-årigt sysslande med det nationella problemet kommit! Vi behövde ej höra mera för att vara på det klara med denne "genialiske" företrädare för "nysvensk samling". Om sedan, såsom vissa personer uppge för oss, Engdahl på sistone något moderérat sin ståndpunkt i judefrågan, intresserar föga. Det är naturligtvis bara en nödvändig akt av s. k. intelligent anpassning till det nya åsiktsläget bland det vaknande folket. Det frimurare- och judevänliga sällskap, med vilket Per Engdahl slagit följe, och det älskvärda bemötande han rönt från judepressen vittnar förövrigt tillräckligt om var han hör hemma.

Vi och det tjugonde århundradet

(Forts. fr. sid. 1.)

denna människa och hans parti till makten — och marscherar alltjämt, när han deltager i egna, marxistiska processioner? Under den svenska fanan, under himmelen och korset? Nej, under den förstörande internationalens blodiga fana. Vad för värde har då hans tal? Blott en pose. Blott ett nytt bedövningsförsök.

Så frågar och tänker envar som tänker nationellt. Och den som därtill även tänker socialistiskt, vilken den arbetande massans öde ligger nära om hjärtat, tillfogar:

— Vem vill egentligen denna människa, som också kallar sig socialist, erövra med sina ord om den svenska flaggan? Vem önskar han uppnå enighet med?

— Överskiktet, penningmagnaterna!

För folkets massor hava marxisterna mycket litet aktning också i dag. De äro vana att betrakta massorna som ett stimmande och betalande kreatur, som bör utnyttjas och senare hårt regeras. Och på massorna slösa marxisterna inga vackra ord mera — de förbereda mycket reellare åtgärder för att bevara väldet över dem. De förbereda undantagslagar för folkrörelserna — och ett rött-svart garde såsom hjälppolis. De förbereda en diktatur, som med järnhård hand efter sovjetmönster skall behärska folkmassorna. Press-, mötes- och föreningsfrihet o. s. v. — allt skall efterhand fråntagas folket. Om folket protesterar — då har man det röd-svarta gardet, som värvats av marxisten Nothin från hans lyxpalats.

Man önskar enighet med överskiktet, i första linjen bankprinsarna. Ty dessa hava den egentliga makten; de utlåna denna makt i dag åt den ene knekten, i morgon åt den andre. De företräda den internationella storfinansen — världens härskare. Utan dem hade marxisterna aldrig kommit till makten; utan dem kunna de icke hålla sig vid makten en enda dag. Detta veta marxisterna mycket väl. De försöka därför alla medel för att åter öppna de verkliga makthavarnas hjärta och ficka för sig. De äro beredda till allt. De dansa på alla fyra. Vill man en nationell dans? Gott, skall bli gjort!... Makten är dock så söt, maktens dinéer smaka så utmärkt, lyxresorna äro så sköna — och varje människa, varje marxist åtminstone, vill därtill gärna ha en vacker villa och en auto och blank cylinder och vita handskar. Han vill icke vara någon "massa", vill icke tillbaka till massan. Han kämpar för sin cylinder.

Men finansprinsarna hava redan tagit allt vad de behövde från marxisterna. Hava de icke en gång för dem tämt massorna? Hava de icke hjälpt industrin och handeln att förtrusta? Gåvo de icke understöd av statsmedel åt de vacklande företagen, då det var nödvändigt? Hava de icke för alla fall av Långholmen gjort nära nog ett sanatorium för förbrytare med anständig förmögenhet? Vi veta icke, huru en arbetare, som av hunger stulit en flaska pilsner och ett par smörgåsar, där känt det. Sannolikt befinner han sig där i en avdelning för "massan". Men vi veta, att människor, som plundrat halva Sverige, bekomma mindre straff än dylika arbetare. Må vi blott erinra oss de straff, som Kreuger-koncernens styrelseledamöter erhöllo. Och en av våra bekanta ha besökt Torsten Kreuger på Långholmen: väl förplägad, finrakad, mondänt klädd är han, har arbetsrum, telefon, gör affärer — verkligen som i ett sanatorium. Lever den hungrige arbetaren där på samma vis? Nej — och detta allt sker under en "socialistisk" regim.

Och Freese-historien? Och Ekdahl-historien? Det ser ut som envar hos oss som har penningar kan placera varje misshaglig människa å sinnessjukhus — och från andra sidan sett, om man själv begår en förbrytelse, kan man vara "sinnessvag" och strafflös promenera omkring. Allt är tillåtet — blott man är rik! Sådan är rättvisan — så är det under den "socialistiska regimen".

De marxistiska ledarna äro beredda till allt, för att hålla sina ställningar. Och några kretsar bland de verkliga makthavarna äro även villiga att intill sista ögonblicket spela på det marxistiska kortet. Vågen av dessa stämningar leder i dag från Frankrike. Därifrån försöker man att galvanisera liken av demokratien och marxismen. Men förgäves. Ty största delen av finanskungarna och -prinsarna äro mätta på det demokratiskt-marxistiska spelet. Detta kort betrakta de som utspelat, alldenstund inga massor, intet reellt står där bakom. För "nationalsocialistisk" dans i reaktionär anda har man i dag nya krafter, bättre övade i den riktningen. Ja, korparna kring Stadion hade rätt: vi stå inför den marxistiska begravningen.

Rolf R—son

Judefrågan i Polen

Chefredaktören för den polska tidningen "Slovo" (Rösten) Studnicki behandlar i ett märkligt uttalande judefrågan i Polen. Underlättandet av judisk utvandring samt upprättandet av ett judiskt hemland betecknas av Studnicki såsom en gemensam polsk-judisk uppgift. Å andra sidan utgör den judiska befolkningen å tre miljoner ett hot mot den polska befolkningens egenart. Handeln befinner sig till ¾ i judiska händer. Konsten, vetenskapen, litteraturen och teatern översvämmas av judar. Då de polska byarna redan äro överbefolkade, låter det sig emellertid ej göra att lösa judeproblemet genom omflyttning inom landet, varför dess utveckling nödvändigtvis allt mera skärpes.

Så långt den konservativa polska tidningen! Vi vilja i sammanhanget referera följande, som nyligen utspelats i Warschau: Änskönt den ariska näringsorganisationen "Rozwój" på judisk anmodan förbjudits av regeringen utdelades av de till största delen antijudiskt inställda nationaldemokratiska partimedlemmarna flygblad med uppmaning att endast köpa i polska affärer. Ifrågavarande flygblad blevo i motsats till vad tidigare varit fallet opåtalade av polisen. På flera av huvudstadens gator hindrades publiken med våld av studenter från att besöka judiska affärer.

*

Kommunistisk jättecentral

Danzig-polisen har i Zoppot upptäckt en kommunistisk central, kanske den största i Europa. Ett oerhört material jämte de sammansvurnas adresser beslagtogos. I spetsen för organisationen stodo två judar, polska undersåtar. — Överallt spelar "Guds utvalda folk" samma roll som bärare av Antikrists standar!

Gynna de egna affärerna!

Svenska Bokhandeln i Malmö, vars innehavarinna, fröken Axelsson, nedlägger ett betydelsefullt arbete i frihetsrörelsens tjänst, bör av dennas anhängare på allt sätt stödjas. Särskilt till skåningarna rikta vi därför maningen: verkställ Edra inköp ej endast av tidningar och böcker utan även av pappersvaror och andra förnödenheter i Svenska Bokhandeln!

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 8643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 3: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

SÖNDAGEN DEN 1 JULI 1934

Vida Världen

Bolsjevismens bankir i Sverige

juden Obadja Asch eller som han i egenskap av "svensk" föredrar att kalla sig Olof Aschberg, bekant bl. a. från sina finansiella insatser om marxismens genombrott i Sverige och Nya Banken och "Allmänna" Sparbankerna, har för kort tid lämnat plikterna i sitt charmanta slott i Bois du Rocher utanför Paris — för att hälsa på vännerna i "hemlandet". Det säger sig självt, att

det var kö av troende marxister, när Hans Härlighet inträffade sjöledes i Göteborg, för att välkomna marxismens höge beskyddare.

Konkurrensen koryféerna emellan om Hans Härlighets nåd har alltid varit stor. Man erinre sig panegyriken över honom vid 50-årsdagen 1927 i den tidning som alltid betraktats som hans husorgan, Folkets Dagblad Politiken. F. D. P. hyllade "arbetarevännen" och "det stora undantaget från kapitalisternas regel", vilken stått "den svenska arbetarerörelsen" så nära och "givit den betydelsefulla handtag i kritiska situationer samt ofta hjälpt den med goda råd." "Här må blott erinras om", fortsatte Kilbomsbladet entusiastiskt, "om det goda handtag han en gång i världen gav åt Folkets hus, som kanske annars gått andra öden till mötes... Olof Aschberg är en kapitalist, javäl, men en kapitalist med klar blick för kapitalismens förbannelse, redo att ställa sig i framåtskridandets, i en ny ekonomisk ordnings tjänst... Han önskar kontroll över bankkapitalet, produktion för människornas skull och ej för profitens... För denna ur kapitalistisk synpunkt egenartade blick på tingen, för gott stöd åt olika grenar av svensk arbetarrörelse, för vidsynt förståelse av den ryska arbetarerevolutionens nödvändighet för det ryska folket och betydelse för arbetarna i andra länder, för gott samarbete i helg och söcken — för allt detta hyllar även svenska kommunister Dig, Olof Aschberg, på Din 50-årsdag."

När Herr Bolsjevikbankiren denna gång besökte vårt land för att kontrollera härvarande bolsjevikiska arbete och hälsa på sina kära vänner kyrkoministern Engberg, prof. Engström, m. fl., begick han emellertid den lilla oförsiktigheten att taga vägen över Göteborg, där han råkade upptäckas av en nationalsocialistisk pressman. — Med påföljd att "Den Svenske Nationalsocialisten" införde en artikel, vari i "88,000 utplundrade svenskars" namn den frågan ställes till Kungl. Maj:ts Regering: "När häktas Aschberg?" I artikeln erinras om en del omständigheter i samband med den stora Allmänna Sparbanks-kraschen:

"Samtidigt med Aschbergs försvinnande (till Paris) skedde ett mycket mera värdefullt försvinnande ur Allmänna Sparbankens kassa: det blev nämligen en förlust där på inte mindre än 12 miljoner kronor. Alltsomoftast hade ur herr Aschbergs bank 40 miljoner kronor av svenska folkets sparmedel försvunnit, då svindeln blev officiellt upptäckt den 8 april 1929. För detta blevo omkring 80 svenskar åtalade, ett tiotal blevo dömda till långvariga fängelsestraff, tre ha tagit sig av daga. Men herr Aschberg fick i full frihet lämna landet och ännu i dag har intet åtal föranstaltats mot Allmänna Sparbankssvindelns verklige organisatör... 1926 lockades ett tjugotal socialdemokratiska förtroendemän att ställa sig som aktietecknare, i detta fall kallade andelstecknare. Dessa andelstecknare behövde dock icke betala andelarna kontant utan lämnade endast revers på beloppet. Enligt polisutredningen framträdde sedermera en 'enskild person' och löste förtroendemännen från deras reversförbindelser. Denne enskilde person var Olof Aschberg. Följaktligen blev han ägare av andelarna och den som äger aktierna eller andelarna i ett företag äger därmed även företaget. Det är alltså herr bankiren och juden Olof Aschberg som de 88,000 sparbanksinsättarna ha att tacka för utplundringen."

Svaret å Den Svenske Nationalsocialistens öppna fråga till Kungl. Maj:ts Regering uteblev icke. Det lydde: åtal mot tidningens ansvarige utgivare, Nationalsocialistiska Arbetarepartiets ledare Sven Olof Lindholm, som så grovt förolämpat bolsjevismens höge beskyddare i detta land. — Detta var nästan vad man kunnat vänta av vederbörande! Enligt vad partiets underrättelseväsen meddelar, skulle beslutet om åtal ha fattats vid en konferens ute i det idylliska Sandhamn mellan Herr Bolsjevikbankiren, Kyrkoministern Engberg och marxistiske advokaten Hugo Lindberg. Aschberg uppges därvid ha yttrat, att han lade saken i de nämnda bägge herrarnas skickliga händer: "Engberg är mitt moraliska stöd och advokat Lindberg mitt juridiska."

Om tidningens relation är riktig, skulle det betyda så mycket som att regeringen står bakom Herr Bolsjevikbankirens åtal mot Lindholm för tryckfrihetsbrott och ärerörigа beskyllningar. När man ej lyckats genomföra sina upphöjda planer på det svenska "kapitalistsamhällets" omstörtning i blod och "borgarpackets" (de ledande svenska gojimklassernas) arkebusering efter känt sovjetmönster — ja, då tager man sin tillflykt till det avskydda samhällets lagväsen och fordrar bestraffning av dem som drista vägra att lyda Juda. — En uppbygglig syn! I sin egenskap av förföljd oskuld kalkylerar naturligtvis Herr Bolsjevikbankiren med, att hans höga skyddslingar inom marxistlägren, vilka han — för att tala med F. D. P. — hjälpt i så många "kritiska situationer", med stöd av all den juridiska konstfärdighet "demokratien" kan uppdriva skola tillförsäkra honom framgång i målet och få den svenska nationalsocialismens ledare dömd till ruinerande böter. — Gåvor och gengåvor!

Bolsjevismens mosaiske bankir och hans omhuldade vänner inom och utanför Kungl. Maj:ts Regering räkna uppenbart med ett evigt slumrande svenskt folk.

*

»Teologie» professorns karriär

"Negativismens profet i Göteborg är en fullblodsrepresentant för den art av 'övermänniskor' som föredraga det gamla testamentet framför det nya", skriver träffande Allehandas spetsartikelförfattare. "Redan tidigt kom han underfund med att en teologisk karriär kan föra långt, bara den målmedvetet användes till att underminera kristendomen. Och när han, besynnerligt nog, inte blev profet på detta i Lund, så köpte de gammaltestamentliga intressenterna i k. huvudstaden en personlig profetstol härstädes, varifrån han sedermera flyttade till Göteborg för att därstädes utrota den envisa kristendomen."

Ingen i Israel lär kunna beskylla "teologie" professorn i Göteborg för att icke ha gjort sitt bästa för att vara sina gammaltestamentliga beskyddare till behag. Lönen har också som vi veta icke uteblivit varken i det ena eller andra hänseendet.

*

Det fruktade tecknet

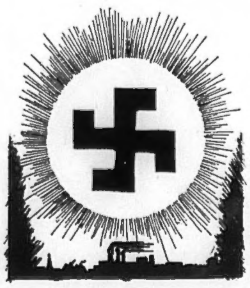

Det är blott naturligt att Hakkorset, som symboliserar solens, ljusets, sanningens välde — att detta tecken såsom intet annat skulle avskys av vår judaiserade värld, där mörker och lögn äro förhärskande. Åter och åter genljuder världen av vilda skrin i den judiska tidningspressen över det "barbariska" Hakkorsets förekomst. I de mest skilda länder stiftas lagar mot detta kors och mångenstädes kastas dess anhängare i fängelse och förföljas på annat sätt. — Huru betecknande för tiden!

Men alla dessa försök att nedslå ljuset och sanningen äro dömda att misslyckas: ty dagen är kommen för sanningens uppenbarande. Till tecken härpå skall även Hakkorset, trots allt, segrande rycka fram och erövra världen.

*

Judisk »religionslag»-lag

Det judiska hemliga lagväsendet bottnar i en grundåskådning, som lyder: endast juden är människa, alla icke-judar däremot djur. De äro boskap i människogestalt, gentemot vilka allt är tillåtet. Juden får ljuga, bedraga och bestjäla, ja, han får skända och mörda dem.

Det finnes hundratals ställen i Talmud, i vilka icke-judarna betecknas som djur. Några av dessa lyda:

"Judarna kallas människor. Men icke-judarna skola icke heta människor utan

boskap." (Talmud: Baba mezia 114 b).

"Akum (icke-juden) är liksom en hund. Ja, skriften lär, att hunden är mera att ära än icke-juden." (Ezeget Raschi Exod. 22, 30).

"Gud skapade icke-judarna, ehuru de äro lika djuren, i människogestalt. Ty det passar icke en jude att låta betjäna sig av prononcerade djur. Därför betjänas han av djur i människogestalt." (Midrasch Talpioth S. 255, Warschau 1855).

"En havande icke-judinna är att betrakta som ett dräktigt djur." (Coschen hamischpat 405).

"Icke-judarna, vilkas själar stamma från den orene anden, skola kallas svin." (Jalkut Rubeni gadol 12 b).

"Ehuru icke-judarna hava samma kroppsbyggnad som judarna, likna de dem på samma sätt som apan liknar människan." (Schene luchoth haberith, 250 b).

På det att juden aldrig må glömma att han har att göra med djur, erinras alltjämt åter därom vid måltiden, vid döden, ja t. o. m. vid det könsliga umgänget. Talmud lär:

"Den som äter tillsammans med en icke-jude gör så mycket som om han åte med en hund." (Tosapoth, Jebamoth 94 b).

"Om en icke-judisk gosse eller en icke-judisk flicka dör hos en jude, skall man icke uttala sitt beklagande för juden. Man skall säga till juden: 'Gud ersätte Dig skadan', precis som om en oxe eller åsna hade dött." (Jore dea 377, 1).

"Det könsliga umgänget mellan icke-judar är liksom umgänget mellan bestier." (Talmud Sanhedrin 74 b).

Angående mord å icke-judar står skrivet i Talmud:

"Det är tillåtet att taga en icke-judes kropp och liv." (Sepher ikkarim 111 c 25).

"Det är ett bud att döda dem som förneka Thora. Till förnekarna av Thora höra även de kristna." (Coschen hamischpat 425 Hagah, 425, 5).

"Varje jude som utgjuter den gudlöse icke-judens blod gör så mycket som om han offrade till Gud." (Talmud: Bammidber raba c 21 och Jalkut § 772).

På grundval av detta "religiösa" lagväsen är det som det "heliga" Judafolket i många årtusenden frossat i människomördande. Kristus var en bland de tusen miljontals icke-judar som under tidernas lopp sålunda "offrats". Enbart de sista årtiondenas stora massakrer — världskriget och de bolsjevikiska revolutionerna — kostade, som vi veta, åtskilliga tiotal miljoner icke-judar livet. Den judiska "religions"-lagen är alltså icke någon lag blott på papperet.

*

Rotary i arbete

I mosaiska kretsar synes man i dessa ängslans dagar ställa stora förhoppningar å Frimureriets unga dottersällskap "Rotaryklubb", som strävar efter att ytterligare binda tongivande gojim vid den judiska internationalismens idévärld samt fungera som en ny rådgivare åt regeringarna. Börsbroder Belfrage far omkring i alla väderstreck, hållande seanser med sina trogna.

I början av juni var Börsbrodern över i Helsingfors, där "fjärde nordiska Rotarykongressen" gick av stapeln i det ärevördiga Riddarhuset — såsom ett tecken till att Börsens män nu övertagit den forna Bördens roll i samhället. 250 Bröder från Sverige, Danmark, Norge och Finland hade mött upp jämte ett antal gäster från Estland och Lettland. Det högtidliga öppnandet skedde i närvaro av finska republikens president, representanter för regeringen, Sveriges och Förenta Staternas ministrar m. fl. Hälsningstalet hölls av ordföranden i Helsingfors Rotaryklubb, konstnären E. Snellman. I presidiet invaldes bl. a. börsbroder Belfrage, som höll en rad "stora" tal.

Bland frågor som behandlades märktes naturligtvis också den aktuella "ungdomsfrågan" samt spörsmålet om de nordiska ländernas förhållande till den internationella handeln (handelsunion mot Hakkors-Tyskland?). Programmet avslutades med en festmiddag vari republikens president deltog. En mängd tal höllos och skålar utbragtes, bl. a. för Finlands president samt Sveriges, Norges och Danmarks konungar.

På alla områden arbetar Judas Brödraskap för fullt — ehuru hopplöst: *Folkuppvaknandet är över hela linjen i full gång!*

*

Från Sovjetparadiset

Att judarna spelat den ledande rollen i Sovjets "proletära" paradis, försöker man numera knappast någonstans förneka, då sakförhållandet blivit alltför uppenbart. Enligt statistiken finnas f. n. i Moskva mer än 200,000 judar. De flesta mera betydande posterna inom Sovjetstaten innehas även av judar, nu liksom tidigare.

Enligt den mycket judevänliga amerikanska tidskriften "Time" disponerar spionericentralen O. G. P. U., vilken omfattar hela Ryssland, över 110,000 man elittrupper, vilka ha rätt att gripa vem det vara må utan arresteringsorder samt att döma och avrätta sina fångar utan att behöva appelera till jury. — Och de civiliserade folkens regeringar samtycka till att underhålla diplomatiska förbindelser med dessa banditer! Och pressen i alla länder har skamlösheten framställa dessa onaturliga förbindelser såsom en naturlig sak!

Sovjets chefer äro mycket stolta över sina revolutionära våldshandlingar, vilka zarens polis skulle betraktat som kriminella. Stalin har själv, med vapen i hand, begått en mängd attentat mot banker — för att skaffa medel till sina planers förverkligande — samt åtskilliga mord på ämbetsmän.

*

Det glada Kreml

Broder Herriot — en av ententefrimureriets mest lysande gestalter — var nyligen över i Paradiset för att ytterligare befästa vänskapsbanden mellan den regerande judendomen i Frankrike och Ryssland gent emot det vaknande Tyskland. Resan var i alla avseenden lyckad och den hänförde Herriot kunde ej nog berömma tillståndet i Paradiset

för de vid hemkomsten uppvaktande "franska" tidningsmännen. "Jag har rest igenom Ukraina", yttrade han, "jag har låtit föra mig omkring i trakter, som man påstått skulle vara förfallna, men jag har icke kunnat finna annat än snygghet och ordning."

I Kreml, där man är mästare i konsten att arrangera "kulisser" och "främlingsbesök" med uppvisning av alla slags mönsterinstitutioner o. dyl., skall man ha varit nära att förgås av skratt, då man läste Broder Herriots skildringar i tidningarna, vilka naturligtvis också troddes av en hel del franska gojim.

*

Juda och kungahusen

Samarbetet mellan "Guds egendomsfolk" och folkens regerande dynastier inskränker sig ej alltid till politik och affärer — ofta berör det också det familjära. Ibland kan svagheten för israelitiskt fursteblod nära nog kosta en gojimkung hans krona.

Så höll det nyligen på att gå med Rumäniens majestät, kung Carol, vars rödhåriga älskarinna judinnan Lupescu allmänt gällt för "härskarinnan bakom kulissen". På inrådan av madame Lupescu lät kungen kasta i fängelse och på det hänsynslösaste förfölja de ärliga nationalisterna — tills en dag det allmänna missnöjet hotade att utbryta i en antimonarkistisk militärrevolt. Då såg sig majestätet ingen annan utväg än att låta sin "sköna" judinna på någon tid lämna landet — tills folkstämningen hunnit lugnas. Det uppges för övrigt, att oron redan stillats så pass, att "härskarinnan" i hemlighet kunnat återvända till sitt slott i Bukarest och där återupptagit sina funktioner.

Mångenstädes är det judiska blodet även företrätt i den kungliga arvsmassan. Prins Roland av Bonaparte, t. ex., född i Paris 1858, ingick förmälning med den stormrika judinnan Blanc, svärmoder till prins Georg av Grekland. — Den nationella Börden och den judiska Börsen ha för länge sedan samsats!

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 8 (265) ONSDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1934 ÅRG. 10

Allmänt folkuppbrott i Hakkorsets tecken

Hitler — vägvisaren!

Intill denna dag liksom för årtusenden sedan, tiden för Kristi tillkomst, rådde stort mörker och elände på jorden. Då liksom nu härskade det gudlösa Juda över folken, förgörande dem i lögn, ocker och bolsjevism. Men i nödens stund framträdde Kristus. Mänskligheten blev för den gången räddad. Nu är hon åter där. I årtionden har en strid kämpats på liv och död mellan den imperialistiska Judendomen och folkens bevarande krafter.

Länge framstod denna självbevarelsestrid som hopplös. Vägen gick utför. En ändring i läget, en ljusning i mörkret förspordes först den dag Hitler tillträdde makten i Tyskland. Det judiska avgrundsväldet var brutet på dess viktigaste punkt, en fast position skapad i folkens stora försvarskamp. Verkningarna visade sig även snart utåt i form av en stärkt nationell väckelse samt ökat mod och ny tillförsikt hos de kämpande frihetsskarorna i alla länder. Facklorna som tänts i Europas mitt spredo sitt sken över en värld.

Men ljusets alla fiender sammangaddade sig under ledning av de imperialistiska makterna Judendomen och Romkyrkan till Hakkors-fästets omstörtning. En universell ekonomisk bojkott och en politisk "inringning" iscensattes mot Tyskland. Skadeglatt kunde judetidningarna i världen dag ut och dag in berätta om aktionens framgång och om de som följd härav ökade svårigheterna för Hitler. Under tiden spunnos skickligt från de underjordiska röda och svarta internationella centra trådar, utmynnande i en plan på våldsam omstörtning av den nationalsocialistiska staten. På den dagen förenades Herodes och Pilatus! Allt vad som gavs av opposition — från de reaktionäraste konservativa och Vatikankretsar samt missnöjda inom egna led till de rödaste Moskvagängare och frimureriets Grand Orient-kretsar i Paris — förenades på den dagen till en hemlig kampgemenskap mot Hitler.

Men i det ögonblick då våldsaktionen skulle gå av stapeln grep Hitler initiativet i sin hand och skipade, påtagande sig personligen allt ansvar, en helig rättvisa å de främst ansvariga i förräderiet. Jeremiader följde i världspressen, nya våldsamma hotelser mot Tyskland. Allt mycket förklarligt! Sedan månader hade Juda och Rom byggt sina förhoppningar på den under deras hägn förberedda revolten. Dessa förhoppningar hade nu grusats. Och genom Hitlers snabba straffaktion hade den judiska världspressen berövats möjligheten till inblandning i högförräderimålets rättsliga handläggning såsom skedde vid Leipzigprocessen om riksdagsbranden.

Vid bedömandet av Hitlers handlingssätt vid "Röhmrevoltens" undertryckande är det nödvändigt att betänka det utomordentliga läget. Det nationalsocialistiska Tysklands maktbetrodde ledare hade här ett ansvar ej endast inför det egna folket utan inför en hel värld. Hans pioniära verk fick ej äventyras. Det är vår fasta övertygelse, att Hitler endast kunnat handla som han gjort och att han ej offrat mera blod än som var nödvändigt för det nationalsocialistiska verkets räddande.

Hitler har visat folken vägen. Men den stora segern kan blott vinnas i tecknet av ett allmänt folkuppbrott. *Må därför alla folk, och även vårt svenska, äntligen resa sig ur sin dådlöshet till en jättestor viljeansträngning för brytande av Judasoket. Må de enigt sluta upp under Solkorset, sida vid sida, till mänsklighetens befrielse ur gudlöshetens förbannelse, till dess återupprättelse!*

Allnordisk rörelse

Dr. Werner Kultz.

Nordisk världsåskådning och rassamhörighet uppleva i det nya Tyskland en renässans, som möter stark genklang bland Nordens egna folk, där en liknande väckelse begynt spira. Tiden för en samverkan mellan de strömningar i nordisk anda, som i skilda länder framträda, är förvisso inne. Vi lämna här ordet åt en av de främsta tyska förkämparna för den nordiska tanken, Dr. *Werner Kultz*, Darmstadt, utgivare av månadstidskriften "Die Sonne" och "Völkischer Pressedienst". Dr. Kultz, som under sommaren företagit en längre resa genom Skandinavien, äger starka, vänskapliga förbindelser med vårt land, vilket han väl känner och i hög grad uppskattar.

Ett andligt grunddrag blir vanligtvis alls icke eller icke tillräckligt beaktat vid bedömandet av den stora inre nyordningen inom det tyska folket — och detta i synnerhet från utlandets sida, liksom stundom även i själva Tyskland —: *den omfattande och allsidiga inställningen å nordiskt-germanskt väsen!*

Också där betraktarna ägna erforderlig uppmärksamhet åt allt det nya som bryter fram i Tyskland, se de i allmänhet blott en del; de iakttaga endast vissa yttre uppenbarelser och tyda det hela falskt.

Det betydelsefullaste i våra dagars Tyskland är det djupa besinnandet å den germanska, i ras och folkliv grundade egenarten samt kunskapen om ovillkorlig ödesgemenskap, som hundratusenden, ja kanske redan miljoner människor av samma slag ha omfattat, så att de ej längre kunna föra sin tillvaro annat än helt och uteslutande i den Nordiska tankens sinne.[1]

[1] "Nordisk" i ras- och folkidéns mening skriva vi alltid med stor begynnelsebokstav, till skillnad från den geografiska beteckningen.

(Forts. å sid. 7.)

Vi och det tjugonde århundradet

III.

Vi gå mot en svart diktatur. Det är alldeles tydligt. Och detta sker icke på grund av någon nödvändighet, framkallad av våra organiska behov. Nej, behov av en dylik reaktion har vårt folk icke. Den står i strid mot dess mentalitet, livserfarenheter, traditioner och intressen. Men vi äro i dag, liksom tidigare, en lekboll i händerna på de internationella krafterna. Och dessa krafter vilja tvinga oss in i en reaktionär ordning — för att därigenom bekomma en ännu större makt över oss.

Man skall ställa sig den frågan: vilka äro dessa internationella krafter, som driva detta spel med oss? Man skall säga: namngiv dessa krafter öppet, konkret. Gott!

Det gives i stort sett fyra kategorier internationella krafter: den internationella kapitalismen, den internationella marxismen, frimureriet och katolska kyrkan. Alla dessa krafter äro intimt förbundna med varandra, ja ofta så sammanblandade, att man har svårt för att avgöra var den ena tar vid och den andra slutar. Bakom alla dessa krafter — och i ledningen för dem alla — står såsom översta ledande makt världsjudendomen. Sådan är verkligheten.

Vi vilja skärskåda de konkreta yttringarna av alla dessa krafter i världspolitiken och vår svenska politik. Den bästa metoden är härvid att följa linjerna för de s. k. stormakternas politik och dess verkningar å våra angelägenheter. Det är den bästa metoden därför att de internationella krafterna för sitt vidsträckta inflytande å folkens liv betjäna sig av de stora världsstaternas statsapparater och folkkrafter, som de gjort till verktyg för sina mål. I varje världsstat äro de internationella krafterna alltid till finnandes i olika sammansättningar, framkallade av den särskilda statens egenskaper. Därför: trots tillvaron av en judisk internationell förbundenhet, en judisk internationell världsmakt och *gemensamma judiska internationella mål* förefinnas olika *konkreta* intressen och olika *praktisk* politik hos varje stor stat. De aktiva stormakterna, vilka alla äro verktyg för den internationella judiska politiken, äro i dag: Frankrike, U. S. A., Sovjet-Unionen, England och Italien.

Den aktivaste rollen spelar i dag i Europa Frankrike. Det är reaktionens citadell. Och detta är förklarligt. Frankrike — rättare sagt de judiska kapitalister, som nu regera Frankrike — vann mest i världskriget. Varje ändring av det europeiska efterkrigsläget endast medför förlust för de fransk-judiska härskarna. Därför är Frankrike emot varje ändring politiskt och ekonomiskt.

Men Hitlers seger i Tyskland åstadkom en oerhörd förändring i efterkrigssituationen. Den första och största uppgiften för den franska judendomen är nu också: att rädda vad som är möjligt att rädda av de gamla förhållandena; att med alla krafter bekämpa Tyskland; att skapa en mot detta land fientlig koalition, isolera och genom krig tillintetgöra Tyskland. — Från början till slut rent egoistiska, reaktionära uppgifter, alldenstund Tyskland i dag är bäraren av en ny ordning, av nya befriande idéer. För att uppnå allt detta måste Frankrike i alla länder söka politiskt stöd — och själv vara stödet för alla reaktionära kretsar. Den bästa ordningen i varje stat från fransk-judisk ståndpunkt är en "demokratisk-socialistisk", d. v. s. en sådan som i efterkrigstiden nästan överallt upprättats. Medels en korrumperad parlamentarism förstå de franska judarna bäst att regera andra länder. Ett exempel härpå är Tjeckoslovakien. Ett annat exempel är den socialdemokratiska regeringen hos oss, med vilken de fransk-judiska kretsarna på det intimaste äro förbundna och vilken de gärna skulle bevara vid liv, om det vore möjligt.

Men detta är icke möjligt. Överallt dö de "demokratisk-socialistiska" regimerna ut, då de på grund av sin egenart, sammansättning, människobestånd, traditioner och taktik icke äro i stånd att för närvarande tillräckligt fast handlägga regeringsrodret. Frankrike försöker nu galvanisera dessa regimer genom injektion av kommunistisk kraft i den socialdemokratiska kroppen. Därför genomföres föreningen av de båda internationalerna. Bakom denna enighetsaktion står Frankrike. Men denna förening skall föra till de mera kraftfulla kommunisternas seger över de blodsvaga socialdemokraterna.

(Forts. å sid. 7.)

Upplysning!

Folken vakna. Människorna, som länge hängett sig åt falska ideologier under inflytande av alla slags narkotika, se sig ställda inför allvarets verklighet. Den gudlösa materialism, de nyss hänfört dyrkade, hotar att övergå i allmänt kaos och sammanbrott. Uppvaknandet följes av oro och tvivel smyger sig på själarna, där illusionismen förlorat sitt fasta grepp. Under svårigheternas tryck vakna den dövade känslan för ansvar och den naturliga självbevarelseinstinkten till liv. Blodets röst tager ut sin rätt.

Det står en strid mellan Ljusets och Mörkrets makter, mellan Sanningen och Lögnen. Det gäller att vara rustad för denna strid! Uppvaknandet bland folken medför omedelbart förbistring. Gamla råmärken och linjer hålla icke längre. Förtroendet är rubbat. Men folkledarna, som överlag visat sig vara folkförledare, äro i febril verksamhet — för att ånyo fånga själarna i sina garn samt bringa dem till lydnad under deras gamla härskare: Juda. Guldet hade hittills lätt att bemästra varje motstånd, men i dag är situationen förändrad. Den väckelse, som nu går fram i världen, tränger till djupet — och kommer att segra.

En bättre tid randas, ehuru blott under förutsättning, att alla goda krafter veta och fullgöra sin plikt. Må vi icke längre stirra oss blinda på formen, i tron att den är det väsentliga. Vad det i dag rör sig om är en andlig pånyttfödelse hos människorna och folken. Hatets, ondskans och ofridens demoner ha härskat allt för länge och bragt elände i världen. De skola nu tvingas vika och lämna rum för högre krafter: kärleken, godheten, friden. Det kristna programmet, som folken formellt erkänt, skall äntligen bringas till förverkligande. Människorna ha att välja mellan en värld i Kristi anda eller en värld i Antikrists.

I denna avgörande kamp mellan Gott och Ont tvingas alla att taga ställning. Ingen skall tro, att det räcker med att en eller annan enskild person offrar för saken. En seger för det Goda är blott möjlig, om alla som vilja räknas dit verkligen själva bringa offer och ställa sina tillgångar i idéernas tjänst. Det är på den punkten det kommer att gälla! Vi måste klargöra för oss, att det icke går att samtidigt tjäna Gud och Djävulen. Detta har ej minst de senaste årtusendenas utveckling visat. Envar må taga steget — och därefter handla!

Träd in med i de aktiva kämparnas led! Offra av ditt timliga goda för den stora idén: mänsklighetens räddning och återupprättelse! Skulle målet icke vara värt att offra för? Gå ut som missionär för den nya världsfrälsande idén, som visserligen för dagen är ny men som alltid funnits, ehuru den i vår tid råkat i glömska! Vad det närmast gäller är: *Upplysning*. Upplysning i Sanningens anda! Först måste lögnens skygglappar avlägsnas från vårt folks ögon, innan det kan vara i stånd att handla i sin egen välfärds intresse. Alla därför med i upplysningskampen! När folket genomträngts av Sanningen, då skall allt annat ordna sig.

• Pressfronten •

Ädelmod och rättvisa!

I en ledande artikel, rubricerad "Den gamla goda tiden", tillbakavisar *Nya Dagligt Allehanda* (h.) ett från liberalt håll framfört krav på "återvändande till mera sunda och naturliga vägar i inrikespolitiken", varmed skulle förstås ett bevarande av den gamla goda liberalistiska tiden med dess gyllene konkurrens om livets härligheter. Utvecklingens hjul låta sig icke vrida tillbaka. En ny aera hör framtiden till:

Liberalismens motsägelsefulla tankesnår sätter sin finaste blomma i den hedonistiska altruismen: "Största möjliga lycka åt största möjliga antal". Såsom bevis för uppriktigheten i denna sin önskan bekände sig liberalismen till "demokrati" och välgörenhet, men den väsentliga drivkraften i det liberala framåtskridandet är konkurrensen om livets läckerheter.

Det var en konkurrens icke i *tjänande* av mänskligheten, utan i *förtjänande* på de ekonomiskt och intellektuellt svagare. Därmed blev också demokratien uppriktigt sagt en humbug, vars verkliga art kom till uttryck i partiernas ursinniga strider om den inbringande makten, i klasskampens hätska och våldsamma konspirationer samt i den växande korruptionen. Detta i inrikespolitiken. Var utrikespolitiken mera välsignelsebringande? Måste icke nationernas väldiga och hänsynslösa tävlan om "en plats i solen" med nödvändighet leda till det vansinniga slagsmålet? Vad var storpolitisk "statskonst" och vad är den i dag annat än uttänkandet av gemena metoder att hålla andra folk kort, försvaga dem och — om det bleve behövligt för det egna folkets "lycka" — slå ihjäl dem med de grundligaste och avskyvärdaste utrotningsmedel...

Nej, sanningen är tyvärr den, att denna gamla goda liberalistiska tid var ingenting annat än ett oerhört förräderi mot den mänskliga adelstanken... Utvecklingen är icke ett maskineri, vars hjul kunna vridas baklänges likaväl som de kunna vridas framåt. Människan måste taga konsekvensen av sina egna idéer och sina därur härflytande handlingar. Men när hon finner, att de ledande tidsidéerna fört henne vilse, så gäller det att söka sanningens väg utan att förskräckas.

För närvarande äro massor av skarpsinniga vetenskapsmän sysselsatta med att grubbla ut automatiskt verkande system för återinförande av allmänt välstånd och allmän fred och ordning. Vi icke blott befara, vi veta att man aldrig skall finna något sådant system, så länge man uppställer såsom det högsta värdet "en bräddfull egyptisk gryta" i stället för den mänskliga adelstanken, personlighetstanken.

Ingen kan vara nog dåraktig att bestrida den ekonomiska frågans utomordentliga betydelse; den av brist och armod för hårt pressade människan kan svårligen bliva en hel människa. Men lösningen på armodets problem står icke att uppnå genom rationellt inriktande av driften till kamp och vinst, utan genom *ädelmod* och *rättvisa*.

Idel sanna ord!

*

Fronten mot Epa vidgas

Den skarpa opposition, som uppstått mot hebreernas allra nyaste geschäft, Epa, och som föranlett tillsättandet av en kunglig kommitté inom handelsdepartementet med juden M. Marcus som ordförande för "utredande av de sociala och ekonomiska verkningarna av s. k. enhetsprisföretag inom detaljhandeln" — denna opposition har uppenbart starkt irriterat judendomen i vårt land. Valet av kommittéledamöter gav visserligen tydligt vid handen, att det alls icke var fråga om någon utredningsaktion mot Epa utan blott en gest till opinionens lugnande. Och naturligtvis undvek man sorgfälligt att giva den svenska köpmannakåren representation i kommittén.

Uppsala Nya Tidning (l.) fann tillvägagångssättet för utmanande för att ej påtalas:

Det faller genast i ögonen, att ingen av de rena köpmannaorganisationerna blivit representerad bland de sakkunniga. Frånsett vilken åsikt man hyser om enhetsprisaffärerna, måste man beteckna såsom högst anmärkningsvärt, att så icke skett. De olägenheter, som enhetsprissystemet kan ge upphov till, måste såvitt man kan förstå ovillkorligen medföra de största konsekvenserna för köpmannakåren. Inom dess organisationer har också frågan länge varit aktuell. Det torde knappast kunna förväntas, att dr. Marcus som sakkunniges ordförande skall företräda en speciellt kritisk inställning till enhetsprisidén. Direktör Settergren representerar Svenska industriförbundet, vilket redan tagit ställning mot utredningen och motionärernas syften. Den tredje sakkunnige, prof. Törnqvist, lämnar säkerligen intet övrigt att önska i fråga om objektivitet, men hans syn på ämnet torde mera vara den akademiska teoretikerns än den praktiske affärsmannens.

Under tiden ställer vår israelitiske upplysningsdiktator Karl Otto Bonnier den svenska radion till rasfränden Epa-kungen, generaldirektör Josef Sachs' förfogande för ett smart propagandatal för Epa till Sveriges folk. Också detta tilltag blev emellertid för starkt för åtskilliga eljest särdeles lojala tidningar. Så utlät sig *Smålands Folkblad* (s.):

Kritiken mot generalkonsul Sachs' radioföredrag, framställd av bl. a. Sverges Köpmannaförbund, har fullt fog för sig.

Vi tro visserligen inte, att generalkonsul Sachs lyckats med sitt försök att stämma svenska folket välvilligt mot Epa. Ty svensk allmänhet förstår nog med vissa undantag, att skräp är skräp, även om man försöker göra idé och system av det. Men det må sägas, att herr generalkonsuln brast i den objektivitet man har rätt att fordra av en radiotalare och vice ordföranden i Stockholms handelskammare. Redan tilltaget att plocka in Epa i det valda ämnet ("Detaljhandeln — dess uppkomst och utveckling") är djärvt, och att begagna radion till försvarstal för ett geschäft som Epa är rent av otillständigt. Man må åtminstone hoppas, att hr Sachs strykes från Radiotjänsts lista över blivande radioföreläsare, och att vederbörande i fortsättningen granska bidragen i kommersiella ämnen lika noga som föredrag om andra ting.

Generalkonsuln, som är chef för Nordiska kompaniet, nära lierat med Turitz & C:o och därigenom med Epa, betecknade Epa-företagen som ett led i utvecklingen mot nya distributionsformer, och därav framgår att han inte drog sig för att påpeka de "fördelar" systemet innebär. Det står dock klart, att Epa icke är ett led i varudistributionens utveckling. Handeln är lika väl som allt annat underkastad utvecklingens lag att formerna växla, att den blir och måste bli rationellare och effektivare, ju mer produktionen åstadkommer och efter hand som samfärdseln ökas och avstånden försvinna. Epa är emellertid något vid sidan av denna utveckling, det har ingenting med högre distributionsformer att göra, det är helt enkelt ett geschäft som bygger på att en del lättdistribuerade varor plockas ut, och Epa-herrarna brista därmed i den ansvarskänsla som måste krävas av varudistributionen. Den omskrutna prisbilligheten är mestadels följden av en varuförsämring.

Israels barn hade tydligen denna gång överskattat soliditeten av sin försvarsposition i pressen ute i landet.

*

Judiskt hetslopp mot N. D. A:s redaktör

Nya Dagligt Allehandas i senare tid visade tendens att vilja korrekt bedöma sakförhållanden, särskilt beträffande tilldragelserna i Tyskland, framkallade under första juliveckan en panik i det svenska judelägret samt ett vilt hetslopp i den samlade partipressen mot tidningens ansvarige utgivare, chefredaktör Leon. Ljunglund. Man fick här en god bild av den terror judendomen i dag utövar inom svensk tidningspress liksom inom svensk folkupplysning överhuvud. Ve den tidning eller tidningsman, som vägrar lyda!

I spetsen för straffaktionen gick naturligtvis det judiska upplysningshuset Bonniers *Dagens Nyheter* (l.), troget följt av den stora skaran alltid tjänstvilliga drabanter i Svenska Dagbladet, Göteborgs Handelstidning, Socialdemokraten, Folkets Dagblad, Ny Tid etc. I hela den svenska offentlighetens namn dömde Bonnierorganet redaktör Ljunglund förlustig allmänt förtroende och aktning samt krävde hans avlägsnande från posten som Publicistklubbens ordförande — allt såsom straff för hans tilltag att i sin tidning visa en viss förståelse för Hitlers aktion av 30 juni, varigenom den tyske statsledaren korsade de underjordiska makternas planer på den nationalsocialistiska regimens ersättande med en bolsjevikisk. Inför den våldsamma pressen kunde en viss retirering iakttagas i N. D. A. I en ledande artikel visade Dagens Nyheter segerstolt på denna reträtt såsom en frukt av "den enhälliga pressopinionen". Herr Bonniers organ lät redaktör Ljunglund förstå, att man i framtiden icke ämnade tolerera någon obstruktion:

När herr Ljunglund en dag i våras tog sig för att skjuta på judarna, gjorde han precis detsamma (skevade med benen) ... Det är nog inte bara herrar "av sant liberalistisk och marxistisk humanitet" som göra stora ögon inför en machiavellism och opportunitetsmoral av detta slag. Det finnes säkert ännu herrar av konservativ humanitet (de Lindmanska frimurarna), som betrakta denna advokatura diaboli med förvånade ögon. Av deras frukt skolen I känna dem, står det i Bibeln. Det står också något om att ett träd, som bär ond frukt, bör avhuggas och kastas i elden.

Klart språk alltså!

F. d. Kreugerorganet *Svenska Dagbladet* (h.), vilket numera under franska Havas-byråns överinseende helt följer de fransk-ryska judeintressenas linje, sekunderade kraftigt det Bonnierska organet, förenande sig i dess krav på redaktör Ljunglunds tillbakaträdande från ordförandeposten i Publicistklubben. I Sv. D. stod bl. a. att läsa:

Det finnes flera skäl än de hittills andragna att starkt betvivla redaktör Ljunglunds lämplighet såsom pressens främste representant vid det förestående klubbjubileet. Redan beskaffenheten av hans insändareavdelning borde för länge sedan diskvalificerat honom i den egenskapen. Här skall blott konstateras såsom allbekant och ostridigt, att i nämnda avdelning ungefär vilken anonym insändare som helst tillåtes att okontrollerat och utan ens den minsta reservation från tidningens sida smäda personer och institutioner. Vad som härvid gång efter annan förekommit har sannerligen påfallande erinrat om "Fäderneslandets" prestationer på sin tid i samma väg.

Regeringsorganet *Socialdemokraten* (s.) drog energiskt sitt strå till stacken:

Den allmänna ovilja, som riktar sig mot Publicistklubbens ordförande, har sin grund i den mindrevärdiga journalistik som Nya Dagligt Allehanda på senare tiden utvecklat. En borgerlig publicist har i ett brev till Socialdemokraten säkerligen ganska träffande utvecklat vad som åstadkommit den växande opinionen mot Allehanda, då han berör tidningens om Fäderneslandet erinrande Fria ordavdelning, som ej sällan stått på en bedrövligt låg nivå, vidare om Allehandas sensationshungriga löpsedlar, som ofta betänkligt tangera Nationens och andra obscura organs metoder samt om Allehandas judehetsande artiklar...

Detta lilla plock ur den "ledande pressen" må vara nog! För den uppmärksamme läsaren borde det ha varit lätt att se *vem* som skött utformningen av den "enhälliga pressopinionen". Envar tidning som i något stycke djärves säga folket sanningen blir ögonblicken av en "enig" judepress likställd med gamla "Fäderneslandet" samt hotad med ruinerande bojkott. Huru länge ämnar svenska folket tolerera detta tillstånd? Är icke tiden redan inne att låta judarna försvinna från svenskt upplysningsväsen?

*

S. N. U. och judefrågan

Lindmanshögerns gamla ungdoms- och rekryteringsorganisation, "Sveriges Nationella Ungdomsförbund och Nationella Förbund", såsom den efter skilsmässan med moderpartiet kallar sig, har känt sig uppfordrad till en bannförklaring mot antisemitismen. Det sker i en artikel, införd i förbundets organ *Nationell Tidskrift* och rubricerad "Ha vi svenskar en judefråga?" samt försedd med följande dyrbara motivering: "Då barn handskas med elden, måste de vuxna vara på sin vakt, så att ingen eldsvåda råkar uppstå."

De "vuxna" i Ungdomsförbundet, som först helt nyligen tyckas ha lämnat barnavrån, förfasa sig över "den hetsande, naiva och vulgära förkunnelse", som på senare tid framförts i vårt politiska liv kring judefrågan och som gjort det nödvändigt, att "man även på *ansvarigt nationellt håll* tager upp problemet till behandling". — Jo, man är medveten om sin värdighet! I fortsättningen låta de "vuxna" ungdomarna oss veta, att Tyskland verkligen till en viss grad haft en judefråga, ehuru Hitler naturligtvis ej rätt förstått eller handlagt densamma. Men i Sverige finnes ingen sådan, såsom också Per Engdahl tidigare förklarat. Våra svenska judar ha allmänt visat sig som fullt lojala svenskar. Antisemiternas tal om judisk imperialism och judiska sammansvärjningar avvisas som löjliga "överdrifter". Vi citera:

— — —

Så ter sig i stora drag bakgrunden till den tyska judefrågan, åtminstone för den, som mer ser till fakta än till hypoteser om världssammansvärjningar och hemliga protokoll. Att judar nått makt och rikedomar vill väl ingen förneka, ej heller att detta långtifrån alltid varit till gagn för mänskligheten. Men att häri se bevis på planmässig strävan efter världsherravälde, innebär en avgjord överdrift.

Flertalet av våra svenska judar, vilka under generationer haft hemortsrätt i vårt land, ha på intet sätt missbrukat sin medborgarrätt eller uppträtt illojalt mot sitt värdfolk. Åtskilliga av dem ha inte blott vuxit samman med den svenska befolkningen, tillägnat sig svenska tänkesätt och svensk livsföring. De ha även bidragit till vårt lands kulturella utveckling, såväl direkt genom skapande insatser som indirekt genom stöd åt vetenskap, forskning, litteratur och konst.

Vi å vår sida undvika en utveckling mot antisemitism, inte minst därför att vårt folks sunda rättskänsla är emot varje slag av rashat och förföljelser. Vårt folk är dessutom sedan urminnes tider vant vid att ingen må dömas ohörd.

Herrar Bonnier, Ehrenpreis, Aschberg, Aronowitsch, Schück, Heckscher, Mannheimer, Philipsson, Sachs Et Consorter må buga och tacka för erkännandet om lojalitet och svenskhet! Men att de icke göra det utan en glimt av humor i ögonvrån, sä-

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Marxistisk världsfront

De judisk-marxistiska proletära internationalernas under senare år lidna svåra motgångar, särskilt i Tyskland och Österrike, ha skapat ett nytt politiskt världsläge. Initiativet övergår alltmer till de nationellt sinnade, och regeringarna i "demokratins" länder ha på åtskilliga håll redan all möda att försvara sina positioner mot den anryckande fascismen och nationalsocialismen.

Det är förklarligt, om under dylika förhållanden en viss desperation gripit de nyss så stolta och segervissa marxistiska internationalernas generaler. Inför hotande allmänt sammanbrott se de enda räddningen i en enhetlig jätteaktion i klart revolutionär stil. "Nu eller aldrig" — är tydligen deras paroll. Det misslyckade experimentet i Ryssland, där judediktaturen ej längre känner sig säker, framtvingar även ökad aktivitet i den övriga världen — till stärkande av Sovjet-regimen inom det egna landet. Det ligger i den samfällda judiska internationalismens intresse, att det revolutionära världscitadellet i Moskva bevaras. Eljest riskerar allt att störta samman.

Man bör således icke förvåna sig över den desperata aktiviteten inom marxismens internationella högkvarter. Det kämpas där i dag för livet. Nyss kom från Paris meddelande, att 2. internationalens ledare, judarna Leon Blum, Otto Bauer m. fl. utfärdat paroll om "proletär enhetsfront" i Moskvas anda. Man söker ej längre bevara skenet. På sina håll ha också redan överenskommelser träffats mellan ledningarna för 2. och 3. internationalerna om gemensamt uppträdande på klart revolutionär grund.

Förpostfäktningarna från den kommande avgörande striden pågå redan. Från olika storstäder i skilda världsdelar ingå underrättelser om strejker och demonstrationer och i samband därmed iscensatta allvarliga oroligheter under Moskvas ledning, såsom t. ex. i Amsterdam och San Fransisco. I flera fall var det endast med insättande av myndigheternas hela kraft som det lyckades att avvärja omstörtningsförsöken.

För marxismen gives nu blott en chans: att båda upp hela det i klasskampens anda fostrade världsproletariatet till den mångbesjungna *"sista striden"*. Visserligen får man hoppas att folken skola lyckas motstå även detta anlopp från den revolutionära judendomens sida; men det gäller för de nationella i alla länder att nu vara på sin vakt!

Liberalism
i renoverad dräkt

Det en gång så imposanta liberala partiet, varmedels Israel under en följd av år galant skötte den politiska balansen i Sverige, blev efterhand som dess ättlingar socialdemokratien och kommunismen växte sig stora hänvisad till en mera blygsam uppgift, synnerligast efter sprängningen i förbudsfrågan, då de "frisinnade" bröto sig ut och bildade eget parti. Otaliga försök gjordes från Bonniers sida att lappa ihop liberalismen till en enhet och till större aktionsduglighet, men de ha först på sistone krönts med framgång, sedan herr C. G. Ekman definitivt skiljts från politiken.

En vacker dag i juli månad fingo vi i dagstidningarna läsa ett storstilat upprop till Sveriges folk av 250 mer eller mindre kända judar och andra representanter för gammal liberalism, ett upprop om bildande av ett nytt parti — till "demokratiens", d. v. s. judeherraväldets försvar. Konstituerandet utlovades till 5 augusti. Men som inbjudarna haft på känn, att liberalismen — som ju intet annat är än "borgerlig" bolsjevism eller judendom — i dag ej står högt i kurs hos svenska folket, offrade man sin gamla beteckning och presenterade sig som "Nya Folkpartiet". De flesta av de missförhållanden, som "Nya Folkpartiet" — vid sidan om försvaret av "demokratien" — vill bekämpa äro karaktäristiskt nog just sköna frukter av partiets tidigare verksamhet under öppet liberalt visir.

Sveriges folk är i dag ej så blint, att det icke genomskådar detta judendomens försök att skydda sin maktposition gentemot det begynta folkuppvaknandet.

—

Herr Bonniers »protest»

Den politiska debatten fick i slutet av juli ett sorglustigt inslag genom en offentlig deklaration av svenska folkets själasörjare, den judiske tidnings- och bokkungen Karl Otto Bonnier, som — till stor uppbyggelse för Sveriges litterata värld! — med största energi förnekade sin egen koncerns existens liksom varje inflytande från sin sida inom densamma. Det kan heta, att vara anspråkslös!

Tyska regeringen hade funnit herr Bonniers "svenska" upplysningsverksamhet av sådan art, att den för en tid av tre månader förbjöd hans liberalistisk-bolsjevikiska husorgan Dagens Nyheter inom Tyskland. Deutsches Nachrichtenbüro skrev i sammanhang härmed om "Dagens Nyheter som äges av den för sin tyskfientliga hets tillräckligt bekanta Bonnierkoncernen". Men detta var för starkt för Bonnierkoncernens "seniorchef" herr Karl Otto Bonnier, vilken avlät en ljungande protest.

"Det existerar icke någon Bonnierkoncern", yttrade han inledningsvis. Tack så mycket!

I fortsättningen betygar han sin stolthet över den mer än hundraåriga bokförlagsfirmans intima förbindelser med Tysklands förnämsta bokförlagsfirmor och dess introduktioner av Tysklands bästa författarenamn i Sverige. Vidare hette det: "Jag avvisar som en infam lögn allt tal om tyskfientlighet från min bokförlagsfirmas sida. Mitt förlag äger visserligen aktiemajoriteten inom Dagens Nyheters bolag, men ingen med tidningens skötsel initierad person skall kunna vittna annat, än att Dagens Nyheter står och alltid har stått fullständigt fri från varje inblandning från min eller min familjs sida ifråga om dess hållning i politiska eller andra frågor".

Herr Bonniers förtroende till sin egen diktatoriska härskarställning inom svensk publicitet är uppenbart alljämt orubbad liksom hans förlitan å svenska gojims totala brist på omdömesförmåga. Eljest vågade han icke träda inför offentligheten med en slik deklaration. Men inte duperar han Berlin därmed.

—

»Die schöne Simi Simon»

Major Cefat Riffat Beys publikation över det judiska spioneriet vid turkiska fronten under världskriget har nu utkommit på tyska å U. Bodung-Förlaget i Erfurt. Broschyren, som betitlats "Die schöne Simi Simon", tillhandahålles från nämnda förlag till ett pris av 0:90 Rmk.

ger sig själv. Förebråelsen mot antisemiterna för att vilja döma judarna ohörda är omotiverad, då rikliga möjligheter till försvar förefunnits och alltjämt förefinnas. Under snart ett årtionde har denna tidning framlagt ett ytterst omfångsrikt material, ofta med stöd av judarnas egna gällande skrifter samt uttalanden i Bibeln, av Martin Luther och andra auktoriteter; men de svenska judarna och deras lakejer i pressen — Nationell Tidning inbegripen — ha sorgfälligt undvikit ingå på bemötande. Man har fruktat offentlighetens ljus. Men den taktiken lyckas icke längre.

Ett råd till herrarna i S. N. U. och N. F.: Lämna svenska folkets sunda rättskänsla i fred!

G. P. U:s världsverksamhet

Sovjetregeringen har diplomatiskt besvärat sig hos franska regeringen över att den ryska emigranttidningen *Vosroschdenie* betecknat G. P. U. en förbrytareorganisation. Tidningen vidhåller emellertid sin uppfattning och tillfogar ytterligare:

Denna G. P. U., som mördat samtliga Rysslands domare, känner sig kränkt, när vi fastställa, att den mördat en fransk domare (Prince). Naturligtvis är G. P. U. ur sovjetregeringens synpunkt ingen förbrytarorganisation, då kommunisterna icke erkänna den borgerliga moralen, Vad för oss är en förbrytelse är för dem ett taktiskt förfarande i kampen mot den s. k. kapitalistiska staten. Sådana taktiska åtgärder (såsom mord) utarbetas i detalj på Moskvakongresserna, varpå de överlämnas till pliktmässigt utförande åt kominterns medlemmar jorden runt. Vi fästa uppmärksamheten på dennas otaliga förgreningar i alla stater. Dessa förgreningar ställa alla de borgerliga staternas förbrytareorganisationer i sin tjänst. Om en sovjetrepresentant i utlandet skulle våga framställa förslag till Stalin att upplösa sina härvarande G. P. U.-organisationer, skulle han ögonblickligen drabbas av deportering. Om en sovjetrepresentant känner sig kränkt, spelar han en komedi och missbrukar sin ställning som diplomat, vilken på ett ödesdigert sätt tillerkänts honom av den utländska staten. Ty de främmande regeringarna vilja alltjämt räkna med en sanningsenlighet hos sovjetregeringen. De viktigaste av alla orsakerna till förstörandet av samhällsmoralen (t. ex. fallet Stavisky) äro att föra tillbaka på G. P. U:s verksamhet. Det är vår plikt, alldenstund vi bäst veta besked om bolsjevismen, att varna folken — icke endast de vänskapligt sinnade utan också våra fiender — för den största av alla faror. Från denna vår plikt få vi under inga omständigheter avstå!

Det är varje människas plikt, vilken kommit till klarhet angående den judiska bolsjevismen, att föra kunskapen vidare, så att folken må bliva underkunniga om den fruktansvärda fara som hotar hela mänskligheten. Icke minst må uppmärksamheten inriktas på kominterns ohyggliga G. P. U.-verksamhet runt om i världen.

—

Frimuraramiralens skräck för Hakkorset

är visserligen ej mindre förklarlig än de röda själsfrändernas i Moskva, eftersom icke bara Israels "undre" utan också dess "övre" brödraskap hos gojim hotas av det nya "barbariet". Men ibland tager sig den illustre koryféns skräck former, som frammana löjet.

Så framträdde Amiral Salomon Lindman nyligen inför en offentlig församling, förkunnande, att Allmänna Valmansförbundet icke ämnade tillåta nationalsocialistiska partier att vid valen i höst använda högerns partibeteckning. Att de "konstgjorda judarnas" heliga samfund skulle betacka sig för valsamverkan med Hakkorset, var blott naturligt. Men vi tro, att Herr Amiralen överskattat risken.

Vi kunna nämligen icke tänka oss, att det politiska parti, som företräder den nationalsocialistiska världsåskådningen i vårt land, Nationalsocialistiska Arbetarpartiet, skulle en sekund reflektera på något till den grad komprometterande som ett samarbete med det nationella förräderiets förste man i vårt land, höggradsfrimuraren Lindman och hans "Allmänna Valmansförbund".

Så, Herr Amiralen kan säkert ta saken med ro!

—

Hur misshaglig litteratur undertryckes

Den av Madison Grant på Scribner & Sons förlag i New York utgivna boken "The Conquest of a Continent", i vilken ariernas överlägsenhet framhäves och den uppfattningen tillbakavisas att Amerika skulle utgöra en "melting pot" (smältdegel) för alla folk, tyckes ha gått judendomen på nerverna. I en utsänd rundskrivelse till förläggarna av engelska judiska tidningar anbefaller nämligen judiska skyddsförbundet "Anti-Defamation League" bojkott av boken. Det heter däri bl. a.:

"Det ligger i vårt intresse att undertrycka försäljningen av denna bok. Varje anmälan eller kritik fäster en mängd människors uppmärksamhet på densamma, vilka annars ej skulle få veta något därom. Det endast ökar dess omsättning. Ju mindre dryftande, desto mindre köpare skall den få. Vi uppfordra eder därför att avstå från varje anmälan av denna bok. Det är vår övertygelse, att följandet av detta råd från eder sida skall tjäna som en varning för andra förlagsfirmor att ej engagera sig för ett dylikt 'företag".

Ljusskyggheten är iögonenfallande. Juda måste ha ett dåligt samvete!

Judeväldet i U. S. A.

(Från vår korrespondent.)

Boston, juli 1934.

Roosevelt-Rosenfeldts i världspressen glorifierade "återuppbyggnads"-regim är det renodlade judeväldet. Männen i och bakom regeringen utgöras huvudsakligen av judar. Ett utdrag ur långa raden dylika i tongivande ställningar ger en aning om verklighetsläget.

President *Roosevelts* omedelbara rådgivare äro följande judar: finansminister Henry *Morgenthau* jun.; näringssakkunnige *Berle;* Bernhard *Baruch,* som under världskriget var Amerikas ekonomiske diktator och störste krigsvinnare; Jesse Isidor *Strauss,* amerikanskt sändebud i Frankrike; Mordekai *Esekiel,* jordbruksministeriets rådgivare för folkhushållning; Alexander *Sachs,* N. R. A:s nationalekonom; Rorsika *Schneidermann,* N. R. A:s rådgivarinna för arbetarefrågor; Sidney *Hillmann,* generalombud i arbetarefrågor; Samuel Rosenmann, halvofficiellt prädsidialråd; James P. *Warburg,* skattkammarråd; Herbert *Feiss* och Samuel *Goldenwiser,* statistiska rådgivare vid Federal Reserve Board; Nathan R. *Margold,* rådgivare i inrikesministeriet; Robert *Strauss* i N. R. A.; Lloyd Nathan *Landau,* generalombud i ministeriet för offentliga arbeten; Morice *Karp,* sakförare i kommunikationsministeriet; Robert *Kahn,* råd med särskild mission i ministeriet för offentliga arbeten; Isidor *Lubiu,* direktör för statistiska verket; David R. *Lilienthal,* generalombud i ingenjörsverket; Jerome *Frank,* hjälpadministrator för näringslivet; Celeste *Jedal,* näringsdelegerad i London; Leo *Wohlman* och Louis *Kirstein* i N. R. A.; Lawrence *Steinhardt,* amerikanskt sändebud i Sverige; Samuel *Meisels,* speciell sifferkontrollör; Ferdinand *Pecord,* statsadvokat; W. C. *Bullitt,* amerikanskt sändebud i Sovjet-Unionen; Simon *Sobeleff,* statligt kretsombud. Etc.

På maktens högsta tinnar finna vi vidare följande judar: rabbinen S. A. *Wise* i New York; Samuel *Untermeyer,* som med stora penningemedel leder den judiska bojkotten mot tyska varor; överborgmästaren *La Guardia* i New York; Herbert *Lehman,* guvernör i staten New York; överdomarna *Lubits, Brandeis* och *Cordoza;* Eugen F. *Meyer* jun.; Otto *Kahn;* Felix *Warburg;* Felix *Frankfurter;* professor Raymond *Moley;* E. A. *Filene;* D. *Swope.* Etc.

Mot bakgrunden härav förstår man det varningsrop, som höjts av "Liberation" i Asheville, vilken i sitt nummer för 24 februari under rubriken "Skall man utrota icke-judarna i Amerika?" yttrade:

"Vill du dådlös åse hur i Amerika detsamma äger rum som i Ryssland? Innan Hitler grep makten, befann sig Tyskland i den judiska kommunismens strypande klor; och vi i Förenta Staterna befinna oss i dag i precis samma omständigheter."

Amerikas ekonomiska utveckling ledes med jättesteg mitt in i kommunismen. Allt beror nu på, om det i sista ögonblicket skall lyckas att bryta den judiska makten över näringsliv och regering. Från alla håll ingå underrättelser om strejker och oroligheter, framskapade i hägnet av Roosevelts "återuppbyggnadspolitik" — hotande förebud till kommande ännu allvarligare händelser. De kommunistiska agitatorerna spela här en framträdande roll och flerstädes äro de upproriska massorna i besittning av maskingevär och annan fullt revolutionär utrustning.

Enligt vad "Deutsche Zeitung" i New York berättar i sitt nummer 12 d. å. har den judiske professorn Raymond Moley vid ett offentligt hetsmöte mot Tyskland i New York Madison Squares trädgård med brutal öppenhet förklarat, att han hatade Hitlerismen icke blott för att den förföljde judarna utan också därför att den så hänsynslöst undertryckte kommunismen i Tyskland. Kan man uttrycka sig tydligare?

Den amerikanske kongressledamoten Britten från Illinois höll nyligen i det nationella representanthuset ett nedgörande anklagelsetal mot detta judiskt-liberala system, förklarande, att Vita Huset ej längre vore regeringens säte utan "det där lilla röda huset i Georgtown, i vilket Feix Frankfurters 'hjärntrust'-kolleger varje afton sammanträffa för att utarbeta 'kommunistiska lagar'."

Skall det lyckas judendomen att genomföra kommunismen i Förenta Staterna, vilka redan underhålla hjärtliga vänskaps-relationer med bolsjevikerna? Detta är den fråga framför alla andra som man i dag här ställer sig.

O'Br—.
(W.-D.)

Antisemitism i Italien

(Från vår korrespondent.)

Milano, juli 1934.

Som en följd av den i ett föregående brev omtalade judisk-kommunistiska sammansvärjningen mot Mussolini och fascismen förmärkes på sina håll en tilltagande antisemitism i Italien.

"La Liguria" skriver i en artikel, rubricerad "Hebreisk oersättlighet", följande: "Alltid äro dessa hebréer fulla av bakslug och oersättlig prepotens. I namn av *sin* bibliska nationalism och *sin* hebreiska värld ville de — under zionismens mask — taga Palästina i besittning, trots protester från Benedikt XV, araberna och mohammedanerna, vilka t. o. m. hota med det heliga kriget, vilket i sanning skulle bliva ett heligt krig mot den förbrytaraktiga, internationella, bolsjevikiska judaismen. Ty denna hotar alla folk, katolska kyrkan och den kristna kulturen. De — judarna — äro alltid beredda att sammangadda sig mot varje kristligt nationalmedvetande.

Medan de på sina kongresser fordra rättigheter för det över hela världen spridda judiska folket, som med fruktansvärd makt enat sig mot alla fosterland och folk inom kristenheten, göra de även anspråk på en nationell minoritets rättigheter! Så vilja de, såsom det utvalda folket, behärska alla, kommendera de andra borgarna ... såsom utvald minoritet!

Den dystra sanningen är, att judarna med undantag för Tyskland, regera hela världen och medels tusen lister och finter förstöra den kristna kulturen!

Och endast få inse — ens nu efter den ärofulla seger Hitler vunnit över det skändliga judiska herraväldet, som i Israels Vises Protokoll så drastiskt avslöjats — att de ohyggliga avslöjandena för varje dag finna ytterligare påfallande bekräftelse genom de omstörtande handlingar som hänvisa på utrotandet av den kristna tron och de kristna själva, såsom skett i Ryssland, Mexico och Spanien. Om en herr Solokow (en av de mest betydande zionistledarna) i dag bestrider detta dokuments äkthet, så tala samtidigt hundratals fakta i alla länder för 'protokollens' äkthet. Talmud förklarar ju uttryckligen, att juden skall utrota gojim".

Ja, sådant får man i dag läsa i italienska tidningar! *—ari.*

(W.-D.)

Ariern — kulturskaparen

Vad vi i dag se framför oss av mänsklig kultur, av konst, vetenskap och teknikens landvinningar, är uteslutande skapat av ariern, skriver Adolf Hitler i "Min Kamp". Just ur detta faktum kunna vi draga den slutsatsen, att denne ensam var grundläggaren av den högre mänskligheten över huvud och således utgör urtypen för vad vi mena med ordet "människa". Han är mänsklighetens Prometheus, ur vars panna geniets gudagnista i alla tider framsprungit och alltid på nytt tänt den eld, vilken var kunskapens, som upplyste de tigande hemligheternas natt och därigenom visade människorna vägen till herraväldet över de andra varelserna på jorden. Skjut honom åt sidan — och ett djupt mörker skall kanske redan efter några få årtusenden åter sänka sig över jorden, den mänskliga kulturen gå under och världen bli öde och tom.

Om man indelade mänskligheten i tre kategorier: kulturens grundläggare, bärare och förstörare, skulle väl ariern vara den ende, som kunde komma i fråga som representant för den första gruppen. Från honom härstammar grunden och murarna till alla mänskliga skapelser, och blott den yttre formen och färgen är beroende av de olika folkens karaktärsdrag. Han lämnar de stora byggstenarna och planerna till allt mänskligt framåtskridande, och endast utförandet motsvarar de olika rasernas art och väsen.

Förhåller det sig så, att ett folk får de väsentligaste grundelementen till sin kultur från en främmande ras, upptager och bearbetar dem för att sedan, när yttre påverkan uteblir, stelna på nytt, kan man väl beteckna ett dylikt folk som kulturbärande men aldrig som kulturskapande.

En undersökning av de enskilda folken ur denna synpunkt visar, att det nästan genomgående icke rör sig om ursprungligt kulturgrundande utan nästan alltid om kulturbärande. Man får i regel följande bild av deras utveckling:

Ariska stammar underkuva, ofta med ett löjligt ringa antal människor, främmande folk och utveckla nu — uppmuntrade av de speciella levnadsförhållandena på det nya området (fruktbarhet, klimatiska förhållanden o. s. v.) och gynnade av de många förhandenvarande hjälpmedlen i form av lågtstående människor — de andliga och organisatoriska egenskaper, som nu slumra inom dem. De skapa ofta på ett par årtusenden, ja århundraden, kulturer, som ursprungligen helt avspegla deras inre väsen, anpassat efter de antydda säregenskaperna hos jorden och de underkuvade människorna. Men till sist förgå sig erövrarna mot den i början tillämpade principen att hålla sitt blod rent, börja beblanda sig med de underkuvade invånarna och göra därmed slut på sin egen tillvaro; ty på syndafallet i paradiset följer alltid fördrivandet ur detsamma.

Efter tusen år och mera visar sig det sista synbara spåret av det forna härskarfolket i den ljusare hudnyans, som dess blod lämnat kvar åt den underkuvade rasen, samt i en stelnad kultur, en vrångbild av den vilken den ursprunglige skaparen en gång grundat. Ty samtidigt som den faktiske och andlige erövraren gick förlorad i de underkuvades blod, förlorades också brännämnet för det mänskliga kulturella framåtskridandets fackla! Liksom färgen genom blandningen med de forna herrarnas blod bevarade en ljusare ton till minne av dessa, upplyses även det kulturella livets natt milt av återstoden av de forna ljusbringarnas skapelser. De lysa genom allt det återkomna barbariet och väcka hos den tanklöse betraktaren blott alltför ofta den tron, att han framför sig ser bilden av det nuvarande folket, medan det blott är spegeln av det förgångna, han blickar in i.

Mänsklighetens framåtskridande kan liknas vid en klättring på en ändlös stege; man kommer absolut ej högre, om man ej först tagit de nedersta stegen. Sålunda måste ariern gå den väg, verkligheten föreskriver honom, och icke den, om vilken en modern pacifist drömmer i sina fantasier. Verklighetens väg är hård och besvärlig, men den leder till sist dit, där pacifistens drömmar gärna ville placera mänskligheten.

Det är således ingen tillfällighet, att de första kulturerna uppstodo där, varest ariern träffade samman med lägre stående folk, underkuvade dem och gjorde dem underdåniga sin vilja. De blevo det första tekniska verktyget i en vardande kulturs tjänst. Och härmed var den väg, ariern hade att gå, klart utstakad.

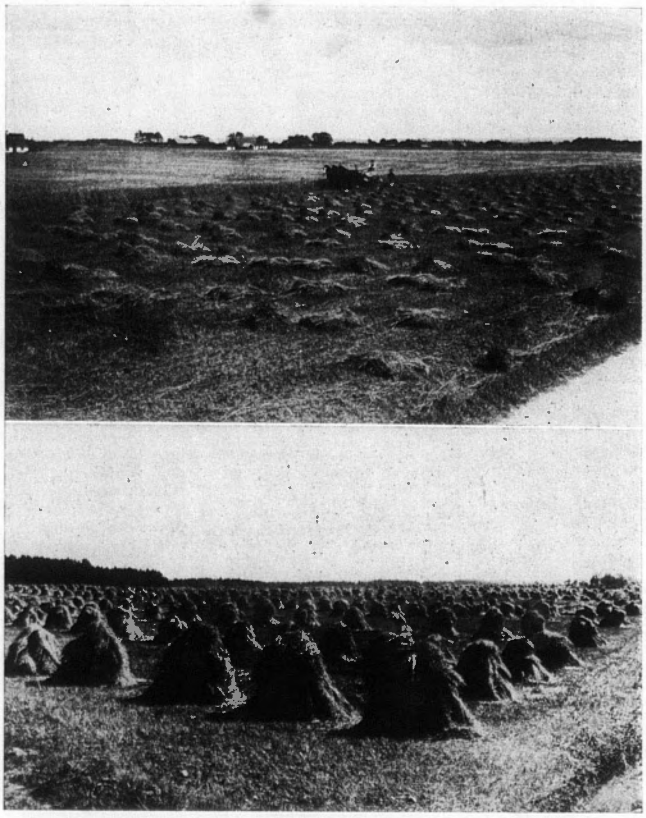

Skördetid

Som erövrare betvang han de lägre stående människorna och organiserade sedan deras praktiska verksamhet enligt sin vilja och för sina mål. Men genom att sålunda ge dem en nyttig, om också hård verksamhet, skonade han icke blott de underkuvades liv utan gav dem kanske till och med en lott, som var bättre än deras förra s. k. frihet. Så länge han hänsynslöst upprätthöll härskarståndpunkten, förblev han icke endast den verklige herren utan även bevarare och utbredare av kulturen. Ty denna berodde uteslutande på hans egenskaper och därmed på maktställningens hävdande. Så snart de underkuvade började höja sig och antagligen också i språkhänseende närmade sig erövraren, bortföll den skarpa skiljeväggen mellan herre och dräng. Ariern uppgav sitt blods renhet och förlorade det paradis, han själv skapat åt sig. Han sjönk ned i rasblandningen, miste alltmer sin kulturella skaparkraft, tills han slutligen icke bara andligt utan också kroppsligt snarare började likna de underkuvade och urinnevånarna än sina förfäder. Till en tid kunde han leva på den kultur som fanns, men så inträdde en period, då denna stelnade för att slutligen råka i glömska.

Så falla kulturer och riken samman för att lämna plats för nya skapelser. Blodsblandningen och den därav förorsakade sänkningen av rasnivån är den enda orsaken till att gamla kulturer dö ut; ty människorna gå icke under till följd av förlorade krig utan på grund av förlusten av den motståndskraft, som endast det rena blodet äger. Allt världshistoriskt skeende är ingenting annat än yttringar av rasernas självbevarelsedrift i god eller dålig bemärkelse.

*

Orsakerna till arierns kulturbildande och uppbyggande förmåga ligger ej i hans intellektuella gåvor. Med dessa skulle han endast kunna verka nedrivande, men aldrig organiserande; ty varje organisations inre väsen består i att den enskilde avstår från att hävda såväl sin personliga åsikt som sina intressen och offrar båda för ett större antal människors bästa. Först på omvägen över denna allmänhet får han sin del tillbaka. Han arbetar nu icke längre omedelbart för sin egen räkning utan infogar sig med sin verksamhet inom samhällets ram, vilket icke bara är till hans egen utan till allas nytta.

Den inställning som låter det egna jagets intressen träda tillbaka till förmån för samhället är den första förutsättningen för varje verkligt mänsklig kultur. Endast med denna

(Forts. å sid. 5, sp. 5.)

Kristendomen

— den eviga urariska religionen

VI. Atlantis

(Forts. fr. föreg. n:r.)

I Bibeln återfinnes en egendomlig skildring av "Guds heliga stad": den ligger "vid de många vattnen" (Joh. Uppenbar. 17, 1), "med gränserna i havet", "mitt i havet" (Hes. 28, 24), "vid de många öarna i havet", "i Guds lustträdgård", "med Guds små brunnar" (Hes. 47, Ps. 46, 5), "med Guds heliga berg mellan två hav" (Dan. 11, 45). Är detta judarnas historiska Jerusalem i Palästina? Nej, emedan där överhuvud icke finnes och aldrig funnits ett kringliggande hav, berg mellan två hav, många vatten etc. Den heliga staden i Bibeln kan endast vara: det legendariska Atlantis.

Plato, den grekiske Vise och heliga människan, har i sina dialoger "Timaios" och "Kritias" (365 f. Kr.) berättat om Atlantis. Själv hade han mottagit berättelsen från den legendariske Solon, vilken hade erfarit den av en egyptisk präst i Sais, invigd i den dåtida världens hemligheter. Atlantis var, enligt denna berättelse, "en ö, större än Asien och Lybien tillsamman", alltså i egentlig mening en kontinent. Det hade sitt läge i västern, mellan Europa och Amerika, i området för våra dagars Atlantiska Ocean. Från denna "ö", berättar Plato, "kunde man då ännu fara över till de andra öarna och från öarna till det alldeles mitt emot liggande fastlandet" (Amerika). De nutida Kanarieöarna, Irland, Skottland, Island, Grönland — och förmodligen även Skandinavien — hörde till den inre kretsen av den atlantiska staten och den atlantiska kulturen. Atlantis var boplatsen för en hög — den högsta, gudliknande — människorasen, vilken utvecklade en märkvärdig hög kultur (i många hänseenden, såsom Gorsleben menar, högre än våra dagars), som därifrån strålmässigt utbredde sig över hela jorden, överallt grundade sina kolonier, sin höga kultur och offrade sitt blod för andra människor. "På Atlantis — berättar Plato — bestod en stor och beundransvärd konungamakt, som härskade över hela ön ävensom över andra öar samt delar av fastlandet; dessutom sträckte sig dess makt över Lybien till Egypten och i Europa till Thyrrenien." Vår tids forskningar låta med bestämdhet säga, att de atlantiska kolonierna även funnos i Amerika, i Väst- och Central-Afrika, i Central- och Ost-Asien. Atlantis var den ariska mänsklighetens och den ariska kulturens vagga.

Atlantis huvudstad — det var "Guds heliga stad" i Bibeln, på alla sidor omgiven av ett ringsystem av vattenkanaler, mitt i havet, i Guds lustgård, med Guds små brunnar. I stadens mitt låg det heliga berget med det av guld och silver, ädelstenar och brons lysande Kungaborgtemplet. Det var berget och templet i Bibeln.

Vad denna stad hette, berättar icke Plato. "Att sluta av Johannes Uppenb. 17—19, lydde den namnet Papilon, Bibelns Babel. De gamlas vid Euphrat Babylon var grundat av Atlantis och bar moderstadens namn. Papilon heter ordagrant fädernesland, d. ä. Papa-Påve-Fader och lon-land ... Enligt mexikanska källor hette världsstaden på Atlantis Thula, den 'sista Thule' i de germanska och grekiska efterlämningarna." Staden Thula i Mexiko är att betrakta såsom grundad av Atlantis, liksom även Troja. "Atlantis heter nu ordagrant likaledes fädernesland ... Atta är ett ord för fader ... Med 'Atta unsar' börjar ännu Wulfilas sin gotiska översättning av 'fader vår'. Orden Atlantis och Papilon beteckna i enlighet härmed 'fädernesland' och bestämma därmed tydligt detta fädernesland såsom ursprungslandet för en vitt utbredd raskultur" (Gorsleben, 61—63). Om vi nu erinra oss det faktum, att Bibeln skrivits av judarna efter den babylonska fångenskapen, förstå vi hur de religiösa begreppen och berättelserna från Atlantis kommit i den judiska Bibeln. Judarna ha i Babylon utlyssnat de atlantisk-ariska hemligheterna — och, olyckligtvis med förfalskningar, nedskrivit dem. De väsentligaste delarna och begreppen i Bibeln tillhöra icke judarna.

Ungefär 9500 år före Kristus sjönk Atlantis — enligt Platos skildring — på grund av en naturkatastrof, fruktansvärd jordbävning och översvämning, "i loppet av en ond dag och en ond natt" i havet. Detta skedde tydligen som en följd av en rad naturkatastrofer, och den varom Plato berättar var blott sista akten i tragedien. Endast Noah med familj (grekernas Deukalion, den kristna "evangelie"-"uppenbarelsens" Johannes) räddades — och med honom den rena ariska rasens säd. Därmed begynner vår historia — den nya mänsklighetens, börjar

Bolsjevism-mammonism och Konsten

II.

Äro de "nya" formerna, skolorna inom konsten blott en avspegling av sjukligheten hos den judiska smaken, den judiska naturen; eller ligger ännu något mera däri? Bådadera. Judarna vilja genom sin konst — liksom på alla andra områden av kulturlivet — göra mänskligheten sjuk, föra henne bort från sunda idéer och dymedels försvaga henne. Detta ha vi redan betonat. Men de vilja också göra goda affärer. I den "nya" konsten skördar judisk mammonism, såsom aldrig tillförene, vinster. Det se vi överallt. Konst i alla dess uppenbarelser har blivit objekt för judisk spekulation. Särskilt tydligt se vi det i arkitekturen.

Vad är arkitektur? "Arkitektur är besjälat byggande", säger A. von Senger med rätt. Människan, "vilken ej, likt djuren, vill nöja sig med endast sovplats", törstar "efter besjälad boning, efter arkitektur". "Det är samma själsliga kraft, vilken av åkern skapade ett fosterland, av offerstenen ett tempel, av förnimmandet en religion, av sovplatsen ett hem — och således förde människorna ut ur nödens fatalitet i den skapande frihetens och människovärdighetens rike." Ras, religion, fosterland — allt avspeglar sig i besjälat organiskt byggande; liksom i varje människas skapande, så i varje konst. Därför är och får i grunden den sanna arkitekturen, liksom varje konst, icke vara en artikel för börshandeln. Husen, som människans själ utformar — och som böra överensstämma med själen — få ej vara byggda serievis. Ett seriehus har ingen själ — och är intet hem.

Men nu bygges nästan uteslutande "standardiserat" i serie. Intet individuellt, ingen själ, ingen konst finnes i våra dagars massbygge. Varför? Emedan byggandet numera monopoliserats av mammonistisk kapitalism. Denna har i sina händer alla byggplaner, alla krafter, allt material. Den dikterar vad och huru skall byggas.

Så har det blivit, emedan byggandet är ett jättelikt "geschäft". "Schweiz — berättar von Senger — bygger årligen för i runt tal en miljard francs, Tysklands högbygge skapade 1929 för 10 miljarder mark värden. Byggnadsnäringen är medelklassens ryggrad och föder i Tyskland fler självständiga familjer än lantbruket." "Det är klart, att dessa miljardomsättningar utgöra ett lockande exploateringsfält för det räntesökande kapitalet." Och kapitalet har trängt sig in i byggväsendet — och där nästan överallt segrat, lagt så gott som allt under sig. Emedan det är judiskt kapital, bekommer det icke endast jättestora penningvinster, utan bringar så även andra vinster för den alljudiska saken. För det första: medelklassen inom byggnadsfacket har genom den judiska kapitalismens monopol på området ruinerats och förvandlats till en av detta kapital beroende proletär-armé. För det andra: arisk konst, arisk själ har jagats bort ur arkitekturen — och det går nu lättare att bringa människorna i fullständig urartning.

Den stora pressen, stats- och kommunal-apparaterna, de s. k. "konstnärerna" och "vetenskapsmännen" stå nästan överallt i det monopolistiska bankkapitalets tjänst. Men den allra bästa av sina förbundna finner detta kapital i Sovjetstaten, i kulturbolsjevismen, den bolsjevikiska praktiken. Sovjet-Ryssland har i dag blivit hemorten för den "nya byggnadskonstens" (funkis) teori och praktik.

Bolsjevismen hjälper på alla områden mammonismen att genomföra sina planer. Vi bevittna överallt verkan av kulturbolsjevism på den "nya byggnadskonstens" idéer. Att mänskligheten ej själv finner dessa idéer och byggnader motbjudande, beror blott på, att genom kulturbolsjevismen "de besjälade tingen (arkitekturen) och de besjälande faktorerna (konst, fosterlandskärlek, religion o. s. v.) diskrediteras och skymfas" medan alla själsdödande faktorer upphöjas till ideal. "Bolsjevismen är följaktligen den nya byggnadskonstens konjunktur", vilken utnyttjas av mammonismen. Och om genom ett revolutionärt rött uppror en stad, t. ex. Paris, förstördes — vem är det som där skall förtjäna? Mammonistisk judisk kapitalism...

Juden Axelrod skriver alldeles riktigt: "Vid objektivt uppskattande av vad som skett och sker i Ryssland skall man inse, att genom bolsjevismen i Ryssland faktiskt ett mäktigt bålverk upprättas för världskapitalismen — under socialistisk flagg — varav naturenligt icke det internationella proletariatet, men väl kapitalismen skall skapa mycket betydande moraliska och materiella krafter."

*

Vi se alltså av några exempel från konstens område — liksom vi se på alla andra livsområden — att tvenne makter förstöra och förslava mänskligheten, tvenne makter, vilka egentligen äro densamma: mammonistisk kapitalism och bolsjevism. De arbeta tillsamman — de hava samma ledare: Judendomen.

Överallt ser man således allt klarare mot vem mänskligheten har att föra sin kamp för befrielse.

Hymn

O Allmaktsgud, vem är Dig lik?
Med väldig, dundrande musik
Din vishet himlens sfärer sjunga,
Din ära molnens åskor ljunga.

I solens ljus Din kärlek bor,
den livar alla stjärnors kor;
i månens sken den vänligt strålar
och böljorna med silver målar.

Den väcker jordens stela kropp
ur vintersömnen festligt opp;
den låter dagar fly och randas,
i själva mullen än den andas.

Oändlig, hög och underbar,
den magiskt alla väsen drar.
Du ur Ditt sköt dem strömma låter —
de skimra ned och vända åter.

Dig älskar fjäriln i sin dal,
Dig tonar lundens näktergal,
Dig söker örnen, där han svingar
mot etern opp på ljungeldsvingar.

Dock smäktar mänskans kvalda själ
mest ibland alla till Ditt väl.
I hyles bojor tyst hon gråter
och strävar till sitt urliv åter.

O Gud, hör ljudet av min röst!
Med ljusets glädje fyll mitt bröst
och låt mig snart från livets smärta
få slumra vid Ditt fadershjärta.

E. J. Stagnelius.

Ariern — kulturskaparen

(Forts. från sid. 4.)

som utgångspunkt kunna alla mänsklighetens storverk uppstå, vilka ge grundaren föga lön men eftervärlden rik välsignelse. Ja, endast ur denna synpunkt kan man förstå, hur så många människor kunna uthärda ett torftigt men rättskaffens liv, som bara tvingar dem till armod och anspråkslöshet, men som för samhället säkerställer grundvalarna för dess tillvaro. Varje arbetare, varje bonde, varje uppfinnare, tjänsteman etc., som strävar utan att själv någonsin uppnå lycka och välstånd, är en representant för denna höga idé, om också den djupare betydelsen av hans handlande för alltid skall vara fördold för honom.

Men det som gäller för arbetet som grundvalen för mänsklig försörjning och allt mänskligt framåtskridande kan i ännu högre grad tillämpas på skyddet av människan och hennes kultur. Kulmen av all offervilja ligger i att ge sitt liv för samhällets existens. Endast därigenom kan förhindras, att människohänder skola störta eller naturen tillintetgöra det som människohänder byggt. Språket äger här ett ord som strålande karaktäriserar handlandet i denna anda: pliktuppfyllelse, d. v. s. att icke vara sig själv nog utan tjäna det allmänna bästa. Den principiella inställningen, ur vilken ett dylikt handlande uppstår, kalla vi — till skillnad från egoismen eller egennyttan — idealism. Därmed mena vi förmågan att offra det enskilda för det hela, för människorna.

Men då sann idealism icke är något annat än underordnandet av den enskildes intresse och liv under helheten, och detta åter utgör förutsättningen för bildandet av organisatoriska former av varje slag, motsvarar den i grund och botten naturens yttersta vilja. Den ensam får människorna att frivilligt erkänna kraftens och styrkans företräde och låter dem bli ett stoftkorn i det system, som utgör och bestämmer formen för hela universum.

Just under tider, då den ideella inställningen hotar försvinna, kunna vi därför också strax märka en nedgång av den kraft, som bildar samhället och sålunda skapar förutsättningarna för kulturen. Så snart egoismen blivit ett folks herre, blir det slut på all ordning, och under jakten efter den egna lyckan störta människorna från himlen ned i helvetet. Till och med eftervärlden glömmer de män, som blott tjänat egennyttan, och prisar de hjältar, vilka avstodo från egen lycka.

ett nytt skapande och ett nytt uppstigande av den mänskliga kulturen.

De flesta bildade ignoranterna från vår s. k. vetenskap förneka varje historisk mening i Platos berättelse. Detta helt naturligt. För vår tids regerande krafter — för judarna — är det obekvämt, ja farligt, att de ariska människorna erfara sanningen rörande sitt och sin kulturs ursprung. Vetenskapen är i dag — liksom religionen — så gott som fullständigt judaiserad. Därför vill den ej veta något om Atlantis. Och därför bekämpas H. Wirths vetenskapliga arbeten så hårt: emedan han talar om Atlantis och om det nord-västliga ursprunget av den sanna kulturreligionen. Samt oemotsägligt bevisar detta. Därför förtiges även Gorslebens stora verk, i vilket man redan finner flera gnistor av de idéer, vilka H. Wirth systematiserat.

Men sanningen kommer i dagen. Åtskilliga vetenskapsmän ha redan uttalat sig för riktigheten av Platos berättelse, såsom Hang, Scharff, Ed. Hull, Lapparent, Pierre Termier.

De mätningar som i slutet av förra århundradet företagits ha visat, att genom hela den centrala och östliga delen av Atlanten, från Irlands kust till Azorerna och ön Tristan d'Acuuha en väldig höjdkedja reser sig på oceanbottnen, bestående av trenne delar, vilka stå i nära förbindelse med Europa, Afrika och Amerika. Denna höjdkedjas geologiska byggnad visar, att den sannolikt är en mot slutet av istiden sjunken kontinentartad ö, vars sista rester utgöras av Antillerna, Azorerna, Kanarie- och Cap Verde-öarna. Andra forskningar ha visat, att hela denna oceandel hör till den vulkaniska zonen. Här förklaringen till Atlantis-tragedien och en ny bekräftelse å Platos berättelse. Vid upptagningen av förstörda transatlantiska kablar mellan Brest och Cap Cod (1898) har man uppfiskat en mängd glaslava. Undersökningen av denna lava har visat, att den kallnat för mindre än 15000 år sedan — vilket stämmer med Platos tidberäkning. Och vidare: stenar av tre färger, vita, svarta och röda, användes enligt Plato till bygget av Atlantis' huvudstad. Vit kalksten, svart och röd lava ha uppfiskats från Atlantens botten. "Från geologisk ståndpunkt synes existensen av Platos Atlantis alltigenom trovärdig", säger Termier. Men även forskningarna över växter och djur på Azorerna, Madeira, Kanarie- och Cap Verde-öarna, säger E. Hull, "bekräfta geologernas förmodanden om ett en gång i Atlanten befintligt centrum, där det organiska livet tagit sin början samt om förhandenvaron av stora kontinentbroar, som före och under istiden sammanbundo Oceanens kuster." Forskningar över bl. a. molluskarter och några insektarter på Antillerna, Kanarieöarna, Afrikas och Amerikas kuster o. s. v. ha föranlett Termier till följande yttrande: "Huru måste man icke förvåna sig över den nästan fullständiga överensstämmelsen i resultaten från zoologien och geologien?... Och vem kunde inför denna överensstämmelse hos de mest olikartade argument ännu betvivla, att det i en tid, som redan låg vår mycket nära, ute i Atlanten, väster om Herkules' pelare, har funnits vidsträckta landområden? Mera veta vi ej; men detta är tillräckligt för att göra den förmodan högst sannolik, att ännu långt efter upptäckten av Gibraltars sund några av dessa länder och däribland även det av Plato nämnda 'Atlantis' underbara öar ha funnits." Så tala de vetenskapliga, till sanningen strävande forskarna! Det finnes ännu ej många sådana, men det finnes dock ett antal. Och höre vi ännu en stämma: Naturens, instinktens. "Skaror av flyttfåglar samlas årligen på den plats där Atlantis en gång låg, de kretsa över vattnet, söka landet — och finna det ej. En del av dem falla utmattade i vattnet, de andra flyga tillbaka. Vad vi kalla 'instinkt', det eviga 'tillbakaerinrande vetandet', Platos 'anamnesis', är hos djuren starkare än hos människorna: tiotusen år betyda för dem en minut. Djuren erinra sig den gamla hemorten, de Saligas ö, liksom hade de sett den i går." Människorna ha glömt den, fåglarna minnas den. (Mereschkowsky, Das Gehimnis des Westens, 71—72.)

"Mer veta vi icke", säger Termier. Men vi veta än mera. Vi ha resultaten av de arkeologiska forskningarna. "1873 fann Heinrich Schliemann i ruinerna av det föregivna Troja vid upptäckten av 'Priamus'-skatten ett stort bronsfat, vari mynt av en sällsam metallegering (koppar, platina och aluminium) lågo och som i 'phenisiska' tecken bar inskriften: 'Av Konung Krenos från Atlantis'." Schliemann dog 1890, utan att ha hunnit offentliggöra sina forskningsresultat. Hans barnbarn Dr. P. Schliemann berättade 1912 om farfaderns upptäckter och ställde i utsikt det snara utgivandet av en bok över Atlantis. Det med spänning motsedda har dock tills i dag ej kommit... Man tar säkerligen ej fel i antagandet, att allt göres för att undertrycka sanningens uppenbarande över Atlantis och därmed över den egentliga världshistorien (Gorsleben, 60—61).

(Fortsättningen följer.)

Arman.

N. S. A. P:s program

Ehuru Nationen, såsom tidigare framhållet, intager en av partier och organisationer helt fri och oberoende ställning och i sin upplysande verksamhet uteslutande följer sin egen övertygelses väg, står det klart för oss, att förverkligandet av de ideal för vilka vi kämpa kräva *en organiserad folkrörelse* i den urgamla svenska frihetens tecken. Då omsider en dylik folkrörelse framträtt, Nationalsocialistiska Svenska Arbetarpartiet under *Sven Olov Lindholms* ledning, vilken är den enda bland alla förefintliga politiska sammanslutningar i vårt land som är ägnad att inge förtroende, anse vi oss böra orientera dem bland våra läsare, som ej närmare känna partiets program, om dess huvudpunkter, vilka här nedan återgivas:

Sund och livskraftig folkstam

1) En svensk befolkningspolitik med särskild hänsyn tagen till det nordiska rasmaterialets tillväxt och förädling i vårt land. Förbud mot invandring av psykiskt och biologiskt mindervärdiga element ävensom sterilisering av bevisligen rasförsämrande individer. Ekonomiska lättnader, bl. a. i skattehänseende, för barnrika, rasdugliga familjer. Kraftigt stöd åt vetenskaplig rasforskning. Obligatorisk skolundervisning i rasbiologi och rashygien. Folkstamvård, framför allt hemmets och familjens skydd.

Stark statsmakt och näringsriksdag

2) Skapande av en auktoritativ, sakkunnig, av partier och ekonomiska särintressen oberoende regering med statsmaktens verkliga utövning som sin egentliga uppgift på grundval av den nordiska ledar- och ansvarsprincipen.

Den grundlagsstridiga parlamentarismens avskaffande genom folkrepresentationens ombildande till en rådgivande och kontrollerande yrkesriksdag, vald av obligatoriska näringsförbund — korporationer — inom samhällslivets skilda grenar (såsom jordbruk, skogsbruk, bergsbruk, industri och hantverk, handel och sjöfart, trafikväsende och fria yrken).

Kapitalismens krossande — svensk folkhushållning

3) Förhindrande av statlig och kommunal skuldsättning under storfinansen och brytande av dennas makt över svenskt näringsliv.

Privatbankernas förstatligande och sammanförande till en under Riksbankens ledning och kontroll stående bankorganisation, vars kreditverksamhet anknytes till de stora näringsförbunden. En nationell, den svenska folkförsörjningen tjänande penningpolitik.

Näringslivets organiserande i statliga korporationer och genom dessa utövad kontroll till förhindrande av måttlöst hopande av förmögenheter och kapital i enskild ägo samt osund monopol- och trustbildning. Förbud mot börsverksamheten och därmed sammanhängande spekulation. Revidering av aktiebolagslagen till förhindrande av det anonyma ägandet. Förstatligande av truster, varuhus, järnvägsväsende, gruvor, kraftverk och övriga allmännyttiga företag. I övrigt skydd åt hederlig enskild företagsamhet och erkännande av privategendomen. Arbetslöshetens hävande genom ett målmedvetet utnyttjande av vårt lands oerhörda naturrikedomar. En nationell behovsproduktion enligt principen: folkhushållningens uppgift är att trygga folkets försörjning och ej att åstadkomma största möjliga förräntning av lånekapitalet.

Jordbruket som huvudnäring

4) Den svenska modernäringens återupprättande och kraftiga hävdande genom omläggning av handelspolitiken i riktning mot största möjliga självförsörjning. Importreglering till förmån för fullgoda inhemska produkter. Ett under jordbruksförbundets överinseende stående inre kolonisationsarbete i stor stil, bl. a. omfattande fördelning av ännu orörd odlingsbar mark och vanhävdad jord (även domäner) till bevisligen driftiga jordbrukare, lant-, skogs- och industriarbetare samt odlings- och byggnadslån på förmånliga villkor. Brytande av jordbrukets oerhörda skuldbörda under banker och bolag samt förhindrande av spekulation i jord och skog.

Svensk socialism.

5) Lagstadgad rätt till arbete. Organiserande av samtliga arbetsgivare och arbetstagare i de i punkt 2 omförmälda näringsförbunden för reglerande av förhållandena på arbetsmarknaden. Tillförsäkrande åt alla arbetande av delaktighet i företagens vinst och representation i ledningen. Lagstadgad arbetstid och årlig ferietid med oavkortad lön samt säkerhet gentemot avsked på grund av sjukdom eller värnpliktstjänstgöring. Obligatorisk pensionering ävensom försäkring mot yrkessjukdomar, tuberkulos, ofrivillig arbetslöshet samt sjuk- och moderskapsförsäkring genom resp. näringsförbunds försorg. Främjande av samarbete mellan alla inom företagen arbetande.

Nordisk utrikespolitik och svenskt folkförsvar

6) En målmedveten och på historisk tradition grundad svensk utrikespolitik. Samlande av de skandinaviska och baltiska folken till ett nordiskt statsförbund för hävdande av gemensamma politiska, ekonomiska och kulturella intressen. Samarbete med övriga nordiskt betingade stater.

Ett ändamålsenligt, moderniserat svenskt folkförsvar, grundat på allmän värnplikt, till skydd för vårt lands urgamla frihet och oberoende. Kraftigt ingripande mot den pacifistiska självuppgivelsepropagandan. Fysisk fostran av hela folket genom gymnastik, idrott och friluftsliv.

Kristen livssyn och nordisk kultur

7) En svensk folkkyrka på luthersk grundval såsom en auktoritativ bärare och befrämjare av positiv kristen livsåskådning, nordisk hedersuppfattning, sann moral och rena seder. Religionsfrihet för alla samfund och enskilda, vilkas läror ej strida mot den germanska sedlighetskänslan eller motverka folkets andliga uppbyggande. Hävdande av religionen som ryggraden i vårt folks moraliska medvetande.

Målmedvetet understödjande av alla åtgärder för vårt folks kulturella och sedliga höjande. Hela kulturlivets, folkbildningens, idrottsrörelsens och nöjeslivets reformering i sund nordisk-gymnisk anda. Uppfostran till folknykterhet utan förbud. En av staten kontrollerad, i alla avseenden svensk tidningspress samt teater-, film-, radio- och förlagsverksamhet med uppgift att hos vårt folk väcka och vidmakthålla viljan till arbete, endräkt, social pliktkänsla och nationalmedvetande.

Ökat utrymme åt rastanken och karaktärsdaningen i skolundervisningen samt fullt genomförd specialisering för olika förvärvsgrenar. Reglering för undvikande av alltför stor tillströmning till de lärda yrkena.

Svensk rättsutövning i nordisk anda

8) Den nordiska (germanska) rättens hävdande på rättsskipningens alla områden. Straffsatsernas skärpande, bl. a. ifråga om förskingring, bedrägeri, ocker och annan ekonomisk utplundring, för den ökade brottslighetens bekämpande. Döds- och kroppsstraffets återinförande. Straffåtgärder för övrigt i uppfostrande syfte. Kraftigt ingripande mot all landsförrädisk och sedesupplösande propaganda. Ordningsmaktens omläggning till en enhetlig, statlig poliskår.

Brytande av det judiska inflytandet

9) Brytande av det judiska inflytandet över svenskt samhällsliv genom den politiskt-ekonomiska och rasligt-kulturella nydaning, som i föregående programpunkter krävas. Förbud mot invandring av judar ävensom för dessa att inneha statsämbeten. Judarnas ställande under främlingslag.

Litteratur

Die Sonne. "Månadsskrift för ras, tro och folkliv" under ledning av Dr. Werner Kultz. Armanen-Verlag, Leipzig.

Det utkomna 6. häftet är särskilt ägnat att tilldraga sig den svenska publikens intresse genom dess omfångsrika, uteslutande Sveriges land och folk belysande del, som förtjänar det varmaste lovord.

Häftet, å vars första sida återfinnes en landskapstavla över Sverige, inledes med en vacker, livfull skildring av "Det svenska landskapets idé" av Prof. Ewald Banse. Härpå följer ett antropologiskt bidrag av Dr. Kultz, behandlande vårt lands rasförhållanden, vari författaren i all korthet, ehuru på ett synnerligen klarläggande sätt påvisar den svenska befolkningens rassammansättning. Prof. Dr. Guido Schneider — Die Sonnes företrädare i Stockholm. — belyser statistiskt vårt i befolkningspolitiskt hänseende tyvärr alltför ogynnsamma läge.

Vidare märkas berättelser över svenskt folkliv av Carla Mesterton, utdrag ur Verner von Heidenstams diktning över Karl XII, en översättning till tyskan av Erik Axel Karlfeldts "Vinterhälsning" etc.

Die Sonne, och i all synnerhet dess Sverige-häfte, rekommenderas alla som intressera sig för ett ökat kulturellt utbyte mellan de germanska folken.

*

Sigilla Veri, 2. utökade och förbättrade upplagan. U. Bodung-Verlag, Gartenstrasse 38, Erfurt.

Sjätte bandet av Sigilla Veri har utkommit från Bodung-förlaget i Erfurt. Sigilla Veri-lexikonet över judar, judeanhängare och judemotståndare i alla tider och delar av världen, särskilt i Tyskland, över judarnas läror, bruk, konstgrepp och statistik liksom över deras tjuvspråk, täcknamn, hemliga förbund etc. — detta standardverk har därmed erhållit en betydelsefull utökning.

Varje band är i format av ett modernt konversationslexikon och har 1208—1216 dubbelspaltiga sidor samt behandlar i genomsnitt 5000 namn och slagord. De 6 banden betinga vid kontantbetalning ett pris av tillsamman 276 Rmk eller 46 Rmk per band. För att möjliggöra för alla intresserade att förskaffa sig verket har förlaget föranstaltat försäljning per avbetalning med en inbetalning av 10 Rmk i månaden.

De vilka i grunden önska lära känna det judiska problemet, hava i Sigilla Veri en outtömlig källa att ösa ur.

*

Your Verdict (Edert omdöme) av överstelöjtnant Graham Seton Hutchinson. Pris 2,6 sh.

Författaren, en beundrare av den så tragiskt omkomne belgiske konungen, offentliggör med en samvetsgrannhet, som skulle hedra varje undersökningsdomare, alla indicier som tala mot den officiella versionen om ett "olycksfall" vid konung Alberts död.

Hutchinson behandlar vidare en del andra märkliga dödsfall, rörande vilka han även har intressanta upplysningar att lämna, såsom Kitcheners död, Karls av Rumänien, Jaurés, Princes m. fl.

Denna liksom andra böcker från utländska förlag kunna beställas genom Svea Rikes Bokhandel, Odengatan 42, Stockholm. *E.*

Herr Zetterquist och sparbankssvindeln

Den judiske bolsjevikbankiren Olof Aschbergs tryckfrihetsmål mot Nationalsocialistiska Arbetarepartiets ledare Sven Olof Lindholm för den "ärekränkande" artikeln i Den Svenske Nationalsocialisten angående Aschbergs roll i Allmänna Sparbanks-utplundringen förevar vid Göteborgs rådhusrätt i början av juli. Bankiren lät genom advokaten Hugo Lindberg med stöd av tryckfrihetsordning och strafflag fordra skadestånd å 10,000 kr. Enligt ett meddelande i Den Svenske Nationalsocialisten skulle beslutet om åtal ha skett i samförstånd med regeringsledamoten statsrådet Arthur Engberg.

Inför rådhusrätten företeddes också intyg från nuv. tredje polisintendenten Alvar Zetterquist, som styrkte påståendet om Aschbergs oskuld. Så här lydde enligt dagspressen hans vittnesmål:

"Under utredningen och de i anledning av densamma anhängiggjorda åtalen framkom icke någon omständighet, som tydde på att bankir Olof Aschberg varit ägare av andelar i Allmänna Sparbanken eller på något sätt varit intresserad i den av banken bedrivna verksamheten eller invecklad i några brottsliga förfaranden, för vilka ett flertal personer fällts till ansvar."

Det bör i sammanhanget intressera att ta del av nedanstående brottstycke ur Per Granskares märkliga bok "Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. En Svensk Staviskyaffär" (Svea Rikes Förlag, kr. 1:—):

"Under utredningens gång framkom herr Aschbergs namn ett par gånger, trots allt. Allmänne åklagaren, polisassessor A. Zetterquist, gick den 7 februari 1930 fram med en P. M. till rätten och påpekade, att herr Aschberg haft vänligheten att ge Gustaf Svensson ett handlån på 200,000 kronor, för att denne skulle få Allmänna Sparbankens bokslut att se vackert ut den 31 dec. 1918. Lånet lämnades den 18 dec. 1918 och togs tillbaka efter 14 dagar.

Den 11 april 1930 framlämnade assessor Zetterquist en ny P. M., tydligen på egen hand, och påstod i denna, *'att Gustaf Svensson gått i bemälde Aschbergs skola'.* Dessa båda P. M. refererades i Svenska Dagbladet.

Med anledning av dessa båda P. M. blev dock direktör Aschberg i Paris mycket vred och genom sin tidning Folkets Dagblad hotade han polisassessorn med anmälan till J. O. Och den kom verkligen också! Som en följd av denna anmälan till J. O. drog man åt slöjan över de dolda makternas samröre med sparbankssvindeln allt tätare."

Vi överlåta åt läsarna att själva draga sina slutsatser.

Årets förstakammarval

I september äga nyval rum till första kammaren i Kronobergs-Hallands län, Göteborgs stad och Örebro län, varjämte för Västerbotten-Norrbottens läns valkrets en ny ledamot utses i första kammaren.

I *Kronobergs-Hallands län* utgöres valkorporationen av 27 högermän, 18 bondeförbundare, 1 frisinnad och 22 socialdemokrater. Den nuvarande representationen i första kammaren är 4 högermän, 2 bondeförbundare, 1 frisinnad och 1 socialdemokrat. Antalet mandat kommer nu att minskas från 8 till 7. — I *Göteborgs stad* utgöres valkorporationen av 20 höger, 8 liberaler och 32 socialdemokrater. Den nuvarande representationen i första kammaren är 3 höger och 3 socialdemokrater. — *Örebro läns landsting* består av 11 högermän, 4 bondeförbundare, 11 frisinnade och 22 socialdemokrater. I första kammaren sitta nu 1 högerman, 1 frisinnad, 1 frisinnad vilde och 2 socialdemokrater. — Den nya platsen för *Västerbotten-Norrbottens län* utses med ledning av röstsiffrorna vid det 1930 förrättade förstakammar-valet, d. v. s. i enlighet med utgången av 1926 års landstingsmannaval.

Läs! Köp!

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

ARIERDÖME OCH JUDENDOM

En rashistorisk och raspsykologisk studie. Av Kjell Kumlien.
Pris: Kr. 1: 25

DEN LEVANDE GUDENS ORD

Grundlinjer för evangelisk nordisk tro. Av pastor N. Hannerz.
Pris: 50 öre

LAG OCH RÄTT

Grundlinjer av prof. H. Nicolai och N. Lagman.
Pris: Kr. 2: 50

ESAIAS TEGNÉR

En studie av lektor K. Stjernkrantz.
Pris 1 krona

SVEA RIKE

ODENGATAN 42 - STOCKHOLM
Tel. 30 42 85 Postgiro 4285

Begär gratis katalog!

Allnordisk rörelse

(Forts. fr. sid. 1.)

Redan för åratal sedan framväxte en mäktig rörelse, som icke är av politisk eller statlig utan rent folklig natur. Lika litet som den enskilde personen — i tecknet av den i Tyskland nu övervunna "liberala individualismen" — anger staten såsom organisation riktningen för den gemensamma tillvaron. Alla mått bestämmas till slut i stället av de *eviga* krafterna hos det levande germanska folklivet.

En jämförelse mellan å ena sidan den forna, oerhörda kulturbetydelsen hos den Nordiska rasen och framför allt de Nordrasiskt betonade germanstammarna och å den andra det nuvarande världsläget måste öppna ögonen på alla samvetsgranna medlemmar av Europas germanska folk för de stora uppgifter, inför vilka vi stå!

En gång erövrade den av intet försvagade kraften hos den Nordiska människan världen. Han segrade överallt, dit hans arm sträckte sig, och där han slog sig ned för ständig bosättning gav han landet sin prägel. Den hos honom ur hans enhetliga väsen och ödesförbundenhet med släkt och folk, med världen och den gudsfyllda oändligheten framvuxna karaktäristiska sedeläran var så ren, att den vid tiden för den begynnande allmänna sammanblandningen inom det romerska världsriket framkallade historieskrivarnas högsta beundran. — I dag stå vi däremot mitt uppe i en kulturell nedgång i ras- och bildningshänseende, vilken till omfång och farlighet för den vita mänskligheten saknar motstycke. Överallt i de gamla kulturländerna äro de arvselement, vilka ej förmå uppvisa nya högre värden, starkt övervägande. Ännu mycket starkare är fortplantningen hos de även blott för bevarandet av vårt kulturarv odugliga och kanske också ovilliga skikten av lågt stående människor. Alla germanska folks befolkningsstatistik lämnar i sanning avskräckande bilder, framför allt Sveriges och Tysklands. Och de för folkets framtid värdefullaste arvselementen bliva — detta är det mest betänkliga! — överallt starkast träffade av tillbakagången av födelsesiffran.

Fullkomligt främmande, det Nordiska väsendet motsatta åskådningar och vanor ha redan för tusen år sedan, ehuru först i sista århundradet i oerhört stegrat mått, uppnått avgörande inflytande på alla folkdelar i den europeiska Norden. Den en gång så utomordentligt stora naturbundenheten och soliditeten i samhället liksom hos den enskilde germanättlingen, som underbart passade samman med en mäktig världsåskådning, har nästan överallt lämnat plats för beklaglig ytlighet, kvinnlig självtillräcklighet och självisk het.

Men medan det bland romanerna och slaverna redan endast i stark utspädning förefintliga Nordiska blodet även *i* och *med* de germanska folken lider fara att förödas, uppleva vi i Afrika och Amerika en oerhörd ökning av de svarta. Ja, i själva Europa, i Frankrike, ha redan otaliga negrer och negerättlingar erhållit hemort. Vi bevittna upplösningen av det ryska jätteriket liksom av alla folk, vilka ej förfoga över tillräckliga inre motståndskrafter, genom bolsjevismen, d. v. s. genom en för oss omöjlig, lågtstående asiatisk kollektivism. Vi uppleva slutligen ett det verkningsfullaste ekonomiska krig av det om sin folkkraft medvetet vordna, utåt starkt trängande Japan och se det politiska och militära enandet av de väldiga hundramiljon-massorna av alla gula folk mot det europeiska, d. v. s. ännu alltjämt Nordiskt präglade kulturella herraväldet, rycka inpå oss.

Skola vi låta tillintetgöra oss i vår egen världsdel, i våra egna länder?

Under oerhörda svårigheter har man först i Tyskland — till tal och kraft den germanska världens tyngdpunkt — i stor omfattning igångsatt försöket att använda de under senaste årtionden på bred grundval vunna säkra kunskaperna om livets lagar för den praktiska nyordningen av det folkliga livet.

Världskriget med dess överväldigande inverkan på själarna blev en avgörande vändpunkt i tiden. Det blev genombrottet för allt det kommande. Kriget tillintetgjorde visserligen nära två miljoner manliga liv bara i Tyskland, men det lade samtidigt i miljoner tyska hjärtan den djupa grunden till en ny världsåskådning.

Det kom icke blott i nationalsocialismen under ledning av världskrigskämpen Adolf Hitler till ett stort folkuppbrott för räddning av det tyska folkets tillvaro och framtid i Mellan-Europa, utan det uppstod samtidigt i långsamt vardande denna mångrenade och av de mest skilda vetenskapliga källor främjade rörelse, vilken överhuvud gäller den Nordiska rasen och den Nordiska världsåskådningen liksom hela det germanska folklivet.

Kunskapen om raskroppen, den icke mindre viktiga kunskapen om rassjälen, historie- och folkhistorievetenskapen, kunskapen om folken, den jämförande religionsvetenskapen och slutligen arvs- och den ärftliga hälsoforskningen ha lämnat den Nordiska rörelsen ett rikt förråd av värdefullaste andligt stoff. Rörelsens närmaste mål äro uppenbara: räddning och ökning av de nordrasiga familjerna, återupptagande och förnyande av all mänsklig kunskap om den Nordiska anden, och slutligen ett ovillkorligt genombrott av den avgörande, medvetna viljan till klarare, nordrasiskt gestaltad livsföring hos de germanska folken. Att kampen för en ren och artmässig religiös tro står främst hos en på helhet inriktad rörelse, säger sig själv. Nordiskt sett är ju även trosövertygelsen en av de starkaste gradmätarna på en människa och hans livsinställning! — Ett slutmål för den nordiska rörelsen låter sig likväl ej ange, ty själva folklivet i dess fullhet och helighet känner intet slut, blott ett evigt blivande.

Men liksom hos det tyska folket lever hos det svenska folket minnet av det gemensamma germanska förgångna, och liksom i Tyskland skall och måste även i Sverige den rörelse vakna, som strävar mot den nya germanska sol-uppgången.

Dr. Werner Kultz.

Nat-soc-litteratur!

Hitler: Min kamp b. II utk. .. Kr. 7: 50, inb.	Kr.	10: 50
Den judiska framgångens gåta	„	2: —
Storfinansens synder ..	„	1: 25
Den internationella faran	„	1: 25
Judarna i Sverige......	„	0: 50
Nya upptäckter angående Israels V. protokoll ..	„	0: 50
Israels vises hemliga protokoll. Folkupplaga ..	„	1: —
I tjekans klor	„	1: 50
Kreugersvindeln	„	1: —

B e g ä r k a t a l o g!

Expedieras mot postförskott eller efter inbetalning å postgiro 37522.

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4 - MALMÖ.

"Turkiet åt turkarna!"

(Från vår korrespondent.)

Istanbul, juli 1934.

Den här utkommande turkiska tidningen "Cumhuriyet" behandlade nyligen judefrågan i Turkiet och kom härvid till en del märkliga slutsatser.

Redan på sultanatets tid arbetade judarna vid varje tillfälle mot den turkiska regeringen liksom de sedermera, under ungturkarna, fortsatt sin separatistiska verksamhet för Palästina. I balkankrigen tvekade de ej ens i ett ögonblick av allra största fara för fosterlandet inför högförräderiet. Under världskriget sände de vid Dardanellerna tusentals frivilliga till den fientliga fronten för att förverkliga sin Palästina-dröm. Man känner tillräckligt väl juden Herzls antiturkiska front. Judarna äro visserligen inga öppna fiender, såsom armenierna, till den turkiska världen utan arbeta underjordiskt, men de äro därför så mycket farligare.

Man talar om judarnas assimilation. Under de hundratals år som de ur Spanien flydda judarna beretts asylrätt i Turkiet ha dessa dock ej kommit så långt, att de hunnit lära sig turkiska språket. Och om de nu verkligen skulle lära turkiskan för att kunna gälla som turkar, så vad bevisar detta? I Tyskland talade judarna sedan lång tid tillbaka tyska, men trots detta blevo de aldrig tyskar. Även genom den hemliga bojkotten av tyska varor, som de här boende judarna bedriva, skada de det turkiska nationella näringslivet och därmed fosterlandet.

Den likaså i Istanbul utkommande tidningen "Milli Inkilap", utgiven av majoren Cefat Rifat Bey, uttalar sig skarpt mot förjudandet av det turkiska affärslivet. Det påtalas där, att judarna fordra första platsen i all affärsverksamhet. Gentemot denna monopolisering, som bereder det turkiska folket stora skador, måste någonting göras. Man måste i ordets sanna bemärkelse förverkliga grundsatsen: Turkiet åt turkarna!

Såsom anmärkningsvärt kan slutligen nämnas, att regeringen, som är besluten att tillgripa militära säkerhetsåtgärder beträffande Dardanellerna, nyligen utvisat alla judar ur Tracien och Dardanellområdet med hänvisning till deras politiska opålitlighet och spionfaran.

Djev
(W.-D.)

Swedenborg om Israels »utvaldhet»

Bland de andens stormän, som aldrig funno nåd inför Israel, är *Emanuel Swedenborg*, och den som läser hans uttalade omdöme om judarna förvånas icke häröver.

I den 1883 i England utgivna boken "The Spiritual Diary" (latinska originalet "Diarium Spirituale") del II, sid. 195, yttrar Swedenborg:

"2260. Jag hörde någon säga om judarne, att de äro ett folk, som är helt och hållet olikt andra folk, och att det är medfött hos detta folk att försöka förstöra och förvända allt, som hör till ett samhälle, såväl i små som stora ting. Ty varhelst tillfälle erbjuder sig, blanda de sig i saken och hava intet större nöje än att förstöra lagarna för ordningen, d. v. s. samhällslagarna. Skälet är, att de hava fattat hat till själva kärleken och ordningen, som är Herren. Deras ledare äro sådana. Detta är också mig bekant, genom mycken verklig erfarenhet."

"2261. Ett dylikt folk gives icke under solen. Själva avgudadyrkarna äro mycket bättre. Muhammed förundrade sig över, att ett sådant folk kunde hava existerat och bibehållits."

I "Arcana Coelestia" del 12, sid. 250, skriver vidare Swedenborg:

"7051. De som ingenting veta om Ordets invärtes mening, de kunna icke tro annat än att Israelitiska och Judiska folkslaget var utvalt framför varje annat folkslag och därför förträffligare än de övriga, såsom de ock trodde själva. Och vad som är förunderligt, detta tror icke allenast det folkslaget självt, utan det tro även de kristna; ehuruväl dessa veta, att folkslaget är uti orena kärlekar, i smutsig girighet, i hat och i högmod; och dessutom att de hålla de invärtes ting, som tillhöra människokärlek och tro och som äro Herrens, av intet värde och jämväl avsky dem? Att även de kristna tro, att det folkslaget var utvalt framför andra, är av den orsak att de tro, att människans utväljande och frälsning är på grund av barmhärtighet, huru människan än lever, samt således att de brottsliga kunna likaså väl emottagas i himmelen som de fromma och redliga, icke besinnande, att utkorelsen är allmännelig, nämligen allas som leva i det goda; och att Herrens barmhärtighet är mot varje människa, som avhåller sig ifrån det onda och vill leva i det goda och som således låter sig ledas av Herren samt pånyttfödas, vilket sker under den oavbrutna fortgången av hennes liv. Därav härrör ock, att de flesta i den kristna världen även tro, att det folkslaget åter igen skall utväljas och då återföras till landet Kanaan, och detta jämväl enligt bokstavsmeningen ... Om det folkslaget säger ock Herren så, hos Johannes: 'I, utav fadern djävulen ären I, och eder faders åstundanden viljen I göra; han var en människodråpare ifrån begynnelse, och i sanningen har han icke stått' 8: 44, förutom på många andra ställen.

Att de kristna, fastän de veta dessa saker, ändock tro, att det folkslaget skall omvändas till Herren och då införas i landet, där det förut hade varit, är emedan de icke veta Ordets mening; och emedan de förmena, att människans liv gör intet, och att det onda, även inrotat genom täta handlingar, icke alls står i vägen, att ju människan genom tron, även en enda liten stunds, kan bliva andlig och pånyttfödas och sålunda antagas av Herren; ävensom att insläppandet 'i himmelen tillhör barmhärtigheten allena och att denna är riktad mot ett enskilt folkslag och ej så mot alla i världsalltet, som emottaga Herrens barmhärtighet. De som tänka så veta icke, att det är alldeles tvärt emot det Gudomliga, att somliga, såsom utvalda skulle föras emot det Gudomliga och födas till frälsning och himmel, och somliga såsom icke utvalda till fördömelse och helvete. Att så tänka om det Gudomliga, vore rysligt, emedan det vore den högsta obarmhärtighet, då likväl det Gudomliga är själva barmhärtigheten.

Utav dessa saker kan nu vara tydligt, att Israelitiska och Judiska folkslaget icke var utvalt och än mindre att det skall utväljas; ävensom att icke något av församlingen fanns hos det, ej heller kunde finnas, utan blott en förebildning av henne."

Vi och det tjugonde århundradet

(Forts. fr. sid. 1.)

Vad skall sedan komma? Kommunistisk ordning i Europa? För de franska judarna är kommunismen bättre än Hitler-regim. De önska dock endast behålla kommunismen såsom sista chansen. Till dess vilja de försöka något annat. Vad? En "höger"- eller svart diktatur.

Här mötas vägarna för de franska och amerikanska, delvis även engelska judarna. I detta nya plancentrum träffa de också Mussolini och den romerske påven. Till fanders med marxismen! Till fanders med demokratien! Marxismen må vara lokaliserad till Ryssland; där förstå de judiska marxisterna sin sak, där kan man komma till tals med dem och göra goda affärer! På alla andra håll låta vi kanonerna och pansarautos tala, starka generaler, modiga lyckoriddare, avsatta monarker! Ned med alla folkfriheter! Folket är en boskap — den bör sitta i stallet och låta sig mjölkas! Sådant är det nya programmet. Detta program har den amerikanska kapitalismen redan genomfört i Österrike. Under andra former i Rumänien. I återigen andra former ville man nu förverkliga detsamma i Tyskland med hjälp av Schleicher och Strasser. Det judiska Frankrike ser detta spel med välbehag — och tager redan själv energisk del däri. Om det är nödvändigt, har Frankrike heller intet emot, att habsburgarna och hohenzollrarna grävas fram och restaureras. De stora orden om "monarkiskt tyranni", "krigsskuld" etc. äro i dag inför Hitler-faran glömda, Frankrike själv strävar mot en svart diktatur.

I vårt land, där Frankrike har talrika och inflytelserika förbindelser samt stora möjligheter till påverkan, inleda nu de fransk-judiska kretsarna försiktigt, men bestämt, en ny orientering. Man bevarar de bästa relationerna med regerande socialdemokrater, försöker dra så stor nytta som möjligt av dem, t. ex. i skolfrågan, där det franska språket och inflytandet segrat över det tyska; men man spinner också trådarna för de nya planerna och befäster förbindelserna med vår "höger". Just på denna grund är "Svenska Dagbladet", som förut ej var särskilt vänskapligt sinnat mot Frankrike, nu i viss grad organ för den franska politiken. Och här — paradoxalt, men dock obestridligt faktum! — kommer det till understöd genom våra "nationalister" och "Svenska Dagbladet" för Sovjet-Unionens intressen. Ty även Sovjet-Unionen är en aktiv medlem i världsreaktionens spel. Därför räcker herr Järte, såsom en tidning alldeles riktigt påpekar, broderligt sin hand till Kilbom och Fredrik Ström — ävensom till den i Frankrike bosatte "svenske" bankiren Aschberg. I "Svenska Dagbladets" redaktionsrum och andra gömslen för våra "nationalister" sammanlöpa trådarna till en ny sammansvärjning mot det svenska folket. Söker man ursprunget till dessa trådar, finner man trenne källor: härvarande centra för politiskt inflytande från U. S. A., Frankrike och Sovjet-Unionen.

Härmed hava vi öppet och konkret namngivit tråddragarna i spelet mot vår nations väl. Vi vilja endast tillägga, att det hos oss icke fattas hjälpare åt tråddragarna. Vi ha också tillräckligt med judar i alla ställningar.

Rolf R—son.

Fria ord

Antisemitismens djupare orsak

Herr redaktör!

Vad är zionist? Så löd rubriken till en artikel i N. D. A., och enligt inledaren till ett föredrag om judefrågan i Köpenhamn — även där har man alltså en judefråga — blir svaret: En zionist är en jude, som ger en annan jude pengar för att resa till Palästina, men själv ej har lust att resa dit. Vad är då en filosemit? Jo, en judars vän — i motsats till antisemit — av grek. filos = vän. Men en antisemit behöver ej vara de judars ovän. Antisemitism är en socialpolitisk rörelse, riktad mot judarna, mot ett judevälde i främmande land, där judarna slagit sig ner. Varför är då antisemitismen så utbredd? Ej hör man talas om "anti" ifråga om andra folkslag, som bo i främmande land. Blott beträffande judar. Varför? Det beror ej på deras ofta så frånstötande yttre egenskaper, utan därpå att judarna i olikhet mot andra folkslag vilja styra och ställa efter sitt sinne i det nya hemlandet, som ej är deras eget. Skulle, månne, judarna i sitt eget land, Palästina, tillåta, att en där bosatt t. ex. tysk minoritet hos dem regerade? Ingalunda. Men icke skulle man därför ha rätt att beteckna Palästinas judar som tyskhatare.

Jordklotet, till vilken människorna av Skaparen hänvisats att ha sin tillvaro, är stort nog för alla. En var må få lov att styra om sitt eget hem. Frid på jorden och människorna en god vilja! Må vi alla rätta oss därefter! Även judarna. Då slippa vi ock att höra talas om — antisemiter.

F. C.

Rekvirera

från Nationens Förlag

Nya upptäckter om Israelsprotokollen	50	öre
Judarna i Sverige	50	„
Kristus var ej jude	25	„

Sändes på beställning direkt från Nationens Förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och expeditionskostnad antingen i brev (frimärken) eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1934

Vida Världen

Kolorerad folkupplysare

Aldrig torde vårt svenska folk i upplysningshänseende haft det bekvämare ställt än under senast gångna tidsskede — under det israelitiska Upplysningshuset Bonniers spira. Ingen har behövt anstränga sin egen lilla hjärna utan allt har bekommits så att säga till skänks. Huset Bonnier har tänkt och sörjt för oss alla och våra behov, alltifrån sam-

hällets översta skikt till dess understa. Precis som den skicklige affärsmannen sörjer för hela sin kundkrets, så att envar får vad som passar honom!

Och vad man än vill säga om huset Bonnier (innehavare av bl. a. Dagens Nyheter, Pressbyrån och De Fem Stora samt dirigent över T. T., Radio etc.) måste man erkänna, att det visat en enastående anpassningsförmåga. På jämförelsevis kort tid har den israelitiska familjen ej endast lyckats acklimatisera sig i Sverige utan också tagit ledningen av vårt folks hela andliga utveckling, vilket framför allt skett genom tidningspressen och bokmarknadens bringande under dess spira. Härigenom fullbordades å ena sidan judendomens herravälde i Sverige och uppnåddes å den andra för det gyllene husets egen räkning ställningen som svenska folkets hemliga kulturella och politiska, ja i mycket även ekonomiska ledare. Huset har dock hittills i sin anspråkslöshet föredragit att låta maktutövningen ske i Demokratiens och Folkviljans namn.

Allt gick galant — intill den dag det fruktansvärda Hakkorset uppenbarade sig å horisonten mot Söder. Under huset Bonniers skickliga ledning hade vårt folks tänkesätt i olika stycken radikalt "frigjorts" och kulturbolsjevismen — vägröjaren för politisk bolsjevism — placerats i högsätet. Gamla "fördomar" hade kastats över bord och de beskedliga svenskarna i största utsträckning vunnits för "liberalistiska" och "kommunistiska" ideal. Genom Veckoschakalen och andra societetstidningar preparerades societeten för den nya aeran, medan de "borgerliga" undfägnades med för dem anpassad andlig spis och "proletärerna" fostrades i Lenins och Marx' anda. Tidningspressen, bokmarknaden, nyhetsväsendet och radion — allt lydde slaviskt det mäktiga israelitiska huset. Överallt arbetades intensivt för vårt svenska folks beredande för den stora judiska frälsningen: kommunismen. Varje motstånd tycktes brutet. Men antingen man nu ansåg att Moskvas härvarande positioner behövde ytterligare utbyggas eller det sanna modet fattades, så uppsköt man avgörandet — och försatt tiden.

Ty med Hakkorsets seger i Tyskland fingo strävandena för befrielse ur judendomens våld ökad fart även hos oss. Nya vindar började blåsa. Snart förspordes medvetna opinionsyttringar vid sidan av huset Bonniers väldiga opinionsfabrikation inom skilda folkliga kretsar. Sålunda bevittnades en omfattande opinion från ungdomsorganisationernas sida mot husets "kolorerade veckopress", vars "intellektuellt och estetiskt undermåliga lektyr, som i massupplagor översvämmar landet, utgjorde en allvarlig kulturfara, dels direkt genom sin förslöande och förflackande inverkan, dels indirekt genom den konkurrens om ungdomens intresse, som den i sin idélöshet bjuder de ideella folkliga ungdomsorganisationerna i deras strävan att andligen höja vår ungdom."

Herr Åke Bonnier — Karl Ottos äldsta son och arvtagaren av funktionen som svenska folkets själasörjare — tog mycket illa vid sig denna opposition och avlät till det i juli hållna stora ungdomsmötet i Viggbyholm en barsk protestskrivelse, åtföljd av reklamuttalanden för Bonnierpressen av en rad kända judelakejer med "teologie" professorn i Göteborg i spetsen. Men Herr Åke fick svar på tal — i en längre amper genskrivelse från ungdomsorganisationerna, vari det bl. a. hette:

"Det förefaller oss, som om Eder sympati för syftet med och Eder övertygelse om de ideella motiven till resolutionerna *samt* Eder intima kännedom om de sakförhållanden, mot vilka dessa vända sig, skulle ge Eder förutsättningar att förstå den indignation, som kanske tagit sig överdrivna uttryck.

Finner Ni det verkligen underligt, om vi med vår kritiska inställning till Eder veckopress åberopa oss på våra egna ledare och det resultat av en verklig granskning från för våra strävanden väsentliga synpunkter, vilket vi veta förebragts Eder, gent emot estetiserande utläggningar, enligt vilka vi skulle förgripit oss på 'svenska folkets' omistliga andliga näring?"

Huset Bonnier kommenderar alltså ej längre de svenska ungdomsorganisationerna! Detta är innebörden av Viggbyholmsmötets svar på Herr Åkes "protestskrivelse"!

Kolorerade folkupplysare böra ju förr dess hellre försvinna ur svenskt kulturliv!

*

Ett mosaiskt Rendez-Vous

Avslöjandena kring revolutionsjuden Trotskij-Bronsteins under förutv. regeringens beskydd bedrivna planer å kommunistrevolution i Frankrike samt upprättande av en 4. international — dessa avslöjanden blevo ett allvarligt streck i räkningen för Israel. De torde även i hög grad ha bidragit till den stärkta nationella väckelse, som f. n. går fram över landet.

Enligt vad den tyska tidningen "Mittag" i Düsseldorf i augusti 1933 visste berätta "rekreerade sig" Trotskij-Bronstein vid nämnda tid i den lilla staden Royat utanför Paris. "Tillfälligtvis" vistades där samtidigt juden Litvinow-Finkelstein, Sovjet-Rysslands utrikesminister, "på rekreation". Men även Tardieu var krasslig och sökte "tillfälligtvis" vederkvickelse i Royat. Hela Israel tycktes lidande: ty också juden Bernhard Baruch, den allsmäktige bakom Roosevelt, kom "för hälsans vårdande" till Frankrike, där han bodde i Vichy, som händelsevis råkar ligga strax intill Royat. Judendomens ledande män hade förskaffat sig ett Rendez-Vous!

Man kan utgå ifrån såsom visst, att deltagarna överlade om världsjudendomens närmaste planer, framför allt i vad angår Frankrike och Amerika, två av de länder där det nu närmast gäller för den judiska bolsjevismen.

Israels »mission» i Ryssland

Samma judiska världspress som dag efter dag slår sig för sitt bröst, förfasande sig över "barbariet" i Hitlers land, där nyligen mindre än ett hundratal högförrädare och konspiratörer mot nationalsocialistiska staten fått plikta med sina liv — samma judiska världspress hade på sin tid knappt ett ord att säga mot det systematiska mördandet av miljontals kristna i samband med Sovjetstatens upprättande i Ryssland.

Detta kunde synas inkonsekvent, men i verkligheten sker det i fullaste konsekvens. Ty i den världspressen behärskande judendomens ögon var dödandet av kristna i Ryssland en högst förtjänst-

full gärning, medan judemotståndaren Hitlers varje åtgärd framstår såsom i yttersta grad brottslig. Av Israels religiösa lagböcker veta vi ju, att det "heliga" folket strävar efter att förvandla de kristna till tjänande boskapsdjur åt sig samt att döda alla som ej passa för denna uppgift.

Inför skriet i judiska världspressen — hos oss främst representerad av Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter, Göteborgs Handelstidning, Svenska Morgonbladet, Socialdemokraten, Folkets Dagblad och Ny Dag — över Hitlers undertryckande av det planerade antinationalsocialistiska upproret i Tyskland, kan det vara på sin plats att erinra om blodsdåden i Ryssland från bolsjevikrevolutionens tidigare år. Under Israels ledning och kontroll mördades och torterades där ihjäl tiotals miljoner kristna. Enligt uppgifter från tjekans statistiska byrå i Loubianka, "expedierades" enbart åren 1922 och 1923: 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,950

tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. — Detta gör sammanlagt 1,758,954 arkebuserade. Man må bemärka, att de återgivna siffrorna äro officiella och alltså icke kunna misstänkas vara överdrivna, samt vidare, att de blott avse åren 1922 och 1923. Siffrorna från revolutionens allra första år ha självfallet icke varit lägre, och vi veta vidare, att det judiskt-bolsjevikiska utrotningskriget mot de högrasiga folkelementen alltjämt med oförminskad styrka fortsättes i landet under skilda former.

Men inför dessa ohyggliga blodsdåd iakttog världspressen och dess nämnda företrädare i vårt land fullständig tystnad. — Det var allt som det skulle vara! Det skedde ju i det "utvalda" folkets intresse!

Dock, sanningen är på marsch — även i Ryssland. Den härskande klassen inom sovjetstaten — judarna — upprätthålla visserligen alltjämt medels terror sin ställning och straffa varje slag av antisemitism med döden. Men likväl berättas om tilltagande antisemitism. Denna banar sig väg, trots all förföljelse. Inom judiska kretsar i världen motser man med fasa den dag sovjetväldet störtar — då "världens största pogrom" väntas. I denna situation förstår man den iver judendomen i alla länder nu utvecklar för att komma *sin* regim till hjälp. Sovjet-Rysslands utrikesminister juden Litvinow-Finkelstein föres i triumf genom världens statsmannacirklar, proletära "enhetsfronter" skapas och frimureriet arbetar för högtryck.

Intet kan dock hindra utvecklingens gång. Judeherraväldet i Ryssland lider mot sitt slut. *Han* som igångsatte blodsorgien på den ryska befolkningen bliver en dag — icke alltför avlägsen — själv föremålet för Liemannens arbete.

*

En sällsam »religiös» fest

Under mars fira judarna årligen Purimfesten, en egenartad "religiös" fest. De ägna icke festen åt den mänskliga kärleken, såsom de kristna julen, eller åt uppståndelsen och uppvaknandet ur dödens sömn, såsom vår påsk. Judarnas fest har rakt motsatt mening — den ägnas hatet och mordet, frosseriet i mat, dryck och liderlighet. De förhålla sig härvid högst sällsamt, i synnerhet de ortodoxa judarna.

De komma tillsammans till en festmåltid, där det ätes och drickes tills man ej längre känner igen varandra. Judar som annars icke smaka en droppe alkohol dricka denna dag allt vad de förmå samt uppföra sig ytterst egendomligt, ja hemskt. De utstöta svordomar och förbannelser mot icke-judarna. Där de tro sig vara säkra och obeaktade uppställa de stora dockor av människor i naturlig storlek. Dessa skola föreställa Haman, som en gång i Persien var ledare för det antisemitiska partiet. Under fasansfulla skymford störta de sig med knivarna på dockan, genomborra den med otaliga stick samt hänga den slutligen under jubeltjut och skratt.

För två år sedan publicerade "Der Stürmer" en skildring av en Purimfest, som "Adas-Israel"-judarna firat i Breslau. Där hade de givit dockan namnet "Haman-Hitler" och under vilda raseri- och hatutbrott samt ropen "ned med Hitler", "mörda Hitler" stuckit sönder densamma.

Av ett visst intresse bör vara att ta del av följande paragrafer i den judiska Talmudlagen, vari närmare föreskrifter lämnas angående firandet av den "religiösa" Purimfesten:

"Juden är förpliktad att vid Purimfesten så överlasta sig med starka drycker, att han ej längre kan räkna handens fem fingrar och ej mera skilja mellan man och kvinna" (Orach cajjim 695, 2, Talmud, Megilla 7 b).

"Juden måste vid Purimfesten säga: Förbannad vare Haman, välsignad Mordochai. Förbannad vare Zeress, välsignad Esther. Förbannade vare alla icke-judar, välsignade alla judar" (Orach cajjim 690, 16).

*

»Aldrig mera krig»

Medan folken invaggas i den föreställningen att krigen tillhöra en svunnen barbarisk tid arbeta de olika röda och svarta internationalerna överallt på framskapandet av förutsättningar för nya blodiga människoslaktningar.

Enligt vad meddelas oss från Bryssel ödelades genom sammanbrottet av Belgiska Arbetarbanken sparmedel för 300,000 belgiska arbetare med familjer. Bland den kullbytterade bankens tillhörigheter märktes även 338 vanliga och 1686 preferansaktier i Kühlmanns ammunitionsfabrik. Tidningen "Het Belang van Limbourg" skrev härtill:

"Att socialistiska pampar, vilka uppträda som pacifister och fredsväktare, använda arbetares sparmedel för finansiering av ammunitionsfabriker, är karakteristiskt för det marxistiska 'aldrig mera krig'-skriket såsom ett förljugenhetens hyckleri. Tusentals ärliga arbetare ha bedragits på sina ägodelar och i sin tro. Må de därav draga den lärdomen, att marxismen icke står i deras utan i den internationella storfinansens tjänst".

Ett annat fall visar, att det icke endast ges "pacifistiska" utan — vad värre är — också kyrkliga rustningsföretagare. Tills helt nyligen var Engelska Högkyrkans pensionsanstalt ägare av aktier till ett belopp av 200,000 kronor svenskt mynt i Vickers Armstrongs vapenfabrik. De rustningsfientliga kretsarna inom kyrkan lyckades slutligen vinna gehör för sin uppfattning, att dylik företagsamhet icke överensstämmer med kristen åskådning och högkyrkans pensionsanstalt nödgades avyttra sina aktier i den lukrativa rustningsindustrien.

*

Nytt från U. S. A.

Arbetet på amerikanska folkets preparerande för den bolsjevikiska frälsningen bedrives med ständigt stegrad energi. Kommunisternas barn få lära sig sjunga hädelser och oanständigheter på gamla psalmmelodier.

Poliskommissarien i New York (läs Jew York), general Ringham har konstaterat, att 50 proc. av jättestadens brottslingar äro judar. — För New Yorks "maffia" bör det alltså vara en jämförelsevis lätt sak att hålla antisemitismens "barbarer" på mattan. Till att börja med åtminstone!

*

Hakkors — oväder

Trots alla judiska världskonferenser och alla regeringarnas åtgärder till hejdande av Hakkorsets utbredning endast tilltar antisemitismen. Israels barn få allt svårare att skydda sig mot det fruktansvärda ovädret.

Inga skyddsmedel hjälpa längre. Överallt ha människorna tröttnat på israeliternas "välfärds"-regemente. Utvandringen är flerstädes redan i full gång och torde snart antaga jättedimensioner. — Och i samma mån komma folken att andas lättare.

*

Antisvenskheten i Finland

Enligt "The Fascist", London, stå judar bakom den svenskfientliga rörelsen i Finland, vars udd är riktad mot det nordiska svenska inflytandet. Den citerade tidningen omnämner hur t. ex. den profinska legionen finansieras av juden Stockman, alias Finkelstein, vilken är ägare av det största varumagasinet i Finland.

Överallt samma spel! Borde icke tiden vara inne för Sveriges och Finlands folk att göra definitivt slut på den gemensamme fiendens skadegörelse?

*

Moskvas syn på Europa

Pravda (= Sanningen) i Moskva skildrar sålunda läget i Europa: "Versaille-freden knakar i alla fogar, men världskapitalismen vet ännu ej vad man skall ersätta denna fred med. Medan man å ena sidan i det borgerliga kapitalistiska Europa fruktar för ett nytt krig, vilket, som Baldvin alldeles riktigt förklarat, skulle betyda hela den civiliserade kapitalistiska världens sammanbrott, anstränga sig de imperialistiska staterna å andra sidan av all makt för att stå rustade för ett dylikt krig. Och det är på denna sista linje Europa nu slagit in och vandrar vidare."

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 9 (266) LÖRDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 1934 ÅRG. 10

Ur Judas ok!

Dagens paroll i Sverige

Genom förräderi av folkets ansvariga ledare vann judendomen insteg och etablerade sig som hemlig härskare i Sverige. Med list och mutor bragte den statsmakten i sitt våld och förvandladen denna till ett verktyg för sina illegala strävanden. I en falsk frihets namn vrakades alla moraliska och autoritära principer, vilka som ett dyrbart arv bevarats från föregående generationer — och vi bjödos ett parodiskt styrelsesystem, grundat efter satsen "Söndra och härska!" och vidmakthållet genom korruption. Sverige förvandlades till en judisk koloni och svenska folket till ett slavfolk under Juda. Allt i Frihetens namn!

Det gyllene systemets tid nalkas sitt slut. Jättesvindeln genomskådas. Den giftatmosfär av lögn och illusion, vari svenskarna hållits fångna av sina härskande judiska inkräktare, förflyktigas. En befriande nordan går fram över landet, fördrivande dimbildningen. Sanningens helande strålar sprida sitt ljus i töcknet, upplysande de vilsegångna samt förjagande satanismens andar, vilka blott kunna leva i mörker. Det klarnar. Sedan lögnens bindlar lossats från ögonen och människorna återfått synen, vaknar den dövade naturliga instinkten. Självkänslan återvänder liksom känslan av ansvar. Vårt folk önskar icke längre vara en viljelös hop narrar, som låta sig ledas och förledas av narrar — det känner sig i dag myndigt och önskar taga sitt öde i egna händer.

Stora uppgifter förestå. Det svenska samhället skall återupprättas ur förnedringen under Juda, rasidén skall återföras till sin plats och en svensk-nordisk kultur i sant kristlig anda uppbyggas. Egoismen och mammonismen tillåtas ej längre leda utvecklingen mot fördärv, i stället skall den nordiska parollen gälla: allmännytta framför egennytta! En av partier och särintressen oberoende statsmakt skall upprättas under tillämpning av ledare- och ansvarsprincipen. Den nuvarande efter judiska grundsatser och intressen tillkomna "folkrepresentationen" avlöses av en kontrollerande yrkesriksdag, vald av näringsförbund — korporationer. En svensk folkhushållning åvägabringes med uppgift att trygga folkets försörjning; statlig och kommunal skuldsättning till det finansiella räntekapitalet hindras och storfinansens överhöghet över näringslivet brytes. En målmedveten nordisk utrikespolitik skall föras och ett folkförsvar upprättas, till skydd för vårt folks urgamla frihet och oberoende.

Programmet, som skall genomföras, ligger till sina konturer klart. Diskussionen över framtidens styrelseform och därmed sammanhängande detaljer får dock ej skymma det för närvarande centrala i frågan. Vad kampen nu främst gäller är: *Sveriges befrielse ur judendomens våld.* Först måste detta ske, innan ett positivt återuppbyggnadsarbete kan företagas. Svenskarna ha i gångna tider förstått att hävda sin frihet och sitt oberoende, och när en främmande inkräktare gjort sig till deras herre, har det ej varit för någon längre tid. Vad fordom var möjligt är möjligt även i dag. Helt säkert skall vårt folk även nu finna de lämpliga vägarna för befrielseverkets utförande. Dess första stadium är *upplysningens*, där hela vårt folk till grunden upplyses om förhållandena i Sanningens anda, det stadium vi nu genomkämpa.

Dagens frihetsstrid gäller alltså först och sist judendomen, till vilken här ej blott räknas alla som tillhöra den judiska rasen utan jämväl alla förrädare ur den svenska folkstammen — de vilka göra gemensam sak med folkfienden i egenskap av hans lejda redskap och sakförare. Till denna kategori av förrädare höra främst ägarna och skribenterna i den judiskt inställda tidningspressen samt ledarna av den judiskt orienterade partipolitiken och statsverksamheten ävensom ledarna för det judiska förstörelsearbetet inom ekonomi, konst och kultur. De vilka i denna strid tagit aktiv ställning mot folket äro och måste behandlas såsom tillhörande fiendens läger.

Dagens paroll i Sverige lyder alltså: *Ur Judas ok!*

Världsfront

Hos alla folk pågår ett uppvaknande ur den judiska internationalismens drömvärld, till verkligheten. Ett allmänt folkuppbrott i Hakkorsets tecken förnimmes. I spetsen för denna folkens begynta självbevarelsekamp till frigörelse ur världsjudendomens klor går i dag Tyskland under ledning av A d o l f H i t l e r, grundaren och ledaren av vår tids största folkrörelse, *nationalsocialismen*, den nya nordisk-ariska världsåskådningen.

Genom de ökade befogenheter som efter rikspresident von Hindenburgs frånfälle tillerkändes Hitler såsom tyska folkets och rikets maktfullkomlige ledare har den nationalsocialistiska folkrörelsens position i världen ytterligare i hög grad stärkts. Hitler har uppnått den absoluta ledareställningen inom Tyskland och hans auktoritet inför världens folk är större än någonsin.

Men hans kamp för mänsklighetens befrielse ur judendomens förtryckarvälde kan blott leda till seger, om alla folk samlas i en enig världsfront. Ty judendomen är en världsmakt, ja den största av alla nuvarande sådana och den låter sig endast betvinga genom en samfälld aktion av alla världens folk.

Må den eniga, heroiska *världsfronten mot Juda* snart vara en verklighet!

Vi och det tjugonde århundradet

IV.

Med den internationella finans-kapitalismens människor, vilka hos oss äro anstiftare av planerna på en svartreaktionär diktatur, kunna vi ej ha något gemensamt. Om de ock formellt, enligt pass, språk och boningsort, tillhöra vårt land, stå de likväl i verkligheten utanför vår folkgemenskap. Alltid och överallt, ej blott när de sitta bakom de tjocka murarna av sina banker och villor eller fara i sina glänsande autos genom det ständigt tilltagande armodet å våra gator, äro de oss främmande: innerligt, i själen. De ha inga gemensamma intressen med vårt folk, själva betrakta de icke dess massor som sina medmänniskor, sina folkbröder, se i dem endast objekt för exploatering, verktyg för sin maktlusta. Ehuru ej alla dessa människor av blodet äro judar, äro de alla till sitt inre vordna judar — och det av sämsta slag. Guld, materiell vinst, materiell makt, materiellt tillfredsställande av deras djuriska instinkter — det är det enda som berör dessa människor. Gud ha de ingen: ingen religion, ingen kärlek, ingen ärekänsla värmer dessa kalla och tomma själar. De kunna utgiva penningar för olika stiftelser — men ej av ädla bevekelsegrunder utan blott för att göra sitt namn känt: för reklamändamål. En levande människa kan dö inpå dem — och de skola icke röra ett finger för att hjälpa honom. Och om de se, att den döende besitter något men är hjälplöst ur stånd att försvara sig, skola de kallblodigt röva honom och ge honom sista dödsstöten. Mänsklighet, folk, nation, fosterland — allt sådant är för dessa människors kalla och tomma själar oförståeliga begrepp, trots att de ofta själva eller genom dem tillhörig smutsig press tala däröver, för att med stora ord bedraga de lättrogna på sina reella avsikter. I verkligheten äro deras intressen alltid antifolkliga och antinationella. De äro i sina intressen förbundna med internationella krafter, med internationell judemakt — och vid varje steg de taga sälja de till denna makt vårt fosterlands och vår nations väl och liv, vid varje steg försöka de beröva vårt folk resterna av dess frihet och dess rikedomar. Därför kan man lugnt säga: fiender till folket, förrädare av fosterlandet äro dessa människor. Deras strävan till en svart diktatur är deras sista steg på förräderiets väg.

För att genom konkreta exempel här komma till klarhet, bör man endast besinna Österrikes öde. Tyskt folk av tyskt blod med tysk själ äro österrikarna. Men genom habsburgarnas förrädiska och antifolkliga politik, som aldrig åsyftade annat än egna dynastiska intressen och för dessa intressen gingo i tjänst hos Romerska kyrkan och internationella judendomen, blevo österrikarna alltid lösryckta från moderskärleken till sin tyska hemort. Detta ledde till förfall för habsburgska monarkien, till fullständig seger i Österrikes forna områden för främmande, fransk-judiska, italiensk-judiska, katolsk-judiska inflytanden. Rövad på alla sidor, blev Österrike till följd av sin främmande dynastis brottsliga politik ruinerat och de österrikiska massorna förslavade. Främmande makter började regera Österrike, bestämma dess öde — tillsammans med inhemska hajar från den internationella finansen, av samma sort som vår egen finans. Hajfiskar, vilka också till blodet och själen äro judar, också totalt främmande för folket, också fiender och förädare av nationen. Dessa hajar hjälptes i sitt arbete av det denationaliserade och demoraliserade överskiktet; till deras förfogande stodo olika politiska lycksökare, såsom Dollfuss och andra. Österrikiska folket strävade efter frihet, strävade och strävar till förening med moderlandet, med Tyskland. För att förhindra detta ha de främmande makterna genom finanshajar och politiska äventyrare inrättat en svart diktatur, som fysiskt och moraliskt slagit folket i kedjor, gjort ett stort fängelse av hela Österrike. Och för att göra allt detta ännu säkrare, vilja nu de främmande makterna och inhemska undertryckarna och förrädarna renovera den förruttnade habsburgska tronen och ditsätta en företrädare för denna gudsfördömda dynasti. Därför är man beredd att improvisera en ny "nazistisk kupp". Och om Österrike reser sig mot denna nya förrädiska aktion, om Tyskland ej heller kan förbli tigande, eftersom en moder har svårt för att tiga när hon ser sina söner förhungra och förblöda — är det än bättre för de internationella sammansvurna. Ty dessa vilja i dag ha ett krig. De tro: Tyskland är ännu icke berett för krig. De tro: tyska nationen, vapenlös och isolerad av hela världen, skall snart

(Forts. å sid. 7.)

Till val

Det stundar till val. Parlamentarismens partier utveckla en febril verksamhet för att också vid dessa val kunna hävda den judiskfinansiella hegemonien över vårt folk. Israels härskarställning i Sverige hotas. Dess konstfärdigt uppbyggda system betraktades nyss som bergfast. Genom detta partisystem efter grundsatsen "Söndra och härska!" hade svenska folket desorganiserats och försänkts i vanmakt. Den reela makten hade koncentrerats i några få utvalda händer, väl dolda bakom kulissen till "demokratiens" skådebana. — Och i dag är detta system i fara.

Vårt folk befinner sig i uppvaknande. Därför sätter nu den makt som här representerar "staten i staten" — judendomen — in all sin kraft på sin ställnings hävdande. Åter rulla miljonerna ymnigt från de judiska skattkamrarna till systemets partikassor och propagandafonder. Dessa miljoner betala sig i vanliga fall hundrafalt genom den åstadkomna politiska söndringen och därmed följande folkliga vanmakt, det tillstånd vari judendomens maktposition är uppbyggd och som möjliggör en systematisk utplundring av allt folket samt en fullföljande av de judisk-bolsjevikiska annektionsplanerna i Sverige.

Till judendomens partisystem räknas följande partier: högern, nya folkpartiet (förutv. liberala och frisinnade), socialdemokratiska partiet, kommunistpartierna samt numera även bondeförbundet. Det sistnämnda partiet var från början ej avsett att vara en medlem av den judiska partifamiljen, vilket författaren av dessa rader i egenskap av initiativtagare till dess ena falang, Jordbrukarnas Riksförbund, och grundare av Skånska Bondeförbundet är i tillfälle intyga. Men efter hand lyckades strebrar få bonderörelsen i sin hand och leda den in på vägar, som passade det judiska systemets finansherrar — och även bondeförbundet blev delaktigt av storfinansens gyllene beskydd. Vi fingo en aning om här rådande förhållanden genom avslöjandena av olika partiers — alltifrån "amiralen" Lindmans till "arbetaren" Kilboms — finansiella förbindelser med Ivar Kreuger. Kreuger var dock ej partisystemets huvudfinansiär — denne är att söka på de håll varest den verkliga makten i Sverige utövas.

Det bör nu stå klart för varje fosterländsk svensk, att intet kan vinnas genom fortsatt stödjande i val och eljest av dessa partier, som blott äro redskap för den judiska maktutövningen och folkförtrycket. Alla som vilja räknas som sanna nationalister måste taga steget ut och definitivt bryta med förräderiets män. En hederlig svensk kan ej ha gemensamt med judendomens partier och hantlangare. I stället böra alla sanna nationalister, vilka verkligen önska ett slut på korruptionen och det organiserade folkbedrägeriet samt en regimförändring i svensk uppbyggande anda, inom de distrikt där vår nya folkliga frihetsrörelse deltager i valet, giva denna sitt stöd.

Frihetsrörelsen företrädes i dag av Nationalsocialistiska Arbetarepartiet under Sven Olof Lindholm, den enda bland alla befintliga politiska organisationer, på vilken fosterlandets förhoppningar kunna ställas. Där samlas ungdomen och de bästa folkelementen — de som skola bygga framtidens Sverige; där kompromissas icke med idealen utan hålles fanan högt. När tiden är inne, skall denna rörelse ha vuxit ut till den mognad, som gör den kvalificerad för en aktiv insats i svensk politik. Den skall befria vårt folk från det judiska herraväldet och återupprätta vår urgamla frihet, svensk statsledning, kultur och ekonomi.

Nationalsocialistiska Arbetarepartiet bör därför stödjas i de distrikt, där partiet deltager i valen till landsting och kommuner.

• Pressfronten •

Sveriges neutralitet hotad

Den internationella judendomens aktivitet för Sveriges tyingande in i "ringen" och den planerade nya krigsfronten mot Tyskland har under senaste månaderna forcerats, vilket bl. a. kommit till synes i den allt våldsammare antityska presshetsen. I spetsen för denna sågos ledande tidningar av alla kulörer, såsom Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter, Göteborgs Handelstidning, Svenska Morgonbladet, Socialdemokraten, Ny Tid m. fl., varför Juda segerstolt kunde skrika ut till världen, att "en enig svensk press" utdömde den nationalsocialistiska "våldsregimen".

Nya Dagligt Allehanda (h.) berör i en ledare, "Storpolitik och pressfrihet", det allvarliga läge som genom den storpolitiska aktionen uppstått för vårt land:

— — —

Andra för oss i Sverige föga mindre allvarliga farligheter kunna inträffa. Exempelvis ett motstycke till Ruhrockupationen, ehuru i större skala — eller åtminstone tyskarnas isolering i ett stängt "lufttomt rum". Att "Ost-Locarno" åsyftar en ny inringning av Tyskland, hålla många för ganska troligt och det är icke otänkbart, att man denna gång skulle vilja ha inringningen fullständigare än senast. Det händer en del svårförklarliga fenomen, såsom "spökflygning" i våra ödemarker, ryskt intresse för våra flottövningar m. m., vilket kanske ej *blott* är till Lyst. Men också vissa händelser på ljusa dagen äro frappanta. Hit höra de envisa ansträngningarna att åstadkomma en enhetlig tyskfientlig *pressfront*, riktad mot Tysklands regering och därmed även mot det folk denna regering företräder.

Redan för bortåt ett år sedan framställde Lloyd George den frågan: "Tror man sig kunna stänga in 60 miljoner tyskar i ett fängelse?" Påföljden av varje sådant försök skulle med största möjliga sannolikhet bliva ödesdiger för Europa. Vi anse en allmäneuropeisk fortsatt eller skärpt tendens till tyranniskt kommando över Tyskland avskyvärd och farlig. Den är skadlig ej minst för Sverige. Händelserna börja redan visa det. Våra mellanhavanden med tyskarna borde lösas vänskapligt och icke efter den svenska socialismens bojkott- och utpressningssystem.

Häri instämmes.

Slutligen tog sig hetsen sådana former, att riksregeringen närstående tidningar sågo sig nödsakade öppet beklaga. I de tyska pressuttalandena förklarades i full överensstämmelse med sanningen, att hetsen i svensk press var en judisk aktion och att den främst ansvarige därför var juden-bokförläggaren Karl Otto Bonnier, ägare av Dagens Nyheter m. fl. tidningar samt den vilken behärskade organen för nyhetsförmedling (T T), tidningsdistribution (Svenska Pressbyrån), radion (Radiotjänst) och därför intager en dominerande ställning inom svenskt opinionsväsen. Dessa uttalanden i tyska tidningar utlöste en ny storm av raseri i vår svenska judepress. De tyska regeringsorganen hade genom insinuationerna kränkt den svenska pressens, d. v. s. juden Bonniers & Consorters ära. Nästan på en och samma dag lästes i de flesta "tongivande" dagstidningar uttalanden i sådan riktning och krävdes upprättelse från riksregeringens sida. — Herr Bonnier har alltfort god disciplin på sitt folk!

Svenska Dagbladet (h.), som tagit en särdeles aktiv del i den judiska presskampanjen, bestrider naturligtvis sanningsenligheten av uttalandena i de tyska tidningarna samt fordrar svenska regeringens inskridande i Berlin:

Lika sanningslösa som löjliga äro de angrepp, vilka fortfarande riktas mot svensk press i mer eller mindre officiösa nazistorgan. Der Angriff karakteriserar i en ledande artikel under rubriken "Bonnier" den så betecknade som en man vilken gör den offentliga meningen i Sverige och vars hat mot Tredje riket icke känner några gränser. Det heter vidare, att Sverige, som enligt tidningens förklaring har stora sympatier i Tyskland, "har en judiskt inriktad press", som i fråga om undertryckandet av sanningen knappast har sin like, och artikeln slutar med ett alarmrop, att herr Bonnier utgör en fara för freden i Europa.

När enstaka svenska tidningar uttalat en protest synes stunden vara inne för svenska regeringen att genom en diplomatisk démarche i Berlin fästa tyska vederbörande uppmärksamhet på att sådana osanningar måste försämra förhållandet mellan Sverige och Tyskland. Från svensk sida bör det icke längre tolereras, att tysk publik undfägnas med lögnaktiga uppgifter om svenska förhållanden.

Vårt "ledande nationella kulturorgan" fordrar således, att Sveriges regering skall inlägga protest i Berlin över att tyska tidningar vågat tala sanning!

Herr Bonniers eget husorgan, *Dagens Nyheter* (l.), söker för egen del komma ur den obehagliga situationen genom att göra regeringsrådet Alexander Bogs i tyska utrikesdepartementet ansvarig för det passerade och fordrar hans huvud på ett fat:

Först i Völkischer Beobachter och nu senast i Der Angriff i samband med tyska legationens protest och sexmånadersförbudet för Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning har herr Bogs fått infört artiklar som skarpt kränka svensk press i allmänhet och ge ett förnyat uttryck för det falska påståendet att dessa uttalanden dirigeras av Bonniers, som nu till och med betecknas som en fara för världsfreden. Man kan instämma med Svenska Morgonbladet, som i likhet med andra svenska pressorgan skarpt reagerat mot uttalandet i Der Angriff, då det skriver "att det är på tiden att de för sitt uppdrag olämpliga personer som nu missbruka sin ställning till en förtalskampanj utan like mot svensk press avlägsnas". Den tyska regeringen gjorde helt säkert klokt i att låta herr Bogs syssla med något som han begriper i stället för att han nu dagligen och stundligen får bevisa sin inkompetens i det som rör pressen.

Sveriges folk har intet gemensamt med den judiska press vilken lögnaktigt inför världen utger sig representera dess åsikt och vilja — och det önskar icke låta engagera sig i judendomens brottsliga aktion mot det stambesläktade tyska folket. Det är av vikt, att man i Tyskland har detta sakförhållande fullt klart för sig.

Det vaknande Sverige skall veta att inom snar framtid driva bort de judiska usurpatorerna ur svensk press, politik, finans och kultur. Ty parollen lyder nu: *Ur Judas ok!*

*

Nationalsocialismen — enda vägen

Under rubriken "Blir det ett nytt krig?" behandlar ledaren av Nationalsocialistiska Arbetarepartiet S v e n O l o f L i n d h o l m i *Den svenske Nationalsocialisten* judendomens förberedelser till ett nytt världskrig. Vi citera:

Det finnes bara *ett* medel mot världsjudendomens makt, bara *en* ljusning i det internationella system av lögner, intriger och till "demokrati" maskerad penningdiktatur. Denna ljusning är germanfolkens uppvaknande till frihetskamp, och denna frihetskamp bär alltjämt med full rätt — ehuru kanske ej för evigt — nationalsocialismens namn. Judediktaturens maktställning är vacklande och hotas alltmer av folkens nationalsocialistiska frihetsvilja. Inga medel ha lämnats oförsökta att krossa och köpa dessa rörelser. Men allt förgäves! Då återstår tydligen bara det sista förtvivlade steget: att störta världen i ett nytt krig!

Må envar ha klart för sig, att endast judarna skulle ha fördel av ett nytt krig, liksom det förra stora kriget var deras verk — därigenom vann deras politiska och ekonomiska makt sin fulla blomstring. Att de därvid sammankopplade vissa kapitalistintressen och vissa politikers maktlystnad med sina egna, hör blott till sakens natur.

Och likadant nu, 1934. Den kapitalistiska världsjudendomen har aldrig varit värre hotad än i dag — och därför är kriget nära. Men den stora åskan släppes icke lös, om ej samtidigt nationalsocialismen kan göras ansvarig för densamma. Man söker därför med alla medel framprovocera ett krig på Tysklands ansvar — men denna gång räddade Hitler världsfreden genom att avkoppla allt samband med sina österrikares frihetskamp. Det var ett svårt offer, men världskriget som stod för dörren hade blivit ännu svårare. Andra gången på kort tid valde Hitler den utväg, som kostade minsta blodsutgjutelsen.

Onda och goda makter kämpa om världsherraväldet! Skall förtrycket eller friheten bli de germanska folkens framtid? Allt beror på om sanningen kan segra i hakkorsets tecken. Vi svenska nationalsocialister äro inga beundrare av allt som sker i Tyskland och Österrike, inga förespråkare av kupper och blodsdåd — men vi kunna se vår rätta plats i den nordiska frihetskampen! "Huvuden må rulla" och motiven synas dunkla till mycket av vad som sker — men när det gäller folkens liv eller död får man icke tveka att handla. Och även om hela jorden skulle rämna, kommer hakkorset för oss att vara sinnebilden av de goda makternas seger och nationalsocialismen för oss kampen för sanning och germansk rätts- och hedersuppfattning, för nordmännens gryende framtidsland!

Det är visserligen alltför sant att tiden ter sig mörk, men icke mindre visst är att tack vare hakkorsets uppenbarelse en stark ljusning omsider inträtt — en ljusning som vidgas för varje dag och som är ägnad att inge de bästa förhoppningar om seger för de goda makterna.

Landstings- och kommunalval

Landstingsmannaval förrättas i september i hela landet. Kommunalval äga rum under höstens och vårens lopp i alla städer och kommuner, som utse fullmäktige.

Mussolinis »utrensning»

Ungefär samtidigt med det misslyckade nationalsocialistiska kuppförsöket i Österrike ingick meddelanden om en kraftig utrensning av framstående medlemmar ur fascistiska partiet, särskilt i Bologna. De utstötta hade ställt sig solidariska med den populäre statssekreteraren i inrikesministeriet Arpinati, vilken häktats och deporterats.

Intet har från italienskt håll meddelats rörande den egentliga anledningen till den igångsatta räfsten inom fascistpartiet, men allt talar för att det rört sig om en opposition mot Mussolinis judevänliga politik och fientliga hållning mot Tyskland. Hittills hade den italienske diktatorn kunnat uppehålla ett visst sken av vänskaplighet gentemot Hitler; nu tvangs han att inför all världen öppet bekänna färg *för* Juda. Hyckleriets tid var till ända.

Kunglig patriotism

Det är naturligtvis ej opportunt att ifrågasätta valören av kunglig patriotism i ett land, där regerande dynastiens medlemmar äro föremål för ständiga entusiastiska hyllningar såsom erkänsla för deras faderliga omsorger om land och folk. Genom den judaiserade pressen erinras vi ideligen om dessa liksom vi i Bonniers illustrerade blad hållas à jour med kungligheternas alla nya lyxtoaletter, resor och förlustelser. Allt så borde vi vara nöjda!

Och likväl skriver en av våra läsare och undrar hur det är ställt med den kungliga patriotismen. Huru kommer det sig, att Svenska Prinsar ställa sig solidariska med den folkfientliga judendomens förföljelser mot vårt germanska broderfolk i söder? Visst är det riktigt, att Hans Kunglig Höghet Prins Wilhelm emellanåt ses uppträda med fosterländska tal vid hembygdsmöten och andra fester, men detta skaffar icke ur världen det faktum, att han numera tagit steget ut och bosatt sig vid franska Rivieran — det fosterland som han lär uppskatta som numro ett, där Bernadotteska ätten har sina äldsta och djupaste traditioner.

Vår insändare frågar: Varför spenderar dynastien Bernadotte så stora summor av apanaget från svenska folket på tennisspel och visiter utomlands, Capri, Rivieran etc., då det egna landet har så många sköna orter, passande för rekreation, och summorna så förträffligt kunde finna användning inom Sveriges gränser?

Och slutligen: Varför har dynastien Bernadotte tillåtit judendomen att på sätt som skett lägga Sveriges land under sin spira, utplundra och med sin lögnpropaganda förgifta vårt svenska folk? Somliga mena, att det skett med anledning av svenska konungamaktens ställning som beskyddare av det judiska världsfrimureriet. Har Sveriges folk någonsin orienterats rörande de förpliktelser Konungen åtagit sig i egenskap av Salomos Vikarie och högste dignitär i det hemlighetsfulla Världsfrimureriets Nionde Provins? Såvitt vi veta icke. Vår riksförfattning känner ju heller icke några myndigheter av hemlig natur inom eller vid sidan av den officiella statsmakten.

Vi tro för vår del, att Söderns plantor trivas bäst under Söderns sol liksom Nordens fara bäst i Norden. För våldsamma omflyttningar bli i regel icke till välsignelse, särskilt ej i sådana vanskliga lägen som statsöverheterna representera. Första förutsättningen för ett sunt statsliv är absolut solidaritet och samhörighet mellan folket och dess ansvarige ledare, en samhörighet som blott är möjlig där blodet och den långa traditionen äro desamma.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:

40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

N A T I O N E N

tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Folkviljans förfalskare fram!

Svenska Dagbladets ägare sky ljuset

Vi ha i ett föregående nummer påtalat den samvetslösa trafik som bedrives av ägarna av våra ledande tidningar, vilka i stor utsträckning nyttjas till opinionens förvillande och förgiftande. Vi berörde därvid särskilt den roll f. d. Kreugerorganet Svenska Dagbladet spelar som språkrör för den krigssträvande judisk-fransk-ryska hetsen mot Tyskland, till skada för relationerna med vårt germanska broderfolk — ett uppträdande som gett stöd åt ryktet om utländskt ägoinflytande i tidningen. Vi underströko i sammanhanget, att frågan om ägandet av den opinionsbildande pressen ej längre får betraktas som storfinansens privata angelägenhet, då det här rör sig om vitala intressen för hela vårt folk.

Tidningsfinansens herrar äro dock ej hågade godkänna vår uppfattning. Så upplyser bankdirektör Carl Trygger, universitetskanslerns son, i ett brev, att "frågan rörande aktieägareintressen torde vara en privatsak och detta även när det gäller en tidning". Bankdirektören lever i ett förgånget — den underbara tid då mammonstjänarna Lindman och Trygger angåvo tonen i svenskt nationellt tänkesätt — när han hävdar tidningsägareintressets exklusiva privata natur. Han upplyser vidare, att han "känner hur minst 80 % av aktierna i Svenska Dagbladet äro placerade" och att "det finnes inga som helst utländska aktieägare i Svenska Dagbladet ... Jag kan icke finna, att tidningen under de sista månaderna förändrat sin hållning, och jag kan försäkra, att aktieägareintressena lika litet nu som förr utöva något inflytande på tidningens redaktion, som skulle kunna förändra dess hållning. Svenska Dagbladet är fortfarande ett oberoende, svenskt kulturorgan, och allt prat om obehörigt eller partiskt inflytande är med sanningen icke överensstämmande".

För svensk allmänhet har det mindre intresse att veta att herr Trygger "känner minst 80 % av aktiernas placering". Detta innebär ej någon garanti för företagets anständiga skötsel. Ingen har förestäIlt sig, att utländningar direkt skulle sitta som aktieägare i bladet. Ack nej! Modernt bulvanskap och internationellt bankväsen bjuda tillräckliga möjligheter för ordnande av utländskt intressentskap utan att detta på något sätt behöver röjas. Men dylikt blottar sig i alla fall genom tidningens hållning. Talet att "aktieägareintressena lika litet nu som förr" öva inflytande på tidningens redaktion förtjänar blott löje. Hela världen känner det inflytande storsvindlaren Ivar Kreuger, Svenska Dagbladets närmast föregående ägare, utövade just på tidningens redaktion, vilket inflytande för övrigt framtvang dess alltjämt fungerande politiske redaktörs, byråchefen Järtes tillbakaträdande ur riksdagen såsom alltför komprometterad. Och detta att vara för komprometterad för vårt nutida parlament vill icke säga litet!

Bankdirektörens utsago att "Svenska Dagbladet fortfarande är ett oberoende svenskt kulturorgan" är en "sanning" av det slag som brukar kallas lögn. Varje läsare måste kunna intyga detta. Att tidningen *icke* är något oberoende svenskt kulturorgan bevisas av dess egen hållning. Varför döljer man förövrigt så ängsligt de verkliga intressenterna i Sv. Dagbladet, om man har ett sådant rent samvete? Under en följd av ägare, Bonnier, Kreuger och de nuvarande, betjänar sig aktiemajoritetsinnehavaren i tidningen av samma synliga bulvaner: de anställda herrarna Key, Järte och Grönfors, vilka företräda en tredjedel var av aktierna i Svenska Dagbladets Intressenters Aktiebolag. Med hänsyn till den roll tidningen spelar förstå vi mycket väl, att ägarna helst önskar vara okänd av svenska folket. Den ställning bankdirektör Trygger såsom nyvald ledamot 1934 intager i styrelsen visar, att han där utövar funktionen som bevakare av de verkliga ägarnas intressen.

Vi fordra korten på bordet beträffande den svenska dagspressens ägoförhållanden, på det att Sveriges folk må veta vilka som äro de ansvariga för det nuvarande skändliga förfalskandet av svensk folkvilja.

Guldets makt

Den 9 juni 1934 skrev den schweiziska tidningen "Zofinger Tageblatt", att Zionistiska Protokollen redan 1921 av London "Times" avslöjats som falska. Oriktigheten i denna framställning belystes av W. Creutz i artikelserien över Israels Vises Protokolls äkthet. "Bevisen" i Times äro inga bevis utan endast blå dunster som judarna sökt slå i ögonen på gojim, till bevarande av dessas blindhet.

Den 9 juni 1933 hade också den schweiziska tidningen "Eisenen Besen", såsom här tidigare antytts, infört en artikel "Och trots allt äkta", vari förklarades att protokollen — oaktat alla krampaktiga försök från judarna att beteckna dem som svindel — äro *äkta*. Artikeln föranledde som bekant presidenterna för Schweiz' Israelitiska församlingar och Schweiz' Zionistiska Förbund att gemensamt med Israels ståthållare i Sverige överrabbinen Marcus Ehrenpreis anhängiggöra process inför domstolen i Basel mot artikelns författare, redaktören av "Eisenen Besen" dr. Zander.

"Zofinger Tageblatt" meddelar nu, att dr. Zanders förste advokat, dr. W. Ursprung i Zursach, nedlagt sitt uppdrag. Hans efterträdare, en ung Baseler-jurist, söker på försonlig basis komma överens med de klagande.

Med förvåning erfar man, att domstolens ordförande gjort parterna ett förlikningsförslag: dr. Zander skulle underteckna en förklaring, i vilken han erkänner, att han saknar bevis för protokollens äkthet och att han med uttryck av beklagande återtager sina oriktiga påståenden.

Klagandena ha ingivit en framställning till polismyndigheten i Bern med krav på förbud mot protokollen, vilka enligt deras uppfattning höra till "smuts- och skandallitteraturen".

— Det gäller nu att se, om guldet också här skall lyckas tysta sanningen, tysta rättvisan, liksom det gjort otaliga gånger tillförene. Såsom "smuts", "skandal" och "folkförförelse" ha judarna i alla tider betecknat och hänsynslöst nedslagit varje försök till sanningssägelse — alltmedan de låtit sitt korrumperande guld spela. Skall denna taktik lyckas i evighet? Nej! Israels försök att uppnå en "förlikning" vid domstolen i Basel vittnar i och för sig om svagheten i dess ställning. Förnekandet av protokollens äkthet i en tid, då så gott som varje ord i desamma redan praktiskt förverkligats, gör sig naturligtvis mindre bra — och man förstår därför dr. Ehrenpreis' och hans rasfränders benägenhet för en förlikning, som på samma gång kunde rädda domstolens "ära" och förläna Israel skenet av en seger inför världen.

Judendomen i arabiska världen

(Från vår korrespondent.)

Djeddah, aug. 1934.

"Judarna, som bo kringströdda i hela världen och trots detta hålla fast samman, äro listiga, människofientliga och farliga varelser, vilka måste behandlas liksom den giftiga ormen, vars huvud man genast måste beträda när den smyger sig på en. Ty låter man den blott ett ögonblick höja huvudet, skall den bita, och dess bett blir säkert dödsbringande." — Så talade Muley A b d-e l-K a d e r D j i l a n i.

Hur sant och träffande den store helige av Bagdad talade, det hava de arabiska folken under sin historias långa lopp ofta på ett nog så tragiskt sätt måst erfara. Så länge våra kalifer, sultaner och emirer betraktade judendomen som en främmande kropp och höll den inom skrankerna, förblev deras rike till sitt inre som yttre sunt och starkt. Men så snart en härskare tillerkände judendomen rättigheter eller använde judar som rådgivare, lät det sociala, politiska och kulturella sammanbrottet ej länge vänta på sig.

Först smög sig den judiska giftormen in i gestalten av judiska läkare och diktare. Dessa förstodo att genom sina läkekonster och lovprisande dikter göra sig till älsklingsbarn och oumbärliga vid hovet. Så snart de erövrat härskarens förtroende, övertalade de denne att bevilja judarna ökade friheter, men strax därpå också att utfärda lagar till skydd för judarna mot den växande förbittringen hos befolkningen. Efter hovjudarna kommo så procentarna, vilka likt en hop hungriga vargar störtade sig över de skyddslösa och utan ond aning lämnade muselmännen samt utpressade dem in på bara benen.

Så gick det århundradena igenom. Å ena sidan förledde hovjudarna härskaren till ett allt yppigare liv, till allt mera förryckta utgifter; å den andra uppstodo tomma statskassor, utplundring och utarmning av folket samt uppror av skattetyngda stammar (liksom överallt i världen!). — Sådant var i hela det arabiska maktområdet resultatet av judisk ministerverksamhet.

Vid de europeiska stormakternas framträngande i den muhammedanska kulturkretsen, hoppades muselmännen åtminstone på en befrielse från den judiska utplundringen. Men de kommo ur regnet i vattnet. Nu först riktigt råkade makten i judiska händer. Storbritannien har utlämnat det arabiska Palästina åt judendomen; kanske följa Transjordanien och Irak efter. Hela det rika affärslivet i Egypten är judiskt kontrollerat. Allravärst är det i Nordvästafrika, där i Tunesien, Algeriet och Marocko den franska protektorat-makten själv låter bedriva sin avnationaliseringspolitik genom de infödda, av araberna så föraktade judarna!

Tack vare "Alliance Israélite Universelle" härskar judendomen i dag i hela Nordafrika. I det 1831 erövrade Algeriet blevo samtliga därvarande judar genom "lagen Crémieux" (juden justitieministern C r é m i e u x grundade 1860 "Alliance Israélite") fullvärdiga franska medborgare, i motsats till de muselmanska invånarna, beträffande vilka den franska statsanhörigheten endast gällde plikterna, icke rättigheterna. I Tunesien ha judarna på samma vis genom särskilda lagar ställts över muselmännen. I Marocko har detta visserligen ännu ej skett officiellt, men praktiskt taget har skillnaden mellan sultanens muselmanska och judiska undersåtar i fråga om rättigheter på krassaste sätt redan trätt i dagen: myndigheterna förvägra muselmannen icke blott grundandet av oskyldiga föreningar, läsecirklar, bibliotek och veckotidskrifter, utan sticka sina näsor ända in i själva moskéerna, där de utöva en sträng censur å fredagspredikningarna. Och medan den marockanska ungdomen i sitt eget fosterlands skolor systematiskt avnationaliseras, få judarna uppfostra sina barn i "Alliance Israélites" skolor till judiskt nationalmedvetande, ävensom grunda föreningar och tidningar i alljudisk riktning.

"Alliance Israélite Universelle" är i själva verket allsmäktig i den vida arabiska världen. Redan ett år efter grundandet av Alliansen, 1861, utropade Crémieux övermodigt: "Nationaliteterna skola försvinna! Religionerna skola förgå! Men Israel, det utvalda lilla folket, skall icke upphöra!"

Och ett sådant öde skulle 400 miljoner muselmän och 600 miljoner arier finna sig?

"—rachm—".
(W.-D.)

Judeterrorn i pressen

fick sin drastiska belysning genom straffaktionen mot Nya Dagligt Allehandas chefredaktör Leon. Ljunglund för dennes vägran att engagera sig i den "eniga pressfrontens" hets mot Tyskland. Vi omnämnde i vårt förra nummer, att de ledande hetsorganen Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet och Göteborgs Handelstidning fordrat herr L:s tillbakaträdande från posten som Publicistklubbens ordförande på grund av hans ur judisk synpunkt osolidariska hållning i Tysklandsfrågan. Aktionen fullföljdes inom klubben, med påföljd att chefredaktör Ljunglund den 14 aug. nedlade sitt mandat som klubbordförande.

Vid sitt tillbakaträdande anförde herr Ljunglund en protest mot att tryck utövades på hans och andras fria yttranderätt. "Publicistklubben får icke ens hava skenet av", förklarade han, "att vilja inkräkta på den politiska yttrandefriheten och allra minst kan dess ordförande vara med om att skapa en ny tradition." Då han alltså ej längre kunde samarbeta med styrelsen, återstod honom endast att nedlägga sitt mandat.

Det skall bli intressant att se om red. Ljunglund efter denna episod kommer att kvarstå som ledamot i det illustra samfundet.

»Lantåret» i Preussen

Lantbefolkningens avflyttning till städerna är en av de abnorma företeelser, som kännetecknar vår sjuka tid. I Preussen t. ex. bor i dag mer än 2/3 av befolkningen i samhällen med minst 2000 invånare (s. k. stadsbefolkning) och knappt 1/3 i samhällen med mindre än 2000 invånare (s. k. lantbefolkning). 1871 var förhållandet rakt omvänt. Sedan dess har lantbefolkningen konstant minskat under det att storstäderna visat en ständigt ökad befolkning.

Den nationalsocialistiska staten söker motverka denna farliga utveckling genom att i första hand stödja bondeståndet. Genom "arvegårdslagen" skall lantfolket fästas vid hemjorden. Den frivilliga arbetstjänsten bidrager i sin mån att återföra de i storstäderna hopade massorna av arbetslösa till produktivt arbete på landet till de enskildas såväl som det allmännas bästa. Det av preussiska ecklesiastikdepartementet inrättade "lantåret" för skolungdom, som slutat skolan, verkar i enahanda riktning. Försöksvis ha i år cirka 25,000 huvudsakligen folkskoleungdomar sammanförts i särskilda ungdomshem. I varje sådant äro förlagda 50 à 100 ungdomar — flickor och gossar var för sig — under ledning av utvalda lärare och lärarinnor.

Lantåret avser en tid av 8—9 månader. Arbetet är där framför allt inriktat på praktiska insatser. Självförvaltning, om möjligt självförsörjning av hemmen, idrott och marscher, lant- och trädgårdsarbete, praktiskt arbete hos hantverkarna i närliggande byar, undervisning i raskunskap, historia, hembygdslära etc. utgöra de viktigaste uppfostringsmedlen. Från hemmen, som uteslutande ligga på landet, återvänder ungdomen, stärkt till kropp och själ, till staden eller stannar väl också till en del kvar på landet för att senare slå sig ned där som kolonist, som lärling hos bysmeden eller som bondens hjälpreda.

Under detta första år, som är ett provår, skola erfarenheter samlas för kommande eventuell utvidgning av lantårsidén. Man avvaktar med spänt intresse utgången av försöket, vilket synes lova det bästa.

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4, Malmö

Kassaböcker, Hushållsböcker, Dagböcker, Skriv- och Skolmaterial, Spelkort m. m.

Bok- och Pappershandel.

Trotskij i Amerika

Från Chicago meddelas, att ett bestämt rykte vill veta att Trotskij-Bronstein, fjärde internationalens ledare, alls icke längre befinner sig å en ö utanför Frankrike utan numera uppehåller sig i Förenta Staterna, där han f. n. tack vare president Roosevelts politik finner en tacksammare jordmån än i något annat land.

Trotskij skall ha anlänt till Förenta Staterna i sällskap med den franske senatorn baron Rothschild, som under försommaren besökte den ryktbare ledaren för antinazistisk propaganda i U. S. A. Samuel Dickstein för att till honom överlämna nya instruktioner för världsjudendomens kamp mot det folkligt uppvaknande Tyskland. Vid en konferens i mitten av juni, i vilken de demokratiska kongressledamöterna judarna Celler, Ellenbogen, Kapple-man och Sabath jämte judinnan P. Kan deltogo, förklarade baron Rothschild bl. a., att Hitlers störtande var omedelbart förestående.

Den judiske senatorn från Frankrike visste således i mitten av juni vad som — ehuru på ett helt annat sätt än han tänkt sig — skulle utspela sig 15 dagar senare i Tyskland. Och i hans sällskap befinner sig denne ökände judiske bolsjevik och blodhund Trotskij-Bronstein, vilken utan att det minsta besväras reser från det ena "borgerligt regerade" landet till det andra. Luktar icke detta underjordisk international? Alltid och överallt möter oss samma bild: storfinans och revolutionärer arm i arm!

*

Revolutionära Hollywoodstjärnor

Juda kom av sig vid första omgången av sitt storstilade revoltförsök, i San Francisco. Själva General Johnsson i N I R A förklarade efteråt offentligt, att det hängde på ett hår vem som skulle vinna samhället eller revolutionärerna. En lyckosam utgång hade naturligtvis blivit signalen till allmän bolsjevikisk framstöt i U. S. A., som nu emellertid förunnats en paus — för att bereda sig till nästa omgång.

Under tiden sysslar amerikanska opinionen med problemet om kommunismens finansiering och kommer till den lustiga slutsatsen, att alltsammans iscensatts av — Hollywood. De berömda filmstjärnorna duga tydligen till litet av varje. För något år sedan meddelades, att de ruinerat sig på börsspel i Wallstreet — 1934 ha de restaurerat sin ekonomi så bra, att de kunna uppträda som finansiärer av en kommunistrevolution i Nya Världen.

Naturligtvis faller det ingen medlem av judepressen i U. S. A. in att tänka den tanken, att det skulle ligga någon annan bakom de revolutionära Hollywoodstjärnorna, såsom t. ex. Moskva och Staternas egna högt aktade judiska storbankirer, presidentens närmaste vänner och medarbetare. Ett sådant talande bredvid munnen skulle naturligtvis icke passera ostraffat i Wallstreet Et Gangsters hemland.

Kulturskymning

Ett av de mest iögonenfallande tecknen på förfall i det gamla riket var det långsamma sjunkandet av den allmänna kulturnivån, varvid med kultur icke menas vad man i våra dagar beetcknar med ordet civilisation; denna synes tvärtom snarare vara en fiende till en verkligt hög själs- och livsnivå, yttrar **Adolf Hitler** i "Min Kamp".

Redan före sekelskiftet började i den tyska konsten element insmyga sig, vilka dittills torde ha varit oss fullkomligt främmande och obekanta. Visserligen hände det även förr i tiden, att smaken kom på avvägar, men det rörde sig i dylika fall mera om konstnärliga urspårningar, som eftervärlden åtminstone kunde tillerkänna ett visst historiskt värde, än om alster av en överhuvud ej längre konstnärlig utan snarare andlig urartning ända till själlöshet. Dessa voro kulturella antydningar om det politiska sammanbrott man sedermera kunde se tydliga tecken på.

Bolsjevismen i konsten är bolsjevismens enda möjliga kulturella livsform och själsliga yttringar överhuvud. Den som finner detta förvånande må blott betrakta konsten i de alster där bolsjevismen väl genomförts, och han skall där till sin förfäran såsom officiellt av staten erkänd konst få skåda vansinniga och urspårade människors sjukliga missfoster — dem vi sedan sekelskiftet lärt känna under kollektivbegreppen kubism och dadaism. Till och med under bayerska rådsrepublikens korta tid kunde man iakttaga företeelsen. Redan här kunde man se, hur alla de officiella affischerna, propagandateckningarna i tidningarna etc. buro stämpeln icke bara av politiskt, utan även av kulturellt förfall.

Ännu för omkring 60 år sedan hade ett politiskt sammanbrott av samma storlek som nu varit lika otänkbart som ett kulturellt av det slag som efter 1900 började visa sig i de futuristiska och kubistiska alstren. För sextio år sedan skulle en utställning av s. k. dadaistiska "upplevelser" helt enkelt ha varit otänkbar och arrangörerna hade kommit på dårhus, medan de i våra dagar till och med sitta i konstföreningarnas styrelser. Denna smitta kunde på den tiden icke dyka upp, enär varken den allmänna opinionen skulle ha funnit sig däri eller staten lugnt ha sett på. Ty det är regeringens sak att förhindra, att folket drives i armarna på det andliga vansinnet, dit en dylik utveckling naturnödvändigt leder. Den dag, då detta slag av konst verkligen motsvarade den allmänna uppfattningen, skulle en av mänsklighetens ödesdigraste förändringar ha inträtt: den mänskliga hjärnan hade tagit första steget bakåt. Slutet låter knappast tänka sig.

*

Om man ur denna synpunkt låter utvecklingen av vårt kulturliv under senaste 25 åren draga förbi sitt inre öga, skall man till sin fasa finna, att vi redan stå mitt uppe i tillbakagången. Överallt stöta vi på frön, som bli upphov till det ogräs som förr eller senare måste förkväva vår kultur. Också i dessa igenkänna vi symtomen på en långsamt avtynande världs förfall. Ve de folk, som icke längre kunna bli herrar över denna sjukdom!

Dylika sjukliga företeelser kunde konstateras inom nästan alla grenar av konst och kultur i Tyskland. Allt syntes här redan ha överskridit sin höjdpunkt och ila mot avgrunden. Teatern sjönk allt djupare och skulle antagligen redan helt ha upphört att räknas som en kulturfaktor, om icke åtminstone hovteatrarna vänt sig mot konstens prostituering. Om man bortser från dessa och ytterligare några prisvärda undantag var det som bjöds på scenen sådant, att det varit bättre för nationen att icke gå dit. Det var ett sorgligt tecken på inre förfall, att man icke längre vågade skicka ungdomen till de flesta av dessa "konsttempel", vilket ofta skamlöst erkändes genom den bekanta panoptikonvarningen "Personer under 18 år äga ej tillträde!".

Dylika försiktighetsmått måste vidtagas i lokaler, som i första hand skulle vara avsedda för ungdomens bildning och icke till uppbyggelse för gamla blaserade lebemän. Vad skulle väl världens stora dramatici sagt om en dylik åtgärd och framför allt om de omständigheter som föranledde dem? Hur skulle icke Schiller ha brusat upp och hur skulle icke Goethe upprörd ha vänt sig bort!

Men vad betyda väl Schiller, Goethe eller Shakespeare i jämförelse med den nyare diktkonstens heroer! Gamla utnötta och förlegade, nej övertrumfade företeelser. Ty det karakteristiska för denna tid var icke bara, att den själv endast producerade smuts, utan att den till på köpet nedsudlade allt verkligt stort från förgångna tider. Detta är något som alltid kan iakttagas under sådana perioder. Ju skändligare och uslare produkterna av en tidsålder och dess människor äro, desto mera hatar man vittnesbörden om den forna högheten och värdigheten. Helst ville man under sådana tider utplåna varje erinran om mänsklighetens förflutna för att genom avlägsnandet av alla jämförelsepunkter kunna inbilla folk, att det egna maschverket är "konst". Därför, ju eländigare och miserablare en ny institution är, desto ivrigare söker den utplåna sista spåren av en förgången tid; under det att varje verkligt värdefull förnyelse av mänskligheten obekymrat kan anknyta till de flydda släktledens landvinningar, som ofta först en följande generation fullt kan utnyttja.

En verkligt välsignelserik förnyelse av mänskligheten skall i alla tider fortsätta att bygga vidare på den givna grundvalen. Den skall icke skämmas för att göra bruk av redan bestående sanningar. Hela den mänskliga kulturen liksom människan själv är ju bara resultatet av en enda lång utveckling, i vilken varje generation infogat sin byggsten. Meningen och ändamålet med en revolution är icke att riva ned hela byggnaden utan att avlägsna det som är dåligt infogat eller ej passar dit och sedan åter fortsätta att bygga vidare på det uppröjda stället.

Det sorgligaste i fråga om förkrigstidens hela kultur var icke bara den konstnärliga och allmänt kulturella skaparkraftens fullkomliga impotens utan det hat varmed minnet av förgången storhet besudlades och utplånades. På nästan alla konstens områden, särskilt inom teatern och litteraturen, började man kring sekelskiftet att mindre producera något nytt av betydelse än att nedsätta det bästa av det gamla och framställa det såsom mindervärdigt och övervunnet; som om denna tid av ynkligaste mindervärdighet förmådde övervinna något! Men ur denna strävan att draga det förflutna undan samtidens blickar framgingo klart och tydligt dessa framtidsapostlars onda avsikter. Härav borde man ha förstått, att det icke gällde nya, om ock falska, kulturella åskådningar utan en förstörelseprocess av kulturens grundvalar i sin helhet, ett bortkollrande av det sunda konstsinnet — och den andliga förberedelsen för den politiska bolsjevismen. Ty om Parthenons tempel förkroppsligar Perikles' tidsålder, kan vår bolsjevikiska samtid sägas symboliseras av en kubistisk vrångbild.

*

Under nittonde århundradet började våra städer alltmer förlora karaktären av kulturhärdar och sjunka ned till rena människokolonier. Den ringa samhörighet våra dagars storstadsproletariat har med sin boplats

Sankt Görans strid med Draken

Striden mellan Ljusets och Mörkrets makter rasar i dag hårdare än någonsin. Det gäller denna gång att tillfoga den giftsprutande Draken dödshugget, så att dess fördärvbringande verksamhet för all tid må upphöra.

Kristendomen

— den eviga urariska religionen

VII. Atlantisk kristendom

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Några av vår tids forskare — bland dem i första hand Gorsleben — äro av den meningen, att livet på jorden uppstått vid Nordpolen, dit alltså även människans ursprung vore att förlägga. Jordens ställning i förhållande till solen och därmed klimatet i Nordpolsområdet var ett helt annat än i dag. "Då — säger Gorsleben — polartrakten genom uppkylningen blev obeboelig, utbredde sig människan strålformigt från polen över hela världen." Viktigt är det faktum, att "beboendet av jorden genom människan och i synnerhet den högre stående människan står i förhållande till avståndet från polen". Ju längre från Nordpolen, desto lägre stående mänsklighet rasligt sett. Den från Nordpolen utstrålande mänskligheten fann sitt "efterpolariska paradis" på det senare sjunkna Atlantis, varest de klimatiska och geografiska förhållandena voro utomordentligt gynnsamma. Där uppstod atlantidernas höga ras, vilken "i raden av huvud- och rotraser under mänsklighetens utveckling var den fjärde" — samt skapare av en storslagen atlantinsk kultur.

Denna kultur stödde sig på kunskapen om de magiska krafterna inom människorna i motsats till vår tids tekniska civilisation, som söker behärska den kringliggande världen genom mekaniska krafter. I detta hänseende — men också i åtskilliga andra — var den atlantinska kulturen ingen lågtstående utan högre än våra dagars. I sina naturvetenskapliga kunskaper voro atlantiderna kanske lärdare, i varje fall ej mindre lärda än våra nutida professorer. Detta ser man redan därav, att skildringen av t. ex. företeelserna under istiden ännu i de gamla isländska sagorna — varest atlantidernas vishet redan ej var fullt bevarad — överensstämde med våra vetenskapsmäns teorier, ehuru framställningen var mycket klarare. Atlantiderna kände stjärnkunskapen, kände solens lopp, dess inverkan på jorden, hade samma kalender som vi. De skapade en matematisk vetenskap, vars rester vi ärvt genom Pythagoras (en lärling av de nordiska druiderna) och andra — och som vi icke fört stort längre. Atlantiderna kände många hemligheter i naturen, vilka vi i dag äro mycket stolta över att känna, såsom t. ex. elektriciteten och dess användning. I det gamla Egypten, som var en koloni och ett av arven efter Atlantis, användes elektricitet i templen. Atlantiderna voro långt skickligare byggmästare än vi med vår tids maskiner — detta visar resterna av de atlantinska byggnaderna i Egypten, Amerika o. s. v. Förmodligen kände de åtskilliga naturhemligheter, som ännu äro förborgade för oss, enär vår vetenskap ännu i viss mån befinner sig i barnvaggan — och vår skapande kraft på grund av vårt sämre blod är mindre än atlantinska rasens. Men, som sagt, sin största uppmärksamhet inriktade atlantiderna på utforskandet av människan själv och hennes krafter. En harmonisk och fullkomlig människa var deras ideal. Detta ideal skall sannolikt aldrig mera uppnås.

Det högsta atlantiderna skapat var religionen — och denna religion var vår kristendom, ehuru utan senare förfalskningar och vidskepelse. Atlantidernas religion var summan av denna ras' hela vetande — och den förklarade fullständigt och i samförstånd med vetenskapen (icke emot vetenskapen, såsom den förfalskade vulgära judiska bibeln) skapelsen av världen. Därför benämna även somliga atlantinsk religion "kosmisk kristendom", "kosmisk" religion. Alla de största etiska begrepp varöver vi förfoga, ofta utan att förstå och mycket sällan användande dem i livet, funnos i den atlantinska religionen — och atlantiderna förstodo och använde dessa begrepp. Det största var begreppet om den högt utvecklade människans plikt: att offra sig för den gemensamma saken, för nästans väl, för hela mänskligheten, d. v. s. den kristna religionens högsta begrepp. I sina liv förverkligade atlantiderna alltid och överallt självoffrets plikt. Utbredande sig över jorden, grundande alltjämt nya kolonier — i Europa, i Amerika, i Afrika — spredo de bland den mänsklighet, som indragits under dess verkningskrets, sina kunskaper, offrade även sitt blod, som de gåvo för förbättrandet, förädlandet av den övriga mänskligheten. Därför var även korset den atlantinska religionens heliga symbol: liksom ur träkorset, som vrides, eld och ljus uppstår, början och fortsättning av livet, så kom också ny eld och nytt ljus genom atlantidernas offrande för andra människor. Liksom eld och ljus från korset — gåvo atlantiderna sitt gudomliga blod för den andra

är en följd av att det här faktiskt blott är fråga om en tillfällig uppehållsort för den enskilde och ingenting annat. Till en del sammanhänger detta med det av de sociala förhållandena framkallade täta ombytet av vistelseort, som ej lämnar människorna tid att bli närmare förbundna med sin stad, men delvis ligger även orsaken i våra nutida städers allmänna kulturella betydelselöshet och torftighet.

Ännu vid tiden för befrielsekrigen voro de tyska städerna obetydliga både till antal och storlek. De få verkliga storstäderna voro mestadels residensstäder och hade i denna egenskap nästan alltid ett bestämt kulturellt värde, i regel också en bestämd konstnärlig prägel. Ett par orter med över femtiotusen invånare voro i jämförelse med våra dagars städer med motsvarande befolkningssiffror rika på vetenskapliga och konstnärliga skatter; nu har nästan varje fabrikssamhälle uppnått, om icke mångdubbelt överskridit denna siffra, men i regel utan att kunna uppvisa det ringaste av verkliga värden. De äro rena anhopningar av boningshus och hyreskaserner, ingenting annat. Det är en gåta hur man skulle kunna känna något särskilt för en sådan ort. Ingen kan hålla på en stad, som ej har något annat att bjuda på än vad alla andra också kunna ge, som saknar varje individuell karaktär och där med pinsam omsorg allt undvikes som kunde se ut som konst eller något liknande.

Men icke nog härmed. Också de egentliga storstäderna bli, alltefter som befolkningssiffran ökas, förhållandevis allt fattigare på verkliga konstverk. De synas alltmera avslipas och uppvisa precis samma bild, om än i större format, som de små torftiga fabrikssamhällena. Vad den nyare tiden tillfört våra storstäder i fråga om kulturellt innehåll är fullkomligt otillräckligt. Alla våra städer tära på ryktet och skatterna från det förgångna.

Våra dagars storstäder äga inga monument, som behärska hela stadsbilden och som skulle kunna anses som ett vårdtecken över hela vår tid. Detta i motsats till antikens städer, vilka nästan alla hade ett särskilt minnesmärke över det som utgjorde deras stolthet. Det karakteristiska i det gamla Greklands städer låg icke i privatbyggnaderna utan i de offentliga monumenten, som ej syntes avsedda för stunden utan för evigheten, emedan de icke skulle återspegla den enskilde ägarens rikedom utan det allmännas storhet och betydelse. Sålunda uppstodo minnesmärken, som i hög grad voro ägnade att förena invånaren med sin stad på ett sätt som nu synes oss ofattbart.

Först om man jämför förhållandet mellan de offentliga byggnadernas storlek under antiken och boningshusen under samma tid, skall man förstå den överväldigande makten och kraften i detta betonande av principen att anvisa de offentliga byggnaderna hedersplatsen. Det som vi i våra dagar på den antika världens ruinfält beundra som enstaka kolosser, vilka ännu resa sig mot himlen, är icke några forna affärspalats utan tempel och offentliga byggnader; alltså verk som tillhörde samhället. Till och med i den prunkande senantikens Rom intogo icke enskilda borgares villor och palats första rummet utan statens, alltså hela folkets tempel och termer, stadion, cirkusar, akvedukter, basilikor etc.

Till och med den germanska medeltiden hyllade samma ledande princip, om än under helt andra konstuppfattningar. Vad som under antiken tog sig uttryck i Akropolis och Panteon, antog nu formen av en gotisk katedral. Som jättar höjde sig dessa monumentalbyggnader över vimlet av den medeltida stadens små korsvirkes-, trä- eller tegelhus och blevo således till vårdtecken, som än i dag, då hyreskasernerna klättra allt högre upp vid deras sida, bestämma dessa städers karaktär och bild. Domkyrkor, rådhus, saluhallar och försvarstorn äro de synliga tecknen på en uppfattning, som, när allt kommer omkring, blott motsvarade antikens . . .

Sålunda sakna våra nuvarande städer det allt överskuggande vårdtecknet å folkgemenskapen, och man får därför icke förvåna sig över, att denna i sina städer icke heller ser någon sinnebild av sig själv. Även detta är ett tecken på vår sjunkande kultur och vårt allmänna sammanbrott. Tiden drunknar i småaktig ändamålsenlighet eller rättare sagt i penningens tjänst. Man får då heller icke förundra sig över om det under sådan gudom icke blir mycket till övers för hjältemodet. Nutiden skördar blott vad det förflutna sått.

Alla dessa tecken på förfall äro, när allt kommer omkring, endast följden av brist på en bestämd, allmänt erkänd världsåskådning och därav härrörande osäkerhet i bedömandet av och ställningstagandet till envar av tidens stora frågor.

Ve . . .

"Tidens stämning är ond och hård!"
Släktet tröttnar på själavård,
tänker självt och med egna ord
talar högt på Guds sköna jord,

lyssnar icke på fagert snack,
sätter modigt på lögn sin klack,
lögn, som levat i tusen år
och fördenskull i ära står.

Vad blir följden, om övertron,
om varendaste illusion,
som vi ärvt ifrån fädrens tid,
finge frodas i lugn och frid?

Framåtskridandets svanesång
och kulturens tillbakagång,
tankens välde åsidosatt,
ostörd slummer och ständig natt.

Ve därföre och trefalt ve
över dem, som ej vilja se,
men fördölja med rosenfärg
ruttenheten och rost och ärg.

Ve därföre och trefalt ve
över dem som oss stenar ge,
när de skulle oss giva bröd
och ge halmstrån åt oss till stöd!

Ve därföre och ve igen
över himlande dunkelmän,
som för sanning oss humbug ge!
Ve, er hycklare, trefalt ve!

Gustaf Fröding.

"Paneuropa"

Den utåt omsorgsfullt beslöjade frimurareorganisation, som går under namnet Paneuropa-rörelsen, har åter låtit höra av sig i form av offentliga deklarationer till Europas folk, vilka förespeglas fred, frid, försoning, lycka och välstånd — blott de vilja acceptera det nya frälsande lösensordet "Paneuropa". Rörelsens ledare, halvjapanen parad-gojen greve R. N. Coudenhove-Kalergi (gift med den judiska skådespelerskan Roland-Klausner) är själv övertygad frimurare och klargjorde i "Wiener-Freimauerzeitung" n:r 9/10, 1923 närmare sin mening: "Den kommande människan skall vara en bastard! För Europa önskar jag mig en eurasisk-negroid framtidsras, som kan frambringa personlighetens mångfald. Judarna skola lämna ledarna, ty en god Försyn har i judarna skänkt Europa en ny adelsras av högsta andlighet." Första Paneuropa-kongressen gick av stapeln i Wien 1926.

Den förmärkta ökade aktiviteten från "paneuropeiskt" håll torde ha sin förklaring i att en ny kongress under föråret hållits i Wien under presidium av Coudenhove-Kalergi. Enligt vad meddelas oss närvoro vid denna kongress 200 delegerade, företrädande 21 stater. Österrike representerades av: dr. Dollfuss, borgmästare Schmitz, minister dr. von Schuschnigg, hovrådet Drexel, minister Spitzmüller, dr. Reisch, dr. Mises, Otmar Spann, universitetsprofessor dr. Lenhoff, prof. dr. Zeman; Frankrike: deputeranden Baudion-Bugnet, prof. Ricard (Paris); Rumänien: minister Manolesco; Spanien: minister Palacio; Schweiz: advokaten dr. Stückelberg (Basel); Ungern: dr. von Auer, president i Mellaneuropa-institutet; Tjeckoslovakien: dr. Weur (Brünn), ministern ingeniör Hula; Grekland: legationssekreteraren Giannelia. Etc.

I ett nyligen utsänt upprop yttrar greve Coudenhove-Kalergi: "Den europeiska statsorganisationen är föråldrad. Paneuropa-rörelsen kämpar för det stora målet: Europas organisering. Tiden hastar. Det kommande årtiondet blir avgörande. Vi gå med snabba steg mot ett europeiskt krig eller mot ett europeiskt statsförbund".

Detta är alltså de båda alternativ — europeiskt krig eller europeiskt statsförbund — som världsjudendomen bjuder oss! Ett europeiskt krig avsåge direkt Tysklands tillintetgörelse och Europas öppnande för sovjetväldet; ett europeiskt statsförbund skulle fullkomna det judiska herraväldet i Europa — på "det bestående" grund.

mänskligheten, för att självt en dag utslockna. Det var evigt offerberedskap, evigt offer — därför är även offret för mänskligheten det största och heligaste i den atlantinska kristendomen.

Med naturkatastrofen, till följd varav Atlantis sjönk i havet, utslocknade icke den atlantinska rasen. Dess rester och kulturbildningar, förblevo i de atlantinska kolonierna: i Amerika, Egypten, i Babel (Babilon), i Asiens hjärta, i Indien, i Väst-Afrika. En del av de rena atlantiderna har bevarats i den europeiska Norden och i den nordliga Västern. Och därifrån kom senare en ny uppfriskande blod- och kulturvåg. Atlantinskt blod och atlantinsk kultur urartade emellertid överallt genom blandning utom i Norden och Nordväst-Europa. Där uppstod den femte huvud- och rotrasen, vilken vi kalla arier, men som bättre bör kallas nordisk ras. Denna ras blev Atlantis' rättmätige arvtagare. "Ur resterna av de atlantinska överlämningarna" har denna ras av atlantidernas direkta avkomlingar "uppbyggt den nya ariska kulturkretsen under offrande av sina egna skapande krafter". Även sitt blod. Så uppstod efter Atlantis' sjunkande en ny mänsklighet och en ny kultur. Därför börjar man även vår historiska period med berättelsen om syndafloden. Därför finnes även i vår efteratlantinska religion dopet — såsom erinran om Atlantis' renande heliga vatten, ur vilket — efter och trots syndafloden — en ny mänsklighet fötts. Därför är det legendariska Atlas identiskt med den mexikanske förlossaren, med alla andra förlossare, om vilken den mänskliga anden talar i sina heliga mysterier; med den evige förlossaren Kristus. Därför är överallt den höga mänskliga religionen i dess begynnelser — intill tiden för förfalskningarna — en och densamma: så i Babylon, så i Egypten, så i Gammal-Amerika, i Tibet o. s. v. Allt kommer från Atlantis, allt vad vi besitta av höga och heliga ägodelar är erinran och upprepning av den atlantinska mänsklighetens andliga erövringar.

Vem är i förhållande till arier och nordisk ras den "övriga mänskligheten"? Det är de kvarblivna resterna av blandningar mellan den tredje och den fjärde rotrasen. De "bildade grundbeståndet för den icke-ariska mänskligheten på jorden".

I Babylon hava judarna utlyssnat den atlantinska religionens mysterier. De togo dem åt sig, förfalskade dem — och så uppstod den judiska bibeln. Åtskilligt är där riktigt och heligt. Guds utvalda folk, om vilket där talas, är atlantiderna. Jerusalem — intet judiskt ord — är den atlantinska huvudstaden. Syndafloden — det är Atlantis' sjunkande. Noah — det är Johannes — ledaren av resterna av rena atlantider, som räddat sig och som utgjorde ariernas kärna. Abraham, Salomo, Moses äro inga judiska namn, äro icke heller några judar, utan symboler, erinringar om den atlantinska historien. Moses är den som kommer från vattnet, räddas ur vattnet. Själva beteckningen "judar" är falsk, tillhör ej dem som i dag bära den. Det är en beteckning, identisk med juterna, goterna — och den tillhör också Atlantis, ariern, den nordiska rasen. Allt ha de babylonska judarna sammankokat, uppblandat med sin grymma materialistiska tankeart — och så uppkom bibeln, den första stora förfalskningen av historien.

Och Kristus? Ehuru den "exakta" materialistiska vetenskapen säger, att den intet känner om den "historiske" Kristus, ha inga "bevis" för hans existens, betyder detta för oss intet. De skildringar vi hava av honom äro oss heliga och vi vilja ej kasta bort dem och behöva det icke. Behöva det ej därför att om man säger: Kristus vid den och den epoken var i Palästina och bragte där mänskligheten sitt offer, då motsäger detta på intet sätt våra höga begrepp om den evige Kristus. Emedan Kristus är evig, alltid var och är, är överallt varest den gudsliknande utvalda ariska mänskligheten är och är i denna mänsklighets självuppoffrande gärningar och dess ande, så lever alltid Kristus — och envar av oss bär honom i sin själ, och dagligen i det mänskliga livet blir Kristus på nytt korsfäst och på nytt född.

Judarna ville också taga Kristus åt sig. Därför förfalskade de mycket även i kristendomen, därför sammankopplade de evangeliet med sin falska bibel, därför inträngde de i den kristna kyrkan, förjudade den — och förde i hans namn under årtusenden tillintetgörande krig mot den äkta kristendomen, som ännu bevarats i de nordiska religionerna. Med svärd och eld nedgjordes överallt äkta kristendom av den judisk-katolska kyrkan. Alla gamla nordiska heliga böcker blevo förstörda. De vilka ännu existera, såsom t. ex. den irländska bibeln, förtigas av judisk vetenskap. Bärarna av äkta kristendom bliva ännu i dag av den judaiserade kyrkan på alla sätt förföljda.

Och trots detta lever den äkta eviga kristna religionen i den ariska mänsklighetens själ. I dag blir den åter framförd såsom mänsklighetens högsta goda, blir renad från alla judiska lögner. Det tager tid, det tarvar kamp — men det sker och skall bliva fört till slut.

Vi inträda i den Ariska Sanningens nya epok.

Arman.

En vaknande värld

Judefrågans lösning i antågande!

Judarnas krig mot Tyskland, den ariska mänsklighetens banérförare, är för Israels barn en förtvivlad kamp. Juden Harry Sacher har blott allt för rätt, när han bekänner, att han med sorg observerar judefrågans utveckling i hela världen. Han skriver: ”Så snart som möjligt måste vi finna en lösning för den judiska utvandringen ur Tyskland. Låt oss ej misstaga oss.” Helt visst förhåller det sig så: judefrågan tillspetsas i alla fem världsdelarna. — Judefrågans lösning är i antågande!

I.

Under första sammanträdet av Förenta Staternas 73 kongress förklarade den pensylvanske kongressledamoten från Hon. Louis, T. Mc. Fadden: ”Amerika skall ej låta sig bedragas. Hetspropagandans väsen är blott till för att skada det amerikanska folket och gagnar endast det judiska, som därigenom gör jätteaffärer. I Tyskland existerar över huvud ingen judeförföljelse utan blott en förintelsekamp mot bolschevismen. När man vet, att av Tysklands judar icke mindre än 200,000 bedrevo bolschevikisk verksamhet, får ingen förundra sig över, att tyskarna äro betänkta på att så snart som möjligt befria sig från dessa i högsta grad icke önskvärda individer. Amerikanarna skulle vara förryckta, om de, såsom hetspropagandan fordrar, öppnade sina gränser för dessa 200,000 bolschevikiska judar.”

Mc. Fadden erinrade om, att redan för 40 år sedan amerikanska folket en gång blivit på det skändligaste bedraget genom en stort anlagd judisk hetspropaganda. Genom manipulationerna av den från Frankfurt härstammande rabbinersonen Jacob Schiff, ledaren av firman Kuhn, Loeb & Co, sönderslogs den sedan 80 år bestående rysk-amerikanska vänskapen och Amerika översvämmades av miljontals ryska judar. Den amerikanska in- och utrikespolitiken skadades på det svåraste, men för judendomen innebar det en stor förtjänst. Jacob Schiff for fram med en förslagenhet, som skulle hedrat en egyptisk Josef. 1890 införde han över de sydliga hamnarna stora skaror av sina rasfränder (i New York skulle det säkerligen ha väckt stort uppseende) och fördelade dem sedan på avsides belägna orter och bibringade dem litet kunskaper i engelska språket och litet nordamerikanska umgängesformer — samt återbefordrade dem sedan, utrustade med amerikanska medborgarpapper, till Ryssland.

Mc. Fadden skildrar härpå vad som vidare kom att ske. ”När judarna väl återkommit till Ryssland fordrade de genast där gällande lagliga undantagsbestämmelsers tilllämpning på sig. De sade, att de icke voro några ryska judar utan amerikanska medborgare. Detta förde till svårartade komplikationer, som i den amerikansk-judiska pressen gjordes till föremål för ett regelrätt tidningskrig. Uppror, bombattentat och mord blev följden av denna tidningshets, för vilken en ’någon’ tillhandahöll de erforderliga penningmedlen. En mäktig finansgrupp hade här uppenbart sitt finger med i spelet. Samtidigt som denna händelse utspelades i Ryssland, blev Amerika formligen översvämmat av den skamlösaste lögnpropaganda från de ’amerikanska’ judarna. Jättebelopp utbetalades för att kunna förespegla den amerikanska offentligheten att de ’oskyldiga’ judarna i Ryssland blevo förföljda och fördenskull voro hänvisade till Onkel Sams beskydd, som alltid visat sig som världens störste välgörare. Med andra ord: vi blevo bedragna. Vi blevo bedragna därhän, att vi lovade judarna att få komma till Amerika för att taga brödet från munnen på våra egna medborgare.”

Mc. Fadden inskränkte sig icke bara till att hålla detta anklagelsetal inför kongressen, han lät t. o. m. trycka flygblad (Congressional Record 7314—9655), vilka spredos över hela landet. Denna flygbladspropaganda gjorde sin verkan. Den gick judarna så på nerverna, att de måste skrida till motaktion: Enligt ”New York American” av den 5 april 1934 har den judiska tidningsförläggaren A. Brin hos allmänne åklagaren anklagat kongressledamoten Mc. Fadden för spridningen av hans kongresstal. Men med dylika medel går det icke längre att hejda de judefientliga rörelserna i Förenta Staterna. Ja, t. o. m. det i New York utkommande judiska statsorganet ”Jewish Daily Bulletin” måste i sitt nummer 2804 på det smärtsammaste berört rapportera:

”Rabbinen Max Schenk, ledaren av judisk-amerikanska kongressens talartjänst, förklarade i templet Petach Tikvah, Brooklyn, för en församling av den judisk-amerikanska kongressens ungdomsavdelning, att det i Förenta Staterna finns mer än en miljon aktiva medlemmar i de judefientliga organisationerna. Dessa judefientliga organisationer, som ge sig sken av att vara antikommunistiska sammanslutningar, ha satt som sitt mål judendomens förintande i ekonomiskt och organisatoriskt hänseende.”

II.

I de sydamerikanska länderna, särskilt i A. B. C.-staterna, har man fått nog av israeliterna. ”Jewish Daily Bulletin” offentliggjorde i sitt n:r 2809 ett dramatiskt meddelande över en judefientlig rörelse i den brasilianska staten S. Paulo. I rapporten heter det bl. a.:

”Den judiska befolkningen i den brasilianska staten S. Paulo befinner sig i ett tillstånd av ständig skräck. Integralistpartiet för här ett energiskt judefientligt fälttåg. De beskylla judarna för att de i stora skaror kommit till Brasilien, där de utsugit och förslavat folket, bibringat den brasilianska ungdomen osedliga vanor samt ha krig och uppror i Brasilien på sitt samvete. För icke så länge sedan kastades en bomb i en judisk skola. Flera barn blevo svårt skadade. Brasilianska polisen gjorde sig inga ansträngningar för att inskrida mot integralisterna. Dessa ha öppet förklarat, att de skulle spränga den judiska S. Paulo-teatern i luften. (Grymhetspropagandan enligt berömt mönster.) .

Integralisterna låta sig ej störas av något. De begagna sig av den s. k. Karveckan för att uppröra känslorna mot judarna. Deras propaganda är planmässigt uppdragen och gör i staten S. Paulo allt större framsteg.”

Alltid den gamla sången! Israels barn komma som gäster in i landet, göra sig breda, börja sitt handlande och schackrande, undergräva sedlighet och ordning, förbrödra sig med förbrytare och egga till krig och klasshat. När folket vaknar och går till storms mot det judiska underminerngsarbetet mot vår kultur, då plädera de s. k. anständiga judarna i New York, London, Paris, Kairo och Kapstaden om fruktansvärda ”judeförföljelser”. När de sedan måste undfly lagens starka arm, förfalskas detta alltid till att ”Israels barn flytta”. Sedan försöker hela världsjudendomen att med uppbjudande av lögn och förtal upphetsa alla grannstater mot det folk, som vågade visa dem, ”Guds utvalda folk”, tänderna. Så har det varit sedan årtusenden tillbaka.

I Sydamerika synas folken nu vara på det klara med vad det heliga ”gudsfolket” har för sig. Den i Buenos Aires utkommande tidningen ”El Momento Argentino” fordrade i januari 1934 av argentinska regeringen åtgärder mot den av judarna bedrivna kommunistiska propagandan.

Den chilenska regeringen har redan utfört ett stort arbete. I mars 1934 erhöll författaren av dessa rader meddelande från Chilenska Konsulatet i Nordeuropa, att utrikesministeriet i Santiago de Chile på det strängaste förbjudit sina samtliga utlandsbeskickningar att under några omständigheter lämna en jude passvisum för resa till Chile. Denna åtgärd har försatt världsjudendomen i förståelig upprördhet. Men för världens övriga regeringar utgör den ett lysande exempel. Enligt ”Jewish Daily Bulletin” n:r 12811 beviljade chilenske utrikesministern Don Miguel Cruchage Tocornal representanten för Berlintidningen ”Jüdische Rundschau” en intervju. Ministern poängterade än en gång sin vägran att giva judar inresetillstånd till Chile. Han förklarade med formfulländad artighet, att han ej hyste några som helst judefientliga avsikter, de i Chile bosatta 12,000 judarna äro flitiga människor och trivas säkerligen mycket bra där. Med samma älskvärdhet lät ministern förstå, att Chiles behov av judar var täckt. Dessutom lägger man intet som helst värde på deras tillväxt(!).

III.

Israels barn ha blivit en världsplåga. I alla länder har man känning av dem. I Nordamerika, Argentina, Brasilien och Chile anser man sig också ha fått nog av dem. Från Kanada, Mandschuriet, från Nord- och Sydafrika, England, Sverige, Frankrike, Grekland och Polen m. fl. länder meddelas, att tillväxten av judefientliga rörelser alltjämt pågår. Varför denna fiendskap mot det ”utvalda” folket? Är det verkligen Israels barn, som icke kunna hålla fred? En blick på Palästina ger oss fördomsfria upplysningar. Man har försökt att förverkliga det judiska folkets tusenåriga förhoppningar. Genom Balfourförklaringen 1917 tillförsäkrades judarna en blivande vistelseort i Palästina. Där skulle de, skyddade mot varje förföljelse, i frid kunna tjäna sin Gud.

Men hur förhåller det sig i verkligheten med Guds folks ”fredliga” arbete? Det flerfaldiga gånger omtalade ”Jewish Daily Bulletin” offentliggjorde i sitt n:r 2809 en rapport från sin medarbetare i Jerusalem, som utgör ett värdefullt dokument. Det heter däri:

Jerusalem, mars 1934: ”Hatet judarna emellan kommer ingenstans så klart till synes och för ingenstans till större våldsamheter än ’just’ i Palästina. Denna inre fiendskap ledde till en rad sammanstötningar i Tel Aviv vid Purim, i Magdiel, i Hedera och i Rehoboth. Detta inre krigstillstånd — ty annorlunda kan det icke betecknas — förstör varje möjlighet för ett gemensamt uppbyggnadsarbete. Dr. Chaim Weizmann förklarade med anledning av denna brodertvist: ’Om det icke fanns en brittisk polis i Palästina, skulle för länge sedan det judiska borgarkriget ha utbrutit’.”

När judarna icke längre ha någon som förföljer dem — då förföljer de varandra!

Den judiska förstörelselusten kommer överallt till uttryck, sak detsamma var de befinna sig.

A. G. Lemke.

Judisk filmpropaganda i England

(Från vår korrespondent.)

London, aug. 1934.

Som ett bedövande gift verkar den allt oblygare framträdande judiska propagandafilmen på arierpubliken. För femton år sedan vågade man endast här och där antydningsvis att inom filmen söka uppväcka sympatier för judisk karaktär, judisk världsåskådning och judisk världshärskarlusta. Så kom filmen Ben-Hur; och allt dristigare och bredare, i allt större doser serverades de fångna och bedövade gojim giftet.

Det yttersta i fråga om skamlös judepropaganda har i England sammanställts i det alltjämt uppförda filmstycket ”Huset Rotchschild”. Värre än stycket självt är det oförblommerade lovprisandet därav i ”världs”-pressen. Vad läsa vi t. ex. på framskjuten plats och under feta rubriker i det av den kvinnliga läsepubliken omhuldade ”Daily Mail”, den ”nationellt” verkande lord Rothermeres tidning? Här en ordagrann översättning:

”Till judendomens rättfärdigande. Under alla dessa månader har på filmens område icke förekommit en större framgång än den författaren uppnått med sin ’Huset Rotchschild’. Stycket ges sedan den 24 maj oavbrutet i London och det ser ut som skulle det dagut—dagin komma att ges till sommarens slut — och kanske ännu längre än så; så stor är dess dragningskraft.

Det har en särskild betydelse. Ty den ifrågavarande filmen är i första linjen en upprättelse för den judiska rasen och ett försvar för det berömda bankhus, vars namn det bär. Det begeistrade mottagande som kommit stycket till del från den brittiska publikens sida är ett nytt bevis — om ett sådant skulle behövas — för att det i vårt örike icke existerar något sådant som antisemitism.

Raslig och religiös förföljelse var i nyare tid icke någon brittisk odygd... Hade i England funnits antijudiska känslor, skulle Disraelis storslagna uppstigande varit omöjligt. Disraeli skämdes på intet vis över sin ras och han fastställde i ord dess dygder, som de brittiska tänkarna aldrig skola förgäta. ’Denna ras’, menade statsmannen, ’har böjelser för religiositet, anständighet och aristokrati, och statsmännen borde därför inrikta sig på att uppmuntra denna stora ras böjelser samt låta dess energi och skapande krafter komma till användning för arbetet i det bestående samhället’.

Napoleon intog samma ståndpunkt; han gav Frankrikes judar full frihet och blev därför även belönad med deras tillgivenhet.”

Ja, sådant får man läsa i ”Daily Mail”, Rothermeres blad, vilket skänker Mosleyfascismen sin särskilda protektion!

Man måste endast beklaga, att Rothschild-filmen ej innehåller ett ord om bedrägerierna mot kurfursten av Hessen, intet om de stort anlagda smugglerierna av bröderna Rotchschild under Napoleons krig mot Spanien samt ej heller något om den monstruösa börssvindel Nathan Rothschild iscensatte efter slaget vid Waterloo.

Mac L—.
(W.-D.)

Den judiska emancipationen

”Judarna hava så tillvida emanciperat sig som de kristna hava blivit judar. Vad var i och för sig den judiska religionens grundlag? Det praktiska behovet, egoismen. Guldet är Israels aktive gud, vid sidan av vilken ingen annan gud må bestå.”

Karl Marx-Mordokai
(”Zur Judenfrage” i ”Deutschfranzösichen Jahrbücher” 1844.)

*

Nationalsocialism i Rumänien

Den nationalsocialistiska idéströmningen gör sig för närvarande starkt gällande i olika europeiska stater, däribland även Rumänien. I detta land räknas icke mindre än tre nazistiska partier, nämligen professor Cuzas kristligt nationella förbund, järngardet under Zelea Codreanu och det av överste Tatarescu ledda nationalsocialistiska partiet.

Antisemitismen spelar en starkt framträdande roll inom dessa partier, vilka samtliga kräva judarnas avlägsnande ur politik, handel, finansväsen, tidningar och fria yrken. Den studerande ungdomen har ställt sig bakom rörelsen och detta har bl. a. fått till följd, att en tyskvänlig stämning blivit rådande inom den akademiska världen. Man vill avveckla kontakten med det ”judestyrda Frankrike” och folkförbundskretsarna samt söka kontakt med Tyskland.

Läs! *Köp!*

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för
Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.
Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

ARIERDÖME OCH JUDENDOM
En rashistorisk och raspsykologisk studie. Av Kjell Kumlien.
Pris: Kr. 1: 25

LAG OCH RÄTT
Riktlinjer samt ett föredrag om ras och rätt. Av H. Nicolai och N. Lagman.
Pris: Kr. 2: 50

DEN LEVANDE GUDENS ORD
Grundlinjer för evangelisk nordisk tro. Av pastor N. Hannerz.
Pris: 50 öre

DEN NORDISKA LEDARTANKEN
Ett föredrag av Per Dahlberg.
Pris 25 öre.

ESAIAS TEGNÉR
En vidräkning med den judiska litteraturkritiken. Av lektor Karl Stjernkrantz.
Pris 1 krona.

SVEA RIKE
ODENGATAN 42 - STOCKHOLM
Tel. 30 42 85 Postgiro 4024
Begär gratiskatalog!

Vi och det tjugonde århundradet

(Forts. fr. sid. 1.)

vara söndertrasad och därmed även den tyska friheten, den tyska revolutionens idéer, idéerna om befrielse av hela mänskligheten. Då skall den ariska mänskligheten åter och för alltid förslavas, judarna räddas, den judiska makten säkerställas i hela världen. Vi se således av det österrikiska exemplet till vilka följder en svartreaktionär diktatur av de internationella finans-kapitalistiska hajarna leder: den bringar ett land främmande herravälde, fullständigar undertryckandet av den folkliga friheten, blodig terror, ruin, blodigt krig. Österrikes exempel bör alltid stå för våra ögon, ty kanske bereder man oss samma, ja ett ännu värre öde.

Om vi veta detta, ha vi rätt att stämpla anstiftarna av planerna på en sådan diktatur och därur följande krig såsom fiender till folket och förrädare av fosterlandet. Därför säga vi också: med dessa människor ha vi intet gemensamt, att tala med dem och övertala dem är både onyttigt och skändligt. Man talar ej med förrädare; man dömer dem. Och vi tro: det skall en gång också hos oss komma till en folkdom. Den skall bliva rättvis, men hård.

Men det finns människor, som äro blinda och därför låta fånga sig i de internationella intrigernas nät. I grunden äro de de bästa patrioter. Av fosterlandskärlek skulle de önska en förändring, emedan de se att det icke går längre med marxistiskt härskande, emedan de frukta att detta herravälde skall bringa oss kommunism. För att bryta ryggraden på den judiska marxismen-kommunismen äro dessa människor beredda att samgå med planerna på en svart "nationell" diktatur efter österrikiskt mönster.

Det är olika människor — ur olika skikt av vårt folk. Här äro också "kapitalister" från vår industri. Men dessa böra icke betraktas på samma sätt som den internationella finanskapitalismens människor. Världsfinans-kapitalismen är till sitt väsen från början till slut parasitarisk, för landet fördärvlig, enligt sina intressen internationell och antinationell. Det företagande industri-kapitalet hör till landet, är organiskt sammanvuxet därmed, är ej parasitariskt utan skapar arbete och värden. Företagarna, de industriella "kapitalisterna" — om de äro av ariskt blod, om de arbeta, skapa, icke äro några parasiter — äro en organisk del av folkgemenskapen, ha gemensamma intressen med denna. Sådana människor kunna och böra vara i den enhetliga folkligänationella fronten — och om de gå vilse, böra de övertalas, och man bör visa dem det verkliga läget. På samma vis böra vårt folks söner på andra områden vinnas: arbetare, bönder, köpmän, officerare, tjänstemän etc. — de ibland dem vilka även råkat i den internationella sammansvärjningens nät.

Dem som ännu tro på marxismen skola vi säga: marxismens seger är vårt slut. Marxismen kan i slutgiltig form blott segra som kommunism. Och det är: fullständigt förslavande av alla våra folkskikt, ruin för alla, död för många. Slut på vår oavhängighet och frihet. Vi skola vara knektar under det judiskt-asiatiska Moskva.

Till dem, vilka just frukta kommunismens seger och därför äro beredda att beträda den svarta reaktionens väg, skola vi säga: svart reaktion, svart diktatur leda snarast och säkrast till kommunism. Försök att införa och upprätthålla en svart diktatur skall förr eller senare framkalla en röd storm. Just därför är Moskva i dag behjälpligt vid förberedandet av planerna på en svart diktatur. Därför arbetar Moskva i dag hand i hand med våra svarta "nationalister". Det kommunistiska vidundret i Moskva bidar sin stund — och är nu säker på, att det länge väntade bytet — Sverige — snart skall ligga för dess sönderslitande tänder ...

Därför: Ned med den svarta judiska "nationalismen"! Ned med judisk marxism! Kamp mot den röda reaktionen! Kamp mot den svarta reaktionen! — Så skall vår paroll i dag lyda.

Det tjugonde århundradets idé är *nationalsocialismen.* Enda vägen till vår räddning, vår lyckliga framtid ligger under den nationalsocialistiska fanan, som för oss till frihet, till folklig gemenskap, till alla ariers gemenskap. Alla svenskar under denna befriande fana! Den ligger i dag i Sven Olof Lindholms, ledaren för den svenska nationalsocialismen, fasta hand.

Rolf R-son.

Hemliga makters spel

Förre guvernören i Michigan *Chase G. Osborn* har lämnat pressen i Florida intressanta upplysningar, varav en del återgivits i "Defender" Magazine, Wichita, Kansas, juli 1934, sid. 9. Vi citera:

"President Roosevelt är en ättling av en familj Rossacampo, som 1620 utdrevs ur Spanien. Familjens medlemmar sökte sin tillflykt i Tyskland, Holland och andra länder; namnet ändrades till Rosenberg, Rosenbau, Rosenblum, Rosevelt och Rosenthal. De Rosevelts, som slogo sig ned i norra Holland kallade sig Roosevelt. Redan i första generationen övergåvo de sin mosaiska trosbekännelse; i fjärde generationen återstod endast en medlem av familjen, en butiksägare vid namn Jacobus Roosevelt, som emellertid fortfarande tillhörde den israelitiska församlingen."

Guvernör Osborn antager, att det är presidentens judiska härstamning som vållat hans ekonomiska sinne.

Parlamentsledamoten *Mc Fadden* skriver i "Congressional Records":

"Ett försök att förverkliga en politisk och ekonomisk plan pågår som bäst, organiserat av en grupp personer som tidigare stod i förbindelse med 'Fabian Society' i England. Denna stora plan, som hittills hemlighållits, har skapats av *Israel Moses Sieff,* en israelit som är direktör för ett jättestort 'kedjebutiks'-företag i England, kallat Marks & Spencer. De anskaffa nästan alla sina varor från Sovjetryssland och äro därför i stånd att skära ned priserna samt underbjuda alla konkurrenter. Bland framstående medlemmar av denna organisation märkas Ramsay Mac Donald, hans son Malcolm Mac Donald, lady Reading, änka efter juden Rufus Isaac, sir Oswald Mosley, lord Melchett (juden Mond) m. fl.

Denna mäktiga organisation, som arbetar i största tysthet, bär namnet 'Freedom and Planning' (frihet och planering) samt är indelad i talrika välordnade och rikt finansierade avdelningar, omfattande industri, bankväsen, transport m. m. Den utövar ett mäktigt inflytande på engelska regeringen, dominerar handel och industri samt bestämmer tariffpolitiken. Det är välbekant, att denna engelska grupp står i livlig förbindelse med 'Föreningen för utländsk politik' i New York, som organiserats av judarna Felix Frankfurter och Paul N. Warburg. Utan allt tvivel tillhöra också prof. Frankfurter, Moley, Berle j:r och den hemlighetsfulle Mordocai Ezekiel ävenså denna grupp, som arbetar på *förverkligandet av en världsplan.*

Att denna politiska grupp behärskar engelska regeringen framgår tydligt därav, att premiärministern Mac Donald, hans son, ministern Thomas jämte några andra inflytelserika engelsmän intaga ledande ställningar inom densamma. Då vi taga i betänkande prof. Tugwells förslag att kontrollera alla jordegendomar i Förenta Staterna samt deras produkter och då vi erinra oss de planer som framlagts i syfte att helt behärska järnvägar, finanser, bomull etc., är det uppenbart att en komplott föreligger.

Det är förvisso en sorts 'frihet och planering' adopterad för Förenta Staterna. Berövad all förklädnad är det en sorts sovjetregering! Den kommer säkert att införas i England, om den grupp som ledes av Israel Moses Sieff lyckas i sina förehavanden. En dylik regeringsform är raka motsatsen till laglig, konstitutionell regering. — Det är helt enkelt genomförandet av den judiska planen på världsherravälde".

»Kamrat» hemma — »General» borta

Röda arméns officerare bedriva för närvarande studier hos sina nya förbundna i Frankrike för att utöka sin skicklighet i krigets konst. "Matin" i Paris skildrar en episod från generalen, kamrat Wienzoffs deltagande i 31 franska infanteriregementets nyligen hållna övningar. En fransk officer önskade veta, hur de röda kamraterna tilltalades. Wienzoff genmälte:

— Hos oss, i Sovjetryssland, tilltalar man oss "kamrat", men här i Frankrike kan Ni tilltala oss "Min General".

Mexico under Juda

(Från vår korrespondent.)

Puebla, aug. 1934.

Ännu för tio år sedan hade man i den mexikanska republiken knappast hört ordet "jude". I dag behärskar juden hela det ekonomiska livet och tränger den mexikanske affärsmannen till ruinens brant. Vem ha vi att tacka för denna katastrof?

Svaret härpå finna vi i den av huvudstadens judiska kammare (Cámara Israelita) nyligen utgivna skriften "Directorio Comercial y Profesional", som återger en artikel ur den stora nordamerikanska tidningen "New York Times" från 1924, varav framgår på vilket metodiskt, målmedvetet sätt dåvarande presidenten i Mexico, Plutarco Elias Calles lett landets gradvisa förjudande.

Här några utdrag ur den av Calles lämnade förklaringen till amerikanska pressen den 10 aug. 1924: "Jag har ett levande intresse av att de i Europa i förskingring levande judiska emigranterna (det handlar här framför allt om de ur Bolsjevikien flydda judiska 'burzui', för vilka dåv. sovjetryska sändebudet i Mexico, madame Kollontai, önskade en god placering) slå sig ned i Mexico. Jag har i denna fråga redan underhandlat med olika judisk-amerikanska organisationer och min regering är beredd att i största utsträckning ställa kulturland till förfogande för en judisk koloni i Mexico ... Jag skall dessutom fullständigt efterskänka emigranterna skatterna och medgiva dem en nedsättning av järnvägstariffen ... I egenskap av inrikesminister skall jag gynna judarna från Ukraina, Litauen och Polen med ytterligare särskilda lättnader ... De mexikanska konsulerna i utlandet ha i uppdrag att kostnadsfritt visera passen för alla judiska emigranter ... Då vi ha ett alldeles särskilt intresse för judiska kolonister, har en i detalj utarbetad kolonisationsplan uppgjorts. Åkerbruksminister Ramón de Negri skall göra början med judarnas kolonisering inom jordbruket ... Men om judarna icke skulle bestå provet på jordbruksområdet, skola vi sysselsätta tiotusental av dem i textilhandeln eller på annat sätt, ty Mexico erbjuder stora möjligheter till verksamhet för sådana företagsamma element ..."

Dessa vid en pressmottagning uttalade löften upprepade Calles sedermera 28 oktober 1924 och utlämnade sålunda sitt arma land åt de judiska gräshopporna. Calles är naturligtvis själv jude, av den "spanska" grenen. Han fullständigade blott det förstörelseverk i det en gång så blomstrande landet som en av hans föregångare å presidentstolen, den portugisiske juden Francisco Madero (kallad Chaparito = apan) genom anstiftandet av den blodiga revolutionen 1909 mot den store presidenten Porfirio Diaz påbörjat.

Calles, Mexicos mångårige president, vilken med så utomordentlig omtänksamhet tog sig an de främmande judarna, visade naturligtvis alls icke motsvarande känslor gentemot mexikanarna, vilka han med användande av det skamlösaste våld sökte beröva deras tro.

"Ytur—".
(W.-D.)

Förskingrade spritmiljoner

Emellanåt låta indignerade protester höra sig i judepressen över nationalsocialisternas "skandalösa" beskyllningar för förskingringar i statens Spritmonopol. Det kan därför vara på sin plats att något erinra de sårade parti- och tidningsherrarna om vad i berörda avseende passerat.

I denna tidning påvisades redan 1926 en rad ofrånkomliga fall av förskingrade statsmedel i det "halvstatliga" Spritmonopolet, däribland bortskänkandet i "gåvor" av minst 184,000 kr, till skilda institutioner, varav 50,000 kr. till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kr. till Antismugglingsföreningen, 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet och 5,000 kr. till "välgörande ändamål".

I sin uppseendeväckande inlaga till 1927 års riksdag visade direktör Lithander, hur under den gångna tioårstiden genom mer eller mindre öppna avskrivningar och fonderingar använts icke mindre än bortåt 100 milj. kr., varav cirka 80 milj. kr. inom Spritcentralen och cirka 15 milj. kr. inom de övriga partihandelsbolagen. Under trycket av den allt starkare opinionen tog regeringen Ekman 1927 initiativ till en undersökning genom tillsättande av den s. k. Monopolkontrollutredningen, vilken visserligen utrustades med starkt begränsade fullmakter och särskilt icke skulle äga rätt att granska Aktiebolaget Vin- och Spritcentralens dotterbolags förvaltning, vilka även varit utsatta för offentlig kritik.

Monopolkontrollutredningens berättelse, som på grund av sin fixerade begränsning således icke kunde bli uttömmande, bragte i dagen, att förutom de av dir. Lithander påvisade öppna avskrivningarna hemliga sådana, gjorda före boksluten, under åren 1917—1926 företagits till ett sammanlagt belopp av 46,588,345 kr. Vid 1928 års remissdebatt i riksdagen konstaterades också av en talare, att Monopolkontrollutredningens berättelse ådagalagt, att hundratals milj. kr., som bort tillkomma staten, bortslösats och att man säkert skulle komma upp till ett belopp av 300 miljoner, om man ginge ut i landet. Såsom betecknande för det lättfärdiga sätt varpå spritherrarna handskades med statens, d. v. s. svenska folkets penningemedel må för övrigt i sammanhanget blott erinras om det påtalade inköpet av Carnegies porterbryggeri för ett belopp av tretton milj. kr., trots företaget från sakkunnigt håll värderats till maximalt 3 milj. kr. På vilka händer de överbetalade 10 miljonerna stannat, blev aldrig utrett.

Resultatet av denna Monopolkontrollutredningens berättelse (vilken avsåg både Tobaks- och Spritmonopolet) blev, att såväl Tobaksmonopolets chef, kapten O. Wallenberg, som chefen för Spritmonopolet, doktor Ivan Bratt, nödgades frånträda sina resp. ledareposter. Doktor Bratt fann, som vi veta, därtill för gott samtidigt lämna landet och slå sig ned i Paris. Finansministern i Lindmanska regeringen 1928, herr Nils Wohlin, räddade situationen för de intresserade finanshusen, genom att djärvt vägra framlägga Monopolkontrollutredningens berättelse inför riksdagen och i stället av egen maktfullkomlighet låta justitierådet Borgström i hast tillverka en passande utredning, som lades till grund för vissa dispositioner i ärendet. — Och så var saken begravd.

Generaldirektör Wohlin, som ej hör till de buskablyga politikerna, bör alltså sitta inne med god praktisk erfarenhet på området, när han i dag sjunger sina anatema mot "den korrumperande storfinansen". Icke hade väl f. d. professorn i dag varit en "stor" politiker och generaldirektör, om ej denna förkättrade korrumperande storfinans funnits.

Herrarna i de judiska partierna och tidningarna böra således icke taga munnen alltför full.

Sultanens guvernant

Mitt under rapporterna i vår judiska dagspress om judefientliga arabiska demonstrationer i skilda nordafrikanska städer meddelas oss från Larache i Marocko: Franska republiken, som innehar protektoratet över sultanatet av Marocko, har förordnat fröken *Meyer* till guvernant åt Hans Kejserl. Höghet Prinsen Mulay Hassan, Scheriffrikets femårige tronföljare.

De en gång av de stolta araberna kort hållna judarna taga nu en revanche utan förbarmande på sina forna härskare, därvid stödjande sig på franska republikens tjänstemän och kanoner. Den refererade nyheten utgör ett nytt bevis härpå: den blivande sultanen skall uppfostras av en judinna, enligt Kahalens anvisningar. Den innebär samtidigt även en ny erinran om nödvändigheten av ett samgående mellan kristna och muhammedaner i judefrågan. Islam och kristenheten befinna sig i samma hotade läge.

Vi rekommendera i sammanhanget till särskilt studium den punkt i Israels Vises Protokoll n:r 1, som handlar om "Sprit. Liderlighet", så lydande: "Betrakten de av sprit överlastade djur, som förlorat förståndet av vin, vars obegränsade förtärande är givet samtidigt med friheten! Icke kunna vi tillåta oss och de våra att gå därhän ... Gojimfolken äro bortkollrade genom spritdrycker, och deras ungdom har blivit förslöad av tidigt liderligt leverne, vartill våra agenter lockat dem — informatorer, lakejer, guvernanter i rika familjer, bodbetjänter och alla våra kvinnor i gojernas förlustelseinrättningar. Till dessa senare räknas s. k. 'damer ur societeten', frivilliga föregångerskor i liderlighet och lyx".

Så nog för att teorien och praktiken hos Israels Vise stämma överens!

Charkuterist

söker arbete.

10 års vana i yrket. Innehar körkort. Tacksam för svar till "Nationalsocialist", Svenska Bokhandeln, Amiralsgat. 4, Malmö, f. v. b.

Porträtt av Hitler st. 32×42	Kr.	1:75
Horst Wessellied	"	0:75
Hakkorsnålar	Kr. 0:50, 0:75,	1:50
Hakkorsvimplar	Kr.	1:25
Hakkorsflaggor st. 60×80	"	3:50

Katalog över nationalsocialistisk litteratur.

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4 Malmö. Postgiro 37 522

Undvik
judiska affärer

Gynna
de svenska köpmännen

Aktuella böcker

Rekvirera

från Nationens Förlag

Nya upptäckter om Israelsprotokollen	50 öre
Judarna i Sverige	50 "
Kristus var ej jude	25 "

Sändes på beställning direkt från Nationens Förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och expeditionskostnad antingen i brev (frimärken) eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 1934

Vida Världen

Marxistisk kyrkoæra

Hans Högvördighet Kyrkoministern är säkert Kungl. Maj:ts mångsidigaste minister. Ehuru en andans man lär han icke försmå denna världens goda. Älskar ett rikt bord och dito viner samt sjunger muntert till lutan. Att Kyrkoministern trives väl i Professor Engströms och Proletärbankir Aschbergs sällskap, veta vi av tidningarna, som uppbyggt svenska folket med animerade fotografier från

deras lilla tripp till det glada Paris härförleden. Dessemellan deltar han å kallets vägnar i predikoövningar, sjunger psalmer och studerar bibeln, synnerligast dess förra del — den som handlar om hans älsklingar Israels barns äventyr i äldsta tider.

Meriter för sin kyrkomission av i dag förvärvade Hans Högvördighet som marxistisk politiker och skribent. Ingen levande svensk politiker torde ha författat så många bra ledare över lärofadern juden Karl Marx-Mordokai som vår Kyrkominister. På den tid han var en ringa redaktör i Sossen lästes dag ut och dag in hänförda utläggningar över den store föregångaren och välgöraren åt mänskligheten. Men i dag måste man säga, att det är en lycka för Kyrkoministern att ej behöva sitta i Sossens redaktionsstol och skriva om Karl Marx. Ty dennes popularitet är — trots all popularisering i Sossen! — starkt på retur. På taburetten är det säkert behagligare, alldeles oavsett glansen. Ehuru det väl även där kan ges pinsamma ögonblick.

Såsom t. ex. för några månader sedan när en elak högerman — som utrustats med ett fint tips från Kreugerutredarna — offentliggjorde dåv. chefredaktör Engbergs förtjusande lilla biljett till vännen Ivar Kreuger med tack för de 100,000 kr. till Sossen, vari han något lättsinnigt skröt med sin stora personliga heroism att ha vågat sig in i "själva lejonkulan". Världen undrade hur det skulle gå honom — månne såsom alla de andra vilka fått sina relationer med Tändstickskungen blottade och måst frånträda sina offentliga ställningar? Ack nej, härtill var Kyrkoministern en alltför värdefull person på sin plats, alltför grata persona för Israels barn — ej minst för sin visade ovilja mot Hakkorset och Hitlers Tyskland samt sina varma sympatier för den nya fransk-ryska vänskapen. Udda fick vara jämnt. Det blev tyst i "folkviljan" — saken var glömd. Det fanns ju ej heller någon anledning göra affär därav, då en bättre kyrkominister icke stode att uppbringa i hela kungariket.

Inför valen har Hans Högvördighet än en gång betygat sitt djupa förakt för den barbariska nationalsocialismen samt att han slår vakt kring "demokratien". Vi förstå honom så innerligt. Skulle nationalsocialismen komma till makten i Sverige, vore det naturligtvis slut på den marxistisk-ecklesiastiska härligheten. Dock: i värsta fall skulle nog vännen Aschberg bjuda en fristad i sitt charmanta slott i Paris.

*

Val—radiospektakel

Vår israelitiska nyhetsförmedling undfägnade häromdagen svenska folket med den uppbyggliga nyheten, att Bonniers Radio den 11 september komme att bjuda på en högstämd "politisk diskussion" i anslutning till höstens landstingsmannaval. Som uppträdande utlovades idel stjärnfigurer: Hans Excellens Statsministern Per Albin Hansson, förutv. Statsministrarna Frimurareamiralen Arvid Salomon Lindman och Nykteristen-Folkpartisten Felix Hamrin, förutv. Bonnierliberalen, nuv. Bondeledaren Persson i Bramstorp samt sist men ej minst Olof Aschbergs Vän och Själsfrände Arbetareledaren Kalle Kilbom, för något år sedan offentligt premierad som "Sveriges Populäraste Kålle".

Så nog för att Herr Bonnier redigerat programmet lockande. Att Sveriges folk känner tacksamhet mot sin Själasörjare, som unnar det så mycken uppbyggelse, är självklart. Vi hoppas blott, att man ej glömmer musik, kolorerade fanor o. dyl. för att göra det hela riktigt stämningsfullt samt att Aktörerna själva vinnlägga sig om ett käckt framförande. Och så böra de helst vara kostymerade i överensstämmelse med sina resp. roller å politikens vädjobana. (Kostymbilder kunde samma dag, 11 sept., lämpligen införas i dagspressens många praktexemplar såsom illustration till tankeutbytet!) Herr Frimurareamiralen bör således vara iklädd omskärningsförklet och Davidsstjärnan och Arbetaren Kålle icke heller glömma sin Davidsstjärna samt skäran och hammaren. — Det hela bör kunna bli en verklig upplevelse.

Svenska folket bidar otåligt det högtidliga ögonblick, då Israels Barns allra sista stora val-radiospektakel går av stapeln!

*

Det »förlossande» Israel

För att rätt förstå det "heliga" Israels underbara mission på denna jord — varom våra statliga och religiösa överheter äro så varmt övertygade — är det nödvändigt att blicka en smula bakom förlåten och taga del av judendomens av samma överheter för den profana hopen omsorgsfullt dolda "religiösa" lagläras hemligheter. Den ännu i dag som "religiöst" rättesnöre för alla judar gällande Talmud innehåller en mängd kostbara lagbud, vilka förtjäna att komma till allmän kännedom även bland de kristna. Här några utdrag:

"Gud har givit världen och däri även gojim (icke-judarna) åt judarna."

"Juden skall alltid sträva efter att dölja sig bakom den kristne."

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens egendom."

"Gud har befallt oss att taga ockerräntor av gojim och att utrota dem."

"Djurens avföda är liksom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

"Att döda en otrogen (icke-jude) är ingen synd. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa."

"Att döda anhängarna av Nazaréen (Jesus), vilka förneka Talmuds muntliga tradition, är förtjänstfullt."

"Vi böra, där så är möjligt, döda de bästa bland de kristna."

Den judiska religionslagen lämnar alltså klara besked om den ställning israeliterna ha att intaga gentemot de icke-judiska människorna. Historien visar även fullt tydligt, att påbuden i Talmud i allra största utsträckning omsättas i verklighet. Judiska folkets historia är en enda kedja av mord, massmord och massblodbad intill vår tids senaste stora excesser världskriget och de "röda" revolutionerna. Den börjar med Moses och slutar med Trotskij och Sinovjev!

1. Redan före Moses låta judarna mordängeln gå fram i Egypten och döda alla förstfödda bland människor och djur.

2. Moses låter bringa de slagna midianiterna om livet. Samt låter vidare mörda alla gossebarn och alla tillsammans med män sovande kvinnor. Flickorna och ungmörna överlämnar han åt judarna att skändas. (V. 17 o. 18.)

3. Josua, Mose efterföljare, lät mörda alla som bodde i Jericho, "män och kvinnor och barn, oxar, får och åsnor". Männen i staden Ai (6000) lät han mörda i bakhåll. Likaså lät han bringa om livet invånarna i denna stad, gubbar, gossar, fruar och flickor. På samma vis lät han mörda alla invånare i Liboa, Lachis, Eglon, Hebron, Debir och Hazor. Liksom alla invånarna på bergen och i dalarna. (Josua 6.—29 o. f.)

4. Juda erövrade Jerusalem och slog ihjäl invånarna och antände staden. (V. 8.)

5. På samma massmördarvis förforo efter varandra de judiska ledarna Rhud, Samger, Gideon, Daniterna, Saul och Samuel.

6. David förde ut folket i staden Ramah och "lade det mellan sågar, spetsar och kilar av järn. Så gjorde han i alla ammoniternas städer". (1 Sam. 12, 31.)

7. I Perserriket mördade judarna under ledning av juden Mordochai och judinnan Ester 75,800 antisemitiska perser. Perserkonungen Xerres antisemitiske minister Haman hängdes tillsammans med hans sex söner. Till firande av denna mordnatt fira judarna ännu i dag Purimfesten. (Ester 9, 6.)

8. Åren 115—117 efter Kristus gjorde judarna under Bar Kochba uppror på ön Cyrene. De mördade 220,000 icke-judar, sågade och hackade isönder dem, drucko deras blod och åto av deras blodiga kött. (Dio Cassius: "Römische Geschichte" XVIII, 32.)

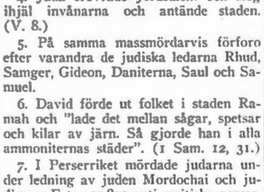

9. I Ryssland gjorde judarna 1917 revolution och grundade Bolsjevismen. Under ledning av Trotskij och Sinovjev och andra judar blevo sammanlagt 35 miljoner människor skjutna och ihjälslagna, pinade eller genom hunger bragta till döden.

10. I Ungern anrättades under ledning av bolsjevikjuden Bela Kuhn ett ohyggligt massblodbad. Tiotusentals icke-judar blevo mördade.

11. I det bosjevikiskt-judiska Sovjetryssland föranstaltas ännu i dag massmord. Avrättarna äro för det mesta judar och judinnor. I uppfinnandet av torterkval äro judarna mästare. Det är deras högsta lust att låta icke-judarna dö under marter. Engelska referenter berätta, att de kinesiska bödlarna ofta strejkade vid torteringarna och avrättningarna och av fasa ej kunde fortsätta exekutionerna. I deras ställe trädde judar och judinnor.

*

Det väckte på sin tid stor uppmärksamhet, att Kahalen, Israels världsregering, till det judiska nyåret 1933 lät utsända en serie vykort med Hitlers bild, bl. a. ett med hans huvud placerat å en tupp, "Kaporeshahn". Dylika kort bruka utsändas efter beslut av Kahalen om dödsdom över viss person. Ett annat känt fall var det kort, som tjugu år tidigare, d. v. s. till nyåret 1913, utsändes med tsar Nikolaus' av Ryssland bild. Den dödsdomen genomfördes, som vi veta; och det är även känt, att representanter för världsfrimureriets ledande loger (alltså högerledaren Lindmans själsfränder!) närvoro vid den solenna logeakt, när den mördade zarens stoft brändes i Kreml under vederbörliga frimurareceremonier.

Man vet nu, att världsjudendomens strävan alltsedan det judiska nyåret 1933 går ut på att framkalla Hitlers tillintetgörelse. Ja, man vet att med honom ett helt folk, det tyska, dömts att döden dö. Och för varje ny rapport om framgång i judendomens sataniska strävanden i denna riktning bevittna vi i Sverige liksom i de flesta andra länder huru den stora pressen — alltifrån yttersta frimurarehögern till yttersta bolsjevikvänstern — höjer sina jubelrop.

Men de höja, alla dessa "förlossar"-folkets lejda hejdukar för svenska folkets förvillande, förgäves sina jubelskrin. Ty denna gång kommer Juda ej att lyckas. En hel värld befinner sig i resning för avskuddande av det judendomens förbannelseok, som vilar över folken.

*

Från Sovjetparadiset

Professorskan Tschernjawin berättar om sina upplevelser i Ryssland, att det officiellt ej finnes någon antisemitism i Paradiset. Öppet smädande av judarna är förenat med de strängaste straff. Icke förty härskar ett starkt judehat inom själva ämbetsmannavärlden och detta hat är — trots alla försök att undertrycka det — i oavbruten tillväxt. Det står nämligen ej längre att hemlighålla, att hela bolsjevismen utgår från och ledes av judar. Verkningarna bestyrka det faktum, att "kommunismen" ej är något självändamål utan endast medel för judendomens mål. Sovjetrysslands slutliga sammanbrott kommer att utlösa en fruktansvärd pogrom.

*

Sovjetstaten ivrar starkt för upprustning. Den fruktar dock intet mera än ett angrepp av utländsk makt — härom äro alla sakkunniga ense. Jättetalen hos sovjethären, undantagandes den obetydlig förblivna marinen, äro icke uttryck för styrka. I regeringens ögon är allt som sammanförts i de militära organisationerna politiskt opålitligt. Den sovjetistiska statsformen är ingen villig försvara och de politiska kamporganisationerna förslå ej — de räcka allra högst till att hålla uppsikt så länge intet krigstillstånd råder. Härav detta ständiga upprustande och anskaffande av nya formationer.

I våras erhöllo de s. k. professionella förbanden befallning att ur sina led utvälja särskilt pålitliga element, som skulle utbildas till ett "proletariskt skyddsregemente" — "Woroschilow-skydd", en särgrupp av röda armén. Juden-"kamraten" Rosenfeld-Kamenew, förutvarande förste inspektör av röda armén, kallades till organisatör för den nya skyddskåren. Man ålade honom att före utgången av augusti ha sammanfört 500,000 man i densamma.

*

Prof. Iljin behandlar i en rysk emigranttidning i Paris Kominterns arbete. Intet är för närvarande angelägnare för de ledande sovjetherrarna än att den europeiska pressen — naturligtvis i fullaste överensstämmelse med judendomens intressen — utbreder den uppfattningen, att bolsjevikerna uppgivit sin revolutionära verksamhet, såsom även kunnat konstateras i den svenska judepressen. I första linjen riktar sig den röda kampen mot Hakkorsets Tyskland. Kominterns ledare ha härvidlag tydligt nog uttalat sig. Då emellertid det röda undermineringsarbetet inom tyska riket för dagen erbjuder stora svårigheter, lägger komintern särskilt värde på folkens upphetsande mot Tyskland.

Man vet också, att komintern är mycket tillfreds med upplösningsarbetet i Frankrike, särskilt inom armén. "Kamrat" Pjatnitzki säger härtill: "Denna förtjänst tillkommer Frankrikes kommunistiska parti. Hela uppmärksamheten bör koncentreras på Frankrike, alldenstund den franska imperialismens roll är av världsbetydelse." Frankrike undertrycker medels sin hegemoni alla folk, som blivit förslavade genom Versailles-freden. De franska kommunisterna fingo order av Moskva att bilda enhetsfront med socialdemokraterna och alla övriga missnöjda. Under februarioroligheterna bemödade man sig att vinna de ryska emigranterna, särskilt taxi-chaufförerna. Kommunisterna skulle gemensamt med de andra missnöjda anordna oroligheter — för att sedan ensamma utnyttja desamma. Samtidigt vidtogos av komintern ytterligare åtgärder för att genom korruption, bestickande av inflytelserika personer samt användande av hela band av äventyrare framkalla oro och osäkerhet i staten.

Världsjudendomen sätter alltså stora förhoppningar på "det fria Frankrike" just nu, vilket också framgår av detta lands politik mot Tyskland.

*

Araberna röra på sig

Ett knapphändigt meddelande i dagstidningarna visste berätta om blodiga strider mellan muhammedaner och judar i början av augusti nere i staden Con-

stantine i Algeriet. Enligt Paristelegram till Svenska Dagbladet "inträngde en drucken zuav i en synagoga och förolämpade de bedjande judarna", varefter följde angrepp från "muhammedanska horder" mot judarna i deras kvarter, varunder hus stuckos i brand, ett 20-tal personer dödades och ett 70-tal sårades. Sedan fransk militär rekvirerats till orosplatsen, hade dock ordningen och lugnet återställts.

Enligt upplysningar som kommit oss tillhanda från tillförlitligt håll var emellertid händelseförloppet ett helt annat än vår fria dagspress velat göra troligt. Orsaken till den blodiga sammanstötningen var följande: en judisk soldat hade i överlastat tillstånd inträngt i en muhammedansk moské och grovt förolämpat de i gudstjänsten deltagande muhammedanerna. Dessa rusade på juden och gav honom ett passande svar på hans förnärmelse. Underrättelsen om det passerade spred sig som en löpeld genom staden och befolkningen råkade i raseri. I en hast samlades muhammedanerna och gingo löst mot sina urfiender i ghettot, där en blodig strid utspann sig, vilken varade hela natten. Trots försök från ledande muhammedanska och judiska håll lyckades det ej bringa folkmassan till lugn utan kampen fortsattes även följande dag, söndagen 5 aug. Hela stadsdelar försattes i belägringstillstånd, befolkningen barrikaderade sig i husen och muhammedanerna tågade till de judiska kvarteren, plundrade affärer och satte hus i brand. Först när tillräckligt starka truppavdelningar hunnit anlända från Philippeville, Algier och Bone kunde myndigheterna bli herre över upproret.

Vi hänvisa för övrigt till vår artikel "Judendomen i arabiska världen" i detta nummer, som torde belysa den reella bakgrunden till de omförmälda oroligheterna.

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 10 (267) MÅNDAGEN DEN 1 OKTOBER 1934 ÅRG. 10

Fortsatt strid

för Sanning, Frihet och Rätt!

Utgången av valen till landsting och kommunalfullmäktige den 15—16 september visade judendomens grepp om Sveriges folk. Viljelöst läto sig svenskarna av Judas agitatorer och tidningar kommenderas upp till valurnorna — för att åter en gång sanktionera sin dödsfiendes beslöjade tyranni och ytterligare förneka sig själv. Kan blindheten verkligen vara så stor, eller är det ute med den nordiska svenskmannaanden, som skrivit så stolta blad i historiens bok?

Av de vid valen till landsting i hela riket avgivna 1,646,693 röster gåvos 1,638,063 åt de judiska och under judeinflytande stående partierna högern, folkpartiet (liberala och frisinnade), bondeförbundet, socialdemokraterna, Kilboms- och Sillénkommunisterna samt Sveriges Nationella Ungdomsförbund, medan endast 8,630 lämnades nationalsocialisterna, vilkas huvudgrupp Nationalsocialistiska Arbetarepartiet med klar frontställning mot judendom, katolicism och frimureri för kampen för vårt folks befrielse och återupprättelse. Man kan föreställa sig jublet i mosaiska kretsar över en slik utgång. De svenskes folkvilja dikteras alltjämt av det judiska guldet! Men resultatet kunde blott vinnas genom innerlig, intensiv samverkan över hela den judiska partifronten — alltifrån höger till kommunister — mot nationalsocialisterna, varvid det numera med Moskva samspelande ”borgerliga” Svenska Dagbladet spelade en framskjuten roll.

Röstsiffrorna visa en klar tendens till återgång för systemets moderata grupper och en kraftig frammarsch för dess radikala. Medan högern och liberalerna förlorade resp. 18,000 och 5,825 röster vunno socialdemokraterna 107,630, Kilbomskommunisterna (Aschbergspartiet) 23,000, Sillénkommunisterna 24,290 röster och det med marxisterna parlamentariskt samverkande bondeförbundet 51,450 röster. Gliden åt vänster är alltså tydlig. Det nationella förräderiets, frimureriets och judebankernas ”höger”-parti har börjat genomskådas till sitt väsen och massorna sluta upp i de röda partierna — en utveckling påminnande om den i Tyskland före den nationalsocialistiska frammarschen.

Närmaste följden av förskjutningen inom valmanskåren torde bli den socialdemokratiska regeringens kvarstannande i stärkt position under fortsatt samverkan med bondeförbundet. Risken för inflytande å svensk regeringspolitik från II och III internationalerna har ökats och man kan vänta, att starka krafter skola söka utnyttja den stärkta marxistiska positionen till utbyggande av en röd diktatur. Särskild uppmärksamhet påkallar det i dessa dagar skedda invalet i första kammaren å bondeförbunds- och socialdemokratiska röster av lyckoriddaren Nils Wohlin, senast högerrepresentant och beryktad som utarbetare av det socialdemokratiska förslaget till hundramiljonerslån åt Sovjet. Det hette vid den tiden, att herr Wohlin var designerad till diktator i en planerad ”nationell” frimurarediktatur efter österrikiskt mönster. I varje fall torde faran för ett dylikt slag av diktatur för dagen ha minskats genom högerns tillbakagång i valet.

De som tagit kampen för vårt folks befrielse ur det fördärvliga judiska herraväldet må icke misströsta inför fiendens övermakt och de egna folkbrödernas ofta visade oförståelse. De föra en sann och rättvis kamp — och skola segra. Uppgiften är större och svårare än vi i allmänhet äro böjda att tro. Ett system, som uppbyggts och befästats under århundraden, störtas ej i en handvändning och ersättes av ett nytt. Det fordras en lång, målmedveten, seg och hängiven kamp för att förverkliga den nationella återupprättelsens och folkgemenskapens ideal gentemot alla de krafter, som vilja förhindra en sådan fosterländsk gärning. Först måste genom upplysning sörjas för att svenska folket kommer till klarhet om verklighetsförhållandena, innan restaureringsarbetet på allvar kan vidtaga. Må därför arbetet för vårt folks upplysande fullföljas med ännu större kraft, ännu hårdare, klarare och hänsynslösare. *Striden för Sanning, Frihet och Rätt måste fortsättas till slutet!*

Sveriges folk måste återfinna sig självt, återvända till sin kulturs källor, frigöra sig från allt skadligt främmande inflytande!

Judefrågans lösning

— en förutsättning för folkbefrielse

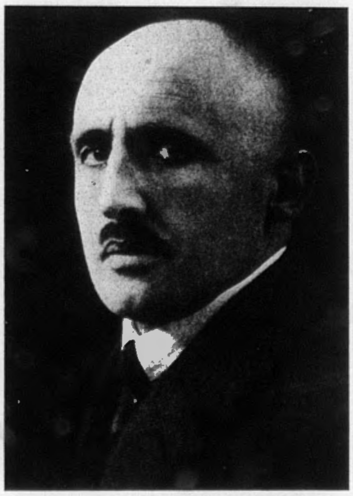

Ohne Lösung der Judenfrage keine Erlösung des deutschen Volkes!
J. Streicher

Vid ett besök i Nürnberg i samband med nationalsocialistiska tyska arbetarepartiets rikspartidag i september hade vår tidnings utgivare tillfälle till ett samtal med Der Frankenführer Julius Streicher, en av Hitlers äldsta och trognaste medkämpar, vilken främst har äran av att frankernas land med Nürnberg i dag räknas såsom den nationalsocialistiska rörelsens och antijudaismens högborg i Tyskland. Sin uppfattning i judefrågan sammanfattade herr Streicher i orden:

— *Utan lösning av judefrågan ingen befrielse av tyska folket!*

Dessa ord av Julius Streicher, den aktiva antijudaistiska kampens heroiske banerförare, kunna ej nog beaktas. De komma från en man, som från grunden, teoretiskt såväl som praktiskt, lärt känna sitt ämne — och de överensstämma fullständigt

(Forts. å sid. 7.)

Arisk-kristlig ödesgemenskap

Det universellt och internationellt alltmer kännbara omkringgripandet av den judiska anden (pressen), den judiska penningen (finansen) och den judiska makten (massornas organisation) visar ofrånkomligt på ödesgemenskapen hos alla ariska folk, vilka genom ett oförsynt påträngande och bakslugt underjordiskt verkande främmande väsen måste se sig blottställda på allt som varit dem högt och sublimt, kärt och dyrt.

Då den kulturella kapaciteten beror av de andliga anlagen, den själsliga egenarten och fysiska beskaffenheten hos ett folk — dessa faktorer vilka såsom ärftliga anlag väl kunna befordras eller försummas av den omgivande världen, ehuru aldrig skapas — är kulturen i första linjen avhängig av dess skapares härstamning. Kulturfrågan är således till största delen en rasfråga. Vår kulturs förfall griper omkring sig, emedan vi icke vårda vår ras.

De ariska och arianiserade folken äro skapare och upprätthållare av en gemensam kultur. Lika blod födde lika tankar. Samma heliga normer reglera deras liv och död. Och likväl äro de, dessa bröder av köttet och anden, i dag fiender på grund av ekonomiska överväganden eller rent av av kortsynt fåfänga. Men alla de varandra häftigt bekämpande nationerna ha en gemensam fiende — den judiska imperialismen. Alla folks egenart och frihet hotas genom en fiende, vårt väsens antipod, fienden som insmugit sig i alla folks statsbildningar — fienden som bor mitt ibland dem i förklädnaden av en oskyldig och likaberättigad statsmedborgare för att upplösa och störta staten. Den farligaste fienden sitter i det inre — på denna sidan, icke på den andra sidan av varje enskilt folks gränser.

Må vi taga de mest extrema möjligheterna i betraktande: Vad kunde t. ex. en fransk imperialism bringa Tyskland, en tysk imperialism Frankrike? — I värsta fall ett politiskt förslavande för en tid. Men vad skulle en seger för den judiska maktviljan betyda för dem bägge? — I bästa fall ett långsamt grymt nedslaktande till kulturell, folklig, raslig död (se Ryssland!). Det blir de upplystas inom alla ariska folk sak att förhindra bådadera och att föra kampen på den mest hotade fronten. För att fullfölja exemplet: Berlin kan aldrig bliva franskt, men väl judiskt. Och Frankrike och Tyskland skola så länge slåss om Rhen, tills de kringliggande länderna för alltid gå förlorade för dem båda för att i stället utlämnas åt den judiska världsfinansen. Därför måste det mindre offras för det större! Men judens maktvilja är icke ensam det avgörande för en stats undergång utan framför allt vår genom det judiska upplösningsarbetet åstadkomna svaghet. För en ännu så främmande nationell nödvändighet få vi icke glömma den ariska rasens världsmission. Endast genom gemensamt uppställande av målet ”Befrielse från judendomen!” och genomförande utan förbarmande av detta mål kunna de ariska folken åter tillfriskna. Vi böra här icke så mycket vara ”antisemiter” utan fastmera *proarier*. Vår uppgift är icke att tillintetgöra det judiska folket utan endast att radikalt oskadliggöra dess världshärskarplaner och befria oss från skadegörelsen å vår egenart genom dess hemligt bedrivna upplösningsmetoder. Judarna måste tvingas att äntligen upprätta sin egen judestat, och alla judar måste tvångsvis deporteras till denna judestat. Vad det judiska folket förehar inom sig, är oss likgiltigt. Men i det ögonblick det inlåter sig på att öva ett inflytande å *vår* livsgestaltning, som icke är oss önskvärt därför att det berövar oss vår kraft, måste vi värja oss däremot. Detta värjande riktar sig icke mot judarna såsom judar utan mot judarna såsom maktfaktor — såsom ariernas största fiende.

Lösningen av en över nationerna stående fråga är blott möjlig övernationellt. Ty även om det skulle lyckas oss att efter årtiondens häftig kamp avlägsna judarna ur ett land, ha vi därmed intet uträttat för denna frågas slutgiltiga lösning. Ty det finnes ingen tysk eller engelsk eller amerikansk judefråga utan i verkligheten endast en världsjudefråga. Till följd av Tysklands tusenfaldiga förbindelser med övriga stater och världshushållningen — maktgrupper, inom vilka judarna spela en väldig utslagsgivande roll — vore t. ex. verkan av en utvisning alle-

(Forts. å sid. 7.)

Judas krigshot

Den judiska maktkampen inträdde genom Tysklands bekännelse till Hakkorset i ett nytt skede. Tidigare kunde Israels imperialistiska planer utan större motstånd fullföljas. Nationalsocialismens seger betydde emellertid tyska folkets revolt mot judendomens herravälde — en krigsförklaring mot det folk som i egenskap av "utvalt" anser sig äga gudomlig rätt att i terror, krig och revolutioner härska över den övriga mänskligheten. En ny situation hade skapats. Det gällde nu för Juda att med sin samlade makt nedslå den upproriske och sålunda avvärja den hotande faran.

Man fick bevittna, hur utvecklingen i världen länkades i nya banor, syftande mot ett nytt mål: Tysklands och dess folks förintelse. Detta i överensstämmelse med texten i Zionsprotokollen, som påbjuder allmän aktion och krig mot den nation som dristar resa sig mot judendomen. I alla länder hetsas dag ut och dag in genom pressen mot "barbarstaten", som skändat rätten och civilisationen och nu hotar freden. Det ekonomiska livets furstar hålla konferenser och besluta bojkott av nödvändighetsvaror gentemot Tyskland, till förhindrande av dess fortsatta livsfunktion. Diplomatien och statsmannakonsten koncentreras å uppgiften: tyska folkets isolering, inringning och invecklande i ett nytt krig.

För genomförande av detta mål har under ledning av frimureriet och komintern en statsallians ingåtts mellan det liberalistiska Frankrike och det bolsjevikiska Ryssland. Judarna i Paris och Moskva, som hittills noga dolt sitt inbördes samband, tvungos i det uppkomna allvarsläget att kasta masken och öppet träda vid varandras sida. Den nya "fransk-ryska" alliansen avser i verkligheten alltså en innerlig samverkan på alla punkter, även den militära, mellan Frankrike och Ryssland *för* det judisk-revolutionära intresset. Under dess ledning fullföljes arbetet för utbyggande av isoleringen och "fronten" mot Tyskland. Men detta synes numera bjuda vissa svårigheter. Spelet har genom de obeslöjade relationerna Paris—Moskva råkat i för öppen dag. Flera av Frankrikes gamla bundsförvanter och vänner börja att bli betänksamma — och närma sig Tyskland. I samma ögonblick som Mussolini med en cæsarisk åtbörd skulle sluta "ringen" kring Tredje Riket ingår Hitler ett 10-årigt vänskapsavtal med Polen; och Ungern, Jugoslavien, Holland och Belgien ge också prov på vilja till fred och samförstånd.

Samtidigt förspörjes från Fjärran Östern om Japans alltmer aktiva uppträdande mot Sovjets bolsjevisering av Asien. I detta läge var det nödvändigt för Juda att förläna Sovjet-Ryssland all den auktoritet och det stöd som kunde ges. Östpakten hade fallit. Genom ett storståtligt inträde i Nationernas Förbund såsom jämbördig medlem vid övriga stormakter sida skulle den judiska förbrytareregimen i Ryssland rättsligt erkännas och garanteras förbundsstaternas — de stater som skola bolsjeviseras! — stöd för alla eventualiteter. I samma stund meddelas från U. S. A., att jättestrejkerna — som skulle bana vägen för bolsjevismen i Nya Världen — plötsligt avbrutits och att Amerikas hemlige diktator juden Bernard Baruch, vilken allsmäktigt styrde Förenta Staterna under världskriget, beklätts med utomordentliga fullmakter i egenskap av ledare av Roosevelts tillsatta "elitutskott". Man frågar sig: är ögonblicket kommet för den amerikanska judendomen att i U. S. A:s namn blanda sig i spelet.

Det lider mot ett avgörande i brottningskampen mellan Juda och den övriga mänskligheten. Sveriges ställning är ännu oklar, men tecken tyda på ett planerat svek mot det svenska folket, i det man vill söka tvinga oss in i den "fransk-ryska", judisk-bolsjevikiska fronten. T. o. m. den press, som officiellt bekänner sig till konservatismen o. nationalismen, lånar sig till drängtjänst åt Moskva samt tävlar med marxismens egna organ i antitysk lögn- och hetspropaganda. Det förljudes också, att vår finansvärld skulle givit utfästelser om Sveriges biträdande av den "fransk-ryska" alliansen i ett kommande krig med Tyskland. Mot bakgrunden härav vore även den svenska "borgare"-pressens våldsamma tyskhets under senaste månader att betrakta.

Det skall redan nu sägas ifrån, att svenskarna icke önska deltaga i Israels korståg mot Tyskland. Planerna på vårt folks engagemang i ett dylikt äro så mycket skamlösare som det står klart, att tyska folkets sak i dag är vår sak, ja hela den ariska världens, hela mänsklighetens. Att här följa Judas paroll vore att begå självmord. Nästa gång — om icke samtidigt — skulle turen gälla oss att skäktas å den judiska slaktbänken. Alltså: ingen svensk lyde en order om förräderi mot den egna rasen! Den dag en dylik trots allt skulle komma, vore stunden inne att på fullaste allvar höja hakkorsfanan i Sverige och driva fienden över gränsen.

Svaret på Judas krigshot kan blott bli: *Ut med judendomen!*

• Pressfronten •

Idealismens heliga låga

Den europeiska kulturen befinner sig i dag i en återvändsgränd. En aldrig förr upplevad kris i den europeiska kulturen har tagit sin början, skriver den japanske generalen A r a k i, förutv. krigsminister och nu överbefälhavare över Japans arméer i Mandsjuriet och Quantung, i tidningen *Nasch Puts* i Charbin, fortsättande:

Varav detta kommer sig? Egoismen, den småaktiga självgodhetens, utilitarismens, egennyttans andar, den blinda och naiva tron på materiens principer ha segrat i det nuvarande Europa. Var och en lever för sig, är förgiftad av egoistiska drifter — varje enskild människa, varje folk i det nuvarande Europa har förlorat offervillighetens anda och viljan att tjäna det allmännas välfärd. Därför har också marxismen blivit den europeiska civilisationens sista ord. Marxismen fullständigar och kröner Europas upplösning.

Ett offer för denna förskräckliga utveckling har framför andra det ryska folket blivit, vilket nu upplever de svåraste lidanden till följd av materiens seger över anden i Ryssland; den ryska nationen får i dag böta för Europas synder. Dess lidanden på pinbänken måste väcka medlidande hos envar, som ännu har en droppe av mänsklighet hos sig. Att rädda det ryska folket ur dess svåra läge är likväl en allmänmänsklig plikt. Varför uppfyller i dag ingen nation i världen sin heliga plikt mot en broder, som är i färd att gå under? Emedan Europa självt är förgiftat av egoism och hela världen är full av orättvisa och falskhet.

Men Japan höjer nu sin andlighet. I allt vidsträcktare kretsar, i allt starkare ljus uppstiger nu bland Japans söner idealismens heliga låga. Må den övriga mänskligheten vilja det eller icke — vi skola rädda det ryska folket. Om alla andra nationer, förblindade av egoism, blott kämpa för sina egna fördelar och ingen uppmärksamhet ägna åt det döende ryska folket, så skola vi japaner icke likna européerna utan följa våra historiska traditioner av självuppoffring och strid för sanning och rätt. Jag avvaktar med otålighet den tid, då bredvid oss i stället för ett jättelikt fängelse skall stå ett fredligt grannfolk. Mänsklighetens nuvarande utvecklingsskede är höljt i dimma, men man kan redan på avstånd skönja en uppgående ny, glädjerik dag. Den skall komma, denna klara dag, men för att så må ske, måste man rädda det ryska folket från dess Golgata.

Den japanske generalens karaktäristik av det judaiserade Europa är sann och träffande. Västerns statsmän och ledande s. k. andliga bruka med ett visst förakt se ned på japanerna såsom en lägre stående nation. Detta är alldeles felaktigt, de borde i stället se upp till mänsklighetstankens bärare i Yttersta Östern. Där den övriga världen vacklade förblev Japan ståndaktigt.

*

Katolicismen på frammarsch

Att icke den nationalsocialistiska vågen ännu gripit omkring sig i Europa beror vid sidan av Mussolinis inflytande i första hand på Vatikanens politik, skriver en författare i *Nya Dagligt Allehanda* (h.). För Vatikanen är Österrike i dag en av de starkaste stödjepelarna i Europa, brännpunkten för den katolska rörelsen, vilken också med alla medel befordras av den nuvarande stats- och ekonomiska makten. I fortsättningen heter det:

Österrike har blivit uppmarschområdet för den nyuppväckta europeiska katolicismen, som inte skyr någon terror eller några tvångsmedel att därstädes uppbygga och befästa sin ställning, så att den må kunna känna sig säker nog att därifrån med ett tigersprång kasta sig över Europas övriga delar. Och om man härtill betänker att enligt mångas väl motiverade åsikter det nuvarande läget i Tyskland icke är alls så säkert som Hitler och hans medhjälpare vilja att det skall anses vara och att Hitler icke har någon större fiende än katolska kyrkan, då kan man förstå hela vidden av den fara som hotar i första hand Österrike, men även hela Europa i det ögonblick Hitler-regimen lider sin första knäck. Då blir verklighet det som invigda och fanatiska katoliker drömt om sedan 300 år: återvinnandet av hela det mellan-europeiska territoriet åt den katolska kyrkan.

Österrikes betydelse för Europas nordliga stater är så mycket större som religionsstriderna vid den angivna tidpunkten icke komma att göra halt vid deras dörrar utan komma att hänsynslöst framskrida, omfattande allt, såväl det ekonomiska som det samhälleliga, med fast underlag i det stora tyska, katolska territoriet. Man må därför ge akt på allt vad som göres med Österrike och förekommer i Österrike. Det kunde hända, att den som icke har tillräckligt uppmärksammat denna utveckling en dag saknar nyckeln till förstående av de viktigaste händelserna i Europa.

I all synerhet har Sveriges folk med den roll det tidigare spelat i de europeiska folkens befrielsestrid ur det skenkristna svarta Romväldet anledning att noga ge akt på händelsernas utveckling.

*

Frihetens betydelse

Först efter kristendomens uppträdande på historiens skådeplats har det så småningom börjat bliva klart, att frihetens idé måste innefatta även rättvisans och ädelmodets idéer för att ett människovärdigt samhälle må kunna uppstå, skriver *Nya Dagligt Allehanda* (h.) i en artikel om "Frihetens betydelse", fortsättande:

Eller såsom en skald säger:
"Ädel vare människan, hjälpsam och god! Ty detta allena skiljer honom från alla väsen som vi känna. — Blott människan allena förmår det omöjliga; han särskiljer, väljer och dömer; han kan förläna varaktighet åt ögonblicket. — Han allena får belöna den gode, straffa den onde, hela och rädda, gagneligt förena allt irrande, svävande".

Varför har den kulturella riktningen frångått denna kurs? Jo, det skapande hjältelynnet råkade i förgätenhet och missaktning under de senaste två seklerna. Både fredens och krigets värv blevo maskingöra. Den högste av alla hjältar, som gav sitt liv för människorna såsom ett föredöme, blev åter förkastad av sina egna. En falsk frihetslära, som förkunnade att lyckan bestod i frihet från möda samt positivt i konsumtion och njutning, förfäktades av den liberalistiska och utilitaristiska filosofien "Lyckan består i sysslolöshet. I stället för forna tiders äkta religion trädde det platta svärmeriet för 'mänsklighetens framåtskridande', varmed man huvudsakligen förstod framsteg i arbetsbesparande och roande teknik. Om själen var det alls inte fråga". (Spengler).

Ur detta falska lycko- och frihetsbegrepp uppstod den liberalistiska nationalekonomien, och ur denna marxismen, som medels hat och klasskamp skulle åt arbetarna erövra kälkborgerlighetens platta "människovärde". Den skapande och ädelmodiga människan betydde numera intet, egendomen och maskinerna allt. I det socialistiska Ryssland finnes intet annat heligt än den allsmäktiga statsegendomen (Jo, judarna, som finansiellt behärska staten. Red. anm.). Att ej erkänna denna är högförräderi. Däremot bestraffas fri personlighet med terrorism och dödsstraff.

Ur det helvete på jorden, som den *falska* frihetsläran alstrat, kan endast återuppväckande av den *skapande* och ädelsinnade friheten frälsa. En ny mänsklig kulturatmosfär, sund och storsinnad, är vad den unga generationen i dag behöver och önskar.

Detta är allt riktigt. Men lika visst som det är att liberalismen och marxismen på grund av sin natur äro oförmögna återskänka oss den skapande och ädelsinnade friheten, lika visst är det att den politiska riktning, som under namn av "höger" tjänstgjort som den sanna frihetens dödgrävare efter frimuraregrundsatser, är oduglig för en dylik uppgift. Det nuvarande partisystemet, den falska frihetens system, är dömt att falla på sina egna synder. Den sanna friheten kan blott återställas genom en sann folkrörelse i äkta svensk frihetsanda.

*

Antisemitisk international

Under rubriken "Den antisemitiska internationalen" skriver juden dr. E z r i e l K a r l e b a c h i den judiska dagstidningen *Hajnt* i Warschau följande, som visar oron inom judendomen inför tendenserna till ett övernationellt samarbete mellan folkens frihetsrörelser i olika länder:

För icke fullt två år sedan skrev jag: Hitler skall komma till makten. Men detta är icke det värsta. Vi ha redan haft Hamans som härskare och vi ha redan sett judar dansa på deras gravar. Det värsta är icke undertryckandet av enskilda judar, misshandlandet, pogromen — det är: att Hitler av antisemitismen, en tillbakahållen instinkt, varöver människorna bruka skämmas, skapat en ideologi. Faran består icke däri, att man skall slå judarna utan däri att förföljelsen blir en världsåskådning. Det skall röjas upp med den "liberala fördomen" att också juden är en människa. Det skall nu göras slut på alla hämningar, som förut tillbakahållit den antisemitiska känsla, vilken lever inom varje goi (icke-jude).

Och har det kommit så långt, skall en låg instinkt upphöjas till en idé — då ges det heller ej mer några gränser. Då skall denna idé — om också icke i dag, så i morgon — upphöra att vara en speciellt tysk, den skall då bliva en hela mänskligheten omfattande rörelse. Då skall, då måste denna pest gripa över alla länder. Och detta emedan alla länder bebos av människor, i vilkas hjärtan den antisemitiska instinkten lever. Den lever i alla hjärtan, tillbakahållen genom traditioner av civilisation och moral. Störtar denna damm samman — är pogromen här. Men om man av den djuriska antisemitismen skapar en världsåskådning, har man en antisemitisk "international". I dag hava vi den redan, den antisemitiska internationalen.

I sanning — en historisk stund. Icke blott därför att vi äro ögonvittnen till en internationals födelse, vilken skall bliva av icke mindre betydelse än den första och andra på sin tid. Det är en historisk stund också därför att intill den dag som är ingen sådan olycka varit att uppteckna i det judiska lidandets bok. Det har redan förekommit svårare förföljelser än de nuvarande — men det fanns tills nu ingen antisemitisk international, ingen gemensam front, intet gemensamt organiserat angrepp såsom de nu planerade. Deltagarna äro alla från länder, varest man i medeltiden redan känt judefientlighet.

I ett hänseende skall den antisemitiska internationalen vara starkare än våra kampmedel äro. — Ty så länge rörelsen var en lokal "holiganism", kunde vi betvinga densamma genom att appellera till lugn och ordning, till humaniteten, till regeringsmyndigheterna och polisen. Och till och med när judehatet utvecklade sig till en massrörelse i ett land, kunde man appellera till närliggande, främmande länder. Man kunde diskreditera sådana störare av lugn och ordning, såsom gjordes med Rumänien, Tunis o. a. länder. (Jämför Zionsprotokollen!). Men så snart antisemitismen blir en internationell rörelse och de enstaka uppviglarna företrädare för en världsomfattande kamp, såsom t. ex. arbetaren blev företrädare för klasskampen — i samma ögonblick upphör pogromisten att vara en enstaka förbrytare, han blir — en kämpe. Till och med om det lyckas att utverka hos polisen att mannen inspärras, heter det från detta ögonblick icke längre, att en knivstickare erhåller sitt rättvisligen förtjänta straff, utan — att han kommer i fängelse för en idé.

Så snart antisemiterna förena sig till internationellt organiserade kämpar för en idé, hjälper naturligtvis ej längre någon appell till ett närliggande land eller till ett folkförbund. Då kunna vi icke mera betvinga dem medels en politisk aktion. Antisemiten står då på samma trappsteg som de andra, han intager en ärevördig, officiellt erkänd plats mitt ibland andra kämpar för idéer.

Dr Karlebachs intressanta framställning är på en väsentlig punkt missvisande: vår befrielsekamp, vår ideologi, vår världsåskådning avser icke vulgär antisemitism, pogrom, misshandling av judar. Dylikt är barnsligheter, som vår kultur för länge sedan vuxit ifrån. Det rör sig nu om den hundraprocentiga lösningen av judefrågan, om allt! Men han har fullständigt rätt, när han framhåller att kampen "icke är någon speciellt tysk rörelse". Den gäller alla folks befrielse ur den judiska imperialismens och de underjordiska internationalernas polyparmar. Juda måste helt utskiljas ur den arisk-kristliga kulturkretsen.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Högern och klasspolitiken

Frimuraramiralen Lindman förklarade i ett offentligt uttalande efter bekantgörandet av septembervalens utgång, att denna visserligen innebure "en förskjutning till klasspartiernas förmån", men att han var "övertygad om att den klassvind, som f. n. blåser, är av övergående natur". "Högern har icke tävlat med klasspartierna i fråga om löften åt olika grupper. Det är betecknande, att icke något parti utom högern vågat föra försvarets talan i detta intressebetonade val. Högern sviker icke av opportunistiska hänsyn sina ideal. ... För svenska högern blir detta nederlag en sporre till nya ansträngningar, ty högern och dess idéer äro omistliga för en nationell och sund utveckling av svensk politik."

Här finner man den politiska fariseismen i sin prydno. De vinnande partierna äro klasspartier — men högern intet sådant! Högern — frimureriets och de judiska storbankernas parti — är idealismens, den nationella och sunda utvecklingens parti! Amiralen har icke förlorat något av sin gamla dristighet. Om ett parti överhuvud kan nämnas klassparti, så är det väl just detta parti.

Se blott på vårt svenska näringslivs utveckling under den Lindmanska "nationalismens" hägn! 1913 var t. ex. inteckningsvärdet för jordbruket kr. 2,287,000,0000 och efter 1930 kr. 4,365,000,000, vilket innebär en ökning av nära 2,5 miljarder kr. Om en jordbrukare före 1924 köpte en gård för ett visst belopp, har denna under de senaste åren fallit så mycket, att vederbörande förlorat väl en tredjedel eller mer på värdeminskning. — *Denna värdeminskning har kommit herr Lindmans politiska uppdragsgivare — Storfinansen! — till godo.* Att svenska bönder ej i långt större utsträckning än som skett måst överlåta sina gårdar åt judebankerna, ha de de senaste årens goda skördar att tacka för, och icke herr Lindmans "nationella och sunda politik". Det kan vara tillräckligt att citera de nämnda siffrorna, som äro belysande i stort!

Beträffande herr Lindmans försvarsvänlighet och "nationalism" överhuvud må följande frågor ställas: 1) Varför lade herr Lindman och hans parti inga hinder i vägen för utbyggandet av den kommunistiska internationalens verksamhet i Sverige utan tillät upprättandet av en med exterritorialrätt utrustad judisk revolutionscentral i landets huvudstad? 2) Är det icke sant, att herr Lindman i sällskap med herr Trygger 1925 uppvaktade Konungen för att enträget förmå honom att godkänna det av judarna i strid mot Sveriges sanna väl framprovocerade riksdagsbeslutet om den svenska härsmaktens nedskrotning? Herr Lindman kan icke ha varit okunnig om, att risken av en avrustning 1925 erbjöd större risker än någonsin just med hänsyn till den vid denna tid under hans beskydd starkt aktiviserade judisk-revolutionära propagandan i Sverige. Slutligen en fråga: Sammanhängde icke herr Lindmans här omnämnda ur nationell synpunkt oförklarliga ståndpunktstaganden med den ställning han intager som hög medlem och aktiv politisk representant för det internationella frimureriret, vars mål av framstående frimurare uttryckligen angivits vara världsrevolutionens genomförande, d. v. s. samma mål som komintern bekänner sig till?

Nationalsocialisternas valresultat

I judepressen jublades till skyn över nationalsocialisternas "fjasko" vid valen till landsting och kommunalfullmäktige. Hakkors-faran hade överskattats, säger man, och hänger sig åt den illusoriska tron, att faran verkligen är överstånden.

För den som känner judendomens makt över själarna i detta land är likväl siffran 8,630 nationalsocialistiska röster vid landstingsvalen icke någon föraktlig siffra under förhandenvarande omständigheter. Enligt de uppgifter vi inhämtat skulle av de under den gemensamma överpartibeteckningen "nationalsocialisterna" avgivna rösterna cirka 65 procent tillfalla Lindholmspartiet, N. S. A. P., medan de övriga 35 procenten komma på Furugårds och Ekströms partier. I valen till kommunalfullmäktige erövrade N. S. A. P. ett 15-tal mandat.

För att rätt kunna bedöma läget måste man besinna: 1) att Lindholmspartiet endast är något år gammalt och i sin valrörelse uteslutande haft att röra sig med de små kontanta bidragen från egna medlemmar — till skillnad från Systemets partier, som haft den judiska finansvärlden bakom sig; 2) att partiet blott deltagit i valen i ett ringa antal län, då organisationen ännu ej hunnit utbyggas i vederbörlig omfattning; 3) att det erbjudit stora svårigheter att få lämpliga kandidater att ställa upp sig på grund av den hänsynslösa förföljelsen mot medlemmarna, vilka riskera att bli avskedade från sina anställningar (en risk som icke föreligger för kommunisternas representanter); 4) att nationalsocialisterna endast haft att påräkna stödet från en förhållandevis mycket obetydlig press, medan de judiska och judeberoende partierna förfogat över en mångfald dagstidningar; 5) att blott 27-åringar varit röstberättigade, vilket här betyder så mycket mera som en stor del av N. S. A. P:s medlemmar tillhöra yngre åldrar.

Alltså må man icke göra sig några illusioner om framtiden, Herrar Israeliter!

Naturligtvis gör dock N. S. A. P:s ledning klokt uti, att efter valslaget öva en hård självkritik i syfte att helt tillgodogöra rörelsen vunna lärdomar samt till undvikande i framtiden av möjligen förekomna brister inom organisationens funktion.

Svensk rättvisa 1934

Juryn i det av judiske bolsjevikbankiren Olof Aschberg väckta tryckfrihetsmålet mot ansvarige utgivaren av "Den Svenske Nationalsocialisten" Sven Olof Lindholm har förklarat den påtalade artikeln rörande Aschbergs förhållande till Allmänna Sparbankssvindeln brottslig enligt tryckfrihetsförordningen 3: 11, jämfört med strafflagen 16: 9. Rådhusrätten dömde Lindholm att böta 500 kr. dubbelt, att utgiva i skadestånd 1,000 kr. och ersätta rättegångskostnaderna med 706 kr. Alltså sammanlagt 2,706 kr.

Herrar Aschberg, Engberg och Lindberg avgingo således med segern. Bolsjevikbankirens ära var räddad. — Vi återkomma en dag till saken, då Allmänna Sparbankssvindeln efter nya rättsgrundsatser skall upptagas till granskning!

Nu i bokhandeln:

Israels Vises Hemliga Protokoll

Folkupplaga. Pris 1 krona.

Rom höjer huvudet!

Den växande folkstämningen mot judarna har ökat faran från Rom. Judendomen och Romkyrkan äro sedan gammalt de båda huvudkonkurrenterna om människornas själar, makten och härligheten. När den ena av dessa världsmakter tränges tillbaka, övergår det förlorade i regel direkt till den andre. Och framträder en makt utanför deras intressesfärer — såsom i dag nationalsocialismen — bilägges för tillfället inre tvistigheter och man söker gemensamt nedgöra den dristige som inkräktat på "helgad" domän.

Konkurrensstriden mellan Juda och Rom har under senaste året på visst sätt kommit till uttryck i den mycket omskrivna schismen inom katolska skolan i Stockholm, där en beslöjad tvekamp stått mellan det rena judeintresset, företrätt av Frankrikes härvarande representation, och det klerikala romersk-katolska, företrätt av skolans ledning. Den katolska skolledningen önskade bli kvitt en lärarinna, som spelat en tvivelaktig roll som agent för det officiella "franska" intresset, men detta ville Frankrike ej vara med om. Och naturligtvis ställde sig Sveriges regering och press på den officiella "franska" ståndpunkten.

Medan denna konkurrensstrid inför svenska folkets ögon utkämpas mellan Juda och Rom, förnimmes landet runt en allt intensivare romersk-katolsk aktivitet. Blygsamma notiser i tidningarna berätta om Roms landvinningar, om nybildade katolska församlingar, invigna nya katolska kyrkor etc. — och överallt finner man jesuitagenterna i verksamhet, spionerande, agiterande, värvande själar. Att Juda icke uppbjuder större krafter för hejdande av den katolska aktionen, tyder på att det också här anser sig behöva skyddet av "klippan" i Rom mot det fruktade hakkorset.

Sveriges folk har en gång prövat den romerska klerikalismen och önskar den icke tillbaka. Försvarskampen gäller i dag både Rom och Juda!

Judeväldets brytande

Vid besvarandet av frågan huru judendomen, den väldigaste av alla världsmakter, skall kunna brytas gäller det att bemärka: 1) Denna makt förblir en makt endast så länge den kan arbeta i mörkret, beslöjad och okänd. Framdragen i dagsljuset är den vanmäktig, lik mullvaden i solen. 2) Intet folk på jorden förmår ensamt lösa judefrågan. En internationell sammanslutning av alla uppvaknade är nödvändig för förberedande av dess internationella, oblodiga lösning.

Kunskapen i judefrågan utbreder sig i dag till alla folk och utbygger allt vidare kontakter och samverkan mellan företrädarna för den folkliga idén i olika länder — till skräck och fasa för judendomen, som redan tycker sig se folkens stora internationell mot Juda i klara konturer. Belysandet för uppfattningen inom judiska kretsar över denna utvecklingstendens är ett ur en judisk tidning återgivet yttrande i "New Yorker Deutscher Zeitung" den 4 aug. av följande lydelse: "I samma stund som en antisemitisk international träder i verksamhet kommer i Amerika en antitysk kamp att inledas av företrädarna för 52 länder, av vilka blott 2 procent äro judar".

Det rör sig i dag icke om en aktion från ett enskilt land utan om en samfälld sådan från alla folk, vilka resa sig för sin befrielse ur Judas ok, för sann kultur, sann humanitet och sann frihet!

Frimureriet i Jugoslavien

Det torde numera vara allmänt känt, att det i Europa så mäktiga franska frimureriet utövat och alltjämt utövar ett tongivande inflytande på vår världsdels politiska och ekonomiska gestaltning. Sina betydelsefullaste stöd har det franska frimureriet i Lilla ententens länder. Därvarande loger erhålla riktlinjer och anvisningar från Paris och äro således i sin politik i varje hänseende beroende av de franska murarna. Detta sakförhållande rubbas på intet vis därav, att större delen av Lilla ententen står under monarkisk ledning. Man må heller icke glömma, att den jugoslaviska liksom den rumänska dynastien har mycket betydande förbindelser med frimureriet, varom vi i annat sammanhang skola tala. — Den monarkiska statsformen kan i och för sig ej bevara folken från undergång. Endast folkligt grundade monarkier skola i framtiden hava bestånd. Monarkerna må erinras om Theodor Fritschs profetior, vilken förutsade Hohenzollrarna deras snara fall och som slutade med orden: "De monarkers dagar äro räknade, vilka inlåtit sig med hebreerna".

Beträffande logernas makt och utbredning i Jugoslavien skriver vår meddelare i Zagreb-Agram:

Det är känt, att före världskriget inga loger fingo bestå i det gamla Österrikes område. Endast på det ungerska territoriet var frimureriet tillåtet. Först när efter det olyckliga, av frimureriet i hemlighet framskapade och i sin utgång väsentligt påverkade världskriget en ny stat, serbernas, kroaternas och slovenernas konungarike (S H S) bildades i söder, kunde i de sydvästliga delarna av den forna österrikisk-ungerska monarkien frimurareloger bildas, vilka snart uppstodo i ett stort antal.

Förkrigslogerna i det lilla Serbien voro i Belgrad: "Sloga", "Radi Postojanstvo" (sedan 1883), "Pobratim" (1890)[1], "Schumadija" (1910), i Skollje-Usküb (1910) "Kosowo". I Ossiljek-Essegg bestod sedan 1912 logen "Budnost", i Sombor sedan 1909 "Buduonost", i Subotica-Szabadka sedan 1910 "Staaranje", i Vrsoa-Versecz sedan 1905 "Aurora", i Zagreb-Agram sedan 1913 "Maksimilian Vrohvac".

Ur det gamla serbiska frimureriet uppstod 1919 "Jogoslaviens Storloge", grundad i Belgrad, vilkens högsta funktionärer ännu i dag alla ha sitt säte i huvudstaden. Storlogens nuvarande adress är: D. Dj. Miljcevic, Cika Ljubina, 18/111, Beograd. Denna storloge omfattar ungefär 25 loger och tvenne kretsar. Efter kriget uppstodo i första hand på det förut logeförbjudna området, alltså på det forna Österrikes område logerna "Sloboda" i Dubrovnik-Ragusa (1924), "Zora" i Kotor-Cattaro (1926), "Sima Milutinovic Barajlija" i Berajewo (1928), "Jadron" i Split-Spalato (1927). Men också i de gamla logeområdena uppstodo nya: "Istina" (1920), "Preporodjaj" (1923), "Dositij Obradovic" (1924, alla i Belgrad); "Ivanskij Krijes" 1924 i Karlovac, "Stratimirovic" 1924 i Novisad-Neusats, "Severna Svesdä" 1928 i Subotica-Szabadka, "Greve Ivan Draskovic" 1919, "Praednost" 1920 och "Perum" 1929, alla tre i Zagreb-Agram. Nya loger grundades vidare i Serajewo och Veliki-Beckerek.

Som språkrör för "Jugoslaviens Storloge" består sedan 1921 "Sestar, Glasilo Velike Loze Jugoslavia" under redaktion av dr. Adolf Mihalic i Zagreb.

Dessutom bildades 1927 den "Symboliska Storlogen Libertas" — i anslutning till dess föregångares tradition, den i Kroatien från 1775 till 1789 aktivt verkande storlogen "Libertas" (som kallades till livet av de bägge grevarna Ivan Draskovic och Stephan Niczky under medverkan av Stora National-Moderlogen "Zu den drei Weltkugeln" i Berlin). Den nya storlogens tempel står i eget hem, i Mosinskygatan i Zagreb. Dess officiella organ är "Glasnik" (Sändebudet), som utkommer i serbokroatiska språket och bjuder på ett utdrag av innehållet i esperanto. Dess andliga inställning angives som filosofisk-etisk, med uteslutande av alla politiska debatter och eggelser. Den förfogar för tillfället blott över tre loger, "Ljubov Blisnjega" (Kärleken till nästan) sedan 1872, "Prometej" sedan 1926 och "Amicitia" sedan 1927 i Zagreb. Dess adress är: Ivan Raverta, Zagreb-Agram, Jurjevska ul. 22.

Naturligtvis hava "Sönerna av förbundet" d. v. s. "Bnai-Brith-orden", "Odd Fellows" och andra grupper ävenså sina filialer i kungariket SHS. I "Bnai-Brith-ordens" verksamhet deltaga på sistone särskilt de "tyska" flyktingarna från Tyskland. Judiska loger bestå för närvarande i Belgrad, Zagreb, Novisas och Serajewo. Frimurarna uppnå i detta land allra lägst antalet 1000 à 1200 "bröder, som alla kraftigt bygga på det salomoniska templet" och inneha genomgående tongivande ställningar. Härtill komma avläggarna till den Allmänna Frimurarligan eller "Universell Framasona Ligo" (förkortat UFL), vars internationella byrå ledes av den kände frimuraren Eugen Lennhoff i Wien (han sprider just underrättelsen, att han lämnat frimureriet!), och vilken också äger en landgrupp i Jugoslavien. Denna UFL:s ändamål är: "förbättrandet för relationerna mellan bröderna i hela världen. Den eftersträvar ett enhetligt framträdande för folkförbrödningens och mänsklighetens gemensamma ideal". Ett program således, som — om man förstår att läsa mellan raderna — har stor likhet med den kommunistiska internationalens och för folkförbrödringen förvisso anser attentat — således som det i Serajevo — för nödvändigt. Som förbindelseorgan mellan de enskilda storlogerna, således även för den jugoslaviska, fungerar "Internationella Frimurare-Föreningen" ("Association Maconnique Internationale" — M. M. I.) med säte i Genève.

[1] Denna loge spelade i processen mot attentatsmännen från Serajevo en särskild roll; dess del i den djävulska förbrytelse, som utlöste sig i världskriget, är känd. Den beryktade majoren Dimitrievic (kallad "Appis"), som hade morden på konung Alexander av Serbien och ärkehertig Franz Ferdinand på sitt samvete, stod densamma särskilt nära. Då han arbetade på sitt tredje politiska mord, blev han 1917 ertappad.

Judeemigrationen från Tyskland

Enligt beräkning av preussiska presstjänsten är antalet judar, som utvandrat ur Tyskland efter Hitlers makttillträde, omkring 65,000. Av dessa ha 21,000 utvandrat till Frankrike, 10,000 till Palästina, 8,000 till Polen, 4,000 till Tjekoslovakien, 3,000 till Förenta Staterna, samma antal till Holland, till Schweiz och till de skandinaviska länderna, 3,000 till England och till Belgien samt slutligen 6,000 till andra länder.

De utvandrade äro huvudsakligen sådana judar som före den nationalsocialistiska revolutionen ägnat sig åt bolsjevikisk propaganda inom politik och kultur. I de stater, som mottagit flyktingarna, utgöra dessa ett av de mest pådrivande elementen i den våldsamma hetsen mot Tyskland liksom överhuvud i den bolsjevikiska propagandan, som ju avser revolutionär tillintetgörelse av alla länder och folk.

Aktuella böcker

Rekvirera

från Nationens Förlag

Nya upptäckter om Israelsprotokollen .... 50 öre
Judarna i Sverige .... 50 „
Kristus var ej jude .... 25 „

Sändes på beställning direkt från Nationens Förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och expeditionskostnad antingen i brev (frimärken) eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Nordisk hjälteanda

Det fanns en tid, då svenskarna hade rykte om sig som det nordiska hjältefolket och även under kritiska perioder utgjorde skyddsvärnet för sann frihet och kultur i Europa. Denna vår historiska roll är numera paralyserad genom den inkräktande frimurare-judendomen, som andligt och materiellt slagit folket i bojor. Men det förgångnas hjältegestalter tala i dag till oss genom sina bragder, minnande om vår mission, kallande den nordiska hjälteanden till nytt liv.

Intet annat land i Europa än Sverige kan uppvisa en konung som i spetsen för sin armé i nyare tid fallit för en stor nationell sak. I Riddarholmskyrkan i Stockholm vila två, grundaren av vår storhetstid, Gustaf II Adolf, och stormaktsväldets tappre och plikttrogne försvarare, Karl XII. De voro varandra i mycket lika dessa båda konungar, lika i gudsfruktan, fosterlandskärlek och offervillighet, lika stora i snille och energi, men också i mycket olika. Gustaf Adolf blev det beskärt att på många områden bryta ny väg, att vara en de stora initiativens man. Han kunde i så mycket gå sina egna vägar. Karl XII var av förhållandenas makt mera bunden. Han måste ägna mera än sex sjundedelar av sin regeringstid åt försvaret av det som den store Vasen grundlagt, och detta försvar tog hans och Sveriges alla krafter i anspråk, så att föga tid blev övrig för skapande verksamhet på fredliga områden. Och dock visa oss Karl XII:s gärningar också i den inre riksstyrelsen bilden av en härskare, av vilken man även i fredliga värv kunnat vänta stora ting.

*

Karl XII förde icke, såsom falska historietecknare sökt göra gällande, krig för krigets egen skull. Han började själv aldrig ett krig. Tvärtom gjorde han under de två fredliga åren 1698 och 1699 vad i hans makt stod för att genom överenskommelser med Sveriges grannar förebygga varje tänkbart krig. Men de världspolitiska makterna, som fruktade ett inflytelserikt nordiskt Sverige, ville annorlunda. Mitt under de ivrigaste fredsförsäkringar förberedde Danmark—Norge, Sachsen—Polen och Ryssland sitt anfallsförbund mot Sverige. När krigsbudet kom, yttrade den 17-årige konungen till sina rådsherrar: ”Jag har beslutit att aldrig börja ett orättvist krig, men också att aldrig sluta ett rättvist, förr än jag kuvat mina fiender.”

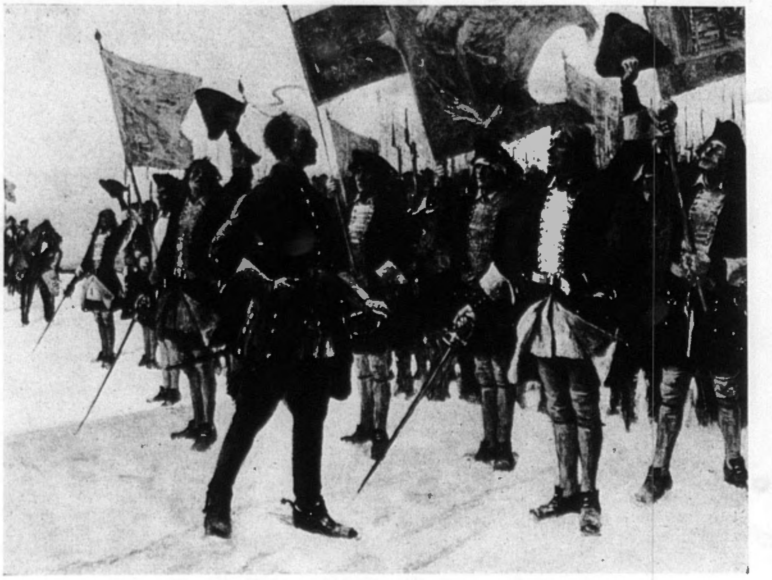

Kung Karl hälsar sina tappra gossar

Karl XII utvecklade sig under det långa krigets gång till en militär organisatör av ovanliga mått, till en av världens främsta strateger och till en av de skickligaste taktiker, som funnits. Hans krigskonst var en fortsättning och vidare utveckling av Gustaf II Adolfs, Johan Banérs och Lennart Torstenssons.

Sverige hade ett svårt militärgeografiskt läge. Det hade en gles befolkning, men oerhört långa gränser och var inramat av farliga grannar på alla sidor. Den svenska nationalhären var dessutom alltid fiendens numerärt underlägsen. Genom *kvalitén* skulle man därför segra. Den svenska härens utbildning och utrustning måste vara bättre än de fientliga arméernas. Den svenska fältherrekonsten måste även vara utlandets överlägsen. Detta hade Gustaf Adolf sörjt för, då han i den svenska armén infört en överlägsen beväpning, en framstående utbildning, en sträng krigstukt, en god disciplin och en ny taktik. Vad som fattades i antal hade Gustaf Adolf fyllt ut med slagordningens ändamålsenligare uppställning, ett intimare samarbete mellan de olika vapenslagen, lättare och lätthanterligare beväpning, och framför allt med sitt eget fältherregeni. Det hade också varit hans styrka, att han såsom en verklig ledare på slagfältet utan tvekan, ända in i döden, gått i spetsen för sina soldater. — Karl XII förde denna svenska krigskonst till sin högsta fulländning.

Ryktet om Karl XII:s segrar slog en värld med häpnad. Vad som gav konungen och hans tappra soldater framgången i striden, där en mot tio ställdes, var framför allt övertygelsen om allvaret och det rättvisa i deras förehavande. Kung Karl var också alltid mitt ibland sina kämpande soldater. Fältprosten Nordberg skrev om sin stupade konung: ”Han brukade aldrig säga åt sina officerare och soldater: gån åstad och slåss, utan han sade: kom, och då gick han själv med de främsta.” När kung Karl vid anfallet — liksom Gustaf II Adolf — intog sin plats i spetsen för sina trupper, gick han helt enkelt där han gjorde den största nyttan. Till dem som varnade honom för de faror han utsatte sig för brukade han säga: ”Där mina soldater bliva, där vill jag ock bli.”

*

Karl XII gick troget i Gustaf II Adolfs fotspår, när det gällde den evangelisk-lutherska trons skydd, d. v. s. religionsfriheten. Han hade också i denna sak det svenska folket och riksdagen bakom sig.

Det religiösa inslaget i konung Karls liv och gärning var synnerligen starkt. Från sin tidiga barndom var han van vid andaktsövningar, som utgjorde grunden för hans uppfostran. När konungen i spetsen för sin armé drog in i Warschau och stadens borgare vid åsynen av de främmande krigarna fruktade det värsta, fingo de till sin stora förvåning i stället för plundring åskåda, hur konungen på stadens torg höll korum med sina soldater, själv liksom de andra under bönerna knäfallande på den hårda stenläggningen. Hans tillförsikt om framgång för Sveriges rättvisa sak var orubblig, då han var övertygad, att Gud skulle leda allt till en god utgång.

I överensstämmelse med Sveriges uppgift såsom den evangeliska trons skydsmakt intog Karl XII i förbundstraktaten med Preussen 1703 även en bestämmelse om den evangeliska trons skydd. I förbundet med Polen 1705 stadgades religionsfrihet för protestanterna i detta land. I freden i Altranstädt 1706 stipulerades likaså bestämmelser om trosfrihet i Sachsen. När de evangeliske i Schlesien av kejsaren och katolikerna behandlats med den största hänsynslöshet och bland annat berövats sina kyrkor och skolor, var det alltså helt naturligt, att de vände sig till Karl XII med bön om hjälp. Och lika naturligt var, att de fingo sådan. Kejsar Josef I måste gå in på den svenske konungens bestämda krav att till protestanterna återlämna 121 församlingskyrkor, som katolikerna lagt beslag på, tillåta återupprättandet av de evangeliska skolorna och medgiva full religionsfrihet.

Svenskarna voro också väl sedda, då de från Sachsen genom Schlesien 1707 på hösten åter tågade mot Ryssland. ”Med vad fröjderop och lyckönskningar — heter det — folket i Schlesien emottog Hans Maj:t, kan ingen penna beskriva; man såg dem kasta sig neder på gator och vägar, och med upplyfta händer tacka Gud för den friheten, som de väntade i sin gudstjänsts övning. — Folket strömmade dagligen till högkvarteret för att få se och tacka konungen. Denne befallde då, att vid arméns korum skulle sjungas psalmer, till vilka även melodi finns i Tyskland.”

*

På det rättsliga området var Karl XII långt före sin tid. Han förbjöd emot sina rådgivares mening tortyren, emedan, sade han, bekännelser som frampressas med tortyr äro värdelösa. Envåldskonungen skattade högt svenska folkets frihet och rättssäkerhet. Det karolinska enväldet hade också i det avseendet en folklig läggning, att det stödde sig på folket, de av folkets representanter 1680 och 1682 antagna riksdagsbesluten. Men också personligen var Karl XII en folkets vän; han uppfyllde ej de förhoppningar som rådsherrarna och adeln hyste, när de bidrogo till myndighetsförklaringen 1697, nämligen att man i den unge konungen skulle få en särskilt rikets första stånd bevågen herre. Karl XII

Den judiska faran

Juden är kontrasten till ariern. Knappast hos något folk är självbevarelsedriften starkare utvecklad än hos det s. k. utvalda. Bästa beviset härför är det faktum, att denna ras överhuvud består, skriver Adolf Hitler i ”Min Kamp”. Var finnes väl ett folk, som under de senaste tvåtusen åren varit utsatt för så få förändringar beträffande sina anlag, sin karaktär o. s. v. som det judiska? Vilket folk har varit med om större omvälvningar — och har alltid utgått oförändrat ur de väldigaste katastrofer, mänskligheten känner? Vilken oändligt seg vilja till liv och till släktets upprätthållande talar icke ur dessa fakta!

Judens intellektuella egenskaper ha skolats under årtusendens lopp. Han räknas numera som ”slug” och har på visst sätt alltid varit det. Men hans förstånd är icke resultatet av någon egen utveckling utan av en åskådningsundervisning genom främmande människor. Icke heller den mänskliga anden förmår utan trappsteg klättra uppåt; den behöver för varje steg uppåt ett fundament av det förgångna och detta i den omfattande bemärkelse, i vilken det blott förmår uppenbara sig i den allmänna kulturen. Allt tänkande beror endast till ringa del på egna kunskaper utan till största delen på en gången tids erfarenheter. Den allmänna kulturnivån förser de enskilda människorna, utan att dessa för det mesta ens märka det, med en sådan rikedom av förkunskaper, att de, sålunda rustade, ha lättare att ta några steg på egen hand.

Då juden aldrig varit i besittning av en egen kultur, har han alltid fått grundvalarna för sitt andliga arbete från andra. Hans intellekt har i alla tider utvecklats ur kulturvärlden omkring honom. Ty om också det judiska folkets självbevarelsedrift ej är mindre utan snarare större än de andra folkens, om också dess andliga egenskaper lätt kunna göra intryck av att vara jämbördiga med de övriga rasernas intellektuella anlag, saknas likväl fullständigt den väsentligaste förutsättningen för ett kulturfolk: det idealistiska tänkesättet.

*

Det judiska folkets offervilja sträcker sig icke längre än till den rena självbevarelsedriften. Dess skenbart starka samhörighetskänsla bottnar i en primitiv hjordinstinkt, som även kommer till uttryck hos många andra levande varelser. Judens offervilja är blott skenbar. Den varar endast så länge den enskildes existens ovillkorligen fordrar det; så snart den gemensamme fienden besegrats och den fara, som hotade alla, är överstånden och rovet fört i säkerhet, upphör den skenbara harmonien mellan judarna för att åter lämna plats för de ursprungliga anlagen. Judarna hålla endast ihop, när en gemensam fara tvingar dem därtill eller ett gemensamt byte lockar; bortfalla dessa båda skäl, gör sig den krassaste egoism gällande och av det eniga folket blir i en handvändning en hop råttor, som blodigt bekämpa varandra.

Därför är också staten, som skall vara den levande organismen för upprätthållandet och förökandet av en ras, för judarna territoriellt obegränsad. Ty om man skall uppdraga bestämda gränser för en stats bildning, förutsätter detta alltid en idealistisk inställning hos rasen, men framför allt en riktig uppfattning av begreppet arbete. I samma mån som det brister i detta hänseende, misslyckas varje försök att bilda, ja att vidmakthålla en till rummet begränsad stat. Sålunda bortfaller den grundval, som är förutsättningen för en kultur. Därför saknar även det judiska folket, trots alla skenbara intellektuella egenskaper, varje sann kultur, i synnerhet varje egen sådan.

Som ett väsentligt kännetecken vid bedömandet av judendomens ställning till frågan om den mänskliga kulturen måste man alltid ha för ögon, att det aldrig funnits och ännu i dag icke finnes någon judisk konst och att framför allt alla konstarters båda drottningar, arkitekturen och musiken, icke ha judendomen att tacka för något ursprungligt. Vad judarna åstadkomma på konstens område är antingen en försämring genom inbillad förbättring eller ock andlig stöld. — Således saknar juden alla de egenskaper, som känneteckna de skapande, kulturellt begåvade raserna. I huru hög grad han blott förmår efterbilda eller rättare förstöra främmande kultur, framgår därav, att han mest anträffas inom den konstart som synes vara minst inställd på egen uppfinningsförmåga, nämligen skådespelarekonsten. Men även här är han endast ”gycklaren” eller efteraparen, vars alla tricks icke förmå dölja den inre livlösheten i hans gestaltningsförmåga.

Nej, juden äger ingen som helst kulturbildande kraft, enär idealismen, utan vilken det icke existerar någon högre utveckling hos människorna, icke finnes och aldrig funnits hos honom. Därför skall hans intellekt aldrig verka uppbyggande utan förstörande; i sällsynta fall på sin höjd eggande, men då såsom urbilden av ”den kraft, som städse vill det onda och städse skapar det goda”. Icke genom honom utan trots honom äger ett mänsklighetens framåtskridande rum.

Då juden aldrig ägt en stat med bestämd territoriell begränsning och således heller aldrig kallat någon kultur sin egen, fick man den föreställningen att det här var fråga om ett folk, tillhörande *nomaderna*. Detta är ett lika stort som farligt misstag. En nomad äger visserligen ett bestämt avgränsat område att leva på, men han brukar det icke som bofast bonde utan lever på avkastningen av sina hjordar, med vilka han vandrar inom sitt område. Den yttre orsaken härtill är att finna i jordens ringa fruktbarhet, som icke tillåter bebyggelse. Men den djupare orsaken ligger i missförhållandet mellan en tidsålders eller ett folks tekniska kultur och landets naturliga armod.

Nej, juden är ingen nomad; ty också nomaden hade en bestämd inställning till begreppet ”arbete”, som kunde tjäna till grundval för en senare utveckling, där de erforderliga förutsättningarna förelågo. Nomaden har de idealistiska grundbegreppen, om än i oändligt förtunnad

Karl XII

Jag stod, en yster pilt, i höga Norden,
då slog mitt bröst en harm, lik ljungeldsstrålar,
när jag mitt öga vände över jorden
och såg den ömklighet, som uppblåst prålar,
den usla list, som djärvs sig vishet nämna
och nedrig vinst i fagra färger målar.

Då drog jag mina stövlar på. — Att hämna
jag utfor, gudasänd, med mina svenska gossar,
som ej i striden ärans fana lämna.
Tungt föllo våra hugg. Som stormen krossar,
så kommo vi med hast. Som molnen vässa
sin blixt, så svenskens skott till bane blossar.

Väl vådlig var min väg; — omkring min hjässa
de lekte, ödets åskor, och kring hälen
i dyn sig aggets etterormar pressa.
Med lugn jag stod och delte ut befälen
på deras glatta rygg, — tills lömska tanden
mig högg, och dödens mörker täckte själen.

Jag föll — och efter mig, från höga stranden,
jag hörde Nordens gamla tempel ramla
och dånet vandra genom öde landen.
Nu på min grav de vise sig församla
och tala klokskaps ord och vilja rätta
min ban, för den ej är den platta, gamla.

Och narrar, kärrets grodor likt, sig sätta
upp utur egennyttans pöl; — då larmar
den hela pöbel, som blott vill sig mätta.
Men mig tog Michael i starka armar
och förde mig för Lambets tron att bida
hans dom, som utan ände sig förbarmar.

Vid Gustav Adolfs och Karl Magni sida
jag sitter där. Uppå min arm i strålar
ses segern leende, som brud, förbida,
och stjärnevalvet med min krona prålar.

Erik Gustaf Geijer

blev ingen klasskonung utan en hela folkets, hela rikets konung, som aldrig tog hänsyn till klassintressen utan endast till det som han ansåg för riket nyttigt. Därför lät han också, tvärt emot alla påtryckningar och förhoppningar, fortsätta den av hans fader inledda reduktionen av kronogods, som kommit i adelns ägo.

Börden hade för honom ringa betydelse, endast *dugligheten.* Ett exempel härpå är, hur han äntligen gav de ofrälse hovrättsassessorerna samma rang som deras adliga kamrater. "De, som bära samma ansvar och utföra samma arbete, böra ej på grund av börd vara skilda till rang och lön", skrev konungen. Rådsherrarna stredo för adelns privilegier och övriga hävdvunna företrädesrättigheter, konungen för folkets välfärd, framför allt för en rättvisare fördelning av skatterna.

Från Bender påbjöd Karl XII 1712 genom kontributionsplakatet, att progressiv beskattning skulle införas, en för den tiden synnerligen vågad reform. Han talar i brev till Ulrica Eleonora om den gamla kontributionsmetoden såsom "skadlig och mycket odräglig för allmogen och gemene man, av vars vidmakthållande landets välfärd förnämligast beror". Av folket valda taxeringsnämnder infördes, en ny kansliordning utfärdades, en departementalstyrelse på fyra expeditioner inrättades, polisväsendet omorganiserades, varjämte statliga spannmålslagerhus upprättades till förekommande av hungersnöd.

Också under de sista tre åren i Sverige nedlade Karl XII ett stort och framsynt arbete på att reorganisera den civila och militära förvaltningen, varjämte den på fältfot varande hären omorganiserades i enlighet med de erfarenheter, som gjorts under de många årens krigföring. Bland annat inrättades en generalstab. — Men tyvärr blevo Karl XII:s så nyttiga reformer till största delen upphävda efter hans död. Nya män kommo till makten, i vilkas personliga intresse det allt för ofta låg att nedsätta eller underkänna det som Karl XII gjort.

*

Karl XII:s fosterlandskänsla hör till hans vackraste drag. Sverige och det svenska folket skattade han högre än allt annat. Hans fosterlandskärlek var utan gräns. Allt gjorde han för att gagna sitt land och sitt folk. Han värderade också det svenska folket högre än alla andra, ja måhända överskattade han det understundom. Något av det mest gripande vi känna ur Karl XII:s liv är det tillfälle, då han i Pultavaslaget från sin sönderskjutna bår, febersjuk och häftigt blödande ur den åter upprivna skottskadan, för förstå gången i sitt liv fick se svenska trupper vika i striden. Konungen blev också vid denna syn högst överraskad, och ropade endast de två orden: "Svenskar! Svenskar!" Med de orden lyckades det den sjuke konungen att åter bringa ordning och reda i de vacklande leden.

De dunkla makter, vilkas planer den svenske hjältekonungen korsade, voro självfallet i ivrig verksamhet för att söka stoppa hans bana. Underhandlingarna med Ryssland hade nått så långt, att en svensk-rysk överenskommelse icke blott om fred utan även om ett inbördes förbund i hemlighet redan förelåg klar. I slutet av november 1718 var Görtz på väg från Åland till Fredriksten med zarens godkännande av förslaget till fredsfördrag. Inom Sverige motarbetades emellertid konungens fredsplaner av hans svåger, arvprinsen Fredrik av Hessen-Cassel, som strävade att bli erkänd som svensk tronföljare och därmed även att från tronföljden utestänga Karl XII:s systerson, den unge hertigen Karl av Holstein-Gottorp, vilken i händelse av omedelbart fredsslut med Ryssland med all sannolikhet skulle korats såsom svensk tronföljare.

Så kom den ödesdigra sista dagen i november. I kvällsmörkret hade Karl XII gått upp på en farlig plats i de för belägringen utförda löpgravarna. Arvprinsens adjutant, fransmannen Sicre, kom gående i löpgraven nedanför och bakom konungen, stannade ett ögonblick för att växla ett par ord med därvarande officerare, men fortsatte på sin väg vidare åt söder, alltså åt det håll, åt vilket Karl XII hade sin vänstra sida. Nu träffade det dödande skottet konungen i vänstra tinningen, Sicre kom tillbaka, tog konungens genomskjutna hatt från det blödande huvudet, och skyndade med detta bevis på Karl XII:s död till sin herre arvprinsen. Denne vidtog nu med en skyndsamhet, som tyder på genomtänkta förberedelser, alla erforderliga mått och steg för att, med undanskjutande av hertig Karl Fredrik, försäkra sin gemål om tronföljden. Härtill hörde även, att Görtz fängslades och halshöggs och att de för arvprinsens planer farliga fredsförhandlingarna med Ryssland avbröts.

En ny tid hade inträtt, en tid, då partilidelser och futtiga beräkningar om personliga fördelar från ovan till nedan ersatte storsinthet, pliktkänsla och mod. Man kunde angiva sekunden för inträdet av detta tidevarv i Sveriges historia, om man kände det noggranna klockslaget för Karl XII:s död. Det var emellertid den 30 november 1718, omkring kl. ½10 på kvällen.

*

Det finnes få konungar, om vilka en verklig folktradition utbildat sig. Än i dag leva på folktraditionens läppar många sägner om Karl XII, många berättelser om hans bragder och om hans folklighet. Men det ges intet exempel på att sådana berättelser haft att förmäla något för konungen nedsättande, tvärtom tala de alla vördnadens och kärlekens språk. En sådan tvåhundraårig tradition är ej lätt att slå i spillror. Men från deras sida, vilka icke kunna tåla det nordiska hjälteidealet — särskilt från judarna — göras ännu i dag fruktlösa försök att neddraga Karl XII i smutsen. Och detta göra de därför att de veta att, om Sverige skall kunna bestå i de prövningar, som vänta det, beror detta av i vad mån Karl XII:s anda är levande inom oss.

Karl XII fikade aldrig efter andra människors beröm. Över sådant var han upphöjd. Han var fullkomligt fri från allt jagande efter popularitet. Han stred endast "Pro libertate et justitia", "för frihet och rättvisa", såsom en av de otaliga medaljerna uttrycker hans livsmål. Och på en annan avbildas världens alla kronor och över dem en ur skyarna kommande hand, som räcker konungen odödlighetens krona, sammansatt av lysande stjärnor, och därbredvid inskriften: "Hanc dabo, sunt rebus minora tuis", "Jag skall giva Dig denna krona; de andra äro under Din förtjänst".

Den framstående professorn i statsvetenskap Rudolf Kjellén skrev om Karl XII: "Denne man, vars väsen utstrålade den upphöjda ro, som bottnar i samvetsfrid, vad är han annat än en *kristen!* Från en envåldshärskares tron, i ett liv av nästan bara krig, i en tid av ränker och flärd, gav Karl XII det enastående exemplet av en kristen personlighets alla egenskaper. Den populära gestalten av den unge hjälten må icke undanskymma bilden av den rätte kristne, som ligger djupare. Tillsammans skapa de hans ojämförliga rangplats i mänskligheten. I honom har Sverige skänkt världen, för en gångs skull, ett *kristnat hjälteideal.*"

---

form, och därför synes han i hela sitt väsen kanske främmande men icke osympatisk för de ariska folken. Juden har däremot aldrig haft denna inställning; han har därför heller aldrig varit nomad utan alltid endast *parasit* på andra folks kroppar. Att han därvid ofta nog lämnat sin förutvarande uppehållsort, beror icke på hans egen vilja utan på att han gång efter annan blivit utkastad av de folk, vilkas gästvänskap han missbrukat. Hans sätt att utbreda sig är typiskt för alla parasiter; han söker alltid ny jordmån för sin ras.

Men detta har intet med nomadliv att göra, då juden icke har den ringaste tanke på att åter lämna ett av honom besatt område utan blir där han är — ja, biter sig så hårt fast, att han knappast kan fördrivas ens med våld. Hans utbredning till ständigt nya länder äger rum först då vissa förutsättningar för hans existens äro förhanden, förutan vilka han — i motsats till nomaden — icke skulle byta boningsort. Han är och förblir den typiske parasiten, en snyltgäst, som likt en skadlig bacill utbreder sig mer och mer, så snart en gynnsam jordmån inbjuder därtill. Hans tillvaro verkar precis på samma sätt som parasiternas: där han uppträder dör värdfolket förr eller senare ut.

*

Så har juden i alla tider levat i andra folks stater och där bildat sin egen stat, som brukat segla under falsk flagg som "religionssamfund", så länge de yttre omständigheterna icke gjort en fullständig demaskering tillrådlig. Men om han någon gång trodde sig vara stark nog att kunna undvara sin skyddande förklädnad, lät han alltid slöjan falla och var plötsligt det, som många förut icke velat tro eller se: juden. I hans liv som parasit på andra nationers och staters kroppar ligger grunden till en egenart, som en gång föranledde Schopenhauer till yttrandet: "juden är lögnens store mästare". Tillvaron driver juden att ideligen ljuga, liksom den tvingar nordbon att klä sig varmt. Hans liv bland andra folk kan i längden fortfara endast om han lyckas uppamma den tron, att han icke tillhör ett folk utan ett, om också egenartat, "religionssamfund". — Detta är den första stora lögnen.

För att kunna fortsätta sin tillvaro som folkparasit måste han tillgripa ett sådant medel som att förneka sin inre väsensart. Ju intelligentare den enskilde juden är, desto mer skall han lyckas slå blå dunster i ögonen på folk. Ja, det kan gå så långt, att stora delar av värdfolket till sist på fullt allvar tro, att juden verkligen är fransman eller engelsman, tysk eller italienare, om också av annan konfession. Statliga myndigheter, som ju alltid synas vara besjälade av den historiska "ringa visheten", falla lättast offer för detta skändliga bedrägeri. Det självständiga tänkandet gäller ofta i dessa kretsar som en verklig synd mot den heliga framgången.

Judarna ha alltid varit ett folk med bestämda rasbiologiska kännetecken och aldrig ett religionssamfund, men deras framåtanda kom dem att redan på ett tidigt stadium söka efter ett medel att skingra den mindre angenäma uppmärksamheten mot deras fränder. Vilket medel kunde väl varit ändamålsenligare och samtidigt mera oskyldigt än att fuska in det lånade begreppet "religionssamfund"? Ty också här har man lånat eller rättare sagt stulit allt. — Med sin natur kan juden icke äga en religiös institution redan av det skälet, att han saknar idealism i varje form och på den grund även är fullkomligt främmande för tron på ett liv efter detta. Enligt arisk uppfattning kan ingen religion sakna övertygelsen om fortlevandet efter döden i en eller annan form. Och i själva verket är Talmud heller icke en bok till förberedelse för ett kommande liv utan endast för en praktisk och dräglig tillvaro i det nuvarande.

Den judiska religionsläran är i första hand en anvisning för judarna, hur de skola hålla sitt blod rent och reglera umgänget inbördes, men i ännu högre grad med den övriga världen, d. v. s. icke-judarna. Även här rör det sig emellertid icke om några etiska problem utan endast om ekonomiska sådana. Om den judiska religionsundervisningens sedliga värde har det i alla tider företagits ingående studier, vilka komma denna religion att efter ariska begrepp förefalla rent av ohygglig. Den bästa karaktäristiken ger likväl produkten av den religiösa uppfostran, juden själv. Hans liv är endast av denna världen, och hans själ är i grund och botten lika främmande för den sanna kristendomen som hans väsen tvåtusen år tidigare var det för själve den store grundläggaren av den nya läran. Denne gjorde förvisso ingen hemlighet av sina känslor för det judiska folket utan grep, om så behövdes, till och med till piskan för att ur Herrens tempel fördriva dessa mänsklighetens fiender, vilka då som alltid i religionen endast sågo ett medel att förtjäna pengar. Till gengäld blev Kristus korsfäst.

På denna första och största lögn, att judendomen icke är en ras utan en religion, byggas alltjämt nya lögner, däribland också den om judarnas språk. Detta är för dem icke ett medel att uttrycka sina tankar utan ett medel att dölja dem. När en jude talar franska, tänker han judiskt, och när han skriver tyska dikter, utvecklar han blott sitt eget folks väsen. Så länge han icke blivit herre över de andra folken, måste han med eller mot sin vilja tala deras språk; men så snart de bli hans drängar, få de väl lära sig ett universalspråk (t. ex. esperanto!), så att judarna också genom detta medel så mycket lättare kunna behärska dem!

I huru hög grad detta folks existens är baserad på en fortlöpande lögn, framgår bäst och tydligast av de av judarna så oändligt hatade "Zions Vises protokoll". De äro ett falsarium, ropar ständigt "Frankfurter Zeitung" stönande ut i världen — det bästa beviset för att de äro äkta. Vad många judar omedvetet skulle vilja göra, är här medvetet klarlagt. Men det är härpå det kommer an. Det är fullkomligt likgiltigt, från vilka judeläppar dessa avslöjanden stamma; det viktiga är, att de med nästan fasaväckande säkerhet blotta judefolkets väsen och verksamhet samt klarlägga det inre sammanhanget och de yttersta slutmålen. Den bästa kritiken av dem utgör verkligheten. Den som granskar de senaste hundra årens historiska utveckling ur de synpunkter, som framläggas i denna bok, skall genast förstå den judiska pressens vilda skrin. Ty om denna bok väl en gång blivit ett folks gemensamma egendom, torde man kunna anse den judiska faran såsom redan överstånden.

Tyska folkets stora uppbrott

Tjänstemännens fanborg.

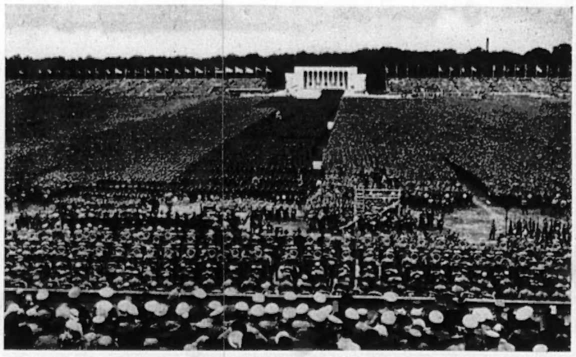

Appell till 100,000 SA-män.

Ur efterkrigstidens nöd, upplösning och förtvivlan reser sig i dag ett nytt Tyskland, ett nytt enigt tyskt folk, i sann folkgemenskap, fyllt av förtröstan, mod och tro på framtiden. Den tyska nationen har återvänt till sin kulturs källor, har frigjort sig från de folkfrämmande element, som efter världskriget kastade sig över den, upplösande, förstörande, utplundande; den har återfunnit sig själv.

Nationalsocialistiska tyska arbetarepartiets fjärde rikspartidag i Nürnberg den 5—10 september blev en mäktig manifestation av det under Adolf Hitlers ledning enade tyska folkets vilja till förnyelse, till återuppbyggnad och nygestaltning av det gemensamma fosterlandet, Tredje Riket. Rikspartidagarna 1927 och 1929 voro den hårda och blodiga kampens riksmöten, i fjol firades den nationalsocialistiska revolutionens seger, maktens erövring — och årets var "den stabiliserade maktens dag", såsom Hitler betecknat den. Från alla delar av riket strömmade skaror av SA, SS, Arbeitsdienst, Hitlerjugend jämte övriga deltagare sammanlagt 700 à 800,000 personer till det historiska Nürnberg, den ärevördiga germanska konstens och kulturens stora fäste. Det officiella programmet upptog en lång rad sammanträden av enskild och offentlig natur, vid vilka partiets arbetsuppgifter behandlades, vidare olika slag av massmöten med appeller och tal av Hitler och andra ledande personer, förbimarscher, faninvigningar och -parader, fackeltåg, jättefyrverkeri, stor folkfest samt slutligen ett stort militärskådespel och uppvisning av den tyska härsmaktens olika formationer.

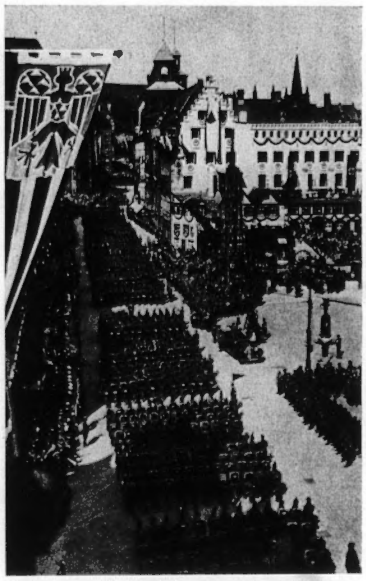

Arbeitsdiensts förbimarsch för Der Führer.

Det var feststämning över Nürnberg. Ett idealiskt sommarväder rådde de dagar partikongressen varade. Staden var smyckad till fest, såsom aldrig tillförene, husen klädda i girlanger, kransar, hakkorsflaggor, riks- och nationalsocialistiska tecken. Särskilt lade man märke till den rika utsmyckningen av de tidigare marxistisk-kommunistiska kvarteren, vilka i dekorativ yppighet med sina fasader av hakkorsflaggor och grönt torde ha tagit priset — ett vittnesbörd i och för sig om den oerhörda popularitet Hitler i dag åtnjuter i de breda lagren, vilka kommit till klarhet om att han icke bara i ord utan även och framför allt i gärning är det tyska folkets man.

Ett särskilt intresse väckte Arbeitsdiensts uppmarsch å Zeppelinwiese. Det såg morgonen den 6 sept. en smula osäkert ut med vädret, men då Hitler framträdde och talade till de församlade 50,000 medlemmarna av arbetstjänsten, bröto solens strålar genom töcknet, givande glans åt det stora skådespelet. När "arbetets soldater", mestadels förutvarande kommunister, nu vunna för folkgemenskapen, när de bragte Ledaren sin hyllning, blixtrade deras vapen — spadarna — i solljuset. Under den följande marschen förbi Ledaren å Adolf Hitlerplatz och genom stadens gator hälsades de med ovationer av befolkningen, där de väldisciplinerade och käcka ynglingarna under musikens toner kommo marscherande i sina enkla, grågöna uniformer. Man vet, att det är mycket tack vare just dessa *frivilliga* arbetssoldaters insats i tyskt jordbruk och nyodling som Tysklands brödsädesbehov för året kunnat tryggas.

Hitlers popularitet låter sig knappast beskriva. Det råder intet tvivel om att den ej under sista halvåret — sedan mitt senaste besök i Tyskland — ytterligare stigit. Man ser i honom Tysklands frälsare och man betonar överallt de underverk han redan utfört. Klassandan försvinner allt mer och i stället för klasshat och avund träder en sällspord folkgemenskap och nationell tillförlit, som överallt återspeglas. Arbetet äras och det folkliga välståndet återvänder, sakta men säkert. Varhelst Der Führer visade sig, möttes han av befolkningens jubel; man såg honom alltid stående i bilen mottaga hyllningen, när han kom farande på Nürnbergs gator. En afton var jag inbjuden till måltid å hotell Deutscher Hof, där Hitler bodde. I matsalen kunde man iaktta åtskilliga av hans närmaste vänner och medarbetare, däribland riksministrarna Hess, Rosenberg och Himmler. Från gatan hördes ett oavbrutet sjungande och jubel av den församlade, till tiotusenden uppgående folkmassan, mest kvinnor och barn, som väntade att få se sin Führer. Plötsligt förnams ett ihärdigt ropande: "Unser Führer, seid so nett, zeigt Dich doch am Fensterbrett" (vår ledare, var så snäll och visa Dig vid fönsterbrädet), "Unser Führer, zeigt Dich jetzt, Du hast uns doch noch nie versetzt" (vår ledare, visa Dig nu, Du har förut aldrig svikit oss). Ett jubelskri hördes därpå. Jag skyndade jämte några andra gäster ut genom restaurangdörren på gatan intill Stalhelmkordongen och kom just lagom för att se fönstret mitt ovanför mitt huvud i första våningen öppnas och Der Führer visa sig, med ett vänligt leende och lyftad arm hälsande den jublande folkmassan. En åska av heil-rop.

Intrycken från rikspartidagen i Nürnberg 1934 voro överväldigande. Det var icke ett partimöte eller en organiserad folkfest i vanlig mening man här upplevde. Man märkte tydligt på deltagarna, att de voro genomträngda av en gemensam känsla, att de från alla delar av riket sammanförts för ett gemensamt ideal, en gemensam stor sak. Under Hakkorsets symbol marschera i dag Tysklands bästa söner under sin store ledare Adolf Hitler, beredda till kamp till det yttersta för fosterlandet, för nationalsocialismen, den sanna folkgemenskapen. Men den stora uppmarschen gäller långt mera än blott Tysklands och dess folks befrielse och återupprättelse, den gäller hela den ariska världens och kulturens, hela mänsklighetens räddning från undergång i judendom och bolsjevism — alltså en historisk mission.

E. E—n.

Läs! **Köp!**

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för
Nationalsocialistiska Arbetarepartiet
Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Ny tysk historia

Ledaren för nationalsocialistiska partiets utrikespolitiska avdelning Alfred Rosenberg har i ett tal i Münster tillkännagivit, att den nationalsocialistiska rörelsen betraktade det som en av sina viktigaste uppgifter att få till stånd en ny historieskrift, buren av klar tysk uppfattning. Talaren, som fått uppdraget att författa densamma, hoppades bli färdig därmed under loppet av nästa år. Den nya tyska historien skall bli fri från alla judiska, katolska, protestantiska och andra delvärderingar, framför allt sådana läror, som vilja belasta tyska folket med mindervärdighetskomplex.

Man avvaktar med intresse tillkomsten av det beramade verket, som säkert skall låta mången betydelsefull historisk händelse framstå i en ny dager. Å andra sidan förstår man ängslan inom judiska och kyrkliga läger för att den historiska sanningen i olika stycken skall bliva allmän tillhörighet.

*

Permanent judisk världskonferens

Den tredje judiska världskonferensen har på sammanträde i Genève beslutat upprätta en permanent judisk världskonferens efter mönster av Nationernas Förbund. Konferensen skall bestå av ett råd, en församling och ett parmanent sekretariat.

Ordförande Goldman gav en exposé över judarnas läge i olika länder, därvid särskilt uppehållande sig vid Tyskland, mot vilket land han förklarade krig på liv och död. Någon kompromiss med Tredje Riket komme icke att slutas. Bl. a. antogs en resolution om världsbojkott av tyska varor.

Inga illusioner, bästa israeliter!

*

Nervositet bland U. S. A:s judar

"Vi judar ha i Förenta Staterna ett ovanligt stort inflytande å politik, näringsliv, scenverksamhet, litteratur och konst", berättar korrespondenten till den jiddiska tidskriften "Moment" från New York, fortsättande:

"Om — vad Gud måtte förhindra — också här en våg av antisemitism uppstode, skulle detta betyda en katastrof, inför vilken de tyska judarnas fullständigt förbleknade. Varför? Därför att judendomen i Förenta Staterna utgör den viktigaste delen av världsjudendomen, det starkaste judiska centrum. — De färgade skjortorna bilda redan formationer och samlas oupphörligt. Redan besvara Hitlers avdelningar i New York vår bojkott med bojkott av judiska affärer, redan defilera de i sina skräckinjagande uniformer på New Yorks gator, sjungande antisemitiska sånger och — vad som är det mest nedslående — tusentals amerikanare applådera och tilljubla dem och marschera i deras led!

Svarta, sataniska krafter ha också här försvurit sig mot oss! Amerikanaren är i och för sig ej antisemit, men antisemitismen är som en smittosam sjukdom, som bildlikt talat icke inskränker sig till ett enda organ utan angriper kroppen i dess helhet. Tänk om t. ex. Roosevelt i dag skulle befordra antisemitismen, bara som ett medel att befria det hungrande folket från dess nödtillstånd och skaffa sig en syndabock, som kunde göras ansvarig för allt!"

DE NORDISKA FOLKENS KAMP FÖR SIN TILLVARO
Av professor Ernst B. Almquist.
Pris 50 öre.

ARIERDÖME OCH JUDENDOM
En rashistorisk och raspsykologisk studie. Av Kjell Kumlien.
Pris: Kr. 1: 25

LAG OCH RÄTT
Riktlinjer samt ett föredrag om ras och rätt. Av H. Nicolai och N. Lagman.
Pris: Kr. 2: 50

DEN LEVANDE GUDENS ORD
Grundlinjer för evangelisk nordisk tro. Av pastor N. Hannerz.
Pris: 50 öre

DEN NORDISKA LEDARTANKEN
Ett föredrag av Per Dahlberg.
Pris 25 öre.

SVEA RIKE
ODENGATAN 42 - STOCKHOLM
Tel. 30 42 85 Postgiro 4024

Begär gratiskatalog!

Judefrågans lösning . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

med den uppfattning som i snart ett årtionde hävdats av Nationen. Åter och åter höjas stämmor inom s. k. ”nationella” kretsar också hos oss, vilka söka avskilja judefrågan från frihetsrörelsens program, och mot dem måste åter och åter denna frågas dominerande betydelse understrykas. En nationalism utan judefråga är, såsom vi tidigare framhållit, blott förtäckt judendom. Vilja vi genomföra vårt folks befrielse, undgå vi ej att från grunden upptaga judefrågan, upptaga den *till lösning*.

*

Kort efter novemberrevolten 1918 sammanträffade i kulturföreningen Nürnberg ett antal förutvarande frontofficerare, bland dem folkskolläraren Julius Streicher, vilken under kriget på grund av sin visade tapperhet befordrats till officer och belönats med järnkorsets första klass jämte andra utmärkelser. Marxisterna hade emellertid fått kännedom om detta möte. De tjöto och väsnades utanför portarna, så att de församlade förlorade modet och inbjudaren själv föreslog mötets upplösning. Men detta ville Streicher icke vara med om. Han hoppade upp på ett bord och talade kraftiga ord till de modlösa. Han erinrade om den oräddhet, varmed soldatledarna i fält kämpat mot fienden, han vädjade till deras hederskänsla samt uppfordrade dem att ej fegt ge efter utan att kämpa för rättfärdighetens och fosterlandets sak. Men hans ord förefollo större delen av de församlade som dårskap. Det var enligt deras åsikt utsiktslöst att gå löst mot ”revolutionen” och dess röda makthavare. Besviken lämnade Julius Streicher lokalen.

Strax efteråt utkommo första flygbladen från ”Deutschvölkischer Schutz- und Trutzbund”. Streicher läste dem. En dag erhöll han inbjudan att bevista förbundets sammanträden. Å dess aftnar fick han höra intresseväckande frågor debatteras, däribland också judefrågan och kulisspelet till novemberrevolten. Theodor Fritschs ”Handbuch der Judenfrage” råkade i hans händer och han började läsa den; blev överraskad, ja överväldigad av dess ohyggliga innehåll. Han studerade den allt mer grundligt och: fjällen föllo från hans ögon. Här hade han det stora problemet, varom alltsammans rörde sig! Frågan bland alla frågor: Streicher insåg den jättestora judiska faran, såg hur tyska folket var prisgivet åt fördärvet, åt undergången. Han beslöt att taga den öppna, ojämna kampen mot den allsmäktiga världsjudendomen.

Från denna stund visade sig en obekant folkskollärare vid U. S. P:s (Oavhängiga Socialdemokratiska Partiets) och S. P. D:s (Tysklands Socialdemokratiska Partis) sammanträden och begärde vid slutet ordet. Han talade på revolutionärt vis till massorna, vilka alltid efter första satserna vunnits. Han talade om den stora nöden bland folket och om dem som nu blivit dess herrar: om judarna och svindlarna och deras liv i sus och dus. Hänförd ägnade församlingen den obekante sitt bifall. Partifunktionärerna vid ordförandebordet sågo med mörka anleten verkan av hans tal. De förstodo, att de hade framför sig en farlig motståndare. De varnade ”kamraterna” för att lyssna till denna ”hakkorsare” och de började på hånfullt manér sysselsätta sig med honom i sina tidningar.

*

I ett av dessa möten deltog även en grupp män, som förnekade marxismen men gillade socialismen och som sammanslutit sig i föreningen ”Deutschsozialistische Partei”. Streicher anmodades inträda i deras led, vilket han även gjorde. Han var från och med nu de ”tyska socialisternas” talare och kämpe. Han höll möten i Nürnberg och annorstädes, talade i Thüringen, i Sachsen och Preussen. Judarnas och marxisternas terror växte. Ofta blevo mötena sprängda, och alltid hade Streicher att ensam, mestadels under livsfara, kämpa igenom dem, utan varje personligt skydd. När han — för att nämna ett exempel — anlände till ett möte i Bernburg, möttes han av en skränande och tjutande folkmassa, som hälsade honom med skratt och fyrop. Han beträdde tribunen, men det var till en början ej möjligt att göra sig hörd. Från alla håll skallade skrin och rop, medan de marxistiska funktionärerna utstötte hetsropen ”Slå ihjäl honom den hunden!” Knytnävarna höjdes, bierglasen och stolarna svingades. När tjutet ett ögonblick mattats, ropade Streicher till de upphetsade: ”Hör först bara på mig och om ni sedan också anser att jag ljugit för er, så piska mig ut ur salen!” Han kämpade igenom en timme och bragte hetsarna och fridstörarna till tystnad. Och efter ytterligare en timme hade han segrat. Vid midnattstid sjöngo de marxistiska arbetarna, som kommit i syfte att förgöra ”hakkorsaren”, tysklandssången.

Vid denna tid ägde val rum till nationalförsamlingen (juni 1920). Julius Streicher trädde i spetsen för en kandidatlista för ”Deutschsozialistische Partei” och startade sin första kamptidning ”Der Deutsche Sozialist”. I detta val erhöllo de ”tyska socialisterna” i Nürnberg 1,975 röster. 1921 ombildades ”Deutschsozialistische Partei” till ”Deutsche Werkgemeinschaft”. Här kunde Streicher ännu bättre komma i direkt kontakt med tyska arbetarna. Mötena blevo allt stormigare, och det gällde ofta livet för Streicher. De judisk-marxistiska anfallen bröto slutligen viljan och modet hos ”Deutsche Werkgemeinschaft”. Men hos Streicher endast växte trotset och viljan till motstånd. Han vände sig bort från ”Werkgemeinschaft”. Här kunde icke den stora striden utkämpas! Sedan han förstått detta, reste han till München. Han ville höra den man, som där förde kampen mot Tysklands förrädare och som grundat ”Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei”: Adolf Hitler.

*

Julius Streicher kom från München som nationalsocialist. Den 10 oktober 1922 grundade han Nürnbergs ortgrupp av N. S. D. A. P. Om Hitler yttrade han vid detta tillfälle: ”En stor människa, en äkta kämpe och en sann ledare. Jag ställer mig under honom.” Och så gick man till arbetet. Den andra kamptidningen startades: ”Deutsche Volkswille”. Möten höllos varje vecka, alltid med Streicher som talare och till sista plats besatta. De slutade alltid med en obeskrivlig hänförelse och ett festligt sjungande av tysklandssången.

Nu började judarna och deras kreatur upphöra med hånet och skrattet och tillgrepo andra metoder. De överöste nationalsocialisterna och deras frankiske ledare Julius Streicher med en flod av det nedrigaste förtal, därvid framför allt betjänande sig av pressen. De inskickade i leden förrädare och provokatörer, som sådde tvedräkt och inbördeskamp. Varhelst juden så kunde befordrade han frikostigt Judas Iskariots arbete. I detta läge beslöt Julius Streicher att utge en ny kampskrift ”Der Stürmer”. Ingen tidningsförsäljare vågade sälja den, ingen affärsman vågade annonsera i den. Under oerhörda svårigheter genomkämpades också ännu en strid — i dag är ”Stürmer” världens mest bekanta och fruktade veckotidning. Dess paroll är: Sanningen fram! Med hjälp av denna tidning fördes frihetskampen under 1923 brutalt och oavlåtligt vidare i Franken. Den erhöll sin kröning genom ”tyska dagen” 1 september 1923, då N. S. D. A. P:s stormavdelningar och fosterländska förbunden under namnlöst jubel drogo genom mästersångarnas flaggprydda stad. Julius Streicher tog jämte Adolf Hitler på huvudtorget emot de förbimarscherande.

På den stolta 1 september 1923 följde den svarta 9 november 1923. Genom en djärv statskupp skulle makten fråntagas de röda och svarta förrädarna samt överlåtas till nationalsocialisterna. Ödet ville, att denna plan icke skulle förverkligas. Morgonen 9 november for Streicher i sällskap med beväpnade S. A.-män in i München. Från sin lastbil uppfordrade han på de offentliga platserna befolkningen till nationell resning. Härpå återvände han till ”Bürgerkeller”, varifrån den historiska marsch anträddes till ”Feldherrnhall”, vilken marsch för många skulle bli dödsmarschen. Streicher marscherade i första ledet. Genom ett under skonades han av maskingevärens kulor. Aftonen den 9 november återvände han till Nürnberg, blev anhållen på tåget samt inspärrad i ett underjordiskt rum i Nürnbergs rådhus. På grund av befolkningens hotande hållning mot judarna måste han dock frigivas. Så följde den stora Hitlerprocessen. Fängelset Landsbergs portar slötos bakom frihetskämparna, bland vilka också var Streicher.

Julius Streicher återupptog sedermera organisationsarbetet i Franken inom ramen av ”Grossdeutsche Volksgemeinschaft”, som kämpade vidare i den gamla andan.

*

I slutet av 1924 lössläpptes Hitler ur fängelset och våren 1925 grundade han på nytt partiet. Frankenledaren förde tillsammans med partimedlem Esser ”Grossdeutsche Volksgemeinschafts” hela organisation över i det återuppståndna ”Nationalsocializtische Deutsche Arbeiterpartei”.

1928 utkämpades det första stora riksdagsvalslaget. ”Stürmer” behandlade redan vid denna tid målmedvetet, segt och planmässigt judefrågan, vilket ådrog tidningens ledning hela judendomens hat och förföljelse. Det haglade penninge- och frihetsstraff. Men Streicher lät sig icke betvinga. Han gick i domssalen och i fängelset. Fyra gånger blev han inspärrad. Allt som allt satt han i sju och en halv månader bland förbrytare i fängelserna. Och vid hans sida och med honom kämpade medarbetarna och SA. och SS. Hundra- och tusenfalt skallade ur deras munnar ”Tyskland vakna!” genom land och stad.

1927 ägde N. S. D. A. P:s första rikspartidag rum — i Nürnberg, dit Hitler beslutat förlägga partiets riksmöten. Det var en oförgätlig dag, denna första partidag! Från alla hus vajade fanorna, de marscherande frihetskämparna överhöljdes med blommor.

Nationalsocialisternas segrar i Nürnberg bliva allt större och kommunisternas terror i förhållande därtill allt våldsammare. I augusti 1930 kallade K. P. D. nationalsocialisternas ledare till ett kommunistiskt möte i Velodromen. Fyrahundra nationalsocialister stodo emot tvåtusen kommunister. Då Streicher beträdde salen, uppstod ett öronbedövande väsen. ”Levande kommer du aldrig ut. I dag slå vi ihjäl dig”, skallade ropen. Efter en halv timmes talstrid utvecklade sig slaget. Ett öronbedövande tjut, ett kraschande och skrikande fyllde luften. Efter 10 minuter var allt över. Kommunisterna hade flytt ur dörrar och fönster. Mötesledaren och talaren framdrogos, darrande i hela kroppen, ur sina gömställen under bordet å tribunen. Sjuttiofyra sårade omhändertogos av sjukvården. Nationalsocialisterna behöllo fältet. Kommunisterna hade lidit ett nederlag, från vilket de aldrig återhämtade sig. — Streicher gick osårad ur salen.

Rörelsen hade blivit stor och stark och partilokalerna i Nürnberg voro otillräckliga. Då gick Der Frankenführer i författning om skapandet av ett ”Hitlerhaus” i Nürnbergs Marienstadt, stadens förnämsta judekvarter, där ett boningshus inköptes. Här hade judarna i slutet av förra århundradet, sedan de i fyrahundra år varit förbjudna i staden, först åter bosatt sig och i detta kvarter voro de särskilt stolta. — Och här fladdrade först hakkorsflaggan över ett av de ståtligaste husen!

*

Så följde 1932, det stora kraftprovets år. Glänsande hävdade nationalsocialisterna sin ställning vid presidentvalet. I mellersta Franken erhöllo de absolut majoritet.

Då den 30 januari 1933 budskapet om Adolf Hitlers utnämning till rikskansler nådde Frankenlandet, kunde de gamla kämparna knappast fatta saken. Det kändes som när en fånge ur det underjordiska fängelset tumlar ut i frihetens ljus. Jublet var obeskrivligt. Så gick man i det stora valslaget 5 mars 1933, som på frankiskt vis utkämpades grundligt, mäktigt, segerrikt. Några dagar senare gick den nationalsocialistiska revolutionen genom Franken. Under det festliga klämtandet av klockorna från Sankt Sebald talade Julius Streicher från Nürnbergs rådhus till en oöverskådlig människomassa. Fanorna hissades. Hitlerfanorna! Den nationalsocialistiska revolutionens fanor! De vajade från rådhuset, i vars underjordiska källare Streicher en gång satt fången. De vajade över bangårdsplatsen, över vilken han i november 1923 förts som fånge. De fladdrade över justitiepalatset, från vilket han och hans medkämpar skickats i fängelse. De vajade i hela Frankenlandet, från alla offentliga byggnader, från alla hus, över alla gator. Judarnas och deras knektars herravälde var slut. Det nya Tyskland började marschera in i den nya tiden.

Frankenlandet är åter vad det en gång var: frankernas land, de frias land!

Vi bringa den antijudaistiska kampens banerförare Julius Streicher vår varma hyllning för allt han redan utfört samt tillönska honom fortsatt framgång. Hans heroiska kamp må stå som ett lysande föredöme för alla dem som träda in för folkens befrielse — den måste föras vidare och till slutet inom alla folk, om mänskligheten skall räddas ur judendomens förbannelseok.

—n.

Arisk-kristlig folkgemenskap

(Forts. fr. sid. 1.)

nast ur Tyskland mycket övergående. En mänsklighetsfråga kan icke lösas genom en enda stat. Liksom bekämpandet av en smittosam sjukdom icke får göra halt inför landsgränsen, så får icke avvärjandet av det judiska väsendet och den judiska imperialismen göra det. Det övernationella samarbetet av naturliga intressegrupper innebär intet förräderi av nationalismen utan är i stället det enda och sista medlet att skydda egenarten och det egna livet hos varje enskilt av de av de judiska kulturformerna och den judiska maktviljan hotade folken. Liksom det inom staten blott då kan komma till en tillräcklig kraftutveckling med avseende å judefrågan, om alla partier och organisationer, för vilka den betyder en existensfråga, sluta en borgfred — så skall det först då vara möjligt för de ariska folken i gemen att förbli herrar i det egna landet, om de i denna alla berörande fråga framgå efter enhetliga linjer.

Vi få ej krampaktigt haka oss fast i den för dagen rådande historiska situationens bekymmer utan måste över dem lära känna den större faran, världsfaran mot vilken vi gå. Kanske är det just detta judarnas enda mission att genom den nöd, vari de bragt oss, sammansvetsa och tvinga oss till förnyelse. Varje dag upptager envar av oss miljoner av baciller i sig. Äro vi sunda, dödar vårt blod dem genom avvärjningsämnen; äro vi svaga, falla vi för sjukdomen, bliva inficierade. Att vi gå under för juden beror mindre på judendomens gemenhet än på vår egen svaghet, även om judendomen genom kringgripandet av den judiska anden i våra familjer bär sin skuld. Men då det nu en gång kommit därhän, måste vi allra först sträva efter att avlägsna den judiska bacillen, för att åter vinna sundhet — och hava vi hunnit så långt, är kampen likaväl icke vid slutet; vi måste då systematisk stålsätta vår hälsa, för att icke genast på nytt falla för smittan. Ty — baciller skola alltid finnas! Det vore vår andliga död, om vi redan så långt förlorat vår inre frihet, att vi till alla oss oangenäma företeelser blott skulle säga: ”Det är ingenting att göra!”.

Må vi åter bliva arier! Medvetna arier, som äro tillräckligt innerligt fria för att kunna blicka hän över ögonblickliga nödlägen — som äro tillräckligt lugna och säkra för att icke bita sig fast i en tillfällig situation, tillräckligt stora för att kunna räcka handen till de vilseförda bröderna av vårt eget kött och vår egen ande, för att befria oss alla från den sanne och evige fienden, som vill förneka vårt väsen. Renandet från stridigheterna och meningsskiljaktigheterna mellan oss ariska människor, ariska folk, skall först då ha sin mening, när vi alla bliva befriade från den judiska anden, den judiska farsoten, den judiska pesten. Må vi lära av en fiende, som med ringa krafter, genom klokhet, seghet och samanhållning uppnådde så väldiga segrar. Hemligheten med hans framgång ligger i medvetandet: ”Kol Jisroel chaverin”, på svenska: ”alla judar äro kamrater!”.

Det av dessa ”kamrater” i världen spridda ropet ”Proletärer i alla länder, förenen eder!”, detta deklamerade, på grund av sin klasskiljande natur folkmördande slagord måste för alltid försvinna. I dess ställe må det långt storslagnare mottot träda: *Arier i alla länder, förenen eder!”.*

Våra vapen skola först då segra, när vi mot den judiska imperialismen, mot en självförhävande minoritets övermod kunna sätta den panariska maktviljan.

Arisk solidaritet mot judiskt världsherravälde!

Då, först då kan med säker utsikt till slutgiltig framgång för vår frihetsrörelse kampropet ljuda: *Arier, fram! Judar tillbaka!!*

E. v. W.

Rekvirera

katalog över Nationalsocialistisk litteratur från

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4
MALMÖ

Soeben erscheint heft 1

Die schöne
Simi Simon

Die Mata Hari der syrischen Front

Kartoniert Rm. 0.90

Nach amtlichen Auszeichnungen über die jüdische Spionage, bearbeitet von Cevat Rifat Bey, ehemal. Nachrichten-Offizier des VIII. Armeekorps.
Aus dem Türkischen überlegt von Professor M. M.

Welt-Dienst-Bücherei

Dieses Heft is als Lehrmittel in der türkischen Armee verbreitet worden. Es soll an der Hand von Beispielen in die Arbeitsweise der Spionage einführen.

Das Heft liest sich wie ein Roman und ist doch nur ein Bericht von Tatsachen. Es wird gezeigt, wie notwendig es ist, das der Arier mehr wie bisher seine Gutgläubigkeit und Harmlosigkeit ablegt, um nicht der Gerissenheit und Strupellosigkeit zum Opfer zu fallen.

U. BODUNG-VERLAG, ERFURT
Gartenstr. 35

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

MÅNDAGEN DEN 1 OKTOBER 1934

Vida Världen

Marxistiska spöksyner

Oron å samhällets höjder över Hakkorsets uppmarsch är i ständigt stigande. Att de som dväljas i Marxismens mörker sky ljusets uppenbarande, är endast naturligt. Om allt hemlighetsfullt som under Demokratien undanhållits massan kom i dagen — hur skulle det då gå med Demokratien och dess stolta koryféer?

Man förstår, att mången efterföljare av juden Marx på sistone gått och brytt sin hjärna med frågan: huru undvika en sådan katastrof? För dagen har man kanske lugnat sig en smula efter bekantgörandet av valresultaten som ju visat att Juda alltjämt har det stora greppet om de svenska väljarna. Giftsömnen, vari vårt folk insövts av sina "välgörare", var för stark för att ett verkligt uppvaknande till dessa val skulle kunna ske. Men åter och åter skall ropet ljuda: "Sverige vakna!" — intill dagen för det stora uppvaknandet.

Bland marxister, som gripits av oron över Hakkorset, är också vår celebre professor i civilrätt och internationell privaträtt Statsrådet Östen Undén, Per Albins lysande teoretiker och uppskattad rättslärd i Nationernas Förbund. Vad "internationell privaträtt" i denna den internationella judendomens tidsålder betyder, behöver ju ej närmare påpekas. Herr Östen blev under valrörelsen varse en hemsk spöksyn, som föranledde honom att i ett stort tal förkunna: socialdemokratien är vårt enda hopp! Inför synen av den segerrikt framstormande nationalsocialismen framkastade han den "internationella privaträttens" rättssynpunkt, om icke tiden vore inne att "stoppa in nationalsocialisternas ledare i koncentrationsläger, förbjuda deras talare att kritisera regeringen och censurera deras tryckalster".

Eja, vore vi där! Uppslaget kan utan tvivel synas genialiskt ur makthavarnas synpunkt, men frågan är om det håller inför verkligheten. I "frihetens stamort på jorden" har den politiska våldsmetoden aldrig stått högt i kurs och de stränga herrarnas tid var aldrig långvarig. Genomförandet av en våldets regim skulle här säkert möta större vanskligheter än i andra länder, där den folkliga frihetskänslan är mindre starkt förankrad i blodet. Judarnas hela maktutövning i Sverige har ju även måst ske i Frihetens namn. Beskåda vi utvecklingen i Tyskland, skola vi finna hur det framför allt annat varit just våldet och övergreppen från judars, marxisters och myndigheters sida som satt fart på den tyska nationalsocialismen. — Här kunde alltså Herr Östen och hans vänner lätt komma ur askan i elden.

Det fordras uppenbart en kung Salomos vishet för att nu rädda Israels helgedom. Men lyckligtvis kunna Karl Marx' "arbetare" denna gång påräkna fulla stödet av Templets överhet — mästarna och ingenjörerna — Amiral Salomon Lindmans alla "fria" murarebröder. — Så ingen anledning att misströsta!

*

Politikens kameleont byter färg

Vår asiatiske diktatorsaspirant Tullgeneral Nils Wohlin fortsätter muntert seglatsen på politikens upprörda hav, obekymrad om mötande faror. Sin karriär gjorde han, som bekant, i bonderörelsen, där han tidigt anmälde sitt varma intresse, till tack varför han strax belönades med ett förstakammarmandat för Malmöhus län. Men Kullenbergstorparn var en lugn och sansad man, icke begiven på dristigheter eller lidande av taburetthäfta; detta medan Herr Nils gick och drömde stort om makt och härlighet. — Så kom dagen, då Broder Salomon Arvid Arkates frestade med en plats i Kungliga Majestäts Regering.

Nu skulle det bli fart i seglatsen! Efter ett kallt avsked av Kullenbergstorparn och bonde-anhanget tog Herr Nils säte i de kraschanprydda Herrar Lindmans och Tryggers ministär som chef för rikets finanser. I Enskilda Bankens "kansli" gnuggade man händerna. Äntligen en finansminister med det sanna modet! Herr Nils första åtgärd blev också att lägga Monopolkontrollutredningens betänkande angående de "försvunna" hundratals miljonerna i Sprit- och Tobaksmonopolen på hyllan. Men när han sedermera skulle överflytta statens Jordbrukarebank till Storfinansen, råkade han i konflikt med marxisterna — och måste träda tillbaka ur Amiralens regering, ehuru befordrad till Generaltulldirektör såsom belöning för de tjänster han redan gjort.

Efter en tids tvungen vistelse i skuggan började Herr Nils namn åter skylta i centrum av pressens debatt — nu som högerns "framtidsman", designerad till svensk diktator à la Mussolini eller Dollfuss, förgrundsfiguren i judefinansens blivande "nationella maktkoncentration". Men det dröjde med planens förverkligande och förmodligen fann Stora W Herr Nils en smula för oberäknelig. Vad var då naturligare än att han kastade blickarna åt annat håll? Man fick härefter se honom utveckla hjärtliga förbindelser med Moskva och förhjälpa Kungliga Majestät med utarbetandet av det visserligen förolyckade projektet om svensk folkgåva på 100 miljoner till Världsrevolutionens ädla härskare.

Och så kommer i dag meddelandet, att marxister och bönder i skön förening invalt Herr Nils i Första kammaren — där han tills nu suttit på högerröster — i stället för Herr Anders Örne, som av sossarna ratats på grund av sin kurtis med Storfinansen. Kullenbergstorparn var nu borta och forne Bonnierliberalen Persson i Bramstorp mäktig bondeledare på Helgeandsholmen. Att han och Herr Nils skulle finna varandra, var självklart. — Herr Nils fick en inbjudan att återvända till sin ursprungliga politiska hemvist: bondeförbundet. Allmän försoning och gamman!

I judebladen antydes emellertid, att Herr Nils sejour i bondeförbundet icke heller denna gång skall bli långvarig. Sannolikt tror han sig nu äntligen skåda det stora målet *diktatorsmakten* inom räckhåll. Gick det ej att förverkliga drömmen med de "nationella" brödernas hjälp går det väl med de "marxistiska" kamraternas. Moskva vakar! Herr Nils är icke den som förlorar hoppet.

*

Blodets hemlighet

Ur ruinerna av en sammanfallande värld, under förödande krig och blodiga revolutioner, bygger Öknens son av likstenar upp sin världstron.

Den som genomgår mänsklighetens historia intill den dag som är, finner hur forntidens alla kulturfolk försvunno likt kometer på stjärnhimmeln: ett blixtlikt uppflammande och tillbakasjunkande i ett mörkt intet. Vad som blev kvar av dessa kulturfolk äro ruiner, stenar mitt bland urartade människor med fördärvade, icke mera skapande själar. Av det förgångnas alla folk, om vilkas storhet och makt historien berättar, har blott *ett* förblivit sig likt och levande nått in i nuet: det judiska folket!

Varför bevarades då det judiska folket under sin väg genom årtusendena, varför förblev det oberört av de explosioner och sammanbrott, om vilka mänsklighetens historia talar? Svaret på denna fråga kan blott givas av den som känner blodets hemlighet — blodets eviga lag.

Folken förbli sunda, stora och starka så länge de hålla sitt blod rent. Men de gå oundvikligen under till kropp och själ, när de prisgiva sitt blod till blandning med främmande människoraser. Hade Afrikas mörka blod hållits borta från de folks ådror, vilka i Främre Asien och Medelhavet med sin arisk-germanska skaparkraft gjorde sin stora historia — skulle de ännu i dag leva och utöva inflytande. Det judiska folket, som var samtida med dessa stora kulturfolk, vilka fyllde forntiden med sin makt och glans, befann sig efter återvändandet ur den babyloniska fångenskapen i ett tillstånd av söndring och upplösning. Men då kom lagstiftaren Esra som dess räddare. Han förordnade om upplösning av alla äktenskap mellan judar och icke-judar. De judiska männen måste överge sina från andra raser stammande hustrur!

Alla folk, som vilja bestå, måste besinna blodets betydelse för deras liv. Må historiens vittnesbörd öppna ögonen på dem som ännu envisas att ej vilja se!

*

Nikolaus II som »Kapores»

Det "heliga" Israel nöjer sig ej med att skäkta och till döds pina enstaka icke-judar. Dess historia visar, att det förgör hela folk, vilket sker i enlighet med bönen i 5 Mose bok, 7, 2: "Och om Jahve, din gud, lämnar de icke-judiska folken i din hand, då skall du utrota dem. Du skall icke visa dem någon nåd."

Det folk, som nu förblöder under Alljudas skäktkniv, är det ryska. Näst i ordningen skall Tysklands komma. Dödsdomarna över de folk och deras ledare som skola mördas utfärdas i synagogan. De flyga hemligt över jordklotet från judefamilj till judefamilj. De judiska ledarna förbinda dessa stora världspolitiska planer med sina ritualmordfester. De utgiva mordparollerna — och hela Alljuda svarar och handlar därefter.

Hösten 1913, alltså året före världskrigets utbrott, spriddes — såsom antyddes i vårt förra nummer — av de judiska kulturförsamlingarna och bokhandlarna i hela världen, framför allt Polen, Littauen och Tyskland, ett egenartat brevkort, föreställande en rabbin med en tupp i ena handen och en uppslagen bok i den andra. Tuppen hade ett människoanlete, närmare bestämt zar Nikolaus II:s av Ryssland krönta huvud. Undertill lästes följande i hebreiska: "Se haliphati, se temurati, se kaporati" eller på svenska: "Detta må vara min förlossning, detta må vara mitt utbyte, detta må vara mitt försoningsoffer." Bilden hänsyftade i enlighet med den judiska ritualen på det hos judarna förekommande bruket att aftonen före försoningsfesten slakta en tupp som offerdjur. Vilken betydelse som tillmätes denna handling veta vi av Talmud. I Talmud-Schulchan aruch står skrivet: "Tuppen slaktas i gestalten av en människa. Tuppen tjänar därför som en utmärkt ställföreträdare, enär hans hebreiska namn 'Geber' även betyder 'man'. Ställföreträdaren 'geber' (= tupp) för 'geber' (= man) är således ytterst verksam."

Enligt Talmud tager den judiske familjefadern eller rabbinen tuppen vid fötterna och svingar den tre gånger runt huvudet. Därpå lägger han undan den, placerar sin hand på tuppens huvud, sägande: "Denna tupp (geber) går till döden, men jag må inträda i ett långt, lyckligt liv och i frid." Därefter tager juden skäktkniven och avskär dess hals. Detta judiska bruk har namnet "Kapores". Att "slå Kapores" betyder: "att döda, slå av huvudet". På brevkortet 1913 hade "Kapores"-tuppen zar Nikolaus II:s huvud. Det året skäktade hela världsjudendomen i andanom den ryske zaren, sägande orden: "Denne (och hans folk) går till döden. Men jag träder in för ett lyckligt, långt liv."

Vad judendomen 1913 symboliskt utförde blev 1917 verklighet. Zar Nikolaus II blev jämte hela sin familj mördad — "slagen Kapores". Juden Jankel Jurowsky utförde mordet. I en källare i Jekaterinburg nedsköt han zarens hela familj, döttrarna, sonen och modern på ett bestialiskt vis med pistol. Därpå lät han bortforsla liken, övergjuta och förbränna dem med bensin. Zaren själv torterades till döds. Efter hans död skilde judarna huvudet från kroppen (liksom vid offret av tuppen) och skickade kvarlevorna till Moskva, där de under högtidliga frimurareceremonier i närvaro av representanter för världslogerna av Lenins folk brändes i ugnen. — Såsom det gick zaren, så gick det hans folk. Ryssland blir av Alljuda skäktat, torterat till döds.

Förberedelser äro f. n. i hela världen i full gång för nästa stora slaktoffer, som utsetts av den hemliga judiska världsregeringen: Hitler och Tyskland. Men denna gång skall, får man hoppas, planen gå om intet. Folken börja få vetskap om med vem de ha att göra — och komma att skydda sig!

*

Sovjetspråk

Enligt vad "Die Front" i Schweiz berättar har schweiziska folkets visade olust inför det judiska Bolsjevik-Rysslands beramade inträde i Nationernas Förbund väckt Moskvaherrarnas synnerliga vrede. Det officiella sovjetryska regeringsorganet "Pravda" svarade med följande salva:

"När en gång vår luftflotta organiserats, skola vi bringa dessa skurkar, som uppföra vilda danser på en proletärledares grav (juden Worowskys, en av de blodtörstigaste bolsjevikledarna) grav. Vi skola förklara för våra bönder och arbetare, att det mellan Frankrike, Italien och Tyskland finnes en demokratisk republik, som levererar mördare åt vita gardet, ett folk av bovar med tjocka bukar och stora guldsäckar, som man måste utrota. Vi skola visa denna fräcka alpdvärg vad det vill säga att vredga Sovjet-Republiken."

Judarna i Moskva genera sig ej för att sjunga ut sitt hjärtas mening. För bundsförvanterna i "borgarna" Tryggers och Järtes "Svenska" Dagblad verkar tonfallet kanske något strävt — men för dessa är ju dividenderna huvudsaken. Bolsjevismen är bliven en modesak, och det säger sig självt att Mammons trälar söka sig dit där vinsten lockar. I kampen mot Hakkorset äro även våra svenska "konservativa" redo att öppna famnen för bolsjevismen — och detta trots sovjetjudarna alls icke göra hemlighet av vad de bära i skölden mot de borgerliga "skurkarna med tjocka bukar och stora guldsäckar".

Våra "borgerliga" sovjetsvärmare ta naturligtvis Moskvas deklamationer med ro, väl vetande att de för sin värdefulla hjälp alltid kunna påräkna "passersedlar" den *röda dagen* — samt en plats i solen också i det "proletära" riket.

*

»Dolkstynget» vid Västfronten

Med stor iver har den judiska pressen i alla länder — vår "svenska" icke att förglömma — brukat tillbakavisa framkommet "förtal" om förräderi inifrån mot den kämpande tyska hären under världskriget. Dokumenten, som bevisa förräderiet, ligga dock i dag på bordet, och intet kan längre hindra sanningens frammarsch också i detta stycke.

Den judiska frimurar-marxistiska "revolutionen" vid fronten föregicks av ett intensivt förberedande uppluckringsarbete inifrån. Stöttruppen, som judarna i det inre upprättat mot Tyskland, hette marxismen. Med dess hjälp utfördes i november 1918 det skändligaste förräderi, som någonsin begåtts mot tyska folket. Judar och marxister kallade denna revolt, som ledde till tyskt sammanbrott och förslavande, "revolution". Att den i verkligheten gjorde gemensam sak med Tysklands fiender, bevisas av närstående flygblad, vilket hösten 1918 spriddes i de tyska skyttegravarna och som i svensk översättning lyder: "*Republik betyder fred och frihet!* Till kamraterna vid västfronten: Vi hava uppnått, att följande order utgivits till franska hären: Den som ger sig fången (enskilt eller i smärre grupper) och uttalar lösenordet *Republik* blir icke mera behandlad som krigsfången fiende. Om han vill, kan han arbeta med oss, med likasinnade landsmän, på Tysklands befrielse. Edra republikanska kamrater."

Republik
bedeutet Frieden und Freiheit!

An die Kameraden an der Westfront:
Wir haben erreicht, daß folgender Befehl im französischen Heer ausgegeben wurde: Wer sich gefangen gibt (einzeln oder in kleinen Gruppen) und das Losungswort

Republik

ausspricht, wird nicht mehr als kriegsgefangener Feind behandelt. Wenn er will, kann er mit uns, mit gleichgesinnten Landsleuten, an der Befreiung Deutschlands arbeiten.

Eure republikanischen Kameraden.

I första rummet genom sina organiserade bägge "brödraskap" frimureriet (det "övre") och marxismen (det "undre") lyckades judendomen att i världskriget betvinga Tysklands folk. Men endast för en kort tid — det tyska folket har redan rest sig ur förtryckarnas ok.

*

Lyckliga Island!

"I Island är judefrågan nästan så gott som okänd, emedan vi här icke, såsom i andra länder, ha att lida under judeplågan", skriver en meddelare från Reykjavik.

"Vår glest befolkade ö utgör ingen betesmark för judarna. Det är på längden för litet att schakra med, och så äro vi i det lyckliga läget att icke ha en enda jude i hela landet. Måhända är det dem också för kallt här. Likväl ges det en malörtsdroppe i lyckan. Några gånger om året komma nämligen från Danmark judiska handlande till Island för att göra sina geschäft. De stanna dock alltid endast kort tid. En judekännare sade en gång till mig: 'Det räcker, om dessa judar årligen komma en eller två gånger till Island för att inkassera — de ha då skummat hela grädden och inhöstat lönen för det hårda arbete vår befolkning under året måste utföra.' Det är i alla fall fortfarande glädjande, att dessa hastigt åter försvinnande judiska handlande äro de enda judar vi här se."

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre / i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 11 (268) TORSDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1934 ÅRG. 10

Sanningens ljus

mot lögnens mörker!

Lögnens mörker råder i världen. De lärda sträva efter att finna bot mot tidens sjuka, som hotar mänskligheten med kaos och självförstörelse. Men de se ej verkligheten, se endast falska visioner, som lögnens majestät ställer för deras ögon. Och därför bli deras försök fåfänga och förvirringen blott ökar. Man kan och vill icke se sanningen: att mänskligheten i dag i sin existens åter är hotad av detta samma judiska folk, om vilket Kristus för två årtusenden sedan sade: "Eder fader är icke Gud. Han är en människomördare från begynnelsen". Och Kristus sade vidare: "Endast sanningen kan frigöra människorna och skapa fred på jorden." En förkunnelse, vars giltighet klart bevisas även av den tid, vari vi leva!

Vart vi vända blicken, möter samma lögnens välde. Inom religion, folkupplysning och kultur, politik och ekonomi. Våra begrepp ha under det hemligt styrande Judas inflytande upp- och nedvänts, så att vi ej längre se verkligheten omkring oss. Det har kommit därhän, att vi förneka oss själva och blint låta oss ledas av illasinnade fiender mot vår egen undergång. Vår utövade "kristendom" är endast skenkristendom — den är judendom i kristlig förklädnad. Till namnet äro vi alltjämt svenskar och följa en svensk utveckling. Men den anda vi dväljas i och den utveckling vi bedriva äro skensvenska — de äro judiska, emanera från judiskt håll och åsyfta judiska planer och intressen på det svenskas bekostnad. Vi äro slagna med lögnens blindhet!

Våra tidningar och vår kulturdanande bokverksamhet äro i Judas hand och verka under det judiska förlagshuset Bonniers ledning i antisvensk kosmopolitisk, frimurare-marxistisk anda för judendomens mål. Som en följd härav har allmänna opinionen på olika områden fått en visserligen förtäckt, ehuru utpräglad judaistisk inställning och vårt folks avnationalisering har obehindrat kunnat fortgå. Vår politik är ingen svensk sådan — den är judisk politik, från grunden byggd å judisk lögn samt inställd å vårt folks förvillelse och förslavande under Juda. Den rådande falska demokratiens och frihetens system är från ovan till nedan en skapelse av samma judiska makt, en parodi å svensk folkrepresentation och svenskt statsliv, på intet sätt motsvarande vårt folks sanna behov. Dess grundorganisationer, de nuvarande partierna, ha skapats av judendomen efter dess imperialistiska sats "Söndra och härska!"; de finansieras och dirigeras i hemlighet av samma judendom. Genom att störta vårt folk i besinningslöst inbördes broderkrig, politiskt, socialt och ekonomiskt önskade den judiska inkräktaren tillintetgöra vår nationella motståndskraft och förmåga av reaktion, försänka oss i dådlös vanmakt, så att vi blevo ett lättfånget byte för hans makt- och profithunger.

De styrande och lagstiftande instrumenten ha på alla områden till ytterlighet nyttjats för det svenska intressets tillbakaträngande till favör för det judiska. Genom näringslivets monopolisering och en ruinerande ekonomisk politik visàvis jordbruk och annan nationell företagsamhet överfördes svenska ekonomiska värden i judisk ägo, i judiska banker och monopol, och förut fria och oberoende svenska näringsutövare förvandlades till judarnas drängar. Alla "nyckelställningar" och inflytelserika poster i samhället besattes med judar, frimurare och judelakejer, varigenom inkräktarens härskarställning allt fastare förankrades. Statsmakt och kommuner provocerades till en vansinnig miljardskuldsättning till det internationella judiska ockrarkapitalet och vi tvingades in i det judiska ränteslaveriets eviga boja. — Hela denna stort lagda judiska politik möjliggjordes genom en intensiv medverkan av den "fria" tidningspressen, som i anknytning till de judiska partierna tjänstvilligt aktualiserade och populariserade alla "folkmeningar", önskemål och krav, som åsyftade att befordra judendomens intressen på svenskhetens bekostnad. Samma tidningspress sörjde för den nordiska svenska kulturens planmässiga och systematiska omvandling till en judisk, själlös kultur.

Vad mänskligheten i dag behöver är: *Sanningen!* *Först då, när Sanningens helande ljus genombrutit lögnens pestförande mörker på alla områden, kan det åter dagas och folken befrias ur sina nuvarande våndor!*

Alexander av Jugoslavien

Alexander av Jugoslavien var en verklig konung — ej en kungsdocka av parlamentarismens epok. Han hade höga och riktiga begrepp om sina plikter mot folket. Han hade även vilja och mod. Han ville och kunde icke låta sitt lands öden göras till lekboll för egoistiska intressen och partiklickar. Han ville och kunde ej degradera sig själv till rollen av en överflödig, dekorativ detalj i den "demokratiska" statsmaskinen. Han ledde själv med fast hand sitt folks öden. Han var en härskare.

Genom hård livsskola uppfostrades han därtill. Han föddes i landsflykt, i Zetinie, i de svarta bergen. Där var livet hårt, liksom bergen själva; där tillbragte han sin barndom. Ofta hörde den unge Alexander bergbebyggarna sjunga sånger över sina förfäder, karageorgievitscharna, som voro dessa kämpars ledare och hjältar... Sedan förde man honom — efter några års uppehåll i Schweiz — till Petersburg, den slaviska världens dåtida huvudstad, där han erhöll sin uppfostran vid kejserliga hovet. Sin utbildning mottog han i militärskolan för de kejserliga pagerna.

*

Livet i landsflykt bland främmande människor kom Alexander tidigt att mogna. Han såg också mycket, lärde och förstod åtskilligt i Ryssland. Han gjorde bekantskap med panslavismens stora idéer, som myc-

(Forts. å sid. 7.)

Sovjet i Genève

Nationernas Förbund har för någon tid sedan såsom medlem upptagit den sovjet-ryska bolsjevikstaten samt förärat honom en ständig plats i sitt råd — och detta utan nämnvärt motstånd. Av 49 nationer röstade blott tre — Schweiz, Holland och Portugal — emot, medan 7 underläto rösta. 39 nationer röstade alltså för Sovjet-Rysslands upptagande. En skrämmande verklighetsbild! Beslutet av de 39 nationerna innebär ett förräderi mot mänskligheten av dess högsta värden, av lag och rätt, trohet och tro, allt ädelt och gott, kultur, etik och moral, konst och vetenskap, äktenskap och familj, religion och Gud, med ett ord allt som är upphöjt och heligt.

Vilka äro då dessa bolsjevikledare, som i dag befunnits värdiga att i råd och dåd deltaga i folkens förbund, vilket skulle utgöra högsta väktaren av rätt och rättfärdighet? Vad är Sovjet-Ryssland överhuvud för en stat och vad slags lagar och religion härska där? Låt oss lyssna till denna stats egna ledande huvuden!

Den sovjet-ryska revolutionens fader, *Lenin*, alias Uljanov, karaktäriserar i sina "statspolitiska" teser, som ännu gälla såsom högsta lag för varje bolsjevik, den i sovjetlandet härskande statsuppfattningen i följande ord: "I den heliga kampen för den sociala revolutionen äro lögner, bedrägeri och förräderi mot borgarståndet, kapitalisterna och deras regeringar alltigenom tillåtna... Moral? Endast det är moral, som befordrar revolutionen, allt annat är borgerligt vansinne... Vi bolsjeviker föra den sociala revolutionen till Amerika liksom till Europa. Den kommer systematiskt, steg för steg. Kampen blir lång, grym och blodig. Men vad betyder en förlust av 90 % avrättade, om blott 10 % kommunister bli kvar att fortsätta revolutionen... Bolsjevismen är intet pensionat för unga damer. Barnen borde övervara alla avrättningar och glädjas över proletariatets fienders död."

Så långt bolsjevikrevolutionens fader, vilken dog av hjärnuppmjukning till följd av syfilitisk sjukdom!

Haven I klargjort för Eder, Herrar av Folkförbundet, innebörden av dessa hos Eder nye förbundsbroder alltjämt gällande "statspolitiska" teser? Hören I ej örfilarna, som vina kring Edra öron? Förstån I ej, att de "90 %", som skulle avrättas, ären I och de av Eder företrädda folken? Att "proletariatets fiender", över vilkas avrättande barnen böra glädjas, icke äro några andra än I själva?

Men låt oss gå vidare och lyssna till bolsjevikstatens nuvarande härskare, *Stalin* — alias Dshugashvili, alias Koba, alias Nischeradse, alias Tschischikov — "röde zaren av Kreml", vilken tidigare sysslade med att röva järnvägståg och mörda människor. På kommunistpartiets sista kongress utslungade Stalin följande oförblommerade hotelse: "Det nya kriget skall ovillkorligen utlösa revolutionen och i en rad länder överhuvud sätta kapitalismens existens i fråga. Och må herrar borgare icke skylla på oss, om dagen efter kriget några dem närstående regeringar försvinna!" Efter ett blodigt rövtåg av kommunistiska kinesiska banditer uttryckte Stalin sin och bolsjevikstatens förbundenhet med mördarna i ett radiotelegram, vari han uppmuntrade till nya dåd: "Vi kommunister erkänna ingen etik, som kunde sätta gränser för en revolutionär sammanslutnings handlingsfrihet." Djuriska mördare och förövare av grymma massmord å oskyldiga människor firas alltså i Sovjet-Ryssland som hjältar. Och detsamma gäller fosterlandsförrädare och statsfiender i de med bolsjeviklandet i "vänskapliga" förbindelser stående "kapitalistiska" staterna. Ledaren för de franska kommunisterna, Cachin, blev t. ex. efter de blodiga barrikadstriderna i Paris detta år av sovjetpressen hyllad som "förkämpe för den franska rådsrevolutionen".

Stalin yttrade vid kommunistpartiets sista kongress vidare: "Den 1 maj 1937 får i Sovjet-Ryssland icke längre finnas ett enda gudshus och begreppet Gud skall vara förbannat

(Forts. å sid. 6.)

Frimureriet bort!

För genomförande av sin imperialistiska världsplan har Juda även betjänat sig av fiendefolkens överskikts medverkan. Det skedde i vår tid framför allt genom frimureriet, i vilket alla element som kunde befaras bjuda ett allvarligt motstånd inlockades och underkastades systematisk fostran i judendomens anda, omdanades till stridsmän för dess idéer. För flertalet bröder i lägre grader, av vilka åtskilliga bereddes personliga fördelar av medlemskapet i det borgerliga samhället, beslöjades likaväl det egenliga syftet under allsköns mystiska ceremonier, talesätt och bruk. För yttervärlden presenterade sig orden såsom en uteslutande ideell stiftelse, sysslande med välgörenhet.

Den som ej känner hemligheten med frimureriet har icke möjlighet att i dag förstå vare sig judefrågan eller vad som i övrigt rör sig i världen. Frimurareorden utgör ett av judendomens allra förnämsta vapen i kampen för världsherravälde. Den är till hela sitt väsen en judisk inrättning. Varje ord, symbol, tecken och ceremoni hänsyftar på ordens judiska mission: Salomostemplets återuppbyggande, d. v. s. det judiska världshärskardömets införande. Och för att denna återuppbyggnad skall kunna ske, måste allt som står i vägen undanröjas. Härav ordens revolutionära karaktär. Det talas där åtskilligt om en kommande "aera, fri från troner och altaren".

Uppfostringsarbetet i logerna åsyftar främst att utplåna national- och rasmedvetandet ur brödernas hjärtan för att i stället inficiera dem med judisk humanitär filosofi, förvandla dem till "konstgjorda judar". Utan att ofta själva förstå det låta de för ordensdekorationer och hemlighetsmakeri svaga bröderna bruka sig till medhjälpare i judendomens mot nationalstaten och all sann religion riktade förstörelsearbete. Man kan inför detta faktum förstå talesättet i judarnas religionsskrifter om gojim såsom "själlösa" varelser. På 1700-talet formulerades frimureriets ideologi i de vackert klingande orden: "humanitet, tolerans, upplysning"; vid tiden för den "stora franska" revolutionen ändrades lydelsen till: "frihet, jämlikhet, broderskap"; efter världskriget präglades det nya slagordet: "folkförsoning, folkfred, folkförbrödring." — Allt efter utvecklingens krav.

Medan massan av bröder i lägre grader påverkas i sitt tänkande och handlande i raslig och nationell självförnekelse samt göras till förkämpar för internationella judiska idéer, sörjes genom särskilda utsända arbetande bröder för den judiska frimurareideologiens utbredning inom alla korporationer, föreningar och inrättningar av betydelse i yttervärlden. Betrodda frimurare placeras genom relationerna med högsta kretsar å inflytelserika posteri staten och det offentliga livet, där de bevaka ordens intressen. Även folkens furstar togos i anspråk såsom "beskyddare", vilka "täckte" orden och brödernas verksamhet. De monarker, som beredvilligt ställde sig till förfogande såsom medhjälpare, fingo tillsvidare behålla sina kronor, ja blevo stundom högt ärade, medan de som motsatte sig störtades eller bragtes genom underlydande terrororganisationer om livet.

Det genomförda, numera allom uppenbara förjudandet av vårt land är främst ett verk av den från Frankrike stammande regerande frimuraredynastien Bernadotte, vars troninnehavare i egenskap av Salomos Vikarie, Ordens Högste Beskyddare och Styrande Mästare i IX. Provinsen, regerat Sveriges folk på äkta frimurarevis. Förjudandet har genomförts av frimureriet i beslöjat samarbete med den judiska marxismens brödraskap. Ovanifrån och ned. "Grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige säger, att i spetsen för det svenska frimureriet står en blott för Salomos Vikarie känd "*överhetsperson*, vars namn skall förbli en hemlighet tills han personligen övertager regeringen; till dess *befaller han genom sina Vikarier*". Man frågar: *Vem* är denne hemlige, genom Salomos Vikarie befallande överhetsperson? Sveriges författning känner ingen dylik "hemlig överhetsperson".

Frimureriets i Sverige näst de kungliga högst betrodde representant är det "nationella" högerpartiets chef, amiralen Salomon Lindman. Denne har vid olika tillfällen offentligt uttalat, att det svenska frimureriet är nationellt, religiöst, opolitiskt samt utan förbindelser med det internationella frimureriet. Dess verksamhet inskränkte sig helt till "utövande av välgörenhet." Amiralens tal om "välgörenhet" förtjänar ej att tas på allvar. Beträffande de förnekade förbindelserna med det internationella frimureriet, ger ett studium av IX Provinsens frimurarekalender en viss klarhet. Där redogöres rätt utförligt för Stora Landslogens öppna förbindelser med loger i olika länder och världsdelar. Gentemot uppgiften om olika slag av frimureri stå otaliga auktoritativa utlåtanden av framstående frimurare, frimurareorgan och forskare på området. Den kände brodern Eugen Lennhoff t. ex. uttryckte sig i "Die Freimaurer" 1929 sålunda: "Alla bröder på jordens rund utgöra en enda loge". "Maconiete Weekblad" skrev den 2 september 1872: "Frimureriet kan i grunden gälla såsom riktat mot nationaliteten." Carl XIII:s-riddaren Lindmans hela politiska verksamhet i vårt land har bevisligen varit inställd på just förverkligandet av vad framstående frimurare betecknat såsom ordens mål: "kommunismen, d. v. s. statskapitalism, medelklassens och den självägande jordbrukarens utrotande till förmån för den judisk-frimuriska kapitalismens penningsyndikat och mänsklighetens kollektivisering under Juda."

"Freimaurerzeitung" skrev den 9 maj 1874: "Tyngdpunkten i våra arbeten ligger i de högre graderna. Där göra vi framstegen, politiken och världshistorien". Och vari denna världspolitik består upplysa betrodda höggradsbröder. När 1889 1. internationella frimurarekongressen ägde rum i Paris till firande av hundraårsjubileet av den "stora franska" revolutionen, talade höggradsbrodern Frankolin öppenhjärtligt om ordens syfte: "Den dag skall komma, då hos alla folk monarkierna och altaren skola sammanstörta. Denna dag är icke mera avlägsen; det är den vi längta efter". Andra auktoritativa frimurareuttalanden lyda: "Vi äro de sammansvurna mot den nuvarande samhällsordningen"... "Frimureriet är revolutionens moder"... "Revolution är rätt och t. o. m. helig plikt för frimurare"... "Utan hemliga sällskap skulle man icke ha några hemliga kommittéer och revolutionen skulle aldrig fullbordas". — Förstår man nu, varför höggradsbrodern Salomon Lindman in i det sista hårdnackat motsatte sig ett förhindrande av den ateistiska, judisk-bolsjevikiska revolutionsverksamheten i Sverige?

Frimurareordens verksamhet är i strid mot den svenska författningens anda. Vi protestera mot dess existens och kräva IX. Provinsens upplösning och frimureriets förbjudande i Sverige.

• Pressfronten •

Pressbyråns »opartiskhet»

Redan för åratal sedan stod det klart för oss, att den av judarna Bonnier ägda Svenska Pressbyrån icke uppfyllde det av riksdagen stadgade villkoret för beviljat tidningsförsäljningsmonopol: absolut opartiskhet vid distributionen av utbjudna tidningar och tidskrifter. Bonnierförlagets egna alster jämte andra tidningar och tidskrifter, vilka aktivt verkade för judendomens och bolsjevismens sak, bestodos en storartad reklam och framhöllos överallt kraftigt i försäljningen, medan svenskorienterade tidningar systematiskt undertrycktes. 1931 uppsade vi även förbindelserna med det judiska distributionsföretaget för att själva omhändertaga Nationens försäljning, och de för vår tidning förmånliga verkningarna av denna skilsmässa visade sig omedelbart.

Pressbyråns ägare tillbakavisade dock alltid med indignation framkomna beskyllningar för partiskhet och menade, att alla tidningar voro lika ställda. Ett nytt dokumentariskt bevis för osannfärdigheten i dessa påståenden har nu lämnats genom den av Svenska Pressbyråns verkställande direktör, herr S. W i j k m a n utsända cirkulär-reklamen för Åke Bonniers nya veckotidskrift *"Nu"*. *Nya Dagligt Allehanda* offentliggör några utdrag ur Pressbyråchefens till filialerna utsända cirkulär med rekommendation för "Nu":

"Med NU får Ni en ny första klassens försäljningsartikel. Det är vår bestämda övertygelse att denna publikation är just av den art som nutidens människor behöva och vilja ha. Den vill hjälpa människorna att förstå vad som försiggår omkring dem och vad det bär hän.

NU vänder sig till personer i alla samhällsklasser: Ni bör sålunda bjuda denna tidning såväl till industriarbetaren som kontorstjänstemannen, såväl till hantverkaren som generaldirektören. Alla — utom de som gå sovande genom livet — borde kunna bli läsare av denna tidning.

Mycket av framgången för NU beror emellertid på försäljarnas intresse. Låt ingen gå ut ur Er butik utan att bjuda honom NU. Slå upp tidningen, visa den för honom, påpeka vad den innehåller, framhåll den rika illustreringen, de många ämnesgrupper tidningen omfattar och understryk hur vederhäftig redaktionen verkligen är. (Chefredaktör: juden Åke Bonnier. Red. anm.). På andra sidan av omslaget till det första numret finner Ni de redaktionella namnen. Läs dem, och Ni skall genast se, att förnämare redaktion har ingen svensk veckotidning.

Bestäm Eder för att sälja denna tidning i *stor skala.* Här har Ni en verklig chans: låt den inte gå Er förbi. Tidningens höga lösnummerpris — 45 öre — möjliggör ju stor försäljningsvinst. Edra villkor äro de vanliga."

Artikelförfattaren i Nya Dagligt Allehanda kommenterar aktstycket med följande ord:

Man må observera att dessa svassande fraser icke härleda sig från tidningsutgivaren utan från den institution, som av K. M:t och Järnvägsstyrelsen hugnats med ett värdefullt tidningsförsäljningsmonopol för att tillhandahålla den svenska allmänheten det fria ordets produkter utan något som helst partitagande. Varje gång man tyckt sig märka att tidningar av en speciell färg genom Pressbyråns försorg särskilt ivrigt utbjudits under det att andra hållits tillbaka, så att det varit så gott som omöjligt att uppdriva exemplar av dem, har från vederbörandes sida kraftigt protesterats mot så skamliga beskyllningar.

Man blir mer än förvånad, då man tager del av den framhållna produkten. Någon mera meningslös hackmat har sällan tillhandahållits den läsande allmänheten i anspråksfullare form. Säkerligen skulle ett dylikt pressfenomen omedelbarligen självdö, därest det icke toges särskilt om hand av en väl instruerad och excercerad försäljarekår.

Månne man härav kan draga den slutsatsen, att Pressbyråns återförsäljarekår eller i alla händelser enskilda medlemmar därav få speciella instruktioner alltefter som en tidnings försäljning synes önskvärd eller icke inom de ledande kretsarna av distributionsapparaten? Inom kort lär nytt kontrakt komma att upprättas mellan kungliga järnvägsstyrelsen och Pressbyrån. Ovillkorligen måste allmänheten fråga sig huruvida monopolet även framdeles skall överlåtas åt ett handelshus med intressen i tidningsvärlden och rent ut sagt säkert även i politiken. Den skymt av tidningsdistributionens hemligheter, som man fått genom nu påpekade cirkulär är en alltför stor skandal för att icke få några konsekvenser.

En granskning av första numret av NU ger klarhet rörande den nya Bonniertidskriftens syftemål. En belysande detalj må här nämnas. Medan det t. ex. å ett ställe i tidskriften med gillande citeras, att "fanatiker begagna ordet ras som täckmantel för nationella och politiska lidelser eller för råa instinkter", vilket är riktat mot Tyskland, utsäges på ett annat ställe med bestämdhet att "medelhavsrasens överlägsenhet över den nordiska rasen icke kan betvivlas". Detta i samband med påstående om "tyskarnas barbari". Det är som man finner ej så noga med konsekvensen i detta pressorgans hållning till tidshändelserna.

Judarna Bonniers nystartade tidskrift NU visar på ökad aktivitet å den judiska fronten. Vi betvivla dock, att herr Åke Bonnier skall ha framgång i sin nya "mission". Svenska folket känner honom och hans anhöriga för väl för att fastna i denna nya snara. Det kravet måste nu med oemotståndlig kraft resas, att den främsta företrädaren för det brottsliga judiska folkförvillande arbetet i Sverige, *huset Bonnier, definitivt avkopplas från varje befattning med svensk folkupplysning! Frimurareattack mot psalmboken.*

Salomos Vise

på Stockholmskonferens

Frimurarebladen ägnade en livlig uppmärksamhet åt besöket under oktober av fem höga irländska frimurare, representanter för Irländska Storlogen i Stockholm. Sverige "hedras" titt tätt med dylika visiter av kung Salomos sektioner. Förra året var Skotska Storlogen här och året före Engelska Storlogen. Utlandets höggradsbröder trivas uppenbart förträffligt i vårt nordliga land. Den irländska delegationens ledare var earlen av Donoughmore, Irländska Storlogens stormästare, och övriga medlemmar: mr Raymond F. Brooke, generalen sir George McK Franks, översten lord Farnham samt mr. Henry C. Shellard. Som svenska värdar fungerade konteramiralen Salomon Lindman, generallöjtnanten Nauckhoff, direktören R. Lindman, kaptenen C. Cassel, revisionssekreteraren Wisén och majoren F. Ryman.

I programmet för den celebra "välgörenhets"-konferensen ingick bl. a. en middag å Strand hotell, en audiens hos Salomos Vikarie i IX Provinsen av Världsfrimureriet, konung Gustav V, en middag i Frimurarepalatset å Blasieholmen den 22 oktober à 20 kronor kuvertet, till vilken påbjudits "dekorerad svart väst". Den 23 oktober gav Salomos Vikarie själv stor middag å Kungl. slottet, vari förutom de irländska bröderna deltogo hertigarna av Västerbotten och Västergötland, riksmarskalken von Sydow, härvarande engelske ministern, samtliga Karl XIII:s-riddare samt ett antal högre frimurare, bland dem en dansk, landsdommer Schmidt, och en norrman, generalmajor Aatwatsmark. I programmet ingick vidare besök hos frimurareordens "välgörenhetsanstalter", en utflykt till Gripsholm, middag hos amiral Lindman samt — bevistandet av Operans föreställning av "Furst Igor" sista aftonen, den 25 oktober.

Om brödraskapets hemlighetsfullhet fick man en erinran av genom maningen i tidningsannonserna om klädsel i "dekorerad svart väst" vid stora middagen i Frimurarepalatset. Svart är ju inom frimureriet dödens färg och hurudana dekorationerna i svart äro se vi av den originella utsmyckningen av "förberedelserummet" och "mästarlogen" (se bild 5 och 6, sid. 5!).

När vi läste i tidningarna, att brödraskapet såsom avslutning å samvaron skulle åse "Furst Igor" å Kungl. Operan, anade vi nästan denne furstes dramatiska livsöde. Slå vi upp i Nordisk Familjebok, finna vi också aningarna bekräftade. Där berättas, hur Igor, son av det stora slaviska ryska rikets grundare Rurik (av svensk börd) 913 efterträdde sin frände Oleg såsom "furste av Novgorod och Kiev". 945 blev furst Igor "till hämnd för skatteutpressningar grymt avdagatagen, varefter hans änka, övertog styrelsen för deras minderårige son, Svjatoslav".

Ett högst aktuellt motiv alltså!

Fallet Zondek

Regeringens protegerande av judar fick en drastisk illustration i fallet Zondek. Den judiske professorn Israel Holmgren, speciellt intresserad för fosterfördrivning efter bolsjevikiskt mönster — ett av de många medel varmedels hebreerna arbeta på de icke-judiska rasernas undergång —, hade via statssekreterare Björck lyckats engagera icke bara socialministern utan hela regeringen för legitimering av den tysk-judiske emigranten professor Zondek såsom praktiserande förlössningsläkare i Sverige. Saken forcerades med sådan iver, att man kan tala om ett klart försök till överrumpling. Det judevänliga Karolinska Institutets lärarekollegium skyndade tillstyrka utan att ens ha undersökt judens kvalifikationer.

Vi se i denna episod ett nytt belysande exempel på *vems* intressen våra nuvarande styrande i första hand söka främja. Medan omkring 700 svenska läkare gå arbetslösa söker man insmuggla en av det nationalsocialistiska Tyskland ratad judisk-bolsjevikisk läkare att taga brödet från egna landsmän. Men denna gång lyckades ej planen. Försöket var för grovt för att icke utlösa en storm av indignation. Inför de kraftiga avstyrkandena särskilt från Sveriges läkareförbund och styrelsen för Sveriges yngre läkares förening, den sistnämndas yttrande åtföljt av en av över 1,000 svenska läkare undertecknad skrivelse, vågade man ej fullfölja planen. Regeringen, som engagerat sig för djupt för att kunna dra sig tillbaka, räddades av Zondek själv, som ingav en skrivelse, vari han återtog sin ansökan och förklarade sig uteslutande skola ägna sig åt professuren i Palästina — där han också bättre hör hemma.

Antijudisk världsaktion

De vaknande folkens gemensamma kampfront till försvar mot den anstormande världsjudendomen tager allt fastare konturer. Kontakten mellan frihetskämparna i olika länder har byggts ut till en innerlig, aktiv samverkan, så att kampen härefter skall kunna föras på internationell linje.

Ett betydelsefullt steg i denna riktning togs genom den "världskongress för fred, frihet och arbete", som under september månad ägde rum å viss ort i Europa och vid vilken ett stort antal representanter för den antijudaistiska frihetskampen från skilda länder närvoro. Kongressförhandlingarna gåvo ett glädjande vittnesbörd om det allestädes pågående uppvaknandet bland folken, om den upphöjda anda av sann idealism och mellanfolklig solidaritet som präglar den nationella väckelsen i alla delar av världen.

En dominerande plats i förhandlingarna erhöll ett från en av deltagarna inlämnat förslag angående organiserandet av det fortsatta arbetet. Förslaget utmynnade i ett yrkande, att följande skulle beslutas:

"Judeproblemet har tillräckligt studerats. Det gäller nu att komma till dess lösning.

Därför har studiekonferensen beslutat att under namnet "Union Antijudaique Universelle" för judeproblemets lösning ombilda sig till en *Förening för propaganda och handling.*

U. A. U., som härmed grundats, vänder sig till alla nationers samvete och skall med snaraste inkalla en antijudaistisk kongress, som den ...... har att sammanträda och som erhåller i uppdrag att besluta över följande punkter:

1. Uppställande av ett aktionsprogram, åsyftande att göra ett slut på judendomens parasitära liv genom dess fullständiga utskiljande ur alla länder, i det man låter den bosätta sig å ett fritt territorium, som är tillräckligt stort för att rymma *alla* judar. Detta territorium kan icke vara Palästina.

2. Inrättande av en permanent centralbyrå för U. A. U. Denna byrå har uppgiften att övertaga förbindelserna mellan de antijudiska nationella föreningarna, vilka å sin sida företrädas genom landsbyråer, som måste erkännas av centralbyrån.

3. Utgivande av en månadsrevy såsom doktrinärt och informatoriskt organ för Unionen. "Welt-Dienst" skall vid dess sida fortfara att utkomma.

4. Offentliggörande av ett upprop till alla folk. Detta skall innehålla en förklaring, att varje nation har rätten att fritt utveckla sig på sitt territorium utan att störas av den judiska parasitismen och dess internationella intriger, som hota världsfreden, i det de tillintetgöra *mänsklighetens broderliga civilisation.*

U. A. U. har missionen att avlägsna detta alla mänskliga intressen motsägande ofog, som redan alltför länge fått förekomma".

*

Detta förslag överlämnades till ett utskott, som omedelbart efter förhandlingarna i frågan sammanträdde. Härvid beslöts, att icke vänta till inkallandet av en ny konferens utan strax skrida till verket. Efter en kort överläggning grundades *centralbyrån.* Den upprätthålles tillsvidare av en engelsman, en fransman, en holländare, en tysk, en schweizare och en ungrare, med suppleranda förstärkning av en svensk, en turk, en polsk och en dansk.

Den sålunda bildade centralbyrån skall ständigt vara församlad och växlande ha sitt säte i olika länder. Vid utskottssammanträdet, där dessa beslut fattades, beslöts även förverkligandet av övriga punkter i det framlagda förslaget.

Såsom ett uttryck för den anda, som besjälar deltagarna i denna nya, folkens sanna international, återge vi slutligen följande ord, vari deltagarna gåvo uttryck åt sin fasta, enhetliga vilja:

Vi vilja vara ett enigt folkens förbund, vi vilja fred, frihet, arbete för våra folk. Envar för sitt! Vi vilja åter regera oss själva, vi vilja själva avgöra våra stridigheter utan medverkan av judendomen. Vi vilja icke vila förrän också juden har sitt eget fosterland, i vilket han kan avparasitera sig och uppnå ett eget judiskt-folkligt liv!

Kristendomen — den eviga urariska religionen

(En serie artiklar, publicerade i Nationen under 1934)

har utkommit

i

bokform

Rekvirera

Kristendomen — den urariska religionen .... 50 öre

Judarna i Sverige .... 50 „

Nya upptäckter om Israelsprotokollen .... 50 „

Kristus var ej jude .... 25 „

Sändas på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och exp.-kostnad antingen i brev eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Frimurarattack mot svenska psalmboken

Carl XIII:s-riddaren biskop Eklund, som av vår marxistiske kyrkominister beklätts med uppdraget att utarbeta förslag till ny psalmbok, har fått sitt reformprojekt utsatt för en sällsport hård kritik.

I religiöst intresserade kretsar har man haft svårt att förstå det "Eklundska reformförslaget", vilket allmänt betecknas som en mycket påtaglig försämring av den nuvarande psalmboken. Men så ligger ej heller någon förbättring av denna kristligt religiös sett i vare sig höggradsfrimuraren Eklunds eller marxisten Engbergs intresse. Man har på prästerligt håll starkt förvånats över detta "renlärighetsnit, där allt strukits bort som möjligen kunde tyda på att mänskliga dygder och förtjänster kunde ha någon betydelse". Det är just de vackraste psalmerna som strukits ur psalmbokstillägget, däribland en av Erik Gustaf Geijer, som ej passat vederbörande, medan allt fått stå kvar, som handlar om eviga straff, djävul och helvete. Men den som något känner frimureriets mysteriekult förvånas knappast häröver.

Den ej minst omilde i kritiken över det Eklund-Engbergska ändringsförslaget är hovpredikanten Åhfeldt. Han betecknar detta som en klar förvanskning i vad gäller omredigeringen av sådana härliga psalmer som Wallins "Mina levnadstimmar stupa" och andra. Han sade sig även innerligt hoppas att slippa uppleva den dag, "då 1819 års psalmbok, präglad av stormännen Wallin, Franzén och Geijer, utbyttes mot en 1934 års psalmbok, präglad av J. A. Eklund och Artur Engberg".

Socialstyrelsen och musikerna

Läget inom musikerfacket visar hur under rådande regim främlingsintresset befordras i vårt land på bekostnad av det svenska. För myndigheterna tyckes det numera vara fullständigt likgiltigt, om svenska musiker på grund av arbetslöshet gå under — blott emigranterna här kunna beredas förmånliga engagemang och en dräglig tillvaro. Att Kungl. Socialstyrelsen under juden Heymans ledning ömmar för sina utländska rasfränder, är förståeligt; men därmed är icke ett totalt åsidosättande av svenska musikers berättigade intressen på något sätt försvarat.

Musikerfacket är ett av de yrken, som för närvarande ha att kämpa med den största arbetslösheten i förhållande till kårens numerär. Enligt ett uttalande för någon tid sedan av Svenska Musikerförbundets ordförande uppgick de arbetslösas antal till omkring en tredjedel av kårens medlemmar. Restaurantmusiken, vilken efter ljudfilmens införande förutom verksamheten vid våra kommunala och statliga orkestrar är den enda arbetstillgången att räkna med, domineras till stor del av utländska musikensembler. Invandringslagen tillkom närmast som ett skydd för landets egna medborgare, men den har i fråga om musikeryrket visat sig fullständigt ineffektiv. Socialstyrelsen, som reglerar musikerimporten, reglerar kantänka på sitt sätt, lämnande alla Musikerförbundets avstyrkanden beträffande utlänningarna utan avseende. Och detta trots fullgod inhemsk svensk arbetskraft finnes i överflöd!

"Kårens vara eller icke vara är nu beroende av statsmakterna", förklarade Musikerförbundets ordförande i sitt åberopade uttalande. Svenska musiker, som i ett årtionde eller längre ej endast fullgjort sina skyldigheter till sin organisation utan också till stat och kommun, skola i sin fortsatta levnad vara hänvisade till den redan så hårt belastade statsmaktens eventuella nåd — endast för att främlingar, huvudsakligen judar, här skola kunna beredas uppehåll och näring!

För förverkligande av denna osvenska ordning startades på sin tid på judiskt initiativ en särskild sammanslutning, "Musiker-Etablissementernas Förening", under ledning av en viss kosmopolitisk herr Heinrich Newe, vilken sörjer för att utlänningarna få sina arbetstillstånd punktligt förnyade, vartill kommer införandet efterhand av än mer "nytt utländskt", då åter några svenskar utklassas, allt efter behov. Sålunda beredas utlänningarna möjlighet att obehindrat fortsätta, ända tills de erhållit det efterlängtade svenska medborgarskapet och invandringslagen för dem förlorat all verkningskraft.

Invandringslagen är tillkommen till skydd för svenskar och icke för utländska emigranter. Vill Kungl. Socialstyrelsen icke inse detta, saknar den kompetens för sin uppgift — och bör med snaraste försvinna!

†

Ingenjören Gösta Werner Hermann avled den 16 okt. Hans enligt mänsklig uppfattning blott alltför tidiga bortgång betydde en stor förlust ej allenast för anhöriga och vänner utan även för den unga frihetsrörelsen, ty Gösta Hermann var en av denna rörelses största personliga tillgångar.

Gösta Hermann var en människa med sällsynt gedigna egenskaper, en fullödig representant för den äkta svenska nordiska stammen: självuppoffrande, oegennyttig, aldrig sviktande i striden för den sanna idealismen, för folkets frihet, för sanning och rätt.

En svensk kämpe har fallit — en förebild för det vaknande Sveriges söner. Frid över hans minne!

E. E—n.

Serajevo- och Marseilledåden — frimureriets verk

Händelserna kring mordet å konung Alexander av Jugoslavien tyda i en bestämd riktning, vad ursprung och motiv angår. I den judiska pressen var man också strax färdig konstatera en nästan till kopia liknande motsvarighet mellan akten i Serajevo juni 1914 och akten i Marseille oktober 1934. Vi stodo inför ett nytt världskrig, hette det. — Det man hoppas, tror man så gärna! En våldsam mellanfolklig hets iscensattes, med ömsesidiga ärerörige beskyllningar, åsyftande att skapa den erforderliga miljön för ett krigsutbrott.

Nu liksom för 20 år sedan voro anstiftarna av den ödesdigra mordhandlingen terroristiska organisationer, lydande under frimureriet. Liksom den österrikiske tronföljaren ärkehertig Franz Ferdinand före mordet 1914 var underrättad om det öde som väntade honom, skall konung Alexander ha varit fullt beredd på vad som skulle komma.

Då mordet i Marseille liksom mordet i Serajevo med all säkerhet var ett verk av de inom frimureriet, synnerligast "Grand Orient de France", verkande, med komintern samarbetande kretsarna, vilja vi här något närmare beröra Serajevo-fallet, och vad som under rättegången med mördarna å den österrikiske tronföljaren framkommit. Berlinprofessorn *Pharus* har i olika arbeten, bl. a. i "Processen mot attentatsmännen från Serajevo" samt i "Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik" publicerat de märkliga förhandlingarna från nämnda process.

Av dessa framgår, *att* mördarna handlade på order av frimureriet samt vidare *att* majoren Tankosic, som personligen inköpte mordvapnen, var frimurare, *att* Ciganovic, som överlämnade bomberna, handgranaterna och browningarna till mördarna, var frimurare, *att* dr Kasimirovic, åt vilken frimureriets "furstar" i Budapest, Paris, Kiew o. s. v. uppdrogo utförandet av mordet och uppdrevo de nödiga penningemedlen, var frimurare.

Vi återge ur det stenografiska protokollet från rättegångsförhandlingarna följande:

Dr. v. Premusic sporde mördaren *Cabrinovic:* — "Är ni frimurare"?

Mördaren — förvirrad: — "Varför frågar ni mig så? Jag *kan* icke svara därpå".

Dr. v. Premusic: — "Är major *Tankosic* frimurare? (Tankosic lämnade mördarna vapen samt undervisning i att bruka dem.)

Mördaren: — "Ja! Ciganovic är det också!" (Ciganovic överlämnade personligen browningarna och bomberna åt mördarna.)

Presidenten: — "Härav följer, att ni också är frimurare, ty en frimurare vill aldrig säga till någon annan än en frimurare, att han är en frimurare".

Mördaren: — "Var så snäll och spörj mig icke därom. Jag vill icke svara därpå".

Presidenten: — "Den som tiger till en fråga, han besvarar den med 'ja'."

Presidenten: — "Tala om mera för mig om bevekelsegrunderna. Visste ni — innan ni bestämde er för att göra attentatet — något om att Tankosic och Ciganovic voro frimurare? Har det haft något inflytande på ert beslut att de nämnda personerna även voro frimurare?"

Mördaren: — "Ja!"

Presidenten: — "Vill ni upplysa mig om ni fått i uppdrag av de nämnda personerna att utföra attentatet?"

Mördaren: — *"Frimureriet står i förbindelse med attentatet. I frimureriet är det tillåtet att döda. Ciganovic har berättat för mig, att frimureriet redan för ett år sedan har dömt ärkehertig Franz Ferdinand till döden".*

Och vad uttalade den andre mördaren — han, som nyligen fått sig ett minnesmärke rest i Belgrad, juden *Gabrilo Prinzip?*

Presidenten: — "När berättade Ciganovic för er att han var frimurare?"

Prinzip: — "Av en annan anledning berättade han för mig, att den österrikiske tronföljaren blivit dömd till döden i en frimurareloge".

Den som möjligen icke finner det tillräckligt med dessa vittnesbörd må slå upp greve *Czernins* bok *"I världskriget": "Ärkehertig-tronföljaren var fullständigt klar däröver, att han ständigt hotades av ett attentat. Ett år före krigsutbrottet underrättade han mig om att frimurarna hade beslutat hans död. Han nämnde också staden, i vilken detta beslut skulle ha fattats. Han nämnde vidare namnen å åtskilliga österrikiska och ungerska politiker som måste känna till det."*

Man har då även förklaringen till vad som i december 1912 stod skrivet i "Revue international des Société's secrètes": "Kanske skall man också en dag få förklaringen till det uttalande som en höggradsfrimurare i Schweiz kom med på tal om ärkehertig-tronföljaren: "Han är en god människa, det är synd att han är dömd. Han skall dö innan han kommer på tronen." Vi finna av detta uttalande, att ärkehertig-tronföljaren var dömd till döden av frimureriet redan ett och ett halvt år före mordet i Serajevo. I den 30. graden, "Riddaren Kadosch" (hämnare-graden) sysselsätter man sig speciellt med uppgiften att undanrödja "tyranner" (gojimfolkens konungar). Såsom en sinnebild för denna ädla kamp måste brodern vid upptagandet i nämnda grad utföra dolkstötar mot en kungakrona.

Ur raden av "tyranner", vilka vägrat att ställa sig i frimureriets tjänst och som därför endast sedan 1789 enligt den av frimurarna 1717 utstakade revolutionsplanen mördats eller avsatts, må nämnas: Ludvig XVI, kejsar Leopold II, kejsarna Paul och Alexander I av Ryssland, Gustaf III och Gustaf IV Adolf av Sverige, Karl X och Louis Philipp av Frankrike, dom Miguel och dom Pedro V av Portugal, don Carlos av Spanien, Karl Albert av Sardinien, Frans II av Neapel, storhertigen av Toscana, hertigarna av Modena och Parma, Otto I av Grekland, Ferdinand I av Österrike, Ludvig I av Bayern, hertig Karl av Braunschweig.

Konung Alexander av Jugoslavien var den siste monarken i ordningen, som på grund av sin trohet mot sitt folk offrats å Salomos tempelaltare.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16. Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Frimureriets mysterier dokumentariskt avslöjade

Ett besök i den beslagtagna Johanneslogen "Libanon" i Erlangen

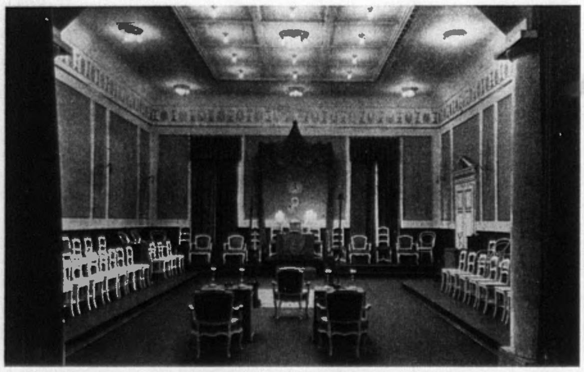

1. *Tempelsalen, huvudriktning mot öster.*

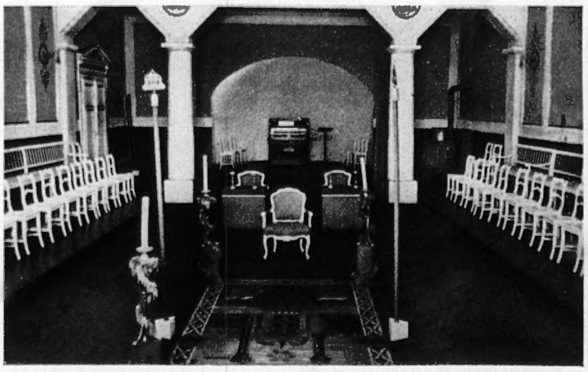

2. *Tempelsalen, riktning mot väster.*

Rabbinen Isaak M. Wise: *"Frimureriet är en judisk institution, vars historia, grader, ämbeten, lösenord och förkunnelse äro judiska från början till slut".*

Efter nationalsocialismens makttillträde i Tyskland beslagtogs sommaren 1933 "frimurarehuset" i Erlangen, den byggnad som fått tjäna till hemvist åt den "Stora Moderlogen av Eklektiska Frimurareförbundet i Frankfurt a. M." ("Grossen Mutterloge des Eklektischen Freimaurerbundes in Frankfurt a. M.") underlydande, 1757 grundade "Lagliga och fullkomliga St. Johanneslogen Libanon till de tre cedrarna" ("Gerechten und vollkommenen St. Johannesloge Libanon zu den drei Cedern"). Logetillbehören råkade härvid så gott som fullständigt liksom viktiga delar av biblioteket och arkivet i orubbat skick i myndigheternas händer. Detta material är så mycket betydelsefullare som Johanneslogerna äro de grundläggande för all verksamhet inom frimureriet.

Till upplysning för de i dessa ting obevandrade må först erinras om det "välgörenhets"-utövande hemliga frimureriets egentliga syfte. Stormästaren i Österrikes storloge, professorn Alois Hoffmann har uttryckt ordens uppgift sålunda: "Frimureriets ändamål är förintandet av alla religioner och alla monarkers störtande från deras troner". — Och för genomförandet av denna uppgift läto folkens furstar och "kristna" kyrkoledare förleda sig att medverka såsom hjälpare! Men så ha också furstar och kyrkor måst bevittna hur troner och altaren remnat under Davidsstjärnans ständigt ökade strålglans. Vad det "undre", marxistiskt-kommunistiska brödraskapet utgjorde för gojimfolkens lägre klasser utgjorde det "övre", frimurarebrödraskapet, för deras högre, ledande klasser. Bröderna i frimureriet hade att efter byggkonstens alla regler återuppbygga konung Salomos Tempel i all dess prakt, vilken akt skulle symbolisera förverkligandet av Israels i årtusenden omfattade dröm om världsherravälde.

Överst å fasaden av logehuset i Erlangen, som uppfördes 1890 i tvenne våningar, står i guldbokstäver skrivet: "Sanning, Rätt, Människokärlek" ("Wahrheit, Recht, Menschenliebe"). — Ord avsedda för yttervärlden, som i frimureriet skall se det ädla, "barmhärtighets"-utövande universella brödraskapet! Sedan januari 1934 komma tyskar och utlänningar i allt större skaror vallfärdande till den lilla staden för att i därvarande "frimurarehus" genom visningar och föredrag undervisas rörande det hemlighetsfulla arbetet i de lägre graderna och således förvärva sig inblick i världsfrimureriets mysterievärld. Erlangen har med ens ryckt upp till en turistort av rang. Naturligtvis försummade ej heller vår tidnings redaktör tillfället vid besöket i Nürnberg i september att göra en avstickare till den närbelägna staden — för att med egna ögon se härligheten. Vårt besök var också högst givande. Till den nedan följande skildringen återgivas några talande fotografier över logehusets interiörer.

*

Enligt inom frimureriet gällande föreskrift måste en loge förfoga över minst 3 rum: ett förberedelserum, en logesal (det s. k. templet) och ett församlingsrum (den s. k. klubblokalen). Förutom dessa obligatoriska rum innehöll logen i Erlangen en rad andra rum, av vilka man särskilt lade märke till "mästarlogen". Libanon-logen hade uthyrt en del av övre våningen till en 1875 grundad andra Erlanger-loge, "Germania till den tyska troheten" ("Germania zur deutschen Treue"), lydande under "Storlogen till solen i Bayreyth" ("Grossloge zur Sonne in Bayreuth"). De av "Germania"-logen förhyrda rummen äro nu anordnade till museum för frimureriets symboliska tecken. Erlanger-logen omfattar förberedelserummet (bild 6), templet (bild 1 och 2), mästarlogen (bild 5) samt museirummen, samtliga i övre våningen. Vår beskrivning av frimurareritualen bygger på det arkivmaterial, som fanns i logen vid beslagtagandet.

Förberedelserummet

Vi inträda först i förberedelserummet (bild 6), som utgöres av ett i svart klätt rum, vilket vid användandet endast upplyses genom vaxljus. Här återfinnes ett bord med skrivmaterial jämte några skriftutdrag, avsedda för genomläsning av den blivande lärlingen, som har att besvara 3 frågor; ovan bordet skådar man en dödsskalle samt en bibel; väggarna äro dekorerade med frimuraresymboler av enahanda slag som de å "mattan" i templet befintliga. I ett hörn står ett av ett förhänge dolt människoskelett, vilket spelar en särskild roll vid "förberedelsen" till mästaregraden.

Templet

Templet, byggt i öst-väst, är hos de "blå logerna", Johanneslogerna, hållet i blått och guld. I öster (Ex oriente lux — från Orienten ljuset!) står altaret med bibel, vinkelmått och cirkelpassare strax vid mästarens stol. På altaret ligger en dyrbar orden, skänkt av den judiska Grand Orient-logen, utvisande det intima sambandet mellan de styrande judelogerna och de föregivet "judefria". I väster ha i den fönsterlösa salen de båda biträdande mästarna sina stolplatser. Ovan altaret skådas överst å väggen en triangelbild, inneslutande ett öga, vilket symboliserar det allseende frimurareögat, och därunder en bild av 3 varandra korsande rosor, en röd, en vit och en gul.

Mästaren av stolen och de båda biträdande mästarna föra klubban; på trappvis anbragta stolar i norr och söder sitta övriga medlemmar av logen. I en nisch i väster är platsen för de musicerande bröderna samt en orgel. I templets mitt ligger mellan 3 i vinkel ställda ljusstakar å golvet den med frimuraresymboler smyckade mattan, vars mittstycke visar det judiska Salomos Tempel. I templet återfinnes vidare framför altaret en långsträckt pall, där frimuraren knäböjer vid avläggandet av eden inför den ovanför liggande bibeln, varvid vissa kapitel ur Johannesevangeliet spela en särskild roll för medlemmarna av Johanneslogen. På altaret stå 3 3-armade ljusstakar. Frimurarnas "heliga" tal, 9, 3×3 eller 3, observeras mångenstädes i logen, såsom t. ex. i templet: 3 3-armade ljusstakar på mattan, 3 ljusstakar med 3 ljus (3×3) på altaret, bilden med de 3 symboliska rosorna ovan mästarens av stolen plats. Det kan förtjäna att i sammanhanget bemärkas, att alla brev frimurare emellan till igenkänningstecken före namnskriften undertecknas med bokstäverna i. d. u. h. Z., varpå följer 3 punkter .˙.! De angivna bokstäverna betyda "i de oss heliga talen" ("in den uns heiligen Zahlen"). Mångenstädes kallas också frimurarebröderna med hänsyn härtill "trepunktsbröderna".

Symboliska mattan

Den i templets mitt på golvet placerade mattan, i ungefärlig storlek 1 ½×3, är rikt smyckad med frimuraresymboler. Såsom bild 7 utvisar finnes överst till vänster en bild av solen samt överst till höger en bild av månen; å mitten antydes himlen medels stjärnor, vilkas antal är 9. Nedanför stjärnorna äro avbildade tvenne händer, förenade i frimurarehälsning, d. v. s. med tummarna tryckande pekfingrets knoge. Nedanför solen till vänster ses ett vinkelmått, varunder en hammare och en spade korsa varandra (Obs: hos den judiska bolsjevismen korsa en hammare och en skära varandra. Vad skäran är för de "undre" bröderna är uppenbart spaden för de "övre"!) Mitt emot denna bild är avbildad en triangel och en cirkelpassare. Nederst till vänster skådas en rå, ohuggen sten, symboliserande lärlingens ännu omogna och obearbetade sinnelag; nederst till höger återfinnes den tuktade och färdigbearbetade kubiska stenen med därå liggande vinkelmått. Mitt på mattan ses ingången till Salomos Tempel med framför liggande sex trappsteg samt ett sjunde: den därovan befintliga mosaikplattformen. Å var sin sida om ingångsdörren är avbildad en olika konstruerad pelare. Pelaren till vänster bär namnet "Jakin"; vid denna fingo lärlingarna sin lön i Salomos Tempel. Pelaren till höger kallas "Boas", där åter gesällerna erhöllo sin lön. Namnet "Jakin" är tillika ett igenkänningstecken för lärlingar, liksom "Boas" för gesäller. Vill en frimurare pröva om en person tillhör frimureriet såsom lärling och efterfrågar igenkänningstecknet och får till svar ordet "Jakin" direkt utsagt, godkännes ej den tillfrågade. Nej, så här skall det vara: den tillfrågade begär av den frågande första bokstaven, vilken denne anger med "J". Härpå svarar den tillfrågade med bokstaven "a", varefter den frågande nämner bokstaven "k", den tillfrågade svarar med "i" och den frågande åter med "n". Den tillfrågade utsäger nu stavelsen "ja" och den frågande svarar med "kin", varpå båda samtidigt uttala ordet "Jakin". — Härmed är bevisat, att den främmande är en äkta och sann broder. En liknande ceremoni utspelas i fråga om gesällernas igenkänningstecken "Boas". Mellan pelarna å mattan synes den flammande judiska Davidsstjärnan, tydligt visande att frimureriet går i den judiska ledningens tecken. Bokstaven "G" i mitten av stjärnan betecknar Jehova. Å vardera sidan, något ovan mittpartiet, synes en öppen dörr samt mitt å mattans övre kant en sluten dörr. Dessa symbolisera lärlingens inträde i frimureriet genom de öppna dörrarna, vilka sedan han väl intagits för alltid äro slutna — här finnes ingen återvändo! Nederst äro av-

3. *Symboliska mattan.*

4. *Mästarealtaret.*

bildade tvenne rätvinkligt mot varandra ställda fötter, symboliserande att frimurarens liv skall vara rätvinkligt.

Mästarelogen

Själva mästarelogen är helt överklädd i svart och smyckad med dödssymboler å väggarna (bild 5). Å altaret ligga cirkelpassaren och bibeln; längre bort skönjes ett timglas — åter en symbol av döden. På den ene biträdande mästarens bord är placerad en urna, innehållande askan efter den 1902 avlidne professorn Selenka, halvjude och logens grundare, vilkens byst finnes uppställd i museet. Framför altaret står en svart likkista med inskriften "Jehova" och med en acaciagren. Även denna utgör en judisk symbol, i det att Jehova, när han utdrev Adam ur paradiset, gav åt honom en acaciagren. Kistan är omgiven av 3 ljusstakar med 3 ljus; därintill ligga svarta kuddar. Medan mästarna eljest bära förkläden med blå infattning och 3 blå rosetter (de tre symboliska rosorna) äro de i mästarlogen iklädda vita förkläden med svart infattning samt 3 svarta rosetter jämte en försilvrad dödsskalle och beknotor.

Museet

Vi finna här sammanförda en mängd intressanta, till beskådande utställda frimurareföremål, som vid logehusets beslagtagande föllo i myndigheternas händer. Bland dessa sevärdheter må framhållas hederstavlan för de i världskriget — icke för fosterlandet fallna utan — "i den eviga Orienten (Östern) inträdda" frimurarna. Vidare ser man bysten av halvjuden, professorn i zoologi Selenka, logens grundare. Man fäster sig särskilt vid ett grönaktigt huvud, föreställande "förvåningstecknet" vid den dramatiska framställningen av mästaren Hirams (Adonhiram) död vid befordran till mästargrad. I tvenne stora glasvitriner skådas en del förkläden, gamla diplom, logetecken ("bijoux") och medaljer. Bland de många bilderna å väggarna observeras särskilt det 1777 av dåvarande "stormästaren för alla frimurare" hertig Ferdinand av Braunschweig donerade porträttet av denne furste, vars son Karl Ferdinand, likaså frimurare, på frimureriets order vid Valmy lät de franska revolutionshorderna segra över sina motståndares övermäktiga arméer; hertig Karl Ferdinands landsförräderi till favör för den judisk-liberalistiska, franska frimurare-revolutionen gjorde det först möjligt att iscensätta Europas hemsökelse genom Napoleon.

Landsförräderi och mord höra till världsfrimureriets och den med dettas hjälp sina världsimperialistiska planer förverkligande judendomens allra förnäm-

5. *Mästarelogen.*

sta kampmedel. Och härtill hava de lägsta graderna i frimureriet, lärlingarna, gesällerna och mästarna, lämnat de ekonomiska medlen och därigenom — kanske till en del omedvetet — gjort sig medskyldiga till av höggraderna begångna brott! Inom ramen av denna kortfattade framställning inskränka vi oss till att ytterligare blott nämna tvenne porträtt i museisamlingen, nämligen av kejsarna Wilhelm I och Fredrik III såsom frimurare, av vilka det ena, Wilhelm I i ordenspraktskrud, här återgives (bild 7).

Ritualen

Upptagandet av en ny medlem i frimureriets första grad, lärlingsgraden, försiggår i alla världens loger efter i huvudsak samma bruk. Gentemot frimureriets i olika länder av taktiska skäl ofta förekommande inbördes avståndstagande i syfte att förvilla den allmänna meningen må i sammanhanget erinras om general Ludendorffs på djupaste sakkunniga studium grundade förklaring "Hela jordens frimureri bildar i själva verket blott en enda loge", ett yttrande som fullständigt harmonierar med den kände frimurarebrodern Robert Fischers yttrande i hans lärlingskatekes, som 1875 särskilt godkändes av alla tyska logers protektor, kejsar Fredrik III såsom kronprins: "Alla jordens bröder utgöra *en enda* loge, bilda blott *ett enda* samfund".

Den inträdessökande, som kallas "ljussökare", föres först till en s. k. klubblokal. Det gäller allra först att säkerställa bevarandet av frimureriets "hemligheter". Nykomlingen måste därför underskriva en längre förklaring, vari han förpliktar sig att iakttaga en obrottslig tystnad rörande det som försiggår vid upptagandet liksom rörande allt som han skall erfara av frimurareförbundet, även om ej upptagandet skulle slutföras. Sedan hans ögon förbundits med en svart bindel, ledes han in i förberedelserummet. Från det ögonblicket är han ej längre en fri man; hans omgestaltning till en viljelös, demoraliserad varelse, skyldig att lyda en obekant överhets alla befallningar, har begynt. Inkommen i "mörkkammaren", som är sparsamt upplyst, måste han först på hedersord förklara att han intet ser, på den grund att han endast med förbundna ögon kan komma ur mörkret till ljusset. Sedan bindeln borttagits från hans ögon, lämnas han allena för att skriftligen besvara 3 frågor. Å det förut omnämnda lilla bordet ligger en skrifthandling jämte skrivdon, att för ändamålet brukas. De 3 frågor, som "ljussökaren" har att besvara och förse med sin underskrift, lyda: Vilken är människans uppgift? Vad väntar ni av frimurareförbundet för edert hjärta och edert sinne? Vad kan förbundet vänta av eder? Efter besvarandet av dessa frågor återvänder den frimurare, ceremonimästaren, som tagit sig an nykomlingen, till "mörkkammaren". Den inträdessökande måste nu till ceremonimästaren överlämna sin hatt jämte rock, väst och krage samt alla slag av värde- och metallförråd. Vidare måste han blotta högra knäet och avtaga vänstra skon, i vars ställe en utgången sko påtages. (Anbringandet av denna utgångna sko sker till erinran om Moses, som Jehova, Israels gud, från en brinnande buske befallde att avtaga skorna.) Kring "ljussökarens" knä knytes en näsduk. Med åter förbundna ögon föres han i detta tillstånd till logerummet, templet, där de andra frimurarebröderna befinna sig. På vägen dit antastas han av "frestare" som söka förleda honom från den "rätvinkliga" vägen. Nykomlingen motstår dock dessa symboliska frestelser, varpå templets dörrar upplåtas och han införes till slutritualen.

6. *Förberedelserummet.*

Den inträdessökande ledes först fram till altaret, där han knäböjer å den framför placerade långsträckta pallen (bild 4) och avlägger frimurareeden. Såsom ett exempel å den ed, lärlingen har att avlägga, må återgivas följande: "Jag lovar och svär vid alla världars allrahögsta byggmästares namn, att jag aldrig skall avslöja frimurarebrödernas hemligheter, tecken, grepp, ord, läror och bruk, och därom iakttaga evig tystnad. Jag lovar och svär vid Gud, att jag vare sig med penna, tecken, ord eller åtbörder skall förråda något därav, icke heller skriva, rista i sten eller metall eller låta trycka något, vare sig av det som hittills anförtrotts mig eller som i framtiden kan bliva mig bekant (!). Jag förbinder mig därtill vid det straff, jag underkastar mig, om jag icke håller ord, nämligen att man med glödande järn bränner av mina läppar, hugger av handen, sliter ut tungan, skär av strupen och slutligen hänger upp min kropp i en av frimurarebrödernas loger under pågående arbete och upptagandet av en ny broder till skam för min otrohet och till de övrigas skräck, och därefter förbränner den och strör ut askan i luften, på det att icke ett spår må bli övrigt från minnet av mitt förräderi. Så sant mig Gud hjälpe och hans heliga evangelium". (Man frågar sig *varifrån* de många dödsskallarna, benknotorna och skeletten i logerna härröra — månne från bröder som "straffats" för edsbrott?). — Det har behövts sådana eder för att inför världen intill i dag bevara frimureriets "hemlighet", rörande vilken general Ludendorff skriver: *"Frimureriets 'hemlighet' utgöres överallt av juden"*. Såsom belysande för den beprisade "moralen" inom "välgörenhets"-samfundet må vidare citeras artikel VII ur "Grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige, vari stadgas följande straff för broder som bryter sin trohetsed: "Bryter en broder tysthetseden, som han svurit vid sitt första inträde, i det han antingen för främmande okunnige eller för bröder av lägre grad uppenbarar något av det som anförtrotts honom inom orden, på vilket sätt det vara må, så blir han skyldig och förvunnen lida den dom, som han själv underkastat sig vid avläggandet av sin ed — att min hals hugges av, mitt hjärta, min tunga och mina inälvor slitas ut och allt kastas i havets avgrundsdjup, att min kropp brännes och askan strös för vinden o. s. v. — och överantvardas åt de obekanta och hemliga exekutorerna; osäker för deras hämnande händer på alla platser på jorden, varest rättskaffens och äkta fria och upptagna bröder befinna sig och utföra sina arbeten". — IX Provinsens av de svenska frimurarna förnekade samhörighet med det övriga världsbrödraskapet är ju här tydligt fastslagen.

Sedan nykomlingen avlagt eden, slår mästaren av stolen, som är klädd i svart med vit kravatt och cylinder, med klubban i altaret, varpå de båda mitt emot sittande biträdande mästarna efter varandra upprepa klubbslaget (å bild 1 äro klubborna synliga). "Ljussökaren" föres nu till nedre delen av den symboliska mattan, där han ställer sig med fötterna i rät vinkel mot varandra mitt å mattans nedre kant, varefter han tager ett långt steg framåt, under upprepande av vinkelställningen. Detta framåtgående i vinkelställning upprepas 3 gånger, varigenom han når mattans övre kant, där han blir stående med fötterna i vinkelställning. Frimurarebröderna sluta nu en ring kring mattan, fattande varandra med korslagda armar, varpå "ljussökaren" 3 gånger föres runt mattan för att stanna vid den slutna dörren, som symboliserar, att nu är vägen tillbaka från frimureriet för alltid stängd för honom. Härpå inträder slutakten, då nykomlingen får del av "ljuset". Den "sökandes" bröst blottas, på det man må konstatera att han är en man, enär det är förbjudet för kvinnor att inkomma i brödraskapet. Mästaren tar cirkelpassaren och berör med dess spets "sökandens" bröst, slår 3 gånger med klubban på passarens huvud, medan dennas spets vilar mot bröstet. Under slagen på cirkeln fullbordas upptagningen — och mästaren av stolen meddelar den upptagne, att nu ett förbund knutits för hela livet. Tvenne svärd ha korsats ovan hans huvud och en florett riktas mot hjärttrakten av bröstet såsom ett tecken till hur det skall gå honom om han förråder frimureriets hemligheter. I denna ställning avtages bindeln från ögonen och han ser sig stå under de korsade svärden med floretten mot sitt hjärta.

Den i frimureriet upptagne, som undfått "ljuset", får nu återvända till förberedelserummet samt påkläda sig sina avtagna kläder, rock och skodon, varpå han beger sig tillbaka till templet. Här överräckas till honom frimurareförklädet (som utgör ett tecken till att han inträtt i det judiska prästerskapet i överensstämmelse med vad som stadgas i 2 Mose bok, kap. 28, vers 42—43). Vidare lämnas honom logetecknen jämte ett par herr- och damhandskar, varförutom han återfår sin avlagda hatt. Samtidigt meddelas frimurare-undervisning. Den symboliska betydelsen av Salomostemplets uppbyggande förklaras för honom. Han får veta, att den långsträckta rektangeln å golvet föreställer grundritningen till Salomos Tempel och att detta tempel är en förebild. Halstecknet meddelas honom såsom ett hemligt igenkänningstecken, hänsyftande på det i frimurareeden omnämnda straffet (genomskuren strupe), i händelse av hemligheternas blottande. Vidare delgives honom hälsningshandgreppet för lärlingar, vilket består i att man med tummen 3 gånger trycker pekfingrets handknoge (handgreppsigenkänningstecknet för gesäller är ett hårt och två lätta tryck å långfingrets handknoge). Naturligtvis bibringas han även kunskap om det hemliga hebreiska igenkänningsordet "Jakin", lösensordet för lärlingar och dettas uttalssätt. Den upptagne informeras dessutom angående "nödtecknet", vilket användes då frimuraren befinner sig i fara — antingen i krig eller i fred — och som består i att armarna sträckas ovan huvudet och förenas med händerna inskjutna i varandra, varvid handflatorna vändas utåt, medan kroppen höjes och vänstra foten reses i tåställning. "Nödtecknet" åtföljes av följande utrop: "Till mig, I barn av stammen Naftali!" (Naftali är ju en judisk stam, och bekräftas härmed även, att frimurarna själva betrakta sig som judar. Under världskriget liksom under många andra krig har detta "nödtecken", som förpliktar frimurare att skona varandras liv, ofta använts av bröder å varandra motsatta fronter.) Sedan hans vetande sålunda utfyllts, slutes logen. — Upptagningens gång är i alla jordens loger, oberoende av vad de kalla sig, med mer eller mindre obetydliga skiljaktigheter densamma.

Ceremonien vid upptagningen av gesällen försiggår även i templet. Vid denna spelar mattan och i synnerhet den flammande judiska Davidsstjärnan en stor roll, enär frimuraren först genom befordran till gesäll betraktas såsom upptagen i judendomens gemenskap. Allt frimureri i världen dirigeras ju, såsom antytt, av den judiska finansmakten och har till enda syftemål förverkligandet av Judafolkets världsherravälde.

Vid befordran till tredje graden, mästaregraden, föres gesällen av biträdande mästaren först till förberedelserummet med skelettet och dödsskallarna. Här har han att förbereda sig på ett dramatiskt återgivande av mordet å Salomostemplets uppbyggare, mästaren Hiram. Detta namn, som har en oerhörd betydelse för hela frimureriet, kommer här för första gången till användning inför den som skall befordras till mästare. Denne lämnas en stund ensam att meditera över liv och död tillsammans med de dödas ben. Rummet försänkes i fullkomligt mörker, varpå en liten vaxveke, fästad å en pappskiva, av den blivande mästaren placeras

(Forts. å sid. 6.)

7. *Kejsar Vilhelm I, iklädd mästareförklädet.*

Sovjet i Gèneve

(Forts. fr. sid. 1.)

från Sovjet-Unionens gränser såsom en överleva från medeltiden, vilken måst tjäna som verktyg för undertryckande av de arbetande klasserna." — Huru tänker folkförbundet i förening med en slik gudlös förbundskamrat utöva skyddet av folkens religiösa liv?

En av huvudaktörerna i hela folkförbundsaktionen och numera en av excellensen Sandlers intimaste medarbetare i Genève är Sovjet-Rysslands kommissarie för utrikes ärenden juden *Litvinoff-Finkelstein.* Över honom bragte "Journal de Paris" den 19 januari 1908 å första sidan följande märkliga nyhet: Den franska polisen hade arresterat en "rysk" bandit, Wallach-Meer, jämte hans kvinnliga medbrottsling Fanny Yapalska. Wallach hade tillsammans med ett förbrytarband rövat Tiflis' bank och vid angreppet på banken hade 32 anställda nedmejats. Wallach-Meer hette i verkligheten Finkelstein. I dag kallar man honom Hans Excellens Litvinoff. Ordningens väktare, som en gång buro hand på honom, hälsa honom i dag i givakt-ställning. — Huru tänker sig folkförbundet samarbetet med en sådan människa?

En av Litvinoffs hjälpare var juden *Sobelsohn,* kallad Radek, från Charkov, grundare av de gudlösa skolorna i Ryssland, medan grundarna och ledarna av de "kämpande gudlösa förbunden" äro judarna *Jaroslavski-Hubelman, Scheinmann* och *Lukatschevski.* Dessa stängde med våld kyrkorna, fördrevo, dödade och förbannade prästerna samt ryckte tron ur folkets hjärta. I ett upprop förkunnade den hängångne bolsjevikiske kulturministern juden *Lunatscharski:* "Vi hata de kristna. Även de bästa ibland dem måste betraktas som våra värsta fiender. De predika kärlek och barmhärtighet mot nästan, *vi vilja hava hatet!* Vi måste lära att hata, ty blott till det priset kunna vi erövra världen. Vi ha avskaffat jordens konungar, låt oss nu avskaffa himmelens konung! *Alla religioner äro gift!* De insöva anden och döda den, döda viljan och samvetet. Kamp ända in på kniven måste förklaras alla religioner! Det är vår uppgift att förstöra alla religioner och all moral!"

Samma judisk-bolsjevikiska kulturminister Lunatscharski fördrev de ryska lärda från högskolorna, ersatte dem med judiska halvintelligenser samt utrotade helt allt äkta ryskt. I dag är varje slag av vetenskap tillintetgjord i sovjetstaten, enär varje objektiv kunskap, varje sakligt-vetenskaplig slutledning råkar i konflikt med kommunismens läror och därför förbjudits. — Hur vill då folkförbundet inför kulturvärlden rättfärdiga upptagandet av de bolsjevikiska barbarerna i sin krets?

1930 yttrade sovjets krigskommissarie *Woroschiloff* orden: "Femårsplanen är endast en del av vår militära beredskapsplan. Upprättandet av 'sädesfabriker' såsom följd av 'lantkollektiviseringen' och vår tvångstjänst för lantarbetare åsyftar säkerställandet av de erforderliga förråden för vår röda armé vid vårt *fälttåg mot Europa.* Den tjänar också till att förhindra uppkomsten av ett missnöjt, individualistiskt bondestånd bakom våra linjer vid nästa krig, vilket icke ligger alltför långt fram i tiden." På tredje internationalens kongress 1931 blev Woroschiloff ännu tydligare: "Vi få aldrig upphöra att höja vår militära beredskap, på det vi må vara i stånd att till- skydd för våra kamrater ingripa i det europeiska läget, så snart revolutionen där någonstädes utbryter."

I verkligheten har det bolsjevikiska Sovjet-Ryssland för länge sedan ingripit i "det europeiska läget" genom den bedrivna upplösningen och uppviglingen av här och flotta i samma stater, som nu upptagit det i folkförbundet. Sakkunniga rapporter från skilda länder visa tydligt, att tredje internationalens upprorspropaganda inom staternas truppförband på sistone tagit en omfattning och flerstädes hotar sammanhållningen. Men folkförbundet och regeringarna låtsa sig intet förstå av dessa oerhörda hotelser. I stället för att protestera inbjuda de den utmanande att slå sig ned i den egna kretsen och där känna sig än mer hemmastadd. Att inbjuda till gäst den som ohöljt umgås med planer på att mörda en — kan då detta karaktäriseras annorlunda än som beråtT självmord?

Icke endast Woroschiloff hotar med bloddrypande tal. Sekreteraren i tredje internationalen *Lorovsky* yttrade den 10 januari 1934: "5-årsplanen är ingen inrepolitisk plan för sovjetrepubliken utan en plan för hela världens proletariat. Den måste populariseras i utlandet, ty dess uppfyllelse skall giva världsimperialismen dödsstöten." Ännu i maj i år förklarade förste statsadvokaten i Sovjet-Unionen *Krylenko:* "klasskampen ej endast skall fortsättas utan än mera skärpas. De mot arbetarna fientliga klasserna äro visserligen slagna, men de enskilda personerna existera alltjämt. Icke alla av dem ha skjutits, icke alla ha uppfångats, icke alla äro fysiskt tillintetgjorda. *Lösningen av denna uppgift förestår.*" En direkt uppfordran till fortsatt ohyggligt massmördande av oskyldiga, skyddslösa människor från Sovjet-Unionens högsta rättsrepresentant! — Och med dylikt har man överseende i folkförbundet och regeringarna!

Den hängångne *Djerschinski,* förste ledare av tjekan, sammanfattade på sin tid den i bolsjevikstaten härskande rätten i följande ord: "Ingen publicitet! Inga heroiska åtbörder! Våra fiender måste spårlöst försvinna! Låt oss utfodra djuren med dem!" Sålunda bragtes många miljoner oskyldiga människor om livet av de grymma judiska härskarna i Ryssland utan att världssamvetet, folkförbundet, regeringarna eller de olika konfessionerna på allvar reagerade däremot. — Och denna "rätts"-aera accepteras i dag av folkförbundet och bjudes välkommen i dess egen krets!

I bolsjevikstaten, numera medlem av Nationernas Förbund, leda fortfarande judarna *Jagoda, Agranov, Messer, Bela Kun* och andra mordkommissionen G. P. U., förutvarande tjekan, vilken i dag under det skyddande namnet "folkkommissariatet för inre angelägenheter" alltjämt håller ryska folket i samma blodiga terror som under revolutionens tidigare skeden. I ett hav av blod grundades i Sovjet-Unionen lantbrukskollektiven, som stå under judisk förvaltning och som för bönderna betyda det fullständiga fysiska, själsliga och andliga förslavandet. Och i dag hotas ytterligare 20 miljoner ryssar av hungerkatastrof, många av dem i ett område, som förut utgjorde en av de rikaste kornbodarna i världen.

*

Ja, så ser det ut hos den nya medlemmen av Nationernas Förbund! Sådan är friheten, rätten och rättfärdigheten, som härska i Sovjet-Ryssland! Hela denna regim av lögn, mord och brott har av folkförbundet genom upptagandet legaliserats och förbundet är härefter att betrakta såsom direkt medansvarigt i de ohyggligheter som utspelats och alltjämt utspelas i det olyckliga ryska folkets land. Man frågar sig, om det helt är ute med förnuftet i Genève eller om det till äventyrs ligger en alldeles extra diabolisk avsikt bakom vad som har utseende av att blott vara vansinne. Man må betänka, att de i folkförbundet representerade regeringarna allmänt stå under inflytande av frimurare-judiska kretsar, som andligt höra samman hos härskarna i Kreml.

De röda blodsugarna i Moskva veta alltför väl vad de göra. De icke endast planmässigt inrikta sig på att utrota allt ryskt utan överhuvud allt mänskligt. Deras mål är skapandet av ett nytt samhälle med judarna såsom styrande överklass och icke-judarna såsom "tjänande djur i människogestalt" i överensstämmelse med bestämmelserna i den judiska religions- och lagboken Talmud. Den nya samhällsordningen har i dag redan förverkligats i staden Magnitogorsk och gäller såsom mönsterideal i hela bolsjevikstaten. Denna stad står under kulturministerns protektorat. Där upptagas män och kvinnor, vilka förpliktiga sig att leva efter rent kommunistiskt-kollektivistiska grundsatser. Den har omkring 50,000 invånare. I Magnitogorsk finnas inga familjevåningar utan blott kommunvåningar, d. v. s. gemensamma sovrum, gemensamma uppehållsrum, gemensamma kök. Religionen är totalt bannlyst; familjen existerar icke, orden "fader", "moder", "dotter", "son", "broder", "syster" äro förbjudna; blodskam däremot tillåten. Barnen uppfostras intill 16 levnadsåret i kommunistiska uppfostringsanstalter liksom djur till fullvärdiga gudlösa bolsjeviker. Så skall sovjet-samhället se ut! Den fria europeiska kulturmänniskan skall totalt förslavas och förvandlas till en massvarelse, ett djurets beläte — som viljelöst fogar sig i judeherraväldet och ställer sig i dess tjänst.

Och dessa idéer skola nu från Sovjet-Judéen föras vidare ut i all världen! Deras främsta utrikespolitiska bärare juden Litvinoff-Finkelstein, som inbjudits slå sig ned vid folkens rådsbord i Genève, förklarade efter intagandet av sin plats i församlingen med cynisk öppenhet: "Sovjet-Ryssland kommer icke heller i framtiden att avstå från någon av sina egenheter." — Och folkens representanter i förbundet bugade sig och läto sig väl bekomma.

Hade det funnits spår av moral och ärbarhet hos de i folkförbundet representerade statsledningarna skulle de ej deltagit i sanktioneringen av vad som ägt rum i Genève. Hade folkförbundet varit vad det utgett sig för att vara, en talesman för mänsklighetens sanna väl, för freden, friheten, rätten och rättfärdigheten, skulle det i stället för att i sitt lag inbjuda Antikrists egen statsorganisation ha uppfordrat all världen till ett heligt krig mot ett land, där allt som heligt och sant är på det ohyggligaste undertryckes. Det skulle gått i författning om denna sataniska stats universella behandling som en parasitstat, som den övriga världen vägrade att ha något gemensamt med. Men intet sådant! Intet korståg! Ingen bojkott! Icke ens en protest! Djupaste tystnad! Ja, man ger den i ekonomiskt och finansiellt sammanbrott varande rövarstaten kredit på kredit på den övriga världens bekostnad för att den alltjämt skall kunna hålla sig flytande över vattnet — och fortsätta sin världsrevolutionära verksamhet!

Det är som om plötsligt djävulen utsläppts ur helvetet och beredde sig att tillträda herraväldet över världen, som om mörkret hölle på att segra över ljuset. Veta jordens folk icke vad de genom sina regeringars erkännande av Sovjet-Ryssland gjort sig medskyldiga till? Veta de icke vilka ormar som de nära vid barmen? De regerande bland jordens folk gräva sin egen grav. Den judiske dödgrävaren gräver undergången för mänsklighetskulturen. De röda bödlarna stå beredda att slunga Moskvas brandfackla ut i världen. Det är liksom en ny syndaflod, en världskatastrof av gigantiska mått bröte in.

Å alla deras vägnar, vilka med avsky och helig vrede bevittna vad som försiggår, inlägges en ljungande protest mot det förräderi som begåtts av regeringarnas och folkens representanter i Genève, då Sovjet-Unionen upptogs i folkförbundet och erkändes som likaberättigad och värdig att medbestämma över folkens öden, då brottets regim universellt legaliserades. Vi protestera i den sanna kulturens, den sanna humanitetens och den sanna frihetens namn. Vad som skett utgör en allvarlig maning till de vaknande människorna i alla länder att sluta leden allt tätare samman och bereda sig till slutkampen och — den avgörande segern!

Frimureriets mysterier . . .

(Forts. från sid. 5.)

å ett av ljusen å bordet. Gesällen tänder härefter eld å vaxveken, som hastigt brinner till slut. Detta skall symbolisera det snabbt försvinnande livet. Det ingår i mästareceremonien att ofta och mycket påminnas om döden; ju högre frimuraren stiger i graderna, desto mer blir han delaktig av frimureriets "hemligheter" och desto mer injagas honom skräck för dödsstraffet, som väntar, om han blottar desamma. Den blivande mästarens åtgöranden i förberedelserummet iakttagas hela tiden av logens mästare genom ett i väggen befintligt, med svart förhänge försett litet fönster — och i samma ögonblick vaxveken nedbrunnit och livet symboliskt utslocknat draga dessa i ett snöre, varvid skynket framför skelettet i rummets hörna föres åt sidan och det med fosforscerande ämnen överdragna skelettet lyser i mörkret. Härmed inetsas i gesällens minne ytterligare skräcken för följderna, om han blottar frimureriets hemligheter.

Efter dessa ceremonier föres gesällen gående baklänges in i mästarelogen (bild 5), vilken han nu för första gången skådar. Rummet är, såsom tidigare nämnt, helt klätt i svart samt rikt smyckat med dödsskallar och benknotor. Mitt på golvet står en likkista, omgiven av sammanlagt 9 ljus, å vilken är inristat ordet "Jehova", vilket var det gamla mästareordet. Det nya mästareordet är "Mac Benak". Det gäller nu för gesällen att återge mordet å Salomostemplets uppbyggare Hiram. Han vandrar först 3 gånger runt likkistan, varpå han faller ned på de två framför kistan liggande dynorna — och så är han död! För hans återvinnande till livet fordras att han känner det honom förut för detta ändamål inlärda lösensordet. Mästarna träda intill den liggande gestalten; en av dem tar honom i handen och gör lärlingstecknet — men den döde vaknar ej. Då gör mästaren gesälltecknet — han fortfar att vara död. När lärlings- och gesällstecknen ej förmått uppväcka den döde, tillgripes nu mästaretecknet, bestående av följande: mästaren fattar den döde om båda händerna, så att handens pekfinger och långfinger bliva liggande å handloven, varjämte mästarens fötter tryckas mot den dödes fötter. Härvid drager han den döde upp mot sig, så att knäna vidröras, brösten slutas mot varandra och kind kommer mot kind. Mästaren frågar nu, om den döde känner Hirams historia — och den genom mästaretecknen till livet återuppväckte svarar: "Acacia", sålunda angivande att han känner Hirams historia. Härefter avrycker mästaren med en snabb rörelse hans gesällförkläde, vilken handling symboliserar den judiska omskärelsen. Gesällen är nu vorden mästare och tillhör den kategori frimurare, som kallas "vetande". *Genom omskärelseprocessen är tillika fastslaget, att frimuraren numera omskapats till en "konstgjord jude".* När en frimurare dör, ingår det i ritualen, att 3 rosor — en röd, en vit och en gul — skola läggas å hans kista, en vid huvudet, en vid fötterna och en vid hjärttrakten. Vid en mästares död kommer härtill en acacia.

Det här ovan i all korthet skildrade tillvägagångssättet vid intagandet, resp. befordrandet till mästargrad visar de egenartade och hemska seder och bruk som inom alla grader av frimureriet härska.

*

Mänskligheten står i stor tacksamhetsskuld till de män i det nya Tyskland, som tagit till sin uppgift att utbreda sanningen rörande frimureriet och dess hemska verksamhet i den judiska imperialismens tjänst. Denna deras insats hör till det mest heroiska historien har att uppvisa. Röjningsarbetet gentemot den judiska occultismen är påbörjat och skall fortsättas till slutet. Skall det lyckas folken att frigöra sig ur judendomens förbannelseok, fordras först och främst, att frimureriets välde brytes, att denna av furstarna, de kyrkliga och "nationella" överheterna beskyddade international, vars syfte i likhet med det kommunistiska internationella brödraskapets är "förintandet av alla religioner och troner", fullständigt krossas.

E. E—n.

DE NORDISKA FOLKENS KAMP FÖR SIN TILLVARO

Av professor Ernst B. Almquist.
Pris 50 öre.

ARIERDÖME OCH JUDENDOM

En rashistorisk och raspsykologisk studie. Av Kjell Kumlien.
Pris: Kr. 1: 25

LAG OCH RÄTT

Riktlinjer samt ett föredrag om ras och rätt. Av H. Nicolai och N. Lagman.
Pris: Kr. 2: 50

DEN LEVANDE GUDENS ORD

Grundlinjer för evangelisk nordisk tro. Av pastor N. Hannerz.
Pris: 50 öre

ASKERS TILL HÄGERSTA

EN ARIERS LIVSÖDE. Av Lars Landoner.
Pris: Kr. 2: 50.

SVEA RIKE

ODENGATAN 42 - STOCKHOLM
Tel. 30 42 85 Postgiro 4024

Begär gratiskatalog!

Går vår ras och kultur under?

Ett intressant svar på denna fråga utgör prof. H. Lundborgs nya bok

Västerlandet i fara

Pris kr. 1: 65

Boken behandlar på ett fängslande sätt en av tidens mest omdiskuterade frågor.

FÖRLAG
ERNST V. HANSSON
Box 73. Göteborg

Alexander av Jugoslavien

(Forts. fr. sid. 1.)

ket tilltalade hans själ. Men dessa idéer uppfattades oriktigt i Ryssland, blevo falskt tydda: icke en fri gemenskap av alla slaviska stammar utan endast eget allenahärskande eftertrådde man i det kallt räknande byråkratiska Petersburg. Exemplet ryska Polen visade vad som väntade andra slaver, om de inträdde i ramen av det dåtida ryska riket. Polen hade ingen frihet: dess språk och kultur, t. o. m. dess religion förföljdes. Samma var förhållandet i Ukraina, i Vitryssland. Och hur skulle dåtida ryssar kunna ge någon frihet, då de själva saknade dylik? Zarerna, omgivna av en tjock mur priviligierade parasiter och främmande element, befunno sig allt för fjärran från folket, kände och förstodo ej dess behov. Denna tids ryssar voro själva ingen blodsgemenskap, ingen nation — och regerades för det mesta av främlingar. Zarerna själva voro ej av ryskt, slaviskt eller asiatiskt blod.

Trenne stora idéer uppstodo i den unge Alexanders själ. Den första lydde: en nation skall vara en blods- och intressegemenskap. Den andra: första steget till den äkta panslavismen är icke blott politisk befrielse av alla slaver från främmande herravälde utan också inre befrielse från varje främmande inflytande. Den tredje: en härskare skall vara av sin nations blod, skall stå folket nära, vara omedelbart förbunden med det, vara en folkledare. Endast en sådan folkledare kan i livet förverkliga idén om en nationell och raslig gemenskap.

Med dessa idéer kom Alexander till Serbien, då hans fader blev konung. Hans fosterland kallade honom.

*

Över blod kommo karageorgievitscharna — den gamla sydslaviska härskarätten — åter till makten. Siste konungen av dynastien Obrenovitsch, Alexander, blev jämte sin gemål Draga en hemsk natt mördad av serbiska officerare. Under arméns och folkets jubel utropades Peter Karageorgoevitsch till konung. Nationella serbiska liksom allmänna slaviska intressen stodo bakom allt detta. Men därjämte också de dunkla internationella makternas intressen.

Alla slaver i den europeiska Västern längtade efter frihet. Såsom den farligaste fienden till friheten betraktade man denna tid tyskarna. Turkarna, sydslavernas tidigare undertryckare, voro nu svaga. Det behövdes blott ett sista slag för att befria resterna av de slaviska stammarna ur turkiskt herravälde. Detta slag förberedde redan de nya slaviska staterna — och de voro säkra på att lyckas. Annat var det med tyskarna. Den tyska expansionen mot slaviska världen ökades ständigt. Större delen av de västeuropeiska slaverna stodo redan under tyskt herravälde. Detta herravälde hade mycket bestämda mål: man ville göra hela den slaviska världen tysk, beröva den varje nationellt-kulturell oavhängighet. Tyskarna sågo ned på slaverna liksom på en lägre stående ras, påtvingade dem tyskt språk och kultur. I Serbien fruktade man, att detta lilla slaviska land — härden för slavisk frihet — förr eller senare skulle uppslukas av Österrike-Ungern samt ställas under tyskt överstyre, trots man talade om en trialistisk-tysk-slavisk-ungersk monarki; var fanns garantien för att detta i framtiden skulle bestå? Bakom Österrike-Ungern stod Tyskland — och Tyskland kände då inga kompromisser i slaviska frågan, Tyskland beredde sig till slutgiltig kamp mot den slaviska världen, drömde om en utveckling mot Öster. I Serbien ville man, innan det blev för sent, bereda sig för en stor försvarskamp mot den tyska expansionen. Å andra sidan drömde man där om befrielse av alla slaver, om grundandet av ett nytt mäktigt sydslaviskt rike. För alla dessa uppgifter passade ej den siste Obrenovitsch, vilken ansågs såsom tysk-österrikisk vän, d. v. s. förrädare av den slaviska saken. Karageorgievitscharna skulle bli sydslavernas ledare i deras försvars- och befrielsekamp.

*

Men bakom dessa sydslavernas strävanden till frihet stodo, såsom framhållet, även dunkla internationella makter: världsjudendomen, frimureriet. Man förberedde ett världskrig, som skulle sönderslå de största nationella krafterna i världen och slutgiltigt ställa alla jordens folk under den judiska övermakten. Striden mellan germaner och slaver var gynnsam för dessa planer, liksom motsatt en fri förening av dessa två de mäktigaste stammarna inom ariërdömet var högst farlig. Därför insatte världsjudendomen alla sina krafter på att omöjliggöra en fri förening av slaverna och germanerna samt alltmer vidga klyftan mellan dem.

Sprängningen av den traditionella tysk-ryska vänskapen var första steget i förberedelsen till världskriget. I stället för denna uppstod det rysk-franska förbundet, som gjorde Ryssland till ett verktyg för internationell judisk politik. Det är betecknande, att första ansatsen till ett närmande från rysk sida till Frankrike gjordes av en jude, baron Mohenheim, dåvarande ryskt sändebud i Paris.

Den alltmer ökade tyska expansionen mot slaverna, vilken fick sitt sista uttryck i annektionen genom Österrike av Bosnien och Herzegovina, var även en ring i de judiska planernas kedja. Den skärpte det slaviska motståndet.

Morden å Alexander Obrenovitsch och Peter Karageorgievitsch förde till världskriget. Så följde några år senare mordet å österrikiske tronföljaren i Serajevo. Bägge morden genomfördes av serbiska organisationer: av den hemliga serbiska sammanslutningen "Svarta Handen", vilken stod i intimaste förbindelse med det judisk-franska frimureriet.

Karageorgievitscharna voro verktyg åt de internationella makterna. Medvetet eller omedvetet? Det vill synas: delvis medvetet, delvis omedvetet. Det ser ut som om särskilt den störste karageorgievitscharen, den nu mördade Alexander, varit på det klara med dessa makters arbete. Men han hade ingen annan utväg än att tillsvidare gå samman med dem. Eljest hade han ej kommit till makten — hade icke heller haft möjlighet att göra sitt land fritt, stort och mäktigt.

Alexander var ej Serbiens tronföljare. Han hade en äldre bror, Georgij. Men före kriget försvann Georgij plötsligt från den politiska scenen. Man vet ännu icke bestämt vad som här var orsaken eller vad som skedde med Georgij. Det säges, att han än i dag är i livet och sitter fången i en sydslavisk fästning. Kom han månne av politiska skäl så hastigt att försvinna? Var han kanske opassande för de internationella makternas planer? ... I varje fall blev Alexander tronföljare och övertog snart efter sin fader konungakronan. Bevisar ej detta, att just Alexander befanns antaglig för de internationella makterna? Det bevisar först och främst, att dessa makter i honom sågo den dugligaste förkämpen för den slaviska nationella idén. Och det låg, som sagt, vid denna tid i världsjudendomens intresse att understödja denna idé: det försvagade den germanska världen, då samförstånd icke kunde uppnås mellan slaver och germaner.

*

Alexander var en reel politiker. Han brukade alla krafter för sina planer — så länge de voro honom nyttiga.

Utan tvivel stödde han sig en viss tid på den mäktiga "Svarta Handen". Men när han kom till makten, gick han emot denna organisation. Major Apis, den av hemlighetsfullhet omgärdade förmodade ledaren av organisationen som organiserat morden å Obrenovitsch och österrikiske tronföljaren, vilken även förberedde mord å Alexander, blev dömd och skjuten. Med tiden tillintetgjordes "Svarta Handen" och dess inflytande. För att möjliggöra detta stödde sig Alexander på en motorganisation, "Vita Handen", som även var förbunden med det judisk-franska frimureriet. Men när Alexander kände sig mäktigare, inskred han också mot denna organisation. Så blev han med tiden i det inre sitt lands oinskränkte härskare. Han var oerhört populär bland de sydslaviska folkmassorna. Han var världskrigets hjälte, som förde frihetskriget för sydslaverna, som skapade ett stort och enigt Sydslavien. Alexander själv var befälhavare för den sydslaviska armén under kriget. Han delade med soldaterna alla deras strapatser. Ej ens när han var sjuk lämnade han armén. Han allena räddade den slaviska armén från undergång. Han skapade det nya Jugoslavien, gjorde det allt mäktigare — till ett verkligt stöd för den slaviska idén i Europa. Han var, vilket betydde mycket, av rent slaviskt blod. Han förstod att ställa sig i sitt folks omedelbara närhet. Alexander Karageorgievitsch var en folkkonung och en ledare för nationen.

I sitt inre blev Jugoslavien allt mäktigare och friare från främmande inflytanden. Utrikespolitiskt var det en lång tid beroende. Det är ej lätt för ett förhållandevis ej tillräckligt stort, ungt och fattigt land att vara oavhängigt i sin yttre politik. Ett lands oavhängighet skapas i första linjen av dess försvarsmakts storlek. För att kunna ha en stor och välrustad armé måste man antingen själv vara rik eller ock erhålla hjälp från utlandet. Alexander tog denna hjälp från Frankrike, alltså åter från de internationella krafterna. Dessa krafter behövde å sin sida en mäktig vasall i södra Europa. Åtskilliga år gick Alexander i sin utrikespolitik i fransk-internationella banor. Därför bekom han möjlighet att skapa en armé på över 200,000 soldater — i fredstid — med nära 1,000 aeroplan, över 1,000 kanoner, över 4,000 kulsprutor etc. Sålunda skapade han en förutsättning för Jugoslaviens oavhängighet utåt. Och under sista året övergick han till en oavhängig politik. Han begynte lösgöra sitt land från de fransk-internationella intressena. Jugoslaviens egna intressen fordrade det, liksom den allslaviska framtidens.

*

Den politiska situationen i Europa har på sista tiden starkt förändrats. Tyskarna äro ej mera slavernas fiender. Tyskarna kämpa själva för sin frihet under nya idéers baner. Tyskarna vilja skapa en de germanska folkens blods- och folkgemenskap, förverkliga den pangermanska idén. Emot sig ha de alla internationella krafter i världen. Vem kan då vara deras förbundne i kampen? Endast slaverna, den i tal största ariska blodsgemenskapen i Europa. För första gången i historien erbjudes möjligheten till ett samarbete mellan den pangermanska och den panslavistiska idén.

I motsats härtill bli de fransk-internationella intressena allt mer främmande för slaverna och dessa intressens politik allt farligare. Frankrike stöder i dag Italien — och Italien är sydslavernas störste fiende. Icke under tyskt utan under italienskt herravälde finnas ännu obefriade slaviska stammar. Och Italien hotar med nya erövringar i den slaviska världen... Frankrike stöder i dag Sovjet-Unionen — och detta betyder undertryckande av den slaviska idén och de slaviska folkmassorna i Ryssland. Det betyder en stor fara för Polen och för alla sydslaver.

Det är klart, att konung Alexander i sin ras' och sin nations intresse alltmera strävade för ett förbund med den germanska världen. *Därför blev han mördad.*

*

Historien om detta mord är mystisk. Det synes som om det väl förberetts, och detta icke från ett litet mördarbands sida utan från långt mäktigare krafter. Det synes som om i Marseille intet gjorts för att förhindra detta mord. Endast för kort tid sedan var konung Alexander i Bulgarien. Om mördarna voro macedoner — varför förövade de ej sitt dåd i Bulgarien? Emedan det icke var möjligt: där var Alexander för väl bevakad. I själva Jugoslavien var ävenså ett mord omöjligt: där var Alexander bevakad genom sitt folk, genom sina serber, kroater, slovener. Helt annorlunda ställde det sig i Marseille. Varningar kommo från England — trots detta voro inga säkerhetsåtgärder vidtagna. Alexander ville ha egen vakt — det förvägrades honom. Och från fransk sida utställdes ingen allvarlig vakt. Den som sett mordfilmen vet, att ej endast ryttarfölje saknades utan också trupper, ja, det fanns knappast ens egentlig polis. Tåget var även så organiserat, att det var omöjligt för den kungliga automobilen att hastigt förflytta sig. Därför kunde de enskilda mördarna i all bekvämlighet föröva sitt dåd. Konung Alexander var i realiteten på förhand utlämnad åt sin kula. Själva scenen för mordet ser man ej i filmen. Varför detta? Existerar den? Och vad visar den scen som man icke får visa? Egendomligt: fotografen, som gjorde den riktiga upptagningen, dog plötsligt i Paris. Var det en tillfällighet? Stavisky- och Prince-affärerna lära oss, att åtskilligt i Frankrike icke är tillfällighet... Alltså: det ser ut som om verkligt mäktiga krafter stodo bakom detta mord. Krafter, för vilka en nationell och raslig resning och förening av slaver och germaner är alltför farligt; krafter, som i dag göra allt för att utnyttja mordet för skapande av en fiendskap mellan slaver och ungrare och därmed även Tyskland...

Man säger: Alexander föll som offer för sin politik mot kroaterna. Detta är en skamlig lögn av de internationella sammansvurna mot nationernas frihet och enighet. För att förinta denna frihet och enighet uppvigla dessa sammansvurna allestådes, försöka sönderslita varje nation, riva den i stycken — för att ovan oenigheten härska. På den "högre politikens" språk heter denna förstörelse av nationerna "ett bevarande av de nationella minoriteternas rättigheter". Befordrare av denna nationernas förstörelse är Nationernas Förbund. Idealet för folkförbundets nationella politik är sönderstyckandet av hela världen i de allra minsta "nationella" småkroppar — en balkanisering av världen. Då skall det judiska herraväldet vara säkrat. Söndra och härska!

Men det gives en annan, folkens egen nationella politik. Folken sträva efter skapande av möjligast stora och mäktiga nationer på blodsgemenskapens grund. Kroaterna äro av samma blod som serberna och slovenerna, äro slaver. Och det är en osanning, om man säger, att kroaterna önskade störa den sydslaviska nationens enhet. Judarna, som förberedde och genomförde mordet å Alexander, voro inga kroater. Kroaterna lågo på sina knän och gräto, när den store slaviske konungen — redan död — gjorde sitt sista intåg i fosterlandet. Och kroaterna kallade honom — tillsammans med hela nationen — "den hjältemodige enaren".

Såsom en hjälte föll Alexander för sin nations frihet och enighet. Nya kämpar skola komma å hans plats. Den slaviska kampen är icke slut — och segern är given, om blott slaver och germaner, den ariska mänsklighetens avgörande flertal, gå samman.

Intet broderkrig mera, utan broderligt samarbete!

J.

Utträde ur frimureriet

Från redaktören och utgivaren av Nationen har till Ordförande Mästaren för frimurarelogen Acacian i Malmö, kammarherren och överstelöjtnanten C. L. H. Rosencrantz avsänts en den 1 okt. 1934 daterad, så lydande skrivelse:

"Herr Ordförande Mästare för frimurarelogen Acacian, Malmö!

För cirka 20 år sedan, d. v. s. samtidigt med att min offentliga verksamhet begynte, uppmanades undertecknad, då boende i Malmö, under förespeglingar att frimurareorden skulle utgöra en hög ideell institution, just motsvarande min ideologiska läggning, av Baronen Otto Bennett därstädes att söka inträde i orden. Slutligen gav jag efter för övertalningarna och begärde mitt inträde. Redan vid inträdet blev det dock fullt klart för mig, att orden icke motsvarade vad Baron Bennett förespeglat. Jag satte därför heller aldrig vidare min fot inom ordenshuset och vägrade att betala avgifter till logen.

På grund av vad jag senare erfarit rörande frimurareorden lät jag för något år sedan anmäla min önskan att bli struken såsom medlem, då jag icke med mitt namn ville skylta för orden. Enligt vad upplysts, skulle emellertid mitt namn allt fortfarande förekomma i frimureriets kalendrar, och jag får därför härmed anhålla, att Ni går i författning om mitt namns strykande omedelbart ur frimureriets kalendrar.

Stockholm den 30 oktober 1934.
Elof Eriksson."

Samtidigt vi återge ovanstående inlaga från redaktör Eriksson till Acacia-logens Ordförande Mästare begagna vi tillfället framhålla, att naturligtvis många intet ont anande svenskar på liknande sätt inlockats i frimurarebrödraskapet för att där "fängslas" och tvingas att — ofta utan att själva ens förstå det — arbeta för den judiska andan, den judiska saken. Sedan numera full klarhet vunnits rörande frimureriets väsen och verksamhet, bör det emellertid vara angeläget för alla dessa förledda, i god tro varande bröder av lägre grader att ju förr dess hellre utträda ur orden. De, som underlåta detta, måste vara beredda på att bli betraktade såsom delaktiga och medansvariga i frimureriets verksamhet.

ALLA BÖRA LÄSA
Nya vägar
för handelns organisation och arbetslöshetens avskaffande i Sverige.
Begär katalog över Nationalsocialistisk litteratur.
Svenska Bokhandeln
Amiralsgatan 4 - MALMÖ

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3642.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1934

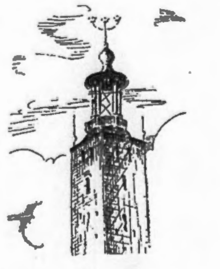

Vida Världen

Salomos Vikarie

Judekonungen Salomo, vars lekamliga existens förskriver sig till omkring tretusen år tillbaka i tiden, lever och verkar alltjämt andligen på denna jord. Ett mycket påtagligt bevis härför ha vi svenskar i den omständigheten, att vår egen

konung officiellt bekläder posten som "Salomos Vikarie" i IX Provinsen av världsfrimureriet. Vi återge här Hans Majestät Konung Gustav V i denna sin höga funktion.

"Grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige säger: "Den vise konung Salomo nämnes såsom ordens stiftare och förste stormästare; i den av honom upprättade fundamentalkonstitutionen är förordnat, att stormästarens värdighet skall förbliva inom hans släkt". Ordensprovinsen förestås av en "Regent, Salomos Tillfällige Vikarie", vilken "allenast är provinsens regent, utan att hans makt kan delas. Han har ett ordensråd om 9 medlemmar med rådgivande rösträtt".

Huruvida "Salomos Vikarie" i Sverige och hans regerande dynasti, Bernadotteska ätten, äro att räkna som judar, är ett spörsmål som livligt debatterats. Genealoger ha sökt visa, att talet om Bernadottes judiska börd saknar fog. Å andra sidan hävda olika forskare, att så skulle vara förhållandet. De officiella genealogiernas värde är i varje fall ganska måttligt. Det viktigaste är för övrigt dynastiens politiska inställning: om denna varit ägnad att direkt befordra judendomens planer i Sverige eller ej. General Ludendorff skriver i sitt arbete, "Frimureriets Tillintetgörande", del II, svenska upplagan, sid. 86—87:

"Fullständig framgång hade judendomen och frimureriet med utomordentlig 'försiktighet' hemburit i de skandinaviska länderna. Napoleons general, brodern och juden Bernadotte, hade blivit kronprins av Sverige. Här hade sonen till konungen — brodern Gustaf III, vars mord genom frimurare 1792 omnämnts — konung Gustaf IV Adolf under den krigiska napoleonska epoken icke visat sig beredvillig till frimureriets önskningar och 1809 kort och gott avsatts. Hans farbror, som redan vid hans tillträde till regeringen skött regentskapet, en av sin tids verksammaste höggradsfrimurare, hertig av Södermanland, kom såsom Karl XIII på tronen och visste icke bättre än att så hastigt som möjligt i samförstånd med Svenska Stora Landslogen, vars system frimurarnas Stora Landsloge i Tyskland tillhör, adoptera brodern och juden Bernadotte såsom son och kronprins, vilken betalade detta anständigt till svenskarna och senare därför regerade på äkta judiskt frimurarevis. En sammanslutning av den germanska världen var härigenom för den närmaste framtiden omintetgjord, och med rätta kunde konungarna av Sverige av den judiska ätten Bernadotte kalla sig 'Salomos Vikarier'. För hela den germanska världen är det av djup tragik, att det land, som inom sina gränser har de renaste beståndsdelarna av den nordiska rasen, styres av en konung av Judas stam. Vi kunna föreställa oss det judiska folkets triumf över denna av det så fruktade nordiska ras. Detta judiska konungahus från den napoleonska epoken levde kvar, under det de icke-judiska konungarna av Napoleons nåd från denna tid och han själv försvunno".

Att de bernadotteska svenska konungarnas frimurare-verksamhet haft sin andel i den unionskris, som ledde till skilsmässan mellan Sverige och Norge 1905, tyckes framgå av ett brev från den norska självständighetstankens främste förespråkare, Bjørnstjerne Bjørnson till överläkaren Malm med anledning av en planerad fest för honom i Kristiania: "Og i Kristiania? Var det ænda i Bergen, som är en nasjonal norsk by. Men i Kristiania — dette de svenske kongers fideikommiss? Der Wergelands statue ænnu står på forskudd? Der de svenske kongers frimureri nylig har lagt sin millionbyggning op mot stortinget på traas: 'Enten min hærmæster eller det!' Lagt den på traas mot norsk demokratisk tænkemåte: 'Kan ikke vi gjøre med våre pænger hvad vi vil?'"

Härav förstår man kanske det krav som norrmännen ställde på det nya konungariket Norges konung: att han icke skulle få tillhöra frimureriet!

*

Stillad ungdomlig oro

De unga i Sveriges Nationella Ungdomsförbund och Nationella Förbund har gripits av en stark oro över judeproblemet och låtit Överrabbinen Ehrenpreis — Kahalens härvarande representant — i egen hög person jämte en judisk godsägare Philipson lägga frågan till rätta i förbundskomplexets organ "Nationell Tidning".

Mosaiska församlingens Överstepräst går sin tjänsteplikt likmätigt i borgen för att allt är all right. Talet om judiska hemligheter är endast elakt antisemitiskt förtal: "Det finnes ingen hemlig judisk organisation, inga judiska hemligheter, varken religiösa eller politiska, varken nu eller i det förflutna. Vi ha inga papper att 'lägga på bordet'. Sedan sex generationer ha judar byggt och bott i detta land, som de älska av allt hjärta, för vars väl och framgång de arbeta, där de känna sig hemma. Vem vågar påstå, att de äro främlingar?"

Hebreen Philipson sekunderar om möjligt ännu mera älskvärt och brinner av entusiasm för det nationella Sverige och säger: "Sverige förtjänar fosterländska, nationella judar, ty — Sverige är vårt fosterland ... Med nationell hälsning.
Oscar Philipson".

Ack, så vackert talat! De unga i S. N. U. och N. U. kunna åter sova lugnt.

*

Ungerns konstvärld

Teater, film och musik i Ungern befinner sig numera helt i judehänder. Av kontraktsenligt anställda skådespelare äro 92 % judar, av filmskådespelare, regissörer och filmförfattare 93 %, av biografägare och filmförläggare likaså 93 %, av professorerna vid Musikakademien 80 %, av akademiens studerande 92 %, av direktörer och lärare vid privata musikutbildningsanstalter 87 % och slutligen av jazzbandsmusiker 93 % och jasskompositörer 99 % judar.

Den ungerska konstvärlden är alltså särdeles välsignad!

*

Salomoniskt tempelbygge

Genom dödsskotten i Marseille, som ändade kung Alexanders liv, gavs världen en ny erinran om kung Salomos hemlighetsfulla fortlevnad å denna jord. Ännu en "tyrann" var borta, ännu ett hinder undanröjt — ett nytt steg taget på vägen mot målet: Templets återuppbyggande. Salomo och Templet utgöra ju ännu i dag sinnebilden för ordet Jehova (2 Mos. 19, 6): "I skolen vara mig ett rike av präster och ett heligt folk." De representera alltjämt den judiska rabbinstaten och det judiska folkets maktsträvan religiöst—politiskt och ekonomiskt. Templet var i den judiska kunga- och senare rabbinstaten sätet för judisk kapitalmakt, liksom våra dagars judiska börser och banker äro det.

Det "fria" brödraskapet förtröttas ej i kampen enligt sin store grundares föreskrift. När Salomo, Davids son, 1015 före Kristus ville bestiga hebreernas tron, försökte hans bröder, som hade företrädesrätt till tronen, att förhindra upphöjelsen. Men Salomo var en "vis" man: Han var ledare av en hemlig sekt och ägde en sigillring, vilken man tillskrev stor trollkraft. Medlemmarna av sekten hade svurit en ed å denna ring, varenligt de måste utföra alla Salomos befallningar. Denne lät nu, för att obehindrat kunna bestiga hebreernas tron, genom den hemliga sekten mörda sina bröder, däribland Adoni och många rika hebreer. — Och i dag, efter nära 3,000 år, besitta Salomos sigillring, tempel och rosenkransar samma trollkraft och frimurarnas ed begås alltjämt å samma symboler. Den murare, som bryter eden till kung Salomo, har förverkat sitt liv och domens utförare bli alltjämt icke ställda inför världslig domstol, då mördarna icke upptäckas.

I Serajevo liksom i Marseille verkställdes Salomos befallningar av medlemmar av särskilda, under logerna lydande terrororganisationer. Det ställer sig kantänka bekvämare för de "visa" höggradsbröderna i de dömande storlogerna att på slikt sätt sörja för domarnas ikraftträdande än att själva bege sig ut i folkhopen med bomber och revolvrar i hand — och vilseförda unga fanatiker, redo att våga livet för vad de tro vara en hög idé, finns det alltid gott om. Såsom belysande för det ideologiska sambandet mellan logerna och deras tjänstgörande terrorister återge vi vidstående organisationstecken — de macedoniska komitjadis emblem — som anträffats hos kung Alexanders mördare, Kelemen—Georgiev, och som även fanns tatuerat å dennes högra arm: en dödskalle ovan tvenne korslagda benknotor, med inskriften "Frihet eller döden". Samma märke alltså, som i skrämmande verklighet pryder väggarna i de genom skärselden till helgedomen vandrande frimurarebrödernas mästarloger (se bild 6, sid. 4). Scenen från Marseille fick sin fullkomning genom det till hebreen Karl Otto Bonniers T. T. från Youngstown i Ohio ingångna telegram, vari rasfränden Benjamin Eljelic som "representant för kroatiska nationalkommittén i Förenta Staterna" förklarade, att mordet å kung Alexander icke var något mord utan folkets "dödsdom över tyrannen Alexander". "Tyrannen" är, som vi veta, inom frimureriet benämningen å de furstar som stå i vägen för det salomoniska tempelbygget och som för den skull måste röjas ur vägen.

Kung Salomos efterföljare göra sitt bästa!

*

»Högre rasens rättigheter»

Isaak Blümchens för ett år sedan på franska utgivna bok under ovanstående rubrik tilldrager sig inför våra dagars utveckling i Frankrike en viss uppmärksamhet. Den skildrade ur judisk synpunkt läget inom "Rothschildska republiken" före den nationalsocialistiska revolutionen i Tyskland.

Den blümchenska boken till ära för "den högre rasen" inleddes med orden "äntligen behärskar det judiska folket Frankrike!" samt innehåller en rad överväldigande fakta till bevisande av påståendets riktighet. Försiktighetens tid är förbi, säger författaren. Ingen falsk ödmjukhet är längre nödvändig. Judarnas seger är så fullständig, att det kuvade franska folket ej längre gör minsta motstånd utan underkastar sig varje befallning som utfärdas av det triumferande Israel. Varje försök till uppstudsighet vore numera vanvettigt: Frankrikes öde är beseglat. Alla viktiga poster äro beklädda med judar: "Vi härska och vi önska att hela världen skall förstå detta!" Den högre rasen behärskar den lägre — enligt naturens lag! Fransmännen ha att emotse samma behandling som européerna tilldelade rödskinnen och malajerna.

38 miljoner fransmän äro i fullständig saknad av oberoende press, ha endast tillgång till tidningar och tidskrifter som redigeras eller ägas av judar. Undervisningsväsendet ligger helt i deras händer. Polytekniska skolan, Sorbonne och College de France "darra inför sina härskare". 200,000 lärare, noga övervakade, förläna sina lärjungar den undervisning Israel påbjuder. Universiteten ha förvandlats till ghetton, varest de unga fransmännen utbildas till dugliga lakejer. I intet franskt hem påträffas någonsin — understryker författaren — en judisk tjänarinna, medan alla judiska familjer ha kristen betjäning. Domstolarna stå helt under "den högre rasens" kontroll; mången domare har ett litet privat "Panama" (en skamlig hemlighet som måste döljas) — de våga icke vara olydiga.

Alla politiska personligheter stå i Israels sold; de viktigaste militära hemligheter prisgivas (naturligtvis mot rundlig betalning!); en armé på miljoner fransmän tvingas att slåss, då internationella spekulationer göra en liten åderlåtning oundviklig; judiska emigranter erhålla fransk medborgarrätt utan minsta svårighet; 50,000 polska, ryska och rumänska judar äga valrätt, ehuru de ej kunna ett ord franska — "och dessa 50,000 stå redo att med revolver i hand låta sig kastas ut på gatorna, då den stora Påsken stundar" — *då* hebreiskan skall bli Frankrikes officiella språk! I avvaktan härpå har hela aristokratien köpts. Riddarhuset och Ghetton äro oupplösligt sammanlänkade: "Frankrikes adel består av *våra* mågar, barnbarn och brorsöner. Den bär vårt fabriksmärke; korsriddarnas ättlingar äro värpta av våra döttrar och systrar. Om mesallians föreligger, är den icke på vår sida!"

Isaak Blümchens triumferande skildring av situationen i Frankrike för något år sedan var säkert ganska naturtrogen, om han ock undvek att beröra en del viktiga sanningar. Återhållsamhet på vissa punkter var en nödvändighet. Något oväntat kunde i sista minuten komma emellan och rädda Frankrike från Rysslands öde. Detta oväntade tyckes ha inträtt genom den nationalsocialistiska revolutionen i Tyskland. Judarna begingo där liksom i Frankrike den oförsiktigheten att för tidigt öppet skryta med sin makt. Publikationer sådana som Isaak Blümchens gjorde naturligtvis sitt till att öppna gojimfolkens ögon för verkligheten samt orientera dem i det framskapade kaos, så att de blevo varse den verklige fienden och kunde inrikta sin befrielsekamp på rätt linje: *den antisemitiska.*

*

»Ryskt land till salu!»

Bolsjevikernas exploatering av ryskt land fortgår i oförminskat tempo. Till en början var saken högst enkel: man bara slog ihjäl kapitalister och präster och lade sig till med de sålunda frigjorda privata och kyrkliga rikedomar jämte vad som fanns i statskassan. Härmed skapades i första hand ett solitt underlag för Nya Aristokratien av Judas stam; resten fick gå till Världsrevolutionen i övriga världen.

Men Världsrevolutionen var besvärligare och kostsammare än man tänkt sig. Rikedomarna, som föllo i de röda härskarnas händer, togo ett slut och det ekonomiska tillståndet inom Ryssland artade sig allt bekymmersammare. Enskilda människor lika litet som folk kunna i längden existera på revolution — och Världsrevolutionen lät vänta på sig.

Bolsjevismens finansiärer — de judiska världsbankirerna — som satsat miljarder på sovjet-kuppen, började bli betänksamma. I stället för att låta "lyckliggöra" sig reste sig folken till aktivt motstånd ej bara mot bolsjevismen utan mot judendomen överhuvud! Man hade väckt björnen, som sov. Om man också naturligtvis ej förlorade hoppet eller tron på Israels heliga sak, så var det nu i alla fall klokast att blott försträcka Kreml mynt mot förstklassiga säkerheter — man kunde eljest kanske en dag råka i tråkigheter.

Så fingo vi se Paradisets allra högsta, Stalin och Finkelstein, skrida till spelets slutakt: den stora auktionen. I auktionsreklamen lär det ha hetat: "Enastående tillfälle, som aldrig återkommer. *Ryskt land till salu!* Blott solventa köpare. Betalning per extra kontant vid affärernas avslutning". Och buden strömma nu in från Israels barn i alla finanscentra. Ett sådant tillfälle vill naturligtvis ingen försumma!

*

Heroism i Röda Paradiset

Generaldirektionen för Komsomol, den kommunistiska barnorganisationen, utgav i samband med årets skörd ett manifest, vari ungdomen uppfordrades till kamp mot alla som sökte tillskansa sig spannmål. De unga kommunisterna hade t. o. m. att ange sina föräldrar, om dessa undansmusslade något av skörden. Tidningarna återge i sammanhanget en episod: en trettonårig gosse, Pronya Kolibin, angav sin moder för att hon tagit litet spannmål för sig och sin son. Resultatet blev, att modern deporterades till Sibirien på tre år, medan sonen fick en penningebelöning för angivelsen och blev omnämnd i en dagorder av Komsomol såsom förebilden för en ung kommunist.

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 12 (269) LÖRDAGEN DEN 1 DECEMBER 1934 ÅRG. 10

Svensk Samling

mot frimureri och marxism

Det lyckades icke våra nuvarande härskare inom frimureri och marxism att inför Sveriges folk upprätthålla illusionen om en rådande Frihetens och Rättens regim. Alla hindrande försök till trots banade sig Sanningen väg genom mörkret ut till det vilseförda folket. Lögnens stolta fästen vackla i sina grundvalar, som tycktes murade för evigt bestånd. De styrandes goda dagar synas vara till ända; det gäller nu för dem att med alla tillgängliga medel skydda sina vacklande positioner mot ett vaknande folk.

Situationen i vårt land kännetecknas av denna begynta process av folkuppvaknande. Den ideologiska giftnarkosen, som hållit folket i ljuv slummer, verkar ej längre. Bländverket reduceras till ett bländverk och synen återvänder till de nyss ohjälpligt blinda. Detta nyinträdda läge har frammanat ett nytt krafternas spel i det politiska livet. De gamla organisationer, varmedels nuvarande styre upprätthållits, renoveras i överensstämmelse med aktuella stämningar och nya vackert utstyrda organisationer startas för de ur narkosen lösgjordas återinfångande.

I allt virrvarret ges en visare, vars värde är bestående: historiens väg. Det i dag rådande tillståndet av folklig ofrihet och främmande förtryck är intet nytt. Tid efter annan ha svenskarna råkat i dylikt. Än var det en rovgirig främmande stat, som våldförde sig å deras rätt till en fri utveckling. Än var det en förfalskad kristendom, som i jesuitismens och katolska kyrkans skepnad sökte slå dem i bojor andligt och materiellt. Deras fiender byggde sig stundom även inhemska fästen, från vilka de riktade sina förrädiska anfall och allvarligt hotade rikets bestånd. Men i nödens stund reste sig folket såsom en man — och avvärjde faran.

I dag hotar faran större än någonsin. Vårt folk har råkat i *ett ok, långt fruktansvärdare än alla tidigare: den revolutionära, världsimperialistiska judendomens.* Vi måste se denna verklighet i ögonen och därefter inrikta hela arbetet för Sveriges återupprättelse och folkets återförande till dess sanna utvecklingsväg. Göra vi det ej, skola alla vackra program, alla teoretiska som praktiska välfärdsåtgärder vara förgäves. Om ej den förödande inre sjukdomshärden bortopereras, är varje strävan till ny hälsa förspilld. Den kan möjligen tjäna som bedövningsmedel till stillande av dagens smärta, men i morgon äro vi åter och än värre fångna i den förgörande sjukan.

Striden gäller således även i dag Sveriges befrielse ur ett främlingsvälde — ur Judas herravälde. Skapandet av detta främlingsvälde skedde framför allt genom de å svensk mark utplanterade internationella, judiskt inspirerade och ledda "brödraskapen" *frimureriet och marxismen,* varmedels å ena sidan folkets övre skikt och å den andra dess undre organiserades i tvenne skenbart inbördes fientliga, om maktens sötma rivaliserande folkhälfter efter den judiska härskarsatsen "Söndra och härska!" Folkgemenskapen spolierades och ersattes av legaliserad klasskamp och inre söndring i den inkräktande judendomens profit- och maktintresse. Frimureriet och marxismen bildade grundvalen för detta hemliga judeherravälde i strid mot folkets väl.

Romkyrkan representerar visserligen i nuet ingen överhängande fara i Sverige, men erfarenheten visar, att faran från det hållet alltid aktualiseras och stegras i samma mån judendomens ställning inom den parasiterade staten hotas. I dag gäller försvarsstriden Juda! De personer, organisationer och rörelser, som vägra erkänna detta verklighetsförhållande, förtjäna icke förtroende eller uppmuntran och kunna icke godkännas som folkledande i den tid som är. De äro endast förtäckta företrädare för den härskande judemakten, de må aldrig så vackert utlägga den nationella och sociala texten samt hyckla folkgemenskap och antijudaism.

Den Svenska Samling som nu måste komma skall vara en samling *f ö r folkgemenskap m o t judendomen och dess legotrupper frimureriet och marxismen!*

IX PROVINSEN

av Världsfrimureriet

I frimureriet — den hemliga världsmakt, som sedan mera än ett århundrade lett Sveriges öden i judendomens intresse — är Norden säte för mörkret, livets baksida, och platsen för alla laster och fel. I Norden finnas de råa, otuktade stenarna, vilka framställa människan i hennes råa och ofullkomliga naturtillstånd och som måste alldeles särskilt bearbetas med murslev och dolk enligt skisserna å frimurarnas ritbräde för att bliva "fulländade kuber". Ty till det judiska tempelbygget kunna endast tuktade stenar användas. Därför härskar i Södern redan "kubisk fullkomlighet". Månens matta sken upplyser Norden, Södern ligger i glänsande solsken. Men i Östern är den rätta platsen. Där är sätet för kulturen, ljuset, visheten och alla andliga gåvor och alldeles särskilt för bildningen — menar frimureriet. Där tronar också logens mästare.

Och liksom solen går upp i öster och rör sig över söder mot väster, har allt vackert och härligt och framför allt "bildningen" kommit från öster över söder mot väster. Vi svenskar stå först nu i begrepp att komma i åtnjutande av allt detta. Genom juden vill frimureriet i sin oändliga människovänlighet förmedla det till oss. Men satsen "Ez oriente lux" (= från Östern kommer ljuset) är ett slag i ansiktet på Nordens människor. Icke från "Orienten", icke heller från Södern, utan från Norden kom kulturen till jordens folk — icke den falska kultur judendomen med frimureriets hjälp vill påtvinga mänskligheten utan den sanna kulturen.

Sverige är IX provinsen av den internationella judiska frimurareorden, såsom även uttryckligen framgår av den i Stockholm 1928 tryckta "Kalender över samtliga under frimurare-ordens IX provins lydande loger och brödraföreningar". Det officiella erkännandet av Sverige såsom "frimurareordens IX Provins" bevisar ohållbarheten i förnekandet av det svenska frimureriets samhörighet med det internationella frimureriet. Arbetet inom IX provinsen har för övrigt varit tillrättalagt med hänsyn till de ur frimureriets synpunkt inom Norden förekommande speciella besvärligheterna och ivrigt beslöjats under masken av "humanitär" och "välgörande" verksamhet.

Med särskilt intresse erfar man det styrande bankhuset Wallenbergs och den mans förhållande till frimureriet, vilken under senaste decennier ansetts spela den främsta rollen inom svenskt politiskt och ekonomiskt liv. Vice Häradshövdingen, Bankdirektören *Markus Laurentius Wallenberg,* intill senaste tid verkställande direktör i Stockholms Enskilda Bank, står i Frimurarekalendern endast upptagen som broder av sjunde graden, men detta behöver icke betyda, att han icke i hemlighet kan intaga en vida högre ställning inom orden. Sammankopplingen mellan de frimurar-bankfinansiella Rothschildska intressena i Paris (Banque de France + Grand Orient de France) med de Enskilda Banksintressena i Stockholm liksom förenandet av funktionen som ordförande i Stockholms Enskilda Banks direktion med posterna som Riksmarskalk och hög funktionär i Svenska Stora Landslogen måste ha något att betyda. Under en period har nämnda post som ordförande i Stockholms Enskilda Banks direktion automatiskt hört samman med posten som chef för Kungliga Hovet. Förutvarande (numera avlidne) Riksmarskalken och Enskilda Banks-

(Forts. å sid. 7.)

Den judiska faran

I.

Hittillsvarande avvärjningsmetoder

Alla judendomens häpnadsväckande framgångar — framgångar av en försvinnande liten, genom rabbindömet väl organiserad minoritet emot den stora, ej enhetligt samlade ariermassan — äro att tillskriva den omständigheten, att de tre sista generationerna av vår ras, vilken redan bländats och genomsyrats av judendomens villoläror, hittills alltid skevt angripit problemet om försvaret av vår traditionella kultur och rasens skyddande mot judisk påverkan. Erfarenheten lär, att de tills nu praktiserade avvärjningsmetoderna alltigenom varit otillräckliga. Detta gäller alla gjorda försök till en känslomässig lösning (gatu-antisemitism, pogromer), en nationell lösning (assimilation genom nationellt uppsugande), en religiös lösning (assimilation genom dopet) eller andra försök till lösning, stannande på halva vägen (det gamla ghettosystemet, den moderna zionismen). Vägarna för en lösning av judefrågan voro enligt allmänt gängse uppfattning huvudsakligen följande: a) *vulgär-antisimitism,* b) *assimilation,* c) *getto-system,* d) *zionism.*

a) Av de fyra redan tillräckligt prövade avvärjningsmedlen till hejdande av det hotande judiska världsherraväldet är *den känslomässiga, instinktiva lösningen* väl den hopplösaste. Hit räknas den moderna "endagsantisemitismen" i de mest skilda länder: med Drummond i Frankrike, Stöcker i Tyskland, Lueger i Österrike och Budaházy i Ungern i spetsen. Hit hör vidare: den gamla pogromstämningen från Ryssland, Ku-Klux-Klan-bullret i Förenta Staterna samt det drastiska "Slå ihjäl judarna!" från Wiens Ottakring. Det rör sig i dessa fall om antändandet av en plötsligt uppflammande halmeld genom någon begåvad agitator — det spontana utbrottet av avund, raseri och hat från ett pinat folk, vilket dock i övrigt ej förstår att hjälpa sig. I denna ofarliga, hypernaiva antisemitism, som lika hastigt faller samman som den blossat upp, har juden sin särskilda glädje. Den gör honom mestadels blott till en oskyldig martyr.

b) Ännu kortsyntare och enfaldigare, ehuru långt perfidare och farligare är den så ofta predikade lösningen genom *assimilation.* För varje tänkande står det klart, att uppgåendet av ett 27-miljoners-folk med sådana sataniska egenskaper är ogenomförbart. Assimilationen försiggår också i praktiken på så sätt, att *vi* moraliskt och etiskt assimilera oss till juden, och icke omvänt. I varje fall tillägnar sig juden med utomordentlig skicklighet våra kulturella och nationella resultat — så långt de äro honom till fördel.

Faktiskt gå vi i dag i alla ariska stater assimilationens väg och överallt skådas dess förstörande verkningar. Antagom, att kyrkan även i fortsättningen massvis och utan inskränkning döper judar och sålunda i viss mån upptager dem i den kristna gemenskapen. Antagom vidare, att det pågående bruket att göra judar till "svenskar" fullföljes. Med absolut visshet kan sägas, att dessa judar varken bliva sanna kristna eller sanna svenskar. I stället blir den kristna kyrkan i sin själ totalt förjudad och hemfallen åt materialismen och svenska folket råkar helt under judisk ledning. Denna assimilation är intet annat än "talmi", blå dunster, endast förvillelse och bländverk! Det faller icke juden in att uppge sitt väsen! Ett enda exempel belyser verklighetsläget: När bolsjevismen utbröt i Ungern, vände tusentals döpta "nationella" judar tillbaka till synagogan och skymfade den ungerska nationen.

I verkligheten är assimilationen ett av judendomens skarpaste vapen emot oss. Den ledde till förstörelse inifrån. Genom den biologiska judaiseringen berövades de mest betydelsefulla ariska familjerna sin inre stötkraft. Alfred Rossig säger i sin "Integrales Judentum" (sid. 76): "Så har det judiska blodet i oanat rikt mått gjutits i alla andra kulturfolks ådror. Först nyare forskare våga att visa på detta för tidigare generationer så obehagliga faktum: halvjudendomen är så utbredd, att den nära nog måste betraktas som kulturfolkens märke. Man kan tala om en biologisk judaisering av den civiliserade världen. Den judiska statistiken förfogar här redan i dag över ett högst intressant material. En fortsatt detaljundersökning i denna riktning skall säkerligen ge de mest överraskande slutsatser. Men om blodet är en säregen vätska, så gäller detta i all synnerhet det judiska blodet. En

(Forts. å sid. 6.)

Nordisk gemenskap

I Nordens länder — Danmark, Norge, Finland och Sverige — pågår ett folkuppvaknande liksom i andra delar av världen. De nordiska folkens sunda instinkter undertrycktes länge av de styrande, som förletts att offra det egna folkintresset för en falsk internationalism, dirigerad av fientligt sinnade makter, som endast önskade deras ofärd.

Den frihetsrörelse, som under skilda former bryter sig väg genom Nordens länder, gäller överallt folkets självbevarelse och nationella återupprättelse ur hotande undergång i lögn, misär och förtryck under ett beslöjat främmande härskarvälde. Planmässigt och systematiskt hade den i folkens mitt insmugne fienden undergrävt och spolierat grundvalarna för deras nationella bestånd samt demoraliserat de styrande, för att sedan obehindrat utöva sitt folkfientliga regemente. Men det lyckades honom ej att utrota den nordiska anden. Tiden är nu i stället kommen för denna att åter uppenbara sig och ge världen prov på att den alltjämt lever och är mäktig insatser för den gemensamma välfärden.

Den tid är och måste vara förbi, då den ena nordiska staten låt sig utspela mot den andra eller vågade skamligt spekulera i den andras ofärd, då rövande av grannens landområden och ägodelar ansågs som upphöjd nationell politik. Vad historiskt framvuxit har dock här vunnit helgd och denna helgd skall bevaras såsom oantastlig. Den tid, som nu ingår, har större och ädlare uppgifter sig förelagda än att roffa från svagare ställda. Det gäller att äntligen bringa folkens liv i överensstämmelse med deras inre behov och att radikalt avlägsna alla förstörande krafter inom dem, som hindra deras naturliga livsfunktion och bestämmelse.

Frihetskampen i Nordens länder är överallt en kamp för folklig återupprättelse och gemenskap gentemot samma sataniska fiende, som eftersträvar allas förgörelse: den imperialistiska, revolutionära judendomen med dess otaliga kamporganisationer och hjälptrupper, däribland i första ledet frimureriet och de marxistiska internationalerna. Kampen måste därför hos de nordiska folken få en väsentligt likartad inriktning. Det är då endast naturligt, att frihetskämparna å ena sidan landsgränsen med sympati och välönskningar följa rörelsens utveckling å den andra. Och lika naturligt är, att inbördes kontakt efterhand upprättas mellan de likartade strävandenas bärare i de skilda länderna.

Från den nationella folkliga gemenskapen leder steget närmast ut till en *nordisk gemenskap* under erkännande av den enskilda nationens absoluta suveränitet och rätt till en fri och oberoende utveckling. Lika visst som en sann nationell och social utveckling endast kan uppstå och blomstra i hägnet av folkgemenskapens heliga idé, måste vid lösandet av framtidens uppgifter en aktiv samverkan etableras de rörelser och folk emellan, som företräda samma idévärld och ha att kämpa samma strid för sin bevarelse. Gentemot en övermäktig fiende, internationellt organiserad och arbetande med stöd av otaliga öppna och hemliga internationella organisationer, fordras ovillkorligt en mellanfolklig anspänning av alla krafter, om kampen skall lyckas.

Ur de spirande frihetsrörelserna i Nordens länder må alltså en nordisk gemenskap framväxa, i första hand syftande till att avlägsna det judiska giftet ur våra landsändar och där bringa judefrågan till en slutgiltig lösning genom alla judars överförande till en upprättad judisk nationalstat å Madagascar eller annan passande plats i världen. Ett intimare samarbete mellan Nordens folk politiskt. kulturellt och ekonomiskt å nordiskt-kristlig grundval bör vidare stå som ett framtidsmål, att realisera den dag det främmande, judiska förtryckareoket avkastats. Förverkligandet av en Nordisk entente till den nordiska folkens andens värn och de nordiska folkens gemensamma välfärd skall bliva av stor betydelse för det övriga Europa, ja, för hela världen. Judendomen fruktar intet så mycket som den nordiska anden. Den utgjorde i gången tid det förnämsta hindret för Judas och Roms brutala våldförande å de europeiska folkens heliga rättigheter. När Nordens folk brutit den judiska ringen och etablerat en solidarisk gemenskap, skall ett solitt bålverk vara skapat till skydd mot förstörelsens krafter i världen, till värn av den sanna ariskkristna världsåskådningen och mänsklighetens gemensamma sak.

Må det nya Norden, som växer fram ur det begynta folkuppvaknandet, gestalta sig i denna anda!

• Pressfronten •

Amiral Lindmans falska nationalism

Sanningen om den under falsk "nationell" flagg opererande Lindmanska frimurarehögern är på marsch jämväl inom det egna lägret. Att döma av olika yttranden av högerorgan. En morgon för ej länge sedan överraskades man t. ex. av att i själva Svenska Dagbladet få läsa, att högern var "20 år efter sin tid". — En betygsättning, som måste varit svår att höra för Hans f. d. Excellens Carl XIII:s- och Serafimerriddaren Lindman.

Nya Dagligt Allehanda (h.) var den första stora högertidning, som insåg det komprometterande i förbindelsen med det nationella förräderiets främsta aktiva politiska kraft. När reaktionen mot frimurarepartiet blir för stark, ser sig dock redaktör Ljunglund nödsakad inträda till ett hopplöst försvar. I en ledande artikel nyligen i samband med framförandet av kravet på en förnyelse och fördjupning av högerns program och innehåll sökte han motivera dess fortvaro som "konservativt" parti:

> Svensk konservatism är icke en åskådning av skiftande färg från dag till annan. Dess grundsatser måste vara oföränderliga och därmed även i stort sett linjerna för dess politiska arbete. — — — God, gammal, svensk konservatism är anhängare av en nation av fria personligheter, som själva skapa sin stats och sitt samhälles former. Denna frihetstanke utesluter givetvis icke ledartanken, men i Sverige stå både ledare och folk under en gemensam överhöghet, rättsprincipernas och lagarnas. För visso har N. D. A. tillrått "en ny politik" för högern så till vida, som vi rekommenderat en positiv och konstruktiv politik, men målet för denna nya politik skall vara det gamla: medborgarnas personliga frihet gent emot en maktlysten etatism och en frihetsfientlig kapitalism.

Detta låter ju allt mycket bra! Men icke har amiral Lindman i sin praktiska gärning företrätt någon sund, konservativ, svensk politik i folklig och frihetsvänlig anda. Han har i stället — visserligen under nationell mask — uteslutande följt det internationella frimureriets linjer i klasskampens tecken till favör för judendomens intressen i Sverige.

*

Bonniers inflytande i Sverige

Under snart ett årtionde har denna tidning varnat för det judiska huset Bonniers ödesdigra verksamhet inom svensk opinionsbildning, vilken hotade vårt nationella bestånd och planmässigt och systematiskt förberedde bolsjevismens införande i Sverige efter sovjetryskt mönster. Blindheten var dock så stor, att man i allmänhet varken kunde eller ville se verkligheten som den var. I synnerhet har i senare tid Hitlers Tyskland, som djärvts röja upp med det judiska förbrytarearbetet i vårt södra grannland, varit föremål för huset Bonniers hat och hets. Dag efter dag spredo de Bonnierska bladen sin lögnflod över Sverige, på allt sätt sökande förgifta den svenska folkmeningen samt bringa den i fientlig stämning mot stamfränderna i söder. När slutligen tysk press vågade påtala det skamliga spelet, fordrade herrarna Bonnier en tillrättavisande regeringsdémarche i Berlin och läto den svenska pressens ledande organisationer kompromettera sig själva genom att offentligt deklarera den lögnen, att Bonniers icke utöva något inflytande inom svensk press.

På tyskt håll lät man dock ej skrämma sig av huset Bonniers avfyrade "grausame Salbe". Såsom bl. a. framgick av den sakkunniga och vederhäftiga artikel, som nyligen stod införd i det tyska propagandaministeriet närstående *Der Angriff*, nr 253, under rubriken "Fyra Bonnier bedraga Sveriges folk". I denna redogöres utförligt för judarna Karl Otto, Tor och Åke Bonnier och deras folkförvillande verksamhet i Sverige. Vi citera ur artikeln i Der Angriff följande:

> Dynastien Bonnier är en så stark maktfaktor i Sverige, att ensamt namnet "Bonnier" förmår förklara, huru det kommer sig att svensk press, mitt ibland en i grunden tyskvänlig befolkning, så starkt och så ofta låter engagera sig till tyskhets. Tidningen Dagens Nyheter, som fått en stor spridning genom att fria till massorna, är än i dag språkröret för huset Bonnier in- och utrikespolitiskt.
>
> Bonniers inflytande sträcker sig emellertid längre än så. Vi ha då främst "Tidningarnas Telegrambyrå", ett bolag, vars aktieägare äro landets största tidningar. Bonnier betonar städse, att företaget är ett bolag, men granskar man saken närmare, kommer man till följande resultat: den största aktieägaren i detta bolag är Dagens Nyheter och denna tidnings chefredaktör och verkställande direktör f. d. kaptenen vid Flottan Sten Dehlgren sitter samtidigt i Telegrambyråns ledning. Från Telegrambyrån sträcker sig Bonniers dirigerande och kontrollerande hand över till radion. Radioutsändningarna skötas i Sverige av A.-B. Radiotjänst, ett under statskontroll arbetande företag, i vilket pressen är huvuddelägare. Direktör i detta företag är kaptenen Gustaf Reuterswärd (gift med judinnan Lamm. Red. anm.), som samtidigt är direktör i T. T. och sålunda avhängig av ledningen för Dagens Nyheter, som i sin tur har att lyda Karl Otto Bonnier.
>
> Herrarna Bonnier sträva ännu längre. Tidningar och radio (+ bokförlagen och kontrollen över svensk bokmarknad. Red. anm.) äro icke nog för dem. För ett antal år sedan inköpte de Åhlén och Åkerlunds förlagsfirma. *15 tidskrifter kommo på detta sätt i Bonniers händer.* De tänka ävenså på ungdomen. Huset Bonnier är nämligen delägare i det monopolistiska "Svenska Bokförlaget". Karl Otto Bonnier tillhör dess styrelse, Tor och Kaj äro styrelsesuppleanter.
>
> Det största försäljningsföretaget för svensk press, vilket bl. a. handhar all tidningsförsäljning å båtar och tåg, är Svenska Pressbyrån. I styrelsen för denna sitta tre herrar Bonnier — Karl, Otto, Tor och Åke med Kaj som suppleant. I denna funktion ha de en överblick över vad som händer och sker inom svensk press. Upplagornas ökning och minskning kunna de här överblicka (även befordra, resp. tillbakahålla försäljningen. Red. anm.) och sedan använda sig av dessa siffror på lämpligt sätt. — Slutligen ha herrar Bonnier naturligtvis manövrerat över till sig det stora skyltningsbolaget "Wennergren & Williams". I dess ledning sitta numera tre herrar Bonnier.
>
> *Dagspress och tidskrifter, telegramtjänst, radio, skolböcker, tidningsdistribution, reklamaffischering — allt detta tillhör Bonniers maktdomän. Under ett par årtionden har sålunda en enskild judisk familj uppbyggt en dynasti, som verkligen är mäktig. Utan skrupler använder den sin makt för att förvända det svenska folkets sunda åsikter om Tyskland. Vet Sveriges folk, vilken makt herrar Bonnier ha? Alla de fakta vi här anfört kunna fås bekräftade i uppslagsverk och tillgängliga handlingar.*

Sveriges folk är på god väg att vinna klarhet rörande det judiska huset Bonnier. — Husets härskarställning inom svensk publicitet blir säkerligen ej långvarig.

Juda "kastar masken!"

Av nu föreliggande meddelanden rörande tredje judiska världskonferensens möte i Genève 20—23 augusti d. å. framgår tydligt, att judendomen känner sin ställning hotad och bereder sig på en högst allvarlig ny framstöt för sitt världsherraväldes tryggande och fullbordande. Förhandlingarna leddes av dr *Nahum Goldmann*, Genève—Paris, vilken i sitt öppningstal klarlade det allmänna läget och konstaterade, att "det icke gives någon kompromiss i vår kamp mot det nuvarande Tysklands judepolitik. Vi skola aldrig sluta fred med denna politik, ty det vi begära — fullt likaberättigande — är det minimum, varav vi intet kunna prisgiva."

Delegaten för Tjekoslovakien, dr M. I. Z o l l s c h a n, Karlsbad, föreslog som sakkunnig i rasfrågor, att man skulle uppfordra "företrädarna för vetenskapen att ställa dem inför rätt, vilka nedsätta det judiska folket såsom en mindervärdig ras". Zollschan uppmanade vidare konferensen att förelägga Internationella Antropologiska Kongressen genom dess president G. Elliot Smith ett beslut med krav på grundliga undersökningar under ledning av "Institut de Coopération Intellectuelle" i Paris över rasteoriens väsentliga begrepp. M a r g u l i e s, tjekoslovak, konstaterade i ett anförande, att den väg, vilken den europeiska civilisationen följt för judefrågans lösning före de senaste 150 åren, d. v. s. försöken till den judiska minoritetens uppgående, genom assimilation varit en villoväg. Modern europeisk rättsuppfattning kände även begreppet "minoritet" såsom en källa till rätt i motsats till begreppet "majoritet". Man måste därför nu fordra, att judarna i alla länder ställas under minoritetsskydd. Förutsättningen härför vore emellertid konstituerandet av en enhetlig nationell vilja hos det judiska folket.

Ja, så låter det i dag!

Under täckmanteln av minoritetsrätt skulle alltså Juda garanteras en skyddad fortsättning i sina illgärningar och brottsliga förehavanden mot mänskligheten. I går hette det, att judendomen allenast var en religionsgemenskap och att judarna politiskt och socialt voro hundraprocentiga "svenskar", "danskar", "tyskar", "fransmän", "engelsmän" o. s. v. Tillerkännandet av en nationell minoritets rättigheter åt judendomen skulle förutsätta, att denna i sin helhet utgjorde en självständig nation med eget territorium och att blott här och där splittrade element av några slags historiska skäl tvungits leva under främmande nationell överhet. Dessa förutsättningar saknas emellertid fullständigt beträffande judendomen.

Vid de hemliga kongressförhandlingarna behandlades — enligt vad vår Lausannekorrespondent upplyser — även frågan om Sovjet-Unionens deltagande i bojkotten mot Tyskland och fattades vissa beslut härutinnan.

Konferensen hälsade med bifall Sovjet-Unionens upptagande i Nationernas Förbund, då detta underlättade vissa förhandlingar och förlänade judarna en stödjepunkt och en rättslig basis. Därmed skulle även möjliggöras kreditgivning till sovjetryska regeringen. Det vore nödvändigt att moraliskt stödja Sovjet-Ryssland och att kasta det samlade materiella och moraliska inflytandet hos judendomen i olika länder, särskilt i Frankrike och Lilla ententens länder, i vågskålen till Sovjets favör. I betraktande av den uppkomna misstämningen mellan Italien och Tyskland vore det nödvändigt att tillgripa åtgärder för åstadkommande av ett bestående närmande från Italien till Frankrike och Ryssland. Samtidigt måste med alla medel den väpnade konflikt undvikas, som i Yttersta Östern hotade Sovjet-Unionen, då denna därigenom skulle få sina händer bundna och hindras i de allvarliga uppgifter den hade "att fylla i Europa".

Enligt beslut vid sista konferensmötet skall en judisk världskongress av dr Goldman förberedas till inkallande 1935.

Kommentarerna till tredje judiska världskonferensen i olika länders tidningar äro nog så intressanta. Den polska tidningen "Slovo Pmorskie" skriver: "Den anonyma makten kastar masken. På världskonferensen i Genève skapade man en internationell judisk regering." Mr Briquet uttalar i den franska tidningen "Figaro", att Genèvekonferensen i verkligheten utgjorde ett judiskt världsparlament, vars slutbeslut inneburo intet mer eller mindre än grundandet av en internationell regering. Den viktigaste funktionen övertogs av ett slags utrikesministerium. Till utrikesminister hade utsetts dr Nahum Goldman, president i Allmänna Judiska Kommittén i Paris. Detta judiska utrikesministeriums uppgift vore att värna det judiska intresset i hela världen.

"För första gången efter Jerusalems förstörelse genom Titus år 70 efter Kristus — skriver mr Briquet i Figaro — erhöll den judiska diaspora formen av en organisation med parlament och centralregering (mera öppet ja!) Denna regering skall föra politiken i överensstämmelse med världsjudendomens intresse. Händelsen är av förstklassig betydelse."

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Zionsprotokollen och Israels världsplaner

Vad dr Ehrenpreis' föredrag blottade

En rad processer ha av världsjudendomen å skilda orter anhängiggjorts mot utgivarna av de beryktade "Zions (Israels) Vises Protokoll", den i skrift utformade hemliga strategiska planen för judarnas världserövring. Bland dessa processer må här nämnas den i staden Grahamstown, Sydafrika, den i Wien, i Basel och nu senast i Bern, från vilken senare överrabbinen dr Marcus Ehrenpreis såsom en av de kärande i målet för någon vecka sedan hemkom till Stockholm.

I uttalanden till olika judiska organ, såsom dagens Nyheter och Svenska Morgonbladet, konstaterar dr Ehrenpreis efter sin hemkomst antisemiternas vid Bernprocessen lidna fiasko. Det hade genom talrika vittnesbörd till full evidens bevisats, att Zionsprotokollen voro en gemen förfalskning och att de där utslungade påståendena stodo i rak strid mot judendomens läror. Antisemiternas nedriga beskyllningar mot judarna för att ligga bakom krig, revolutioner, ekonomiska kriser, bolsjevism och kapitalism hade avlivats och "nazisternas bibel" erhållit sin rätta karaktär som "smutslitteratur". Väl hade svarandena medgivits uppskov till 15 december för att då inkomma med slutsvaromål, men kärandena — de judiska organisationerna och dr Ehrenpreis — betraktade utgången såsom på förhand given.

Dr Ehrenpreis är, som man finner, stark i tron! Att i vår judaiserade tid inför en domstol stå sig mot "lögnens store mästare" — såsom Arthur Schoppenhaur karaktäriserade juden — är visserligen ingen enkel sak. Men lögnens härskarvälde lider mot sitt slut, och därför tvivla vi ej på, att sanningen snart skall varda helt uppenbarad även rörande judendomens läror och förehavanden. Att innehållet i Zions Vises Protokoll är äkta, d. v. s. i överensstämmelse med verkligheten — det är i dag uppenbart för envar, som har ögonen öppna för vad som skett och sker i världen. De olika programpunkterna i den i Protokollen utstakade judiska världserövringsplanen ha från början till slut väsentligt redan gått i uppfyllelse. Det skall "lögnens store mästares" fräckhet till för att våga förneka detta faktum. Men världen är ej längre blind — och därför hjälper här icke längre lögnen.

I en specialrättegång i Basel har dr Ehrenpreis anhängiggjort åtal mot utgivarna av "Der Eiserne Besen", "Der Eidgenosse" och "Das Schweizerbanner" för återgivandet av ett i Nationen 1932 publicerat referat av dr Ehrenpreis' föredrag inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm angående Theodor Herzl, ledaren av Baselkongressen 1897, föredraget in extenso återgivet i "Judisk Tidskrift", nr 6, 1929. Vi hade tolkat detta dr Ehrenpreis' uttalande i "Judisk Tidskrift" såsom en bekräftelse å riktigheten av väsentliga stycken i Protokollen, vilken tolkning av de tyska och schweiziska Protokollutgivarna accepterats. Faktiskt blottade dr Ehrenpreis i uttalandet hemliga judiska konspirationer från tiden 1897, åsyftande världskrigets igångsättande, vilket skulle skett till förverkligande av judendomens mål, särskilt i Palästina, och vilken faktiska utveckling karaktäriseras såsom "Herzls verk". Dr Ehrenpreis — "Herzls högra hand" — yttrade i sitt omnämnda föredrag till Herzls lov enligt den citerade artikeln i "Judisk Tidskrift" bl. a. följande:

"Tjugu år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar förutsade Herzl det och förberedde oss på vad som skulle komma ... Vi stå inför avgörande världshändelser, sade han, tjugo år före världskriget, och dessa händelser skola öppna nya möjligheter för det judiska folket ... I dag, tjugufem år efter hans död, kunna vi överblicka följderna av hans gärning ... Herzl formulerade Baselkongressens program: 'Vårt mål är ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palästina.' Tjugufem år efteråt står det judiska Palästina under makternas garanti och beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palästina, och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. Denna dag ha vi tagit bort Egyptens skam från Eder."

Härav framgår alltså fullt tydligt, att "profeten" Herzls arbete avsåg *ett på förhand fastställt mål*. Vad som skett genom världskriget och dess resultat betecknas även uttryckligen av dr Ehrenpreis som "Herzls *gärning*". Då efter judarnas egna uttalanden — alltifrån bibeln till vår tid — deras mål är världsherravälde, kan det här ej ha handlat om annat än de i Protokollen förutsedda händelser, vilka inträffade i och genom världskriget. Dr Ehrenpreis uttalande visar tydligt judendomens delaktighet och medansvar i de konspirationer, som utmynnade i världskriget och dess "omvälvningar".

Teorien om "förfalskning" av protokollen verkar inför alla föreliggande fakta såsom halmstråt, som det avslöjade Juda försöker att rädda sig på. Vi hänvisa här till *W. Creutz'* på sin tid i Nationen publicerade skrift "Nya Upptäckter om Israels Vises Protokoll", som alltjämt är tillgängligt i separattryck å vår tidnings förlag och vilken publikation totalt söndersmular förfalskningsteorien. I Creutzbroschyren belyses, hur Protokollen utgör en omsorgsfullt utarbetad sammanställning av judiska källskrifter, vilka i tidsåldrar hemlighållits. De omtalade dialogiska skrifter, varur "plagiat" skulle skett, voro författade av tvenne judar, Maurice Joly (Moses Joel) och Jakob Vennedey, vilka bägge hörde till Israels invigda och intogo framskjutna ställningar, den förre intim vän till Isaac Cremieux och den senare intim vän till Karl Marx. Juda fann uppenbart vid nämnda tidpunkt lämpligt att under formen av beslöjande dialoger i tryck giva vissa teser ur sitt hemliga aktionsprogram en större spridning. För övrigt visar Creutz, att Israels Vises Protokoll förelågo i tryck redan tjugu år innan den påstådda "förfalskningen" 1905 företogs.

Hela världsbilden av i dag är ett ljungande bevis för äktheten av Israels Vises Protokolls förkunnelser. Denna världsbild kan icke av överrabbin Ehrenpreis och hans trosfränder genom några uppkommenderade domstolsvittnen borttrollas.

Ingeniör

med praktik från förbränningsmotorer erhåller tillfällig anställning. Vid karaktär och pålitlighet fästes större avseende än vid betyg. Svar till »Ingeniör», denna tidnings kontor, Box 1145, Stockholm 16

"Nationellt" frimureri

Över ämnet "'Nationellt' frimureri och 9. 11. 1918", d. v. s. om det s. k. "nationella" frimureriets roll under den judiska novemberrevolutionen i Tyskland 1918 talade nyligen vid ett av Alliance Raciste Universelle (A. R. U.) anordnat möte i Berlin den kände författaren av "Entlarwte Freimaurerei" Fredrich Hasselbacher. Eftersom det tyska "nationella" frimureriet bygger på det "nationella" svenska frimureriets "grundförfattning", är den avhandlade frågan särskilt ägnad att intressera svensk publik.

I ett glänsande föredrag gav författaren — skriver vår Berlinkorrespondent — med pinsam noggrannhet en vetenskapligt grundad, uppskakande framställning av frimureriets verksamhet i Tyskland under den för-hitlerska tiden samt dess sammanhang med det judiskt ledda världsfrimureriet. Gentemot detta ställde talaren bilden av det icke mera genom hemliga internationella krafter utan medels blod, ras och folkets väl nationalsocialistiskt inställda nya Tyskland, som med järnhård följdriktighet — steg för steg och planmässigt — befriar sig från denna folksjukdom.

Efter föredragets slut antogs ett framlagt förslag till uttalande, enligt vilket regeringen uppmanas taga i övervägande vissa åtgärder mot frimureriet. Sålunda rekommenderades: avlägsnande av alla judar, judeättlingar och frimurare från ämbetsvärlden, däri inbegripet domare- och diplomatkårerna samt riksvärnet, ävensom ur de fria yrkena; omedelbart förbjudande av logerna samt offentliggörande i samband med deras upplösning genom offentliga listor av deras ännu kvarstående medlemmar: offentliggörande av alla firmor, frimurare- eller judiska p.-innehavare, vilka föra judestjärnan eller frimuraretecken; tillämpning av lagen av 24. 4. 1934 — om landsförräderi — såväl som § 128 i strafflagen på ledarna för det tyska frimureriet och liknande internationella sammanslutningar i Tyskland.

Judisk profetia

Enligt "Chicago Daily Tribune" hölls nyligen ett kommunistiskt möte i New York, besökt av 15,000 kommunister. I ett tal, fullt av smädelser och förolämpningar mot det nya Tyskland, profeterade den ur detta land förrymde kommunistledaren Willy Münzenberg om ett nytt världskrig, som inom den närmaste tiden komme att utbryta och som skulle bliva tio gånger fruktansvärdare än det sista. Genom detta världskrig skulle det, förklarade han, lyckas kommunisterna att gripa makten i alla stater.

Att judarna i hela världen äro eniga i tanken på genomförandet av en ny folkslakt, är höjt över allt tvivel. I Israels Vises Protokoll ha de även förrått sin plan. Där står nämligen skrivet, att om ett folk skulle våga att resa sig mot judarna, skola dessa iscensätta ett världskrig. I detta krig skall det folk, som reste sig mot judarna, bliva tillintetgjort. — Tysklands folk har under Hitlers ledning brutit judeherraväldet. Hämnden därför skall det nya världskriget vara, i vilket de övriga folken för Alljuda skola marschera på slaktbänken.

Nationens novembernummer

kan alltjämt rekvireras!

Nationens novembernummer med artikeln "Frimureriets mysterier dokumentariskt avslöjade. Ett besök i den beslagtagna Johanneslogen 'Libanon' i Erlangen" rönte en så stor efterfrågan, att flera extra upplagor måste tryckas.

Då efterfrågan av allt att döma kommer att fortsätta en tid, *meddelas härmed våra återförsäljare*, att novembernumret alltjämt kan erhållas genom rekvisition hos tidningens expedition, adr.: Box 1145, Sthlm 16.

"Mandel" Rothschild

Den judiska världspressen har funnit lämpligt offentligt lyfta en smula å slöjan rörande den verklige styresmannen i det nuvarande Frankrike: postministern juden Mandel i Flandins regering. Den officielle regeringschefen är endast en skylt. Mandel har sedan länge varit mannen som skött trådarna bakom franska parlamentarismen, mannen som låtit ministärväxlingarna m. m. äga rum — enligt Banque de Frances och Grand Orient de Frances direktiv.

Under världskriget var Mandel Clémanceaus "privatsekreterare" och intog i Frankrikes liv en ställning motsvarande Baruch i Amerika, Saassoon i England etc. Enligt A. Rosenberg är Mandels andra namn *"Rothschild"* — vilket förklarar mycket. Att man nu ansett lämpligt låta honom öppet framträda, visar hur allvarlig situationen för närvarande är. Den härskande frimurare-judiska maffians ställning är hotad och den bereder sig till försvar för sin ställning till det yttersta.

Den nya Mandel—Flandinska regeringens första handling blev också en deklaration, att liberalismen d. v. s. judeväldet, till varje pris skall upprätthållas. Vad detta frimurare-judiska system för dagen åstundar är som vi veta ett nytt världskrig till det antisemitiska Tysklands förintande. Basen för aktionen är det slutna förbundet Frankrike—Sovjetryssland. Men det nationella uppvaknandet är i full gång också i Frankrike. Gentemot det judiska politiska blocket växer fram ett franskt med frontsoldaterna som kärna. Mellan dessa bägge block kommer en dag det stora avgörandet att stå: huruvida Frankrike i framtiden skall vara en judisk-sovjetistisk eller en fransk stat.

Av särskilt intresse var ett nyligen till Svenska Dagbladet från Paris inrapporterat meddelande, att ledaren för frontsoldatsorganisationen Croix de Feu — omfattande 200,000 man — översten de la Roque offentligt uttalat: "Om parlamentet och partierna begå det brottet att återvända till sina gamla intriger i ett sådant kritiskt ögonblick, kommer landet icke att förlåta dem. Må parlamentet ta sig i akt. Dess hållning i dag är avgörande för krig och fred, och *om det blir krig, blir det inbördeskrig först*".

Av överste de la Roques ord torde kunna utläsas, att det vaknande Frankrike ej är villigt att utan vidare göra drängtjänst i världsjudendomens planerade bödelsaktion mot Tysklands folk. Juda skulle ha fått klart besked, att iscensättandet av en dylik blir signalen till en nationell revolt *mot* det judiska styret i Frankrike.

*

Nobelpengarnas exploaterande

Naturligtvis har ej ett så solitt företag som Nobelstiftelsen undgått att bli föremål för "egendomsfolkets" varma omsorg. Årligen hugnas vi ju med det upplyftande skådespelet av en grandios akt i huvudstaden, varvid allsköns "världsberömda" representanter för Israel och vetenskapare i dess anda — jämte en och annan riktig vetenskapsman — presenteras c:a 150,000 kr. som belöning för sina förtjänster om utvecklingen. Saken låter sig även i regel lätt ordna, enär juden Schück är stiftelsens ordförande.

Svenska Akademien, som formellt utdelar det litterära Nobelpriset, har visat sig väl förstå "modern smakriktning". I år lämnas litteraturpriset till den italienske dramatikern Luigi Pirandello, en "intellektuell illusionist" med "sällsynt förmåga av paradoxala omvärderingar" — vilket betyder att han är en författare efter Judas kynne, som förstår att värdesätta det heliga kaos.

Ej minst intressant är att bemärka, att Pirandellos svenske förläggare är juden Gebers Förlag. Stora delägare i förlaget äro naturligtvis ledamöterna i Svenska Akademien judarna Schück och Lamm, Schück ordförande i styrelsen. — Schück har alltså i hela geschäftet en särskilt gynnad ställning. Självfallet kommer förlaget också denna gång att göra en glänsande affär, varvid en vacker släng av sleven faller på akademiledamöterna judarna Schück och Lamm.

Säg ett område, där ej Israels barn förstå att ordna för sig!

En abonnemangsblankett

medföljer detta nummer till en del av tidningens läsare och vi uppmana alla som önska prenumerera å Nationen för 1935 att i god tid före årsskiftet verkställa abonnemang.

Nationens vänner

uppmanas att medverka till tidningens ökade spridning under 1935. Vi behöva det fulla stödet av alla själsfränder för att kunna fullfölja vår uppgift i folkupplysningens tjänst. Detta stöd kan lämnas under skilda former.

Å platser, där försäljning av Nationen ännu saknas, ordnas för dylik genom tidningsförsäljande affärer. Där detta icke låter sig göra, verkas för abonnemang. Ett annat sätt är att intresserad person själv abonnerar för bekanta, åter ett annat att finansiera utsändandet av vissa nummer genom tidn.-expeditionens försorg till närmare angivna adresser.

Om alla goda krafter hjälpas åt, skall vår tidning till det nya året nå en långt starkare ställning inom svenskt opinionsväsen än under det gamla. *Varje ny läsare betyder ett stärkande av den svenska fronten i vårt land.*

*

Judar i Sveriges juristvärld

Den för någon tid sedan startade "Svea Rikes Nyhetstjänst" påvisar det starka judiska inflytandet inom Sveriges ämbetsmannakårer, vilket befinner sig i ständigt stigande, hotande det svenska rättsintresset. De första resultaten av en inledd undersökning angående judiska advokater i allmän eller enskild verksamhet föreligga och vi återgiva därur följande:

Adelsohn, Arne, assessor i Svea hovrätt; Adelsohn, Folke, prakt. advokat, deläg. i Lindfors' Advokatbyrå, Karlstad; Adelsohn, Oscar, 2:dre kanslisekr. i justitiedepartementet; Elliot, Erik Holger, hovrättsråd, medl. av med. styr:s vetenskapl. råd; Elliot, Knut Elis, assessor i Svea hovrätt, bitr. statssekr. i jordbr.-dep.; Elliot-Lund, Elsa Julia, advokat, medarb. i M. Staël von Holsteins byrå; Fraenkel, Josef Wilhelm, advokat, inneh. adv.-byrå i Stockholm; Geber, Arvid Ernst, advokat, egen advokatbyrå i Stockholm; Hamacher, Axel Johan Joseph, 1:ste assessor vid Stockholms rådhusrätt, amanuens vid universitetskanslersexp.; Heilborn, Herman Gösta, advokat, Östersund; Henriques, Emil, advokat, Stockholm; Henriques, Mårten Ragnar, advokat, Göteborg, tidigare sekr. numera förest. för mosaiska förs. i Göteborg; Herzog, Per Otto, jur. kand., advokat, Stockholm, ordf. i styr. och jourhavande dir. för Gotlands Banks Stockholmskontor, v. ordf. i styr. för Sveriges Litografiska Tryckerier; Hesse, Samuel Abraham, jur. kand., adv. i Härnösand, ordf. i styr. för utskänkningsbol., av K. Maj:t utsedd ordf. för navigationsskolan i Härnösand, v. ordf. i stadsfullmäktige; Heyman, Sven Henrik, jur. kand., protokollssekr., Stockholm: Josephson, Arthur Jacob, sterbhusnotarie, Göteborg; Lamm, Kurt Olof, hovrättsråd, Stockholm; Lawski, Sven Jan Kasimir Wladislaw, justitieråd, Stockholm; Leman, Bror Erik, advokat, ledamot av styr. för Sveriges skeppshyp.-kassa, Göteborg; Levy, Leodor, advokat, deläg. i adv.-firman Lidforss & Levy, sekr. och kassaförvaltare i mosaiska församl., Malmö; Loodin, Thor Elias Samuel, advokat, deläg. i vicehäradsh. Lindfors' advokatbyrå, Karlstad; Mannheimer, Nils, jur. kand., anställd å Philip Lemans advokatbyrå, Göteborg; Nisell, Samuel, jur. kand., anställd å N. Stenströms advokatbyrå, Stockholm; Philipson, John Ivar, jur. kand., deläg. i Themptander, Wetter & Philipsons adv.-byrå, Stockholm; Pineus, Conrad Martin, dispaschör i Göteborg; Ruben, Henry Leopold, jur. kand., advokat, Stockholm; Salomon, Ernst Harald Haslewood, 1:ste assessor vid Stockholms rådhusrätt; Stern, Erik, kammarrättsassessor, ordf. i tax.-nämnd, Stockholm; Sterner, Jacob Mauritz, jur. kand., deläg. i adv.-byrån Sterner & Koch, Göteborg; Wahlstein, Leo, länsnotarie i Skaraborgs län.

Israels Vises Hemliga Protokoll

Folkupplaga Pris Kr. 1:—

I bokhandeln eller direkt från förlaget

Förlag: EINAR ÅBERG
Råsunda. Postgiro 2854

Salomos Tempel hotar åter Himmel och Jord

Templets förstörelse

Vi veta från Bibeln, att Kristus en dag omedelbart före korsfästelsen stod å toppen av Oljeberget och skådade ut över Jerusalem. En sällsam syn mötte hans ögon. Tiden för påskhögtiden var inne och judarna hade kommit från alla länder för att fira den stora nationella högtiden. Mitt bland trädgårdar, vinfält och gröna sluttningar, varest pilgrimerna slagit upp sina tält, reste sig kullarna med sina terrasser, de ståtliga palatsen och massiva fästningsverken av Israels huvudstad. En fri utsikt erbjöd sig över tempelbyggnaderna. Den nedgående solens strålar upplyste de snövita marmormurarna och återspeglades från gyllene porten, från torn och tinnar. Templet stod där såsom "skönhetens fullkomlighet" — den judiska nationens stolthet.

"Då Kristus kom närmare och såg staden, grät han över henne", berättar evangelisten Lukas (19:41). Under den allmänna glädjen och jublet vid intåget, medan folket svängde sina palmgrenar, medan dess glada hosiannarop skallade från bergen och Kristus av folkmassan hyllades såsom en konung, överväldigades han plötsligt av stor själsångest. Hans tårar gällde dock icke honom själv, ehuru han väl visste vad som förestod honom. Han såg också porten, genom vilken offerdjuren i århundraden införts och som skulle öppnas för honom, när han "lik fåret som föres till slaktning" (Luk. 19:41) skulle passera genom densamma. Golgata, korsfästelseplatsen, låg ej långt borta. Ett ohyggligt mörker skulle omgiva den stig, han snart måste beträda, när han skulle ge sitt liv som skuldoffer. Men det var ej åsynen av dessa scener som fördystrade hans sinne i denna den allmänna glädjens stund. Han grät över Jerusalem och alla de människor i staden, som på grund av sin synd, sin blindhet och obotfärdighet voro dömda att förgås.

Från Oljeberget — samma plats som senare utgjorde lägerplats för kejsar Titus och hans här — blickade han över dalen på tempelgårdarna och pelargångarna, och han såg i bedrövelse ett ohyggligt perspektiv för sina ögon: hur murarna voro omringade av främmande härskaror. Han hörde fiendens buller, medan de ordnade sig till striden, hörde mödrars och barns röster, när de ropade efter bröd i den belägrade staden. Han såg dess hus, palats och torn överlämnade åt lågorna, och där de en gång stodo såg han blott högar av rykande ruiner. Han såg i denna timliga vedergällning, som skulle drabba den syndfulla staden, ett straff från Himlen. Och när han blickade längre fram i tiden, skådade han ett elände likt det som förorsakade Jerusalems förstörelse, härska i all världen.

Två dagar före påskhögtiden, när Kristus lämnat templet för sista gången efter att ha tillrättavisat de judiska rådsherrarna för deras skrymteri, gick han åter ut med sina lärjungar och slog sig ned å den gräsbevuxna sluttningen, varifrån han hade utsikt över staden. Åter betraktade han dess murar, torn och palats. Åter beskådade han templet i dess bländande härlighet — ett skönt diadem, som prydde berget. Det första templet hade uppförts av konungarna David och Salomo. Konung David hade låtit sammanföra enorma skatter från hela världen samt påbörjat byggandet. Salomo, "den visaste av Israels regenter", hade fullbordat verket 1004 f. Kr. Detta första tempel var det stoltaste palats världen skådat, men det skulle i likhet med detta andra tempel i Jerusalem nås av Himlens straff. Profeten Haggai hade profeterat om det andra templet: "Detta sista husets härlighet skall vara större än det förstas ... Jag skall skaka alla hednafolken, och alla hednafolkens skatter skola komma, och jag skall fylla detta hus med härlighet, säger Herren Sebaot".

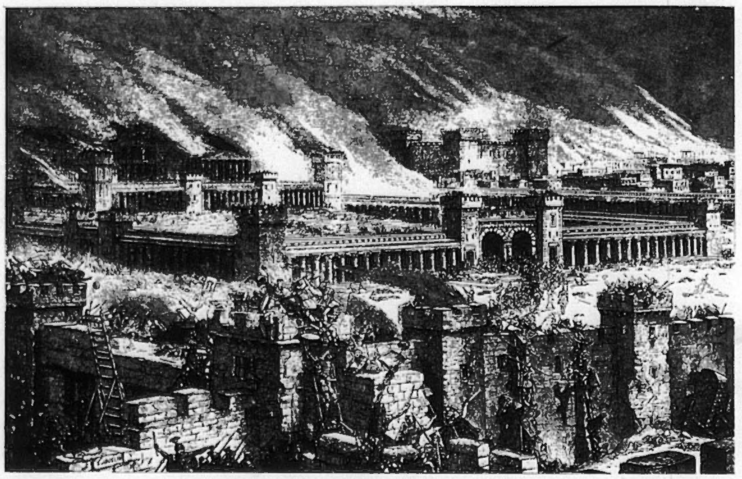

1. *Templet i brand.*

Sedan Salomos tempel 588 f. Kr. förstörts av kaldéerna under Nebukadnesar, återuppbyggdes det omkring femhundra år före Kristus av ur "babyloniska fångenskapen" tillbakavändande judar. Bland dessa voro även sådana, som skådat det första templets prakt och som ängslades över att det nya skulle bli det gamla underlägset. Under mera än fyratio år offrades enorma penningesummor och ett oerhört arbete samt anlitades de skickligaste byggmästare för dess uppförande. Hela världen deltog med "offer" och "gåvor". Massiva block av vit marmor av fabelaktig storlek, som för detta ändamål sänts från Rom, utgjorde en del av byggnaden.

Och när Kristus i kretsen av sina lärjungar profeterade om det nya förstörelsens öde som skulle drabba Jerusalem och templet, invände dessa, visande på de solida byggnadsverken: "Se, vilka stenar och vilka byggnader!" Men Kristus svarade: "Sannerligen säger jag eder: här skall icke lämnas sten på sten, som icke skall nedbrytas" (Matt. 24:2).

År 70 eft. Kr. under kejsar Titus gick Kristi förutsägelse i fullbordan: Jerusalems förstörelse genom romarna — och Israels nya s. k. förskingring vidtog.

Salomos tempel — Israels världsbank och centralbörs

Bland de kristna råder alltjämt vilse föreställningar om templet i Jerusalem — Salomos tempel — i vilket man ofta ser ett heligt Guds hus, motsvarande det kristna gudshuset. Salomos tempel i Jerusalem var alla judars centralbank, världens stora börs och centralbank. Intill förstörelsen genom romarna spelade Jerusalem rollen av den judiska världsmaktens centrum. Under sina sista år var det en rik stad med 200,000 invånare. Sin rikedom bekom det dock ej av sina inkomster från den av judarna undertryckta och utarmade befolkningen i Palästina, ej heller såsom tidigare från handeln, enär Palästinas handelsmöjligheter nu voro obetydliga, utan från penningeoperationer, som bedrevos av centralbanken i Jerusalems tempel. Om judarna då ännu i grekerna hade starka konkurrenter inom handeln, voro de så gott som monopolister å penningemarknaden.

De skapade de första formerna för en högre grad av penningehushållning: betalningsuppdrag till tredje person, en slags växel- och checkrörelse. Och blott judar kunde betjäna sig av dessa former av penningerörelse, emedan de funnos överallt och överallt voro fast förenade i sin församling, där de svarade en för alla och alla för en. Var funnos icke judar? I de sibyllinska böckerna heter det: "Varje land och hav är överfullt av judar". Den judiske filosofen Philo skriver: "Av dem bebos otaliga städer i Europa, Asien, Lybien, på fastländerna och öarna, vid havet och i inlandet". Den grekiske geografen Strabo säger: "Det står ej att finna en plats på den bebodda jorden, som ej är bebodd av detta släkte". Därför var det ock möjligt att redan i andra århundradet före Kristus från en plats i världen till den mest avlägset liggande sända ett litet stycke papper — och penningar blevo strax utbetalade.

Centrum för detta forna världsfinanssystem låg i Jerusalem, i templet. Mellan Jerusalem och den judiska världen upprätthölls ständig förbindelse genom affärer i penningar och ädla metaller. "Från alla orter, som voro säten för judiska församlingar, sände Israels söner årligen, icke alltid utan risker, sina penningeoffer och gåvor till templet i Jerusalem, där de hopsamlades. Det kan icke vara någon tillfällighet, att det judiska templet i så hög grad liknade en stor börs, en stor depositionsbank, ett lager av skatter av alla slag. Och det kan ej inses, varför man så ivrigt skall bemöda sig att förtiga detta. Det är dock ett historiskt faktum." — Så skriver den judiske skriftställaren O. Heller i "Der Untergang des Judentums" (sid. 40—41). När galliléen Kristus för tvenne årtusenden sedan fördrev de judiska månglarna ur templet, var detta ett uttryck för reaktionen från den tidens undertryckta, utarmade och olyckliga gentemot mänsklighetens och folkens plågoris, ockrarna å den judiska världsbörsen.

Frimureriet i den judiska imperialismens tjänst

Såsom framhölls i vår artikel "Frimureriets mysterier dokumentariskt avslöjade" i föregående nummer åsyftar det nutida frimureriets hela verksamhet återuppbyggandet av Salomos tempel i all dess prakt, vilken akt skall symbolisera Israels strävan efter världsherravälde. För detta syfte omskapas de i logerna upptagna bröderna till "konstgjorda judar", förkämpar för judisk internationell ideologi och "humanitär" filosofi — till medlemmar av det världsbrödraskap, som tagit till sitt livs högsta uppgift återuppbyggandet av Jerusalems förstörda tempel.

I inledningen till sin bok "Frimureriets tillintetgörande" återger general Ludendorff en höggradsmästares tal vid en sökandes upptagande i graden: "Vi ha orsak att icke utan skräck och bedrövelse tänka tillbaka på den sorgliga natt, varigenom helgedomen — Salomos tempel — förintades, mycket av de våras (= judarnas) blod utgöts och våra förbundsbröder ströddes för alla världens vindar ... Vad som förövrigt kan vara förborgat härunder, kan jag för tillfället icke avslöja för eder, men tiden skall nog komma även för eder, då detta skall komma närmare i dagen och ni själva betrakta detta mörker med andra ögon. Ni ser här templet förstört, pelarna brutna, trappstenarna ryckta i sär; detta skall för er symbolisera alla de sorgliga öden, som vår orden fått erfara. Den har blivit ett rov för främlingar; våra förbundsbröder äro skingrade. Märka vi här den förlust, som vi lidit? ... Men ännu ha våra hemligheter bevarats, ännu har ingen vågat att överskrida denna linje ..." Ludendorff framhåller, att också av detta mästaretal tydligt framgår, att frimureriet icke är någon hemlighet — täckelset är för genomskinligt. "Frimureriets hemlighet utgöres överallt av juden."

Då det nutida frimureriet med dess höggradssystem under förra delen av 1700-talet från London fördes ut i världen, framträdde det som förkunnare av en ny lära, vilken hotade att störta den rådande kristna världsåskådningen: läran om individualismen, autonomien, den enskilda människans oinskränkta frihet. Gentemot människornas tidigare beroende av stat, stad, familj, folkgemenskap och yrkesorganisation förfäktades den oinskränkta friheten: på det politiska området störtandet av den lagliga auktoriteten, folkherraväldet, demokratien och parlamentarismen; på det kulturella området religiös likställighet, fritänkeri och sedlig obundenhet med alla upplösande följdverkningar för folk och familj; på det ekonomiska området obegränsad förvärvsfrihet, rättighet att flytta efter behag, fullständig frihet i krafternas spel, produktions- och avsättningsfrihet, oinskränkt frihet för privategendomen, egennytta och profitbegär såsom ekonomisk grundsats, näringslivets lösgörande från folkdöme, stat och kultur, värdebildandets, bytes- och omsättningslagarnas herravälde över kulturella och statspolitiska intressen.

I denna lära såg judendomen den andliga makt, som skulle befordra och bringa dess anspråk å världsherravälde till uppfyllelse. Det fordrades blott, att den nya läran vann insteg och antogs av Västerlandets alla folk, att den som världsåskådning lyckades undantränga den kristna världsåskådningen — och banan vore fri, vägen jämnad för den judiska världshärskarplanens förverkligande. Överallt, i stad och på land, i den gamla och nya världen, upprättades höggradsfrimurareloger och genom dem tusentals nya lärosäten, predikstolar och propagandacentraler, vilka i den judiska imperialismens intresse predikade liberalismen. Bakom Voltaire, Diderot, Montesquieu, bakom Lessing, Nikolai, bakom hela svärmen av "upplysare" i alla länder stod frimureriet. Detta arbetade nu icke längre i gestalten av tregradssystem med blott lärlingar, gesäller och mästare, utan såsom höggradsfrimureri på 33 grader, vilket utbyggts för de hemliga judiska syftena, under förvandling och ändrande av former och innehåll allt efter uppgiftens krav. Genom logeläran om likhet och broderskap — "Frihet, jämlikhet, broderskap" — fylldes den kristna världen med villfarelsen, att allt är likadant som bär människoanlete. Således avskaffades

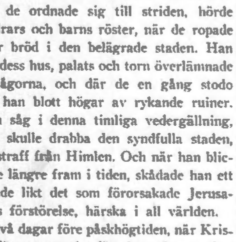

2. *Davidsstjärnan.*

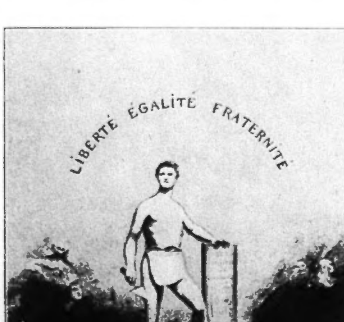

3. *Oljemålning i Grand Orient de France.*
(Till celebrerande av revolutionen 1789.)

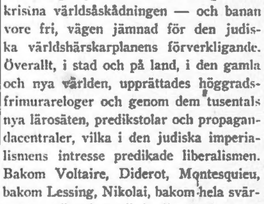

4. *Sovjetstjärnan.*

skillnaden mellan raser och nationaliteter i den allmänna uppfattningen och det judiska gästfolkets likaberättigande med dess kristna värdfolk bragtes till erkännande.

Vid fjärde kabbalistiska Sanhedrin — den företrädande församlingen för de över hela världen kringströdda Israels tolv stammar och de andliga efterföljarna av rabbinen Simeon ben Jehuda såsom ledare för kabbala ur prästriammen Aaron — i Prag det "heliga" Jahveåret 1761 (Jahveår sådana år, där siffrornas sammanlagda tal utgör 15) förutsade den parisiske juden Staephan Morin i egenskap av representant för stammen Ruben den genom frimureriets inträdande för den alljudiska saken uppstående utvecklingen: "Upplösningen av de härskande regimerna, störtandet av adeln och de andliga gör vägen fri för oss. Feodalsystemet kommer att störtas, skråväsendet att upplösas; under den fria konkurrensen i det ekonomiska livet måste penningen bliva axeln i produktions- och försäljningsordningen, och med pengarna behärska vi världen".

Frimureriet banar väg över altaren och troner

Under det följande århundradet intill femte kabbalistiska Sanhedrin i Prag Jahveåret 1851 verkade frimureriet med oerhörd intensitet och kraft såsom revolutionärt organ i Judas hand i den gamla och nya världen. Frankrike var det första land, där frimurarna lyckades genomföra en omstörtning i stort efter sitt sinne: revolutionen år 1789, vilken också vid 1 internationella frimurarekongressen i Paris 1889 — hundraårsjubiléet — celebrerades såsom frimureriets största historiska bedrift. 1789 års revolution äras ännu i dag av frimurarna och erkännes öppet såsom deras verk. Betecknande härvidlag är den å vår bild 3 återgivna oljemålningen från Grand Orient de France i Paris med slagordet "Liberté Égalité Fraternité" (Frihet, Jämlikhet, Broderskap), vilken förhärligar frimureriets seger över troner och altaren: en murare med mursleven i hand sätter sin fot på prästen med evangeliet; kronan och tiaran ha kastats åt sidan. Murslevens verkliga roll i det salomoniska tempelbygget får här sin drastiska belysning. "Salomos insegel" — "förtegenhetens Salomoinsegel" — påtryckes ju genom en "murslev", en liksidig triangel med däremot riktat rätvinkligt handtag, eller genom en dolk — den "förvandlade mursleven" — sökandens tunga. I en kabbalistisk besvärjelseformel heter det: "Ty jag besvär dig vid det insegel, som Salomo lade på Jeremias tunga".

Å ömse sidor om oljemålningen från Grand Orient de France äro avbildade de i frimurarelogerna förekommande båda stjärnorna, den sexuddiga och den femuddiga. Den sexuddiga Davidsstjärnan (bild 2) är för judarna symbolen för de sex dagarna för världens skapelse och samtidigt den geometriska bilden av Salomos insegel på tungan, varvid den sistnämnda tänkes såsom en liksidig triangel. Den utgör också en judisk lyckoamulett — en symbol för judens världsmonarki. I loger av alla grader finna vi Davidsstjärnan. Den femuddiga stjärnan, Sovjetstjärnan (bild 4), föreställer i Johannes-lärlingslogen det ljus, som genom dörren till det allra "heligaste" strålar mot den i templets "heliga" stående juden, när översteprästen återvänder till "det heliga" genom det åt sidan ryckta förhänget. Sovjetstjärnan, som å vår bild framställes i dess hemlighållna rätta ställning, symboliserar första steget till den judiska världsmakten.

Den under 1800-talet följande utvecklingen särskilt i Europa, med revolutionära och krigiska förvecklingar samt permanent social oro iscensattes av frimureriet och åsyftade att över störtade troner och altaren bana vägen för det oinskränkta judiska världsherraväldet. I och med den revolutionära vågen 1848 började den i 1789 års revolution vunna borgerliga likställigheten för judarna att utbreda sig över hela Europa. Den infördes i Österrike, Tyskland, Grekland, Sverige och Danmark; så gott som samtidigt kom det överallt i Europa till uppror. De revolutionära fordrade judendomens likställighet — även ett vittnesbörd om hur de drivande krafterna i dessa revolutioner, frimurarelogerna, arbetade i judendomens tjänst och på dess uppdrag. Femte kabbalistiska Sanhedrin i Prag 1851 — dess senast hållna möte och enligt judiska horoskopet den sista före Judas gripande av härskarmakten över all världen, 1941 — kunde, när den skådade tillbaka å det gångna århundradet, konstatera ett underbart uppfyllande av de judiska förhoppningarna samt med god tillförsikt utdela anvisningarna för den slutliga segern.

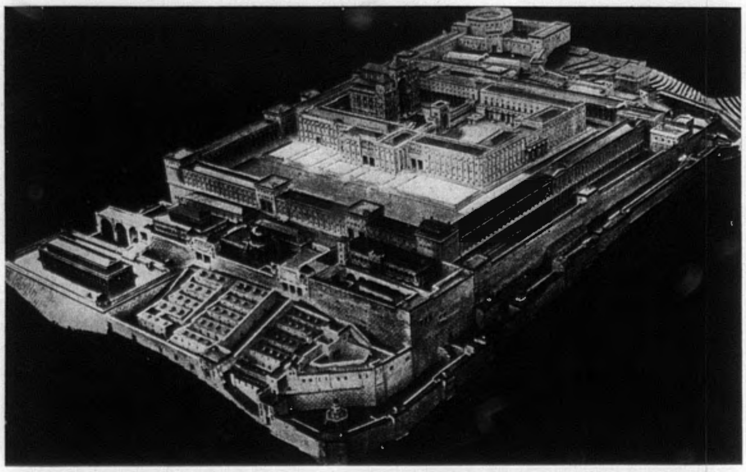

5. *Salomos nya tempel i Jerusalem.*
(Efter dr Schicks planritning.)

De monarker och statsmän, som vägrat ställa sig till Ordens förfogande och lyda dess hemliga befallningar, hava — såsom tidigare framhållits — antingen störtats eller genom terroristiska anslag eller annorledes bragts om livet. Belysande är härvid fallet Wilhelm II i Tyskland. Ludendorff skriver därom i "Frimureriets tillintetgörande" (del II, sid. 135—136): "Då bröderna och 'de kejserliga protektorerna' av frimureriet i Tyskland, kejsar Wilhelm I och kejsar Fredrik III, vilkens hållning emot frimureriet hade blivit avböjande och vars lidande avsiktligt icke opererades av den engelska läkaren dr. Mackenzie, hade slutit sina ögon Jahveåret 1888 — med siffersumman 25 — fortsatte genast frimurarnas kamp mot kejsar Wilhelm II och Tyskland i all öppenhet. Kejsar Wilhelm II var icke frimurare. Bulletin maconnique från Storlogen i Frankrike skrev: 'Den unge kejsaren vägrade före sin tronbestigning att biträda förbundet. Det lär icke vara någon stor olycka för vår orden. Enligt vårt förmenande kunna de tyska frimurarna blott prisa sig lyckliga. De kunna blott känna sig ärade av den motvilja, som den sistnämnde synes hysa mot frimureriet. Det är för en despot, trots all den goda viljа, varav han kan vara besjälad — det skulle i så fall vara om han abdikerade — helt enkelt omöjligt att förena frimureriets grundsatser, med dess egenartade moral beträffande statsskäl, med denna transcendenta lagbok, i vilken furstarna i förväg finna frikännande för sina brott. Detta hade heller icke lyckats Fredrik III ... Wilhelm II skulle vilja återföra Tyskland till medeltiden. Han kan med dylika strävanden endast påskynda Hohenzollrarnas slut. Avståndet från Ludvig XIV till Ludvig XVI är icke så långt, och i vår med ånga och elektricitet arbetande tidsålder vore det lätt möjligt, att det tyska folket hoppade över några mellanstadier för att raskare komma till målet. Frimurarna skola lika så litet låta skrämma sig som socialisterna ... Då kejsaren icke vill låta inviga sig, skola de inviga det tyska folket, och om den kejserliga regeringen förföljer frimureriet, skola de införa republiken i Tyskland." — Klart språk alltså! Som vi veta infriade frimureriet sitt hotfulla löfte.

Det nya templets skugga över Jerusalem

När dagen för den judiska världsmaktens öppna övertagande är inne, tillämnas Jerusalem dess forna centrala plats inom judendomen. Den sista förstörelsen 70 efter Kristus är hämnad och Salomos tempel skall där återuppstå, i större prakt och härlighet än någonsin. Och även frimurarna skola glädjas i sina själar över att äntligen stå vid sina heta drömmars mål: Templets återuppbyggnad. Sätet för alla folks gemensamma angelägenheter, i dag förlagt till Genève, skall då vara förflyttat till Jerusalem.

I n:r 7 av Nationen redogjordes i en illustrerad artikel för det under 1933 färdigbyggda Salomostemplet i Londons Long Acre. Det hade tagit 7 år att uppföra det kolossala, luxuösa frimurarepalatset, vilket av engelska tidningar betecknades som ett "mästerverk av arkitektonisk konst". Liksom stenarna i Salomos tempel i Jerusalem gjordes färdiga innan de ditfördes, färdiggjordes Portlandsstenen och marmorblocken från Botticini, Isti, Onyx och Ashburn, innan de fördes till Long Acre. Frimurarepalatset i London rymmer i själva tempelsalen 20,000 personer. Under 7 år arbetade 700 män på dess uppförande och andra 700 konstnärer landet runt arbetade på dess utsmyckande. Den totala kostnaden uppgick till omkring 20 milj. kr.

Frågan om templets uppförande i själva Jerusalem har genom utvecklingens raska gång under senaste åren starkt aktualiserats. En erinran härom erhöllo vi genom det av frimurarna i Amerika för något år sedan väckta förslaget, att alla världens frimurare skulle skänka bidrag till en insamling, avsedd att bekosta uppförandet av Salomos tempel å dess ursprungliga plats i staden. Man förstår dock väl, att judendomens och frimureriets högsta ledningar avböjde förslaget, ehuru det naturligtvis skedde av andra skäl än det föregivna kostnadsskälet. Förslaget var en aning för tidigt väckt. Ännu var ej ögonblicket kommet att helt låta förhänget falla. I detta sammanhang återgåvos i publikationer bl. a. vidstående båda av sakkunniga utarbetade modeller, den större (bild 5) av dr. Schick och föreställande templet med omgivningar i enlighet med det ursprungliga templet i Jerusalem, den mindre (bild 6) av mr. Johann M. Tenz, författaren av "Jerusalem förr och nu" och föreställande det "heliga huset" (synagogan) med förgård.

I dr. Schicks planritning till det nya Salomostemplet i Jerusalem ingick även en detaljerad redogörelse för dess olika delar, ehuru under mycket flyktigt vidrörande av de väldiga områden, som äro avsedda för börs- och banklokaler, vilkas verkliga ändamål helt förbigås. Han omnämner bl. a. bron över Tyropaeus dal; Libanonskogens byggnad; den dubbla passagen; domarehallen med konungens tron; den trefaldiga passagen; konungens palats (till höger utanför den yttre fyrkantiga pelarbyggnaden); den yttre pelarbyggnaden med gångar utmed sidorna; yttre gården eller hedningarnas (icke-judarnas) gård; de tolv trappstegen, ledande till stora terrassen med öppningar mellan kolonnerna och påskrift att inga hedningar få passera; det tre våningar höga palatset med tre flyglar; därinnanför mittgården; de femton trappstegen till den höga porten, å vilka sjöngs "psalmen om släktleden"; den höga porten; den inre gården, uppdelad i en gård för israeliter och en för präster och i centrum det stora altaret för brännoffer; de två pelarna Jakin och Boas framför porten; "det heliga huset" (synagogan) med dess "heliga" inventarier i guld; mittornet; Millos hus. — Längst fram å templets framsida nedanför det kungliga palatset synas stallar jämte spiltor för djur, avsedda till brännoffer.

De stora huvudbyggnaderna i den med all sakkunskap utarbetade modellen till det nya Salomostemplet i Jerusalem frappera genom sin slående likhet med moderna börs- och bankpalats. Såsom redan framhållits säger också den judiske skriftställaren Heller i sitt verk "Der Untergang des Judentums", att det "icke är någon tillfällighet att det judiska templet i så hög grad liknade en stor börs, en stor depositionsbank, ett lager av skatter av alla slag". — Judendomen och dess främsta kamporganisation i vår tid *frimureriet* skulle således stå inför förverkligandet av sin dröm. Men denna skall icke gå i uppfyllelse. Den straffdom, som Kristus uttalade över Judafolket och deras tempel och som inleddes år 70, har ännu icke fullbordats.

E. E—n.

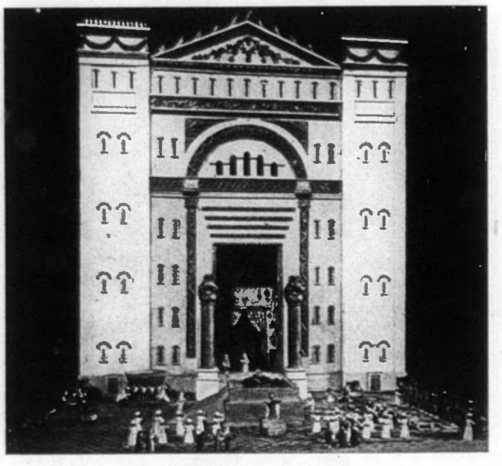

6. *"Heliga huset" med förgård.*
(J. M. Tenz' modell.)

Adel och ras

Ur "Adel och Ras" av prof. *Hans F. K. Günther* återgiva vi nedanstående sentenser, som ha sitt aktuella intresse:

"Den nordiska rasen är alltid, även i en fattig miljö, den ädlaste."

"Gobineau var den förste som konstaterade den europeiska adelns nordiska ursprung. Han sade ordagrant: 'Allt som i samtidens adelsskikt ej härstammar från Norden är blott till namnet men ej i realiteten adligt."

"Såsom adliga gällde i Norden ursprungligen blott bönderna. Knektsinne var bland dem något föraktligt och därför avvisades varje översitteri från en hertigs eller kungs sida. Ovärdiga eller övermodiga kungar avsattes eller dränktes."

"Ståndsadel, liksom ett ädelt sinne, kan endast grunda sig på något medfött, ej på något förvärvat."

"Ju mer nordiskt ett folk är, desto mindre kunna titlar, rikedom, bildning, framgångar uppväga det fysiskt-själsliga arvet."

"Rasbiologiskt kan man säga: det finnes blott en jämbördighet, nämligen det rena nordiska blodets."

"Ju högre ställning en släkt gör anspråk på, desto mer ädelboren måste den visa sig vara i hälso- och rashänseende. Frågan är ej om en furste är ståndmässigt, men väl om han är rashygieniskt korrekt gift. En nordisk bondflicka räknas som jämbördig, medan en icke-nordisk kungsdotter måste avvisas såsom icke jämbördig."

"En 'adlig' av blandad ras är ej en sund, renrasig nordisk bondflicka jämbördig."

"Med det nordiska blodets sinande i många adelssläkter har även den tidens odalbönder kännetecknande stolta självkänslan gentemot härskare och härskarhus försvunnit". (Jfr Thorgny vid tinget!)

Marseille-dådets bakgrund

En del märkliga förutsägelser och yttranden angående attentatet på konung Alexander av Jugoslavien offentliggöras i den utländska pressen, allt tydligare visande på sambandet mellan mördarna och frimureriet.

Sålunda skriver Romagenturen "Oriente": "I vår tidning för 28 mars meddelades, att frimurarelogen 'Grenoble' beslutat likvidera Balkan-dynastien, emedan den utgjorde en reaktionär rest från förgångna tider. Vår notis har på oerhört sätt undertryckts. Efter attentatet i Marseille, för vilket konung Alexander föll offer, är det franska polisens plikt att anställa undersökningar om sambanden mellan attentatet och den Stora Frimurare-Orienten".

Den judiska faran

(Forts. fr. sid. 1.)

enda blodsdroppe utövar inflytande å hela familjers andliga fysionomi genom en rad av generationer." Räcker kanske detta judiska vittnesbörd?

Dopet åsyftar att dölja den judiska rasen bakom religionen. Under århundradenas lopp gåvos även många företrädare för kyrkan, som hyste denna uppfattning. Vittnesbörd om judendomens reala inställning är det glödande hat, varmed den sedan äldsta tider bekämpat och än i dag bekämpar kyrkan. Åtskilliga försvarare av judendomen — såsom t. ex. Paneuropagreven Coudenhove-Kalergi i hans "Wesen des Antisemitismus" — föra även antisemitismen tillbaka å kyrkans "religiösa intolerans".

Kyrkans tidigare absolut avböjande ståndpunkt yttrade sig från begynnelsen och intill XIX århundradet i officiella romersk-katolska konciliebeslut. Luthers ställningstagande till judendomen framgår otvetydigt av hans skrift "Om judarna och deras lögner" (1543): "Jag skriver icke för att omvända judarna, vilket är lika omöjligt som att omvända djävulen... Skola vi icke bli delaktiga av judarnas laster, måste vi vara skilda åt och de fördrivas från vårt land. Detta är det närmaste och bästa rådet, vilket i sådant mått säkerställer båda parterna." Även den grekisk-orientaliska kyrkan befattade sig intensivt med frågan och kom på de ekumeniska koncilierna till liknande resultat.

Talrika under forntid och medeltid vidtagna radikala åtgärder mot judendomens överhandtagande ocker visa, att kyrkan, då den ännu var bärare av den ariska kristendomen, rätt fattade problemet. Den tiden tillhör olyckligtvis historien. I dag säges det alltjämt: "Kyrkans världsmission utesluter avvisandet av några slag av raser" eller: "Antisemitism är synd." Dylikt innebär ett beslöjande av verkligheten. Om kyrkan lär, att "alla människor äro lika inför Gud", så betyder denna lära icke allas likhet inför människorna. Upptagandet i en religiös gemenskap betyder förvisso ej upptagandet i folk- och äktenskaplig gemenskap. Det är två skilda sfärer. Att kyrkan tidigare även tänkte så, framgår av det viktiga faktum, att konciliet i Toledo 633 utvidgade förbuden av de tidigare koncilierna i Toledo (599), Paris (614) och Reims (625) beträffande judarna — att dessa ej skulle få utöva offentliga ämbeten, civila eller militära — till att omfatta "även proselyters söner". Härmed var klart uttalat, att kyrkan icke anser religiösa och politiska rättigheter samhörande och samtidigt har skillnaden fastställts mellan ariskkatolskt och judiskt-katolskt. Hävdandet av naturliga gränser innebär icke någon akt av fientlig stämning, är således icke något "okristligt hat".

I dag äro med hänsyn till judefrågan alla riktningar företrädda inom kyrkan: såväl den gamla ariska traditionens avvisande hållning som den straffvärda likgiltigheten och den öppna filosemitismen. Men om det tyvärr finnes en riktning inom kyrkan, som helt företräder judarnas fordringar, så vore det orätt och oklokt, om man därför bekämpade kyrkan som sådan i stället för blott dem bland hennes företrädare som ignorera hennes en gång intagna ståndpunkt. Det ligger också i kyrkans eget intresse att försvara den arisk-kristliga kulturen. Men detta sker icke genom det inom alla kristliga konfessioner numera praktiserade massdöpandet av judar, vilket griper omkring sig i en ohygglig grad.

Märker då ej kyrkan, att detta obegränsade skapande av proselyter offrar den arisk-kristna världsåskådningen för den i våra led inträngande judiska anden. Märker icke kyrkan vilket fördärvligt inflytande nära nog varje döpt jude utövar å sin kristliga omgivning? Förstår den icke, att upptagande av 100 judar i "kristenhetens sköte" utstöter 100,000 arier ur kyrkan? På den nu följda vägen förjudar kyrkan sig själv, varom såväl inom katolicismen som protestantismen dystra spår vittna. — Genom dopet undgå vi alltså icke den judiska faran; vi därmed endast fördjupa, förankra och rent av föreviga den.

c). *Ghetto-systemet*, denna instinktiva förkänsla av det nödvändiga fullständiga avskiljandet av judendomen, kunde ej bringa en slutgiltig lösning av problemet men skulle säkerligen med tiden fört oss å den rätta vägen, om det icke i förtid avskaffats. En lokalisering av judarna såsom mellanstadium å vägen mot ett judiskt nationellt hem torde även i framtiden vara oeftergivlig.

d). *Zionismen*. Strävandet att alltid endast genom halva, otillräckligt verksamma lagliga och politiska åtgärder tillbakatränga det judiska inflytandet i det offentliga livet utgör det karaktäristiska i hela den hittills så resultatlöst förda kampen mot Juda. De hjälplösa försöken med införande av enskilda olika *numeri clausi* i olika länder, idén om beviljande av nationella minoritetsrättigheter åt den judiska befolkningen, det systematiska utbyggandet av tanken på folkanhörighet, och alla åtgärder som vidtagits i syfte att betrakta och behandla judendomen såsom ett främmande, ehuru likvärdigt folkelement — allt detta är genomgående försök med odugliga medel. Hit hör även den våldsamt propagerade planen på judendomens flyttning till Palästina. Denna falska zionism är ett typiskt exempel å det narrspel man driver med oss.

Särdeles betydelsefulla moment tala emot att Palästina någonsin skulle kunna bli en slutgiltig lösning å judefrågan:

För det första är landet Palästina mycket för litet för att kunna härbergera i runt tal 27 miljoner judar (så många torde de kunna sägas vara i stället för den officiella siffran 18 miljoner). 1925 funnos blott 160,000 judar i Palästina. Landet i dess helhet kan i bästa fall föda högst 600,000 människor.

För det andra är Palästina kulturellt icke något herrelöst land. På detta ha araberna — och vilket sunt folk skall icke undanbe sig främmande inkräktare? — mera rätt. Att fördriva dem vore att vid sidan av judefrågan framskapa också en arabisk fråga.

För det tredje är övertagandet av kristenhetens historiska städer genom dennas notoriskt största fiende oacceptabelt. Den judiska sakens förläggande till platserna för Kristi liv och verksamhet måste förefalla varje kristen motbjudande. Så är även det judiska universitetets inrättande å Oljeberget att betrakta som en provokation.

För det fjärde är besittningstagandet genom judarna av ett land — såsom Palästina — vilket måhända är kallat att i den kommande världshistorien spela en stor roll, för oss i sanning icke önskvärt.

För det femte äro det zionistiska partiets inre mål alls icke identiska med dess officiella program. I skriften "Das deutsche Judentum, seine Parteien und Organisationen" säger dr Fritz Löwenstein å sid. 28: "Men den zionistiska organisationen har erkänt, att den icke endast har förpliktelser att vara en nationell Palästinarörelse utan att den är förpliktad att föra den samlade judiska folkpolitiken. För lång tid framåt, kanske för evigt, skall en judisk diaspora (förskingring) bestå vid sidan av det judiska Palästina." Man skriver alltså "Zion" och menar "Israel". Bakom detta ligger avsikten att å ena sidan förfoga över en säker position vid tröskeln av en del av jorden, vilken snart skall spela en stor roll, och å den andra en kuliss för att ostört kunna driva världspolitik. Vad sade oss för övrigt överrabbinen Chajes om den judiska imperialismen?

Hela skriket om ett "nationellt hem" och "Jewisch Agency" har väl blott ett ändamål: att — hän över det alltjämt problematiska judeherraväldet i Bolsjevikien — förläna judarna en säker stödjepunkt för att från den ur den ariska hegemonien långsamt sig emanciperande lilla judestaten kunna vidare bedriva okontrollerad världspolitik. Det skulle kantänka passa herrar israeliter: att skapa en suverän judestat i miniatyr, för att överallt officiellt kunna ha sitt ord med i laget, medan folkets större del lämnas kvar hos värdfolken för att så mycket mera systematiskt utsuga och göra dem underdåniga!

*

Eftersom problemet hittills aldrig rätt fattats av något av de ariska folken, har framgången av vår avvärjningskamp genomgående förblivit negativ. Men judendomen — profiterande av vår bristande sakkännedom, vår förvirring, splittring och desorganisation — skyndar med ohygglig snabbhet från det ena erövringståget till det andra. De tills nu praktiserade halva åtgärderna eller blott försöken till halva åtgärder mot en så farlig motståndare invagga oss i ett vansinne av inbillad säkerhet och slutligen i en kraftuttömmande opiumsömn, som ständigt mer förlamar vår naturliga motståndskraft.

Judeproblemet är således icke uteslutande ett religiöst, icke blott ett nationellt, icke ett känslomässigt, icke ett politiskt, ja icke en gång uteslutande ett rasproblem. Det är långt mera än allt detta tillsamman — det är en kulturfråga kat exochēn, en fråga om den judiska eller icke-judiska anden, en fråga om världsåskådningen, om den etiska renlighetskänslan. Kristen etik och arisk ras, dessa båda hörnpelare i vår samlade kultur och tradition, dö långsamt bort, om vi icke i rätt tid besluta oss för att radikalt upptaga judefrågan till slutlig lösning. Härom närmare i en följande artikel.

W.

Läs! Köp!

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för Nationalsocialistiska Arbetarepartiet Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.
Lösnummerpris .... 15 öre
Prenumerationspris:
Helår .... kr. 5: —
Halvår .... „ 2: 75
Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638
GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partiskr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Benjamin Franklin som profet

Den i Asheville, Nord-Carolina, utgivna *Liberation*, organ för "silverskjort"-rörelsen, men på grund av judiska intriger hindrad att tillsvidare utkomma, offentliggjorde för någon tid sedan ur kongressledamoten Pinckneys dagboksanteckningar från 1789 ordalydelsen av ett tal av den store Benjamin Franklin, varur vi återgiva följande:

"Men Amerikas Förenta Stater ha att möta en ännu större fara än den som döljer sig i den romerska kyrkan. *Denna större fara, Gentlemen, är juden.*

I varje land, där judarna i större antal slagit sig ned, ha de alltid sänkt dess moraliska nivå; de ha gjort sin köpmannaintegritet värdelös; de ha avsöndrat sig och aldrig assimilerats; de ha förhånat den kristna religionen, på vilken denna nation uppbyggts, och genom motstånd mot dess föreskrifter sökt undergräva densamma; de ha upprättat en stat i staten. Men har man någonstädes motsatt sig dem, ha de uppbjudit allt för att finansiellt strypa ett sådant land, såsom de gjort i fråga om Spanien och Portugal.

Under mer än sjuttonhundra år ha judarna begråtit sitt sorgliga öde att ha blivit fördrivna från sitt hemland, som de älska att kalla Palästina. Men jag försäkrar Edèr, Gentlemen, att om kulturvärlden i dag skulle giva dem tillbaka Palästina som deras egendom — då skulle de strax finna ett tvingande motiv för att icke vända tillbaka. Varför detta? Emedan de äro vampyrer och vampyrer icke kunna leva av vampyrer. De kunna hos sig själva icke existera. De måste vegetera på ryggen av de kristna och andra folk, som icke äro av deras ras.

Om I icke uteslutеn dessa människor i de föreliggande författningsurkunderna ur Förenta Staterna, skola de på mindre än tvåhundra år i sådana mängder ha svämmat här in, att de behärska och uppsluka landet, ja ändra vår regeringsform, för vilken vi amerikanare gjutit vårt blod, vårt liv, utgivit vår förmögenhet, satt vår frihet på spel och offrat våra bästa tankar.

Om I icke uteslutеn dessa människor, skola Edra efterkommande bliva de vilka måste arbeta därute på fälten, för att lämna vinsten åt de andra, medan dessa sitta i kontoren och förnöjt gnugga sina händer.

Jag varnar Eder, Gentlemen. Om I icke för alla tider utesluta judarna, komma Edra barns barn att förbanna Eder i Edra gravar!

Judarna, mina Herrar, äro asiater. De må vara födda var som helst och de må ha varit borta från Asien hur många generationer som helst, de skola dock aldrig bliva annorlunda. Deras idéer motsvara icke en amerikanares, icke ens om de genom tio generationer skulle leva bland oss. En leopard kan ej ändra sina fläckar. Judarna äro asiater, de betyda ett hot mot detta land, om man släpper dem in här, och de borde uteslutas genom vår författning".

— Detta var enligt tillförlitliga källor Benjamin Franklins uppfattning i en fråga, som i dag bekymrar hela den kristna världen.

De förutsedda 200 åren äro snart tilländagångna. Om dr. Franklins varningar togs officiellt ingen notis. Så hade hans land, detta "himmelrike för de undertryckta", som 1789 härbärgerade endast femhundra judar, 1906 redan 137,000. — Men sedan, under det fruktansvärda världskriget, kommo 4,000,000 europeiska judar till Förenta Staterna; och i dag står hela dess finanssystem under kontroll av den judiska Federal Reserve, presidenten är omgiven av ett kabinett av judar och judelakejer, Amerikas press, scen och transportväsen, behärskas av judiska "asiater".

Den tid är inne, då den förbannelse som Benjamin Franklin profetiskt varnade för, är över det amerikanska folket.

När guldpriset fastställes

Redaktören för den engelska tidningen Daily Express har beretts tillfälle närvara vid ett av de sammanträden i Londons city, där guldpriset — detta guldpris som dag efter dag telegraferas ut till världen — under traditionsbundna former fastställes.

Fastställandet av guldpriset i världen äger rum — skriver den citerade tidningen — varje dag precis kl. 11 fm. i N. M. Rothschild & Sons huvudkvarter, vilken firma är mäklare för Englands bank ifråga om allt guldköp. På klockslaget 11 mötas sex män, alla chefer för berömda guldhus, d. v. s. förutom Rotschild & Son Mocatta & Goldsmith, Samuel Montague & C:o, Pixley & Abell, Sharps & Wilkins och Johnson & Matthey. Mötet äger rum i ett stort rum, beläget rakt över Rothschilds berömda bankettsal, där bl. a. kung Edward ätit mången flott lunch med sin "vän" juden Rothschild. Deltagarna sitta kring ett långt bord och var och en har från sin plats egen telefon direkt till sitt kontor. Vid bordets kortända presiderar mr. A. E. Kimpton, firman Rothschilds guldexpert. Uppstår oenighet om guldpriset, är hans ord avgörande.

Vid mötets öppnande telefonerar först varje deltagare till sitt kontor och får uppgift å köp- och försäljningsorder på guld samt nedskriver detta på ett papper, vilket överbringas till presidenten. Denne tillkännager därefter ställningen i det han t. ex. säger: Mina Herrar, jag har köpare för 200 barrer och säljare för 100 barrer, vad viljen I göra? En av de närvarande svarar som oftast med att "bjuda upp", vilket betyder prisstegring, varpå processen fortsätter tills köpare och säljare balansera.

Alla avtal äro muntliga. Rothschilds automobil hämtar guldet hos säljaren och levererar det hos köparen.

Prenumerera å Nationen 1935

DE NORDISKA FOLKENS KAMP FÖR SIN TILLVARO
Av professor Ernst B. Almquist.
Pris: 50 öre.

HITLER
Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.
Pris: Kr. 2: 50.

ARIERDÖME OCH JUDENDOM
En rashistorisk och raspsykologisk studie. Av Kjell Kumlien.
Pris: Kr. 1: 25

LAG OCH RÄTT
Riktlinjer samt ett föredrag om ras och rätt. Av H. Nicolai och N. Lagman.
Pris: Kr. 2: 50

DEN LEVANDE GUDENS ORD
Grundlinjer för evangelisk nordisk tro. Av pastor N. Hannerz.
Pris: 50 öre

SVEA RIKE
ODENGATAN 42 - STOCKHOLM
Tel. 30 42 85 Postgiro 4024

Begär gratiskatalog!

IX Prov. av Världsfrimureriet

(Forts. fr. sid. 1.)

ordföranden O. H. R. Printzsköld, f. d. Ordf. M. för Logen Södermanland, innehade i egenskap av *S. T. S. B.* ett av IX Provinsens Högsta Ämbeten. Hans efterträdare i dubbelfunktionen som Riksmarskalk och Enskilda Banksordförande, förutvarande (numera även avlidne) Landshövdingen Eric Birger Trolle var i egenskap av *A. A.* en av Stora Landslogens tolv Stor-Officianter, f. d. Ordf. M. för Logen S:t Jacob, Representant för Den Danske Store Landsloge, Hedersledamot i "Das Grosse Ordens-Kapitel, genannt Indissolubilis" i Berlin.

IX Provinsens högsta funktioner

Sveriges, d. v. s. IX Provinsens hela landet omfattande, systematiskt utbyggda frimurareorganisation är i huvudsak en skapelse av de regerande konungarna av dynastien Bernadotte i deras egenskap av "Den IX Frimurareprovinsens V .·. S .·. V .·. och St .·. M .·.". I spetsen för frimureriet i Sverige står såsom framhölls i vårt föregående nummer "Salomos Vikarie" konung Gustaf V, "Ordens höge beskyddare, Den IX. Fr. M. PR:S V .·. S .·. V .·. och STYRANDE MÄSTARE". Förutvarande beskyddare voro: KONUNG ADOLF FREDRIK, KONUNG GUSTAF III, KONUNG GUSTAF IV ADOLF, KONUNG KARL XIII, KONUNG CARL XIV JOHAN, KONUNG OSCAR I, KONUNG CARL XV och KONUNG OSCAR II. Förutvarande V .·. S .·. V .·. och styrande voro: KANSLIRÅDET CARL FREDRIK von ECKLEFF, KONUNG CARL XIII, KONUNG CARL XIV JOHAN, KONUNG OSCAR I, KONUNG CARL XV och KONUNG OSCAR II.

Bland Ordens nuvarande Hedersledamöter märkas främst KRONPRINSEN, HERTIGEN AV VÄSTERGÖTLAND och PRINS BERNADOTTE, innehavare av IX. Fr. M.-Provinsens Högsta Värdigheter, samt vidare: Hertigheten av Västerbotten GUSTAF ADOLF, Hertigen av Uppland SIGVARD, Hertigen av Halland BERTIL, Hertigen av Dalarna CARL JOHAN, Hertigen av Södermanland WILHELM, Hertigen av Småland LENNART, Hertigen av Östergötland CARL samt Hertigen av Närike EUGEN, samtliga innehavare av det svenska frimureriets högsta utmärkelse Carl XIII:s-orden.

IX FRIMURAREPROVINSENS Högsta Ämbetsmän äro: *S. P.* Sveriges Kronprins Gustaf Adolf; *S. T. S.* Hertigen av Västergötland CARL, f. d. Ordf. M. för Logen NORDISKA CIRKELN; *V. av S. T. S.* OSCAR, PRINS BERNADOTTE, f. d. Ordf. M. för Logen S:t Erik; *S. T. S. B.* Konteramiralen SALOMON ARVID ACHATES LINDMAN, O. M. för Logen Den Nordiska Första, Ordf. i IX. Fr. M. Provinsens Vetenskapliga och litterära Nämnd, Representant för die Grosse landes-Loge der Freimaurer von Deutschland och för The United Grand Lodge of England, Hedersledamot av "Die Höchste-Ordens-Abteilung der grossen Landsloge der Freimaurer von Deutschland" och S:t Johanneslogen "Minerva" i Potsdam; *S. T. Ö. A.* vice Häradshövdingen ELIMAR GÖRAN MAURITZ BAECKSTRÖM, vice Ordf. i Fonden för Brödragåvor; *S. T. A.* Bankiren KNUT GEORG STRANDBERG, Ordf. i IX. Fr. Pr:s Barm.-Dir.; *S. T. U. M.* kabinettskammarherren Greve HANS LUDVIG STEDINGK, Ordf. i St. L. L:s Matrikelkommitté, Ordf. i Styrelsen för IX Fr. M. Pr:s Museum, Ordf. i Fonden för Brödragåvor; *S. T. S. M.* f. d. Landshövdingen Carl Johan AUGUST WALL, Ordf. i IX Fr. Pr:s Loge-Dir., f. d. Ordf. M. för Logen S:t Nicolaus, Representant för Grand Pricuré independant d'Helvétie; *S. T. W. F.* f. d. kaptenen HENRIK JOHAN LUDVIG WESTMAN, Prv. M. uti Provinsial-Logen i Linköping, v. Ordf. i IX Fr. M. Pr:s Loge-Dir., Ordf. i Provinsial-Logens St. Under-Direktorium och Matrikel-Kommittén, Hedersledamot av "Die Provinzialloge von Mecklenburg" i Rostock; K. Hovpredikanten CARL JOHAN BERGÖ, Sekr. hos Fr.-Barnh.-Dir., Förest. för Fr.-Barnk. å Kristineberg, Hedersledamot av "Das Grosse Ordens-Kapitel, genannt Indissolubilis" i Berlin, Inspektor för IX Fr. Prov:s Arkiv och Bibliotek; Biskop Olof Bergqvist, Ordf. M. för Logen Ultima Thule.

Hakkors-presentartiklar.

Vimplar	Kr.	1:25
Urlänkar, silver ..	„	3:50
Manschettknappar	„	2:50
„	„	3:50
Ringar	„	2:—
„	„	3:—
Knivar	„	2:75
„	„	2:25

Begär förteckning över Nationalsocialistisk litteratur.

Svenska Bokhandeln
Amiralsgatan 4 — MALMÖ

Stora Landslogen

IX:de Fr. M. Pr:s H. U. och H. V. Stora Landsloge räknar i första hand som medlemmar Provinsens *V. S. V.* Konung GUSTAF V, LOGENS HÖGSTE STYRESMAN, *S. P.* Kronprins GUSTAF ADOLF, Ordförande samt *S. T. S.* Hertigen av Västergötland CARL eller *V. av S. T. S.* Prins OSCAR BERNADOTTE såsom Deputerad Mästare jämte övriga Innehavare av Provinsens Högsta Värdigheter.

Stora Landslogens *Stor-Officianter* äro: *L. L. S. T.* Domkyrkosyssloman PER VALERIUS OLSSON, Ledamot i Styrelsen för Skånska Provinsial-Logens Jubileumsfond, Ordf. M. för Logen Gustaf Adolf; *L. L. C.* Översten ARVID EMIL UGGLA, Prov. M. uti Provinsial-Logen i Karlstad, Ordf. i Prov.-Logens St. Under Direktorium, Ordf. M. för Logen Astraea, Led. i IX Fr. M. Pr:s Vetenskapliga och litterära Nämnd, Hedersledamot av S:t Johanneslogen "Zum goldenen Schiff" i Berlin; *A. A.* Landshövdingen i Östergötlands län ERIC BIRGER TROLLE (numera avliden), f. d. Ordf. M. för Logen S:t Jacob, Representant för Den Danske Store Landsloge, Hedersledamot i "Das Grosse Ordens-Kapitel, genannt Indissolubilis" i Berlin; *S. H.* Regeringsrådet LARS AXEL WILHELM DYDIN, Vice Ordf. i IX Fr. Pr:s Barmh.-Dir.; *S. Iq.* f. d. Generalkrigskommissarien och f. d. Landshövdingen FREDRIK ENGELBREKT BERGENHOLTZ, f. d. Ordf. M. för Logerna Den Nordiska Första och Maria, Representant för Grosse Mutter-Loge des Eklektischen Freimaurerbundes; *Ö. S. M.* v. Häradshövdingen, Justitieborgmästaren och Krigsdomaren GUSTAF BERNHARD LINDBERG, Prov. M. uti Provinsial-Logen i Göteborg, Ordf. M. i Prov.-Logens Styrande Under-Direktorium och Barnhus-Direktorium, Hedersledamot i "Provinzial Loge von Nieder-Sachsen" i Hamburg; *F. S. B. B.* Disponenten NICOLAUS MAGNUS SIMONSSON; *A. S. B. B.* Frih., vice Häradshövdingen, Förste Intendenten hos K. Generalpoststyrelsen, Sekr. hos Johanniter-orden i Sverige JOHANNES REINHOLD GUSTAF RUDBECK, Överarkivarie vid IX Fr. M. Pr:s Arkiv och Bibliotek samt Intendent och Föreståndare vid IX Fr. M. Pr:s Museum, Hedersledamot av Frimurarebrödraföreningen Vidar och S:t Johanneslogen "Der Zirkel" i Berlin; *S. Pv.* Direktören CHARLES ROBERT DICKSON, vice Ordf. i IX Fr. M. Pr:s Drätsel-Dir., Representant för Supreme Council for the southern jurisdiction of the United States of Amerika; *S. It.* förutv. statsrådet, f. d. Landshövdingen ALEXIS HAMMARSTRÖM, f. d. Ordf. M. för Logen Kronoberg; *S. I.* Kabinettskammarherren BERNDT HAY, Led. av IX Fr. M. Pr:s Loge-Dir., vice Ordf. i Fr. Barnh.-Dir., Representant för Suprême Conseil de Belgique och Grand Orient de Belgique; *S. W.* Generalmajören JOHAN GUSTAF NAUCKHOFF, Representant för Grand Lodge of Scotland.

Övriga *H. U. Bröder R. och K. med Röda Korset,* som ej inneha Ämbeten i Svenska Stora Landslogen äro: Prinz FRIEDRICH LEOPOLD von Preussen, gew. Ordens ✠ Meister der Grossen Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland; Duke of Connaught and Strathearne ARTHUR, Gr. M. of the United Grand Lodge of England; Konungen av Danmark och Island CHRISTIAN IX, St. M. för VIII Frim. Prov., Hedersledamot av Den Norske Store Lands-Loge och av Grosse Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland; Dansk Höjesterets-sagförer FREDRIK CASPAR CONRAD AUGUSTIN ZAHLE; Ministerialrat WILHELM AUGUSTIN BALTHASAR WOLFRADT, Ordens ✠ M. der Grossen Landes Loge der Freimaurer von Deutschland; Prins HARALD av Danmark, S. T. St. i VIII Frim. Provinsen; vice Häradshövdingen LOUIS CARL OLOF LJUNGBERG, f. d. Prov. M. uti Provinsial-Logen i Kristianstad, f. d. Ordf. M. för Logen S:t Christopfer, Ordf. och Verkställande ledamot i Skånska Provinsial-Logens Byggnads-Direktion; f. d. Översten CLAES HENRIK GONDRET, f. d. Ordf. M. för Logen Den Mellerste Pelaren; Grosshandlaren CARL JOHAN EMIL COLLIN, f. d. Dep. Prov. M. uti Provinsial-Logen i Göteborg, f. d. Ordf. M. för Logen De Tre Förenade Kronor; Bankdirektören FRANS ERIK AUGUST BAECKSTRÖM, Över-Officiant uti Provinsial-Logen i Karlstad, Ordf. M. för Logen Eugén; f. d. Regementsläkaren CARL FREDRIK AUGUST HÖCKERT, Dep. Prov. M. uti Provinsial-Logen i Göteborg; Landshövdingen i Kristianstads län JOHAN NILSSON, Över-Officiant i Provinsial-Logen i Kristianstad, Led. i Styrelsen för Barmh.- och Barnuppfostringskassorna.

Hedersledamot i Svenska Stora Landslogen är Ingenieur EUGEN MÜLLENDORFF, Landes-Grossmeister der Grossen Landesloge der Freimaurer von Deutschland.

Stora Landslogens Över-Officianter äro: *St. M.* Generallöjtnanten T. G. Nyström; *F. Ö. B. B.* Generalkonsul O. A. Söderberg; *A. Ö. B. B.* Kaptenen Frih. M. C. von Stedingk; *St. C. M.* Bankdirektören P. A. H. Böttiger; *St. S.* Revisionssekreteraren Y. G. Wirsén; *Ö. C.* Vice Häradshövdingen A. Westman; *Ö. S. M.* Bankokommissarien C. G. Dahlgren. *Stora Landslogens Ordens-Historiograf* är Kyrkoherden A. A. T. Berglund och dess *Amanuens hos S. T. S. B.* Majoren F. O. Zethelius.

Stora Landslogens Vanliga Officianter äro: *F. C. M.* Majoren F. V. G. Ryman; *A. C. M.* Kaptenen C. F. A. Cassel; *F. B. St. S.* Bankdirektören E. J. F. von Celsing; *A. B. St. S.* Avdelningschefen H. Francke; *Ö. S.* Expeditionschefen Frih. C. D. R. von Schulzenheim; *U. C.* Byggnadsingeniören G. L. Ericsson; Taxeringskommissarien C. G. Willgren.

Provinsens övriga loger

Provinsial-Logen i Kristianstad. Provinsial-Mästare: Överhovjägmästare Friherre N. A. A. Trolle. Deputerad Provinsial-Mästare: f. d. Landshövdingen Greve R. de la Gardie. H. U. R. med Röda Korset: vice Häradshövdingen L. C. O. Ljungberg och Regementspastorn P. V. Olsson. Över-Officianter: Landshövdingen J. Nilsson; Kyrkoherden M. Nilsson Rosén; Majoren N. P. W. Vult von Steyern; Överstelöjtnanten J. A. Sädbom; Apotekaren C. J. Arhén; Tandläkaren A. W. Nordlund.

Provinsial-Logen i Göteborg. Provinsial-Mästare: Justitieborgmäst., Krigsdomaren G. J. B. Lindberg, Ö. S. M. i Stora Lands-Logen, Ordf. i Prov-Logens Styrande Under-Dir. o. i Barnhus-Dir., Hedersledamot i "Provinzial Loge von Nieder-Sachsen" i Hamburg. Deputerad Provinsial-Mästare: Regementsläkaren C. F. A. Höckert, v. Ordf. i Prov-Logens Styrande Under-Dir., Ordf. M. för Logen De Tre Förenade Kronor. H. U. R. och K. med Röda Korset: Grosshandlaren C. J. E. Collin, f. d. Deputerad Provinsial-Mästare uti Provinsial-Logen i Göteborg, f. d. Ordf. M. för Logen De Tre Förenade Kronor; Översten A. E. Uggla, Provinsial-Mästare uti Provinsial-Logen i Karlstad, Ordf. M. för Logen Astraea, vice Ordf. i IX Fr. M. Pr:s Vetenskapliga och litterära Nämnd, Hedersledamot av S:t Johannes-Logen "Zum Goldenen Schiff" i Berlin. Över-Officianter: Överstelöjtnanten S. G. W. Backman; Kontraktsprosten H. F. G. Lüsch; Konsuln I. C. E. Fallenius; Med. Licentiaten F. V. Bergman; Majoren H. V. M. Jacobsson; Tandläkaren C. H. Carlsson.

Provinsial-Logen i Linköping. Provinsial-Mästare: Kaptenen H. J. L. Westman, S. T. W. F. i IX Frimurareprovinsen, v. Ordf. i IX Fr. M. Pr:s Loge-Dir., Ordf. uti Provinsial-Logens St. Under-Direktorium och Matrikelkommittén, Hedersledamot av "Die Provinzialloge von Mecklenburg", Rostock. Deputerad Provinsial-Mästare: v. Häradshövdingen J. G. Odencrants, Ordf. Mästare för Logen S:t Jacob. H. U. R. och K. med Röda Korset: Landshövdingen E. B. Trolle samt Kabinettskammarherren B. Hay. Över-Officianter: Översten K. O. H. Säfvenberg; Hovpredikanten och Regementspastorn P. G. J. Malmberg; Överstelöjtnanten C. G. von Feilitzen; Disponenten C. W. Rolén; Bokhandlaren W. A. Sandegård.

Provinsial-Logen i Karlstad. Provinsial-Mästare: Översten A. E. Uggla. Deputerad Provinsial-Mästare: Översten C. O. Ahlmark. Över-Officianter: Översten B. R. M. Festin; Kyrkoherden C. T. Ekelund; Bankdirektören K. A. Östman; Rådmannen R. R. Rhodin; v. Häradshövdingen J. F. T. Stenström; Grosshandlaren A. Lindgren.

Nordiska Cirkeln i Stockholm. S:t Andreasloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Generallöjtnanten T. G. Nyström. F. Deputerad Mästare: Bankdirektören P. A. Hj. Böttiger. A. Deputerad Mästare: Kommendörkaptenen J. H. Söderbaum.

Cubiska Stenen i Kristianstad. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Majoren N. P. W. Vult von Steyern. F. Deputerad Mästare: Läroverksadjunkten J. E. Franzén. A. Deputerad Mästare: Greve P. H. A. De la Gardie.

De Tre Förenade Kronor i Göteborg. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande Mästare: Regementsläkaren C. F. A. Höckert. F. Deputerad Mästare: Överstelöjtnanten G. A. Hjortzberg. A. Deputerad Mästare: Linjeingeniören C. H. Peilitz.

Gyllene Gripen i Linköping. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande Mästare: Överstelöjtnanten C. G. von Feilitzen. F. Deputerad Mästare: Bokhandlaren W. A. Sandegård. A. Deputerad Mästare: Köpmannen O. L. Hallberg.

August i Karlstad. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Karlstad. Ordförande Mästare: Översten C. O. Ahlmark. F. Deputerad Mästare: Bankdirektören K. A. Östman. A. Deputerad Mästare: f. d. Bankkassören A. Asplund.

Carl Johan i Karlskrona. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Auktionskommissarien C. E. Carlsson. F. Deputerad Mästare: Fältläkaren S. F. Åkerlind. A. Deputerad Mästare: Kaptenen E. F. Leijström.

Corfitz i Malmö. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Bankdirektören A. Lindahl. F. Deputerad Mästare: Rektorn N. W. Ekedahl. A. Deputerad Mästare: Länsveterinär J. U. G. A. Tullberg.

Gevalla i Gävle. S:t Andreasloge, lydande direkt under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Majoren O. A. von Malmberg. F. Deputerad Mästare: Översten H. Stålhane. A. Deputerad Mästare: Bankkassören H. Annéus.

Sirius i Halmstad. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Direktören C. F. Mellander. F. Deputerad Mästare: Kaptenen C. E. Livijn. A. Deputerad Mästare: Bankdirektören B. A. Peterson.

Gustaf Adolf i Kalmar. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Regementspastorn P. V. Olsson. F. Deputerad Mästare: Förste Stadsläkaren P. H. H. Ringberg. A. Deputerad Mästare: Trafikchefen J. A. Hansson.

Eugén i Örebro. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Karlstad. Ordförande Mästare: Bankdirektören F. E. A. Baeckström. F. Deputerad Mästare: Grosshandlaren A. Lindgren. A. Deputerad Mästare: Ingeniören O. F. Weibull.

Carl X Gustaf i Hälsingborg. S:t Andreasloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Med. Lic. C. W. Håkansson. A. Deputerad Mästare: Med. Lic. J. T. Lundbladh.

Elysium i Härnösand. S:t Andreasloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Landskamreraren C. A. Dahlin. F. Deputerad Mästare: Sparbankskamreraren C. F. Lundin. A. Deputerad Mästare: Grosshandlaren E. F. Norén.

Västerbotten i Umeå. S:t Andreasloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Översten H. E. Grafström. F. Deputerad Mästare: Civilingeniören C. J. A. Wästfeldt. A. Deputerad Mästare: Majoren H. K. Ljungqvist.

Den Nordiska Första i Stockholm. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: *S. T. S. B.* i Stora Landslogen Konteramiralen L. A. A. Lindman. F. Deputerad Mästare: Byråchefen J. E. B. Påhlson. A. Deputerad Mästare: Överstelöjtnanten A. G. Thorell.

(Forts. i nästa n:r.)

Juda mot tidningskungen Hearst

Den i New York utkommande judiska tidningen "Jewish Daily Bulletin" sysselsätter sig i en längre artikel med den kände amerikanske tidningskungen Hearsts uppehåll i Tyskland samt de uttalanden han gjort rörande sina intryck från det nya Tyskland. Det judiska bladet har alldeles särskilt oroats över mr. Hearsts sammanträffande med Der Führer och anmärker fräckt, att det innebure en förolämpning mot amerikanerna att jämföra Adolf Hitler med Förenta Staternas president, såsom herr Hearst gjort.

"Jewish Daily Bulletin" betecknar det nya ställningstagandet av herr Hearst, vilken i sina tidningar städse inträtt för religiös frihet och pressfrihet samt bekämpat rasfördomar, såsom ytterst överraskande. Genom sitt senaste lovprisande av nationalsocialismen understöder Hearst, slutar det judiska organet, ett utländskt regeringssystem, som alla frihetsälskande människor stöter ifrån sig och som är själva motsatsen till den amerikanska demokratien.

Aktuella böcker

Rekvirera från Nationens förlag

Kristendomen — den urariska religionen	50 öre
Judarna i Sverige	50 „
Nya upptäckter om Israelsprotokollen	50 „
Kristus var ej jude	25 „

Sändas på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och exp.-kostnad antingen i brev eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3843.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 DECEMBER 1934

Vida Världen

Svenska Folkets Själasörjare

Kulturbolsjevismens, Fria Ordets och Upplysningens Översteprãst i Sverige, juden-bokförläggaren Karl Otto Bonnier ser sin lysande maktposition vackla — till sorg och bedrövelse ej bara för honom själv utan för hela det judiska folket. Ty hans maktställning var en av Israels allra stoltaste. Invid målet för sina drömmar om Sveriges förvandling till en judestat efter sovjetryskt mönster, måste han uppleva skräcksynen av Hakkorsets uppenbarelse i Norden.

Karl Otto lever mycket i det förgångnas värld, vilket man även förstått därav att han offentligt gärna brukar underteckna sina diskussionsopus med hänsovne fadern Alberts namn. När farbroder Adolf — vilken ändrade det tidigare

släktnamnet "Gutkind" till det fransyskt klingande "Bonnier" — i förra delen av 1800-talet invandrade från Köpenhamn till Sverige, rådde lyckotid för Israel: hela Europa öppnades tack vare murarebrödraskapets "Upplysning" för det judiska folket å vid gavel. Det var bara att träda till det dukade bordet i överensstämmelse med Mose löfte i hans 5 bok, kap. 6, vers 10—11.

Det gick också som en dans. Sverige visade sig vara ett Kanaan av första rang. Utan att förstå ett enda ord svenska grundade den unge Adolf 1827 det första Bonnierförlaget: "Adolf Bonnier. Kungl. Hov- osh universitetsbokhandlare". Brodern Albert, som först arbetade i Adolfs förlag, grundade därefter 1837 den firma, vilken sedermera av sonen Karl Otto ärvts och utvecklats till dess nuvarande höjdpunkt. Men som sagt: den gyllene tiden, varunder det regnade manna från himlen för Israels barn, lider mot sitt slut också i Sverige. Huset Bonnier får trösta sig med den härlighet som varit.

*

Salomos insegel

Ni sade mig, jag saknar karaktär
och skolad tankegång och ordnade principer
och stadighet i tron och sådant där,
som håller mänskor uppe, när de kniper.

Det finns en gammal magisk hemlighet
om andarna och Salomos signet.
Det sägs, han tog en legion av dem
en vacker afton i Jerusalem,
kanhända var det också i Damasco,
och var och en han stack i ena flasko.
I halsen lät han fasta proppar slå
och satte sedan sitt signet därpå.
Det var ett fängelse, som höll mot slå och dra,
av bästa kvalitet, solitt och bra.

Nu vill jag säga eder i förtroende:
I ären andarne, i flaskor boende,
och eder stänger en förseglad propp,
var gång I längten ut och viljen opp!

Men jag vill hellre brännas ned till aska
än låta korka in mig i en flaska.
Och om kung Salomo på tronen satt
och bjöd att lägga sju provinsers skatt
åt höger till som lön åt varje träl,
som lydigt läte korka in sin själ
— den frie tiggarns stav åt vänster till
och sade välj! och ske dig som du vill!
— jag grepe staven utan lång förbidan
och sade tack och gick åt tiggarsidan.

Gustaf Fröding.

*

Religionen utan hemligheter

I vårt förra nummer omnämndes Överrabbinen Ehrenpreis' lugnande förklaring i Nationella Ungdomarnas språkrör: "att judendomen aldrig haft, aldrig har — och varför icke också aldrig kommer att ha — några hemligheter". Och för att ytterligare stärka tilltron till sina ord rekommenderade han närmare studium av vissa för gojim tillrättalagda Talmudöversättningar, bevisande judarnas oskuld.

Men olyckligtvis för Herr Överrabbinen finnes i dag tillräckligt med autentiska översättningar av judarnas Talmud, som visa att talet om "inga hemligheter" alls icke håller. Varför ta munnen så full, Herr Överrabbin? Den framstående forskaren å de judiska religionsurkundernas -område, dr. Theodor Fritsch, som ägnat årtiondens studier åt ämnet, understryker i ett av sina arbeten, att ickejudarna enligt rabbinernas lagar faktiskt äro rättslösa. Rabbinerna påbjuda även det strängaste hemlighållande av sina läror och lagar. Talmud hotar — skriver Fritsch — var och en som undervisar en icke-jude i dess läror med döden. Där påbjudes också följande: "Juden bör alltid sträva efter att dölja sig bakom den kristne".

Länge sökte judarna bortförklara alla översättningar ur Talmud såsom illasinnade "förfalskningar". "Men nu föreligga sedan flera år tillbaka — skriver Fritsch — i domstolsförhandlingar och andra utredningar klara bevis för, att från vetenskaplig synpunkt inga invändningar kunna göras mot de föreliggande översättningarna av de omoraliska ställena i rabbinernas skrifter." Enligt dessa äro "judarna i egenskap av Guds barn de enda fullt berättigade människorna, alla ickejudar äro att betrakta som djur. Världen är till endast för judarnas skull och given dem till egendom av deras gud Jahve. Allt här i världen tillhör rättsenligt judarna och vad de andra människorna äga, det äga de med orätt. Juden begår ingen synd, när han tillägnar sig främmande folks egendom. Varje medel är honom därvid tillåtet. Han måste blott ständigt iakttaga klokhet och försiktighet, på det att judendomen icke må komma i vanrykte, eller såsom frasen alltid lyder 'På det att namnet icke må bliva vanhelgat'". Här några få utdrag ur Talmud, belysande denna "religionsboks" andliga valör:

"Vi hava emottagit den lärdomen: den bäste bland akum (icke-judarna) skall du slå ihjäl" (Sohar 111, 14, 3).

"En icke-judes egendom är att betrakta som herrelöst gods, och den som kommer först har företrädet" (Chosch. Ham. 156, 5. Haga).

"Ett Noahs barn (en icke-jude) skall dödas, om han också har stulit mindre än en penning."

"I (judar) skolen kallas människor, men de andra folken i världen skola icke kallas människor, utan boskap" (Talmud Baba mezia 144, b).

"De icke-judiska folken hava ingen själ utom djurets livskraft" (Jalkut chadasch 154 B, n:r 7).

När Hans Högvärdighet Överrabbin Ehrenpreis förnekar förekomsten av hemligheter inom judendomen och dess religionslära, menar han sannolikt, att allt detta numera är så allmänt känt att det ej längre gör skäl för ordet "hemligheter". Står det för övrigt icke skrivet i det även för gojim heligförklarade "Gamla" testamentet:

5 Mosebok 17:15: "Du skall sätta en av dina bröder till konung över dig. Du kan icke sätta en främmande, som icke är av din stam, över dig".

Esaias 60:12: "Ty de hedningar (ickejudar) och konungariken, som icke vilja lyda dig, de skola omkomma, och deras folk skola förödas".

5 Mos. 7:24: "Han skall giva dig deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden".

5 Mos. 6:10—11: "Frukta dig icke för detta landets folk, ty de hava givits dig till rov ... för att giva dig stora och sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar, som du icke planterat — på det att du må äta och varda mätt".

Esaias 49:23: "Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor

dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt ansikte och slicka stoftet av dina fötter".

Esaias 60:10—12: "De främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig ... Och dina portar skola städse stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola föras in till dig, och deras konungar skola införas till dig".

Århundrade efter århundrade ha de kristna läst alla dessa "profetiska" strofer i sin Bibel — ehuru utan att förmå fatta deras innebörd.

*

Stora Nöd- och Hjälptecknet

I vår artikel "Frimureriets mysterier dokumentariskt avslöjade" i föregående nummer omnämndes, att i ritualen för "ljussökarens" upptagande i 1:a graden ingick instruktion rörande det "stora nöd- och hjälptecknet", vilket användes då frimuraren befinner sig i livsfara — antingen i krig eller fred — och som består i att armarna sträckas ovan huvudet och förenas med händerna inskjutna i varandra, varvid handflatorna vändas utåt, medan kroppen höjes och vänstra foten reses i táställning. "Nödtecknet" åtföljes av ett utrop, i regel så lydande: "Till mig, I barn av stammen Naftali!" — Frimureriet låter ju mästarna efter tempelbyggmästaren Adonhirams död taga sig an modern och beteckna sig som hennes barn, varefter alla frimurare kalla sig "änkans barn".

Detta tecken inlärdes tidigare först i 3:e graden, men sedan omkring femtio

år — då frimureriet utvecklade en särdeles livlig verksamhet — meddelas redan i första graden kunskap om Stora Nöd- och Hjälptecknet. Det rör sig ju också om en sådan av allra största betydelse, då det förpliktigar varje broder att över alla andra förpliktelser — även de statliga och fosterländska — ila den broder till hjälp, vilken gör tecknet. Detta är för övrigt ett av de mest uppenbara bevisen för att frimureriet utgör en stat i staten. Under världskriget räddade det livet å en mängd bröder, liksom det spelade en stor roll inom diplomatien.

Att "nödtecknet" ofta kom till användning under världskriget, framgår även av olika frimurareuttalanden. Så skrev brodern Heinrich Nütten i "Die Gegenwart und Zukunft der Freimaurerei in Deutschland", sid. 33: "De sista krigen mot Frankrike äro rika på sådana exempel, där den fientliga angriparen sträckte sina vapen, officeren tillbakahöll sitt manskap för att skona den igenkände brodern i fiendens uniform". Ett annat exempel från världskriget lämnar frimuraretidskriften "Die Bauhütte", som å sid. 108 skriver: "I Löwen skulle ett antal borgare, från vilkas hus man skjutit på våra trupper, arkebuseras. En av dem gjorde stora nöd- och hjälptecknet, varpå officeren ville skona honom. Men belgiern ville endast godtaga detta anbud, om också de andra fingo behålla sina liv, och därefter blevo alla benådade. — Officeren kunde i varje fall utöva denna akt av storsinne, eftersom belgierna icke skulle ha skjutits på grund av krigsrättens beslut utan på grund av ett summariskt förfarande, och på 'broderns' försäkran kan nu tvivel uppstå rörande deras skuld ..."

Man förstår härav, hur absurt och i strid mot den egna statens och det egna folkets intressen det är, när krigsmaktens representanter, såsom hos oss, medgivas tillhöra frimureriet — och finna sin själsliga uppbyggelse i det salomoniska tempelbygget.

*

Judarnas idol på film

Också vårt land har hugnats med "saisonens slagnummer" å film: "Huset Rothschild". För Israels barn är styckets uppförande en triumf och på samma gång ett glädjefyllt, instruktivt inslag i det eljest ganska dystra perspektivet — en erinran om penningens, d. v. s. deras eget suveräna inflytande i världen, samt en källa till ny förtröstan och nytt mod i kampen. Huvudsyftet med filmen torde dock vara att visa de svenska "gojim", hur ädelsinnad och upphöjd den judiska anden är.

En historiskt skevare framställning har väl knappast visats å film. Glorifieringen av huset Rothschild och synnerligast baron Nathan, dess Londonrepresentant, är i och för sig för klumpigt gjord för att ej förfela sin verkan. Det gamla skrytet ligger också här judarna i fatet och spelar dem ett förargligt spratt. I inledningen av stycket ges en lektion i deras bedrägliga manipulationer vid lurandet av värdfolket och dess lagliga myndigheter. Man ser, hur bankfirmans grundare, Mayer Anschel Rothschild, höll sig med falska böcker, avsedda för skattemyndigheterna och utvisande ringa eller ingen vinst, samt äkta sådana, som han begagnade för firmans räkning. Så snart en representant för myndigheterna nalkades bankhuset i Frankfurts ghetto, alarmerades genom flerdubbla led av spioner: och på några ögonblick voro de äkta kassaböckerna och alla värde- och lyxföremål försvunna i dolda källare och förvaringsrum.

Man ser å filmen, hur Mayer Anschel slutligen drabbas av en stor affärsmotgång, som ådrager honom ett slaganfall: myndigheterna ha upptäckt och beslagtagit en hemlig penningesändning från England. När han känner slutet nalkas, sammankallar han sina fem söner och ger dem en lektion i hur de i framtiden skola förhindra återupprepandet av sådana olyckor: de skola bosätta sig i Europas förnämsta huvudstäder, från vilka de gemensamt skola behärska världsdelens finansiella angelägenheter och kunna tillvinna sig aktning och respekt från regeringarnas sida. Sedan sönerna lovat att genomföra testamentet, dör Mayer Anschel lugn och nöjd.

Därefter får man se hur sönerna Rothschild i Europas huvudstäder öppna filialer av bankhuset och hur de i trofast sammanhållning genom långivning till staterna göra sig till herrar över dessa, liksom över krig och fred. Den äldste, Nathan i London, är huvudmannen, som leder de gemensamma aktionerna. Rothschildarna finansiera krigshärarna och krigen, varigenom de beredas tillfälle att mångdubbla sina rikedomar. Alltid naturligtvis i mänsklighetens och fredens intresse! De hålla för dagen på den grupp, där de och Juda har största avancen, ehuru naturligtvis filmen icke låtsar därom. Slutligen överenskomma bröderna om att definitivt störta Napoleon. Denne hade erbjudit de generösaste villkor samt alla tänkbara rättigheter för judarna inom sina områden, såsom gengäld för deras finansiella stöd — vilket allt var självklart. Men genom att nu stödja hans fiender hade Rothschildarna möjlighet att inom motståndarelägret ernå enahanda fördelar för judarna och i all synnerhet att få alla hindrande skrankor undanröjda i Tyskland — vilket perspektiv var långt värdefullare. Alltså tog man parti mot Napoleon — "i fredens intresse"!

Stycket slutar som sig bör med en högtidsakt å kungliga slottet i London, varvid Hans Majestät Konungen av England tackar Nathan Rothschild för att han — räddat England!

Det är många intressanta historiska händelser som passera revy i "Huset Rothschild"; men icke mindre intressanta och viktiga episoder ha överhoppats, för att de icke skulle grumla det välvilliga intrycket. Sålunda förbigås fullständigt bedrägerierna mot kurfursten av Hessen, vilka spelade en så stor roll vid grundandet av den Rothschildska jätteförmögenheten, liksom de stort anlagda smugglerierna av bröderna Rothschild under Napoleons krig mot Spanien samt den monstruösa börssvindel Nathan Rothschild iscensatte efter slaget vid Waterloo.

*

Ryska Björnen sliter kedjan?

Det ser knappast ut som om "egendomsfolket" skulle gå i land med uppgiften att tämja jätten i öster, som alltid varit svårhanterlig. Halvtannat årtiondes terror, som utrotat allt vad som fanns av självständigt tänkande varelser i landet och blott lämnat kvar slavsjälarna, lyckades ej beröva Ryska Björnen dess urkraft. Enda räddningen för de nya

härskarna är att fortsätta i ullstrumporna — fortsätta blodsterrorn. Lenin sade ju: "90 procent må gärna avrättas, blott 10 procent kommunister bli kvar att fortsätta revolutionen".

Men för djurskötaren blir uppdraget allt besvärligare. Det förspörjes, att Björnen, som man för länge sedan trodde sig med skärans och hammarens hjälp ha tuktat till ett lydigt tjänande dragdjur, börjar visa tecken att vilja slita bojorna — och att djurskötaren gripes av skräck inför det perspektiv som upprullas. Och med honom hela Israel. Ty Ryska Björnen kommer ej att ge pardon, när han en dag slipper ur buren. I judiska tidningar talas med oro och fasa om den dagen, som skall utlösa "historiens största pogrom".

Och vart skola de "olyckliga judarna" i Ryssland sedan taga vägen? Palästina rymmer ju ej stort mer än det redan lyckliggjorts med och de flesta andra länder börja betacka sig för äran att få ifrågakomma som avnämare. Såvitt vi kunna se finnes blott en utväg: *Madagascar!*

*

En judisk "proletär"

Kyrkominister Engbergs vän bolsjevikbankiren Aschberg är ej den ende judiske "proletär", som uppskattat ett liv i borgerlig lyx i Paris. En värdig medtävlare till Aschs son var rasfränden Dowgalewsky, Sovjets nyligen avlidne diplomatiske representant. I nekrologerna i världens alla tidningar prisades denne jude som en stor förkämpe för proletariatets heliga rättigheter. Bland hans kvarlåtenskap fann man också följande klädesplagg: 18 frackar, alla av modernaste snitt från Paris förnämsta firma, vidare 32 kostymer, 6 pälsar, 8 vinterrockar, 12 kapprockar. Den avlidne ägde 40 spatserkäppar med olika slags handtag, däribland sådana av elfenben samt tvenne av rent guld.

Dowgalewsky gällde för att vara en av de mest slösaktiga levemännen i Paris. De prunkande dinéer med kaviar, som på hans befallning hämtades med extra flyg från Ryssland, väckte på sin tid stort uppseende.